No. 15.]

THE

VIZIANAGRAM SANSKRIT SERIES

UNDER THE SUPERINTENDENCE OF

ARTHUR VENIS M. A. OXON.

PRINCIPAL, SANSKRIT COLLEGE, BENARES.

THE

NYÂYAVÂRTTIKATÂTPARYAṬÎKÂ

OF

VÂCHASPATI MIS'RA

EDITED BY

MAHÂMAHOPÂDHYÂYA GAṄGÂDHARA S'ÂSTRÎ TAILAṄGA

PROFESSOR, SANSKRIT COLLEGE, BENARES.

VOL. XIII.

PRINTED, PUBLISHED AND SOLD BY

E. J. LAZARUS & Co., BENARES.

MAY BE HAD ALSO FROM GANESH DAS AND CO., CHOWK, BENARES:
JAYESTHARAM MUKUNDJI AND CO., BOMBAY:
OTTO HARRASSOWITZ AND M. SPIRGATIS, LEIPZIG:
LUZAC AND CO., LONDON.

1898.

न्यायवार्त्तिकतात्पर्यटीका।

सर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचिता।

काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालायां साहित्यदर्शनाध्यापकेन
महामहोपाध्यायगङ्गाधरशास्त्रिणा
संशोधिता।

काश्यां

ई. जे. लाजरसकम्पन्याख्येन स्वमुद्रालये मुद्रिता।

संवत् १९५४।

॥ श्रीः ॥

भूमिका ॥

अथेयं प्रकाश्यते न्यायवार्त्तिकतात्पर्यटीका मुद्रयित्वा । अस्याः किल रचयिता विश्वविख्यातवैदुषीविभवः श्रीमान् वाचस्पतिमिश्रः । अयं सर्वेषु दर्शनेषु निबन्धान् प्रणेतुमुद्यतो न्यायदर्शनस्य सर्वदर्शनोपयोगितामाकलयन् वात्स्यायनमुनिप्रणीतं गोतमसूत्राणां भाष्यं दिङ्नागप्रभृतिभिर्नास्तिकैर्दूषितमुद्दिधीर्षुणोद्द्योतकरेण निर्मिते न्यायवार्त्तिके पुनरपरैर्नास्तिकैर्दूषिते तदुद्धारायेमं निबन्धमरचयदिति यदक्षपादः प्रवरो मुनीनां शमाय शास्त्रं जगतो जगाद । कुतार्किकाज्ञाननिवृत्तिहेतुः करिष्यते तस्य मया निबन्धः इति वार्त्तिकाद्यश्लोकेन कुतार्किकैर्दिङ्नागप्रभृतिभिरिति तद्व्याख्यानेन इच्छामि किमपि पुण्यं दुस्तरकुनिबन्धपङ्कमग्नानाम् । उद्द्योतकरगवीनामतिजरतीनां समुद्धरणादिति टीकाकृद्वचसा चावगम्यते । अयं च श्रीवाचस्पतिमिश्रः श्रीमदुदयनाचार्यादतिप्राचीन इति शक्यमवगन्तुमुदयनाचार्यकृततात्पर्यपरिशुद्धिनामके तात्पर्यटीकाव्याख्याने व्याख्येयनिबन्धादरातिशयं विभा मातः सरस्वति पुनः पुनरेष नत्वा बद्धाञ्जलिः किमपि विज्ञपयाम्यवेहि । वाक्चेतसोर्मम तथा भव सावधाना वाचस्पतेर्वचसि न स्खलतो यथैते ॥ इति सरस्वतीं प्रति तत्प्रार्थनेन ॥

तर्काम्बराङ्क९०६प्रमितेष्वतीतेषु शकान्ततः ।
वर्षेषूदयनश्चक्रे सुबोधां लक्षणावलीम् ॥

इति श्लोको लक्षणावल्या अन्ते दृश्यते तेनोदयनाचार्यस्थितिशककालः ९०६ इति लभ्यते । ततः पूर्वं वाचस्पतिमिश्रो वैक्रम ८९८ वत्सरे न्यायसूचीनिबन्धमकरोदिति तदीयेन ।

न्यायसूचीनिबन्धोऽसावकारि सुधियां मुदे ।
श्रीवाचस्पतिमिश्रेण वस्वङ्कवसु८९८वत्सरे ॥

इति श्लोकेनावगम्यते । तेनोदयनाचार्यकालात् १४१ वर्षेभ्यः पूर्वं श्रीवाचस्पतिमिश्र आसीदिति प्रतीयते । न्यायभाष्यदूषणपरः प्रमाणसमुच्चयनामा ग्रन्थो दिङ्नागेन निर्मित इति श्रूयते न त्वद्याप्यन्विष्यमाणो ऽप्युपलब्धः । वार्तिकदूषणपरस्तु किंनामकः केन कृतो निबन्ध इति नाद्याप्यवधृतम् । तामिमां न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकां साङ्ख्यतत्त्वकौमुद्यां न्यायतात्पर्यटीकायामुपपादितमस्माभिरिति तेषां बहुभिर्दर्शनरसिकैरन्विष्यमाणामप्यनुपलभ्यमानां मनीषिमनः खेदयन्तीं विविधदर्शनानुरागवता काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालाप्रधानाध्यापकेन श्रीमदार्थरवेनिससाहिबमहोदयेन कलिकातास्थपुस्तकालयात्प्रथमतृतीयचतुर्थपञ्चमाध्यायानत्यन्तमशुद्धान् सं. १९०३ वत्सरे लिखितान् जयपुरपुस्तकालयस्थं च खण्डितं शुद्धप्रायं लेखकालप्रदर्शनविकलं पुस्तकं मधुपुरनगराद् द्वितीयतृतीयचतुर्थाध्यायान् सं. १५५८ संवत्सरे लिखितान् ददता संपादितसमस्तपुस्तको वाराणसीनिवासिना विविधसंस्कृतपुस्तकसंपादनरसिकेन श्रीगोविन्ददासगुप्तमहोदयेन दत्तमशोधितं संपूर्णप्रायं नवीनं पुस्तकमाद्यपुस्तकस्थानउपयोज्य प्रदर्शितपुस्तकेभ्यः पाठभेदानुपयुक्तान् प्रदर्शयन् सूत्राणि स्थूलतमाक्षरैर्भाष्यवार्तिकभागान् स्थूलाक्षरैष्टीकां सूक्ष्माक्षरैष्टिप्पणीं च सूक्ष्मतमाक्षरैर्निवेशयन् यथामति संशोध्य प्रकाशयन् संभावये दर्शनरसिकमनस्तोषकारिणीम् । अस्यां च मदीयमतेरपाटवेन सीसकाक्षरयोजकदोषेण चोपनता अशुद्धीः क्षाम्यन्तो गुणैकदृष्टयो महाशया आस्वादयन्तु प्राचीननव्यदर्शनालोचनसमुत्थं प्रमोदं प्रसीदतु चानेन प्रयासेन भगवान् सर्वान्तर्यामी श्रीकाशीविश्वेश्वर इति शुभम् ॥

संवत् १९५४ फा. शु. १ सोमे ।

महामहोपाध्यायो
गङ्गाधरशास्त्री ।

॥ श्रीः ॥

न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायाः सूचीपत्रम् ।

अ.

श.

न्यायवार्त्तिकतात्पर्यटीकायां दृष्टानां ग्रन्थान्तर-वाक्यानामुपलब्धस्थलानां सूचीपत्रम् ।

६	२३	को हि योगप्रभावादृते० योगभा० पा० ४ सू० १०
२२	१	तदभिसंधिपूर्वकम् महाभा० अ० ३ पा० १ सू० २६
५०	४	क्षीयन्ते चास्य कर्माणि मुण्डकोपनिषत् खं २ मं ८
५१	२२	स्वल्पाक्षरमसंदिग्धम् पराशरोपपुराणे अ० १८
५६	२७	पूर्वात्परबलीयस्त्वम्० तन्त्रवा० अ० ३ पा० ३ सू० २
८१	२७	प्रमाण्यभिप्रेतविषय० प्रशस्तपादभा० सुखलक्षणे
८३	९	न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके० वाक्यपदीये का० १ श्लो० १२४
८३	१२	आद्यः करणविन्यासः० वाक्यपदीये का० १ श्लो० १२३
८७	७	प्रत्यक्षाव्यभिचारेण श्लोकवार्तिके अनुमानग्रन्थे
८७	२७	नैष स्थाणोरपराधो० निरुक्त अ० १ खण्ड १६
८९	६	निर्विकल्पकबोधेन निरुक्ते श्लोकवा० पं० १७
९४	२२	आत्मन्येव स्थितं ज्ञानं श्लोकवा० प० १७-६
१००	६	नियमस्तद्विरोधाच्च श्लोकवा० अनुमानग्रन्थे प० ४०
१०८	१५	सिद्धानुगममात्रं च श्लोकवा० प० १८
११७	२४	स एव चोभयात्मायं श्लोकवार्तिके अनुमाने २४
१२९	७	यस्योभयं हविरार्तिं० तै० ब्रा० अ० ३ प्र० ६ अ० १ ह० ७
१९०	२२	वायुरापद्यते शब्दताम् वाक्यपदीये का० १ श्लो० १०९
२६६	२३	शास्त्रफलं प्रयोक्तरि जै० सू० अ० ३ पा० ७ सू० १८
२९७	१९	यदेव विद्यया करोति छान्दोग्य० प्र० १ ख० १ । १०
४०८	१८	तत्रैव तत्र कारणं शाबरभाष्ये सू० ५
४१७	८	सदेव सोम्येदमग्र आसीत् छान्दोग्य० प्र० ६ ख० २ । १
४१७	१६	यस्मिंस्तत्त्वं न विहन्यते महाभाष्ये अ० १ पा० १ आ० १
४१९	२०	तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय छान्दोग्य० प्र० ६ । २ । ३
४२०	४	अपाणिपादो श्वेताश्वतरोपनिषत् ३ । १९
४२५	८	एतस्य वा अक्षरस्य बृहदारण्यक अ० १ । ६१
४२६	२	अहो अन्तरमौदार्यं भारतवनप० अ० १० श्लो० २८
४३०	२	अन्यायश्चानेकार्थत्वम् शाबरभा० अ० २ पा० १ सू० १२
४३४	५	एकमेवाद्वितीयं छान्दोग्योपनिषत् ६ । २ । १
४३५	५	मृत्योः स मृत्युमाप्नोति बृहदा० ४ । ४ । १९ । क० ४ । १०
४३६	९	निर्विशेषं न सामान्यं श्लोकवा० आकृत्यधिकरणे ८०
४३७	६	प्रमाणवन्त्यदृष्टानि तन्त्रवार्तिके अ० २ पा० १ पृ० ३[illegible]
४४१	१	न हि मृगाः सन्ति महाभाष्ये० अ० १ पा० १ सू० ३०
४४२	२२	ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनुस्मृति० अ० ६ श्लो० ३५
४४५	२	ऐकाश्रम्यं त्वाचार्याः गौतमस्मृतिः
४४७	३	वेदोऽखिलो धर्ममूलम्० मनुस्मृति० अ० २ श्लो० ६
४४९	७	पुरुषश्च कर्मार्थत्वात्० जै० सू० अ० ३ पा० १ सू० ६
४५८	८	असर्वगतद्रव्यपरिमाणं मूर्तिः प्रशस्तपादभा० कर्मग्रन्थे पृ० ३०८
५०४	२६	अन्वाम्नोति यदा कालः वाक्यपदीय का० १ श्लो० १५३

न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायां धृतानां ग्रन्थान्तरवाक्याना- मनुपलब्धस्थलानां सूचीपत्रम् ।

२६	१२	एको भावस्तत्त्वतो येन दृष्टः	१०७	८	नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वा
३९	१३	सर्वोऽयमनुमानानुमेयव्यवहारो	१०७	२४	स्वकसामग्र्यधीनस्य
४२	१४	मीमांसासंज्ञकस्तर्कः	१०९	२१	मात्रानिमित्तसंयोगी
४२	१८	धर्मे प्रमीयमाणे हि	१२०	१२	के चिद्धर्मान्तरं मेयं *
५०	२	नाभुक्तं क्षीयते कर्म०	१२०	१६	लिङ्गस्याव्यभिचारस्तु *
५१	२४	लघूनि सूचितार्थानि	१४६	२७	नर्तकीभ्रूलताक्षेपो
५३	११	सुखी भवेयं दुःखी वा	१७५	१	अन्योऽसाधारणो धर्मः
५५	४	तस्मादन्यथा	१७५	५	सर्वतोऽस्य निवृत्तत्वात्
५७	९	येषामपि विपरीतख्यातिः	१९५	९	सपक्षाव्यतिरेकी चेत्
५९	४	गृहीत्वार्थं गताश्चौराः	१९८	१	सपक्षे सदसत्त्वेधा *
६०	२७	निरुपद्रवभूतार्थं	१९८	२	तत्र यः सन् सजातीये *
६४	१९	यत्संज्ञास्मरणं	१९८	१०	नित्यानित्यप्रयत्नोत्थ *
८९	२८	यस्यापि नानोपाधेः	१९८	१४	साध्यधर्मो यतो हेतु *
९०	९	शब्दोपयोगेऽपि पुनः	२२०	१७	अर्के चेन्मधु विन्देत
९०	१६	तेन स्यादक्षापाये	२२१	८	अस्मदाद्यस्ते शब्दप्रयोगे
९०	१८	विशेषणं विशेष्यं च	३८४	११	न तस्य किञ्चिद्भवति
९१	११	देवदत्तादिशब्देन	४३५	१०	अन्योन्यसंश्रयाद्भेदः
९१	१४	संज्ञापि स्मर्यमाणा हि	४३७	५	भूतसिद्ध्यर्थं
९४	२६	करणं चेन्द्रियं	४५२	१३	स्यानाद्वोत्रादुपष्टम्भा०
९७	१	न सुखादिप्रमेयं वा *	४६५	२०	तस्मात्कार्येण विज्ञाने
९७	२८	अनिषेधादुपात्तं चेत् *	४६८	१२	तुल्यकर्मविपाकोत्पन्नाः
९८	१७	शब्दजत्वेन शाब्दं चेत्	४८९	१	साध्येनानुगमात् *
१०१	१४	भिन्नकालं कथं ग्राह्यं	४९९	१६	कीर्तिना किमिदानीम् *
१०३	१०	प्रत्यक्षं कल्पनापोढं	४९९	१९	पक्षप्रतिषेधे *
१०४	१०	यस्य येनाभिसंबन्धो	५०३	२७	अत्रापि न कश्चित्
१०५	१३	कार्यकारणभावाद्वा	५११	४	श्रुतिस्मृत्यतिरेकेण

* पुष्पाङ्कितानि वाक्यानि बौद्धग्रन्थस्थानि तेषामनुपलब्ध्या ऽन्यत्र नान्वेषितानि ।

५०५ पृ. २२ पङ्क्तौ शास्त्रे कृत्स्नासदिवादरभूतदिवेदित्यर्थसंग्रहो यथाकथं चित् क्रियमाणोऽपि दृश्यते परन्तु कुत्रेदं वाक्यं कश्च तस्यार्थ इति नावधृतम् । उदयनाचार्यकृतनानार्थसंग्रहेऽपि कुत्राप्यपि तस्य नार्थो विवृतो न च ग्रन्थस्थलं प्रदर्शितम् । पाठभेदाश्चात्र नानाविधा दृश्यन्ते । कलिकातापुस्तके कृत्स्नासदिवादरभूदिति पाठः । श्रीविशुद्धानन्दसरस्वतीस्वामिवरपुस्तके कृत्स्नासदिवादरभूतदिवेति । काशीसंस्कृतपाठशालापुस्तके कृत्स्नासदिवादरभूतदिवेति । एवं स्थिते महामहोपाध्यायसुधाकरपण्डितेन ज्योतिषशास्त्रे चतुर्दशी रविवासरे विरुद्धेत्युक्तं तदनुसारेण कृत्या सदिवाकरभूतदिवेति पाठः । कृत्या चान्द्रिकेत्यर्थः । सूर्ये विशाखा भरणी ज्येष्ठा मेषा मघा तथा । चतुर्दशी द्वादशी च विरुद्धा सप्तमी तथेति शीघ्रबोधे दर्शनादित्याहुः ।

महामहोपाध्यायशिवकुमारमिश्राः कृत्स्नासदिवादरभूतदिवेति पाठमभिप्रयन्ति । व्याचक्षते च विज्ञानमात्रसत्त्वस्थापनाप्रस्तावे कथं विज्ञानमात्रस्य सत्त्वं बाह्यार्थस्य चासत्त्वं भवतोपपादनमित्यनुयुक्तो विज्ञानमात्रसत्त्ववादी संक्षेपतो दृष्टान्तद्वयेन सिद्धान्तद्वयोपपादनप्रकारं स्वकीयं दर्शयति । कृत्स्नेत्यादिना । अत्र कृत्स्नासत् इव आदरभूतत् इवेति च्छेदः । अयमर्थः । अहम् बाह्यार्थाऽसत्त्वोपपादने कृत्स्नासत् इव अस्मि कृत्स्नम् असत् यस्य स कृत्स्नासत् शून्यवादी स इवेत्यर्थः । यथा शून्यवादिना सर्वोऽसत्त्वमुपपाद्यते प्रतीतिकत्वमुपपादयता तथैवाऽहं बाह्यासत्त्वमुपपादयामीति यावत् । विज्ञानसत्त्वोपपादने तु आदरभूतत् इव भवामि आदरभूः स्वीकारविषयःतत् कृत्स्नम् यस्य स आदरभूतत् सर्वसत्त्ववादी नैयायिक इत्यर्थः। यथा नैयायिकेन बाह्यान्तरोभयसत्त्वमुपपाद्यते ऽनुभवबलमालम्ब्य तथैव मया विज्ञानसत्त्वमुपपाद्यत इत्याशय इति ।

श्रीविशुद्धानन्दसरस्वतीस्वामिवर्या अस्याः पङ्क्तेरयमर्थः (कथासु कर्तरि) कर्तरि नार्थद्विव नासदेव नादर अभूत् तद्दिव नाम तदेव इत्यपि नादर अभूत् यथा कथं चिदर्थसंग्रहः क्रियते नाम वादिप्रतिवादिभ्यामुक्तार्थो व्याख्यायते तथा वादादिषु नाम कथासु तथार्थसंग्रहो न क्रियते पक्षप्रतिपक्षवत् वक्तेःवादिप्रतिवादिभिः परीक्षकाणाम् परीक्षकं परीक्षितस्य शास्त्राभिज्ञस्य शास्त्रितत्वान्नाम कथास्वधिकारात् । इति व्याचक्षाणाः कर्तरि नासदिवादरो ऽभूतदिवेति पाठं युक्तं मन्यन्ते ।

अनिरीक्ष्यैतद्वाक्यपूर्वोत्तरग्रन्थसंदर्भं न निर्धारयाम्यस्य वाक्यस्य पाठं तात्पर्यं चेति संशोधकः ।

न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायाः शुद्धिपत्रम् ।

पृ०	पं०	अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
३	२१	काय	कार्य
५	३	भिधत्त	भिधत्ते
७	२५	केवल्य	कैवल्य
८	१३	प्रवृत्तः	प्रवृत्तेः
१२	५	तत्रकस्या	तत्रैकस्या
२०	१६	माप	मपि
२७	१६ } २६ }	प्रवृत्त	प्रवृत्ते
२८	३	दुःसाधन	दुःखसाधन
३३	६	त्पुन	त्पुनर्न
३६	२४	क्रिमाश्रयः	क्रिमाश्रयाः
४०	२२	तदाप	मदप
४३	२०	फलत्वमिति	फलमिति
४७	१५	नतु	न तु
४८	११	निःश्रेयसे भेदे	निःश्रेयसभेदे
४६	१७	पकारो	प्रकारो
५०	७	यत	नियत
५१	२०	भावाद्	भाव
६८	१८	अनुमानान्तर	अनुमानानन्तर
७८	५	मर्था ननु भवन्ति	मर्थाननुभवन्ति ।
८७	६	भाव्यं	भाव्यं
९५	२१	इत्यर्थ	इत्यर्थः
,,	२५	दुपलब्धे	दुपलब्धेः
९६	६	मन्यथा	मन्यत्र
९९	२८	कस्येद	कस्येदं
१०१	६	वर्तमाना	वर्तमानार्थ
,,	१६	मत्रा	मत्रवे
१०४	१७	लक्षार्थम्	लक्षणार्थम्
,,	१८	यतत	यतेत
११३	२७	मुपपत्तिष्ठते	मुपतिष्ठते
,,	२८	परामर्श	परामर्श
११७	१०	परिहृति	परिहरति
११८	१३	पलभ्यते	पलभ्यत्वे
१२१	१	सर्वतः	पर्वतः
१२४	११	किमद	किमिद
१२६	५	दर्शनेन	दर्शने न
१३२	८	साधर्म्यं प्र	साधर्म्यप्र
१३३	८	इत्येतदस्मा	इत्येतस्मा
१३४	२०	धानेना	धाने ना
१३६	४	वार्ति	वाति

पृ०	पं०	अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
१४०	५	द्वैविध्यं साध	द्वैविध्यसाध
१४६	२	लक्षणामिति	लक्षणमिति
१५२	२६	वेदा	वैदा
१५४	२०	चनेन	चने न
१५६	२७	प्रत्यश्च	प्रत्ययश्च
१६७	८	नुलब्धौ	नुपलब्धौ
१७२	७	धारधर्मा	धारणधर्मा
१७४	२२	अन्तरस्य	आन्तरस्य
१७५	२४	विजातीय	विजातीयस्य
१७६	१	नामार्थ	मानार्थ
१८६	१	साधम्य	साधर्म्य
१९७	५	पक्षेदेक	पक्षैकदे
२००	६	भिघातः प्र	भिघातप्र-
२०१	२	धिकयर्य	धिकरणर्य
२०३	२५	प्रयोजनानन्तरं	प्रयोजनान्तरं
२०४	१७	कर्मणो ऽभावं	कर्मणो भावं
,,	१८	फले न	फलेन
२३१	८	कस्मि न्विषये	कस्मिन्विषये
२३५	४	विवक्षितत्वाद्	विवक्षित्वा
२३६	१६	धानवतः	धानवन्तः
२३९	२१	कालतीत	कालातीत
२४०	४	सकाला	स काला
२४१	२४	सहकारि	सहकारी
२४२	८	माधत्त	माधत्ते
२४८	५	धाग्र	धारणा
,,	१६	परिशिष्टि	परीशिष्टि
२५१	१४	पसर्ग	पसर्गेर
,,	२३	नेति	चेति
२५३	७	महत्त्व	महत्त्वे
२५८	१२	कर्मेन्द्रिय	अर्थेन्द्रिय
२६२	४	संबद्धे	संबद्धौ
२६२	१२	एवोलब्धा	एवोपलब्धा
२६८	३	स्वभाव हेतुः	स्वभावहेतुः
२७८	१	वर्तत	वर्तेत
२८०	६	ऽभाव	भाव
२८०	१३	प्रवय	प्रचय
२८४	३	पूर्वपरौ	पूर्वापरौ
२८४	२२	क्वचित्भवः	क्वचिद्भूयः
२८८	१३	एकवचताया	एकवाक्यतायां
२९५	२२	प्रकृति	प्रवृत्ति

पृ०	पं०	अशुद्धम् ।	शुद्धम् ।
२९८	२२	शेषाधानार्थम्	शेषविधानार्थम्
३२०	२४	नायमिति	नायामिति
३३१	१६	सता	सती
३३३	२५	रत्नान्तरं	रत्नानन्तरं
३३४	२	वनगत	वनपनगत
३४३	२७	राज्ञान्तेन	राज्ञान्ते न
३५८	१२	प्रत्य	प्रत्ययं
३६२	२७	शुभवश्च	शुभवस्य
३६३	११	जन्मान्तरं	जन्मानन्तरं
३६६	२७	पर्ठ	वरं
३६९	२४	न्यते	न्यत्वे
३७५	१२	न्द्रियं गन्ध	न्द्रियगन्ध
३७६	३	परीक्षकं च	परीक्षकं प्रति
३७८	६	वृत्तिर्वृति	वृत्तिर्वृत्ति
,,	१५	सांख्या हि	संख्या हि
,,	२८	हेत्वाभाव	हेत्वभाव
३८२	२६	विद्भूत	विदुद्भूत
३८२	२६	विदु	विवदु
३८२	२७	रूपमु	रूपमनु
३९५	१७	स्यादत्वा	स्यादवश्या
४०५	१	विशेष्या	विशिष्या
४०८	२	करणप्रत्यय	करणप्रत्यक्ष
,,	१४	भोगामीति	भोगीनीति
४०९	१	इन्द्रय	इन्द्रिय
४१४	८	प्रार्था	प्रार्थना
४१८	१६	त्वस्य	इत्यस्य
४२२	१५	शरीरादिमा-निवर्तते	शरीरादि नाति-वर्तते
४२४	५	त्वस्योकात्	त्वङ्गीकात् ।
४४६	२०	प्रामाण्यानिश्चय	प्रामाण्यनिश्चय
४४७	२१	वाक्यमत्र	वाक्यात्र
४४७	२६	वस्त्वात्मागमः	वस्येत्यागमः
४४९	१५	चतात्र	च तात्र-
४५१	५	यथा	यथो
४५४	११	एक स्या	एकस्याः
४५७	१६	कारण मपि	कारणमपि
४६०	१७	यचिरयत्वं	यचिरत्वमकं
४६३	५	व्यापकत्वा	ऽव्यापकत्वा
४६७	२८	।मथ्या	मिथ्या
४६९	४	तत्त्वं-	तत्त्वं
४७४	२२	वाड्रा	वादी
४७५	१५	सत्त्वस्यमत्र	सत्त्वस्य गवा
४७७	२८	द्वायां	द्वेमां
४८४	८	साधनस्यत्व-	साधनस्येत्व
४८४	२७	ययता	प्रयता
४८७	२२	धमा	धर्मो
४९३	१	प्रवृत्तरिति	प्रवृत्तेरिति
४९३	१६	ततद्राज्य	तच्चद्राज्य
४९५	१३	सर्वंगती	सर्वंगतोः

श्रीगणेशाय नमः ।

न्यायवार्त्तिकतात्पर्य्यटीका ।

विश्वव्यापी विश्वशक्तिः पिनाकी विश्वेशानो विश्वकृद्विश्वमूर्त्तिः ।
विश्वत्राता विश्वसंहारकारी विश्वाराध्यो राधयत्वीहितं नः ॥ १ ॥

नमामि धर्मविज्ञानवैराग्यैश्वर्य्यशालिने ।
निधये वाग्विशुद्धीनामक्षपादाय तायिने ॥ २ ॥
ग्रन्थव्याख्याच्छलेनैव निरस्ताखिलदूषणा ।
न्यायवार्त्तिकतात्पर्य्यटीकाऽस्माभिर्विधास्यते ॥ ३ ॥
इच्छामि किमपि पुण्यं दुस्तरकुनिबन्धपङ्कमग्नानाम् ।
उद्द्योतकरगवीनामतिजरतीनां समुद्धरणात् ॥ ४ ॥

अथ भगवताऽक्षपादेन निःश्रेयसहेतौ शास्त्रे प्रणीते व्युत्पादिते च भगवता पक्षिलस्वामिना किमपरमवशिष्यते यदर्थं वार्त्तिकारम्भ इति शङ्कां निराचिकीर्षुः सूत्रकारोक्तप्रयोजनानुवादपूर्वकं वार्त्तिकारम्भप्रयोजनं दर्शयति ।

यदक्षपाद इति । यद्यपि भाष्यकृता कृतव्युत्पादनमेतत्तथाऽपि १ । १
दिङ्नागप्रभृतिभिरर्वाचीनैः कुहेतुसन्तमससमुत्थापनेनाच्छादितं शास्त्रं न तत्त्वनिर्णयाय पर्य्याप्तमित्युद्द्योतकरेण स्वनिबन्धोद्द्योतेन तदपनीयते इति प्रयोजनवानयमारम्भ इति * सूत्रोक्तप्रयोजनानुवादः प्रयोजनवच्छास्त्रव्युत्पादनेन स्वनिबन्धस्य प्रयोजनवत्तां प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यङ्गं दर्शयितुं व्युत्पादनमात्रस्य काकदन्तपरीक्षायामन्यसाधारणत्वेन प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यनङ्गत्वात् । अथ चैकविंशतिप्रभेदभिन्नस्य दुःखस्यात्यन्तिकी निवृत्तिः शमः तस्मै कस्य न मतः । परमकारुणिको हि मुनिर्जगदेव दुःखपङ्कमग्नमुद्दिधीर्षुः शास्त्रं प्रणीतवान् । तच यदि कश्चिन्न प्रवर्त्तेत किमायातं शास्त्रस्य । न वाऽनधिकृतव्युत्पादनेनास्य महामुनेः कश्चिद्दोषः । तथा च विश्वामित्रस्त्रिशङ्कुं याजयामास वसिष्ठश्चाधमयोनिजामक्षमालामुपयेमे । तपःप्रभाव एव हि तादृशस्तेषां यत

एवंविधाः पाप्मानो विलीयन्त इति। न चास्मदादीनां मन्दतपसामयं प्रसङ्गः। न हि मणीनामुदर्च्चिषि तेजो घटकाष्ठमथितं पचतीत्यस्मदादीनामप्युदर्च्चिषैव
१ । ३ तेजसा तथा भवितव्यम्। कुतार्किकैर्दिङ्नागप्रभृतिभिराहितमज्ञानं कुतार्किकाज्ञानमिति। अविगीतशिष्टाचारपरंपराप्राप्तः परमशिष्टेन वार्त्तिककृता कृतो ऽपीष्टदेवतानमस्कारो ग्रन्थे न निवेशितः न खल्वन्यदपि मङ्गलं शास्त्रे निवेशितम्। प्रसिद्धतरतया मङ्गलान्तरवच्छिष्या अवगमिष्यन्तीति सर्वमवदातम्।

तत्र संक्षेपतः प्रथमसूत्रमनूद्य तस्य तात्पर्यमाह प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इत्येतच्छास्त्रस्यादिसूत्रं तस्य शास्त्रस्याभिसंबन्धवाक्यम्। आदिग्रहणेन क्रमप्राप्तस्यैव प्रथमं व्याख्यानं युक्तं न द्वितीयादेरिति दर्शितम्। अभिमतसंबन्धो ऽभिसंबन्धः। शास्त्रनिःश्रेयसयोर्हेतुहेतुमद्भावः तस्येदं सूत्रं वाक्यमभिसंबन्धवाक्यम्। प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानादित्यत्र हि तत्त्वं ज्ञायते ऽनेनेति व्युत्पत्त्या तत्त्वज्ञानं शास्त्रमुच्यते। पञ्चम्या च तस्य हेतुत्वम्। न हि विषघ्नमन्त्रवत्स्वाध्यायमात्रेण तदविवक्षितार्थं निःश्रेयसहेतुरिति। पदार्थतत्त्वावगमकरणतया शास्त्रमुपदिशति न तु स्वरूपेण। तेन शास्त्रस्य निःश्रेयसे कर्तव्ये प्रमाणादितत्त्वावगमो ऽवान्तरव्यापार इत्युक्तं भवति। तथा च प्रमाणादिपदार्थतत्त्वं प्रतिपाद्यं प्रतिपादकं च शास्त्रमिति शास्त्रप्रमाणादिपदार्थतत्त्वयोर्वाच्यवाचकभावः प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञाननिःश्रेयसयोः कार्यकारणभावलक्षणश्च संबन्धः सूचितो भवति। तदिदमभिधेयसंबन्धप्रयोजनप्रतिपादनार्थत्वं प्रथमसूत्रस्य। यत्पदार्थतत्त्वज्ञानस्य च यथा निःश्रेयसाधिगमं प्रत्युपयोगस्तथा ऽग्रे निवेदयिष्यते। विनिश्चितप्रभावाश्च मुनेराप्तत्वेन तद्वाक्यात्प्रयोजनादि विनिश्चित्य प्रवर्त्स्यन्ति। आप्तत्वानिश्चये त्वर्थसंदेहात्। न खलु कृष्यादावपि निश्चितसस्याधिगमानां प्रवृत्तिः। अन्तरा ऽवग्रहादिना प्रतिबन्धेन फलानुत्पादस्यापि संभवात्। न च प्रयोजनादिसंशयाभावे ऽपि संशयस्य साधकबाधकप्रमाणाभावेन न्यायप्राप्तत्वेन तदभिधानमनर्थकमिति सांप्रतं विशेषस्मृत्यनपेक्षस्य संशयस्यानुत्पादात्। वाक्यात्तु विशेषस्मृतिरिति नानर्थक्यम्।

तदेवं प्रथमसूत्रतात्पर्यमुक्त्वा भाष्यस्यादिवाक्यतात्पर्यमाह प्रमाणतोऽर्थप्रतिपत्तावित्यादि तस्यानुसंधानवाक्यम् । तस्य शास्त्रस्य निः- १ । ०
श्रेयसाधिगमेन सह सूत्रेण घटितस्य कुतश्चिन्निमित्ताद्विघटनाशङ्कायाम् अनुसूत्रघटनायाः पश्चात्संधानं घटनम् अनुसंधानं तस्य वाक्यमनुसंधानवाक्यमिति ।

एवं किलात्र शङ्क्यते । यदशक्यानुष्ठानोपायोपदेशकं तदनर्थकं यथा ज्वरहरतक्षकचूडारत्नालंकारोपदेशकं वाक्यं तादृशं चेदं शास्त्रमिति । तथा हि प्रमेयादीनां तावत्पदार्थानां तत्त्वज्ञानं प्रमाणतत्त्वज्ञानाधीनम् । न हि प्रमाणं तत्त्वेनानवधारितं बोधकत्वमात्रेण स्वगोचरावधारणायालम् । तावन्मात्रस्य तदाभाससाधारण्यात् । अपि तु बोधकत्वैकार्थसमवेतेनाव्यभिचारित्वेन । तदेव हि प्रामाण्यं तच्चाशक्यावधारणम् । तदनवधारणाच्च प्रमेयादयो दुरवधारणाः । तथा हि विज्ञानस्य तावत्प्रामाण्यं स्वतो वा निश्चीयते परतो वा । न तावत्पूर्वः कल्पः । न खलु विज्ञानमनात्मसंवेदनमात्मानमपि गृह्णाति प्रागेव तत्प्रामाण्यम् । नापि विज्ञानान्तरम् । तद्धि ज्ञानमित्येव गृह्णीयान्न पुनरस्याव्यभिचारित्वम् । ज्ञानत्वमात्रं च तदाभाससाधारणमिति न स्वतः प्रामाण्यावधारणम् । एतेन स्वसंवेदनपक्षेऽप्यव्यभिचारग्रहणं प्रत्युक्तम् । नापि परतः । परं हि तद्गोचरं वा ज्ञानमभ्युपेयेत अर्थक्रियानिर्भासं वा ज्ञानान्तरं तद्गोचरनान्तरीयकार्थान्तरदर्शनं वा । तच्च सर्वं स्वतोऽनवधारितप्रामाण्यमाकुलं सत्कथं पूर्वं प्रवर्तकं ज्ञानमनाकुलयेत् । स्वतो वा अस्य प्रामाण्ये किमपराद्धं प्रवर्तकज्ञानेन येन तस्मिन्नपि तन्न स्यात् । न च प्रामाण्यं ज्ञायते स्वत इत्यावेदितम् । यदा च संवेदनप्रामाण्यमुक्तेन क्रमेण दुरधिगमं तदा कैव कथेन्द्रियादीनामव्यभिचारिसंवेदनकार्यव्यङ्ग्यप्रमाणभावानाम् । तदेवं दृष्टार्थाः प्राणभृद्व्यवहारा भवन्तु संदेहादपि यथा तथा अदृष्टार्थास्तु बहुवित्तव्ययायाससाध्या वैदिका व्यवहारा दत्तजलाञ्जलयः प्रसक्ताः तस्मात्प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानद्वारेण न शास्त्रं निःश्रेयसेन घटयत इति सेयमाशङ्का प्रामाण्यज्ञानोपायकथनेन भाष्यकृता निराकृता ।

[illegible] हि । प्रमाणम् । अर्थवदिति । नित्ययोगे मतुप् । नित्यता चाव्यभिचारि- भा.
[illegible]नार्थाव्यभिचारीत्यर्थः । इयमेव चार्थाव्यभिचारिता प्रमाणस्य यद्देशका-
[illegible]वस्थान्तराविसंवादोऽर्थस्वरूपप्रकारयोस्तदुपदर्शितयोः । अत्र हेतुः

भा· प्रवृत्तिसामर्थ्यात् । समर्थप्रवृत्तिजनकत्वात् । यदि पुनरेतदर्थवत्प्रमाणमभविष्यन्न
समर्थां प्रवृत्तिमकरिष्यद् यथा प्रमाणाभास इति व्यतिरेकी हेतुः । अन्वय-
व्यतिरेकी वा । अनुमानस्य स्वतः प्रमाणतया ऽन्वयस्यापि संभवात् । प्रवृ-
त्तिजनकत्वं तु प्रमाणस्य न साक्षात् किं त्वर्थप्रतिपत्तिजननद्वारेणेत्याह प्रमा-
भा· णतो ऽर्थप्रतिपत्ताविति । सर्वस्य चास्योपपत्तिं वार्त्तिकव्याख्यानावसरे
निवेदयिष्यामः ।

स्यादेतत् । भवन्तु प्रमाणादयः यथार्थनामानः शास्त्रेण तु ते
नाभिधीयन्त इति न निःश्रेयसेन संगतिः शास्त्रस्येत्यत आह । शास्त्रस्य
१ । ० पुरुषश्रेयोऽभिधायकत्वात् । यद्यपि श्रेयो दुःखनिवृत्तिमात्यन्तिकी वद-
न्ति तथा ऽपि सोपायैव सा ऽत्र श्रेयःशब्देन विवक्षिता तन्मात्रस्य शास्त्रावि-
षयत्वात् । तदयमर्थः । शास्त्रं तावदेतत् पुरुषश्रेयो ऽभिधत्ते सहोपायेनेत्य-
नुभवसिद्धं सदप्रत्ययानुष्ठानतया ऽपवदितव्यम् । सा चेदप्रत्ययानुष्ठानता ऽप-
नीता 'प्रमाणत' इत्यादिना, संहितं निःश्रेयसेन सह शास्त्रमिति । शास्त्रमि-
त्यादिग्रहणवाक्यं विवृणोति शास्त्रं पुनरित्यादिनोपभोगात्प्र[illegible]
न्तेन । प्रमाणादिवाचकपदग्रहणेन तल्लक्षणानि तत्परीक्षाश्चोपलक्षयति तथा च
पञ्चाध्यायी शास्त्रमित्युक्तमित्यविरोधः । पञ्चाध्यायीत्यनेन । व्यूहः समू-
हिनामुचितानुपूर्वी । उपलक्षकपदस्वरूपमाह । पदं पुनरिति । एकस्मृति-
समारूढा वर्णा एकार्थप्रतिपादनावच्छिन्नाः समूहः । एवं स्वार्थस्मृत्यवान्तर-
व्यापाराणां सुबन्तानां नानापदार्थविशिष्टैकार्थप्रत्ययैककार्यावच्छिन्नानां समूहो
वेदितव्यः । एवं क्व चित्केन चिदर्थेनैकेन सूत्रवाक्यानामेकवाक्यत्वं समूहः
प्रकरणम् । प्रकरणानामपि कया चित्स्वार्थसंगत्या समूह आह्निकम् । एवं
तत्र तत्र वेदितव्यम् । एताः प्रकरणाह्निकाध्यायार्थसंगतीस्तत्र तत्र लेशतो
दर्शयिष्यामः ।

तदेवं शास्त्रस्वरूपं दर्शयित्वा नान्तरेण तदर्थकथनं पुरुषश्रे-
२ । १ योऽभिधायकत्वमस्य सिद्ध्यतीति तदर्थं कथयति तत्पदार्था इति । ननु
प्रमाणादीनां प्रतिनरमानन्त्येन दुर्ज्ञानत्वमिति तदवस्थमेवानर्थक्यं शास्त्रस्य
प्रसक्तमित्यत आह षोडशात्मानः । आत्मा स्वभावः प्रमाणादीनां प्रमाणत्वा-
दिसामान्यविशेष इति यावत् । एतदुक्तं भवति । अन्तर्गतविशेषभेदानामन्वे

ऽपि सामान्यविशेषैः संगृहीता न दुर्ज्ञाना इति यतोऽस्य पदार्थाः प्रमाणाद-
यस्ततस्माच्छास्त्रं पुरुषश्रेयो ऽभिधत्त ।

स्यादेतत् । प्रमाणादयः पदार्थाः प्रामाणिका अप्रामाणिका
वा । अप्रामाणिकत्वे कल्पनामात्रनिर्मिताः कथं निःश्रेयसाय कल्पन्त-
इति । न च षोडशात्मानः कल्पना कोपस्यानन्तप्रसरत्वात् । प्रामाणि-
कत्वे वा प्रमाणादेव तत्सिद्धेः शास्त्रस्य वैयर्थ्यमित्यत आह प्रत्यक्षेति । २ । ३
प्रत्यक्षानुमानाधिगतत्वेनाप्रामाणिकत्वं निषिद्धम् । अत एव वस्तुतत्त्व-
मिति । प्रमाणादयः पदार्था नोपमानविषया इति नोपमानमनुपन्यस्तम् ।
यद्यपि प्रमेयमात्माद्यपवर्गान्तमलक्षमागमिकं तथा ऽप्यागमस्याप्रामाणिकत्वया
तत्रापि मूलभूतमनुमानं प्रत्यक्षं वास्तीति प्रत्यक्षानुमाने एव दर्शिते । ननूक्तं
प्रामाणिकत्वे शास्त्रवैयर्थ्यमित्यत आह तस्य विषयाद्य इति । व्यवहारमात्रमात्रे
प्रमाणैर्प्राणिका वैनयिकबुद्धिविरहिणो नैतान्पदार्थानभिविविञ्चते अविविच्य चैते
न निःश्रेयसाय कल्पन्त इत्यमधिगतेन्युक्तम् । आध्यात्मिकी शक्तिः
शुश्रूषादिः । पुरुषेत्युक्तं तत्र विवक्षितं पुरुषविशेषं ग्रहीतुं संभाविनः पुरुषान्दर्श-
यति पुरुषः पुनरिति । द्वैयं दर्शयति तत्रेति । उपादेयानाह इतर इति ।
अपेक्षा जिज्ञासा । सा संदिग्धस्य तावदस्ति शिष्यस्य । विप्रतिपन्नस्य तु
वादिनां पुरतो जल्पवितण्डाभ्यां शिष्यमाणस्य गलिते ऽहंकारे संदिग्धस्य
जातजिज्ञासस्य सापेक्षस्य सतः । अप्रतिपन्नस्यापि केन चित्प्रकारेण संदेहमा-
पाद्य सापेक्षीकृतस्य प्रतिपाद्यता । तदिदमुक्तमितरे सापेक्षाः सन्तः प्रति-
पाद्या इति । असंदिग्धो ऽपि तत्त्वप्रतिपादनाय कारुणिकेन संदिग्धः कृत्वा
प्रतिपाद्यत इति । तत्किं सापेक्षमधिकृत्य शास्त्रं प्रवृत्तं तथा च प्रमातॄणां न
प्रमाणान्तरे प्रवृत्तिः स्यादित्यत आह । ते यदेति । कं चिद्विषयं जिज्ञासवो
यदेन्द्रियाद्यपेक्षन्ते तदा प्रत्यक्षेण प्रतिपाद्याः । एवमुत्तरमपि योज्यम् । अय-
मभिसंधिः । न दृष्टप्रयोजनोपयोगिजिज्ञासेहापेक्षा विवक्षिता किं तु निःश्रेयसो-
पयोगिपदार्थजिज्ञासा । सा चास्मिन्नेव शास्त्रे प्रवृत्तिहेतुर्नान्यत्र तदिदमुक्तं
[illegible] पुनरिति । परमपुरुषार्थसाधनं तु जिज्ञासव इति शेषः । इहाभिमतं
[illegible] निर्धारयितुं श्रेयोमात्रप्रकारानाह । श्रेयः पुनः सुखमहितनिवृत्तिरथ । २ । ९
[illegible] । तच्छ्रेयः सुखं दुःखनिवृत्तिरथ भिद्यमानं

द्वेधा व्यवतिष्ठते । तदाह दृष्टादृष्टभेदेन । न व्याख्येयं किं तु प्रत्ये-
कमित्याह दृष्टं सुखं स्रक्चन्दनवनिताद्युपभोगजन्म अदृष्टं च सुखं स्वर्गादि ।
एवं च दुःखनिवृत्तिरपि श्रेयो दृष्टमदृष्टं चेति योजनीयम् । चकारलोपात् ।
अहितनिवृत्तेः श्रेयस्त्व आत्यन्तिकत्वानात्यन्तिकत्वे तद्दृष्टादृष्टस्य भेदमाह
२ । ११ अहितनिवृत्तिरपीति । अभिमतं श्रेयो निर्द्धारयति । आत्यन्तिकीति ।
पुनरिति निर्द्धारणमेव द्योतयति । आत्यन्तिकत्वं निवृत्तेर्निवृत्तस्य पुनरनु-
त्पादः स च कार्यकारणतदनुषक्तिनिवृत्त्या लभ्यते । न ह्यकारणं कार्य्यं जायते
तदिदमुक्तमेकविंशतिप्रभेदभिन्नदुःखहान्येति । गौणमुख्यभेदेन चैकविं-
शतेः शरीरादीनां दुःखत्वप्रकारानाह एकविंशतीति । षष्ठमिन्द्रियं मनः । तस्य
विषया इच्छाद्वेषप्रयत्नाः । यद्यपि विषयः शरीरमपि तथाऽपि अन्यथाऽस्य
दुःखहेतुभाव इत्याह शरीरमिति । शरीरावच्छिन्न आत्मप्रदेशो* दुःखायत-
नमिति शरीरं दुःखायतनमुक्तम् । इन्द्रियविषयबुद्धीनां दुःखत्वोपचारे का-
रणमाह इन्द्रियाणीति । तत्रेन्द्रियाणि तावद्गन्धादिविषयबोधनाद् विषया
बोध्यत्वात् । बुद्धयस्तु साक्षाद् दुःखसाधनानीति दुःखत्वेनोपचर्य्यन्ते । सुखे
दुःखत्वोपचारे बीजमाह । सुखमिति । साधनपारतन्त्र्यं क्षयित्वं काम इति
दुःखहेतवः सकलसुखानुषङ्गिणः । तस्मात्सुखमपि दुःखानुषक्तत्वाद्दुः-
खहानिसाधनमाह । तस्य हानिरिति । संशयादितत्त्वज्ञानपरिशोधितपरम-
न्यायमार्गः खलु हेयोपादेयभूतद्वादशभूतप्रमेयतत्त्वपरिभावनभुवा प्रसंख्यानेन
निर्मृष्टनिखिलप्रवृत्तिहेतुदोषानुषङ्गो ऽप्रवर्त्तमानो न शरीरेन्द्रियादिहेतुमपूर्वध-
र्माधर्मप्रचयमातनोति । अनादिभवपरम्परोपात्तं च धर्माधर्मप्रचयमनन्तम-
प्यनियतविपाकसमयमपि प्रसंख्यानपरिपाकप्रभावात्परितस्तदुपभोगभागिनः
कायान्निर्माय तत्फलोपभोगात्प्रक्षिणोति । अचिन्त्यसामर्थ्यातिशयो हि समा-
धिः । यथा ऽऽहुरत्रभवन्तः पतञ्जलिपादाः “को हि योगप्रभावादृते अग-
स्त्य इव समुद्रं पिबति स इव च दण्डकारण्यं सृजती”ति । सेयमात्यन्तिकी
दुःखनिवृत्तिः श्रेयः तदिदमुक्तं शास्त्रस्य पुरुषश्रेयोऽभिधायकत्वादिति ।

स्यादेतत् । केवलस्य दुःखस्यात्यन्तिकी निवृत्तिः श्रेयः पुरुषप्रवृत्त्य-
ङ्गम् । इयं तु दुःखवत्सुखस्याप्यात्यन्तिकी निवृत्तिरिति कथं श्रेयः कथं च प्रेक्षा-
२ । १८ वत्प्रवृत्त्यङ्गमित्यत आह । पुरुषा रागादिमन्त इति । यद्यपि रागादिमतां

* आत्मप्रदेश इति २ पु. पा. ।

पृथग्जनानामेतन्न प्रवृत्त्यङ्गं ते हि मधुविषसंपृक्तमप्यन्नं मधुमधुरतया आपातरम-
णीयं विषविपाकान्मारयतु मा वा मीमरदुपभुञ्जते तावदापाततः सुखं को हि
हस्तगतं पादगतं करोतीति विचिन्त्योपभुञ्जते। विवेकिनस्तु आयतिमालोचय-
न्तः स्वर्गमपि कुपितफणिफणामण्डलच्छायप्रतिममित्यपजहति। तेन मा भूदे-
तद्रागादिमतां प्रवृत्त्यङ्गं विवेकिनां तु भविष्यति। अविवेकिनामपि चाप्रति-
पन्नविप्रतिपन्नानां विवेकाधानोपायः पूर्वमावेदितः। शास्त्रप्रवृत्त्यङ्गमाचमेव
चैव विवेको वैराग्यमभिमतमिति। प्रवृत्तेर्द्वैविध्यम्। एकरूपं द्विरूपं च। २ । २१
पुरुषे भेदो रागवैराग्याभ्याम्। प्राप्यस्य सर्वस्य सुखस्य दुःखसंभेदेनानिष्टपक्ष-
निक्षेपादनिष्टप्रतिषेधार्थैव प्रवृत्तिर्विवेकिनामेकरूपेव। अविवेकिनां तु प्रवृत्ति-
र्द्विरूपेत्युक्तम्।

तदनेन प्रबन्धेन प्रमाणतोऽर्थप्रतिपत्तावित्यादिवाक्यस्य तात्प-
र्यमभिधाय तदवयवं प्रवृत्तिसामर्थ्यादिति विकरीतुं भूमिमारचयति। प्रवृत्तेर-
पीति। दृष्टं प्रवृत्तिसामर्थ्यहेतुरिति रागादिमत्प्रवृत्तिसामर्थ्यमुपन्यस्तं न तु
वीतरागाणाम्। न हि तत्प्रवृत्तेर्निःश्रेयसाधिगमलक्षणफलसंबन्धो दृष्टो निःश्रे-
यसस्यालौकिकत्वात्। प्रमाणस्यार्थवदनर्थकत्वादित्ययुक्तं प्रमाणमनर्थक- ३ । १२
मिति हि विप्रतिषिद्धमित्यत आह प्रमाणं तावदिति। न त्वप्रमाणमप्रमा-
णमिति गृहीतं प्रवृत्त्यै कल्पते किं तर्हि प्रमाणमिति। न चाप्रमाणे प्रमाण-
त्वाभिमानो विना प्रमाणादिसाधर्म्यादिति तत्साधर्म्यं पृच्छति। किं पुन-
रिति। उत्तरं सामान्यपरिच्छेदकत्वं तद्विवृणोति। प्रमाणेनापीति।
रजतादिज्ञानमपि पुरोवर्तिशुक्लभास्वरं सद्रूप्यं परिच्छिनत्ति। शुक्तिज्ञानमपि तदेव-
मेकस्मिन्नेव विषये रजतसमारोपापवादाभ्यां बुद्ध्योर्बाध्यबाधकभाव इति भा-
वः। तदेवमुभयतः प्रवृत्तिः समर्थाऽप्रमाणादेव नाप्रमाणादर्थव्यभिचारिण इत्या-
ह सोऽयं प्रमातेति। ततश्च सिद्धः समर्थायाः प्रवृत्तेरनर्थव्यतिरेक इत्य-
भिसंधिः। तथा च समर्था प्रवृत्तिरनर्थव्यतिरेकसंपन्नप्रमाणस्यार्थवत्त्वे हेतुरि-
त्यर्थः तस्याः समर्थायाः प्रवृत्तेर्हेतोः पुनः प्रमाणस्यार्थवत्त्वमर्थाव्यभिचारि-
त्वम्। असमर्था त्वनन्तरा ऽपि न संबध्यते योग्यताविरहात्। संप्रत्यादि-
वाक्यमाक्षेप्तुमनुवदति। प्रमाणत इति। आक्षिपति परस्परेति। समाधत्ते
नेति। आक्षेपवाक्यं विभजते। यदि प्रमाणत इति। न तावदर्थप्रतिपत्तिः ३ । १९

प्रवृत्तिहेतुरपि तु तद्विनिश्चयः। न च तन्मात्रम् अपि तु तज्जातीयस्य
श्रेयोहेतुतया ऽसकृदुपलभ्यमानस्यार्थस्य तज्जातीयतया श्रेयोहेतुत्वानुमा-
नसहिता विनिश्चितिः प्रवृत्तिहेतुः। सेयं श्रेयःसाधनतानुमानसहिता प्रमा-
णतो ऽर्थप्रतिपत्तिः विनिश्चितिः समर्थप्रवृत्तिनिमित्तमुक्ता। न चार्थविनिश्चयः
प्रामाण्यावधारणमन्तरेण। प्रामाण्यावधारणं च श्रेयोहेतुतानुमाननिमित्त-
व्याप्तिग्रहणं च न समर्थप्रवृत्तिं विना। न च समर्था प्रवृत्तिस्ताभ्यां विनेति
१ । २० परस्पराश्रयता तदिदमुक्तं यदि पूर्वं प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तिर्विनिश्चिति-
रपेक्षिता ऽनुमानसहिता प्रवृत्तिसामर्थ्यमन्तरेण किमिति प्रतिपद्यते निश्चि-
नोति (सोपाय एवेति तोयमेव चेति)*। समाधानं विवक्ष्यते। तत्र नैवमिति।
यत्तावदुक्तं प्रामाण्यस्य दुरवधारणत्वादर्थविनिश्चयाभावान्न प्रवृत्तिसामर्थ्य-
मिति। तत्र ब्रूमः सत्यं न स्वतः प्रामाण्यं शक्यावधारणं परतस्तु दृष्टा-
र्थेष्वभ्यासदशापन्नेषु प्रवृत्तिसामर्थ्यादेव तद्गम्यते। अर्थप्रतीत्यधीना तु प्रवृ-
त्तिर्नार्थावधारणाधीना। अर्थसंदेहादपि प्रेक्षावतां प्रवृत्तेः। ते खलूपायता-
विनिश्चयेनापि प्रवर्तमाना अनागतफले न संदिहते। तदमी संदिहाना
अपि प्रवर्तमानाः प्रवृत्तिसामर्थ्यात्प्रामाण्यस्य तत्त्वं विनिश्चित्य तज्जातीयस्या-
न्यस्याभ्यासदशापन्नस्य प्रवृत्तिसामर्थ्यात्प्रागेव तज्जातीयत्वेन लिङ्गेन प्राम-
ण्यावधारणादर्थविनिश्चयेन प्रवर्तन्ते। एवं च दृष्टार्थमन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यं प्रवृ-
त्तिसामर्थ्येनावधार्य तज्जातीयस्यादृष्टार्थस्य वेदस्य विना ऽपि प्रवृत्तिसामर्थ्यं
प्रामाण्यावधारणमाप्तोक्तत्वेन निवेदयिष्यते। न च फलज्ञानं परीक्ष्यते प्रेक्षा-
वद्भिः तस्य यादृशतादृशस्यापीष्टत्वाद्विप्रलम्भकत्वाच्च फलस्य तत्साधनत्वं ते
परीक्षन्ते। तथा हि तोयज्ञानं पिपासोस्तेन तत्र प्रवृत्तिः, प्रवृत्तस्य तत्प्राप्तिः,
प्राप्तस्य पानं, पानेन चोदन्योपशान्तिरित्येतावतैव प्रमाता कृती भवति न
पुनरुदन्योपशान्तिमपि परीक्षते तस्य यादृशतादृशस्यापीष्टत्वादिति केचित्।
वयं तु ब्रूमः। फलज्ञानमप्यभ्यासदशापन्नतया तज्जातीयत्वेन लिङ्गेनाव-
धारिताव्यभिचारमेव। एवं तत्पूर्वं तत्पूर्वतरं तत्पूर्वतममिति। न च
संप्रतितनस्य फलज्ञानस्य प्रामाण्यावधारणायेदानीमेव पूर्वस्य फलज्ञानस्य
तज्जातीयत्वेन प्रामाण्यावधारणे सत्यनवस्थेति वाच्यम्। पूर्वतरसाध-
र्म्येण पूर्वस्य पूर्वमेवावधृतप्रमाणत्वात्। एवं पूर्वतमसाधर्म्येण पूर्वतरस्य एवं

---

* अस्य स्थाने सर्पेक्षितो ऽन्तोद चेति २ पु॰ पा॰।

तत्पूर्वेषामप्येवं पूर्वमस्येत्यनादितैवास्य परिहारः । एतेषु च मध्ये यत्फलज्ञानं स्वप्नाद्युपभोगतुल्यतया शङ्कितव्यभिचारं तदनभ्यासदशापन्नमतः प्रवृत्तिसामर्थ्ये तत्र प्रामाण्यावधारणाय निवेदनीयमित्यर्थः । प्रतिपत्तिप्रवृत्तिसामर्थ्ययोरनादित्वमुक्तम् । अनुमानस्य तु प्रवृत्तिसामर्थ्यलिङ्गजन्मनो ऽन्यस्य वा निरस्तसमस्तव्यभिचारशङ्कस्य स्वत एव प्रामाण्यमनुमेयाव्यभिचारिलिङ्गसमुत्थत्वात् । न हि लिङ्गाकारं ज्ञानं लिङ्गं विना न च लिङ्गं लिङ्गिनं विनेति । अत एव गृहीताव्यभिचारलिङ्गसमुत्थं निष्कम्पमुत्पद्यते ज्ञानम् । प्रत्यक्षज्ञानमर्थादुत्पद्यमानमपि न गृहीताव्यभिचारादपि तु सत्तामात्रेणावस्थितात् । न च कारणान्तराण्यपीन्द्रियादीनि कस्यार्थेन गृहीताव्यभिचाराणि न वा ऽर्थेनाव्यभिचारीणि । शाब्दं तु ज्ञानं नार्थादुत्पद्यते तदभावे सति शब्दे भावात् । नापि लिङ्गस्येव शब्दस्यार्थाव्यभिचारः किं तु सङ्केतग्रहणमात्रात्पदार्थप्रत्यायनेन वाक्यार्थमवगमयति शब्दः । तस्मात्प्रत्यक्षशाब्दविज्ञानयोर्न स्वतो ऽव्यभिचारग्रह इति प्रवृत्तिसामर्थ्ये तज्जातीयत्वं वा लिङ्गमर्थाव्यभिचारायानुसरणीयं ज्ञानगततज्जातीयत्वलिङ्गग्राहिणश्च ज्ञानस्य मानसप्रत्यक्षस्य तादृशस्यादृष्टव्यभिचारतया परितो निरस्तसमस्तविभ्रमाशङ्कस्य स्वतः प्रामाण्यमिति नानवस्था । एतेनोपमानं व्याख्यातम् । संवेदनस्य चार्थाव्यभिचारिताकथनेन तत्कारणानामिन्द्रियादीनामपि प्रमाणत्वमुक्तं वेदितव्यम् । न ह्यव्यभिचारिज्ञानजनकत्वादन्यत्प्रामाण्यम् । न चार्थव्यभिचारिणामिन्द्रियादीनां कथमर्थाव्यभिचारिज्ञानजनकत्वमिति सांप्रतम् । कारणस्वभावनियोगपर्यनुयोगयोरशक्यत्वात् । तस्मादर्थसंदेहादनभ्यासदशापन्नात्प्रवृत्तौ प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तौ प्रवृत्तिसामर्थ्यसंभवात्प्रवृत्तिसामर्थ्यज्ञानस्य चाभ्यासदशापन्नस्य तज्जातीयत्वेन प्रामाण्यानुमानादनभ्यासदशापन्नस्य तु प्रवृत्तिसामर्थ्यानन्तरज्ञानेन प्रामाण्यानुमानादनादित्वान्नार्थप्रतिपत्तिप्रवृत्तिसामर्थ्ययोः परस्पराश्रयत्वमस्तीति । अर्थस्यापेक्षितोपायत्वानुमानप्रवृत्तिसामर्थ्ययोः परस्परापेक्षित्वमवशिष्यते । तथाप्यनादिता परिहारः । उत्पन्नमात्रस्य हि बालकस्य स्तनं दृष्ट्वा प्राग्भवीयस्तज्जातीयापेक्षितोपायत्वानुभवजनितः संस्कार आविरस्ति ततश्च स्मरणं ततो ऽपेक्षितोपायत्वानुमानं ततः प्रवृत्तिस्ततः तस्याः सामर्थ्यम् । एवं पूर्वस्मिन् पूर्वस्मिञ्ज-

३ । २० म्मनीत्यनादितया न बीजाङ्कुरवत्परस्परापेक्षितेति । अर्थप्रतिपत्तिरिति । अर्थस्यापेक्षितोपायस्याप्रतिपत्तिश्चेत्यर्थः । तस्मात्सर्वमवदातम् ।

तदनेनोपक्रम एव प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तावित्यस्य शास्त्रानुसंधानवाक्यत्वं तात्पर्य्यं च समाहितम् । इदानीमस्यैव तात्पर्य्यमाह । प्रामाण्यप्रवृत्त्योर्वेति* । अथेदमाशङ्क्यते । मुनिर्हि प्रत्यक्षसंशयादिव्युत्पादनद्वारेण प्रस्थानेन शास्त्रेणान्वीक्षिक्या हेयोपादेयभावाश्रितत्वाद्द्वादशविधप्रमेयव्युत्पादकन्यायमनुमानापरनामानं निःश्रेयससिद्धये व्युत्पादयांबभूव । न च न्यायतः प्रमाणात्प्रमेयतत्त्वनिश्चयमात्रान्निःश्रेयसाधिगमो ऽपि तु आत्मान्तर्वर्तिनां द्वादशानां प्रमेयाणां दुःखसंज्ञाभावनम् आत्मनश्च याथात्म्यभावनमित्यादिभ्यः प्रवृत्तिभिः (भ्यः) आत्मतत्त्वसाक्षात्कारवैराग्यपरिपाकक्रमेण पूर्वयोर्धर्माधर्मयोरनुत्पादेनोत्पन्नयोश्चोपभोगात्प्रक्षयेणेति । तथा च निःश्रेयसप्राप्तेः कारणत्वात्प्रमाणान्न्यायात्प्रवृत्तिरेव बलीयसी न न्यायः । तस्मात्प्रवृत्तिरेव व्युत्पादनीया न
भा॰ न्यायो निःश्रेयसहेतुरपि प्रवृत्तेरन्तरङ्गत्वादिति । तदेतदुपतिष्ठते प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तौ सत्यां प्रवृत्तेः सामर्थ्ये फलेनाभिसंबन्धो न तु प्रमाणतो ऽसत्यामर्थप्रतिपत्तौ । तस्मादर्थवत्प्रयोजनवत्प्रमाणमपि प्रवृत्तिवदेव । एतदुक्तं भवति । यथान्तरङ्गतया प्रवृत्तिर्बलीयसी एवं मूलकारणतया प्रमाणमपि । न त्वप्रमाणात्प्रवृत्तिः फलेनाभिसंबध्यते किं तु प्रमाणात् । तस्मात्तुल्यमुभयमपि । तथा ऽपि प्रमाणव्युत्पादनेन प्रवृत्तिरपि व्युत्पादिता भवतीति प्रमाणस्य व्युत्पादनमेवाकारि शास्त्रे न तु प्रवृत्तेः । सामान्याभिधानं परमन्यायपरं तस्यैव प्रकृतत्वादिति प्रामाण्यज्ञानोपायप्रतिपादनपरतया ऽनुसंधानवाक्यत्वमस्य पूर्वमुक्तं संप्रति परपर्य्यनुयोगमुखेनानुसंधानवाक्यत्वं
४ । १० प्रतिपादयति । लोकवृत्तेति । तथा हि प्रमाणप्रवृत्त्युपायं प्रत्याचक्षाण एवं प्रष्टव्यो जायते किं भवान्प्रमाणेन प्रमाणज्ञानोपायं प्रत्याचष्टे अप्रमाणेन वा । यदि ब्रूयात्प्रमाणेनेति स प्रतिवक्तव्यः प्रमाणज्ञानोपायमविद्वान्कथं भवानेवमाहेति । अप्रमाणेनेति चेत् । अनुक्तया वर्तितव्यम् । अथ प्रमाणेनागृहीतप्रामाण्येनेति । वाङ्मनसयोर्विसंवादः । तस्मादनिच्छता ऽपि त्वया लोकवृत्तमनुसरणीयम् । अन्यथा न लौकिको न परीक्षक उन्मत्तवदुपेक्षणीयः स्याद् इति । तदिदं लोकवृत्तमाक्षेप्तारं बोधयितुमनेन भाष्येणानूद्यते

* प्रमाणप्रवृत्त्योर्वेति मुद्रितवार्त्तिके पाठः । पृ॰ ४ । प॰ ५ ।

प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तौ प्रवृत्तिसामर्थ्यादर्थवत्प्रमाणं यतो ऽतः सर्वः प्रमाता प्रमाणेनावगतार्थवत्त्वेनार्थमवधार्य प्रवर्तमानः फलमुपलभत इति लोकवृत्तं तत्प्रमाणत इत्यादिना वाक्येन कारणप्रदर्शनद्वारेणानूद्यते ।

अस्यैव भाष्यस्य तात्पर्यान्तरं वक्तुं भूमिमारचयति । हेयहानेति । अर्थो ४ । ११
ऽर्थशब्दः प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तावित्यत्र स्थितः पदं वाचकं येषां तानि तथा । एतद्वार्तिककारस्यैतादृशं व्याख्यानं भाष्यगतस्य त्वन्यथा भविष्यति । उपायः शास्त्रमिति । शास्त्रशब्दस्तदर्थपरः अर्थस्यापि शब्दवच्छास्त्रशरीरत्वात् । अत्र च हेयहानाधिगन्तव्यपदैः प्रमाणप्रमेययोरुपादानाद्गोबलीवर्दन्यायेन संशयादिषु निग्रहस्थानान्तेषु शास्त्रपदं प्रवर्तते । तेनोपायपदेन संशयादयो निग्रहस्थानान्ता उक्ता इति । प्रकृतवाक्यं विवृणोति । हेयमिति । तात्पर्यमाह । एतस्मिंश्चेति । येन प्रमाणप्रमाप्रमेयप्रमातृरूपं चतुर्वर्गान्तरमपि सूचयति । तत्र हेयादिचतुर्वर्गे अर्थ्यमानतया ऽर्थपदसूचिते प्रमाणादिचतुर्वर्गे च प्रमाणस्य प्राधान्यप्रदर्शनार्थमिदं भाष्यम् । यद्यपि चतुर्वर्गद्वयतत्त्वावगमो निःश्रेयसाधिगमहेतुस्तथा ऽपि प्रमाणमेव प्रधानम् । तन्मूलत्वादितरसिद्धेः । तदिदमुक्तमर्थवदिति । अतिशायने मतुप् । हेयाद्यपेक्षया प्रमात्राद्यपेक्षया चातिशयेन प्रयोजनवत्प्रमाणम् । कस्मात् प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तौ सत्यां प्रवृत्तस्य प्रमातुस्तदितरप्रतिलम्भात् । प्रमायाश्च तत्कार्यत्वात् । तदिदमुक्तं प्रवृत्तिसामर्थ्यादिति । तदेतस्मात्प्राधान्याद्विभक्तवचनाभे- भा·
देन चिवर्गद्वयात्प्रागुद्देशः प्रमाणस्येति । एतेन यदाहुरेके यदि प्राधान्यात्प्राथम्यं तत् प्रमेयस्यैव । अर्थोपायत्वात्ततः संशयादीनां, तेषां प्रमाणोपायत्वात् । तस्मात्प्रमाणादिभ्यः प्राथम्यं प्रमाणस्येति तन्निरस्तं प्रमाणोपायानामपि संशयादीनां प्रमाणाधीनत्वादिति । नन्ववगतमर्थपदतया हेयादिचतुर्वर्गो दर्शित इति । प्रमाणादिचतुर्वर्गस्तु कथं प्रदर्श्यत इति पृच्छति । कथं पुनरिति । उत्तरं प्रमाणप्रमेयाभिगतय इति । तदेवं तात्पर्यं व्याख्याय अवयवार्थं व्याख्यातुमुपक्रमते । तदिदं वाक्यमवयवश उपन्यस्य वर्ण्यते । व्याख्यायते अवयवश इति । तत्रावयवेषु व्याख्यातव्येषु प्राथम्यात्प्रमाणत इति विवृणोति । तत्रेति । विभजते प्रमाणत इतीयं निमित्तपञ्चमी चेत् ४ । १९
तस्मात्प्रमाणादिति नाभिहितमित्यत आह । अस्य प्रमाणत इति एवंभू-

तस्याभिधानं वचनव्याप्त्यर्थं विभक्तिव्याप्त्यर्थं च । वचनव्याप्त्यर्थमिति ब्रूम-
हे न तु विभक्तिव्याप्त्यर्थमिति पञ्चमीव्यतिरेकेण तयोरभावादित्याह । कथं
५ । १ पुनरिति । परिहरति । लभ्यत इति । व्याप्तेः प्रयोजनं पृच्छति । किं सिद्ध-
मिति।उत्तरं वचनव्याप्त्या संप्लवो व्यवस्था च । तदुभयं विभजते प्रमा-
णेनेति । यत्र द्वयोर्बहूनां च संप्लवः प्रमाणानां तत्रैकस्याप्यस्ति प्रतिपत्तिसाधनत्वं
प्रमाणस्येति कथयितुं संप्लवावसरे ऽपि प्रमाणेनेत्युक्तम् । अत एव व्यवस्थाया-
मेवकारः प्रमाणेनैवेति । विभक्तिव्याप्तेः प्रयोजनमाह । विभक्तिव्याप्त्या
हेतुकरणभावः । अवगम्यत इत्यनुषज्यते । तद्विभजते । प्रमाणादर्था-
धिगतिर्भवतीति हेतुत्वं गम्यते । प्रमाणेनार्थाधिगतिर्भवतीति करणरूपार्थो
गम्यत इति संबन्धः । कस्मात्पुनः करणार्थो गम्यत इत्यत आह । प्रमाणेनेति ।
फलमर्थाधिगतिं साधयतीति साधकतमत्वात् । अत्र च करणभावनान्तरीयकस्य
हेतुभावस्य पञ्चम्या अभिधानं प्रमाणफलयोस्तादात्म्यप्रतिषेधार्थं, भेदाधिष्ठान-
त्वाद्धेतुफलभावस्य, न खलु परशुरेव छिदेति । प्रमाणप्रतिपत्तिकलव्यवहारस्या-
नुवादस्त्व प्रमाकारकान्तरेभ्यो ऽभ्यर्हितत्वेनास्य व्युत्पाद्यत्वं च प्राधान्यं च युक्त-
मिति दर्शयितुम् । संप्लवमाक्षिपति । संप्लवेति । समाधत्ते । नेति । आक्षेपं विभजते
स्यान्मतिरिति । विशिष्टो भिन्नो विषयो येषां तानि तथा; बहुवचनमान्तर्गणि-
कभेदाभिप्रायम् । अर्थसामर्थ्यसमुत्थं हि प्रत्यक्षमर्थगोचरम् । स एवार्थः प्रत्यक्ष-
गोचरो यो ज्ञानप्रतिभासमात्मनोऽन्वयव्यतिरेकावनुकारयति । न च सामान्यं
निरस्तसमस्तार्थक्रियासामर्थ्यमेवं भवितुमर्हति । स्वलक्षणं तु स्यात् तदेव पर-
मार्थसत् । अर्थक्रियासामर्थ्यलक्षणत्वाद्वस्तुनः । एतदेवास्य स्वमसाधारणलक्षणं
यद्देशतो ऽननुगमेनादेशात्मकस्य परमार्थत्वं कालतो ऽननुगमेन च क्षणिकत्व-
म् । तस्मात्स्वलक्षणविषयं प्रत्यक्षम् । न च स्वलक्षणमनुमानस्यापि गोचरः । त-
द्धि गृहीतप्रतिबन्धलिङ्गहेतुकं प्रतिबन्धश्च तादात्म्यतदुत्पत्तिलक्षणः स्वल-
क्षणविषयो ऽशक्यग्रह इति सामान्यधर्मोऽवाश्रयते । न च सामान्यमेकमनेकदेश-
कालावस्थासंसर्गि भवितुमर्हति । तदिदमनादिवासनोद्भूतविकल्पाधिष्ठानं विक-
ल्पाकारस्य वा ऽलीकस्य वा स्वमनुमानगोचरो ऽभ्युपेयम् । तत्र भासमानस्या-
धारणाद्बाह्यस्य दृश्यविकल्पनात्मना सत्या सामान्यव्यावृत्तिलिङ्गम् । यत्पुनः सामान्या-
धारणं तदन्यव्यावृत्तिलिङ्गमेव यथा ऽमूर्तत्वम् । तद्धि सत्यादौ भावे सर्वात्रि-

स्वलक्षणे चाभावे साधारणम् । भावाभावसाधारणश्च विकल्पगोचरो ऽस्ति
घटोऽस्ति नास्ति घट इति । यदि पुनरसाधारणो भावो भवेदस्तिशब्दो न
युज्येत पुनरुक्तत्वात् । नास्तीत्यपि न वक्तव्यं विरोधात् । एवमभावासाधा-
रणत्वे ऽपि वाच्यम् । न चालीकस्य सर्वसामर्थ्यविरहिणः परमार्थसता स्वल-
क्षणेन सादृश्यं मन्यते ऽन्यव्यावृत्तेः । न च गोरिति नियतौ बुद्धिव्यपदेशौ
विना ऽश्वादिव्यावृत्तिम् । तस्मात्सामान्यमन्यव्यावृत्तिरूपमबाह्यं बाह्यभे-
दाग्रहाद्बाह्यत्वेनावगाह्यमानमनुमानं बाह्ये प्रवर्तयति । पारंपर्येण च बाह्य-
प्रतिबन्धाद्बाह्यं प्रापयत्संवादकं सद् भ्रान्तमपि प्रमाणाश्रयवशात्प्रमाणम् ।
तदस्य न स्वलक्षणं गोचरः । प्रत्यक्षमपि च सामान्यगोचरमित्यावेदितम् ।
न चाभ्यामन्यत्प्रमाणमस्ति । प्रमाणस्य सतो ऽत्रैवान्तर्भावात् । अनन्तर्भावे
वा प्रमाणत्वानुपपत्तेः । न च सामान्यविशेषाभ्यामन्यदस्ति प्रमेयान्तरं
यत्रैते तत्संप्लोष्येते इत्यर्थः । समाधानवाक्यं विवृणोति । एतच्च नेति । यथा पृ । ९
चैतत्तथा तत्र निवेदयिष्यते । विशेषो व्यवच्छेदकः स च वक्रकोटरादिरन्त्य-
श्च व्यवस्थासंकरोदाहरणान्याह । इन्द्रियवदिति । संप्लवममृष्यमाण आह ।
अधिगतत्वादिति । समाधत्ते । नान्यथेति । आक्षेपं विभजते । यदीति । स्या-
देतत् । नास्ति वैयर्थ्यमधिगतीनामाशुतरविनाशितया तद्गोचराधिगत्यन्तरो-
त्पादं प्रति प्रमाणान्तरस्यार्थवत्त्वादित्यत आह । अधिगतं चार्थमधिगमयता
प्रमाणेनेति । यद्यप्यधिगतय आशुतरविनाशिन्यस्तथा ऽप्येकतरप्रमाणजनिता-
ऽधिगतिलब्धजन्मनः संस्कारादेव स्थायिनस्तदर्थस्मृतिसंततिसंभवादधिगत-
मर्थमधिगमयता प्रमाणेन पिष्टं पिष्टं स्यात् । समाधिवाक्यं विवरीतुमनुवदति ।
नान्यथेति । विवृणोति । न ब्रूम इति । अयमभिसंधिः । न हि प्रमाणकार- पृ । १८
णानि प्रेक्षावन्ति येनैवमालोचयेयुः यज्जनितमेव चास्मासु केन चित्प्रमाणं
[illegible] इति । नापि स्वकारणलब्धजन्मानि प्रमाणानि दर्शितो
[illegible] ऽन्यतमेन चास्मासु प्रमाणेन कृतमस्माभिरिति विरन्तुमर्हन्ति ।
[illegible]चेतनत्वादयमनुयोग इति चेत् न प्रियस्य वस्तुनो ऽनेन भूयो भूयः
[illegible]त्वात् । अप्रमित्सितस्यापि च दुर्जनवचनादेः प्रमेयस्यानेन प्रमी-
[illegible]त्वात् । तस्मान्न प्रमात्रभिसंधानात्प्रमाणस्य प्रवृत्तिरप्रवृत्तिर्वा ऽर्थे किं
तु [illegible]त् अन्यथा ऽनिच्छतो दाहादिदुःखस्याप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गः । यत्तु प्रमाणं

प्रमित्साधीनप्रवृत्ति तद्यदि प्रमाता न व्यापारयेत् किमायातं प्रमाणस्य न हि
तोयमपि पिपासुना न पीयत इति तस्य पिपासोपशमशक्तिरपैति । तस्मा-
त्तान्यसामग्रीजनिता बुद्धिः प्रमा तज्जनकानि च प्रमाणानि समानविषया-
ण्यपि । स एव चानेन सामग्रीभेदः प्रदर्शितो ऽन्यथा तु प्रत्यक्षेणेत्यादिना ।
यद्यपि साक्षात्कारासाक्षात्कारादिरपि प्रकारभेदो ऽस्ति तथा ऽप्यसौ प्रकृता-
नुपयोगान्नोक्तः । यदि च द्रव्यं त्वचा गृहीतमिति कृतं चक्षुषा चक्षुषा वा
गृहीतमिति कृतं त्वचेत्युच्येत न रूपविज्ञानं स्पर्शविज्ञानं वोपजायेत ।
तदर्थं चक्षुः स्पर्शनाभ्युपेते तथा च पौनरुक्त्ये ऽपि व्यवस्थायां न वैयर्थ्य-
६ । २ मित्याह । विषयान्तर इति । प्रकृतमुपसंहरति । तस्मादिति ।

विभक्त्यर्थं निरूप्य प्रातिपदिकार्थनिरूपणमवतारयति प्रमाणेति ।
अवधार्यते ऽनेनेत्यवधारणं विचार इति । विचारणाय भाष्यकारो पृच्छति ।
किं पुनरिति । केचिदाहुरनधिगतार्थगन्तृ प्रमाणमिति । विषयसारूप्यं सा-
कारस्य विज्ञानस्येत्यन्ये । विज्ञानस्यैवाकारस्यात्मानात्मप्रकाशनसामर्थ्य-
मित्यपरे । उपलब्धिसाधनमिति वृद्धाः । तस्माद्विप्रतिपत्तेः संशयात्प्रश्नः ।
६ । ४ भावप्रश्नव्याख्यानेन भवितृप्रश्नो व्याख्यातः । उत्तरम् । उपलब्धिहेतुः
प्रमाणं न च संशयविपर्ययस्वरूपोपलब्धिकारणयोः प्रसङ्गः अर्थवदित्यधि-
कारात् । तयोश्चोपदर्शितार्थव्यभिचारेणानर्थकत्वात् । नो खलु विकल्प्यमाने
वस्त्वस्ति यदर्थक्रियासु वोपयुज्यते । स्यादेतत् स्मृतिहेतोरपि प्रामाण्यप्रसङ्गः ।
न ह्यसौ नोपलब्धिहेतुः न चार्थसहकारि प्रमाणमिति संस्कारस्यार्थसहकारि-
ताविरहादप्रामाण्यमिति सांप्रतम् । नदीपूरस्य पिपीलिकाण्डसंचरणस्य चाती-
तानागतवर्षलिङ्गस्य शब्दस्यातीतानागतगोचरस्यार्थसहकारिताविरहिणो ऽप्र-
माणत्वप्रसङ्गात् । ज्ञापकत्वेन कार्यत्वेन वा कथंचिदर्थसंबन्धे संस्कारस्यापि
तत्समानमिति तस्यापि स्मृतिरूपोपलब्धिहेतोः प्रामाण्यं प्रसक्तम् । नैवम् ।
प्रमाणशब्देन तस्यापास्तत्वात् । प्रमासाधनं हि प्रमाणं न च स्मृतिः प्रमा लोका-
धीनावधारणो हि शब्दार्थसंबन्धः । लोकश्च संस्कारमात्रजन्मनः स्मृतेर-
न्यामुपलब्धिमर्थाव्यभिचारिणीं प्रमामाचष्टे तस्मात्तद्धेतुः प्रमाणमिति न स्मृति-
हेतौ प्रसङ्गः । अनधिगतार्थगन्तृत्वं च धारावाहिकविज्ञानानामधिगतार्थ-
गोचराणां लोकसिद्धप्रमाणभावानां प्रामाण्यं विहन्तीति नाद्रियामहे । न च

कालभेदेनानधिगतगोचरत्वं धारावाहिकानामिति युक्तम् । परमसूक्ष्माणां कालकलादिभेदानां पिशितलोचनैरस्मादृशैरनाकलनात् । न चाद्येनैव विज्ञानेनोपदर्शितत्वादर्थस्य प्रवर्त्तितत्वात्पुरुषस्य प्रापितत्वाच्चोत्तरेषामप्रामाण्यमेव ज्ञानानामिति वाच्यम् । न हि विज्ञानस्यार्थप्रापणं प्रवर्तनादन्यद् न च प्रवर्तनमर्थप्रदर्शनादन्यत् । तस्मादर्थप्रदर्शनमात्रव्यापारमेव ज्ञानं प्रवर्तकं प्रापकं च । प्रदर्शनं च पूर्ववदुत्तरेषामपि विज्ञानानामभिन्नमिति कथं पूर्वमेव प्रमाणं नोत्तराण्यपि । पुरुषापेक्षया तु प्रामाण्ये चन्द्रतारकादिविज्ञानस्य पुरुषानपेक्षितस्याप्रामाण्यप्रसङ्गः । न चातिदवीयस्तया तदर्थस्य हेयतया तदपि पुरुषस्यापेक्षितं तस्योपेक्षणीयविषयत्वात् । न चोपेक्षणीयमप्यनुपादेयत्वाद्धेयमिति निवेदयिष्यते । उपलब्धिहेतुं च प्रमाणं वदता अनधिगतार्थगन्तृत्वं च सारूप्यं चात्मानात्मप्रकाशनशक्तिश्च प्रमाणमिति निरस्तानि भवन्ति । उपलब्धिमात्रस्यार्थाव्यभिचारिणः स्मृतेरन्यस्य प्रमाणशब्देनाभिधानात् । हेतुग्रहेण सारूप्यप्रशक्त्योः फलादभिन्नयोरणाकरणात् हेतुहेतुमद्भावस्य तादात्म्ये ऽनुपपत्तेरिति । उपलब्धिहेतुत्वं च प्रमाणत्वम् । भवितृव्याख्यानेन भावो व्याख्यातः । तदेव ज्ञानमज्ञानं वा । उपलब्धिहेतुः प्रमाणं तस्य च भावस्तत्त्वमिति स्थितम् । तदेतदतिव्यापकत्वेनाक्षिपति । **समानत्वादि**ति । ६ । ५

समाधत्ते **अयं विशेष** इति । अयमर्थः । सर्वः कर्ता करणगोचरव्यापारो न साक्षात्फले व्याप्रियते । करणं च द्विधा सिद्धमसिद्धं परश्वादि दारुद्वैधीभावायोद्यम्योद्यम्य दारुणि पातयन् दारु छिनत्तीत्युच्यते न तु साक्षात्कर्तृव्यापारगोचरो दारुद्वैधीभावः किं तु स्पर्शवद्वेगवतः करणीभूतस्य परशोः संयोगस्योद्यमननिपातनलक्षणस्तु कर्तृव्यापारः परशुगोचर एव । एवं स्वर्गकामो ऽपि कर्ता न साक्षात्स्वर्गे व्याप्रियते किं तु तत्करणं यागमसिद्धं साधयति । स्वर्गस्तु यागव्यापारादेवापूर्वाभिधानाच्चेतनाश्रयाद्देशकालावस्थाभेदासादितपरिणतिविशेषात्साक्षादुत्पद्यते तद्वदिहापि सिद्धमिन्द्रियादि असिद्धं च तत्संनिकर्षादि व्यापारयन्नुत्पादयन्करण एव चरितार्थः करणं त्विन्द्रियादि तत्संनिकर्षादि वा नान्यत्र चरितार्थमिति साक्षादुपलब्धावेव फले व्याप्रियते । प्रमेयस्य तु प्रत्यक्षादन्यत्रोपलब्धिहेतुभाव एव नास्ति केवलं प्रमाणविषयभावमात्रेणोपयुज्यते । यद्यप्यस्य हेतुभावः प्रत्यक्षे ऽभिप्रेयते तथापीन्द्रिय-

संबन्धमात्रमपेक्ष्योच्यते प्रमेयम् । इन्द्रियमेव तत्सन्निकर्षादिना साक्षात्प्र-
माहेतुः । तत्सिद्धमेतन्न प्रमाता साक्षात्प्रमाहेतुः कर्तृत्वात् । यो यः कर्ता
स सर्वो न साक्षात्फलहेतुः यथा व्रश्चनः । यथा वा यजमानादिस्तथा
तस्मात्तथा । तथा प्रत्यक्षं प्रमेये न साक्षात्प्रमाहेतुः प्रमेयत्वात् । यद्यत्प्रमेयं
तत्तत्सर्वं न साक्षात्प्रमाहेतुः अनुमेयादिवत् तथा चैतत्तथा । तदिदं प्रमा-
तृप्रमेययोः प्रमाणे चरितार्थत्वमचरितार्थत्वं प्रमाणस्य तस्मात्तदेव फलहेतुः ।
प्रमातृप्रमेये तु फलोद्देशेन प्रवृत्ते इति तद्धेतू कथं चिदिति । चोदयति । अक-
६ । १० रणेति । नाकरणः कर्ता प्रमाणमपि व्याप्तुमर्हतीत्यर्थः । परिहरति । नेन्द्रि-
यार्थसंनिकर्षस्येति । यदि ज्ञानं प्रमाणं तदा ज्ञानस्य प्रमाणस्योत्पत्तावि-
त्यर्थः । पुनश्चोदयति । यदि तर्हीति । परिहरति । तस्मिन्नपीति । चोद-
यति । यदि प्रमातृप्रमेयाभ्यां सद्भ्यां प्रमाणमिति । प्रमाणमन्तरेण
प्रमाया अभावात्प्रमातृप्रमेययोरसिद्धिरित्यर्थः । पृच्छति । कथमिति । उत्तरं
प्रमाणमितीति । अथ स्वरूपमेव कारकं कस्मान्न भवति तस्य क्रियासंबन्धस्य
पुरस्तादप्यस्तीत्यत आह । न च द्रव्यमात्रमिति । अस्तु तर्हि तदीयो व्यापारः
प्रधानक्रियायां कारणं तस्यापि प्रधानक्रियायां निमित्तत्वादित्यत आह । न च
क्रियामात्रम् । न हि स्वरूपेण देवदत्तो व्रश्चनः नापि तदीयो व्यापारः उद्यमन-
निपातनादिः काष्ठाद्याश्रयः । क्व तर्हि कारकशब्दः प्रवर्तत इत्यत आह । कार-
कशब्दो हीति । प्रधानक्रियासाधने हेतौ अवान्तरक्रियाविशेषयुक्ते कारक-
शब्दः प्रवर्तते । *द्वैधीभावो हि फलं प्रधानं व्यापारे कर्तुः करणगोचर उद्यमन-
निपातने अवान्तरव्यापारः कर्मणश्च दारुणः स्पर्शवद्वेगवत्तीव्रतरकुठारसंयोग
एवावान्तरव्यापारः तेन हि दारु स्वावयवपरिस्पन्दजन्मना ऽवयवविभागं द्वैधी-
भावमनुभवति । तस्मादवान्तरव्यापारसंपन्नं कारकमिति सामान्यतः प्रसाध्य
७ । ४ प्रकृते योजयति । प्रमातृप्रमेयशब्दौ चेति । तावन्तरेण क्रियां प्रधानक्रियामि-
त्यर्थः । परिहरति । न पाचकादिशब्दवदिति । लोकाधीनावधारणाधीनः
खल्वयं शब्दार्थसंबन्धः; लोकश्चातीतानागतवर्तमानक्रियासंबन्धमात्रविवक्षया
कारकशब्दान्प्रयुङ्क्ते-पाचकमानय, पक्ष्यति पाचको ऽयमपाक्षीत्पाचको ऽयं पच-
तीति च तुल्यवत्त्रैकाल्यविषयप्रयोगदर्शनं. तत्कस्य हेतोः? अपचत्यपि पाक-
संबन्धं प्रत्यस्ति स्वरूपसिद्धवदनादाविति । द्वयी हि शक्तिः कारकाणां

* द्वैधीभावे हि फले प्रधानव्यापारे इति २ पु॰ पा॰ ।

कार्योत्पादनं प्रति—स्वरूपं च सहकारिणामसमवधानं च । तथासत्यपि सह- कारिणामसमवधाने कारकशब्दानां प्रवृत्तेः, सत्यपि च स्वरूपे त्रैकाल्यव्या- पिनि त्रैकाल्ययोगिकार्यासंभवे प्रवृत्तेः त्रैकाल्ययोगिकार्यावच्छिन्नमर्यादमेव स्वरूपं कारकशब्दानां प्रवृत्तिनिमित्तमित्यसत्यपि प्रत्युत्पन्नप्रमाहेतुप्रमाणसं- बन्धे प्रमातृप्रमेयशब्दयोः प्रवृत्तिरित्युपपन्नं प्रमातृप्रमेयाभ्यां प्रमाणं अन्यत- रति । तत्प्रमाणमुपलब्धिसाधनं साक्षान्न प्रमातृप्रमेये इति सिद्धम् ।

सत्यपि चोपलब्धिसाधनत्वे प्रमातृप्रमेययोरुपलब्धिहेतुरित्यप्रसङ्गः साधकतमासाधकतमयोः साधकतमे कार्यसंप्रत्ययात्सातिशयत्वेनोद्भूतत्वात- स्येत्याह । साधकतमत्वाद्वेति । साधकतमार्थं पृच्छति । कः स्वविशेष इति । ७ । १०
उत्तरं प्रमाणस्य भावाभावयोः प्रमायाः कार्यस्य तद्वत्ता भावाभाववत्ता साध- कतमार्थः । लक्ष्यलक्षणयोरभेदविवक्षया सामानाधिकरण्यं न तु प्रमातृप्रमेयान्व- यव्यतिरेकानुविधानमप्यप्रमाया अन्वयव्यतिरेकयोरित्यत आह । न प्रमात- रीति । प्रमातृप्रमेयाभ्यां सह प्रमोत्पादस्यान्ययोगव्यवच्छेदेन संबन्धः प्रमाणेन सह प्रमोत्पादस्यायोगान्ययोगव्यवच्छेदाभ्यामित्यतिशयः । प्रमातृप्रमेये हि प्रमाणोपनीतवृत्तिनी प्रमायां न व्याप्रियेते । तेनान्तरायसंभवान्नावश्यं प्रमातृप्र- मेयव्यापारे सति प्रमा भवति । प्रमाणव्यापारे तु प्रमा भवत्येवेति । कल्पा- न्तरमाह । यद्वान्वा प्रमिमीते सोऽतिशयः । प्रमिमीत इति स्वतन्त्रं कर्तारं दर्शयति प्रतिपाद्यात्करणाद्व्यवच्छेत्तुम् । यद्वानेवेति च सावधारणम् । तत्र यद्वानिति कर्त्रन्तरं व्यवच्छिन्नं न हि कर्ता कर्तृमान् किं तु प्रमाणवान् [illegible] ह्याश्रयः परतन्त्रेणाश्रीयते । कर्त्रधीनं हि करणमित्यावेदितम् । प्रमाता प्रमेयवानपि क्व चिद्भवेत्तदनन्तरत्वात् प्रमेयस्य न तु प्रमेयवानेव । अनुमानादिषु प्रमेयस्यातीतत्वादिना तद्वत्ताविरहात् । न तु लिङ्गादिज्ञानवान् कदा चिदि- [illegible]व्यापारफलम् । सोऽयं विशेषः प्रमातृप्रमेयाभ्यां प्रमाणस्य । अस्यैव विशेषस्यातिशयत्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यामादर्शयति प्रमाणे सतीति । कल्पा- न्तरमाह । सतो वेति । पूर्वेण भावप्रधानोऽतिशयो यादृशस्य दर्शितस्तादृश- [illegible] व्यतिरेकप्रधानोऽतिशय इति विशेषः । अकर्तृत्वमहेतुत्वमित्यर्थः । कल्पान्तरमाह । संयोगवच्चरमभाविता वा । इतिकर्तव्यताके हि व्याप्रिय- ११ । २०
[illegible] न तु करणादिस्वरूपं करणादिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमात्रन्तु स्वरूपं

संवित्परंपरामाचयच पुरुषायुषसहस्रपर्यवसानाद् विषयान्तरसंचाराभावप्रसङ्गा-
च्च । तस्मादनवस्थाभयादन्ते कस्याश्चित्संविदो ऽसंवेद्यतया फलमात्रत्वमभ्यु-
पेयम् । तथा च सा मार्ग्यते । न च सुखदुःखे तद्धेतुरिति न सर्वसंग्रहः संविदो
ऽसंग्रहादिति । तदेवमनुसंधिवाक्यं व्याख्याय भाष्यव्याख्यान्तरमवतार्य तदे-
भा. कदेशिव्याख्यानं दूषयितुमुपन्यस्यति । सो ऽयं प्रमाणार्थ इति । दूषयति।
९ । ८ नोभयस्यापि परिसंख्यातत्वात् । अर्थस्तु सुखमित्यादिना भाष्यग्रन्थेन।
कार्य्यकारणाभ्यामुभयत्वं प्राणभृद्भेदस्यापरिसंख्येयत्वादिति हेतुः श्वेतः प्रासादः
काकस्य कार्ष्ण्यादितिवन्न प्रतिज्ञार्थेन संगच्छते इत्याह प्राणभृद्भेदस्य चेति।
तदेकदेशिमतदूषणमसम्यग्व्याख्याने नास्तीत्याह मार्थशब्दस्येति । चन्दना-
दिविषयं प्रमाणं सुखप्रयोजनमेव । कण्टकादिविषयकं प्रमाणं दुःखोत्पाद-
प्रयोजनमेवेत्येतदुभयं परिसंख्यातुं नियन्तुमशक्यमित्यर्थः ।

एवं किलात्र शङ्क्यते । सुखदुःखभावो वस्तूनां स्वाभाविको भवेन्न वा ।
स्वाभाविकत्वे सर्व एव सर्वं प्रत्यर्थः सुख इति करभवन्मनुष्याणामपि कण्टकः
सुखः स्यात् । एवं निदाघे कुङ्कुमं सुखं स्याच्चन्दनं च हेमन्ते सुखं स्यात् ।
एवं तृष्णाज इव अपां सुहितस्यापः सुखाः प्रसज्येरन् । अस्वाभाविकत्वे
ऽनादिवासनावैचित्र्यलब्धजन्मपुरुषधर्मकल्पनानुपातिनः सुखदुःखादयो न
प्रमाणप्रयोजनं भवितुमर्हन्तीति तत्रेदमुपतिष्ठते । सो ऽयं प्रमाणार्थ इति ।
निवेदयिष्यते हि क्षणभङ्गभङ्गाधिकारे* यथा स्थेमभाजामपि वस्तूनामक्रमाणा-
मपि क्रमवत्सहकारिसमवधानवशादुपजननापायधर्माणः क्रमवन्तो धर्मा भव-
न्तीति तदिहापि । यद्यपि न जात्या सुखदुःखहेतुभावो भवति तथा ऽपि
जातिदेशकालावस्थापुरुषभेदसहकारिसमवधानादुपपत्स्यते सुखदुःखहेतुभावो
ऽव्यवस्थयेति भावः । तत्सिद्धमेतत् प्रमाणार्थो ऽनियतः अनियतप्राणभृद्भेद-
हेतुकत्वाद् यद्यदनियतकारणकं कार्य्यं तत्सर्वमनियतमेव यथा ऽनियतस्व-
लमेघोदयनिबन्धनं वर्षं तथा चायं तस्मादनियत इति । कस्मात्पुनः प्रमाणा-
दिचतुर्वर्गे प्रमाणस्यैवार्थे† उच्यते न प्रमाणादीनामपीत्याशङ्कानिवारणार्थं भाष्य-
११ । १४ मनुवदन्नेव व्याचष्टे । अर्थवति च समर्थे सम्यगर्थे ऽर्थाव्यभिचारिणीति याव-
त्। प्रमाणे ऽर्थवन्ति भवन्ति समर्थानि सम्यगर्थानि प्रमाणादीनि अर्थस्य तु

* अ० ३ आ० २ सू० १२ ।

† अर्थवत्त्वमिति २ पु० पा० ।

सम्यक्त्वमिदमेव यद्यादृशः प्रमाणेनोपदर्शितस्तथात्वं न पुनरन्यथाभाव इति ।
यद्वा त्वादिभाष्यवाक्ये ऽर्थशब्दः प्रयोजनवचनस्तदेवं व्याख्यानम् । अर्थवति
च प्रयोजनवति च यत्समर्थं यत्तत् प्रमाणं प्रतिपत्त्यादिक्रमेण पूर्वोक्तेन प्रयोजनं
प्रति अतः समर्थे प्रमाणे प्रमाणादीन्यर्थवन्ति प्रयोजनवन्ति भवन्ति यतस्ता-
न्यपि प्रमाणवदेव समर्थानि शक्तानि प्रयोजनं प्रतीति अथ हेतुरन्यतमापाय भा·
इति । तस्यार्थं व्याचष्टे । अन्यतमत्वार्थ इति । नन्वन्यतमशब्दो बहुभ्य- ९ । १५
निर्द्धारितविशेषमेकमाह न तु साधकतममित्यत आह । प्रकरणादिति ।
साधारणशब्दो हि प्रकरणाद्विशेषे वर्तते तद्यथा शिबिकावाहनप्रक्रमे पुरुष-
मानयेति पुरुषशब्दो विष्टौ तद्वदिहापि प्रमाणादिपरिहाराय प्रमाणस्यार्थवत्त्वा-
भिधाननियमप्रक्रम इति प्रमाणादिभ्यः प्रमाणस्य विशेषो वाच्यस्तत्रैवान्य-
तमशब्दो वर्तते । यद्यप्यर्थप्रतिपत्त्यव्यभिचारद्वारेण प्रमाणस्याव्यभिचारो ग-
म्यते दृष्टे विषये तथाऽप्यदृष्टविषये न तज्जनितप्रतिपत्त्यव्यभिचारेणाव्य-
भिचारः शब्दस्य प्रमाणस्य शक्यो विज्ञातुं प्रतीत्यव्यभिचारस्य प्रमाणाव्यभि-
चारग्रहणमन्तरेणाशक्यज्ञानत्वात् । तस्माद्दृष्टार्थस्य मन्त्रायुर्वेदस्य प्रवृत्तिसा-
मर्थ्यावधृतार्थाव्यभिचारस्य सामान्यादाप्तप्रणीतत्वादग्निहोत्रादिवाक्यानां प्र-
माणानामव्यभिचारग्रहणपुरस्सरमेव त्रिवर्गस्याव्यभिचारग्रहणं न पुनरत्र त्रिव-
र्गेऽव्यभिचारः शक्यो ऽन्यतः परिच्छेत्तुम् । अदृष्टार्थविषयस्य च चतुर्वर्गस्येहार्थ-
त्वेन प्रयोजनं दृष्टार्थे संदेहादपि व्यवहारसिद्धेः । तदिदं चतुर्वर्गे प्रमाणस्य
प्राधान्यमिति । चतुर्वर्गविभागपरे भाष्ये प्रमाता प्रथमं दर्शितः । तत्रास्य लक्ष-
णमाह । प्रमाता स्वतन्त्र इति । स्वातन्त्र्यं पृच्छति । किं पुनः स्वातन्त्र्यं
यस्याभिसंबन्धात् स्वतन्त्र इति । तत्र भाष्यकृता प्रमातृत्वोपलक्षितो न
लक्षितः न खल्वीप्साजिहासयोर्वा प्रवृत्तौ वा स्वातन्त्र्यं प्रमातृत्वमपि तु
प्रमायामीप्सादिस्वातन्त्र्येण तु तदुत्तरभाविना प्रमायां स्वातन्त्र्यं पूर्वकाल-
मनुपलक्षितम् । तेन तत्सूचितमनुवर्तमानो वार्तिककृदुपलक्षणान्तरं कृत्वो-
त्तरकालमाव्याह । कारकफलोपभोक्तृत्वं न हि सर्वः कर्ता समस्तकारकज- ,, । १८
न्यसुखादि वोदनादि वा भुङ्क्ते ऋत्विक्पाचकादिषु च व्यभिचारात् । कार-
कस्य तु सतः कर्तृत्वोत्तरकालभाविनी फलभोक्तृता कर्तृत्वं नान्तरीयकतया
लक्षयति । यजमानस्य राजवच्च प्रैषादिना तत्तद्व्यापारकर्तृत्वात् । यथा

ऽऽहुश्चभवन्तः । "तदभिसंधिपूर्वकं प्रेषणमध्येषणं वा युक्तं तत्सर्वं पच्यर्थे"
९ । १९ इति । स्वातन्त्र्यलक्षणमाह । तत्समवायो वा । कारकाभिधानेन सन्निधापितां क्रियां तदिति सर्वनाम्ना परामृशति । यस्य हि व्यापारं प्राधान्येन धातुराख्यातप्रत्ययो वा ऽभिधत्ते स स्वतन्त्रः कर्त्ता । तथा हि विक्लिद्यन्तीत्यत्र तन्दुलादयः कर्त्तारः पचतीत्यत्र देवदत्तादयः तत्कस्य हेतोः । एकत्र तन्दुलादेर्व्यापार उपात्तो ऽपरत्र देवदत्तादेरिति । प्राधान्येन चाशेषकारकनिर्वर्त्त्यत्वं प्रधानक्रियाया इति । अवान्तरे व्यापारभेदे ऽपि प्रधानक्रियोद्देशेन समस्तकारकप्रवृत्तेरिति । पुरुष इति प्रकृतक्रियापेक्षं प्रमायाः पुरुषाश्रयत्वादिति । लक्षणान्तरमाह । तत्प्रयोक्तृत्वमितराप्रयोज्यता वा तस्य चेतनस्य सर्वकारकाणि प्रति प्रयोक्तृत्वं तैश्च कारकैरप्रयोज्यता वा । अचेतनस्य तु भाक्तं कर्तृत्वं न स्वाभाविकमिति भावः । परिसमाप्तिपदार्थं व्याचष्टे । तत्त्वपरिसमाप्तिरिति । तत्त्वं हि प्रमाणव्याप्यत्वं प्रमाणव्यापारविषयत्वं तच्च हानोपादानोपेक्षाभिः पर्यवस्यति पर्यवसानं समाप्तिः । विनियोज्यतेति वक्तव्ये योग्यताग्रहणमीप्सिते ऽपि दृष्टे कुतश्चित्प्रतिबन्धात् पुरुषेणानुपात्ते मा भूत्तत्त्वापरिसमाप्तिरिति । यद्यपि हि तत्पुरुषेणानुपात्तं तथा ऽप्युपादानयोग्यताप्रदर्शनादस्ति तत्त्वपरिसमाप्तिरिति । तत्प्रतिषेधश्चेत्यत्र तच्छब्देन हानोपादानलक्षणं विनियोगं परामृशति । किं पुनस्तत्त्वमित्यादि भाष्यं व्याचिख्यासुस्त्वप्रत्ययप्रकृतेस्तदो ऽर्थं पृच्छति । किं पुनरिति । उत्तरं सदसती इति । प्रश्नं विभजते । तस्य भावस्तत्त्वमिति । उत्तरं विभजते । सदसती तत् । अथ कस्मात्प्रकृतिपुरुषौ† वा पञ्चस्कन्धा‡ वा परं ब्रह्माद्वैतं वा§ जीवाजीवास्रवादयो वा सप्त|| पृथिव्यापस्तेजो वायुरिति ¶चत्वारि भूतानीत्यादीनि न तदो वाच्यानि भवन्तीत्यत आह । प्रमाणविषयत्वेनाधिकारात् । सूत्रभाष्यवाक्यतद्विवरणेषु प्रमाणं प्रमाणविषयश्चाधिकृतम् । न च सांख्यादिसिद्धान्तभेदानुपातिनो ऽर्थाः प्रमाणविषयाः । यथा चैतत्तथा तथा तत्रैव निवेदयिष्यते । उपसंहरति । तस्मादिति ।

१० । ६ प्रकृत्यर्थं व्याख्याय प्रत्ययार्थं व्याचष्टे । तद्भाव इति । सदसतोर्यथासंख्यं विधायकप्रमाणविषयता सतो भावः । तत्प्रतिषेधश्चासतो भावः । सदिति

* महाभाष्ये अ० ३ पा० १ सू० २६ । † सांख्यमतम् । ‡ बौद्धमतम् ।
§ वेदान्तमतम् । || आर्हतमतम् सर्वदर्शनसंग्रहे । ¶ चार्वाकमतं सर्वदर्शनसंग्रहे ।

विधायकप्रमाणविषयतां परामृशति । तत्प्रतिषेधेन च प्रतिषेधकं प्रमाणमुप-
स्थापितम् । तेन प्रतिषेधकप्रमाणविषयत्वमेव प्रतिषेध इत्यनेनोक्तं भवति ।
एतद्विभजते तयोः खल्विति । शङ्कते प्रमाणविषयत्वादिति । सर्वसाम- १० । १०
र्थ्यविरहेण त्वसत्सतो व्यावर्तते । यदि चासदपि प्रमाणविषयः तर्हि नासमर्थं
तथा च सदसतोरभेद इत्यर्थः । निराकरोति नानैकान्त्यात् । न वयमसा-
मर्थ्येनासतो भेदमाचक्ष्महे येनैवमुपालभ्येमहीति भावः । शङ्कां विभजते ।
तत्र भवेदिति । निराकरणं विभजते । तच्च नेति । गवादि चेतनमचेतनं
घटादीति । यदि सदसती समर्थे कुतस्तर्हि तयोर्भेद इत्यत आह । स्वत-
न्त्रेति । असदुपलब्धिरेव सदुपलब्धेरन्या ऽनुपलब्धिः । ननु संयोगविभागा-
दिषु सत्स्वपि परतन्त्रोपलब्धिकारणत्वमस्ति । तेषां संयुज्यमानवियुज्यमाना-
धारनिरूपणाधीनत्वादित्यत आह । प्रतिषेधमुखेन प्रतिपद्यते । प्रतीयते
सतां केषां चित्पारतन्त्र्ये ऽपि न निषेध्यनिषेधाधिकरणपारतन्त्र्यमित्यर्थः ।

संप्रति सदुपलम्भकस्य प्रमाणस्यासदुपलम्भकत्वं प्रतिपादयिष्यता
भाष्यकारेण प्रदीपो दृष्टान्त उपन्यस्तः स तु साध्यसमः । तस्यापि प्रमाण-
सामग्रीनिवेशादिति शङ्कमानो ऽत्यन्तलोकप्रसिद्धतया ऽस्य दृष्टान्तत्वं सम-
र्थयति । प्रदीपवदिति । गोपालाङ्गना अपि हि किमत्रास्ति स्तेनो ऽस्मद्धनं
वा अपवरके न वेति संदिहानाः प्रदीपमुपादाय समन्तादवलोक्यापवरकम-
स्तीहास्मद्धनं नास्ति स्तेन इति सममेव निश्चिन्वन्ति न तु स्तेनाभावनि-
श्चयायोपायान्तरमुपाददते तेनागोपालमा च पण्डितरूपेभ्यः सिद्धः प्रदीपो
दृष्टान्तः तदिदमुक्तं । *न ह्येतत्प्रतिपत्तावुपायान्तरमास्थीयते लोकेन ।
अनाश्रयणे हेतुमाह । दीपेन दृश्यमाने हि घटादिके ऽर्थे स्वतन्त्रे नानेन समा-
नजातीयं तुल्योपलम्भयोग्यं दृश्यान्तरमस्ति । नीलपीतौ हि परस्पराभाव-
वन्तौ तेन नीलनिषेधे नावश्यं पीतविधिः । भावाभावौ तु परस्पराभावा-
त्मानौ नो खलु अभावाभावो नाम कश्चिदन्यो भावद्रूपान्नापि भावो अन्यो
ऽभावात् । तेन समानजातीयं दृश्यान्तरं निषेधत् दृश्यान्तरभावमेव
विधत्ते प्रदीपः । तदेवं प्रदीपोपायस्य प्रतिपत्तुः प्रतीतिक्रममुक्त्वा परीक्षका-
णामुपपत्तिक्रममाह यद्यभविष्यदिति । यदि कश्चिदाशङ्केत दृश्यतामभावः ,, । २१

* न ह्येतत्प्रतिपत्ताविति मुद्रितवार्तिकपु० पाठः ।

प्रदीपे भावो ऽपि भविष्यतीति । तथैव परीक्षकाणां तर्क उपतिष्ठते । कथमभवि-
ष्यदिति । तदेवं लौकिकपरीक्षकसंमतमुपपाद्य दार्ष्टान्तिके योजयति । एवं
प्रमाणेनापि इन्द्रियादिना सति प्रमीयमाण इति । पूर्ववद्व्याख्येयम् । उप-
११ । ९ संहरति । तदेवमिति । एवं चैतदुपपादयिष्यते । ननु यदि बहवतो प्रमाणवि-
षयाः कस्मात्सद्भेदा इवासद्भेदा अपि सूत्रकृता नोच्यन्त इत्यत आह । तत्र तेषु
सदसद्भेदेषु मध्ये स्वातन्त्र्येण असद्भेदा न प्रकाश्यन्त इति नोच्यन्ते । निषेध्यप्रति-
योग्यधिकरणाधीननिरूपणत्वादसद्भेदानां भावभेदतन्त्रं प्रकाशनमिति भावभेद-
कथनेनैव अभावभेदा अपि गम्यन्त इति नोक्ता इत्यर्थः । अथ वा कथिता एव
येषां तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसोपयोगि ये तु न तथा न तेषां प्रपञ्चः अनुपयुक्तभाव-
प्रपञ्चवत् वक्तव्य इत्याह । चतुर्वर्गानन्तर्भावाद्वा भावप्रपञ्चवदभावप्र-
पञ्च इति । निःश्रेयसस्यानुपयोगिनि भावप्रपञ्चे यथा चतुर्वर्गानन्तर्भावः एव-
मभावप्रपञ्चे ऽपीति । अथ निःश्रेयसोपयोगाभावः कुतो ऽवगन्तव्य इत्यत आह ।
भावोपदेशादेवाभाव उपदिष्टो भवतीति । द्विविधं प्रमाणं भावो ऽभावश्च
यथा कारणाभावेन कार्याभावज्ञानं यतो द्वितीयसूत्रसमुत्थानम् । प्रमेयेषु चापवर्ग
एव मूर्द्धाभिषिक्तः । एवं प्रयोजनादिष्वपीति तच्च तथोहनीयमिति । उपसंहरति ।
असतश्चेति । तदेवं तात्पर्यं व्याख्याय अवयवार्थं व्याख्यातुं भाष्यं पठति । सच्च
भा. खलु षोडशधा व्यूढमुपदेक्ष्यत इति । अथ प्रथमे कल्पे चशब्दो ऽवधारणे
खलुशब्दः स्फुटावधारणे सदेव षोडशधा व्यूढमुपदेक्ष्यते नासत्तस्य सदधीननिरूप-
णत्वादिति । द्वितीये तु कल्पे पारमार्थिके चः समुच्चये खलुरवधारणे सति षोड-
शधैवोपदेक्ष्यमाणे सदप्युपदेक्ष्यत इत्यर्थः । प्रकृतिं व्याचष्टे व्यूढ इति । सूत्रस्था-
र्थप्रपञ्चं तात्पर्यं व्याख्याय अवयवार्थं व्याचिख्यासुना भाष्यकारेण तासां सत्त्वा-
सां सन्निधानामिति भाष्येण सूत्रमवतार्य पठितं तस्य वार्त्तिककृत्तात्पर्यमाह
त एते सद्भेदा इति सूत्रम् । त एते प्रमाणादयः सद्भेदा निःश्रेयसोपयोगिनो न
गङ्गावालुकादयः तस्मात्सन्तः प्रमाणादयः षोडशधा लक्षिताः परीक्षिताश्च न
गङ्गावालुकादयः सन्तो ऽपि निःश्रेयसानुपयोगादिति भावः । द्वन्द्वस्वरूपमाह ।
,, । १० सर्वपदेति । द्वन्द्वपरिग्रहे तात्पर्यमन्वयव्यतिरेकाभ्यामादर्शयति । सर्वपदप्रधान
इति । बहुव्रीहिकर्मधारययोरसंभवात् षष्ठीसमासपरिग्रहे नियतस्यान्यस्य पदा-
र्थस्य प्राधान्ये विवक्षितार्थहानिप्रसङ्ग इत्यर्थः । निर्दूषे यथावचनं विग्रह

वाक्यस्य भाष्यस्य तात्पर्य्यमाह । यथावचनमिति । अन्योऽन्यनिरपेक्षाणां प्रत्येकं ११ । १२
प्रमाहेतुभावः प्रमाणानामिति हि बहुवचनप्रयोजनम् । प्रमेयेषु तु यद्यपि प्रमेयता
वास्तवी प्रत्येकमस्ति तथाऽप्यपवर्गहेतुभावेन प्रमेयता समुदाये समाप्यते न तु
प्रत्येकम् । आत्मादीनामन्यतमस्याप्यतत्त्वज्ञाने संसारानिवृत्तेरिति हि निर्द्देशे व-
चनभेदस्य प्रयोजनं तदेव चोद्देशे ऽपि तयोरेकवाक्यत्वादिति भावः । प्रमाणादी-
नामिति विभक्त्यर्थव्याख्यानपरं भाष्यं पठित्वा पृच्छति । कः पुनरिति । उत्तरं
कारकाणामिति तद्विभजते । षष्ठीति । कारकार्थः प्रधानक्रिया यदुद्देशेन सर्व-
कारकप्रवृत्तिः । कारकग्रहणेन च तन्नान्तरीयकतया प्रधानक्रियाऽप्यानीतेति
विवरणे साऽपि दर्शिता । यद्यपि स्वस्वामिभावादावपि संबन्धे ऽन्तर्गतक्रिया-
कारकसंबन्धोऽस्ति संबन्धमात्रस्य क्रियागर्भत्वान्नान्तरीयकत्वाच्च कारकस्य
तथाऽप्यसौ न विवक्ष्यते संबन्धमात्रमेव तु विवक्ष्यत इत्यर्थः । अथ चोदयति ।
तत्त्वस्येति । षष्ठी चानर्थिका अव्यतिरेके तदनुपपत्तेरित्यपि द्रष्टव्यम् । तत्रानि-
रूपणायैकदेशी परिहरति । नोभयथाऽपीति । भावस्य भवित्रधीननिरूपण-
त्वाद् भावनिरूपणमेव भवितृनिरूपणमाक्षिपति । अभेदे ऽपीति । वस्तुस्थित्या
यथा तद्भावप्रतिषेधयोर्भावो धर्मो गतिः । तस्य प्रतिषेधः स्थितिः तिष्ठतेर्गति-
निवृत्त्यर्थत्वात् । एवमत्रापि न प्रमाणप्रमेयादिमात्रमुच्यते तत्त्वग्रहणेनापि स्वर्था-
कारं तेष्वेव यत्समारोपितं रूपमन्यथात्वमिति यावत् तत्प्रतिषिध्यते गतिम-
त्त्विति भावप्रधानो निर्द्देशः । यथा द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने इति द्वित्वैकत्वयो-
रिति संख्येयविवक्षायां द्व्येकेष्विति स्यात् । तेन गतिमत्त्वमर्थान्तरमिषेद्धं भवति ।
[illegible] इषोः स्थितिरिति वाक्यं प्रयुज्यत इत्यर्थः । तदेतदेकदेशिमतम-
र्थान्तरत्वनियमवादी दूषयति । तत्रेति । प्रमाणादिभ्योऽर्थान्तरस्य तत्त्वस्य
तयोरनर्थान्तरस्य प्रवृत्त्यभावस्य चासिद्धेः । यथा च भावातिरिक्तोऽभावस्तथा
अभावप्रमाणाधिकारे निवेदयिष्यते । प्रमाणाद्यतिरिक्तं च तत्त्वमनन्तरमेव दर्श-
यिष्यति इति । तत्त्वस्य ज्ञानमित्यादि भाष्यं व्याचष्टे । तत्त्वं ज्ञायमानमि- १२ । ९
ति । स्वयं पृच्छति । किं पुनरिति । तत्त्वप्रश्नस्योत्तरम् । तत्त्वमिति । निमि-
[illegible]: प्रमाणादीनां या च द्वयी स्वरूपलक्षणा सहकारिसाकल्यलक्षणा च ।
तृतीयस्य सामर्थ्यस्य नैयायिकैरनभ्युपेतत्वात् । अत एव भावत्वेन भवि-
[illegible]धीननिरूपणत्वाद् भवितुरपि निरूपणं भवतीत्युक्तम् ।

अभिमतं निःश्रेयसं गृहीतुं निःश्रेयसद्वैविध्यमाह । निःश्रेय
१२ । ११ पुनरिति । तथादृष्टं निःश्रेयसं गृहीतुं दृष्टमतिप्रसञ्जनादनेन दूषयति । प
च कृत्वेति । सूत्रकाराभिमतं निःश्रेयसमाह । परं त्विति । एतदुक्तं भवति
यद्यपि निःश्रेयसपदमभिमतमात्रवाचि प्रमाणादितत्त्वज्ञानस्य दृष्टमपि निः
यसं भवतीति तस्यैव ततः साक्षादुत्पत्तेः । तथाऽप्यात्मादिवाक्यप्रमेय
समभिव्याहारादद्दृष्टमेव निःश्रेयसमभिप्रेतं सूत्रकारस्य तत्र च प्रमाणादितत्त्व
ज्ञानस्यापि पारंपर्य्येण हेतुभावोऽस्त्येवेति । चोदयति दृष्टमिति । दृष्टं द
मेव प्रमाणम् । अदृष्टन्तु निःश्रेयसमप्रामाणिकं दर्शनाभावादित्यर्थः । प
रति न नास्ति अर्थस्य तथाभावात् । अर्थ आत्मादिस्तस्य आगमानु
नसहकारिणः कारणाभावेन कार्य्याभावानुमानमेवात्रार्थे प्रमाणमिति भावः ।
तु वैयात्यान्मन्येरन् पदार्थतत्त्वज्ञानमात्रमेव परनिःश्रेयसहेतुरिति ।
"ऽऽकुरेको भावस्तत्त्वतो येन दृष्टः सर्वे भावास्तत्त्वतस्तेन दृष्टा" इति
प्रत्याह । यदि पुनरिति । न हि भावानां तत्त्वमन्यत् प्रत्यक्षविषयीकृत
पादिति भावः । मोक्षमाणा इति । सनि मुचो ऽकर्मकस्य गुणो वेति गु
भ्यासलोपे । न केवलं वस्तुवृत्तिः सूत्रकारस्यापि संमतमेतदित्याह । पू
पदेशाच्च प्रमेयस्य प्रमाणादिभ्यः । यदि च यत्किंचित्प्रमेयतत्त्वपरिज्ञाना
श्रेयसस्य परस्य प्राप्तिः किमर्थमात्मादिसूत्रेण द्वादशैव प्रमेयाणि नाधिक
न न्यूनानि चेत्यवधार्य्यन्ते सूत्रकारेण । तस्मात्तदेतत्साक्षादुपयोगि निःश्रे
न पदार्थमात्रमित्याह प्रमेयावधारणार्थायां चोत्तरसूत्रप्रक्रियायाम
शक्तः सूत्रकारः स्यात् । कुतः प्रमेयस्य विहितत्वाद् आद्येन सूत्रे
ति । तस्माद्व्युत्पत्तिर्य्यदि च सूत्रकाराभिमतमुभयथा प्रमेयतत्त्वपरि
परस्य निःश्रेयसस्य हेतुः । तदनेनात्मादेरिति भाष्यं व्याख्यातम् ।

अथ किं तत्त्वज्ञानस्यात्मादिविषयस्यादृष्ट एव कोऽपि सामर्थ्याति
यतः परनिःश्रेयसोत्पादः मेवं किं तर्हि दृष्टयैव द्वारेत्याह भाष्यकारः । त
भा· तदिति । पर्य्यायो ऽवधारणशब्दो ऽपि तु तद्विशेषनिश्चयवचनः किं स्वि
दोलायमानस्योभयकोटिस्पृशः प्रत्ययस्यार्थे ऽनवधारणात्मकस्यापि प्रत्य
१२ । २० मानसेन प्रत्यक्षेणावधार्यमाणत्वादिति । परिहरति । न व्याघात इ

ततस्मादुभयमिति । तत्र नानुपलब्धे इत्यादिभाष्यमवतारयितुं पृच्छति ।
स कथं न्यायस्येति । यदि न्यायस्याङ्गं संशयो भवेत्सो ऽपि व्युत्पाद्येतेति १४ । १
भावः । उत्तरं यस्मादिति । एतदाक्षिपति । उपलब्ध इति । पञ्चरूपश्चतू-
रूपो वा हेतुर्न्यायः । प्रतिज्ञाद्यवयवसमूहो वा न्यायः । नीयते प्राप्यते
विवक्षितार्थसिद्धिरनेनेति । तस्याश्च यो विषय उपलब्ध उच्यमानो निर्णीत
एव वक्तव्यः । संदिग्धे हि तस्मिन् हेतुः संदिग्धाश्रयतया ऽसिद्धः स्यात् ।
यथेह नगनिकुञ्जे मयूरः केकायितापातादिति । तदापातसंदेहे अतो ऽय-
मनिर्णीतश्चेन्नोपलब्धः ततश्चोपलब्धश्च न निर्णीतश्चेति व्याहतमित्यर्थः ।
परिहरति । नास्ति व्याघात इति । सामान्यतः पर्वतमात्रमुपलब्धं निर्णीतं
तद्विशेषस्तु वह्निमत्त्वादिरनिर्णीत इति । पुनश्चोदयति । एवमपीति । उप-
लब्धो निर्णीत इति हि सामानाधिकरण्यात्समानविषयत्वं दर्शयति तथा
च व्याघातः । सामान्यविशेषयोर्भेदेन तु व्याघातं परिहरन् सामानाधिक-
रण्यं न समर्थयत इति भावः । परिहरति । यथा तथेति व्यपदेशादिति ।
सामान्यविशेषयोः सामानाधिकरण्यात् । य एव सामान्यतो निर्णीतः स एव
विशेषतो ऽनिर्णीतो ऽपि संभवतीति न व्याघात इत्यर्थः । एवमर्थं न्याय-
प्रवृत्त्यर्थमसंदिग्धे न्यायप्रवृत्तेरनुपपत्तेः । न हि प्रत्यक्षेण करिणि दृष्टे ऽपि
चीत्कारेण तमनुमिन्वते प्रेक्षावन्त इति । प्रयोजनस्वरूपप्रतिपादनपूर्वं प्रयोजन-
पदोपादानप्रयोजनप्रदर्शनार्थं भाष्यमनुभाषते । अथ प्रयोजनं व्याख्यातुं
पृच्छति । किं पुनरिति । उत्तरं येनेति । स्फुटतरमेवैतदित्यर्थः । पुनः पृच्छति ।
केनेति । एकदेशिमतेनोत्तरमाह । धर्म्मेति । तत्र काम इतीच्छामात्रं वोच्यते
कामिनीविषयो वा राग इति पूर्वस्मिन् कल्पे काम इत्येवास्तु कृतं धर्म्मा-
दिभिः । सर्वेषामेव काम्यत्वात् उत्तरस्मिन्नव्याप्तिः । नरकमृगयादीनां काम्या-
नामसंग्रहात् । धर्म्ममोक्षयोरपि नास्तिकान् प्रत्यप्रवर्तकत्वात्तस्मादयुक्तमेत-
दिति मन्वान आह । वयं तु पश्याम इति । सुखस्याप्त्या दुःखस्य हान्या वि- ,, । १२
शेषं विषयिणं प्रत्ययमुपलक्षयति । असत्योरकारणत्वात्सत्योर्वा अनर्थक-
त्वादनयोरिति । तथा ऽपि सुखदुःखाप्तिहान्योरेव कर्तुः प्रवृत्तिप्रसङ्गो न तत्सा-
धने च यदन्यद्विजानाति इच्छति च करोति चान्यदिति घटते अतिप्रसङ्गात् ।
[illegible] पुरुषप्रवृत्तिगोचरः । तत्साधनं तु तद्गोचरः । तत्साधनत्ववि-

ज्ञानात् । तत्साधन एव प्रवर्त्तते तज्ज्ञातिप्रयत्न इति चेद् हन्त तर्हि तत्
धनत्वज्ञानमेव प्रवर्त्तयति न फलज्ञानं ज्ञानेच्छाप्रवृत्तीनां कार्य्यकारणभूता
१४ । १२ सामानाधिकरण्येन संप्रतिपत्तेरित्यभिप्रायेणाह । सुखदुःखसाधनभावात्तु स
ऽर्थाश्चेतनं प्रयोजयन्तीति । तुशब्दः फलाद्व्यवच्छिनत्ति । यथापि विष
प्रत्ययमुपलक्षयति । एतदुक्तं भवति । सोऽयमुपलभ्य तज्जातीयस्यापेक्षितसा
नतां दृष्टचरीमनुस्मरति । अथ तज्जातीयतया लिङ्गेन दृश्यमानस्यापेक्षि
साधनभावमनुमिमीते । अनुमाय च पिपासुः प्रवर्त्तते । तेनोपायताज्ञान
साक्षात्पुरुषप्रवृत्तिहेतुत्वम् । फलज्ञानस्य त्वीप्सिततमस्योद्देश्यतयेति
सुन्दरम् । तदाश्रयश्च न्यायः प्रवर्त्तत इति भाष्यं व्याचष्टे । तदिदं प्रयो
जनं न्यायस्येति । आक्षिपति क इति । समाधत्ते उपकारकत्वमिति । य
राश्रितः पक्षित इति । उपकारकत्वमेव दर्शयति । तन्मूलत्वादिति
विधिः प्रवृत्तिः । न जातु निष्प्रयोजने काकदन्तादावारभन्ते परीक्षां प्रेक्षाव
इत्यर्थः । आक्षिपति । का पुनरिति । न्यायाश्रयत्वं प्रयोजनस्य प्रति
परीक्षाश्रयत्वसमर्थनमसंगतमिति भावः । उत्तरम् । न्यायः तस्माज्ज्ञायेत
इत्यर्थः । नन्वेवमपि नीयते प्राप्यते विवक्षितार्थसिद्धिरनेनेति व्युत्प
प्रत्यक्षादि प्रत्येकं न्यायः । न चैतत्प्रत्येकं प्रयोजनमाश्रयते । आक्षिप्ताक्षि
गुणादिस्थितानामप्यजिज्ञासितानामर्थानां प्रत्यक्षादिगोचरत्वदर्शनादित्याशि
पति । कः पुनरयं न्यायः । समाधत्ते । प्रमाणैरिति । प्रत्यक्षादिप्रमाणमूल
प्रतिज्ञादयः पञ्चावयवाः प्रमाणानि तैरर्थस्य लिङ्गस्य परीक्षा परीक्षणम् । अ
क्षितं तु लिङ्गं पञ्चावयवोपपन्नमनुमेयप्रत्ययफलं भावयत्येव न त्वनुमेयार्थ
रीक्षा । तस्य संदिग्धत्वेऽपि स्वरूपेण परीक्षानास्पदत्वादिति । नन्वेव
श्चेदर्थपरीक्षणं न तर्हि प्रमाणैः कार्य्यकारणयोरभेदप्रसङ्गादित्यत आ
किमुक्तं भवतीति । न साक्षात्प्रतिज्ञादयोऽवयवा अर्थपरीक्षायामुपयुज्यन्ते
अपि तु स्वकारणतत्प्रमाणसूचनेन । तस्मात्प्रमाणानामवान्तरव्यापारः प्रति
दय इत्युपपन्नं प्रमाणैरर्थपरीक्षणं तदिदमुक्तं समस्तप्रमाणव्यापारादिति
इति तस्मान्नैकैकं प्रमाणमिति । समस्तप्रमाणोपकरणत्वादेव चास्य पर
,, । १९ त्वमित्याह । सोऽयमिति । पञ्चावयवोपपन्नतया च प्रत्यक्षागमाश्रितत्वं
तद्विरोध इति । तत्प्रदर्शनार्थं भाष्यमनुभाष्य तात्पर्यं व्याचष्टे ।

येति । कथं पुनरनेन भाष्येण एतदुच्यतइत्यत आह । यदिहाऽनुमा-
नेति । यत्पुनरनुमानमित्यादि भाष्यं व्याचष्टे यत्र पुनरिति । यत्र विरोध- १५ । १
स्तत्र प्रमाणमूलानामवयवानां प्रतिज्ञादीनामितरेतरप्रतिसंधानमेकवाक्यता
नास्ति । प्रमाणविरोधेन योग्यताविरहिणां तत्पदार्थानां पारमार्थिकान्वया-
भावादिति । तीर्थे दर्शनं तस्य प्रतिरूपकः अदर्शनमेव दर्शनं प्रतिरूपयति
दर्शनमिव दर्शयतीति यावत् । स खलु तादृशः पञ्चावयवप्रयोगो लाभपूजाख्या-
तिकामैः पण्डितव्यञ्जनैरुपवर्ण्यमानः न प्रत्ययाय प्रागेव त्वपवर्गायेत्यर्थः ।
तदेवं समुदायतो भाष्यं व्याख्यायावयवविभागाय पठति । यत्पुनरनुमान-
मिति । प्रत्यक्षविरोधोदाहरणमाह । अनुष्णो ऽग्निरवयवी कृतकत्वात्
घटवत् इति । अत्र चोदयति । कः पुनरिति इदमत्राकूतम् । रूपचयसंप-
न्नमेतत्कृतकत्वं न वा । न चेत्तत एव तर्हि तदनुमानाभासत्वमिति कृतं
प्रत्यक्षविरोधेन । अथान्वयव्यतिरेकपक्षधर्मतासंपन्नमपि बाधितविषयतये-
त्याभासम् । तदयुक्तम् । रूपत्रयसंपत्त्यां खल्वेतत् स्वसाध्येनाविनाभूतं भवति
न च बाधाविनाभावयोः सह संभवः । बाधायामपक्षधर्मो भवेत् । अनै-
कान्तिकस्य हेतुः । जिज्ञासितधर्म्मणो धर्म्मिणः पक्षमात्रत्वेन पक्षत्वं न
पुनः प्रत्यक्षावधृतसाध्यधर्मविरुद्धस्य । तस्याजिज्ञासितत्वेनापक्षतया तद्वृ-
त्तेरपक्षधर्मत्वं न चैकान्तिकम् । साध्यधर्मिण्येव प्रत्यक्षोपस्थापितसाध्य-
धर्म्मविरुद्धधर्म्मवति दर्शनेन व्यभिचारात् । न च सपक्षासपक्षावेवान्वय-
व्यतिरेकगम्याविनाभावदर्शनविषयौ न पक्ष इति साम्प्रतम् । यदि हि पक्षं
विहाय बहिरेव सपक्षासपक्षयोरविनाभावो गम्येत तदा बहिर्व्याप्तिमात्रब-
लेन पक्षधर्मो ऽपि हेतुर्न पक्षे साध्यं साधयेत् । असिद्धा हि तत्र स्वसा-
ध्येन व्याप्तिः । तदेतत्पाषण्डकमुद्राह्य मुग्धायाः पुत्रप्रार्थनमिव । तस्मादन्त-
र्व्याप्त्या सर्वोपसंहारेणाविनाभावो ऽवगन्तव्यः । एवं च सिद्धः पक्षे ऽपि व्य-
भिचारः साधनधर्मस्येत्यनैकान्तिकत्वम् । तथा च रूपत्रयसंपन्नो हेतुर्बाधि-
तविषयश्चेत्यसंभवः । तस्मात्सूक्तं कः पुनरस्यानुमानस्य रूपत्रयसंपन्नस्य
बाधा । न ह्यस्ति संभवो रूपत्रयसंपन्नं विरुद्धं चेत्यर्थः । तत्र समा-
धानम् । अनुमानाविषये प्रयोगः । वक्ष्यते ह्यनुमानाधिकारे यथा ऽनौ- ,, । ६
पाधिकः संबन्धो हेतुसाध्ययोरनुमानाङ्गं न तु कार्य्यकारणभावादिरव्यापक-

त्वादतिप्रसङ्गाच्चेति । स चैवं प्रवर्त्तते यो यः कृतकः स सर्वो ऽनुष्णो यथा घटादिरिति । न च वह्नेरिव धूमसंबन्धे चार्द्रेन्धनसंयोगः गुर्वन्तेवासिनोः साहचर्य्ये स्वाध्यायाध्ययनमुपाधिः कृतकत्वानुष्णत्वयोः संबन्धे उपलभ्यते । सो ऽयं शङ्कितः समारोपितो वा प्रयत्नेन पुनः पुनरन्विष्यमाणो ऽनुपलभ्यमानस्तत्र तत्र घटादावुपाधिर्नास्तीति प्रत्यक्षेण यद्यभविष्यद् घटादिवदेव व्यज्ञास्यत विज्ञानाभावान्नास्त्येवेति तर्कसहायेन निश्चीयते । सो ऽयं रूपेणेव रसस्य श्वस्तनेनेव सवितुरुदयेनाद्यतनस्य तदुदयस्य समुद्रवृद्ध्येव चन्द्रोदयस्य समानकालस्य कृतकत्वस्यानुष्णत्वेन स्वाभाविक औत्सर्गिकः संबन्धः सामान्येन यो यः कृतकः स सर्वो ऽनुष्ण इत्यवधारितो न तु निर्विभज्य तेजोवयविनि न हि सर्वोपसंहारवती व्याप्तिरेकदेशविषया भवितुमर्हति । एकदेशविषयत्वे यत्रैव न दर्शिता तेनैवानैकान्तिकत्वमाशङ्क्येत । तथा च तत्र तत्रैकदेशे प्रत्येकं व्याप्तिप्रदर्शनमशक्यमानन्त्यात् । तस्मात्सर्वोपसंहारेणैव तदुपदर्शनं तदिह कृतकत्वमौत्सर्गिकसामान्यविषयव्याप्तिस्मरणसध्रीचीनं पक्षधर्म्मतावशाद्विशेषे तेजोऽवयविनि साधयितुमनुष्णतोन्मुखं यन्न साधयेत्तत्र किं प्रत्यक्षेणापहृतविषयत्वादाहो स्विदनैकान्तिकत्वात् । न तावदनैकान्तिकत्वं प्रागेव सामान्यतो ऽनौपाधिकसंबन्धावधारणात् । तेजोऽवयविनि कृतकत्वस्य दर्शनादनैकान्तिकमपक्षधर्म्मो वा कृतकत्वमिति चेद् नानुमानेन सामान्यतो ऽवधृतव्याप्तिना तस्यानौष्ण्यसाधनात् । प्रत्यक्षेण तेजोऽवयविन औष्ण्यग्रहणेन तस्य कृतकत्वस्य हेतोर्वृत्तावुत्पन्नमपि व्याप्तिविज्ञानं बाध्यते । ततश्चानैकान्तिकत्वादप्रवृत्तिरनुमानस्येति चेत् । नानुमानप्रवृत्तिविषयसाध्यधर्म्मिणि हेतोर्व्यभिचारानुद्भावनात् । अन्यथा तद्गतसाध्यधर्म्मसंदेहे तत्रोपलभ्यमानः साधनधर्म्मः संदिग्धव्यतिरेकित्वादनैकान्तिकः स्यात् । संदिग्धसाध्यधर्म्मा दृष्टान्त इव साधनधर्म्मः तथा चानुमानमात्रमुच्छिद्येत प्रत्यक्षेण साध्यधर्म्मविपर्य्ययसाधनात् । तेजोऽवयविनो ऽनुष्णत्वेनासाध्यत्वम् तथा चानैकान्तिकत्वमपक्षधर्म्मता वेति चेत् । तर्हि प्रत्यक्षेण साध्यविपर्य्ययसाधनं बाधनमित्यनर्थान्तरम् । तदिदमुक्तं
१५ । ७ यस्मिन् विषये तेजसो ऽनुष्णत्वे एतत्प्रयुक्तं* स प्रत्यक्षेणापहृत इति । एवं चानुमाने दूषिते कृतमपक्षधर्म्मत्वव्यभिचाराभ्यां तदुपजीविभ्यां-

* एतत्प्रयुज्यत इति मुद्रितवार्त्तिक पु॰ पाठः ।

मिति भावः । यत्पुनर्दिङ्नागेन प्रत्यक्षविरुद्धमनुमानमुदाहृतं तदुपन्यस्यति ।
अपरे पुनरिति । अश्रावणः शब्दः कृतकत्वाद् घटादिवदिति ब्रुवाणः शब्द- १५ । ७
स्वरूपमेवापलपति । न हि श्रवणेन्द्रियादन्यदस्ति शब्दग्रहणकारणम् । न
चागृह्यमाणः शब्दस्तद्व्यवहारगोचरः । तस्मादेवं वादिनो ऽभिप्रायव्याप्तमसत्त्वं
शब्दस्य तथा च प्रत्यक्षविरोध इति भावः । दूषयति । तैस्त्विति । सविशेषणौ
हि विधिनिषेधौ विशेषणमुपसंक्रामत इत्युत्सर्गः । क्वचित्पुनर्विशिष्टविधा-
नमपि भवत्यगतित्वात् तद्यथा लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति सति
विभवे न जीर्णमलवद्वासाः स्नातकः स्यादिति । तद्वदिहापि अश्रावणः
शब्दः इति श्रुतिवाक्ययोः सामर्थ्याच्च श्रावणत्वविशेषणोपसंक्रान्तो निषेधो
न विशेष्येण शब्देन सह संबध्यते नापि श्रावणत्वनिषेधार्थः शब्दनिषेधो
वाद्यभिप्रायव्याप्तः । वचनार्थाविरोधिनो ऽर्थस्यार्थगम्यत्वान्न तद्विरोधिनः
श्रावणस्य निषेधस्य चाधिकरणं शब्द इति न शब्दाभावे तन्निषेधो ऽव-
कल्पते न चाभावस्तुच्छ इति च तृतीये उपपादयिष्यते । न च श्रावणत्वं
प्रत्यक्षगोचरः । तद्धि शब्दश्रोत्रयोः संबन्धः कृत्तद्धितसमासेषु संबन्धाभि-
धानं त्वतलभ्यामिति कात्यायनीयवचनात् । न च प्रत्यक्षाप्रत्यक्षवृत्तिः सं-
बन्धः प्रत्यक्षस्तस्मात् श्रावणत्वमप्रत्यक्षमिति नात्र प्रत्यक्षविरोधस्तदिदमुक्त-
मिन्द्रियवृत्तीनामतीन्द्रियत्वादिति । वृत्तिः स्वार्थे संबन्ध इत्यर्थः । आग-
मविरुद्धमुदाहरति । शुचीति । मन्वादिभिर्नरास्थिस्पर्शप्रतिषेधात् स्पर्शे च
प्रायश्चित्तोपदेशादशुचित्वं नरशिरःकपालादीनामिति । कापालिक आक्षिपति ।
कथमिदमिति । नास्माकं वेदस्तन्मूलाश्च स्मृतयः प्रमाणमित्यभिप्रायः । उत्त-
रम् । शुचि नरशिरःकपालमिति ब्रुवता श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणानपेक्ष-
मनुमानमात्रसहायेनात्र वस्तुनि त्वया शुचिरूपो ऽर्थो वक्तव्यः किमुक्तं भवति
शुचीति यद्युच्येत स्प्रष्टुः प्रत्यवायाभावः । सिद्धान्ती पृच्छति स कस्येति ।
यद्यात्मन इति ब्रूयात्कापालिकः । अविगीता हि व्यवहारपरम्परा ऽस्माकं
कापालिकानां नरशिरःकपालस्पर्शतदवस्थितान्नपानोपयोगलक्षणा दाक्षिणा-
त्यानामिवाहूनेबुकादि*लक्षणा क्रिया श्रेयस्करी तस्मादस्माकमप्रत्यवायकरतया

* आहूनेबुकादय इति लिखितशाबरभाष्यपुस्तकपाठः । करञ्जकादिस्थावरदेवतापूजनं तदर्थं इति जैमिनीयन्यायमालाविस्तरे होलाकाधिकरणे ।

१५ । १४ शुचि नरशिरःकपालमित्यर्थः । तच्चोपहासमुत्तरमाह । तदा स्वागमार्थ
तात्पर्य्यावस्थानात् कापालिकस्यैवमेतत् । श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणस-
स्वागमविहितमर्थमाचरतां तन्निषिद्धं च परिहरतां हाविचात्यानामार्य्येषु का-
चानुष्ठानमनाद्रत्य यावदनुवर्त्तमानमविनीतमागममूलतामनुमापयत्यात्मनः
श्रेयोहेतुभावेन न त्वन्यागमानपेक्षः यद्वदेवाप्यनुमानैरिममर्थमवगन्तुमर्हति
कापालिकानां स्वागमविहितमकुर्वतां कुर्वतां च तन्निषिद्धमर्थं प्रयत्नेन चका-
द्विरपि व्यवहारः शाक्यमल्लकादीनामिव न वेदानुमाने मूलमिति भावः । यच
त्रयीविदां नरशिरःकपालमप्रत्यवायहेतुरिति ब्रूयात् तदा चय्या वक्ष्यमाणेन
न्यायेन प्रामाण्योपगमादागमविरोधः तदीयस्पर्शस्य चय्यां निषेधेन प्रत्यवा-
यहेतुत्वनिश्चयात् । अपि चागमानपेक्षो ऽनुमानेन शौचं नरशिरःकपाले व्यव-
स्थापयन् प्रष्टव्यो जायते । शुचि नरशिरःकपालमिति कोऽर्थः । ननु
य एव वाक्यात् प्रतीयते स एवार्थः तत्किं पृच्छ्यतइत्यत आह विशेषस्य नर-
शिरःकपालस्य शौचविधानमेतत् । किमित्यत आह । विशेषविधानं च
शेषे प्रतिषेधविषयं लोके दृष्टं यथा दक्षिणेन चक्षुषा पश्यतीति उक्ते वामेन
नेति मन्यते । तदिह यदि शुचि नरशिरःकपालं किमन्यदशुचि इति
त्वया वक्तव्यम् । न हि नरोच्चारादीनामशुचित्वे प्रमाणमन्यदस्त्यागमात् ।
आगमप्रामाण्यं च न मन्यसे इति भावः । अथ चयीविद्भिरनुमानवत्त-
तिना त्वया सर्वमेव नारं विट्कपालादि शौचपक्षे निक्षिप्यतइत्याह । सर्व
सर्वमेव शुचि परिहरति । दृष्टान्तो नास्ति । कुतः सर्वस्य पक्षीकृतत्वात् ।
चोदयति । अथानुमानविरुद्धं कस्मादनुमानं न भवतीति । न खलु प्रत्य-
क्षत्वे प्रत्यक्षागमाभ्यामनुमानस्य कश्चिद्विशेषो येन तौ बाधकौ न त्वनुमान-
,, । २० मिति भावः । परिहरति । एकस्मिन्ननुमानद्वयसमावेशाभावात् । अय-
मभिसंधिः । यत्तावदनुमानं पूर्वप्रवृत्तं तेन बाधितविषयं तदबलवत् पश्चादनु-
मानं न स्वकार्य्याय पर्य्याप्तम् । यथोक्तमभावक: शब्दः कृतकत्वाद् घटा-
दिवदित्यस्यानुमानविरोध इति । "लब्धरूपं हि वस्तु किं चित् क्व चित्
सिध्यति न तु ज्ञानाकारालीकादिरिति" तृतीये निवेदयिष्यते । तदिह श्राव-
णत्वं शब्दस्य निषिध्यता श्रवणमिन्द्रियं तद्ग्राह्यत्वं च वस्तुनी अनुमा-
तव्ये शब्दोपलम्भलक्षणेन कार्य्येण । तथा चैतेनैवानुमानेनापहृतविषयमना-

त्वानुमानं परममन्वयव्यतिरेकसंपन्नमपि न स्वोचितं कार्य्यं जनयति ।
र्ण तनुभुवनादीनां न कर्तेश्वरो ऽशरीरित्वान्मुक्तात्मवत् प्रयोजनाभावादि-
त्याद्यपीश्वरधर्म्मिग्राहिमूलानुमानेनापहृतविषयतया न्यभयाभासं वेदितव्यम् ।
तस्मात्परस्परानपेक्षसमानकालप्रवृत्तिसमर्थानुमानद्वयसमावेशाभावाभिप्रायमेत-
दुक्तम् । न ह्यनयोरन्यतरद्बाध्यं बाधकं वा संभवति किन्तु मिथः सत्प्रतिप-
क्षतया न प्रमां कुरुतः । कस्मात्पुनर्न समावेशो ऽनुमानयोरसमावेशो वा कुतः
सत्प्रतिपक्षतेत्यत आह । न ह्यन्वयव्यतिरेकसंपन्नयोरिति* । इहान्वयव्य- १५ । २०
तिरेकग्रहणेन समानबलयोरन्वयव्यतिरेकपक्षधर्म्मत्वासत्प्रतिपक्षत्वान्युपलक्षि-
तानि । एतैः संपन्नयोर्यदि समावेश एकस्मिन्विषये भवेत्तत एकतरस्य बाध्यत्वं
बाधकत्वं वा गम्येतापि न त्वेतदस्ति । असत्प्रतिपक्षतासंपत्तेरभावादिति । उप-
संहरति । तस्मान्नानुमानविरुद्धम् अनुमानं तुल्यबलम् अपि तु सत्प्रति-
पक्षमित्यर्थः । प्रत्यक्षमप्यनुमेयविरुद्धसाधनादनुमानस्य प्रतिपक्ष इति सत्प्रति-
पक्षतया ऽन्वयव्यतिरेकादिसंपन्नस्यानुमानस्य प्रत्यक्षेण तद्विरुद्धार्थोपसंहारिणा
न समावेश इति न बाधकाभाव इत्यभिप्रायेण चोदयति । प्रत्यक्षविरोध्यपी-
ति । परिहरति । न नेति । तुल्यबलो हि मिथः प्रतिपक्षो भवतो न तु दुर्बलो-
त्तमबलो । न हि भवति तरक्षुः प्रतिपक्षो हरिणशावकस्य किन्तु समरकण्डूनिघ्न-
करकोटिसमुज्झितगण्डशैलस्य विपिनमहिषस्य तस्मात्पूर्वभावि प्रत्यक्षम-
नन्यथासिद्धं यदसत्प्रतिपक्षमनुमानं समानविषयसमावेशाद्बाधत इति युक्त-
मित्यर्थः । चोदयति । अथोपमानविरुद्धमनुमानं कस्मान्न भवति । गोस-
दृशो गवय इत्यारण्यकस्य वाक्यं श्रुत्वा यदा नागरिको वनं गतो गोसदृशं
पिण्डमुपलभते तदा ऽस्य वाक्यार्थानुभवाहितसंस्कारप्रबोधजनिततत्स्मृ-
तिसहितं गोसदृशज्ञानमुपमानं पुरो ऽवस्थितस्य पिण्डस्य गवयशब्दवाच्यत्वे
प्रमाणम् । तत्र यदि कश्चित्प्रमाणयेन्नैष पिण्डो गवयशब्दवाच्यः गोपिण्ड-
सादृश्यात् गोपिण्डान्तरवदिति तदिदमनुमानमुपमानेन बाधितविषयमस्त्व-
नुमानं । सत्प्रतिपक्षतरम् । नोपमानं न भवतीति अनुपपद्यते । अस्ति चेत्
उपमानबाधितमित्यत आह । पूर्वप्रमाणविरोधानुविधानान्नोक्तमिति शेषः । १६ । १
उपलक्षणं चैतदुपमानविरोध इति । स्वपक्षद्वारा शब्दं प्रमाणं दर्शयति । आग-

* हेतौ इति मुद्रितवार्तिकपुस्तकपाठः एकस्मिन्स्तात्पर्यटीकापुस्तकेऽपि तथैव ।

मेति । स्वफलद्वारेव प्रत्यक्षं प्रमाणं दर्शयति । सारूप्यज्ञानमिति । उपसंहा-
रेति । प्रत्यक्षागमयोर्विरोधाभिधानादुक्तं तदुपमानमिति । भाष्यमनुभाष्य-
१६ । ५ विवृणोति तत्र वादजल्पाविति । प्रयोजनस्वरूपोपयोगाभिधानानन्तरं दृष्टा-
न्तपदे व्याख्यातव्ये तदुल्लङ्घनेन वादजल्पयोः को ऽवसर इत्यर्थः । अव-
सरमाह । तेनानेनेति । प्रयोजनव्याख्याङ्गमेवेदं न वादजल्पव्याख्याङ्गमि-
त्यस्त्यवसर इति । तच्छब्दार्थं व्याचष्टे । तस्मिन्न्यायाभासे इति । वाद-
जल्पकथयोर्हि न द्वयोर्वादिप्रतिवादिनोः साधने समीचीने संभवतः वस्तुनि
विरुद्धधर्म्मद्वयसमवायाभावात् । तस्मात् द्वयोरेकस्य न्याय एकस्य तु न्याया-
भास इति वादजल्पाभ्यां विविच्यते । न्यायाभास इति तु सन्निधानादुक्तम् ।
सन्निहितार्थत्वात्सर्वनाम्न इति । वितण्डा तु परीक्ष्यते सप्रयोजना
निष्प्रयोजना वेति । तुशब्दः प्रसिद्धप्रयोजनाभ्यां वादजल्पाभ्यां व्यवच्छि-
नत्ति प्रतिपक्षस्थापनाहीना हि वितण्डोच्यते । तच्च स्थापनाहीनत्वात् प्रतिपक्ष-
हीनेति प्रतीयते न खलु स्थाप्यसंभवः । तथा वितण्डाते व्याहन्यते ऽन्य-
प्रतिपक्षसाधनमिति व्युत्पत्त्या परपक्षोपघातेन पारिशेष्यात्स्वपक्षसिद्धिरस्याः
प्रयोजनं प्रतीयते । तदेवं संदिग्धप्रयोजना सती वितण्डा परीक्ष्यते प्रयोजन-
वती न वेति । तत्र यदि निष्प्रयोजना ततो न सर्वा विद्याः सर्वाणि कर्म्माणि
तन्मुखेन च सर्वे प्राणिनः प्रयोजनेन व्याप्ता वितण्डाया एव कर्म्मरूपाया विद्या-
रूपाया वा निष्प्रयोजनत्वात् । अथ तु प्रयोजनवती तत उपपन्ना प्रयोजन-
व्याप्तिः । किं तावत्प्राप्तम् । केचिद् ब्रुवते निष्प्रयोजना वितण्डेति । स्थापना-
हीनतया तावत् स्थाप्यः पक्षो नास्ति । अवयवव्युत्पत्त्या ऽपि परसाधनविघातः
प्रतीयते न च तावन्मात्रेण स्वपक्षसिद्धिरस्ति । न हि पर्वतनितम्बवर्त्तिधूमे
असिद्धत्वादिना दूषिते वह्नेस्तत्राभावो निश्चीयते । तदिदमुक्तम् । दूषणमा-
त्रत्वादिति । तमिमं निष्प्रयोजनवितण्डावादिनं प्रत्याह । तच्च नैवमिति ।
परसाधनदूषणेनास्य स्वपक्षः सिद्ध्यतु मा वा सैत्सीत् स तु स्वपक्षसिद्धेः प्रयोज-
नेन परसाधनमाहन्तीति भावः । तदनेन स प्रयोजनमनुयुक्त इति भाष्यं
व्याख्यातम् । अथ न प्रतिपद्यत इत्यादि भाष्यं व्याचष्टे । अथ पक्षमपीति ।
११ । १३ अथापीत्यादि भाष्यं व्याचष्टे । अथ परपक्षेति । नास्तिको हि सदसदुभयानु-
भयरूपतया न विचारं सहन्त इति प्रमेयाणि सर्वथा दूषयति । तदयं वट्

प्रतिषेधमात्रप्रयुक्तः प्रवर्तते । न त्वस्यास्ति पक्षो ऽनवस्थापनीत्रयोरपि
यपक्षपातिदूष्यत्वादित्यर्थः । एतदपीत्यादि व्याचष्टे । तादृगेवैतत् । १६ । १४
द्विभज्यते । एतस्मिन्नपि पक्षे चतुर्वर्गं चेत्प्रतिपद्यते सो ऽस्य पक्षः ।
पत्तिरभ्युपगमः । यद्यपि स्थाप्य एव पक्षस्तथा ऽपि तन्नान्तरीयकतया
भ्युपगममात्रेण चतुर्वर्गो ऽपि पक्ष उक्तः । कश्चतुर्वर्ग इत्यत आह ।
तुर्वर्ग इति । एष साधनवादी ज्ञापयति । अहो वैतण्डिको ऽजानि अनेन
वयववाक्येन इदं साध्यं ज्ञाप्यत इति चतुर्वर्गः । तत्प्रतीत्या खलु
ण्डिकस्य परपक्षप्रतिषेधः प्रयोजनं सिद्ध्यति । तथा च न निष्प्रयोजनो
वैतण्डिक इत्यर्थः । द्वितीयं पक्षं दूषयति । अथ न प्रतिपद्यते
। चतुर्वर्गनान्तरीयकं स्वदूषणमपि प्रतिपद्यत इत्युन्मत्तवदुपेक्षणीय
कः । अपरमपि नास्ति वैतण्डिकं प्रति दोषमाह । प्रतिपद्येति ।
सिद्धविरुद्धादिदोषो वाक्यस्य वैतण्डिकप्रयुक्तस्यार्थः तं यदि प्रतिपद्यते
ऽस्य पक्षः । अथ असिद्धविरुद्धादीनां सद्भावाभ्युपगमे प्रमेयपक्षपातिनी
प्रमाणविचारासहत्वाभ्युपगमो विघटत इति स्ववाक्याभिहितमेव असि-
विरुद्धादि न प्रतिपद्यते पूर्ववद्दोषः नायं लौकिको न परीक्षक इति ।
माकुलकस्तां ऽपि प्रयोजनवत्तां नाध्यायकं प्रयोजनमिति सिद्धम् । सो
सर्वः प्रसक्तानुप्रसक्तवादः प्रयोजनव्याख्यानार्थमित्याह । उक्तं
योजनम् । दृष्टान्तपदव्याख्यानपरं भाष्यमनुभाषते प्रत्यक्षविषय इति ।
क्षिपति । किमुक्तं भवतीति । न तावद्यो यः प्रत्यक्षविषयः स सर्वो
न्तो ऽदृष्टान्तस्यापि प्रत्यक्षविषयत्वात् । नापि यो दृष्टान्तः स सर्वः
क्षविषयः आगमादिविषयस्यापि दृष्टान्तत्वात् । तस्मादयुक्तमेतदित्या-
इति । तत्समाधानभाष्यं यत्रेत्यादि तद्व्याचष्टे । लौकिकपरीक्षकाणां
नाविघातहेतुरिति । एतच्च क्व चिल्लौकिकपरीक्षकाणां क्व चिल्लौकि-
नां क्व चित् परीक्षकाणामिति मन्तव्यम् । अन्यथा यदप्रसिद्धं लौकि-
नां केवलं पण्डितकवेदनीयं परमाणवादि तस्य न दृष्टान्तता स्यात् ।
च यो दृष्टान्तः स एवं न तु य एवं स दृष्टान्त इति द्रष्टव्यम् ।
व्याख्यानस्य प्रयोजनं दर्शयति । एवं चेति । एतद्विभज्यते । दर्शना- ११ । १९
मेति । न केवलं प्रमेयविरोधः पूर्वविरोधश्चेत्याह । ततश्चोदाह-

रणसूत्रं व्याहन्येत । यत्नेषु तेषु शास्त्रप्रदेशेष्वतीन्द्रियोदाहरणरूपः सिद्धान्ते पूर्वपक्षे वा यथा मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवदयुक्त्यामतानित्यत्ववदेवमादि तद् व्याहन्यते । न तूदाहरणलक्षणरूपम् । तद्धि प्रत्यक्षविषयदृष्टान्तत्वे ऽप्युपपद्यते । तस्माद्भाष्ये प्रत्यक्षवचनं दृष्टान्तविषयप्रमाणेन ठाऽपि लक्षयति प्रत्यक्षमूलत्वाद्वा प्रत्यक्षो दृष्टान्तः । अन्यथा ऽनवस्थाप्रसङ्ग इति । सो ऽयं दृष्टान्तः
१६ । २२ प्रमेये ऽन्तर्भवन्नेवमर्थं पृथगुच्यत इत्याह । सो ऽयमिति । न्यायस्य पञ्चावयवात्मकस्य वचनसमूहस्य दृष्टान्तो मूलमतस्तस्य पृथगुपदेशः । यत्रैतस्मात् पृथगुपदेशो यत्स्यति तस्मिन्निति अनुमाननिमित्तत्वमाह । पूर्वं प्रत्यक्षेणेति । दृष्टान्तधर्म्मिणि दृढतरप्रमाणावधारितमित्यर्थः । शाब्दमूलतां दृष्टान्तस्य दर्शयति । पूर्वं ज्ञातं चार्थमिति । संबन्धग्रहणविषयो ऽसौ दृष्टान्तः दृष्टान्तः संबन्धग्रहणं च शाब्दज्ञानस्यापि निमित्तं प्रथमश्राविणः शब्दार्थज्ञानाभावात् । तस्मादस्ति शब्दे ऽपि दृष्टान्तस्योपयोग इति । अपरं पृथगुपादानप्रयोजनमाह । नास्तिकस्येति । अप्रपञ्चने हेतुमाह । तदुक्तं भाष्य इति । सिद्धान्तपदविवरणभाष्यं व्याचष्टे । अभ्युपगमेति । तद्विभजते । अभ्युपगम्य इदमित्थंभूतं चेति । तद्विभजते । इदमितीति । इदमिति हि धर्म्मिविषयसिद्धान्तं दर्शयति धर्म्मी सर्वतन्त्रसिद्धान्तविषयः । इत्थमिति प्रतितन्त्राधिकरणाभ्युपगमसिद्धान्तविषयं दर्शयति । व्यवस्थायामुपलक्षणतया प्रतितन्त्रसिद्धान्तमात्रमुदाहरति । इदं सांख्येष्विति । उपलक्षणतामुदाहरणस्याजानानश्चोदयति । सर्वतन्त्रेति । परिहरति । योऽयमिति । अभ्युपगमव्यवस्थितिरनभ्युपगमाद् व्यवच्छिनत्ति । न तु पुरुषविशेषे व्यवस्थापयतीत्यभिप्रायः । अस्यापि* प्रमेयान्तर्भूतस्यापि
१७ । ८ तस्यापि सतः पृथगुपादानप्रयोजनमाह । तस्य प्रमेये इति । तत्र सर्वतन्त्रसिद्धान्तसिद्धस्तावद्विप्रतिपन्नानामपि वादिनां धर्म्मी तस्य सर्वतन्त्रसिद्धान्तसिद्धस्य विशेषेषु प्रतितन्त्रसिद्धान्ताः प्रवर्तन्ते । तथा हि । यदि घटो नाम सर्वतन्त्रसिद्धान्तसिद्धः किमाश्रयः अवयवी वा परमाणुसमूहो वा ज्ञानाकारो वा प्रधानपरिणामो वा ब्रह्मपरिणामो वा तद्विवर्त्तो वेति प्रतितन्त्रसिद्धान्ताः प्रवर्तन्ते । कथं च प्रतितन्त्रसिद्धान्ताश्रया वादजल्पवितण्डाः प्रवर्तन्ते निराश्रयश्च न्यायः स्यात् । तथा यद्यधिकरणसिद्धान्तो न भवेत् कथं साधन-

* इदं मुद्रितवार्त्तिकपुस्तके नास्ति ।

सामान्यव्याप्तं साधनसामान्यमिति साधनविशेषात् साध्यविशेषो गम्येत
इत्यस्ति प्रमेयस्यापि सिद्धान्तस्य पृथगुपादानप्रयोजनम् । अभ्युपगमसिद्धा-
न्तमुपरिष्टाद्विचारयिष्यति वार्तिककारो ऽतस्तत्प्रयोजनमस्माभिर्नोक्तमिति ।

क्रमप्राप्तानवयवानाह । अथावयवा इति । ननु यथा तन्तवः पटस्य १७ । १०
समवायिकारणं किन्तथैवैते प्रतिज्ञादयो वाक्यस्य । नो खलु गगनगुणा
वर्णाः समवायिकारणतां प्रतिपद्यन्तइति आह । वाक्यैकदेशा इति ।
अवयवा इव अवयवाः । न पुनः समवायिकारणम् । यथा ह्यवयवाः
समुदायिन एकस्मिन्नवयविनि कार्ये धारयितव्ये एकमेकस्मिन् विप्रति-
पत्तौ प्रतिपाद्ये ऽवयवा वाक्यस्य समुदायस्य समुदायिन इति । ननु
वर्णानामाशुतरविनाशिनां क्रमवतामेककालताभावे समुदायाभावात् कुतस्त-
त्समुदायो वाक्यं कुतश्चैकदेशतेत्याशयवानाक्षिपति । किम्पुनर्वाक्यम् ।
उत्तरम् । पूर्वपदस्मृत्यपेक्षो ऽन्त्यपदप्रत्ययः । स्मृत्यनुग्रहेण प्रतिसंधी-
यमानो विशेषप्रतिपत्तिहेतुर्वाक्यं विशिष्यतइति विशेषः पदार्थ एकः क्रिया
वा कारकं वा प्रातिपदिकार्थो वा पदार्थान्तरविशिष्टो वाक्यार्थः । यथा
सोमेन यजेत गोदोहनेन पशुकामस्य यस्य पिता पितामहो वा सोमं न
पिबति स व्रात्य इति तस्य विशेषस्यैकस्य प्रतिपत्तिहेतुः । तदेव समूहनि-
र्मितं पदानामेककार्यत्वं सूचयति । को विशेषप्रतिपत्तिहेतुरित्यत उक्त-
मन्त्यपदप्रत्ययः । अन्त्यं विशेष्यं विशेषणपूर्वत्वात्तस्य पदं न च तदवि-
शेषं सत्तामात्रेण चक्षुरादिवद्विशेष्यं प्रतिपादयतीत्युक्तं प्रत्यय इति । प्रती- ११ । १४
यमानं विशेष्यवाचि पदं विशेष्यं बोधयति प्रतीतिश्च नानुभावो ऽपि तु
स्मृतिः । न हि क्रमवद्वर्णसमुदायः पदश्रवणेन्द्रियजनितानुभवगोचरः संभ-
वति संभवन्ति तु प्रत्येकं वर्णाः । न च ते प्रत्येकं पदं न च पूर्ववर्णस्मृतिनि-
रपेक्षितो ऽन्त्यवर्णानुभवः श्रोत्रज इति युक्तम् । स्मृतीनां स्वकार्यसंस्का-
रविरोधिनीनामसंभवात् । विनश्यदविनश्यदवस्थयोरुपान्त्यान्त्यवर्णस्मृत्य-
नुभवयोस्तु स्यान्न चैतावतार्थप्रत्ययः । पूर्ववर्णस्मृतीनां तिरोभावात् । न च
पूर्ववर्णानुभवजनितसंस्कारसहकारिणः श्रवणादेव लब्धजन्मनः प्रत्ययस्य
[illegible]स्मृत्यनुभवरूपवैचित्र्यस्य सदसद्वर्णावगाहिनो विषयभावमापन्ना
[illegible]विषयमावहतीति सांप्रतं संवादस्थवेदनाहितसंस्कारोद्बोधसमुच्च-

लिङ्गविषयत्वं परास्तं वेदितव्यम् । एवमन्योन्यव्यवच्छेदेषु वक्ष्यमाणेष्वनयैव प्रो-
क्तं योजनीयमिति । उदाहरणं प्रत्यक्षमिति भाष्यं तद् व्याचष्टे । स्मृति-
विषयस्येति । यत्र प्रत्यक्षविषये पूर्वं व्याप्तिर्गृहीता तस्य स्मृतिरिति स्मृति-
विषयस्य प्रत्यक्षतः पुनरुपदर्शनाद्विप्रतिपत्त्या पुनः समवायात् तस्मादेवं वक्त-
१८ । १ मुदाहरणं प्रत्यक्षम् । मूलभूतप्रत्यक्षप्रमाणसमुत्थत्वादिति । कः पुनरुपमानार्थ
इति । प्रत्यक्षमिव प्रत्यक्षमित्यत्रेवकारे तथोपमार्थः स इत्यर्थः । एतदेव विभ-
जते । यस्मादिति* । उपमानमुपनय इति भाष्यं तद्व्याचष्टे । यथा तथेत्यु-
पमानैकदेश इति । उपनयो हि तथा चेतदिति प्रवर्त्तमान उदाहरणस्य तथाश-
ब्दार्थमवलम्बते यथा तथेति प्रवर्त्तत इति । किं पुनरुपमानं यस्यायमेकदेश
इत्यत आह । उपमानं यथा गौस्तथा गवय इति । उपदेशोपयोगि उपमान-
स्वरूपविषयोऽनुभवः । तस्मिन्सति पश्चाद्वनं गतो नागरः प्रत्यक्षेणानुभूयमानं पिण्डं
पश्यति स्मरति चोपदेशार्थं पिण्डस्य च पुरोवर्त्तिनः स्मर्यमाणेन गवा सारूप्यं
प्रत्यक्षेणैव पश्यति । तदेवंभूतं सारूप्यज्ञानं गवयशब्दवाच्योऽयं पिण्ड इति
प्रतीतिहेतुरुपमानम् । तदेतस्योपमानस्योपदेशार्थस्मरणसहायपिण्डगोसारूप्यज्ञा-
नस्य रूपस्यैकदेशे सारूप्ये यो यथातथाभावः स उपनये ऽप्यस्तीत्येतावतोपमा-
नत्वोपचार उपनय इत्यर्थः । सो ऽयं सर्वप्रमाणनिवेशेन परमो न्यायः सूत्रते ।
निगमनव्याख्यानभाष्यमनुभाष्याक्षिपति । कः पुनरिति । न खल्ववयवानां
प्रमाणानां वा वाक्ये समवायसंबन्धः संभवतीत्यर्थः । उत्तरम् । एकवा-
क्येति । अध्यारोपो खलु प्रतिसंधानम् । सामर्थ्यं पृच्छति । किं पुनरिति ।
उत्तरम् । इतरेतरेति । सामर्थ्यं हि पदानां धर्मः । इह तु विभज्यमा-
नानामवयवानां तन्मूलानां प्रमाणानां साकाङ्क्षत्वमेव धर्मः सामर्थ्यं
तस्य च समस्तलिङ्गरूपसंपन्नलिङ्गप्रतिपादनमेकं प्रयोजनं विभज्यमानस्य साका-
ङ्क्षत्वं च ऽस्तीति चिह्नमेकवाक्यत्वमवयवानामिति । निगमनपदं व्युत्पाद-
यति । निगम्यन्त इति । सो ऽयमिति भाष्यमनुभाष्य पृच्छति ।
„ । १० कः पुनः परमशब्दस्यार्थ इति । उत्तरम् । विप्रतिपत्तिपुरुषप्रतिपाद-
कत्वं पञ्चावयवात्मकस्य परमत्वमिति । तदेव व्यतिरेकमुखेन प्रतिपाद-
यति । एकैकश इति । यद्यपि लोकादिप्रत्यक्षादीनामेकैकशो ऽपि विप्रतिपन्नपुरु-

* मुद्रितवार्त्तिकपुस्तके कः पुनरुपमानार्थ इति प्रतीकमस्माकं पुस्तके न दृश्यते ।

[illegible] तच्च तत्रोपलभ्यते तथा ऽपि यद्येतद्वेदप्रामाण्यमात्मादिप्रति-
पादनं च निःश्रेयसोपयोगि न तत्पञ्चावयववाक्याद्येतच्छास्त्रोपदिष्टोपकर-
णकृता विद्यतीत्यनेनाभिप्रायेण द्रष्टव्यम् । अवयवानां पृथगभिधानमाक्षेप्तु
विकल्पयति । किं पुनरवयवा इति । विकल्पप्रयोजनं पृच्छति । किं चातः । १८ । १२
उत्तरम् । यदि प्रमाणान्तरमिति । समाधत्ते । न प्रमाणान्तरमिति ।
प्रयोजनान्तरमाह । तएते इति । यत एव वादादिप्रवृत्तिहेतवो ऽत एव
[illegible] भवन्ति । पृच्छति । किमिति । न हि कुण्डमिव
बदराणि [illegible] ऽवयवानाश्रयतीत्यर्थः । उत्तरम् । विशेषप्रतिपा-
दकत्वम् । धर्म्मिविशिष्टो धर्म्मो विशेषः विशिष्यतइति व्युत्पत्त्या तत्प्रति-
पादकत्वमवयवानां तत्त्वज्ञानाश्रयत्वमित्यर्थः ।

क्रमप्राप्ततर्कपदव्याख्यानाय भाष्यमनुभाषते । तर्को न प्रमाणसंगृ-
हीतः । प्रमाणपदेन हि चत्वारि प्रमाणानि संगृहीतानि न चैतेष्वन्यतम-
स्तर्क इत्यर्थः । अस्तु तर्हि प्रमाणपदसंगृहीतेभ्यः प्रमाणेभ्यः प्रमाणान्तर-
मसंगृहीतं प्रमाणपदेन प्रमेयपदेन वा संगृहीताः संशयादयः प्रमेया इत्यत
आह । न प्रमाणान्तरम् । भाष्यमनुभाष्य हेतुमाह । अपरिच्छेदक-
त्वात् । अनिश्चायकत्वात् । तदेव व्यतिरेकमुखेन तद्दर्शयति । प्रमाण-
मिति । स्यादेतत् । अपरिच्छेदकत्वमसिद्धं तर्कज्ञानस्य संशयादिवद्गुण-
[illegible] । अन्यथा त्वकिंचित्करत्वादुपादानवैयर्थ्यमित्यत आह ।
प्रमाणविषयविभागात्त्विति । न हि वयं गुणत्वेनोत्पत्तिमत्त्वेन वा
[illegible] तर्कस्याचक्ष्महे किन्तु प्रमाणविषयविभागहेतुतया न
[illegible] किंचित्करत्वमित्यर्थः । पृच्छति । कः पुनरिति । उत्तरम् ।
[illegible] । इदं युक्तमिदमयुक्तमिति इतिकारेण युक्तायुक्तविषयं
तर्कज्ञानं परामृशति । तदनेन तर्कस्य स्वरूपं दर्शितं तस्य व्यापार-
माह । यत्तत्र युक्तं भवति । संभवति । तदनुजानाति न त्ववधारयति १९ । १
[illegible] । अनुज्ञातं भवति प्रमाणं तत्त्वावधारणाय प्रयुक्तं करणतयेति-
[illegible] अपेक्षते । तर्कस्य प्रमाणविषययुक्तायुक्तविचारात्मा प्रमाणं युक्ते
ऽर्थे [illegible] अनुजानन् प्रमाणमनुगृह्णाति । तदनुगृहीतं प्रमाणं तत्त्व-
[illegible] पर्याप्तम् । न च प्रमाणविषये चेत्तर्कः प्रवर्त्तते कृतमस्य प्रमाणा-

जुह्वया नन्वयमेव निश्चायकः कस्मान्न भवतीति साम्प्रतं तस्य प्रवृत्तया
पारतन्त्र्येण स्वयमसाधनत्वात् । अस्ति हि प्रवृत्तौ न प्रवृत्तौ हेतुः । तथा
हि । प्रत्यक्षमेव तावद्भूतले प्रवर्तमानं तद्विशेषकतया घटाभावे ऽपि प्रवर्त-
मानं यद्यत्राभविष्यद् घटो भूतलमिवाद्रक्ष्यत तेन सह तुल्यदर्शनयोग्य-
त्वाद् न च दृश्यते तस्मान्नास्तीति तेन तर्केणानुगृह्यमाणं घटाभावविशिष्ट-
भूतले प्रवर्तते केवलमेवेदं भूतलं नेह घट इति । एवं स्वर्गकामो यजेतेति
शब्दो ऽपि प्रवर्तमानः परमाप्तस्य भगवत ईश्वरस्य नियोगो नास्वर्गफलार्थी
यागभावनायामवकल्पते इति समानपदेनोपात्तो ऽपि दुःखतया धात्वर्थः साध्य
इति न युक्तं भिन्नपदोपात्तो ऽपि पुरुषविशेषणमपि स्वर्ग एव भावनाफलं युक्त
इति तर्केणानुगृह्यमाणः प्रवर्तते । न च यद्यभविष्यद् घट इति वा यद्यभ-
विष्यद्धात्वर्थः साध्य इति वा क्रियातिपत्तिरस्ति यदाश्रयानिष्टप्रसङ्गेनायुक्तत्व-
मितरथा च युक्तत्वं तर्केण निश्चीयते । तस्मान्न प्रमाणम् । निश्चयाय तु
प्रवर्तमानं प्रमाणं तद्विषयविवेकेनानुगृह्णन्निति कर्तव्यतात्वेनोपयुज्यत इति ।
यथोक्तम् । "मीमांसाशब्दकस्तर्कः सर्ववेदसमुद्भवः । सो ऽतो वेदो समाप्राप्त-
काष्ठादिलक्षणात्मवत्" । पूजितविचारवचनो हि मीमांसाशब्दो ऽयुक्तप्रतिषेधेन
युक्ताभ्यनुज्ञानं तर्कः प्रमाणेतिकर्तव्यतात्वेन च प्रमाणाद्भेदाद् भेद उक्तः ।
सो ऽतो वेद इति । अङ्गाङ्गिनोरभेदविवक्षया इतिकर्तव्यतात्वं चास्य शाबरम्
दर्शितम् । "धर्मे प्रमीयमाणे हि वेदेन करणात्मना । इतिकर्तव्यताभागं मीमांसा
पूरयिष्यतीति" सर्वमवदातम् । तस्योदाहरणं भाष्ये कर्मेति । कर्म कारणमपूर्वे
धर्माधर्माविति यावत् । कार्ये कारणत्वोपचारात् । एतदुपपादनाय पृ-
च्छति । कथं पुनरिति । निकायविशिष्टाभिरपूर्वाभिः शरीरेन्द्रियबुद्धिवेदना-
भिरभिसंबन्धो जन्म तस्य कथं कर्मनिमित्ततेत्यर्थः । अत्र प्रमाणमनुमान-
१९ । ३ माह । भेदवत्त्वात् । विचित्रत्वाद् इत्यर्थः । पृच्छति कः पुनरिति ।
भेदमाह । सुगतिरिति । प्रमाणमुक्त्वा तस्येतिकर्तव्यताभूतं तर्कमव-
तारयति । सो ऽयं भेद इति । यद्येकं निमित्तं स्याद्वैचित्र्यं न भवेत्
न ह्यभिन्नात् कारणात् कार्यवैचित्र्यमुपपद्यते । तस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गात् ।
अत उक्तमनेकमिति । नन्वनेकं यागादि ब्रह्महत्यादिक्रियारूपं कारण-
,, । १० मस्तु कृतमपूर्वैरित्यत उक्तम् । अवस्थितं यागादिका तु क्रिया आशुत-

दविनाशिनी न चिरभाविने स्वर्गाय कल्पत इति। यदि स्थिरं चेद् यागाद्या-हितमपूर्वं धर्म्मोऽस्तीति सदैव सुखिना भाव्यम्। एवमधर्म्मोऽस्तीति सर्वदैव दुःखिना भाव्यमिति सुखदुःखयोः कादाचित्कत्वं व्याहन्येत। स व्यवस्थितात् कारणादनवस्थितं कार्य्यमित्यत उक्तम्। अनित्यं तद्व्या-ख्यानं न नित्यतां ब्रूमः। किन्तु तावदनेन स्थातव्यं यावदन्त्यसुखदुःख-विज्ञानं जनयति अथ नश्यतीति। ननु भिन्नानि सन्त्वपूर्वाणि तथा-ऽपि सर्वाणि सर्वात्मसमवेतानि। यथा ऽवयवी स्वावयवेषु। तथा च सर्वसाधारणत्वान्नोक्तवैचित्र्योत्पाद इत्यत उक्तम्। एकद्रव्यम्। एकद्रव्यं चेदस्तु सर्वसाधारणे पृथिव्यादौ यत्र कुत्र चित्। तथा ऽपि वैचित्र्या-नुपपत्तिरित्यत उक्तम्। प्रत्यात्मनियतम्। अथ पृथिव्याद्येव कारणं जन्मवैचित्र्ये कस्मान्न भवतीत्याशयवान् पृच्छति। किं कारणं कस्मा-त्कारणादित्यर्थः। उत्तरम्। पृथिव्यादीनामिति। मा भूत् पृथिव्यादि-गतं किं चिद्वैचित्र्यतीत्यत आह। पृथिव्यादिगतस्येति। भाष्योक्तप्रमे-यत्वे तर्कस्य हेतुमाह। उपलब्धिविषयत्वादिति।

तर्कानन्तरं निर्णयं उद्दिष्टस्तर्कहेतुकत्वात्। तस्य स्वरूपमाह। निर्णयस्तत्त्वज्ञानमिति। यद्येवमिन्द्रियापातजन्मप्रत्यक्षज्ञानमपि तत्त्व-ज्ञानमिति निर्णयः स्यादित्यत आह। प्रमाणानामिति। अनेन पञ्चावयववाक्यमुपलक्षयति। तत्र सतर्काणां प्रमाणानां समवायात्। परमा-र्थतस्तु तर्कपूर्वकस्तत्त्वनिश्चयो विनिर्णय इति। प्रत्यक्षादीनामपि तर्कस-हायानां निर्णयः फलत्वमिति। स्यादेतत्। धूमादिगोचरेण तत्त्वनिर्णयेन वह्न्यादावनुमीयमाने प्रमाणमेव निर्णयो न फलमित्याशयवान् पृच्छति। कस्य पुनरिति। विदिताभिप्रायस्योत्तरं यदेति। संकलय्य तर्क-निर्णयव्युत्पादनस्य प्रयोजनमाह। तावेताविति। परीक्षको ऽत्र लौकि-कादेनोच्यते। तदितरस्य तर्कासंभवात्। बुद्धेति। परीक्ष्य निर्णयं कृत्वे-त्यर्थः। शेषं निगदव्याख्यातम्।

निर्णयानन्तरं वादव्याख्यानार्थं भाष्यं वादः खल्विति। तदनु-पपत्त्योपपत्तिमाह। वाद इति। नाना प्रवक्तारो यस्मिन् स तथा एक-२०। २ वाक्यक्रमेण पूर्वपक्षोत्तरपक्षसाधनदूषणप्रतिपादको वचनसमूहो वादः

स्यादिति नानाप्रवक्तृक इत्युक्तम् । सिद्धान्तभेदानुविधानेन द्वावपि स्वसिद्धा-
न्तानुरूपं साधनं दूषणं चाहतुरिति । प्रत्यधिकरणेत्यादि भाष्यमनुभाष्य व्या-
२० । ५ चष्टे । प्रत्यधिकरणमस्य साधनम् ।। अधिक्रियन्त इत्यधिकरणम् ।
साध्यं तदधिकृत्य साधनप्रवृत्तेः प्रत्यधिकरणं साधनं यस्मिन्वादे स
तथोक्तः । तस्यैवार्थं निष्कृष्टुं पृच्छति । किमुक्तं भवतीति । निष्कर्षति ।
उभाभ्यां वादिप्रतिवादिभ्यां स्वस्वसाध्ये साधनं वक्तव्यम् । तथा च
नानाप्रवक्तृकत्वेन तुल्यत्वे ऽपि वादस्य वितण्डायाः प्रत्यधिकरणसाधनत्वेन
भेदः सिद्धो भवति । वितण्डायाः प्रतिपक्षस्थापनाहीनत्वेन प्रत्यधिकरण-
साधनत्वाभावात् तथा ऽपि जल्पाद्भेदो वादस्य अस्ति हि जल्पस्य
प्रत्यधिकरणसाधनवत्त्वं च नानाप्रवक्तृकत्वं चेत्यत आह । अन्यतरस्मि-
न्नधिकरणे निर्णय इति । वादे हि तावद्भूते यावदन्यतरस्मिन् पक्षे निर्णयो
न जातः । तत्त्वबुभुत्सोर्वादिनोर्वादे ऽधिकारात् । जल्पे तु कुतश्चित्
परीक्षालक्षणे ऽप्रतिभादिना ऽपि पराजयोपपत्तेर्नावश्यं तत्त्वनिर्णयः ।
तस्मादन्यतरनिर्णयावसानत्वेन जल्पाद्भेदो वादस्येति सिद्धम् । यथा चैत-
त्तथा चोपरिष्टात्प्रतिपादयिष्यत इत्याह । तथेति । तस्य स्वरूपं पृच्छति
को ऽयमिति । उत्तरं । वाक्येति । चोदयति । ननु चेति । वाक्यसमूहत्वं
ज्ञानं चेति प्रतिषिद्धमेतदित्यर्थः । परिहरति । नेति । साधनोपालम्भयोर्वचन-
शब्दविषयत्वादविरोध इत्यर्थः । युगपदेव जल्पवितण्डे व्याचष्टे ।
तद्विशेषाविति । विशेष्येते भिद्येते इति विशेषौ । तस्माद्वादाद्भिन्नौ भिन्नौ ।
भाष्यमनुभाष्य पृच्छति । कः पुनर्विशेषो यद्योगाद्भिद्येते वादाज्जल्पवितण्डे
इत्यर्थः । उत्तरम् । प्रज्ञाविक्यमङ्गहानिश्च यथासंख्यम् । तदेव दर्शय-
ति । कथेति । तत्किमिदानीं संशयादिभिरिवात्यन्तवैरूप्यं वादेन जल्पवि-
तण्डयोर्नेत्याह । एतावता विशेषेण कथामार्गभेद इति । एतावानेव
विशेषो न सर्वथा कथात्वेन संशयादिव्यावृत्तेन सामान्यविशेषेण वैरू-
२० । १५ प्यभेदादित्यर्थः । अपरमपि भेदहेतुमाह । विषयभेदाच्चेति । तद्विभजते
शिष्यादीति । शिष्यमाणो ऽत्यन्तविपर्यस्तः दुर्ज्ञानावलेपदुर्विदग्ध इति
यावत् । न त्वेवंभूतः शिष्यादिर्विपर्यस्तो ऽप्यनवलिप्तत्वादिति भावः ।

क्रमप्राप्तानां हेत्वाभासानां स्वरूपमाह । अन्यतमेति । ननु चतुर्

मा विरुद्धेनान्यतमलिङ्गं धर्ममेकं द्वयं त्रयं वा अनुविदधाना अहेतवो हेतुवदवभासन्तइति हेत्वाभासा उक्ताः । निग्रहस्थानेभ्य इति भाष्य-मवतारयितुमाह । ते च निग्रहस्थानमिति । अवतारयति । निग्रह- २० । १०
स्थानेति । अवतरणं दूषयितुमेकदेशिमतेन व्याचष्टे । यस्मात् किलेते इति । किलशब्दो ऽयमरुचेः । तदेकदेशिव्याख्यानं दूषयति । नोभयथाप्य-सम्भवात् । किं ये ये निग्रहस्थानेभ्यः पृथगुद्दिश्यन्ते ते सर्वे वादे चोद्यन्ते । अथ ये ये वादे चोद्यन्ते ते सर्वे पृथगुद्दिश्यन्ते । उभयथा ह्यनैकान्तिकत्वात् । नाविनाभावलक्षणः संबन्ध इत्यर्थः । तदेतद्विभजते न वादे चोदनीयत्व॰मिति । कुत उभयथाप्यविनाभावाभाव इत्यत आह । यदि तावदिति । तस्मान्नाविनाभूतो हेतुर्वादे चोदनीयत्वं वा पृथगुपदेशे वा भाष्यकारेणोक्त इत्युपसंहरति । तस्मादिति । वादे देशनीयत्वादित्युप-लक्षणं पृथगुपदेशादित्यपि द्रष्टव्यम् । तदेतदेकदेशिमतं दूषयित्वा स्वम-तेन भाष्यं व्याचष्टे । एतदेव तु न्याय्यमिति । निग्रहस्थानेभ्यो हेत्वाभा-सानां पृथगुपदेशे प्रयोजनं यद्यप्यन्यरेभ्यः साक्षात्प्रतीयते सामान्योपदेशेन विशेष उपदिष्टे विशेषोपदेशः प्रयोजनाधिक्यं सूचयति । एतावानेव सूत्रकृतो व्यापारो यत्सूचनं नाम । तच्च निग्रहस्थानविशेषाणां हेत्वाभासानां स्वरूपं ज्ञात्वा च तत्त्वनिर्णयावसानत्वमालोच्य वादे देशनीया भविष्यन्ति निग्रहस्थानत्वेन हेत्वाभासा नाप्रतिभादय इति प्रयोजनं वर्णयां चकार भाष्यकारः । स्यादेतत् । वादे भवन्तु देशनीया हेत्वाभासा मा भूवन्नप्रतिभा-दयः किमेवमपीत्यत आह । विद्याप्रस्थानभेदज्ञापनार्थत्वात् । वाद-जल्पवितण्डाः विद्याः परंपरया निःश्रेयसोपयोगात् तासां प्रस्थानं व्यापारः तस्य भेदस्तज्ज्ञापनार्थत्वात् । अत एव जल्पवितण्डयोस्त्वि- भा॰
त्यादि । चोदयति । अथ कस्मादिति । यदि वादे हेत्वाभासाः प्रयुज्येरन् ततो निग्रहस्थानत्वेन चोद्येरन्न तु तेषामस्ति प्रयोगो ऽप्रमाणत्वात् प्रमा-णतर्कसाधनोपालम्भत्वाच्च वादस्य तस्मान्निग्रहस्थानमात्रत्वं हेत्वाभासानां तथा चापृथगुपदेशो निग्रहस्थानोपदेशेनैव लब्धत्वादित्यर्थः । परिहरति । प्रमाणसामान्यादिति । न खलु हेत्वाभासान् तद्बुद्ध्या प्रयुङ्क्ते २१ । ०

* . * देशनीयत्वमिति कुत्रचित्पुस्तके पाठः ।

वादिप्रतिवादिनो वचि तु हेतुबुद्ध्या । तथा चास्ति तेषां वादे प्रयोग इति
वादे निग्रहस्थानत्वेन हेत्वाभासास्तेषामन्ता माप्रतिभादीनीत्यवकाशात् पृथ-
गुपदेशः । तदेतद्विकल्प्याक्षिपति वादे कानि चिदिति । समाधत्ते । न
२१ । १५ लक्षणपरतन्त्रत्वात् अर्थतथाभावस्येति ब्रूमः । लक्षणतन्त्र इति लक्षणं समा-
नासमानजातीयव्यावृत्तं रूपं वादस्य च निग्रहस्थानानां च । तदधीनो हि
तेषां तथाभावो व्यवस्था कानि चिदेव निग्रहस्थानानि वादे न तु सर्वा-
णीति सामान्यतोऽभिधाय तदेव लक्षणपरतन्त्रत्वमभिमते विशेषे योज-
यति । वादस्येति । उक्तमाक्षिपति । प्रमाणप्रतिरूपकत्वादिति । निश्चितो
हि वादं कुरुते निश्चयश्च प्रमाणफलमिति कुतोऽप्रमाणस्यावकाशः ।
उत्तरं भ्रान्तेरिति । न निश्चयः सर्वः प्रमाणमूलोऽप्रमाणमूलस्यापि
तस्य दर्शनात् । अन्यथा विपर्य्ययादप्रवृत्तिप्रसङ्गात् । वादिनोरभ्रान्तत्वे
वस्तुनो विरुद्धधर्म्मद्वयसमालिङ्गितत्वमेकदा स्यादिति भावः । पृच्छति ।
कः पुनः शिष्ये इति । उपास्योपासकयोः परस्परोपालम्भनं न संभवतीत्यर्थः ।
उत्तरं । विवक्षितार्थाप्रतिपादकत्वमेव खलीकार इति । हेत्वाभासानां
च पृथक्करणं न वादे तावन्मात्रावधारणार्थमपि तु यस्मिन्ननुद्भाविते ऽपि
निग्रहस्थाने तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातो भवति तस्य सर्वस्य संग्रहार्थम् । एवं
न्यूनाधिकापसिद्धान्ता अपि संगृहीता भवन्ति तच पृच्छति । न्यूना-
धिकेति । उत्तरं प्रमाणेति । जल्पवितण्डयोस्त्विति भाष्यमनुभाष्योपपाद-
यति । जल्पवितण्डयोस्त्विति । साहंकारो हि विजिगीषुरप्रतिभादिभि-
रपि निग्रहस्थानैस्तिरस्कृतो गलिताहंकारस्तत्त्वबुभुत्सुतां नीतः पश्चाद्गु-
रुणा व्युत्पाद्यत इत्यर्थः । छलजातिनिग्रहस्थानानां पृथगुपदेशप्रयोजनपरं
भाष्यमनुभाषते । छलेति । उपलक्षणार्थ इति भाष्यावयवार्थं व्याचष्टे ।
परिज्ञानार्थमपि केवलपरिज्ञानस्य च फलमुक्तम् । स्ववाक्ये परिवर्ज्जन-
मप्रयोगः परवाक्ये चोद्भावनमिति । चोदयति । छलजातिनिग्रहस्था-
नानीति । यत्र हि वाक्ये परिवर्ज्जनमुक्त्वा पुनः स्वयं प्रयोजनयुक्तः कस्मात् ।
व्याघातात् । एतद्विभजते । स्ववाक्य इति । परिहरति न व्याघातः
२२ । १२ कुतः प्रश्नापाकरणार्थत्वात् । एतद्विभजते । स्वयं च सुकरः प्रयोग
इति । अनेन भाष्येण किमुक्तं भवति । परेण प्रतिवादिना जातो प्रयु-

सभायां यदि प्राश्निकान् सभ्यान् ब्रवीति जातिरनेन प्रतिवादिना प्रयुक्तेति
ते प्राश्निका एनं पर्यनुयुञ्जीरन् हे वादिन् कथं केन प्रकारेण जातिः
चतुर्विंशत्यां जातिषु कतमा जातिः । सो ऽयं प्राश्निकानां प्रश्नः तद्-
परिहरणाय स्वयं सुकरः प्रयोग इत्यर्थः । प्रकृतमुपसंहरति । तस्मादेत- २२ । १६
दिति ।

सूत्रकारेण शास्त्रस्यात्यन्तिकदुःखोपरमरूपनिःश्रेयसाधिगमः प्रयोज-
नमुक्तम् । भाष्यकारस्तु नास्त्येव तत् प्रेक्षावतां प्रयोजनं यत्रान्वीक्षिकी न
निमित्तं भवतीत्याह । **सेयमान्वीक्षिकी**ति । तदेतद्भाष्यं व्याचष्टे । **सेयमा-
न्वीक्षिकी न्यायविद्या** । यद्यपीतरा विद्याः प्रमाणक्रमेणार्थमभिनिविशन्ते
तथा ऽप्येतद्विद्याप्रतिपाद्यमेव प्रमाणाद्युपजीव्य स्वे स्वे व्युत्पाद्ये ऽर्थतत्त्वे
प्रवर्त्तन्ते न तु प्रमाणाद्यपि व्युत्पादयन्ति । यथा प्रत्यक्षाद्युपजीव्य प्रवर्त्त-
मानमनुमानं न प्रत्यक्षादिविषयमपि तदानीमेव गोचरयति तदनेन
विद्योपकरणग्रहणेन व्यापार आन्वीक्षिक्या दर्शितः संप्रति विद्यानां यानि
कर्म्माणि प्रतिपाद्यानि सामाग्निहोत्रकृष्यादीनि तत्राप्यान्वीक्षिक्युपाय
इत्याह । **उपायः सर्वकर्म्मणां** विद्याव्युत्पाद्यानाम् । ननु हालिकमृग- २३ । ३
यादिकर्म्मणामपि न हि विद्यापदेभ्यो यावन्मात्रावगतिः तावन्मात्रेण प्रेक्षा-
वतां परितोषः । मा भूदादित्यो वै यूप इत्यादिभ्यः आदित्यादीनां
यूपादिना तस्मात् संशयपरीक्षाप्रमाणविनिवेशद्वारेण तदर्थतत्त्वमवधार्य
त्रयी विनिवेशनीया । एवं दण्डनीतिवार्त्तयोरप्यवगन्तव्यम् । यस्मादा-
न्वीक्षिकीपरिशोधितप्रमाणप्रकाशितं सामादि इतराः विद्याः कुर्वन्ति ।
विषयमिति शेषः अपि च द्रव्यगुणकर्म्मणामभिमतानभिमतोपायतापरिज्ञापनेन
यथास्वं सर्वा विद्याः प्रेक्षावतः प्रवर्त्तयन्ति निवर्त्तयन्ति च । तत्र किमविशे-
षेण साध्यसाधनेतिकर्त्तव्यतासु प्रवर्त्तयन्ति आहो स्वित् साधनेतिकर्त्तव्यता-
मात्रे । तत्र यदि साध्यांशो ऽपि प्रवर्त्तनागोचरः तदा श्येनादिसाध्यायाः
हिंसाया विहितत्वेन नानर्थत्वम् । अथ साध्यं रागतः प्राप्तमनूद्य साधने-
तिकर्त्तव्यते एव विधीयेते ततः श्येनादिसाध्याया हिंसाया अविहितत्वेन
न हिंस्यात् सर्वा भूतानीति प्रतिषेधादनर्थत्वम् । तदिह साध्यांशे ऽप्रव-
र्त्तकमान्वीक्षिकीगम्यम् । एवमनुष्ठानगताः प्रयोजकत्वाप्रयोजकत्वादयः

ष पृथक्त्वं न घटे

निग्रहस्थाने

न्यायाधिकार

थिकेति । इतर प्रमा

मति । जल्पवितण्डा

रपि निग्रहस्थानै

देन व्युत्पादित

भाष्यमनुभाषते ।

परिज्ञानार्थमपि

मप्रयोगः परवाक्ये

नानीति । अथ हि

व्याघातात् । यत्

२२ । १२ कुतः प्रश्नापाकरण

इति । अनेन भाष्ये

द्वैविध्यात् संशयः । द्विविधं हि
नमसमीचीनम् । यथा चार्वाकादि-
मिधानं च । तस्मादभिधानसामान्या-
योजनाभिसंबन्धप्रतिपादनपरं पूर्वपक्ष-
दि तद्विभजते । न तत्त्वपरिज्ञानात् । २४ । ९
मोक्षलक्षणो ऽपवर्गो निःश्रेयसं तच्चेत्त-
यं वा शास्त्रं स्यात् तस्मान्न तत्त्वज्ञाना-
माणादितत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति
धिः पूर्वपक्षवादिन इति । अथेदं सिद्धा-
तात्पर्य्यमभिधायावतारयति । न प्रयो-
यसस्य परापरभावात्* । चतस्रो हि
तावदागमाद् यामाचक्षते श्रवणमिति ।
ावस्थापनं यामाहुर्मननमिति सा चान्वी-
यादितत्त्वज्ञापनं प्रमाणतत्त्वज्ञापनायोपा-
देयभेदव्यवस्थितप्रमेयतत्त्वपरिज्ञापनाय ।
द्यन्तयोरेवात्मापवर्गयोरुपादेययोस्तत्त्वज्ञा-
ाव धृतप्रमेयतत्त्वो ऽपि परितुष्यति पूर्ववदे-
। नो खलु दिङ्मूढः सहस्रेणाप्यनुमानैर्विप-
ात्कारस्तु विपर्य्ययसाक्षात्कारं निवर्त्तयति
सनामिति लोकसिद्धम् । तस्मादात्मादिसा-
द्गोचरवासनाविपर्य्यासशमनीमर्थयमानेनादर-
दवाच्या तज्जा या प्रतीतिः साक्षात्कारफला
रनिष्पन्नध्यानोपायः साक्षात्कारवर्ती प्रतिपद्य
जालो ऽप्रवर्त्तमानो धर्म्माधर्म्मसाधनेषु निरुद्धा-
भूतेन्द्रियविजयी प्रज्ञाज्योतिर्जीवन्नेव मुक्त इत्यु-
गो ऽपि सहसैव देहादिभिर्वियुज्यते । प्रागुपा-
यमानस्य वा भुक्तस्य वा ऽक्षीयमाणत्वान्न च

पु॰ पाठः ।

आन्वीक्षिकीगम्या एव वार्त्तादिष्वपि तदेवमान्वीक्षिकीमभयन्ते सर्वविद्या इत्याह । आश्रयः सर्वधर्म्माणां सर्वासां विद्यानां पुरुषप्रवर्त्तना सर्वा स्तेषामाश्रयः । वार्त्तिककारस्तु धर्म्मद्वारेण विद्यानामेवाश्रय इति व्याचष्टे

२३ । ५ सर्वविद्योपकारकत्वाद्वाश्रयः सर्वासां विद्यानामियमुपकरोति विद्याना प्रवर्त्तनायां कर्त्तव्यायामियं सहकारितया उपकरोतीत्यर्थः । स्यादेतत् व्युत्पाद्याश्चेत्प्रमाणादयः सर्वविद्योपयोगिनो न तर्ह्यात्यन्तिकी दुःखनिवृ त्तिरान्वीक्षिक्याः फलं निःश्रेयसपदादवगम्येत व्युत्पाद्यस्वभावालोचनया हि तदवगम्येत स च विद्यान्तरसाधारण इति विद्यान्तराधिगम्येन निःश्रेयसेन संकरप्रसङ्ग इत्यत आह । तदिदं तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमश्च यथा विद्यं वेदितव्यम् । विद्यान्तराणि तावत्तत्त्वज्ञानं कुर्वन्ति इति तत्स्व भावालोचनया हि तत्तद्विद्यासाध्ये एव निःश्रेयसे भेदे उपयुज्यन्ते ऽन्यत्र इह तु प्रमाणादि यद्यपि साधारणं तथाप्यात्माद्यसाधारणात्मादि रूपप्रमेयसमभिव्याहृतं सदभिमत एव निःश्रेयसे पर्यवतिष्ठत इति । विद्या मार्जनेन होमसाधनस्य द्रव्यस्य प्राप्तिः स्वागतम् । आदिग्रहणेन प्राप्त प्राप्ताङ्गुल्यामसाकल्यं गृह्यते स्वमार्गादिभिरनुपघातो ऽनुपहतत्वम् । आदिग्रहणाद्विशुद्धो ऽभिषेचिरिति शेषमतिरोहितम् । वादादीनां निग्रह स्थानान्तानामुद्देशः पराभिभवोपायत्वान्मदमानादिहेतुत्वेन निःश्रेयसाप पन्थीति मन्वानश्चोदयति । मदमानादीति । परिहरति । न सूत्रार्थ परिज्ञानात् । नायं सूत्रार्थः सर्वेषां तत्त्वज्ञानं साक्षान्निःश्रेयसोपयोगि कि न्त्वात्मादितत्त्वज्ञानं तदितरेषां पारम्पर्येण तत्र जल्पादीनां पराभिभवाद्य मननसाधनान्तरव्यापार इति न निःश्रेयसपरिपन्थिता किं त्वानुकूल्यमित्यर्थः । मदमानादिहेतुत्वं च हेतुरसिद्ध इत्याह । यथेदमिति । उपसंहरति

२४ । ० तस्मान्न निमित्तं वादादिपरिज्ञानं रागादीनामिति । इति सूत्र भाष्ये ।

तदेवं प्रथमसूत्रेण शास्त्रस्याभिधेयप्रयोजनसंबन्धान् दर्शयता पदार्थाः प्रमाणादयः उद्दिष्टाः तेषां च लक्षणमुक्त्वा तत्परीक्षा कर्त्तव्या अपरीक्ष्य तत्त्वनिर्णयायोगात् । न चानिर्णीतप्रयोजनसंबन्धानां लक्षणपरी क्षयोरवकाशः । न च प्रयोजनसंबन्धनिर्णयः परीक्षां विनेति तदुपदर्शि

द्वितीयं सूत्रम् । तत्र प्रयोजनाभिधानस्य द्वैविध्यात् संशयः । द्विविधं हि प्रयोजनाभिधानं ग्रन्थकृतां दृष्टं समीचीनमसमीचीनम् । यथा वात्तिकादि-प्रयोजनाभिधानम् आयुर्वेदादिप्रयोजनाभिधानं च । तस्मादभिधानसामान्या-दसमीचीनत्वदर्शनाच्च संशयः । तदेतत्सूत्रेण प्रयोजनाभिसंबन्धप्रतिपादनपरं पूर्वपक्ष-
भाष्यं तत्र खलु वै निःश्रेयसमित्यादि तद्विभजते । न तत्त्वपरिज्ञानात् । २४ । ९
कुतः अन्यथा दोषात् । तदत्यन्तविमोक्षलक्षणो ऽपवर्गो निःश्रेयसं तच्चेत्-तत्त्वज्ञानानन्तरं संप्रदायोच्छेदो वातपुरीयं वा शास्त्रं स्यात् तस्मान्न तत्त्वज्ञाना-नन्तरं निःश्रेयसम् । तथा सति प्रमाणादितत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति मिथ्या । न चान्यन्निःश्रेयसमित्यभिसंधिः पूर्वपक्षवादिन इति । अथेदं सिद्धा-न्तसूत्रमुपतिष्ठते दुःखजन्मेति । तस्य तात्पर्य्यमभिधायावतारयति । न प्रयो-जनाभिसंबन्धः । कुतः । निःश्रेयसस्य परापरभावात्* । चतस्रो हि प्रतिपत्तयः । प्रमेये आत्मादौ प्रथमा तावदागमाद् यामाचक्षते श्रवणमिति । द्वितीया तु श्रुतस्य परीक्षा न्यायेनैवावस्थापनं यामाहुर्मननमिति सा चान्वी-क्षिकीमायतते । आन्वीक्षिकी च संशयादितत्त्वज्ञापनं प्रमाणतत्त्वज्ञापनायोपा-दत्ते प्रमाणतत्त्वज्ञापनं च हेयोपादेयभेदव्यवस्थितप्रमेयतत्त्वपरिज्ञापनाय । तत्राप्याद्यन्तवर्जितदशवर्गज्ञापनेनाद्यन्तयोरेवात्मापवर्गयोरुपादेययोस्तत्त्वज्ञा-नमौपकरो न चायमान्वीक्षिकीविद्यावधृतप्रमेयतत्त्वो ऽपि परितुष्यति पूर्ववदे-कात्म्यादिगतविपर्य्ययवासनानुवृत्तेः । नो खलु दिङ्मूढः सहस्रेणाप्यनुमानैर्विप-र्य्ययसंस्कारमपनयति । तत्त्वसाक्षात्कारस्तु विपर्य्ययसाक्षात्कारं निवर्त्तयति तज्जनिता च वासना विपर्य्ययवासनामिति लोकसिद्धम् । तस्मादात्मादिसा-क्षात्कारवती चतुर्थी प्रमामशेषतद्दीर्घवासनाविपर्य्यासशमनीमर्थयमानेनादर-नैरन्तर्य्याभ्यां ध्यानार्चितादिशब्दवाच्या तज्जा या प्रतीतिः साक्षात्कारफला दीर्घकालमुपासनीया । अथ परिनिष्पन्नध्यानोपायः साक्षात्कारवतीं प्रतिपद्य चतुर्थीं प्रतीतिं निर्मुक्तसकलक्लेशजालो ऽप्रवर्त्तमानो धर्म्माधर्म्मसाधनेषु निरुद्धा-गामिधर्म्माधर्म्मप्रबन्धोत्पादो भूतेन्द्रियविजयी प्रज्ञाज्योतिर्जीवन्नेव मुक्त इत्यु-च्यते । न चैवमवस्थो वीतरागो ऽपि सहसैव देहादिभिर्वियुज्यते । प्रागुपा-त्तस्य धर्म्माधर्म्मप्रचयस्य भुज्यमानस्य वा भुक्तस्य वा ऽक्षीयमाणत्वाच्च च ।

* परापरभेदादिति पु० वा० पु० पाठः ।

प्रायश्चित्तेनैवात्मज्ञानेनादत्तफलान्येव कर्म्माणि क्षीयन्ते इति युक्तम् ।
नाभुक्तं क्षीयते कर्म्मेति स्मृतेः । अन्त्यसुखदुःखसंविज्ञानविरोधस्य कर्म्म-
णामवधारणात् । नैष्कर्म्मिकस्य तु क्वचित् प्रायश्चित्तादेः विशेषवचनेनापवा-
दात् । क्षीयन्ते चास्य कर्म्माणीति श्रुतेः । योगर्द्धिवशाद्युगपदुत्पादितानेक-
विधदेहोपभोगेनाप्युपपत्तेः तावदेवास्य चिरं यावन्न विमोक्ष्ये ऽथ संपत्स्ये
इति वा भुक्तोपभुज्यमानफलकर्म्मप्रचयावधित्वाद्दर्शकम् । योगर्द्धिवशान्नि-
यतनियतविपाकफलान्यपि दीर्घकालफलान्यपि कर्म्माणि पिण्डीकृत्य सूक्ष्मे-
न्द्रियविवर्जिततया युगपदेव भुङ्क्ते अचिन्त्यो हि समाधिप्रभाव इत्युक्तम् ।
न चाचिन्त्यप्रभावत्वाद्विनैवोपभोगं कर्म्माशयान् प्रक्षयिष्यतीति युक्तम् ।
दृष्टानुसारेण कथं चिदुपपत्तौ अत्यन्तादृष्टकल्पनाया अयोगात् । तस्मा-
दुत्पन्नतत्त्वसाक्षात्कारस्य दोषाभावात् प्रवृत्त्युपरमे सो ऽनागताधर्म्मानुत्पा-
दस्तदपरं नि:श्रेयसं तच्च तत्त्वसाक्षात्कारानन्तरं भवति ईदृशश्च मुनि-
स्तत्त्वज्ञानवान् शास्त्रप्रणेतेति न चातद्रूपीयं शास्त्रं परं तु नि:श्रेयसं समा-
धिप्रभवसंपदा युगपदुपभोगेनोपात्तकर्म्माशयस्य क्षयात् सर्वदुःखोपरम इत्यु-
२४ । १९ पपन्नं नि:श्रेयसद्वैविध्यमिति भावः । तदेतद्दर्शयति । यत्तावदिति । तत्त्व-
साक्षात्कारस्तत्त्वज्ञानसंदर्भः सुखम् । आत्यायो दुःखं तथानागताभ्यां तावत्
प्रवृत्त्यभावात् अनुत्पादादेश्चमुत्पत्तेर्विद्यमानकारणे अपि सुखदुःखे अयमसौ
ऽद्विधैव भुञ्जानो न सुखदुःखतया ऽनुमन्यते न ह्यस्ति संभवो न तत्र
तृप्यति तच्च तस्य सुखं न द्वेष्टि तच्च तस्य दुःखमिति । स्यादेतत् । अप-
त्वेतदपरनि:श्रेयसं प्रकृते तु किमायातमित्यत आह । अयं शास्त्रार्थः ।
अर्थशब्दो निमित्ते अपरं नि:श्रेयसं शास्त्रनिमित्तमिति । अथापरनि:श्रेय-
सोत्पादसमय एव परनि:श्रेयसमपि कस्मान्न भवतीत्यत आह । परं तु*
२५ । १ नि:श्रेयसं तत्त्वज्ञानात् क्रमेण भवति । नो खलु इत्यत्र तत्त्वसा-
क्षात्कारः वासनाविपर्य्यासज्ञानतत्कार्य्यदोषतत्कार्य्यप्रवृत्तीनां निवृत्त्यै प्रभवति
कारणनिवृत्त्यैवाप्रयत्नलब्धत्वात् कार्य्यनिवृत्तेः । न हि कफोद्भवज्वरप्रशम-
नाय कफनिवृत्तौ सत्यां प्रयत्नान्तरमातिष्ठते तत एव तत्सिद्धेः । परं तु
नि:श्रेयसं न तावद्भवति यावदुपभोगादुपात्तकर्म्माशयप्रचयो न क्षीयते तदन-

* परं चेति मु० वा० पु० पाठः ।

तत्त्वज्ञानसंस्काराधानप्रयत्नात्परस्तदुपभोगप्रयत्नश्चास्येयस्तथा च न तुल्य-
कालमुत्पादः परापरयोर्निःश्रेयसयोः । तदिदमुक्तं क्रमेणेति । तदेवम- २५ । २
र्थजातं परिशोध्य सूत्रमवतारयति । क्रमेणेति । यद्यप्यपरस्मिन्नपि निःश्रेयसे
मिथ्याज्ञानदोषप्रवृत्तीनामपि समुच्छेदक्रमो ऽस्ति तथा ऽपि जन्मदुःखोच्छे-
दक्रमो नास्ति । पूर्वोपात्तकर्माशयप्रचयस्य तादवस्थ्यात् । तस्माज्जन्मदुः-
खोच्छेदक्रमसमभिव्याहृतो मिथ्याज्ञानाद्युच्छेदक्रमः परस्यैव निःश्रेयसस्य
साक्षात्प्रयोजनस्य तत्प्रतिपादनमर्थः प्रयोजनं यस्य तत्तथोक्तम् । इदं
चावान्तरप्रयोजनं प्रधानप्रयोजनमग्रे वक्ष्यति । अत्र के चिद् योगविभागमि-
च्छन्ति । कारणोच्छेदात् कार्य्योच्छेदो ऽभिमतो न चासौ दुःखादीनां
मिथ्याज्ञानान्तानामदर्शिते कार्य्यकारणभावे सिद्ध्यति तस्माद् दुःखजन्म-
प्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामित्येको योगः । अत्र किल समासादेषामितरेतर-
योगो ऽवगम्यते स च योग्यतया कार्य्यकारणभावः । कार्य्येण कारणं युक्तं
कारणेन च कार्य्यमिति । अतः सिद्धे कारणभावे उत्तरोत्तरापाये तदनन्त-
रापायादपवर्ग इत्यनेन योगेन कारणोच्छेदक्रमेण कार्य्योच्छेदक्रमप्रतिपाद-
नेनापवर्गः प्रतिपाद्यते । अत्र चोत्तरत्वं पाठापेक्षया कारणस्य तदनन्तरत्वं
च कार्य्यस्याव्यवहितादिपाठापेक्षया मिथ्याज्ञाने कारणे तत्कार्य्या दोषाः ।
एवं शेषेष्वपि योज्यं तमेतं सूत्रविभागममृष्यमाणो वार्त्तिककृदाह । इदं सूत्रम् ।
एकवचनेन भेदं व्यावर्त्तयति । न हि समुच्छेदक्रमप्रतिपादनेनापवर्गपरत-
यैकवाक्यत्वे संभवति वाक्यभेदो न्याय्यः । एकनिवृत्त्या अन्यनिवृत्त्यैव
कार्य्यकारणभावाद् आक्षिप्त इति नासौ सूत्रकारेण दर्शनीयो न
ह्यर्थाक्षिप्तं सूत्रकारा दर्शयन्ति तदिदं सूत्रग्रहणप्रयोजनम् । तथा हि ।
स्वल्पाक्षरमसंदिग्धं सारवद्विश्वतोमुखम् अस्तोभमनवद्यं च सूत्रं सूत्रविदो
विदुरिति । अस्तोभमनधिकम् अर्थलभ्यप्रदर्शने त्वधिकं भवेदिति ।
तत्कथन्नु सूत्रं स्यात् । तथा ह्याहुः । लघूनि सूचितार्थानि स्वल्पा-
क्षरपदानि च । सर्वतः सारभूतानि सूत्राण्याहुर्मनीषिणः इति । इतरे-
तरयोगेनापि कार्य्यकारणभावः सूचनीय एवं चरमैकनिवृत्त्या ऽन्यनिवृत्त्यैव
सूत्रणम् एकवाक्यतानुरोधायेति परमतात्पर्य्यमाह । एतत्संबन्धेनैव । २५ । ६
शास्त्रस्य निःश्रेयसाधिगमलक्षणेन प्रयोजनेन यः संबन्धः पूर्वमाक्षिप्त-

व्याख्यासमाधानेनाक्षेपोऽयं सूत्रम् । संबन्धग्रन्थेन विवक्षापि विवक्षितं न्धनं* लक्षयति । तदेवं सूत्रतात्पर्य्यं व्याख्यायाक्षेपसमाधानमवता-
२५ । ६ रयति । पञ्चार्थस्त्विति । यद्यपि प्रमेयादौ संशयादौ च मिथ्या-ज्ञानमनेकप्रकारं भवति तथाऽपि न तत्संसारहेतुरपि त्वात्मादिद्वादश-विधप्रमेयविशेषविषयमिति सूत्रस्थं मिथ्याज्ञानं विवेक्तुमाह । तत्रात्मेति । तदेतेनात्माद्यपवर्गपर्य्यन्त इत्यादि भाष्यमवतारितम् । तदेतद्वि-वृणोति । को वृत्तिविषयार्थः† । न खलु यथा कुण्डे बदरं एवमेतत् प्रमेये मिथ्याज्ञानं वर्तते । तस्य ज्ञातृसमवेतत्वादित्यर्थः । एतद्वि-विषयवचनार्थः‡ । यावदुक्तं भवति प्रमेयविषयं मिथ्याज्ञानमिति ताव-दुक्तं भवति प्रमेये वर्तत इति । विषयत्वं चास्य निवेदयिष्यते । अनेक-प्रकारमित्युक्तम् । तदाह । तत्रायं भेदः । तत्रात्मनि तावत् प्रमाणे प्रमेये नास्तीति । कथं पुनरेतन्मिथ्याज्ञानमित्यत आह । आत्मा-भावादिति । अत्र चोद्यते तस्यानुपपत्तिः । कुतः सदसतोः सारूप्या-भावादिति चेत् । सर्वत्र हि रजतोदकादिभ्रमे शुक्तिरजतयोर्वा मरुमरी-चिकासलिलयोर्वा सारूप्यमेव निमित्तं प्रतीमः । न हि जातु रूपं रसादिषु हस्तिनं वा मशकादिष्वारोपयन्ति । शङ्खे ऽपि श्वेते पीतभ्रमो मधुरे च तिक्तभ्रमः पीतः शङ्खस्तिक्तो गुड इति च दृश्यत इति चेत् । न तत्रापि सारूप्यसंभवात् । तथा हि । बहिर्निर्गच्छदत्यच्छनयनरश्मिसंपृक्त-पित्तपीतिमानमाश्रयरहितं शङ्खं च दोषाच्छादितश्वितिमानमनुभवन्पीतगु-णस्य च तदसंबन्धमननुभवन्नसंबन्धाग्रहेण पीतबिल्वादिसामानाधि-करण्येन सारूप्याच्च शङ्खः पीत इति विपर्य्यस्यति । एवं त्वगिन्द्रियोपनीतं गुडमननुभूयमानमाधुर्य्यमनुभवन् रसनापवर्तिनश्च पित्तस्य तिक्तत्वमनुभवन् तदाश्रयं च तिक्तमननुभवन् संबन्धाग्रहसारूप्याभ्यां तिक्तनिम्बसामानाधिकर-ण्येन तिक्तो गुड इति विपर्य्यस्यति पित्तोपहततया चेत भ्रमो न [illegible] । न च ब्रूमो यत्र सारूप्यं तत्र विभ्रम इति येनातिप्रसक्तिश्चोद्येत । अपि तु यत्र भ्रमस्तत्रावश्यं कथं चित् सारूप्यमिति । एवं द्विचन्द्रादिष्वपि

* समाधानमिति २ पु॰ पाठः ।
† वृत्त्यर्थ इति मु॰ वा॰ पु॰ पाठः ।
‡ विषयार्थ इति मु॰ वा॰ पु॰ पाठः ।

ादिष्वपि कथं चित् सादृश्यमूहनीयम् । न च सदसतोरत्यन्तविल-
ः सादृश्यमस्ति तत् कथमात्मनि नास्तिताऽऽरोप इत्याक्षेपः ।
ते । न प्रमाणगम्यतोपपत्तेः । आक्षेपं विभजते । न हि सदसती २५ । ११
समाधानं विभजते तत्र नैवमिति । यदि सदसतोः समानत्वं
तर्हि भेदस्तथा च कस्य कुत्रारोप इत्यत आह । क्रियागुणेति ।
समसद्धर्म्मान् क्रियागुणरहितत्वादीन् सत्यात्मनि समारोप्यासतया
स्यति नास्त्यात्मेति न त्वात्मानं सर्वतोऽभ्यर्हिततमं पश्यंस्तथाको
ति देहाद्यनुपकाराय घटते । एवं तत्परिपन्थिनं द्वेष्टि द्वेषाच्च तद-
ाय घटते ततः कर्म्माशयमाप्नोति ततो जन्म ततश्च दुःखमिति ।
त्मनस्ताद्रूपस्य मा भूतत्त्वज्ञानम् अस्तु नास्तितासमारोप एव
यतो न प्रवर्तते । यथाऽऽहुः । "सुखी भवेयं दुःखी वा मा
ति तृष्यतः । येवाहमिति धीः सैव सहजं तत्त्वदर्शनम्" ।
्यते । यद्यपि रागादिनिवृत्तिहेतुर्नैरात्म्यदर्शनं तथाऽपि नास्ति कर्म्म
त कर्म्मफलमिति दृष्टेः परमं निदानम् । एवं प्रेत्यभावाभावज्ञानस्य च ।
च दुःखहेतोर्हेयवर्गस्याभावान्न तद्धानायानेन घटितव्यम् । न चाघट-
हेयं हातुमर्हति सोऽयं वृश्चिकभिया पलायमान आशीविषमुखे
तत: सेयमास्तिक्यायात्मास्तितोपासनीया अभ्यर्हितत्वादात्मनोत्यन्त-
निवृत्तावुपयुज्यते । अयमेव चास्योपकारो यदात्यन्तिकदुःखशमनम् ।
थाने त्वस्य तदनुषङ्गिदुःखाधानाद्पकारप्रसङ्गात् । न हि जातु कश्चि-
ः सुखमाप्स्यामीति मधुविषसंपृक्तमन्नमुपभुङ्क्ते । तस्मान्नैरात्म्यदृष्टिः
मोक्षेतव्या प्रेक्षावतेति सिद्धम् । अपरमपि मिथ्यादर्शनं संसारहेतुमाह ।
नात्मनीति । पृच्छति । किं पुनरिति । उत्तरम् । अहंकारेति ।
माह । इच्छादीति । पुनः पृच्छति । कथं पुनरिति । उत्तरम् ।
रेति । उपसंहरति । एवमिति । सामान्यधर्म्मोऽहंकारास्पदत्वं विशेष-
इच्छाद्याधारता तां खल्वयं शरीरादिष्वारोप्य तत एवाहमिति शरी-
ष्वात्मभावमारोपयति । एवं सिद्धं कृत्वा विपर्ययं सर्व्वमुक्तम् । संप्रति
ानो विपर्ययस्वरूपं पृच्छति । कः पुनरयं विपर्ययः । परीक्षकाणां २६ । ३
तिपत्तेः संशयः । के चित्तु स्वाकारं बाह्यत्वविषयं ज्ञानं विपर्यय इत्या-

वदते। अन्ये ऽसद्विषयं ज्ञानम्। अन्ये त्वनिर्वचनीयज्ञानम्। अपरे त्वख-
२६।४ ख्यमेव। अन्यथाख्यातिरिति वृद्धाः। उत्तरम्। अतस्मिंस्तदिति प्रत्ययः। इदमत्राकूतम्। न तावत् स्वाकारं रजतादि बाह्यतया ऽऽलम्बन्ते विभ्रमाः। तथा हि ज्ञानाकारत्वं रजतादेरनुभवाद्वा व्यवस्थाप्यते अनुमानाद्वा अनुभवो ऽपि रजतप्रत्ययो वा बाधकप्रत्ययो वा स्यात्। न तावद्रजतप्रत्ययः। स हीदमनहंकारास्पदं रजतमादर्शयति न चान्तरमहमिति तदा स्यात्। प्रतिपत्तुः प्रत्ययादव्यतिरेकात्। भ्रान्तं ज्ञानं स्वाकारमेव बाह्यतया ऽऽलम्बते तथा चानहंकारास्पदमस्य विषयो ज्ञानाकारो ऽपि ज्ञानाकारता पुनरस्य बाधकज्ञानप्रवेदनीयेति चेत्। हन्त चक्षुषी निमील्य वैनाशिकपक्षपातं परित्यज्यालोचयतु भवान् किं पुरोवर्त्तिद्रव्याकारतामात्रं प्रतिषेधति रजतस्याहो स्वित् ज्ञानाकारतामप्यस्योपदर्शयति बाधकप्रत्ययः। तत्र ज्ञानाकारतोपदर्शनं व्यापारं बाधकप्रत्ययस्य ब्रुवाणः श्लाघनीयप्रज्ञो देवानांप्रियः। पुरोवर्त्तित्वनिषेधादर्थात् ज्ञानाकारतासिद्धिरिति चेत्। न त्वस्यातन्निषेधो बहिर्म्मीच्यादावुपलब्धस्य रजतस्य व्यवस्थापने हेतुः। आन्तरत्वं त्वनुपलब्धचरं कुतस्त्यम्। न चानुमानमत्र प्रभवतीति चतुर्थे निवेदयिष्यते।

सन्तु तर्हि बाधकप्रत्ययानुरोधाद् असत्प्रकाशनशीला एव मिथ्याप्रत्ययाः। तथा हि बाधकं विज्ञानं नेदं रजतमिति रजतज्ञानगोचरस्यासत्त्वं गृह्णाति। न चासतो विषयभावो नोपपद्यते न हि विषयत्वं नाम कारकत्वं येनासति न स्यात् किन्तु स्वकारकाधीनः सामर्थ्यातिशयः स तादृशो ज्ञानस्य येन सन्तमिवासन्तमपि गोचरयति। न च विषयसामर्थ्यमत्रोपयुज्यते ज्ञानस्य सामर्थ्यमात्रादेव तद्भावसिद्धेः। अत एवासत्प्रकाशनसामर्थ्यमेव मिथ्याज्ञानानामविद्यात्वमनिर्वचनीयत्वं के चिदास्थिषत। इदमालोचनीयं किमेतन्मिथ्याज्ञानमसत् सदात्मना गृह्णातीत्यसद्विषयमुच्यते आहो स्वित् सदेव सदन्तरात्मना गृह्णाति सतश्च सदन्तरात्मना ऽसत्त्वादसद्विषयमुच्यते। न तावत्पूर्वः कल्पः रजतात्मना चेदसदालम्बेत न सतीं शुक्तिकां कस्मात् पुनरयं शुक्तौ रजतार्थी प्रवर्त्तते न पुना रजताभावे कस्माच्चेदं पुरोवर्त्ति द्रव्यमङ्गुल्या निर्दिश्य तस्य रजतत्वं निषेधति नेदं रजतमिति यदि तत्र न प्रसञ्जितं रजतत्वं पूर्वविज्ञानेन। अत्र

शुक्तिरेव रजतात्मना ऽवभासत इति तदाकारतया तामालम्बमानं मिथ्याज्ञान-
मसदालम्बनमुच्यते तथानुभवा वर्तामहे न खलु अन्यथाख्यातिवादिनो
ऽपि सदन्तरं सदन्तरात्मना ऽभ्युपगच्छन्ति तथा सत्यन्यथैवेत्येव न
स्यात् । यथा ऽऽहुः अन्यथाख्यातिवादिनः । तस्माद्यदन्यथा प्रतिपद्येत
तन्निरालम्बज्ञानमसदालम्बनं च तदिति । न च रजतात्मना पुरोवर्तिनो
द्रव्यस्यानिर्वचनीयता मिथ्याज्ञानसमये सत्त्वेन बाधकसमये चासत्त्वेन
निर्वचनीयत्वात् । न चैवम्भूतस्यासतः प्रथा नोपपद्यते । तस्य सदसत्त्वानु-
पाख्येयत्वात् । यः पुनरद्वैतवादिनां प्रपञ्चो वैनाशिकानां वा सामान्या-
दिर्वा बहिः किं त्वलीकं तद्विषयं च ज्ञानं मिथ्याज्ञानमित्यपि न संभ-
वति । तस्य सर्वोपाख्यारहितस्य केन चित् सादृश्याभावात् तत्कारणक-
त्वाद् भ्रान्तेः । कारणाभावे कार्याभावस्य सुलभत्वात् । तस्मात् प्रपञ्चस्य
सामान्यादि च वस्तुसती असमीचीनज्ञानगोचरौ तद्बाधकस्यापरिष्टादपा-
करिष्यते । तस्मान्नानिर्वचनीयख्यातिरपि । स्यादेतत् । अन्यदन्यथा प्रका-
शत इति संविद्विरुद्धं न तावत् सद्भावमात्रेणालम्बनत्वम् । तन्मात्रस्य
सर्वप्रत्ययसाधारण्येन सर्वे ऽर्थाः सर्वप्रत्ययविषया इति सर्वसर्वज्ञतापत्तेः ।
न च कारणत्वेनालम्बनत्वम् । रूपादिविज्ञानानां रूपादिवच्चक्षुराद्यपि
कारणमिति चक्षुराद्यालम्बनत्वप्रसङ्गात् । अतीतानागतविषयत्वं च विज्ञा-
नस्य न स्याद् अतीतानागतयोरसत्त्वेनाकारणत्वात् । तस्मात् प्रतिभा-
समानमालम्बनम् । तथा च रजतप्रतिभासः शुक्तिकालम्बन इति दुर्घ-
टम् । अपि च चक्षुरादीनां समीचीनज्ञानोपजननसामर्थ्यमिति कथमेभ्यो
मिथ्याज्ञानं भवितुमर्हति । न हि श्यामाकबीजं परिकर्मसहस्रेणापि कल-
माङ्कुराय कल्पते । दोषसहाया लोचनादयो मिथ्याप्रत्ययमादधतीति
चेत् । न दोषा हि कारणानां सामर्थ्यं निघ्नन्ति न पुनः कार्यान्तरजनन-
सामर्थ्यमादधति न खलु मृष्टकुटजबीजं न्यग्रोधधानायै कल्पते । किन्तु न
करोति कुटजबीजं कुटजधानाम् । अपि च स्वगोचरे व्यभिचारे विज्ञा-
नानां सर्वत्रानाश्वासप्रसङ्गः । तस्मात्सर्वमेव विज्ञानं समीचीनमास्थेयम् ।
तथा हि । रजतमिदमिति द्वे ज्ञाने स्मृत्यनुभवरूपे तत्रेदमिति पुरोवर्ति-
द्रव्यमात्रग्रहणं दोषवशात् तद्गतशुक्तित्वसामान्यविशेषस्याग्रहणात् ताव-

न्मात्रं च गृहीतं सदृशतया संस्कारोद्बोधक्रमेण रजते स्मृतिं जनयति सा च गृहीतग्रहणस्वभावा ऽपि दोषात् गृहीततांशप्रमोषेण ग्रहणमात्रमवतिष्ठते। तथा च रजतस्मृतेः पुरोवर्त्तिमात्रग्रहणस्य च मिथः स्वरूपतश्च विषयतश्च भेदाग्रहणात् सन्निहितरजतविषयविज्ञानसारूप्येण इदं रजतमिति भिन्ने अपि ग्रहणस्मरणे अभेदव्यवहारं सामानाधिकरण्यव्यपदेशं च प्रवर्त्तयतः। क्वचित् पुनर्ग्रहणे एव मिथो ऽगृहीतभेदे। यथा पीतः शङ्ख इति। अत्र बहिर्निर्गच्छन्नयनरश्मिवर्त्तिनः पित्तद्रव्यस्य काचस्येवातिस्वच्छस्य पीतत्वं च गृह्यते पित्तं तु न गृह्यते शङ्खो ऽपि दोषवशाद् गुणरहितः स्वरूपमात्रेण गृह्यते। तदनयोर्गुणगुणिनोरसंसर्गाग्रहात्सारूप्यात् पीतविरजित्वप्रत्ययाविशेषेणाभेदव्यवहारः सामानाधिकरण्यव्यपदेशश्च भेदाग्रहप्रसञ्जिताभेदव्यवहारव्यवधानाच्च नेदं रजतमिति विवेकप्रत्ययस्य बाधकत्वमप्युपपद्यते तदुपपत्तौ च भ्रान्तित्वमपि लोकप्रसिद्धं सिद्धं भवति। तस्माद्यथार्थाः सर्वे ऽपि भ्रमाः प्रत्ययत्वात् घटप्रत्ययवदिति प्राप्तम् एवं प्राप्ते ऽभिधीयते। अस्ति तावद्रजतार्थिनो रजतमिति ज्ञाने सति पुरोवर्त्तिद्रव्यप्रवृत्तिः सामानाधिकरण्यव्यपदेशश्चेति सर्वजनीनम्। तत् किं ग्रहणस्मरणयोस्तद्गोचरयोश्च भेदाग्रहाद्भवत्वाहो स्विदभेदग्रहात्। न तावच्चेतनो ऽज्ञानात् प्रवर्त्तते अपि तु ज्ञानात्। पुरोवर्त्तिवस्तुग्रहणरजतज्ञानादगृहीतभेदं स्वरूपतो विषयतो वा रजतार्थिनं पुरोवर्त्तिद्रव्ये प्रवर्त्तयतीति चेत्। हन्त भोः किमेतावता पुरोवर्त्तिवस्तुगोचरं ज्ञानं रजतगोचरं भवति आहो स्वित्तन्मात्रगोचरमेव। यदि रजतगोचरं पुरोवर्त्ति रजततया ऽगृह्णात् कथं नान्यथाख्यातिः। अथ तन्मात्रगोचरं को भेदाग्रहस्योपयोगः। न हि वृक्षमात्रदर्शनं निश्चयेन शिंशपार्थिनं प्रवर्त्तयति न हि तत्र शिंशपाज्ञानमस्ति अस्ति त्विह रजतविज्ञानमगृहीतभेदमिदमिति ज्ञानेनेति चेत्। ननु रजतविज्ञानं पुरोवर्त्तिद्रव्ये न वर्त्तते पुरोवर्त्तिज्ञानं च न रजतमिति तत्र पुरोवर्त्तिनि प्रवर्त्तते न रजतार्थी एवं रजतार्थी यत्र क्व चन प्रवर्त्तेत न नियमेन पुरोवर्त्तिद्रव्ये न हि तेन तत्र रजतत्वमवगतमिति। अथेदं रजतमिति द्वे ज्ञाने भेदाग्रहादिदं रजतमित्येकज्ञानसदृशे तदुचितं व्यवहारं प्रवर्त्तयतः। यद्येवं तद्रजतमियं शुक्तिरिति भेदाग्रहाभाविविज्ञानव्यवहारस्यापि

तस्मान्न प्रवर्तेयत: । यथैव हि भेदाग्रहादभेदज्ञानसादृश्यमेवमभेदाग्रहा-
द्भिन्नविज्ञानसादृश्यमपि सो ऽयमुभयतो भेदाभेदग्रहसारूप्यात् प्रवृत्तिनि-
वृत्तिभ्यां युगपदाकृष्यमाण: प्रतिपत्ता कष्टां दशामाविशेत: प्रवृत्तिशालिभिर-
तिव्याख्यया ।

स्यादेतत् । विपर्य्ययज्ञानोत्पादे ऽपि शुक्तिरजतयोर्भेदाग्रहे ऽस्य
व्यवहार आस्थेय: । अन्यथा गृहीतभेदानामपि विपर्य्ययोत्पादप्रसङ्गात् ।
तथा च यथयं तथापि वक्तुम् । यथा भेदाग्रहाद्विपर्य्ययज्ञानोत्पाद एवमभेदा-
ग्रहात् कस्मान्न समीचीनज्ञानोत्पाद इति तत्र य एव परिहारस्ते ऽस्माकं
व्यवहारव्यपदेशयोर्भविष्यति । यथा ऽऽहु: अख्यातिवादिन: । येषामपि
विपरीतख्यातिस्तेषामप्यज्ञाननिबन्धनो भ्रम इति । मैवम् । ज्ञानहेतू-
नामज्ञानकृतकार्य्यसम्बन्धानां चक्षुरादीनां दर्शनाद्दृष्टतव्यवहाराणां स्वबुद्धि-
पूर्वकाणामप्रतीते: । बुद्धिपूर्वकत्वे तु विवेकाग्रह उपयुज्यते न व्यवहार-
व्यपदेशयोरिति युक्तमुत्पश्याम: । यद्यविवेकाग्रहो ऽपि तत्परिपन्थी विद्यते
इति कुतो ऽन्यतरनिबन्धनो व्यवहार: । तस्मात् समारोप एव भेदाग्रह
इति सिद्धमेतद्विवादाध्यासितं रजतादिविज्ञानं पुरोवर्तिवस्तुविषयं रजता-
र्थिनस्तत्र नियमेन प्रवर्तकत्वात् । यद्यदर्थिनं नियमेन यत्र प्रवर्तयति तद्वि-
ज्ञानं तद्विषयं यथोभयसिद्धं समीचीनरजतज्ञानं तथा चेतद् न तथा चेत-
स्मात् तथा । यत्त्वात्मनवभासमाना शुक्तिका नालम्बनमिति । तत्र किं
शुक्तिकात्वस्य रजतमिति ज्ञानं प्रत्यनालम्बनत्वं साध्यते आहो स्विद् द्रव्य-
मात्रस्य सितभास्वरस्य पुरोवर्तिन: । तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे सिद्धसाधनमुत्त-
रस्मिन्नवभासमानत्वमसिद्धम् । इदमिति पुरोवर्तिनो द्रव्यस्याङ्गुल्या निर्दे-
शात् । दृष्टं च दुष्टानामपि कारणानामौत्सर्गिककार्य्यप्रतिबन्धेन कार्य्यान्तरो-
पजनकत्वम् । तद्यथा वेत्रबीजानां दावाग्निदग्धानां कदलीप्रकाण्डजनकत्वं
जठरकुहरस्य चौदर्य्यस्य तेजसो बहुतरान्नपानपाचकत्वम् । नेदं रजतमिति
च प्रत्यक्षबाधकप्रत्ययादपकृष्टविषयं प्रत्यक्षत्वेन विभ्रमाणां यथार्थत्वानु-
मानं भवितुमर्हति । यथा च प्रमाणाभावव्यभिचारे ऽपि प्रमाणे व्यवहारस्तथा
व्यवहारे ऽप्यप्रतिपत्तावित्युपपादयिष्यते । किञ्चापकृष्ट दर्शितं प्रपञ्चकत्वख्याती-
[illegible]: कृत इत्युपरम्यते ।

तदेवमात्मनि मिथ्याज्ञानं व्याख्याय शरीरादिष्वेकादशसु मिथ्याज्ञानं
२६ । ४ भाष्य एव दर्शितं तत्तु स्फुटत्वान्नोपपादितमस्माभिरित्याशयवानाह । ज्ञेय-
मिति । तत्र शरीरादिषु मनःपर्य्यन्तेषु यथायोगं मिथ्याज्ञानं दुःखे सुखमि-
त्यादिना प्रतिपत्तव्यमित्यन्तेन भाष्येणोक्तम् । प्रवृत्त्यादिषु वृत्त्यादिकमो-
क्तम् । प्रवृत्ताविवत्यादिना रोचयेदित्यन्तेन भाष्येण । एवं मिथ्याज्ञानस्य
स्वरूपं दर्शयित्वा मिथ्याज्ञानदोषप्रवृत्तिजन्मदुःखानां कार्य्यकारणभावो दोषा-
दीनां स्वरूपं चोक्तम् । एतस्मादित्यादिना ताप इत्यन्तेन भाष्येण । संप्रति
मिथ्याज्ञानाद्युच्छेदादपवर्ग इति वक्तव्ये तदयुक्तं सत्यपि तदुच्छेदे संसार-
तादवस्थ्यात् । न ह्यन्योच्छेदे ऽन्यस्योच्छेदः । तथा च मापवर्ग इति वक्त-
व्यमर्थमुपपादयितुमुक्तं भाष्यकृता तइमे मिथ्याज्ञानादय इति । तद्वा-
र्त्तिककारो व्याचष्टे । तइमे दुःखादय इति । भाष्यकारोक्तक्रमाद्विपरीतक्र-
माभिधानं वार्त्तिककृत एवं सूत्रकारोक्तक्रमाद्विपरीतक्रमाभिधानं भाष्यकृतो
दुःखादीनां मिथ्याज्ञानपूर्वकत्वेन मिथ्याज्ञानस्य दुःखादिपूर्वकत्वेनानादित्वं
दर्शयितुम् । पृच्छति । कः पुनरिति । यद्येतएव संसारस्तर्हि सूत्रकारः प्रमे-
यसूत्रे कस्माद् दुःखादिभ्यः पृथक् प्रेत्यभावं संसारापरनामानमुपादत्ते ।
तस्मादेभ्यो ऽन्य एव संसार इति भावः । उत्तरम् । दुःखादीनामिति ।
नैषां स्वरूपमपि तु कार्य्यकारणभाव इत्यर्थः । क्रमव्यतिक्रमे तात्पर्य्यमाह ।
स चानादिरिति । अत्र हेतुमाह । पूर्वापरेति । दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषाः
विषयः ते न तावन्मिथ्याज्ञानस्य कारणमेवमपि जन्मनि मिथ्याज्ञानस्यानु-
त्पत्तेरविषयो ऽपि जन्म मिथ्याज्ञानस्य कारणम् । एवं विना प्रवृत्तिं जन्मा-
भावात् जन्मद्वारेण प्रवृत्तेरपि मिथ्याज्ञानकारणत्वम् । प्रवृत्तिद्वारेण च दोषाणां
तथा मिथ्याज्ञानाद् दोषाः दोषेभ्यः प्रवृत्तिः प्रवृत्तेर्जन्म जन्मनो दुःखम् ।
यद्यपि प्रवृत्तिरेव साक्षाद् दुःखहेतुस्तथा ऽप्यनायतनस्य तस्यानुत्पत्तेरन्तरा
जन्म करोति । अत्र सैव दुःखमिति । अनादित्वान्न नान्योन्याश्रयत्वं चक्र-
कं वा बीजाङ्कुरसंतानयोरिव संप्रति बीजापाय एव तज्जन्याङ्कुरप्रवाहनिवृत्ति-
र्मिथ्याज्ञानापाये तज्जन्यप्रवृत्तिजन्मदुःखमिथ्याज्ञानादिप्रवाहनिवृत्तिः कारण-
२६ । ९ निवृत्तौ कार्य्यनिवृत्तेरिति कथनपरं भाष्यमनुभाष्याक्षिपति । यदा तु तत्त्वज्ञा-
नादिति । अपायो ऽपि तत्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञानस्य स्वरूपतो वा विषयतो

वा फलतो वा स्यात् । न तावत् स्वरूपतः । तस्याशुतरविनाशिनः संस्का-
राद्वा ज्ञानान्तराद्वा अपायस्य तत्त्वज्ञानसाधारण्येन तस्यापि बाध्यत्वप्रसङ्गा-
त् । नापि विषयतः । न हि शुक्तिकाज्ञानं रजतज्ञानस्य रजतविषयतामपहर्तुमु-
त्सहते जातं हि तद्रजतं विषयीकृत्य । यथाऽऽहुः । गृहीत्वाऽर्थं गता-
श्चौराः कस्तानाच्छेत्तुमर्हतीति । नापि फलमपहरति । उपदर्शितो हि तेना-
र्थः प्रवर्तितश्च तत्र पुरुषः तदिदमुक्तम् । कथमपाय इति । उत्तरं समान- २६ । ९
विषय इति । यस्मिन्नेव हि पुरोवर्तिनि द्रव्ये पूर्वेण रजतत्वमासञ्जित-
मेवोत्तरं तद्विरुद्धशुक्तिकात्वं धर्ममुपनयति । तथा च पूर्वज्ञानस्य
मिथ्यात्वमदर्शयत्तज्जनितां प्रवृत्तिं विघटयत् फलमस्यापहरतीति भावः ।
न तु समानविषयतामात्रेण विरोधः मा भूदेकस्मिन्नात्मनि नित्यत्वविभु-
त्वज्ञानयोर्विरोध इत्यत आह । यस्मादिति । तत्त्वमिथ्यात्वकथनेन मिथो
विरुद्धधर्मप्रसञ्जनं सूचयति । नित्यत्वविभुत्वज्ञानयोस्तु समानविषययोर-
प्यविरुद्धधर्मोपस्थापकतया तत्त्वज्ञानत्वादित्यर्थः । कस्माद्विरोध इत्यत
आह । वस्तुन इति । परस्पराभावधर्मिणोरेकत्र समवायेनेदं स्वाभाविकं
नानात्वं क्वचिदपीत्यद्वैतप्रसङ्ग इति भावः । उपसंहरति । तस्मादिति । क्रम
दर्शयति । कथं पुनरिति । प्रथममुत्पन्नं मिथ्याज्ञानमनुपजातविरोधि तेना-
पहृतविषयं पश्चात्तनं तत्त्वज्ञानमुदेतुमेव नोत्सहते प्रागेव तु मिथ्याज्ञानं
बाधितुमिति भावः । उत्तरं मिथ्याज्ञानस्येति । तत्र हि प्रथममुपजातेना- ,, । १३
नुपजातविरोधिना ज्ञानेनोत्तरं बाध्यते यत्र पूर्वापेक्षमुत्तरमुपजायते । तत्
खलु पूर्वविरोधेन जायते । अजातं सत् कथं पूर्वं बाधेत यथा प्रत्यक्षादि-
विरुद्धमनुमानम् । इह तु द्वे अपि ज्ञाने दोषोपहतेन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्मनी
परस्परानपेक्षे तत्र पूर्वमनुपजातविरोधित्वात् किं बाधतामनागतस्याप्राप्तत्वे-
न बाधितुमशक्यत्वात् स्वकारणबलादासाद्यमानजनेश्चोत्पत्तिविरोधस्याश-
क्यत्वात् । तदेवमुत्पन्नमुत्तरमुपजातविरोधितया पूर्वबाधात्मकं सन्नानुप-
जातं पूर्वमुत्पन्नं भवतीति पूर्वं बाधते । तत्तु न पूर्वेण नाप्यन्येन केन चि-
दिति भवत्यर्थसहायम् । अर्थासहायं च मिथ्याज्ञानं तदनेन बाध्यत्वा-
बाध्यत्वे मिथ्याज्ञानतत्त्वज्ञानयोरुपलक्ष्येते । तदिदमन्यैरप्युक्तम् । पूर्वात्पर-

बलीयस्त्वं तच नाम प्रतीयताम् । अन्योन्यनिरपेक्षाणां यत्र जन्म धियां भवेदिति । तथा चानुपजातविरोधित्वमत्र बाध्यत्वे हेतुरुपजातविरोधित्वं च बाधकत्व इति । यदुपलक्षणार्थं सहायत्वाभिधानं तज्जिज्ञासुः पृच्छति ।
२६ । १५ कस्मात् । उत्तरम् । तथात्वेनेति । अनेनाबाध्यत्वं तत्त्वज्ञानस्योक्तमिति । न केवलमबाध्यत्वं दृढमूलत्वमपि तत्त्वज्ञानस्येत्याह । प्रमाणान्तरानुग्रहाच्च । अन्तरशब्दो विशेषवचनः । आत्मादितत्त्वज्ञानं हि फलं प्रमाणविशेषैरागमानुमानप्रत्यक्षैरनुगृह्यते तस्माद् दृढमूलत्वात्तदपि तत्त्वज्ञानं मिथ्याज्ञानं निवर्तयतीत्यर्थः । तदेव विभजते । आगमेति । एतदेव स्फोरयति । यदा हीति । आगमजेन हि ज्ञानेन प्रमेयं गृहीत्वा शास्त्रीयेण च न्यायविज्ञानेनानुमानापरनाम्ना व्यवस्थाप्य भावयतो यदात्मनः संनिकर्षाद्योगजधर्मसहायादुत्पद्यते तत्त्वविषयसाक्षात्कारः प्रत्यक्षफलं तत्र व्याख्यातमपि प्रमाणानां प्रतिसंधानमस्तीति दृढमूलत्वात् तेन मिथ्याज्ञानं बाध्यते । विषयं विभावयतीति व्याचष्टे । समाहित इति । समाहितत्वेन चेतसो धारणां दर्शयति । अनन्यमना इति प्रत्याहारं चिन्तयतीति तत्त्वविषयबुद्धिधाराविपच्यमानत्वम् । ध्यानस्य तत्त्वज्ञानस्य स्फुटतरारम्भावस्था ध्यानजनितभावना संस्कारो ध्यानभावना तस्याविवेको मिथ्याज्ञानवासनायाः । पूर्वं हि मिथ्याज्ञानवासना तत्त्वज्ञानवासना यावत्यासीदयाभ्यासवशात् तुल्यबला ऽभवदद्येयमेव बलीयसी तत्त्वज्ञानवासनासंभिन्ना मिथ्याज्ञानवासनया सहानुवर्तते संप्रति तु तत्त्वज्ञानवासनाया अत्यन्तबलीयसी समूलकाषं कषित्वा मिथ्याज्ञानवासनाया भवति विविक्ता तत्त्वज्ञानवासना तस्यामित्यर्थः । नन्वनेन क्रमेण निवर्ततां मिथ्याज्ञानं निवृत्तं तु साक्षात्कारसमये ऽपि कस्मात् पुनः स्ववासनावशान्न जायते । न खलु मिथ्याज्ञानवासना अनादिकालप्रवृत्ता आदिमता तत्त्वज्ञानेन तद्वासनया शक्या निवर्तयितुमि-
२७ । १ त्यत आह । निवृत्ते चेति । तावदेव पुंसां बुद्धयो ऽस्थिराः भ्राम्यन्ति स्वोचितसंस्कारवशा न यावत्तत्त्वविवेचनया यावद्भूतमर्थं साक्षात् कुर्वन्ति । यदा साक्षात्कृते तत्र स्थिरपदा भवन्ति निवर्तन्ते च सवासनान्मिथ्याप्रत्ययात् । भूतार्थपक्षपातो हि बुद्धेः स्वभावः । यदाहुर्बाह्या अपि । निरुपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः । न बाधो यत्नवत्त्वे ऽपि बुद्धेस्तत्पक्षपातत इति ।

संभवाद् मिथ्याज्ञानस्य न पुनरुत्पाद इति । उक्तमेवार्थं स्मृतिदार्ढ्याय पृच्छ-
ति । कः पुनरिति । उक्तं स्मारयितुमुत्तरं सम्यगिति । भवतु मिथ्याज्ञानस्य २७ । २
निवृत्तिः सम्यग्ज्ञानस्य ततो ऽपि किमित्यत आह । मिथ्याज्ञाने ति । अथ
पृच्छति । के तावदिति । उत्तरं तेषामपीति । वैराग्यस्वरूपं पृच्छति । किं
पुनरिति । रागाभावो वैराग्यं न च तस्मादेव रागादीनामभाव इति भावः ।
उत्तरम् । मोक्षज्ञानमित्यनुवृत्तमित्युक्तम् । विषयदोषपरिभावनापरिपा-
कात् खलु विषयपरित्यागेच्छा भवति तया विरोधिगुणेन विषयतृष्णा तत्-
परिपन्थिनि विद्वेषस्य तदधिकरणस्येर्ष्यादयो निवर्तन्ते । अत उक्तिर्विषयपरि-
त्यागेच्छा वशितया च स्वयमुपनतेषु विषयेषु माध्यस्थ्यदर्शनम् । दोषाभावे किं
भवतीत्यत आह । दोषाभावे इति । पृच्छति का पुनरियमिति । यदि हि
जन्मनः प्रवृत्तिः कारणं स्यात् ततो जन्मनिवृत्त्यैतन्निवृत्तिरर्थ्येत । न पुन-
रेवं चिकीर्षा वृत्ती आमुष्मिकाय जन्मने कल्पते अतः किमर्थं निवर्त्यत-
इति भावः । विदिताभिप्राय उत्तरमाह । धर्माधर्मौ । कस्मात् पुनरुपचार
इत्यत आह । जन्मसाध्यत्वात्* । एतद्विभजते । नास्मिन्निति । उप-
चारप्रयोजनं दर्शयित्वा निमित्तमाह । धर्माधर्मयोस्त्विति । वर्तमाना-
नागतयोरविशेषेण दोषापायान्निवृत्तिरुक्तेति भ्रान्त्या देशयति यौ तावदनाग-
ताविति । परिहरति । अनागतयोरिति । अनागताभिप्रायेणैतदित्यर्थः ।
यत्रैवं वर्तमानयोः कुतः प्रक्षय इत्यत आह । वर्तमानयोरिति । अस्तु
प्रक्षयोरभावस्ततः किमित्यत आह । प्रकृत्यभाव इति । उक्तं विवेकमिहापि
योजयति । अत्रापीति । वर्तमाननिवृत्तिहेतुं पृच्छति । अथेति । उत्तरं संस्का-
रेति । भुक्तिस्तावदेवास्य चिरं यावन्न विमोक्ष्ये ऽथ संपत्स्ये इति । किं जन्मा-
भावे सिद्ध्यतीत्यत आह जन्माभाव इति । अत्रैव वृद्धसंप्रतिपत्तिमाह ।
एतच्च तदाहुरिति । तदेतच्चेति योजना प्राणस्य कालभेदावच्छेद आयुः ।

स्यादेतत् । महाप्रलये ऽपि मिथ्याज्ञानादिना दुःखान्तेनास्ति
वियोग इति तथापि मुक्तिप्रसङ्ग इत्यत आह । सो ऽयं मिथ्याज्ञाना- २८ । ५
दीनामिति । सर्वत इति । तृतीयार्थे तसिः सर्वेणेति । न च प्रलयावस्थायां
जीवानां वियोगः कर्मविद्यावासनयोरविनाशात् । मुक्तौ तु तयोरपि

* जन्मसाध्यत्वादिति मु॰ का॰ पु॰ पाठः ।

विनाशः । कर्म्मवासना सर्वकार्य्याणामुत्पादिका ऽवस्थापिका च तन्निवृत्तौ
शरीरादिवत्तत्त्वज्ञानसंस्कारस्यापि प्रलय इत्यशेषविशेषगुणविमुक्तो मुक्त
इत्युच्यतइति सिद्धम् । स्यादेतत् । तत्त्वज्ञानात् मिथ्याज्ञानाभाव इत्यु-
क्तम् । किं पुनस्तत्त्वज्ञानमित्यत उक्तं भाष्यकृता । तत्त्वज्ञानं त्विति ।
२८ । ६ तदनुभाष्य सर्वेषां ज्ञानानां भाष्योक्तानामनुगतमेकं स्वरूपमाह । स्वरूप-
तस्त्विति । चोदयति कस्मादिति । नो खल्वयं प्रेक्षावतां समाचारो
यद् दुःखभिया सुखपरित्याग इति अपि तु सुखं दुःखाद्विभिद्योपाददते
दुःखं च वर्ज्जयन्ति । न हि मृगाः सन्तीति शालयो नोप्यन्ते भिक्षुकाः
सन्तीति स्थाल्यो नाधिश्रीयन्तइति । उत्तरम् । विवेकहानस्येति । यद्यपि
सुखदुःखे भिन्ने तथाप्यनित्यत्वकृतकत्ववत् परस्परानुषक्ते इति न खलु
सुखस्य केवलस्योपादानं दुःखस्य वा केवलस्य परिवर्ज्जनं शक्यमित्यर्थः ।
कः पुनरयमनुषङ्गो यतो विवेकहानमशक्यमित्यत आह । अनुषङ्गो ऽवि-
नाभावः । तत्स्वरूपमाह । यत्रैकं सुखं वा दुःखं वा तत्रेतरत् सुखं
वा दुःखं वा । तदनेनानित्यत्वकृतकत्वयोरिव सुखदुःखयोरविनाभावो
दर्शितो न चाविनाभावो विना संबन्धादिति तत्सिद्धये संबन्धविकल्पा-
नाह । समाननिमित्तता वा अनुषङ्गो ऽविनाभावः वाशब्दश्च वक्ष्य-
माणसंबन्धान्तरापेक्षया । अत्र च शरीराद्यपेक्षया समाननिमित्तता न तु
धर्म्माधर्म्मापेक्षया । तयोरसाधारण्यादिति मन्तव्यम् । तयोरविनाभावसि-
द्ध्यर्थं संबन्धान्तरमाह । समानाधारता वा । अपरं संबन्धान्तरमाह
२८ । १४ समानोपलभ्यता वा । मनोगोचरत्वमुभयोस्ततश्च सिद्धो ऽविनाभा-
वापरनामा ऽनुषङ्ग इति । यत्रैकं तत्रेतरदिति वा । अत्र यस्मिन्निमित्ते
सतीति वा यत्राधारइति वा । यत्रोपलब्धिसाधने सतीति व्याख्येयम् । इति
सूत्रसमाप्तिं सूचयति ।

तदेवं प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानस्य निःश्रेयससंबन्ध उक्तः परीक्षितश्च । तदेतत् स्यात् । स्वपदेभ्यः प्रमाणादयः पदार्थास्तत्त्वतो ज्ञाता यथायथं मिथ्याज्ञाननिवृत्तिक्रमेणापवर्ग उपयोक्ष्यन्ते कृतमुपरितनेन ग्रन्थेनेत्यत उक्तं भाष्यकृता त्रिविधा चास्येति । न नामधेयमात्रात् प्रमाणादीनां तत्त्वज्ञानं भवत्यपि तु लक्षणपरीक्षाभ्यामित्यस्ति ग्रन्थस्यो-

तरस्योपयोग इति भाष्यार्थः । तदेतद्भाष्यमनुभाष्य पृच्छति । अवृत्तेरिति । २८ । १६
यदि पुरुषकल्पनामात्रात् त्रैविध्यमथानन्त्यमेव कस्मान्न भवति । सर्वत्र
तस्य सुलभत्वादिति भावः । उत्तरम् अर्थस्य तथाभावात् । अर्थस्य
प्रयोजनस्य साक्षाच्छास्त्रकार्य्यस्य तत्त्वज्ञानलक्षणस्य । तथैव त्रिविधतयैव
शास्त्रप्रवृत्त्या भावात् । तथा हि । लक्षणं नाम व्यतिरेकिहेतुवचनम् ।
तद्धि समानासमानजातीयेभ्यो विभिद्य लक्षणं व्यवस्थापयति न चास्य
धर्म्मदर्शनमन्तरेण पक्षधर्म्मता सिद्ध्यतीति तदुपदर्शनार्थे नामधेयमात्रेण
धर्म्मिणामुद्देशः । यद्यपि च प्रतिलक्षणमुद्दिष्टा एव धर्म्मिणस्तथा ऽपि
शास्त्राभिसंबन्धपरादपि वाक्यात् समधिगम्यन्त इत्युद्देशो ऽप्युक्तः । न
चापरीक्षितो हेतुर्व्यतिरेकी स्वरूपे भवतीति परीक्षा ऽप्यवश्यं कर्त्तव्या ।
तस्मात्तत्त्वज्ञानस्यार्थस्य तथाभावात्त्रैविध्यमिति तदेव विभजते । नामी
पदार्था इति । किं त्विति । अर्थस्तत्त्वज्ञानं तथाभूतं येनार्थेन हेतुना
शास्त्रस्य प्रवृत्तिस्त्रेधा भवति । उद्देशस्वरूपप्रतिपादनपरं भाष्यमनुभाष्या-
क्षिपति नामधेयेनेति । परिहरति मात्रग्रहणसामर्थ्यादिति । यद्यपि
प्रमाणादिशब्दा अपि कारकशब्दा एव तथा ऽप्युद्देशसमये तदर्थानां
सदपि कारकत्वमविवक्षितम् अपि तु प्रातिपदिकार्थमात्रम् । घ्राणादिसूत्रे
तु लक्षणपरे कारकत्वं विवक्षितम् । अन्यथा लक्षणत्वायोगादित्यदोषः ।
अत्र यद्यपि सूत्रकारेण संशयप्रमाणप्रमेयेषु परीक्षा साक्षात्कृता न प्रयोज-
नादिषु तथा ऽपि तत्करणादेव प्रयोजनादिपरीक्षा ऽपि सूचिता सूत्रका-
रेणेति त्रिविधेत्युक्तम् । अत एव भाष्यकारः सर्वत्रैव परीक्षामावर्तयत् ।
स्यादेतत् । विभागपरमेतत् सूत्रमिति वक्ष्यति । न च विभागो न्यूनाधि-
कसंख्याव्यवच्छेदार्थं एकं किं चिदुपसंग्राहकमन्तरेण न च प्रमाणत्वादन्य-
त्तदुपसंग्राहकं न चेदमलक्षितमुपसंगृह्णाति न चैतत् सूत्रमस्य लक्षणपरं
विभागपरत्वादिति शङ्कानिराकरणपरं भाष्यं तत्रोद्दिष्टस्येति । तस्यार्थः ।
यद्यपि विभागपरमेतत् सूत्रं तथा ऽपि प्रमाणपदसमभिव्याहृतं सत् साम-
र्थ्यात् प्रमाणत्वमपि लक्षयतीति । तथा हि । प्रमीयते ऽनेनेत्यस्य वाक्य-
स्यार्थे प्रमाणपदप्रयोगः प्रमा च स्मृतेरन्या ऽर्थाव्यभिचारी स्वतन्त्रः परि-
च्छेदः । तस्माद्विभागपरादपि सूत्रात् प्रतीयमानं प्रमाणसामान्यलक्षणमपे-

चितं संगृहीतमिति प्रमाणत्वेनसङ्गृहीतानां प्रत्यक्षादीनां कुतो विभाग: ।
तथा च विभागपरत्वेन शास्त्रात् सामान्यलक्षणानभिधानाद्विभक्तस्य लक्ष-
णमुच्यत इत्युक्तम् । तत्रेह विशेषलक्षणमिन्द्रियार्थेत्यादि तदेतद्व्या-
२९ । ३ व्याचष्टे । उद्दिष्टस्येति । लक्षणलक्षणमात्रविवक्षया लक्षितस्यालक्षितत्वे-
न्युक्तम् । तत्स्थले सामान्यत: प्रमाणेषु प्रमेयेषु विशेषत इति गमयित-
व्यम् । अथ भाष्यमथोद्दिष्टस्य विभागकथनमिति । तस्यार्थ: उच्यते
ऽनेनेति वचनं सूत्रं विभागस्य । अथेति त्रिविधप्रवृत्तिव्युत्पादनानन्तरं विभ-
क्तानां प्रतिपादनम् । न च विवेक: स्वरूपत उपयुज्यत इत्यत आह ।
अथोद्दिष्टविभागद्वारेणेति । नात्र विभागमात्रं विवक्षितमपि तु तद्द्वा-
रेण न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदस्तात्पर्यस्थानमित्यर्थ: । अव्याख्याने हेतुमाह ।
सूत्रेति । चोदयति । उद्दिष्टविभागानर्थक्यम् । त्रिविधा चास्य शास्त्रस्य
प्रवृत्तिरित्यस्यानर्थक्यम् । अनर्थमर्थविपर्य्ययं कारयति कीर्त्तयतीत्यनर्थकं
तस्य भावस्तत्त्वं कस्मात् । व्याघातात् । व्याघातमेव स्फोरयति
त्रिविधा चास्य शास्त्रस्येति । परिहरति । नोद्दिष्टेति । परस्परं विभक्ता:
नामधेयमात्रेणोद्दिश्यन्त इत्युद्देशे ऽन्तर्भावात् । तेनायमर्थो भवति
सामान्येनोद्दिष्टस्य विभागवचनं विशेषोद्देश इति । विभागप्रयोजनं
पृच्छति । किं पुनरिति । उत्तरम् । नियमः । तद्विभजते । यदीति ।
पुनश्चोदयति । लक्षणत इति । प्रमाणलक्षणप्रवृत्तौ यत्सूत्रवाक्यमेव
लक्षयति तत एवाधिगम्यते न न्यूनाधिकानि प्रमाणानीत्यर्थ: । परिहरति ।
लक्षणस्येति । आक्षेपं विभजते । स्यादेषेति । परिहारं विभजते । न लक्षण-
स्येति । अन्यपरमपि वाक्यं तदेवार्थलभ्यं स्वीकरोति यत्तेनापेक्षितम् ।
तदेव चापेक्षितं येन विना तदर्थो नोपपद्यते न च प्रत्यक्षादीनां समाना-
समानजातीयस्य व्यवच्छेदे पञ्चमाद्यभाव उपयुज्यते लक्षणकरणप्रवृत्तस्य
क्व चिदकरणं न तदभावे प्रमाणं सतो ऽप्यनुपयोगेनाकरणोपपत्ते: । तदेत-
दाह । अन्यासंभवस्येति । विभागोद्देशस्य पुनरनन्यपरत्वादन्याभावनि-
श्चयो भवतीत्युपसंहरति । तस्मादिति । अवस्यावस्येति भाष्यमनु-
३० । ५ भाष्य तात्पर्य्यमाह । अयं च सूत्रविपच्चायामिति । अवगमं प्रति वर्त्तत
इति निवृत्ताव्ययीभावे कृते सर्वेन्द्रियावरोधो भवति । ननु यदीदृशो विग्रह:

कस्मात् पुनर्भाष्यकारेणाऽक्षस्याक्षस्येति विगृह्यतइत्यत आह । अन्यथा ३० । ६
तु वस्तुनिर्देश इति । अर्थमात्रमनेन प्रतिपाद्यते न पुन: समास इत्यर्थ: ।
अथ कस्मात् समास एव तेन विग्रहेण न प्रतिपाद्यतइत्यत आह ।
समासे हि अक्षस्येति षष्ठी न श्रूयेतेति । यदि सूत्रगतस्य प्रत्यक्षपद-
स्याव्ययीभाव: समासो ऽन्यत्र पुनरस्य क: समास इति पृच्छति । क:
पुनरिति । उत्तरं प्रादिसमास इति । तथा हि । प्राप्तापन्नालंपूर्वगतिसमा-
सेषु परवल्लिङ्गताप्रतिषेधादभिधेयलिङ्गोपादानात् प्रत्यक्षो ऽर्थ: प्रत्यक्षा बुद्धि:
प्रत्यक्षं ज्ञानमित्यभिधेयलिङ्गता सिद्धा भवति । क्व चित् पाठ: समासे हि
प्रत्यक्षस्येति षष्ठी न श्रूयतइति । सूत्रविवक्षया ऽव्ययीभाव इत्युक्तम् । तत्र
चकुते । कस्मात्पुन: सूत्रविवक्षयेत्युच्यते यावता सर्वत्रैव कस्मादव्ययीभावो
न भवतीति । तत्रेदमुपतिष्ठते । समासे हि अव्ययीभावसमासे हि सर्वत्र
प्रत्यक्षस्येति षष्ठी न श्रूयेतेति । व्युत्पत्तिनिमित्तमात्रं चेदं प्रत्यक्षशब्दस्य न
प्रवृत्तिनिमित्तम् । तस्मान्नेन्द्रियगतेर्गुणसामान्यादिभिर्व्यभिचार: प्रवृत्तिहेतु-
स्त्वर्थसाक्षात्कारिज्ञानजनकत्वम् । तन्निमित्त: खल्वयं प्रत्यक्षशब्दस्तत्र
तत्र लौकिकपरीक्षकै: प्रयुज्यते । मयूरशब्दो मयूरत्वसामान्यनिबन्धन: कासु
चिदेव पतत्रिव्यक्तिषु वर्तमानो मह्यां रौतीत्यन्वाख्यायते । तदिदं प्रत्यक्ष-
मुद्दिष्टमपि यत् प्रमाणतदाभाससंकीर्णमिति तद्विवेकाय लक्षणमुपयुज्यते ।
यदि तूद्देशपदं तद्विवेचयेत् कृतं तर्हि लक्षणप्रयत्नेन विग्रहवाक्यगता च
वृत्तिर्भाष्यकृता व्याख्याता । वृत्तिस्तु सन्निकर्षो ज्ञानं वा । वृत्तिरिति हि
व्यापार: । स तु व्यापार उच्यते य: कारकै: फले जनयितव्ये चरमभावी
धर्मभेद: फलोत्पादानुकूलो ऽपेक्ष्यते यथा पटे जनयितव्ये तन्तुभिश्चरम-
भाविन: संयोगभेदा: स्वर्गे जनयितव्ये यागेनापूर्वमात्मधर्म्म: । तथेहापि
इन्द्रियादिना प्रमाणेन प्रमायां फले प्रवृत्तेन तदुत्पादनानुकूल: सन्निकर्षो
ज्ञानं वा चरमभावी धर्म्मभेदो ऽपेक्ष्यतइति भवति व्यापार: स एव वृत्ति-
रित्याख्यायते । व्यवस्थां दर्शयति यदा सन्निकर्षो व्यापार इन्द्रियादे: भा.
प्रमाणस्य तदा ज्ञानमालोचनं वा सविकल्पकं वा साक्षात्कारिज्ञानं प्रमिति:
फलम् । उभयस्यापीन्द्रियव्यापारात् सन्निकर्षापराभिधानादुत्पत्ते: । न चा-
लोचनेन निर्विकल्पकेनेन्द्रियव्यापारविच्छेद इति प्रत्यक्षव्याख्यानावसरे

निवेदयिष्यते। यदा ज्ञानमालोचनं वा विकल्पो वा व्यापार इन्द्रियादीनां तदा हानोपादानोपेक्षाबुद्धयः फलं तत्रोपादेयमिदं सलिलमिति बुद्धिरनागतोपादानविशिष्टं सलिलमालम्बमाना न साक्षात्कारवती सलिलमात्रसाक्षात्कारस्तु स्यात्। न च तन्मात्रमस्य फलमपि तूपादेयता। सा च परोक्षा ऽनागतत्वात्। तस्मादुपादीयते ऽनेनेत्युपादानम् उपादानं चासौ बुद्धिश्चेत्युपादानबुद्धिः तत्तोयालोचन*मथ तोयविकल्पो ऽथ च तज्जातीये दृष्टपिपासोपशमनहेतुभावस्य स्मृतिबीजसंस्कारोद्बोधः अथ तस्य स्मरणम् अथ लिङ्गपरामर्शः तज्जातीयं चेदमिति। तदिदं लिङ्गपरामर्शविज्ञानं साक्षात्कारवत्। लिङ्गे विनश्यदवस्थव्याप्तिस्मरणसहकारिदृश्यमानस्य सलिलस्य पिपासोपशमनहेतुतया अनुमानमुखेनोपादानबुद्धिरुच्यते। अनुमिमानः स्वरूपं तथाभावं तदुपादित्सुः समीहमानस्तदुपादत्ते। न च व्याप्तिस्मृतिविच्छिन्नमालोचनं वा विकल्पो वा न लिङ्गपरामर्शज्ञानहेतुरिति वाच्यम्। तदुद्बोधितसंस्कारद्वारेण व्याप्तिस्मरणे परामर्शे च तस्य तदानीमसतो ऽपि कारणत्वात्। न च खलु कृषिकर्म्म सस्याधिगमसमये समस्ति न च यागादिकं स्वर्गाद्युत्पत्तिसमये न च चिकित्सकायपानं विरेकसमये। आन्तरालिककार्य्यपरंपरया तु तत्तत्कार्य्यसाधनत्वं सर्वत्र समानम्। स्यादेतत् का पुनरियं पिपासोपशमनशक्तिस्तोयस्य या ऽनुमानगोचरः। न तावन्मीमांसकवदतीन्द्रिया शक्तिरस्माभिरभ्युपेयते। किं तु कारणानां स्वरूपं वा सहकारिसाकल्यं वा तत्र स्वरूपं हेतूनां प्रत्यक्षमेव सहकारिणां प्रत्यक्षाप्रत्यक्षाणां साकल्यं कार्य्यसमुत्पादव्यञ्जनीयं न तु तत्तोयरूपमात्रदर्शनाच्छक्यानुमानं तत्किमपरमवशिष्यते यदनुमानस्य गोचर इति। अत्रोच्यते न वयमतीन्द्रियं सामर्थ्यमातिष्ठामहे नापि सहकारिसाकल्यानुमानं किन्तु स्वरूपस्य कार्य्यानुबन्धिताम्। न चेयं स्वरूपमेव दहनस्येव नारिकेलद्वीपादागतस्यापि वह्निदर्शनमात्राद् दाहकत्वावगमप्रसङ्गात्। तस्मात् कार्य्योपहितं स्वरूपमनुमेयम्। इदमेव चास्य कार्य्योपधानं यत्कार्य्योत्पादात्पूर्वमवश्यं भावः कार्य्यान्तर्य्यनियमः। न च तज्जातीयस्य दृष्टचरस्य तथाभावदर्शने ऽपि दृश्यमानस्य तोयस्य तद् दृष्टं भवति येन तत्र स्मर्य्येत। न खल्वन्यस्मिन्नानुभूत-

* तत्तोयालोचनमिति २। ३ पु॰ पाठः।

बोधस्य पाटलिपुत्रे स्मरन्त्यभ्रान्ताः । उपादानेन हानं व्याख्यातम् । न ।
ऽनुपादानतया हानपक्षे निःक्षिप्रा । अहानतयोपादानपक्षनिःक्षेपप्रस-
उपादानं प्रयत्नाप्रसवहेतुतया नोपादानमिति चेत् किमियं हानप्रयत्न-
भूते यतो हानं स्यात् । तस्माद् या नोभयप्रयत्नप्रसवहेतुः सोपेक्षाबुद्धि-
या लोकप्रसिद्धेति सिद्धम् । प्रत्यक्षपदव्युत्पत्तिं दर्शयित्वा ऽनुमाना-
दिष्वपि व्युत्पत्तिं दर्शयति एवमनुमानादिष्वपि इति । तत्रेदमनुमा- १० । ८
त्पत्तिपरं भाष्यं मितेन लिङ्गेन लिङ्गिनो ऽर्थस्य पश्चान्मानमनु-
मिति । मितिर्म्मानं तथा च लिङ्गदर्शनोद्बोधितसंस्कारजा स्मृतिर्वि-
तस्याः मितेरन्यत्वेन लोकसिद्धत्वात् । मितेनेत्यज्ञानसंदेहविपर्य्यासा
विषया निरस्ता भवन्ति तथा ऽपि मितेनार्थस्य ज्ञानं शब्दे तथा
तीत्यत उक्तं लिङ्गेनेति । पक्षधर्म्मतां निवर्त्तयति लिङ्गिन इति ।
षः प्रत्यक्षगोचरत्वात् कृतमनुमानेनेत्यत उक्तमर्थस्येति । अर्थ्यते सा-
इत्यर्थः न हि धर्म्मी स्वरूपेणार्थ्यते किं तु जिज्ञासितधर्म्मविशिष्ट
र्थः । पश्चादित्यनुशब्दस्य व्याख्या । तदेतद्भाष्यमनुभाष्य आक्षिपति मिते-
कस्मादयुक्तम् इत्यत आह । फलाभावादिति । एतद्विभजते । एत-
मिति । अनुमानज्ञानस्य फलावस्थायामेवार्थो मितइति मेयं नावशिष्यते
त् सिद्धं सत्प्रमाणं भवेदित्यर्थः । तत्र फलविशेषपक्षमास्थीयतइत्यध्या-
समाधत्ते नैष दोष इति । अनध्याहारेणाप्यदोष इति समाधानान्तर-
। भवतु वेति । पूर्वोक्तदोषं स्मारयति । ननु चेति । परिहरति । न दोष
। अथ कस्माद्धानादिविषयं प्रमाणमुच्यते न स्वगोचरं प्रतीत्यत आह ।
च प्रमाणमिति । यद्यपि वह्निविज्ञानस्यानुमानस्य सतो हेयत्वादिकं वि-
नैव तस्य प्रामाण्यात् । अथ प्रमाणफलयोर्भिन्नविषयत्वेन विप्रतिपत्त्या प्र-
फलभावायोगात् । न हि पनसविषयेण परशुना खदिरे द्वैधीभावो भवति ।
ऽपि फलान्तरानपेक्षमुत्पन्नावेव विज्ञाने यत्प्रकाशते स तस्य विषयः । तत्र
प्रमाणं फलान्तराजनकत्वात् । अपि तु फलमेवेत्यर्थः । विषयान्तरं
प्रमाणमित्याह । विषयान्तरमिति । द्योतयति यदीति । भावसा- ११ । १६
त् प्रमाणशब्दः फलमस्यार्थो न तु फलं स्वविषये करणान्तज्ज्ञानस्य
नैव कृतत्वात् । न च स्वविषयादन्यदस्य विषयान्तरं संभ-

३० । १० वति चलितप्रसङ्गादिति भावः । परिहरति । उक्तं फलमिति । यद्यपि यत्र
फलं यो ऽस्योत्पत्तिको विषयस्तथा ऽपि यथानेन प्रमाणेन सता हानादिबु-
द्धयो जनयितव्याः सो ऽपि व्यापारेण विषय इति भावः । फलत्वस्य हेतु-
माह । ज्ञातइति । परोक्षार्थावगाहितया हेयादिबुद्धयः प्रत्यक्षफलं न भवन्ति
भवन्ति त्वनुमानस्येति । नियमवादिनां मतमुपन्यस्य दूषयति । के चित्
त्विति । अनियमं रोचयमान आह । उभयं त्विति । अनुमानशब्दवत् फलेन
निर्वचनीयत्वमुपमानशब्दस्येति मन्वान आक्षिपति । सामीप्येति । समाधत्ते
नास्ति व्याघात इति । नेयमुपमानशब्दस्य फलेन निरुक्तिरपि तु प्रमाणेन
निरुक्तिरिति न व्याघात इत्यर्थः । शब्दविषया प्रतिपत्तिः शाब्दं प्रमाणम् ।
यत् खलु चैत्र गां बधानेति वाक्यमिदमित्यनुसंधानात्मकं स्मार्तं ज्ञानमुत्पद्य-
यते तत्पदार्थस्मरणसहकारिविशिष्टार्थविषयं विज्ञानं प्रसूते तच्छाब्दं प्रमाणम् ।
प्रमाणमुक्त्वा फलमस्याह । फलं तदेव । यदा ह्येतत् प्रमाणं तदा वाक्यार्थ-
विज्ञानं फलं यदा ऽनुमानवद् वाक्यार्थविज्ञानं प्रमाणं तदा हानोपादानादिबु-
द्धयः फलमित्यर्थः । अथ प्रत्यक्षादीनां क्रमोद्देशप्रयोजनं प्रत्येकदेशिमतमुप-
न्यस्यति । के चित्त्विति । प्रत्यक्षपरा हि प्रमाणान्तरजन्याः प्रमितय इति
प्रत्यक्षस्य प्राधान्यम् । यद्यपि किं चिदनुमानमनुमानपूर्वकमपि तथा ऽपि
प्रायेण प्रत्यक्षपूर्वकम् उपमानं तु प्रत्यक्षपूर्वकमपि शब्दपूर्वकमेवेत्यस्यानुमाना-
दपकर्षः । स्मरणसहकारिता ऽनुमानसादृश्यमुपमानस्यास्तीति अनुमानानन्तर-
मुद्देशः । अल्पज्ञानाधीनं च बहुज्ञानमित्यल्पविषयप्रत्यक्षाद्युद्देशेभ्यः परो
बहुविषयशब्दोद्देश इति । तदेतदेकदेशिमतमेकदेश्यन्तरमतेन दूषयति ।
तथायुक्तमित्यपरइति । अक्लिष्टो हि प्रथमं महाविषयमेव दुरवग्रह-
त्वान्निरूपयति । अल्पविषयं तु क्लिष्टो ऽपि शक्तो निरूपयितुम् अतो महाविष-
३१ । १२ यत्वं प्राथम्यएव हेतुर्न चरमत्वइत्यर्थः । अनन्तरमतं दूषयति । एतच्चेति ।
एतावता क्रममात्रं भवेन्न तु तद्विशेषनियम इत्यर्थः । संप्रति विमर्शपूर्वं स्वाभिमतं
क्रमनियमहेतुमवधारयन्नेव पूर्वैकदेशिमतमपाकरोति तस्मादन्य इति ।
विमर्शनिमित्तां विप्रतिपत्तिमाह । प्रत्यक्षं पूर्वं प्राधान्यादित्येकः महावि-
षयत्वाच्चादौ शब्दोपदेश इत्यपरः । तत्र महाविषयत्वमनैकान्तिकं यज्ञा-
गमस्येव पूर्वोपदेशं गमयतीत्याह । उभयथेति । पृच्छति । कथमिति ।

न्तरं प्रत्यक्षेणापीति । महाविषयत्वलक्षणसाधारणधर्मदर्शननिमित्तं सन्देहमाह । तत्रेति । अभिमतेन हेतुना क्रमविशेषनियममवतारयति । प्रत्यक्षस्येतीति । यद्यपि प्रमितेः प्रत्यक्षपरत्वेन प्रत्यक्षस्य प्राधान्यं तथा ऽपि शास्त्रे व्युत्पाद्यत्वेनानुमानस्यापि तदस्तीति साधारणतया न हेतुरिति भावः । स्यादेतद् व्यवस्थितविषयं प्रत्यक्षं नानुमानविषये प्रवर्त्तते न चानुमानमगृहीतसंबन्धमुदेति । न च संबन्धग्रहः संबन्धिग्रहणमन्तरेण न चानुमानविषये सामान्यरूपे संबन्धिनि प्रत्यक्षं प्रवर्त्तते । अनुमानान्तरेण ग्रहणे ऽनवस्था तस्मात् कारणाभावान्नानुमानमस्ति । एतेन शब्दोपमाने अपि परास्ते तयोरपि संबन्धसंवेदनाधीनजन्मत्वात् । तस्मात्प्रत्यक्षं प्रमाणमिति विभागवचनमनुपपन्नमिति शङ्कामपनेतुं विमर्शपूर्वकं विचारयति स्म भाष्यकारः किं पुनः प्रमाणानीति । तदेतद्भाष्यमनुभाष्यव्याख्याने हेतुमाह किं पुनरेतानीति । सा चेयं प्रमितिः प्रत्यक्षपरेति भाष्यं तदनुभाष्य हेतुमाह । सेयमिति । आकाङ्क्षाभावप्रतिपादनाय प्रतीतिस्वरूपं क्रमं चाह । यथा ऽयमिति । आहित उत्पादितः प्रत्ययो निश्चयो यस्य संसर्गोपधानं वह्निं प्रति सत्तया संदिग्धे न हि निश्चयाय प्रवर्त्तितव्यमेवानिश्चितस्तु विनिश्चयाय प्रमाणान्तरे प्रवर्त्तमानस्तदभ्यर्हिततरं मन्यते । धूमाङ्गत्वेनेति । अङ्गत्वं व्यापकत्वम् । व्याप्यं तु गम्येऽग्निक्रियायां कर्मत्वेन प्रधानम् । तदनेन धूमव्यापकत्वोपधानेन धूमाद्गम्यमानो वह्निः परोक्ष इति दर्शितम् । अनुपहितप्रकाशस्तु प्रत्यक्षेणाव्यवहितवह्निस्वरूपप्रकाशः स हि साक्षात्कार इति । तावदयं प्रमाता साकाङ्क्षो यावदुपधानव्यवहितं स्वरूपमुपलभ्यते । उपधानानपेक्षस्तु प्रत्यक्षेणाव्यवहितं साक्षाद् वह्निं विषयीकृत्य निराकाङ्क्षो भवति । धूमाङ्गत्वेन धूमविशेषणत्वेनेति केचित् । तत्* प्रकृतानुपयोगितया ऽयुक्तमिति । उपलक्षयति । अतः प्रधानमिति । सो ऽयं गुणप्रधानभावो भेदाश्रयो व्यव- ३२ । ६
स्थायां नास्ति । व्यवस्थितानां प्रत्येकमेकत्वात् । तस्माद् व्यवस्थाया गुणप्रधानभावो न चिन्त्यत इति । इति सूत्रसमाप्तौ ।

इति न्यायत्रिसूत्रीतात्पर्यटीका समाप्ता ।

* तत्तु इति २ । ३ पु० पाठः ।

प्रत्यक्षादिप्रमाणविशेषलक्षणानामर्थात्प्रमाणसामान्यलक्षणविभागोद्देशहे-
१२ । ८ तुत्वेन तदनन्तराभिधानमित्याह । अथ विभक्तानामिति । तत्र तेषु
मध्ये प्राथम्यात् प्रत्यक्षलक्षणम् । इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमित्यादि
सूत्रम् । अस्य तात्पर्य्यमाह । सूत्रार्थः सूत्रप्रयोजनम् । समानासमान-
जातीयविशेषकत्वम् । समानजातीयमनुमानादि असमानजातीयम् प्रत्य-
क्षाभासप्रमेयादि तेभ्यो विशेषकत्वं विशेषस्तदस्य सूत्रस्य प्रयोजनम् ।
यः खलु कुतश्चिद् व्यामोहाद् समानासमानजातीयव्यावृत्तं तद्रूपं न शक्नोति
ग्रहीतुं सो ऽनेन लक्षणेन बोध्यते एवंलक्षणं प्रत्यक्षमिति । तस्मात्सामा-
न्यतःसिद्धविविक्तप्रत्यक्षमात्रानुवादेन लक्षणविधानपरमिदं सूत्रम् । इत-
रस्त्ववगतलक्षणस्तेनैव विविच्य प्रत्यक्षतत्त्वं गृह्णातीति समानासमानजातीय-
व्यवच्छेदः सूत्रार्थ उक्त इति । यत्र च यत इत्यध्याहृत्य यतश्चेन्द्रियाभि-
संबन्धात् तत्प्रत्यक्षमिति प्रमाणवाचि प्रत्यक्षपदं योजनीयम् । एवं च ज्ञान-
प्रामाण्यमते ऽपि यत्तद्विशेष्यज्ञानप्रत्यक्षफलं लिङ्गपरामर्शो वा तदपीन्द्रि-
यार्थसन्निकर्षोत्पन्नत्वाद्युपेतत्वेन भवति प्रमाणविशेषणमिति व्याख्यातव्यं
लक्षणस्येति । सूत्रपदार्थं पृच्छति । अथेति । उत्तरम् । इन्द्रियेति ।
११ । १५ सन्निकर्षग्रहणलभ्यं प्रकारभेदं परिसंचष्टे । सन्निकर्षः पुनरिति । पुनःशब्देन
संयोगसमवायपदोपादानाद् व्यवच्छिनत्ति । संयोगपदोपादाने हि न सम-
वायो लभ्यते समवायपदोपादाने वा न संयोगः । सन्निकर्षपदोपादाने त्व-
भिमतलाभः । अर्थग्रहणेनार्थ्यमानतया ज्ञेयस्वरूपयोग्यता दर्शिता न च-
क्षुषश्चाकाशादीनामस्तीति सत्यपि संयोगादौ नासावर्थसन्निकर्ष इति तदु-
दासः । उत्पन्नपदेन च सन्निकर्षस्योत्पादकत्वं सूचितं ततः सत्यप्यर्थस्व-
रूपयोग्यत्वे संयुक्तसंयोगादेरनुत्पादकस्य सन्निकर्षस्य व्युदासः । अन्यथा
कुड्यादिसंयुक्तेनेन्द्रियेण कुड्यादिव्यवहितस्य तत्संयुक्तस्य घटादेस्तत्समवे-
तस्य च रूपादेरपि ग्रहणप्रसङ्गः । न चैतावता त्रिविध एव सन्निकर्षः
संयोगः संयुक्तसमवायः समवायश्चेति सांप्रतम् । स्वतन्त्रव्याघातादनुभव-
व्याघाताच्च । ये हि गुणकर्मोभयं सामान्यातिरिक्तं सादृश्यमर्थान्तरं रोचय-
न्ते तेषां कथं रूपादिभेदानामन्योन्यस्य सादृश्यं प्रत्यक्षं भवेत् न हि तदि-
न्द्रियेण संयुक्तम् । नापीन्द्रियसंयुक्तसमवेतम् । तस्माच्चतुर्थः संयुक्तसमवेत-

समवायो ऽभ्युपगन्तव्यः इतरथा स्वतन्त्रव्याघात इति । अनुभवव्याघा-
तश्च । अनुभूयन्ते हि रूपत्वगन्धत्वादयः सामान्यविशेषा अनुगतास्तासु
व्यक्तिषु परस्परव्यावृत्तिमतीषु एते नानुभूयेरन् असति सन्निकर्षान्तरे । यदि
तु वैशद्यात् ब्रूयान्नानुभूयन्त एवेति तदा प्रतिवक्तव्यं कुतस्त्यो ऽयमनन्तासु
रूपगन्धादिव्यक्तिषु रूपमिति वा गन्ध इति वा व्यपदेशभेदः । चाक्षुष-
त्वाद्युपाधिनिबन्धन इति चेत् नाननुसंहितोपाधेरुपहितप्रत्ययायोगात् । न
खल्वननुसंहितदण्डश्चैवं दण्डीति व्यपदिशति । न चेन्द्रियाण्यतीन्द्रिया-
णीन्द्रियदर्शनविषयभावमनुभवन्ति । तस्मादस्तीन्द्रियेण रूपत्वादिसामान्या-
नुभवः सन्निबन्धनाः कासु चिदेव व्यक्तिषु के चिदेव व्यपदेशभेदा इति
सिद्धं सन्निकर्षान्तरम् । विशेषणभावेन च संयुक्तविशेषणं समवेतविशेषणं
च संगृहीतम् । यस्येन्द्रियेण यादृशः सन्निकर्षः तादृशं तत्र दर्शयति ।
तत्र चक्षुरिति । शब्दस्याकाशगुणत्वं कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नस्य नभोभागस्य इह ।
श्रोत्रत्वम् आद्यस्यैव शब्दस्य संयोगविभागयोनित्वं संतानेन श्रोत्रे समु-
त्पादः समवाय इत्यादि द्वितीये निपुणतरमुपपादयिष्यते । अवयवावय-
विनौ गुणगुणिनौ क्रियाक्रियावन्तौ जातिजातिमन्तौ च मिथः संबद्धावनुभूयेते
अन्यथा तन्तुषु पट इति शुक्लः पट इति पटः स्पन्दत इति च पटो द्रव्यमिति
च बुद्धिव्यपदेशौ स्याताम् । शुक्लः पट इत्यादिसामानाधिकरण्यज्ञानं न हि
संबन्धज्ञानमिति चेत् किं पुनरिदं सामानाधिकरण्यम् । तादात्म्यमिति
चेत् न । द्वितीयबुद्धिव्यपदेशयोः पौनरुक्त्यात् । अपौनरुक्त्यं चाभिमन्यन्ते
लौकिकाः येनान्यतरदुपलभ्यान्यदुपलभन्ते । न चैकं वस्तु ह्यात्मकमि-
ति युक्तं भेदाधिष्ठानस्य तन्नान्तरीयकस्य द्वित्वस्यैकात्मनि विरोधेनासंभ-
वात् । तस्माद्भिन्ने एव वस्तुनी संबद्धे सामानाधिकरण्येन प्रतीयेते । असं-
बन्धे गौरश्व इतिवत्तदनुपपत्तेः । संबन्धे ऽपि कुण्डे दधीतिवद्वैयधिकर-
ण्यमिति चेत् न । शब्दवृत्तिभेदेन संबन्धाभेदे ऽपि सामानाधिक-
रण्यवैयधिकरण्यव्यवस्थापनात् । न हि जातु दधिशब्दः कुण्डे वर्तते
कुण्डशब्दो वा दधि । वर्तते तु सुरभिमधुरशुक्लादिशब्दा अभिधेयं निमि-
त्तीकृत्य पटादिष्वेवं पटादिशब्दा अपि जात्यादि निमित्तीकृत्य द्रव्ये प्रव-
र्तन्त इति सामानाधिकरण्यं तेन सामानाधिकरण्ये ऽपि प्रवृत्तिनिमित्तानां

नैकात्म्यं परस्परं नापि द्रव्येण किं तु तैस्तैरन्वितमेकं द्रव्यं प्रतीयते । शब्दानां तु तथैकस्मिन्प्रवृत्तेस्तद्वाच्यानामेकात्मभ्रमः । अयुतसिद्धा तु कुण्डे दधीतिवन्न स्फुटतरो विवेकप्रकाशः । तदेवमस्ति संबद्धानुभवो न चासौ संबन्धानुभवं विनेति संबन्धो ऽनुभूयते स चायुतसिद्ध्यादिसंपत्त्या समवायो न चास्यान्यः समवायो ऽनवस्थानात् । न चेन्द्रियेणास्य संयोगो ऽद्रव्यत्वात् । न चासंबद्धस्य ग्रहणम् इन्द्रियाणां प्राप्यकारित्वसमर्थनात् । तस्माद्विशेषणविशेष्यभावः परिशिष्यते । नन्वयं विशेषणविशेष्यभावो ऽन्यत्र संबन्धान्तरपूर्व्वको दृष्टः । तत्किमत्र संबन्धान्तरं कल्प्यतां तथा चानवस्थेत्युक्तं न चेन्द्रियासंबद्धस्य ग्रहणं तस्माद्विना संबन्धान्तरं विशेषणविशेष्यभाव एषितव्य इति सिद्धम् । एवमभावे ऽपि यदिन्द्रियसंयुक्तं वा यदिन्द्रियसंबद्धं वा यथा भूतले घटो नास्तीति वा नास्त्यकारे ऽनुदात्तस्वर इति वा तस्य संयुक्तस्य वा विशेषणभावेन समवेतस्य विशेषणभावेन चेन्द्रियप्रत्यासत्त्या ग्रहणम् । न च भूतलादिरूपमेव घटाभावो नार्थान्तरमिति सांप्रतम् । सत्यपि घटादौ भूतलस्य भावात् । न च कैवल्यं तस्य धर्म्मो घटभावविरोधी घटाभावादन्यः । न च दृश्ये घटादौ भूतलोपलम्भः कैवल्यमभावः व्यवहारहेतुरिति युक्तम् । एवं हि घटसंसृष्टभूतलग्रहो ऽपि कैवल्यमिति घटाभावव्यवहारं प्रवर्त्तयेत् । न ह्यदृश्यो घटस्तदानीं दृश्यमानः दृश्ये ऽनुपलभ्यमान इति तु विशेषणे किमपराद्धमुपलभ्याभावेन तदपाकरणायोपलम्भाभावो ऽभ्युपेयते । तस्मात्सदिवासदपि तत्त्वमभ्युपेयम् । तच्च प्रत्यक्षमिन्द्रियव्यापारे सति तत्प्रत्ययात् । न च प्रतियोगिस्मरणव्यवहित इन्द्रियार्थसंनिकर्षो नालमभावधियमुपजनयितुमिति सांप्रतमित्यग्रे दर्शयिष्यामः । सविकल्पकस्य प्रत्यक्षत्वसिद्धौ यथा शब्दस्मरणपूर्व्वगृहीतपिण्डानुसंधानादयो नेन्द्रियव्यापारं व्यवदधतीति । न च शब्दस्मरणादीनाम् अनुयोगित्व भूतलविकल्पकं प्रत्यङ्गत्वात् स्वाङ्गमव्यवधायकमिति न्यायाद् घटस्य तु प्रतियोगितेति सांप्रतम् । कस्य पुनः प्रतियोगी घटः । तदभावस्येति चेद् भवतु घटाभावानुभवस्य तु घटस्मरणं हेतुरिति न प्रतियोगि किं तु अनुयोग्येव । ननु स्वरूपमात्रं दृष्टं वेश्मायत्ते स्मरन्नेव बहिर्निर्गतश्चैत्रो यदा

पृच्छ्यते केन चित्तद्वयस्य तव गृहे तदा किमासीन्मेष इति स चैवः प्रति-
योगिस्मरणविरहात्पूर्वमप्रतिपन्नमेषाभावो ऽपि तत्प्रश्नजनितमेषस्मृतिः सम्यं
ध्यात्वा तदभावमवगम्याह मित्र तत्र नासीन्मेष इति तदियमसतीन्द्रि-
यार्थसंनिकर्षे ऽभावबुद्धिर्भवन्ती प्रत्यक्षाद्यतिरिक्तमभावाख्यं प्रमाणं व्यव-
स्थापयतीति । नैतत् । संयुक्तविशेषणलक्षणेन मनःसंनिकर्षेण स्मर्तव्यस्य
स्मरणाभावं मेषस्य गृहीत्वा तेन लिङ्गेन तदभावस्य तदानीमनुमानात् ।
तथा हि । तद्गृहं तदा मेषाभाववत् ज्ञानार्हस्य मेषस्याज्ञाने गृहस्य
ज्ञायमानत्वात् । यद्यस्य ज्ञानार्हस्याज्ञाने ज्ञायते तत्तदभाववत् । यथा
घटाभाववद्भूतलं तथा च गेहं तस्मात्तथा । न च यत्कदा चिदानुमानिकं
तेनेन्द्रियगम्येन न भवितव्यम् । प्रमाणसंप्लवव्यवस्थापनात् । तत्सिद्धं विशे-
षणभावादभावस्येन्द्रियप्रमेयतेति । संयोगसमवायपदपरिहारेण संनिकर्षपदो-
पादानस्य प्रयोजनमाह सो ऽयं सन्निकर्षशब्द इति । ३३ । १५

तदनेन प्रबन्धेनेन्द्रियस्यार्थेन सन्निकर्षाद्यदुत्पद्यते ज्ञानं तत्प्र-
त्यक्षमिति भाष्यं व्याख्यातम् । संप्रति न तर्हीति चोद्यभाष्यं व्याचष्टे
यदीन्द्रियार्थेति । प्रत्यक्षज्ञानकारणाभिधानप्रवृत्तस्तदेकदेशं वदन्नकुशलः
सूत्रकारः स्यादित्यर्थः । कारणान्तराणि दर्शयति तद्यथेति । विषयसंयोगि
चक्षुरालोकस्य तत्स्थं रूपमात्मीयेन हि रूपेणालोकचक्षुषी द्रव्यं दर्शयत
इति स्थितिः । महत्त्वं वा ऽनेकद्रव्यवत्त्वं वा अनेकद्रव्या अवयवास्त-
द्वन्तमवयविनो महत एव न द्व्यणुकस्य तस्मादन्योन्यनिरपेक्षत्वं महत्त्वाने-
कद्रव्यवत्त्वयोरिति विकल्प एव न्याय्य इति । सत्यप्येवंलक्षणकत्वे चक्षुर-
श्मिस्तैजसस्य न चाक्षुषत्वमित्यत उक्तम् । उपलब्धिफलः संस्कार
इति । धर्माधर्मनिमित्त उद्भवसमाख्यातः संस्कार उपलब्धिफलो न चासौ
चक्षुषि । तस्यादृष्टवशेनानुद्भूतरूपस्पर्शत्वादित्यर्थः । परिहरति न वक्त-
व्यमीति । प्रत्यक्षलक्षणप्रवृत्तो हि सूत्रकारस्तदेव ब्रूयात् यदस्यासाधारणं
न तु यदपि साधारणमस्य कारणं न हि तत्तस्य लक्षणमतिव्याप्तेरित्यर्थः ।
तदनेन नेदमित्यादिभाष्यं व्याख्यातम् । असाधारणं कारणं चेत्प्रत्यक्ष-
लक्षणेोपादेयं हन्तान्यदप्यस्यासाधारणमस्ति कारणमिति तदप्युपादेय-
मिति दर्शयति । इन्द्रियमनःसंयोगस्तर्हीति । तदनेन मनसस्तर्ही- ३४ । ४

३४ । ६ त्यस्य भाष्यस्यार्थो ऽतो वेदितव्यः । परिहरति न चानेनैव । इन्द्रियार्थसन्नि-
कर्षेणैव । तस्येन्द्रियमनःसन्निकर्षस्योक्तत्वात् । एतदुक्तं साध्यं यदनेनैव
कृतं तत्साध्यं त्विन्द्रियमनःसन्निकर्षो न शक्नोति साधयितुम् । न च सुखज्ञाने
मानसे चास्तीन्द्रियमनःसन्निकर्ष इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्तु सर्व्वव्यापकः । वक्ष्यति
हि मनस इन्द्रियत्वं सुखादेरर्थत्वं सिद्धमेवेति । संप्रति व्यापकत्वमभ्युपेत्य
परीहारान्तरमाह इन्द्रियार्थेति । यद्यपीन्द्रियमनःसन्निकर्षे ऽपीन्द्रियमस्ति
प्रत्यक्षज्ञानस्य विशेषकमिन्द्रियेण व्यपदेशाद् इन्द्रियज्ञानमिति तथा ऽपि
मनसा व्यपदेशाभावान्मनसस्तथाविशेषकत्वम् । इन्द्रियार्थसंनिकर्षे तूभयमपि
विशेषकम् उभाभ्यां प्रत्यक्षज्ञानस्य व्यपदेशादित्ययमस्येन्द्रियमनःसन्निकर्षाद्वि-
शेष इति । चोदयति यदा त्विति । तुशब्दः पूर्वपक्षं व्यावर्त्तयति । युञ्जानस्य
हि योगिनो यदात्ममनःसंयोगादात्मनि बुद्धयो भवन्ति ताः खल्वात्मना व्यप-
दिश्यन्ते आत्मबुद्धय इति । मनसा च व्यपदिश्यन्ते मनोबुद्धय इति ।
तस्मादुभाभ्यां व्यपदेशादुभयोर्विशेषकत्वमितीन्द्रियार्थसंनिकर्षवदात्ममनः-
संनिकर्षो वक्तव्य इत्यर्थः । परिहरति नेति । चो ऽवधारणे । यद्देशासाधा-
रणं तद्व्यपदेशभाग्भवति कारणत्वेन तेन व्यपदिश्यत इत्यर्थः । परिहरति*
एतदुक्तं भवति । यथा चक्षुषा इन्द्रियत्वेन ज्ञानं व्यपदिश्यते चाक्षुष-
मिति तथा मनसा ऽपीन्द्रियेण व्यपदिश्यते ज्ञानं मानसमिति । एवं यथा
रूपेणार्थेन व्यपदिश्यते ज्ञानं रूपज्ञानमिति तथा आत्मना ऽप्यर्थेन व्यप-
दिश्यते आत्मज्ञानमिति । तत्र चासाधारणत्वमेव तयोः । यत्र त्विन्द्रि-
यान्तरमेवासाधारणं लिङ्गादि वा तत्रात्मा नार्थो ऽपि तु प्रमातैव । तथा
रूपादिज्ञाने ऽनुमानादिज्ञाने वा न तत्र ज्ञानं मानसमिति वा आत्मज्ञान-
मिति वा व्यपदेशः स कस्य हेतोः । तयोः साधारण्यात् । आत्मम-
नःसन्निकर्षस्त्विन्द्रियार्थसन्निकर्षेण संगृहीतो न त्विन्द्रियार्थसन्निकर्षस्तेन संग्रा-
११ । १८ हको ऽव्यापकत्वादिति । एकदेशिनः परीहारमुपन्यस्यति । इन्द्रियमनःसं-
योगस्य वा ऽग्रहणं भेदे ऽभेदात् । यदा हि नगरयोषितः कुतूहलात् प्रविशि-
तमनसो विकसितनिःस्पन्दनयनोत्पलाः सौधमालागवाक्षैरवनिपातं धव-
लवाहनमतिचिरप्रोषितपरावृत्तं गोपुरेण निविशमानमालोकयन्ति तदा चक्षु-

* परिहरतीति ३ पु॰ नास्ति ।

मेकेनैवेन्द्रियमनःसंयोगेन क्रमवद्भिरनेकेन्द्रियार्थसन्निकर्षसहकारिभिः भिन्नक्र-
भन्ति हास्तिकाश्वीयादिप्रत्यक्षज्ञानानि जायन्ते । तदिदमाह यस्मादिति । ३४ । १९
ख्यति । यदीति । यदा हि मन्दं गच्छति गवि दूरतः संयुक्तसमवायेनेन्द्रि-
र्थसन्निकर्षेण शुक्लो गौरित्यज्ञासीद् अथ प्रत्यासीदन् गच्छतीत्यपि विजानाति
मेव संयुक्तसमवायेन सन्निकर्षेण तेन प्रत्यक्षज्ञानस्य शुक्ल इति च गच्छतीति
भेदे ऽपीन्द्रियार्थसन्निकर्षो न भिद्यते । तस्मादिन्द्रियार्थसन्निकर्षे तुल्यन्या-
इन्द्रियमनःसंयोगोपि तत्र वक्तव्य इत्यर्थः । परिहरति । न वक्तव्यः* ।
तः । उक्तोत्तरत्वादिति । तद्विभजते । उक्तेति । ननु भवत्युक्तमुत्तरं भेदे
भेदादित्यस्याक्षेपः समाधातव्य इत्यत आह अनभ्युपगमाच्च । एकदेशि-
तमस्माभिर्नाभ्युपेयते तस्मान्न समाधेयमित्यर्थः । तत्किमिदानीं भिद्यमा-
स्य प्रत्यक्षज्ञानस्य नायं भिद्यते इति समानत्वान्नोक्त इति भाष्य-
नुपपन्नमेव नेत्याह । इन्द्रियमनःसंयोगस्य चाग्रहणं समानत्वात् ।
च्छति केनेति । उत्तरमात्ममन इति । पुनः पृच्छति किं पुनः समानत्वम् ।
त्तरं व्यपदेशाभाव इत्युक्तम् । तेन भाष्यस्यायमर्थः प्रत्यक्षज्ञानस्य रूप-
ज्ञानस्य रूपज्ञानमिति वा चक्षुर्विज्ञानमिति वा व्यपदेशेन भिद्यमानस्यात्मम-
ःसंयोग इवायमिन्द्रियमनःसंयोगो न भिद्यते । एवं हि स भिद्यते यदि
संबन्धिवाचकेन व्यपदेशेन स्वमन्यतो व्यावर्त्यते न विशेषणेन विशिष्टं विशे-
ं ज्ञानमप्यन्यतो व्यावर्तयेत् । न त्वस्तीन्द्रियमनःसन्निकर्षाधाराभ्यामिन्द्रि-
मनोभ्यां प्रत्येकमस्य व्यपदेशो यथेन्द्रियार्थसन्निकर्षाधाराभ्यामिन्द्रियार्थाभ्यां
पदेशो रूपज्ञानमिति चक्षुर्ज्ञानमिति वा । तस्माद्व्यपदेशाभाव आत्ममनःस-
र्षेण साम्यमिन्द्रियमनःसंनिकर्षस्य तस्मात्समानत्वान्नोक्त इति । प्रकारान्तरं
मानत्वे दर्शयति । अतीन्द्रियाधारता चेति । लक्षणं हि प्रसिद्धं भवति ३५ । २
था धूमो वह्नेः । न चातीन्द्रियद्वयाधारसन्निकर्षस्तथा प्रसिद्धो यथेन्द्रियार्थसन्नि-
र्षो ऽर्थस्य संबन्धिन एकस्य प्रसिद्धत्वाद् इन्द्रियमनसोस्तु द्वयोरतीन्द्रिय-
त्वात् । आत्मा तु यद्यपि युञ्जानस्य शरीराद्व्यतिरिक्तः प्रत्यक्षः तथाप्य-
स्मदादीनां न तथेत्यतीन्द्रिय उक्तः तदनेनातीन्द्रियाधारत्वं स्वरूपेणो-
क्तम् । तदेवं विषयावृत्तित्वमनोवृत्तित्वाभ्यामतीन्द्रियाधारत्वं सामान्यमाह

* न वक्तव्यमिति मु॰ वा॰ पु॰ पाठः ।

३५ । ५ विषयावृत्तित्वं चेति । उपसंहरति तस्मादिति । समानत्वादिति म-
ध्योक्तो हेतुः चरितार्थत्वादिति स्वोक्तः । आक्षिपति । इन्द्रियार्थस-
न्निकर्षोत्पन्नमित्ययुक्तमिति । सान्तरग्रहणादिति हेतुं विभजते । विप्र-
कृष्टेति । ननु नार्थो विप्रकृष्टश्चक्षुषस्तत्र प्राप्तेरित्यत आह न च चक्षुर
इति । कस्मादित्यत आह भूतविशेषस्येति । बाह्यो भूतविशेष आलोक-
स्तस्य प्रसाद इन्द्रियाव्यवधायकत्वं कुड्यादिभ्यो विशेषः यः खलु काचा-
भ्रपटलादिषु स्वच्छेषु समस्ति । स्यादेतत् । अस्ति कृष्णसारलक्षणो भूत-
विशेषः प्रसन्नान्धस्यापि अतस्तस्यापि रूपोपलब्धिः स्यादित्यत आह त-
त्तृष्णापूर्वकेति । रूपोपभोगतृष्णा हि तत्साधनं कृष्णसारमपि विषयी-
करोति । एतदुक्तं भवति । भूतविशेषः कर्म्मापेक्षो रूपं च पश्यति चक्षु-
रित्युच्यते । कर्म्मक्षयात् तु प्रसन्नान्धस्य न रूपं पश्यतीति न चक्षुः । अस्तु
गोलकमेव चक्षुः किमेतावतापीत्यत आह न चेति । विच्छिन्नं गोलकमर्था-
दनुभूयत इत्यर्थः । तदेवं वस्तुनः सान्तरस्य ग्रहणमप्राप्यकारित्वे हेतुरु-
क्तम् । केचित् तु सान्तरम् इति ग्रहणविशेषणं हेतुं कुर्व्वन्ति तन्मतमुप-
न्यस्यति । अपरे त्विति । साध्यविपर्य्ययादस्य व्यतिरेकं दर्शयति । न हि
प्राप्यकारिष्विति । पक्षधर्म्मतामाह दृष्टं त्विति । यच्चोक्तमप्राप्यकारि-
त्वे साधनं पृथुतरग्रहणादिति तद्विभजते । पृथुतरेति । द्व्यामयो हि संयोगो
ऽल्पमेव संयोगिनमनुरुध्यते न महान्तम् । न जातु रथादिसंयोगा गमो
व्यश्नुवते मा भूत्सर्व्वेषु रथादीनां तत्संयोगादीनां चोपलब्धिः तेन याव-
न्मात्रं राष्ट्रवनादेर्गोलकेन व्याप्तं तावन्मात्रस्य ग्रहणप्रसङ्गः । हेत्वन्तरं चाह
द्विगिति । अस्यापि व्यतिरेकमुखेन गमकत्वं दर्शयति । यदि प्राप्यका-
३६ । १ रीति । अपरमपि हेतुमाह सन्निकृष्टेति । यद्यपि गतिक्रियाणां प्रत्येकं
स्वाश्रयस्य देशान्तरविभागसंयोगोपजननं प्रति विप्रतायामविशेषः स्वाश्रय-
प्रत्यासत्तौ वा विशेषस्तथा ऽप्या चापादानविभागाद् आ च प्राप्तावधिदेशप्राप्ते-
रन्तरालवर्त्ती यावान् गतिक्रियाप्रचयः पूर्व्वापरीभूतो गतिरिह विवक्षितस्तस्य
सान्तरत्वं मन्दत्वं विलम्बः । नैरन्तर्य्यं पाटवं क्षिप्रता । तामिमां गतिम-
भिन्दद् नैरन्तर्य्येण कुर्व्वदपि सन्निकृष्टमाशु प्राप्नोति न विप्रकृष्टेन तुल्यकालं
किन्तु विप्रकृष्टं चिरेणेति । यथोक्तं दिग्नागेन । "सान्तरग्रहणं न स्यात् प्राप्तौ

ाने ऽधिकस्य च । बहिर्वर्तित्वादिन्द्रियस्योपपन्नं सान्तरग्रहणमिति चेद् अत
आह । अधिष्ठानाद्बहिर्नाथ किं त्वधिष्ठानदेश एवेन्द्रियम् । कुतः तद्विकि-
याद्वियोगत: । सत्यपि च बहिर्भावेन शक्तिविषये वृत्ते । यदि च स्यात्तदा
पश्येदप्युन्मील्य निमीलनाद् । यदि च स्यादुन्मील्य निमीलितनयनो ऽपि
रूपं पश्येत् उन्मीलनादस्ति बहिरिन्द्रियमिति । तद्वार्तिककार: सान्तरग्रह-
णादिति हेतुं विकल्प्य दूषयति यत्तावदिति । सान्तरता खल्वप्राप्तिपा- ३६ । ४
र्य्यायादप्राप्तिं लक्षयति । हेत्वर्थस्य प्रतिज्ञार्थेनाविप्रत्वादभेदेन । तदुक्तं प्र-
तिज्ञार्थान्न भिद्यत इति । हेतुप्रतिज्ञापदवाच्यत्वेन भेदमुपपर्य्यासेप्याक्षेप-
समाधे द्रष्टव्य: । तस्य व्यवधायकत्वादिति । रूपवतो ऽप्रसादस्वभा-
वस्य कुड्यादेरित्यर्थ: । यत्तु प्रसादस्वभावं तेज: तन्न गृह्यते किं तु तस्य
रूपमात्रं विस्फारिताक्षैव दृश्यते । तदाश्रयं च द्रव्यं साधयिष्यते । न च
तो द्रव्यस्यान्तरम् । मा भूद्गन्धादिभिरन्तरं द्रव्यस्य मा न भूतां च
निरन्तरे द्रव्ये । स्वगुणाभ्यामन्तरितत्वात् । न चापातजन्मालोचनं वा
विकल्पो वा द्रव्यानुमानं प्रतीयते येन रूपमात्रानुमितं द्रव्यमिन्द्रियार्थयो-
र्मध्ययोरन्तरं स्यात् । अपि च रूपमात्रमगृह्यमाणे द्रव्ये स्वतन्त्रं गन्धा-
दिवद्गृह्यमाणं कथमन्तरा स्वाश्रयमनुमापयेत् । आकाशादीनामाश्रयाणाम-
प्रत्यक्षत्वात् । तस्माद्विवित्तावयवतेजोऽवयविद्व्याप्रत्यक्षत्वसमारोपमात्रेण दूषणं
समाधानं त्वन्यथासिद्धत्वदूषणं पारमार्थिकं द्रष्टव्यम् । अथाभावो ऽन्तर-
शब्दवाच्य इति नास्माकं मूर्तद्रव्याभावादन्यदाकाशमस्तीति भाव: ।
प्रमाति । स स्वतन्त्रप्रत्यक्षविषयो न भवति । इन्द्रियं चार्थं चान्तरा
भावो ग्राह्यस्तेन सहार्थस्य ग्रहणं सान्तरग्रहणं न चेन्द्रियार्थयोर्मध्ये
तस्य विशेषसंयुक्तस्य वा समवेतस्य वा ग्रहणमस्ति यतन्त्रो ऽयमभावो
गृह्यते इति भाव: । स्यादेतन्मा भूदान्तरालिकं संयुक्तं समवेतं वा विशेष्यं
संयुक्तसमवेतमेव तु रूपादि विशेष्यमिति ततन्त्रो ऽयमभावस्तद्विशेषणत्वेन
विशेष्यमिष्यते ततश्च सान्तरग्रहणमुपपत्स्यत इत्यत आह तेन सहोप- ११ । १५
लम्भादिति । प्रतीयते हि त्वगादिभिरपीन्द्रियै: प्राप्यकारिभिरोष्ठाभाव-
विशेषणं विविरन्तरं पाये न चेन्द्रियाणामप्राप्यकारिता । तस्मादनैका-
न्तिकत्वम् । अन्वयाभ्युपगमेनैतदुक्तम् । अन्वयाभावे तु विरुद्धमिति भाव: । न

३६ । १६ च तैजसं रूपमन्तरं येन सान्तरग्रहणं स्यादित्याह न चान्या गतिरिति ।
यथा चैतत्तथोपपादितमधस्तात् । ये तु सान्तर इति ग्रहणमिति हेतुमाहु-
स्तान्प्रति दूषणमाह यैरपीति । अन्यथासिद्धत्वे हेतुमाह शरीरेति ।
शरीरावच्छिन्नाः खल्वात्मानः शरीरायतनाः शरीरमेवात्मानमभिमन्यमाना
अर्था मनु भवन्ति । तत्र य एव शरीरासंबद्ध इत्यनुभूयते तमेव सान्तर
इति मन्यते । इन्द्रियसंबन्धो भवतु मा वा भूत् शरीरसंबन्धेन तस्य
स्पर्शादौ न सान्तरत्वाभिमान इत्यर्थः । हेत्वन्तरं दूषयति यदपीति ।
संबन्धमात्रेणेति । प्राप्यग्रहणं संबन्धचतुष्टयव्याप्त्यर्थं तत्रार्थेन्द्रियेणार्थस्य
संबन्ध इन्द्रियावयवैरर्थस्यार्थावयवैरिन्द्रियस्येन्द्रियावयवैरर्थावयवानां न
चैतन्निर्यतो विना पृथक्त्वतां भवतीति पृथक्त्वता सूचिता । यथा वर्तिदेशे
पिपिहितमपि तेजः प्रसर्पत्प्रासादोदरं व्याप्नोति । तत्कस्य हेतोः । पृथ-
सत्वादिति । स्वभावतः प्रसरदपि न स्वपरिमाणानुविधायिनं प्रत्ययमाधत्ते
किं तु विषयभेदानुविधायिनम् । विषयनिरूपणाधीननिरूपणा हि प्रत्यया
नेन्द्रियनिरूपणाधीननिरूपणाः । तदिदमुक्तं विषयभेदानुविधायी
प्रत्यय इति । अपरमपि हेतुं दूषयति । यत्पुनरिति । देहमध्ये चान्तरा-
वस्थितस्य पृथिव्यादेः संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वं भूयस्त्वं चापेक्षमाणस्येति ।
खगानां चोपर्युपरि संचरतां दूरान्तिकभावो बहुलतमालोकावयवभागानां
संयुक्तसंयोगाल्पत्वभूयस्त्वाभ्यामवगन्तव्यः । स च तादृगालोकावयवी
प्रत्यक्षो ऽन्यथा न रूपमात्रेण तदनुमानं शक्यमित्युक्तम् । न च खग-
नामुपर्युपरि संचरतां दूरान्तिकप्रत्ययः स्यान्न च पतति पतत्रीवेह ग्रामे
नेहेति भवेत्तस्मादन्यथासिद्धेरेव सहान्तरेण ग्रहणादितिवदपि दूषणमिति
३७ । १० द्रष्टव्यम् । अपरमपि हेतुं दूषयति । यत्पुनरिति । युगपद्गमनमिच्छु-
तदभिमानस्त्वन्यथासिद्धः अचिन्त्यो हि तेजसो लाघवातिशयेन वेगातिश-
यो यदुदयगिरिशिखरमारोहत्येव मार्तण्डमण्डले भवनोदरेष्वालोक इत्यभि-
मानो लौकिकानाम् । तादृशं चाक्षुषमपि तेज इति क्रमेणापि गच्छत्
युगपदेव तत्र प्राप्तमिति लक्ष्यते । न चैकस्मादेव कर्मणो युगपद्दूरा-
न्तिकसंयोगा भवन्तीति युक्तम् । तद्धि स्वकार्ये जनयितव्ये स्वाश्रयप्रत्या-
सत्तिमपेक्षते । अन्यथा मथुरास्थस्य देवदत्तस्य कर्म पाटलिपुत्रेण देवद

येत् । वेगाख्यसंस्कारवमपि कर्म्म न सहसा शरमन्तरालदेशेन च लक्ष्येण
योजयति । तस्मान्मिथ्यैव यौगपद्याभिमान इति । चोदयति कथं पुनरि-
अस्ति हि शाखाचन्द्रमसोर्ग्रहणे यौगपद्याभिमानः न चायमसति बाधके ३७ । १३
मिति वक्तुं शक्यः सो ऽयमबाधितो बोधयत्यप्राप्यकारितां चक्षुष इत्यर्थः ।
हरति इदमिति । इन्द्रियं यद्यगत्वा ऽनागतमर्थं गृह्णीयात् किमस्य कुड्यक-
पावरणमपकुर्य्यात् । येन तदावृतं न गृह्णीयात् । गतौ तु स्पर्शवता प्रसादर-
न सैवास्य प्रतिबद्धेति न प्राप्नोति विषयमप्राप्तं च न गृह्णातीति । प्रयोगस्तु
:श्रोत्रे प्राप्य स्वविषये कार्य्यं कुरुतः जनकत्वे सति तत्प्राप्यैवजनकत्वात् ।
जनकं सद् यदप्राप्तो यन्न जनयति तत् तत्प्राप्यैव तज्जनयति यथा कुम्भ-
को मृदामप्राप्यैवकुर्वन् कुम्भं तत्प्राप्यैव करोति तथा चेतत्तस्मात्तथेति ।
न्तरमाह । दूरान्तिकानुविधानमि ति । दूरे नोपलभ्यते अन्तिके
लभ्यते अप्राप्तिरविशेषेण दूरे ऽप्युपलम्भः स्यादनुपलम्भो वा अन्तिके
च स्यात् । प्राप्तो तु दूरं गच्छत् प्रक्षीणं सत् प्राप्तमर्थं न गृह्णाति
यथा तैजसमप्यभिभूतं न गृह्णाति । यथोल्काप्रकाशं मध्यन्दिने अन-
भूतं तु मार्त्तण्डमण्डलं गृह्णात्येवेति । चोदयति विषयीभावादिति ।
यो हि तादृश इन्द्रियस्य स्वकारणादुपजातः परिणतो वा ऽर्थस्य
प्राप्तयोरेव ग्राहकग्राह्यभावः व्यवहितविप्रकृष्टौ च न तौ तादृशौ तत्कि-
मीयमानप्राप्तिकल्पनयेत्यर्थः । परिहरति तच्च नैवमिति । निषेत्स्यते
क्षणभङ्गपरिणामो भावानां तेन स्थेमभाजां भावानां स्वरूपयोग्यता वा
त्वादिर्विषयीभावः सहकारिसाकल्यं वा ज्ञानोपजननं प्रति परिशिष्यते ।
स्वरूपयोग्यतामात्रं चेदाश्रीयेत तदा यदेवाव्यवहितं सन्निहितं तद-
सन्निधानं विप्रकृष्टमपि व्यवहितमपि तदेवेति तथैव तेन ज्ञानं जनयि-
तव्यम् । अस्ति हि तस्य तदा ऽपि स्वरूपयोग्यतेति सहकारिसाकल्यं तु
नैव तस्मान्न संबन्धमन्तरेण विषयीभाव इति सूक्तम् । संदिग्धः पृच्छति
अप्राप्यकारित्वमिति । अयमभिसंधिः । कुलालादौ प्राप्यकारिणि
यथा विप्रकृष्टो व्यवहितश्च न करोतीति अप्राप्यकारिणि चायस्कान्तादौ ३८ । ५
यथा विप्रकृष्टो व्यवहितश्च लोहं मणिमाकर्षति तस्मात्तत्र प्रमाणं
मिति उत्तरम् । इन्द्रियत्वमेव प्रमाणं तदेव पञ्चावयवोपपन्नमाह

३८ । ६ प्राप्यकारीति । यदि तु कश्चित् दृष्टान्तस्य साध्यविकलत्वमुद्भावयेत् त्वगादीनामप्राप्यकारित्वादिति तं प्रत्याह अथ न किं चिदिति । पृच्छति अथेति । योग्यतयैव हि कारणानि स्वकार्य्यं कुर्व्वन्ति प्राप्तिस्तु स्वरूप-योग्यताप्रयुक्तां व्याप्तिमुपजीवति न त्वस्याः स्वाभाविकं व्यापकत्वमिति भावः । उत्तरं सो ऽपीति । सहकारिसाकल्यं तावन्न प्राप्तेरतिरिच्यत इत्युक्तम् । केवलं स्वरूपयोग्यता वक्तव्या । सा च व्यस्तानामप्यस्तीति यत्र तत्र व्यवस्थितेभ्यो ऽपि कार्य्योत्पादप्रसङ्गः । अयस्कान्तमणेरपि चक्षुष इव वृत्तिभेद एषितव्यः । अन्यथा व्यवधानविप्रकर्षयोरपि लोहाकर्षणप्रसङ्गात् । न च व्यवधानविप्रकर्षाभावसहितो लोहमाकर्षति व्यवधानविप्रकर्षयोस्तु तदभावाभावेन न भवतीति सांप्रतम् । प्राप्तेरेव तत्र तत्र कार्य्योत्पादं प्रति उपयोगस्यावेदितत्वात् । योग्यतामात्रस्य चोपाधेरपाकृतत्वात् । यथा च द्रव्यातिरिक्तस्तद्धर्म्मः प्राप्तिस्तथा निवेदयिष्यते । तस्मात्सर्व्वमवदातम् । उपसंहरति । तस्मादिति । यदपि कृष्णसारानुग्रहोपघाताभ्यां दर्शनादर्शनादिति तत्रोच्यते । तदधिष्ठानानुग्रहोपघाताभ्यां तस्यानुग्रहोपघातौ । यथा कूष्माण्डलतासेचनच्छेदनाभ्यां तत्फलस्यानुग्रहोपघातावत एव हि निर्गता ऽप्यच्छिन्नमूला चक्षुःसंततिः कार्याय समर्था न च्छिन्नमूलेति सिद्धम् ।

पृच्छति अथ ज्ञानेति । प्रत्यक्षसमाख्यातलक्ष्यानुवादेन लक्षणे विधीयमाने ज्ञायतएवैतज्ज्ञानमिति लोके साक्षात्कारिज्ञानहेतोः प्रत्यक्षत्वादिति भावः । उत्तरं सुखादिव्युदासार्थम्* । तदेव हि लक्षणवाक्यमुच्यते यस्य लक्ष्यानपेक्षो ऽतिव्याप्त्यव्याप्तिव्युदासो लक्षणपदेभ्य एव प्रतीयते । लक्ष्यानुरोधेन तु लक्षणव्यवस्थापने ऽन्योन्याश्रयत्वमगतिर्व्वेति भावः । सुखादीनां विज्ञानाभिन्नहेतुजत्वेन विज्ञानत्वादशक्यं व्यावर्त्तनमिति चेद् । न अभिन्नहेतुजत्वासिद्धेः । न खलु यैव चन्दनस्पर्शज्ञानस्योत्पत्तौ सामग्री सैव सुखस्यापीति अस्ति हि शीतार्त्तस्यापि चन्दनेन्द्रियसंयोगाच्च शीतस्पर्शज्ञानमिति तद्वदेवास्य सुखमपि भवेत् । अवान्तरसामग्रीभेदेपीन्द्रियार्थमनस्कारजत्वाज्ज्ञानजातीयत्वमिति चेद् । न । किं चित्कारणाभेदे ऽपि कार्य्यभेदस्यानाकस्मिकत्वोपपत्तेः । तदर्थत्वाच्च कारणभेदानुसरणप्रया-

* व्यवच्छेदार्थमिति मु॰ वा॰ पु॰ पाठः ।

कम् । न चोपादानाभेदादभेद इति युक्तम् । भिन्नानामपि ज्ञानानामेकसमनन्तरप्रत्ययोपादानत्वस्य भवद्भिरभ्युपगतत्वात् । अपि चोपादानाभेदेऽप्य सहकारिकारणभेदात् कार्य्यभेदश्चेति को विरोधः । अत एवास्माकमभेदेऽप्युपादानस्य पिठरस्योखापराख्यस्य च वह्निसंयोगस्य पूर्वरूपादिप्रध्वंसानां सहकारिणां भेदाद् भिन्नजातीया जायन्ते गन्धरूपरसस्पर्शा इति सिद्धान्तः । तस्मादर्थप्रकाशेभ्यो ज्ञानेभ्यस्तद्विपर्ययतया भिन्नजातीयाः सुखादयो यथा स्वमनुकूलवेदनीयत्वादिभिर्लक्षणैरन्योन्यमपि भेदवन्तस्तीव्रसंवेगितया प्रमित्यानपेक्षमाणप्रत्यक्षवेदनीया इति रमणीयम् । स्यादेतत् । असत्यपीन्द्रियार्थसन्निकर्षे ज्ञानमात्रादेव सुखदुःखयोः स्वप्नान्तिके दर्शनात् यथापीन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्तरापि ज्ञानमस्तीति तदेव सुखदुःखयोः कारणं क्लृप्तसामर्थ्यादिन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य तु ज्ञानमात्रोपयोगादन्यथासिद्धौ भावाभावाविति । तदयुक्तम् । स्वप्नान्तिके सुखदुःखोत्पादस्यासिद्धेः तज्ज्ञानस्यार्थज्ञानस्येव मिथ्यात्वात् । यथा हि तत्र कामिनीस्मृतिविपर्य्यासः एवमुपलब्धचरतज्जन्मसुखस्मरणविपर्य्यासः । सुखदुःखबुद्ध्युत्पाद एव वा ऽत्र धर्म्माधर्म्मोपयोगो न तु सुखदुःखोत्पादे । न चासतीन्द्रियार्थसन्निकर्षे ज्ञानमन्यन्मनोरथादि वा तादृशं सुखभेदं विधत्ते यादृशो विषयोपभोगजन्मा सतीन्द्रियार्थसन्निकर्षे ज्ञानमात्रमेव तस्य हेतुः ज्ञानहेतुस्तु सन्निकर्ष इत्युक्तमिति चेद् न । विषयासन्निधाने विषयस्मृतिमतः तादृशस्य सुखभेदस्यानुत्पादादित्युक्तमेव । विषयसाक्षात्कारस्तदुत्पादहेतुर्न विषयज्ञानमात्रमिति चेद् । इन्द्रेश्वरस्याप्यस्ति तत्रभवतो योगर्द्धिसंपन्नानां च महाधियां समस्तवस्तुसाक्षात्कार इति तेषामपि सुखदुःखोत्पादप्रसङ्गः प्रसङ्गेन भगवत्यां प्रतिप्रसवधारणायाम् । तस्मादिन्द्रियार्थसन्निकर्षोऽपि सुखदुःखोत्पादहेतुरेषितव्यः स च सत्यप्यर्थसाक्षात्कारे नास्ति सिद्धानामिति न तेषां सुखदुःखोत्पादः । अपि च चरमभावि कारणं गृहीत्वा पूर्वभाविनामकारणत्वापादने तन्त्वादीनामपि पटादीन् प्रत्यकारणत्वप्रसङ्गः । संयोगविशेषादेव तादृशपटोत्पत्तेः तन्त्वादीनां च संयोगभेदएवोपयोगात्तत्सहितस्य तु साक्षात्कारस्य सन्निकर्षस्याप्यालोचनसहितस्येति समानम् । यथा ऽऽहुः मर्म्मविदः । रागवदभिप्रेतविषयसान्निध्ये सतीष्टोपलब्धीन्द्रियार्थसन्निकर्षधर्मसंव्यपेक्षादात्ममनसोः संयोगात् यदनुग्रहाभिष्वङ्गनयनादिप्रसादजनकमुत्पद्यते

तत्सुखमिति । तस्मात्सूक्तं सुखादिनिवृत्त्यर्थं ज्ञानग्रहणमिति । इह द्वयी प्रत्यक्षजातिरविकल्पिका सविकल्पिका चेति । तदोभयी इन्द्रियार्थसंनिकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यभिचारीति लक्षणेन संगृहीता ऽपि स्वशब्देनोक्ता । तत्र विप्रतिपत्तेस्तत्राविकल्पिकायाः पदमव्यपदेश्यमिति सविकल्पिकायाश्च व्यवसायात्मकमिति । तत्र व्यपदेशो विशेषणमुपलक्षणं वा । नामजात्यादि तत्कर्म्म व्यपदेश्यम् विशेष्यमिति यावत् । तद्यथा डित्थो ऽयं गौरयं शुक्लो ऽयं कमण्डलुमानयं गच्छत्ययमिति सर्वं हि सविकल्पकं विशेषणविशेष्यभावेन वस्तुषु प्रवर्तते । अविद्यमानं व्यपदेश्यं यस्मिंस्तदव्यपदेश्यं जात्यादिस्वरूपावगाहि न तु जात्यादीनां मिथो विशेषणविशेष्यभावावगाहीति यावत् । तत्र नामरहितमविकल्पकं नास्तीति ये विप्रतिपद्यन्ते तन्मतमपाकर्तुमुपन्यस्यति भाष्यकारः यावदर्थं वै नामधेयशब्दाः । सर्व्वे ऽर्थाः सर्वथा सर्व्वदा सर्व्वेण नामधेयान्विताः । नास्ति सो ऽर्थो यः कदा चित् क्व चित् कथं चिद् नामधेयेन वियुज्यते । तदनेन नामधेयतादात्म्यमर्थानां प्रतिज्ञानीते । अत्र हेतुमाह तैरर्थसंप्रत्यय इति । अर्था हि प्रतीयमाना नामधेयेनोपेतास्तत्सामानाधिकरण्येनावगम्यन्ते गौरित्यर्थो ऽश्व इत्यर्थ इति । न चोपायतया सामानाधिकरण्यं घटते न हि चक्षुरादिसामानाधिकरण्यं रूपाद्यनुभवति । नापि ज्ञायमान उपाय उपेयसामानाधिकरण्यमनुभवति न हि भवति धूमो ऽयं वह्निरिति किं तु धूमो ऽयं धूमत्वाद्वह्निमानिति । अपि चाशब्दोपाये ऽनुमेयादौ न शब्दसंभेदेनाधिगमो भवेदस्ति तु । तस्मान्नामधेयैः सह समानाधिकरणस्यार्थस्य प्रत्ययो यत इति । तस्मान्नामधेयात्मानो ऽर्थाः । किं च गवादिषु वृक्षादिषु च शब्दापकर्षे अर्थप्रत्ययापकर्षात् तदुत्कर्षे त्वर्थप्रत्ययोत्कर्षात् प्रत्ययस्य च प्रत्येतव्योत्कर्षाधीनोत्कर्षत्वान्नामधेयोत्कर्षेणार्थोत्कर्षो ऽर्थस्य तादात्म्यं कथयति तदिदं समः प्रयोजनं संप्रत्यय इति समधिकः प्रत्यय इत्यर्थः । अस्त्वर्थसंप्रत्ययो नामधेयसामानाधिकरण्येन न त्वेतावता नामधेयात्मता सिध्यति अस्ति हि पुरोवर्तिसामानाधिकरण्येन रजतप्रत्ययो न चैतावता शुक्ती रजतात्मिका भवतीत्यत आह अर्थसंप्रत्ययाच्च व्यवहारः । ततश्चाविसंवादात् प्रमाणं सन्नामधेयतादात्म्यं साधयत्यर्थानामित्यर्थः । तदेवं सामान्यतो ऽर्थानां नामधेयतादात्म्यं व्युत्पाद्य

प्रकृते योजयति । तत्रेदमिन्द्रियार्थसन्निकर्षादुत्पन्नं विषयज्ञानं* रूपमिति वा रस इति वा एवं रूपाद्यर्थसामानाधिकरण्येन भवति । भवतु किमेतावता ऽपीत्यत आह रूपरसशब्दाश्च विषयनामधेयं किमेतावता-पीत्यत आह तेन व्यपदिश्यते ज्ञानम् । उक्तमपि व्यपदेशं व्याख्यात-माह रूपमिति जानीते रस इति जानीत इति । तथा चार्थानां नाम-धेयात्मकत्वात्तद्गोचरमालोचनमपि नामधेय†गोचरमित्यर्थवन्नामधेयेन व्यप-दिश्यमानं शाब्दं प्रसज्यत इति । न शब्दप्रमाणकतया शाब्दमपि तु शब्दे जातं शाब्दं शब्दस्यास्य विषयत्वेन जनको ऽर्थतादात्म्यात् । तथा च ना-विकल्पं शब्दरहितमस्तीति तात्पर्य्यार्थः । तथा चाहुः । "न सो ऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादृते । अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वं शब्देन गम्यते"। बालमूकादीनामपि विज्ञानं शब्दानुव्याधवद्देवानादिशब्दभावनावशात् । यद-वोचत् । "आद्यः करणविन्यासः प्राणस्योर्ध्वं समीरणम् । स्थानानामभिघा-तश्च न विना शब्दभावनामिति" । तदस्य निराकरणं लक्षणगतेनालोचन-ज्ञानाऽऽरोपार्थेनाव्यपदेश्यपदेन सूचितमिति । परीक्षापर्वणि वचनार्हमपि सुभाषितरुचितया तद्विलम्बमसहमानो भाष्यकारो लक्षणावसर एवाह । अत एवाह अव्यपदेश्यमितीति । तेन सूचिते ऽप्यर्थे अव्यपदेश्यपदं योजयति । यदिदमनुपयुक्ते शब्दार्थसंबन्धे अर्थज्ञानं तन्न नामधेयेन व्यपदिश्यते । अयमभिसंधिः । सामानाधिकरण्येन शब्दात्मकत्वं रूपादीनामभिधीयमानं शब्दब्रह्मात्मत्वं वोच्येत श्रूयमाणगोरित्यादिपदभेदात्मत्वं वा । न ताव-दाद्यः कल्पः । न खल्वस्मदादिसमस्तदर्शनपथातिवृत्तेन शब्दब्रह्मणा रूपादी-नामस्ति सामानाधिकरण्यप्रतीतिर्लौकिकानां श्रूयमाणशब्दसामानाधिकरण्ये-न तु तादात्म्यप्रसाधने ऽनुपयुक्तशब्दसंबन्धस्य बालमूकादेः रूपादिज्ञानेषु नास्ति श्रूयमाणशब्दगन्धो ऽपि प्रागेव तु तत्सामानाधिकरण्यं न तु तेषा-मपि प्राग्भवीयशब्दभावनानुगमेन तत्सामानाधिकरण्यमिति सांप्रतम् । न खलु रूपाद्यात्मनः शब्दस्य रूपादिवैशद्येनावैशद्यं संभवति । युगपद्वैशद्या-वैशद्यरूपविरुद्धधर्मयोगेन भेदप्रसङ्गात् । वैशद्ये तु व्युत्पन्नवदव्युत्पन्नो ऽपि शब्देर्व्यवहरेत् । न तु संबन्धग्रहणमपेक्षेत । न च तादात्म्यादन्य-

---

* अर्थज्ञानमिति भाष्ये पाठः । † नामधेयशब्देनेति भाष्ये पाठः ।

द्वाचकत्वं शब्दानां यत्र संबन्धग्रहापेक्षा भवेत् । न च तादात्म्ये ऽपि कल्पितभेदानां वाच्यवाचकभावः । तथा सति न सामानाधिकरण्यं स्यात् । न ह्यस्ति संभवो भेदकल्पना च सामानाधिकरण्यप्रथा चेति । तस्माद्व्युत्पन्नानामस्ति शब्दरहितं रूपादिषु निर्विकल्पकं प्रत्यक्षमिति । न केवलमव्युत्पन्नानां व्युत्पन्नानामप्यस्तीत्याह । गृहीते ऽपि च शब्दार्थसंबन्ध इति । चक्षुर्जस्य सामानाधिकरण्यविरोधाय संबन्धग्रहस्वरूपमाह । अस्यार्थस्य सास्नादिमद्रूपस्यायं गकाराद्यौकारो नामधेयमिति । इतिकरणो ज्ञानपरामर्शप्रधानः । तथा च यो डित्थो नानादेशकालावस्थासंपृक्तः पिण्डभेदः सो ऽयमिति सन्निहितदेशकालस्य इत्यर्थः । न त्वयं पिण्डो डित्थशब्द इति प्रत्ययः । चौत्सर्गिकं हि शब्दानामर्थपरत्वं क्व चित्पुनरित्यादिभिः शब्दैस्तदपोद्यते । यद्यपि संबन्धप्रतिपादनमभेदेन डित्थ इति तथापि शब्दो वाच्यपरो न स्वपरः । यथा गौर्वाहीक इति लक्ष्यमाणगुणयोगपरः । न च तन्मात्रे वाहीकस्य गोत्वं संभवति । तस्माद्भिन्नयोरेव शब्दार्थयोः संबन्धग्रहात्तन्मूलत्वाच्च शब्दव्यवहारस्य* न शब्दपुरस्सरमपि ज्ञानं सामानाधिकरण्यमात्मनो ऽर्थस्यावगमयति । ननु शब्दानुपाये ऽपि ज्ञाने शब्दः पूर्वं संभवति तद्गृहीतसंकेतस्य प्रथममिन्द्रियार्थसंनिकर्षादालोचनेन शब्दसंसर्गरहितेनालोचिते ऽर्थमात्रे तस्यार्थस्य शब्दभेदेन संबन्धाच्च शब्दविषयः संस्कारः प्रबोध्यते स प्रबुद्धः शब्दस्मृतिं जनयति । तेन व्युत्पन्नस्य निर्विकल्पकात् पराञ्चः प्रत्ययाः शब्दानुपाया अपि शब्दपुरस्सरा जायन्ते । यथाऽऽहुः । "यत्संज्ञास्मरणं तच न तदप्यन्यहेतुकम् । पिण्ड एव हि दृष्टः सन्संज्ञां स्मारयितुं क्षमः" । तस्माद्व्युत्पन्नस्यापि नामधेयस्मरणाय पूर्वमेषितव्यो विनैव नामधेयमर्थप्रत्ययः । तदिदमुक्तं गृहीते ऽपि च शब्दार्थसंबन्धे अस्यार्थस्यायं शब्दो नामधेयमिति । यदा तु सो ऽर्थो गृह्यते नामधेयरहितो नामधेयस्मरणात् पूर्वमविकल्पकेन तदा पूर्वस्मादव्युत्पन्नावस्थायामर्थज्ञानान्न विशिष्यत इति । यतो न विशिष्यते तस्मान्न तदर्थज्ञानं तादृशं भवति । ननु परप्रतिपादनादिलक्षणव्यवहाराय स्वरूपेण ज्ञाने व्यपदेष्टुं यदर्थव्यपदेशेन व्यवह्रियते तदवगच्छामो ऽर्थव्यपदेश्याकारमिति । यच्चार्थाकारं भवति यदर्थव्यपदेशयोर्नाभेदस्तस्मात्पुनरपि तादात्म्यं प्रसक्तमि

* शब्दार्थव्यवहारस्येति २ पु० पा० ।

त आह तस्य त्विति । अर्थाकारमेव तु ज्ञानमपह्नियते अन्यथा ऽर्था-
त्वादित्यर्थः । प्रतीयमानं परेव । उपसंहरति । तस्मादिति । तदेवमर्थ-
कालेन समाख्याशब्दो व्याप्रियते प्रतीयमानतया व्यवहारकाले परप्रत्या-
कालेतु व्याप्रियते कारकतया तदनेन गोपालाविपालादीनां संज्ञानिवेशनं
तासु व्यक्तिषु व्यवहारोत्कर्षहेतुः नार्थोत्कर्षहेतुरित्यपि सूचितं भवति ।
माद्विकल्पप्रत्ययापरोधार्थेनाव्यपदेश्यपदेनास्येयाविकल्पकस्य शब्दार्थ-
धरहितता सूचितेत्याशयवानुपसंहरति । तस्मादिति । तदेतद्भाष्यं
कारः तात्पर्य्यतो व्याचष्टे । तथेन्द्रियार्थेति विषयभेदानुविधायि ३८ । १९
नमिति शब्दात्मतामपाकरोति । चाक्षुषं हि रूपज्ञानं रूप एव नियतं न
दि प्रवर्तते । एवं श्रोत्रमपि शब्द एव नियतं न रूपादौ प्रवर्तते ।
पुनरिदं शब्दात्मकं रूपादि भवेत् श्रोत्रजं ज्ञानं शब्दग्राहीति रूपा-
दावपि प्रवर्त्तेत । अप्रवर्तमानं वा विधुरयति रूपादीनां शब्दात्मताम् ।
अपि च श्रूयमाणशब्दात्मत्वे रूपादीनां तेषामपि श्रवणग्राह्यत्वमित्यन्धो
ऽपि रूपं गृह्णीयात् । अस्ति हि तस्य श्रोत्रं च शब्दज्ञानं च । एवं बधिरो
ऽपि शब्दं गृह्णीयात् । अस्ति हि तस्य लोचनं च रूपज्ञानं च । अशब्दो
ऽभाव इति च विवक्षितविपरीतापत्तिः शब्दाभावस्यार्थस्य शब्दत्वादश-
ब्दत्वे वा स यथार्थः शब्दाद्भिन्नः प्रसज्येत एवमभावो ऽप्यर्थ इति शब्दः
स्यात् । तथा च नाभावः शब्दस्य सत्त्वात् तथा चार्थानुविधायि ज्ञानं
न भवेत् । अस्ति च तस्मान्न शब्दात्मानो ऽर्था इति । तदुत्पत्तिकाल-
इति प्राथम्येन शब्दानुव्यापं व्यावर्तयति । एकदेशिव्याख्यानमाह अपरे
त्विति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षेण हि लिङ्गेन यदिन्द्रियगतिज्ञानं तदपि प्रत्य-
क्षलक्षणोपेतमिति प्रत्यक्षं प्रसज्यत इति तन्निराकरणायाव्यपदेश्यपदम् ।
व्यपदेशो हेतुवचनं तदेव तदाभासेभ्यो विशिष्टं व्यपदेशः । तस्य कार्य्यं
प्रत्यायनद्वारा अनुमेयज्ञानं व्यपदेश्यं न व्यपदेश्यमव्यपदेश्यमलिङ्गादु-
त्पन्नमनुमानं व्यावर्तितमित्यर्थः । तदेकदेशिमतं दूषयति । तच्च नैवमिति ।
इन्द्रियगतिज्ञानमपीन्द्रियार्थसन्निकर्षाल्लिङ्गादुत्पन्नमित्यत आह न ह्यनु- ३९ । २
मेयमिति । नैतदिन्द्रियार्थसन्निकर्षादुपजायते किं तु तज्ज्ञानात् । अत
एवातीते ऽपि धूमादौ लिङ्गे तत्स्मरणमात्रादेवानुमेयज्ञानं भवति । न च

सन्निकर्षपदस्य मुख्यत्वे संभवति चामलक्षणा युक्तेति भावः । उपसंहरति
३९ । २ अत इति । इमं च वार्त्तिकग्रन्थमबुध्यमाना इन्द्रियगतिज्ञाननिवृत्त्यर्थ-
मिन्द्रियविषयेष्विति पदं सूत्रे ऽध्याहरन्तीति ।

क्रमप्राप्तस्याव्यभिचारिपदस्य तात्पर्यं ब्रुवाणो भाष्यस्यापि तात्पर्यमाह ग्रीष्मे मरीचय इतीति । यद्यपि सामान्यलक्षणेनैव व्यभिचारिणो निरस्ताः प्रत्ययास्तदपेक्षं च विशेषलक्षणम् । अन्यथा ऽनुमानादिलक्षणेष्वप्यव्यभिचारिपदमुपादेयं स्यात् तथा ऽपि सिद्धे सत्यारम्भो नियमार्थः द्वयी हि प्रमाणानां गतिः । किं चित्सत्तामात्रेण प्रमासाधनं यथा प्रत्यक्षम् । न हि चक्षुरादीनां ग्रहणं प्रमायामुपयुज्यते अपि तु सत्तैव । अनुमानादीनि तु स्वज्ञानेन प्रमासाधनानि न खल्वगृहीतं लिङ्गं वा शब्दो वा ऽऽगमहितं सादृश्यं वा यथाविषयमादधाति प्रमाम् । तत्रानुमानस्य प्रमोपजननात् प्रागेवार्थाव्यभिचारग्रहणमपेक्ष्यते नान्यथा ततः प्रमा सिध्यतीति । शब्दादौ तु यद्यपि प्रमोपजननं प्रति नार्थाव्यभिचारग्रहापेक्षा तथा ऽऽपि वाक्यमतिरोहितार्थमन्तर्मध्यपतितस्य द्रागित्येव प्रतीयमानार्थस्यापि दृश्यते जर्भरी तुर्फरीतू इत्येवमादेर्मन्त्रस्याप्रवेतृकतया सामान्यतो ऽर्थाव्यभिचारित्वं ग्रहीतुम् । औत्सर्गिकं हि शब्दानामर्थपरत्वमत एव निगमनिरुक्तव्याकरणवशायास्ततो ऽर्थमवधारयन्ति । एवं यथा मुद्गस्तथा मुद्गपर्णीति आप्तवाक्यश्रवणादेव मुद्गसादृश्यज्ञानस्यानुपजनितफलस्यापि शक्यं तदर्थाव्यभिचारित्वं निश्चेतुम् । प्रत्यक्षस्य तु प्रमाणस्यात्यन्तपरोक्षस्योपलम्भ एव प्रमोपजननात् प्राग् दुर्लभः प्रागेव तु तस्य अर्थाव्यभिचारित्वम् । यद्यपि च संवेदनप्रामाण्यपक्षे ऽपि तत्संवेदनं मनसा सुलभं तथा ऽपि न तन्मात्रं प्रमाणमपि त्वसाधारणेन्द्रियार्थसन्निकर्षसहायमिति तत्सहायस्य तस्य परोक्षत्वमेव तेन प्रत्यक्षस्य प्रमाणस्य फलाव्यभिचारेणैवाव्यभिचारज्ञानं न स्वरूपत इत्यतः प्रमाणान्तरेभ्यो व्यावृत्तमसाधारणं प्रत्यक्षस्य रूपमाख्यातुमव्यभिचारिपदोपादानम् । अथ वा प्रत्यक्षाव्यभिचार एवानुमानाद्यव्यभिचारे कारणम् । न ह्यस्ति संभवो ऽव्यभिचरितप्रत्यक्षगृहीतपक्षधर्मताकं तर्कसहायप्रत्यक्षगृहीताविनाभावं वा ऽनुमानं व्यभिचरतीति । यत्तु बाधितविषयं सत्प्रतिपक्षितं चानुमानं तदपि यद्यपि प्रथमं व्याप्तिग्रहदशायां

न खण्डितं तथा ऽपि खण्डनोत्तरकालं सो ऽपि प्रतीयते । तस्य च व्याप्तिग्राहि
प्रत्यक्षं तथापि व्यभिचरतीति । एवमागमो ऽपि साक्षात् क्व चित्परम्परया च
प्रत्यक्षपूर्वकस्तद्व्यभिचारेणैव व्यभिचरति । आगमव्यभिचारेण चोपमानव्यभि-
चारो व्याख्यातः । तदेवं प्रत्यक्षाव्यभिचारेण प्रमाणानामव्यभिचारो ऽस्तीति
प्रत्यक्षस्यैव विशेषणमव्यभिचारिपदं चकार नेतरेषां प्रमाणानां न ह्यस्ति संभ-
वस्तन्मूलं प्रत्यक्षमव्यभिचारि तानि च व्यभिचारीणीति । को ऽयं विशेषः
प्रमाणान्तरेभ्यः प्रत्यक्षस्य । यथा ऽऽह मीमांसावार्त्तिककारः । "प्रत्यक्षाव्यभिचा-
रेण स्वलक्षणबलेन च । प्रसिद्धाव्यभिचारित्वान्नानुमानं परीक्ष्यते" इति । तस्मा-
त्सूक्तं ग्रीष्मे मरीचय इति भाष्यं तत्प्रतिषेधार्थमिदमुच्यते अव्य-
भिचारीति । पृच्छति किमिदमिति । उत्तरं यदतस्मिंस्तदिति । तच्चोपपा- ३९ । ४
दितं द्वितीयसूत्रे । पुनः पृच्छति । किं पुनरत्रेति । एकदेशिमतेनोत्तरम् एके
तावदिति तदेतद् दूषयति । तच्च नैवमिति । पृच्छति । कस्मात् । उत्तरम् ।
अर्थस्येति । तदेव स्फोरयति । यस्मादिति । अत्र च न निर्विकल्पकं भ्रान्तं
किं तु सविकल्पकमित्याह । तांस्तु मरीचीनिति । इन्द्रियेणालोच्य मरीचीन्
ऊष्मावयवमुच्चलतो निर्विकल्पकेन गृहीत्वा पश्चात्तत्रोपघातदोषाद्विपर्येति
सविकल्पको ऽस्य प्रत्ययो भ्रान्तो जायते तस्माद्विज्ञानस्य व्यभिचारो नार्थ-
स्येति । यथा ऽऽहुर्निरुक्तकाराः "नैष स्थाणोरपराधो यदेनमन्धो न पश्यति
पुरुषापराधः स भवति" । अव्यभिचारिपदेनैव संशयज्ञानमपि परास्तम् । नो
खलु संशयज्ञानं विकल्प्यमानवस्तुगोचरं तद्रूपं वस्तु प्रापयति । अप्रापय-
च्चोपदर्शितं कथं संवादकमसंवादकं च कथमव्यभिचारि । तस्मादव्यभिचा-
रिपदेनैव संशयज्ञाने निरस्ते सविकल्पकप्रत्यक्षावरोधार्थमुपादीयमानं व्यव-
सायात्मकपदं संशयज्ञानप्रत्यक्षतया करणमन्वाचिनोति । तद्यथा । एधाना-
हर्तुमरण्यं गच्छ शाकमप्यानेष्यसीति शाकानयनमन्वाचीयते न तु तद्वे-
कस्य प्रेषितुर्विधित्सितं तथेहापीति । व्यवसायात्मकपदं साक्षात्सविकल्प-
कस्य वाचकं तथा हि व्यवसायो विनिश्चयो विकल्प इत्यनर्थान्तरं स
आत्मा रूपं यस्य तत्सविकल्पकं प्रत्यक्षम् । तदेतदतिस्फुटत्वाद् विस्प-
ष्टमतएवेति भाष्यवार्त्तिककाराभ्यामव्याख्यातम् । अस्माभिः "त्रिलोचनगुरून्नी-
तमार्गानुगमनोन्मुखैः । यथामानं यथावस्तु व्याख्यातमिदमीदृशम्" ॥

स्यादेतत् । न व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षं भवितुमर्हति । अभिलापसंस-र्गयोग्यप्रतिभासं हि तत् । न चेन्द्रियार्थाभ्यां लब्धजन्म विज्ञानमर्थसाम-र्थ्यमभिलापेन योजयितुम् । न ह्यर्थे शब्दाः सन्ति तदात्मानो वा तथा सत्य-व्युत्पन्नस्यापि व्युत्पन्नवद्व्यवहारः स्यादित्युक्तम् । न चाभिलापो ऽर्थसंसर्गी संवेदनधर्मो ऽपि तु तन्नियोजनात् तस्मादर्थादुपजायमानं ज्ञानमर्थमेवादर्शये-न्नाभिलापम् । न हि रूपाज्जायमानं* प्रत्यक्षं रससहितमेतदादर्शयति । तस्मा-दभिलापसंसर्गानपेक्षमभिलापसंसर्गिणमादर्शयन्निर्विकल्पविज्ञानं विकल्पवासनो-त्थापितमनियतार्थग्राहि मानसमात्मीयमुपेक्षालक्षणं व्यापारं तिरस्कृत्यानुभव-प्रभवतया ऽनुभवव्यापारं दर्शनं पुरस्कृत्य वर्तमानमनुभवतया ऽभिमन्यन्ते प्रतिपत्तारः । तत्सिद्धमेतद् यदर्थसामर्थ्यलब्धजन्म न तच्छब्दकल्पनानुगतं यथा निर्विकल्पकमर्थजन्मानश्च विवादाध्यासिता विकल्पा इति प्रसङ्गसाधन-विरुद्धव्याप्तोपलब्धिः । शब्दकल्पनानुगतत्वस्य हि प्रतिषेध्यस्य विरुद्धं तदन-नुगतत्वं तेनार्थसामर्थ्यजत्वं व्याप्तं तस्योपलब्धिस्तदननुगतत्वमुपस्थापयन्ती तदनुगतत्वं विरुणद्धीति । अथैषां प्रत्ययानां प्रत्यक्षमभिलापानुगतत्वमशक्या-पह्नवम् । हन्त भोः नार्थसामर्थ्यजत्वमिति प्रसङ्गविपर्ययः । तथा हि यदभिला-पकल्पनानुगतं न तदर्थसामर्थ्यजं यथेश्वरप्रधानादिविकल्पविज्ञानं तथा चैते विवादाध्यासिता विकल्पा इति व्यापकविरुद्धोपलब्धिः । निषेध्यमर्थसामर्थ्य-जत्वं तदभिलापकल्पनाननुगतत्वेन व्याप्तं तद्विरुद्धं च तदनुगतत्वमिति । न च संदिग्धव्यतिरेकिता अर्थसामर्थ्येन हि तदुत्पद्यमानं अर्थरूपमनुकुर्याद् न शब्द-रूपम् । न ह्यर्थे शब्दाः सन्ति तदात्मानो वेत्युक्तम् । असंबद्धरूपानुकारे तु विज्ञानस्य सर्वरूपानुकारेण सर्वसर्वज्ञतापत्तिरिति । संकेतवशाच्छब्दानामर्थसं-बन्धेनार्थोपलब्धौ तत्स्मरणात् तत्संसृष्टवेदनमिति चेद् । यत्र तर्हि कृतसं-केतः तदेव स्मारयेदेतान् तत्रैव च ते कृतसंकेता यदनुगतं सामान्यं न च तद्दृष्टं किं तु स्वलक्षणं दर्शनगोचरः तदेव हि परमार्थसत् विज्ञानज-नकं न तु सामान्यं सर्वसामर्थ्यरहितं हि तद् अलीकत्वात् । तस्माद्यद् दृष्टं न तेन शब्दानां संबन्धो येन तु संबन्धो न तद्दृष्टम् । अपि च रूपस्य शब्दवाच्यत्वे दर्शनादिव वह्निरूपम् इति वाक्यादपि प्रतीयेत । तथा च

---

* जायमानमिति २ पु॰ पा॰ ।

शब्दादपि तस्मिन्प्रतीते शीतापनोदनप्रसङ्गः । सामान्यविषयौ लिङ्गशब्दौ अननुभूतसामान्यस्य च स्वलक्षणं तादृशं च तद्दर्शनकारणमिति निर्विकल्पकेन प्रथमाक्षसन्निपातजन्मना जातिमद्वस्तुवेदनात्तथोपलब्धे च न संबन्धस्य शब्दस्य स्मरणं तथा च तच्छब्दाभिधेयजातिविशिष्टद्रव्यावगाहीन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्मविकल्पप्रत्ययो गौरयमित्येवमाकारो जायतइति चेद् । यथाऽऽहुर्निरस्तकाराः "निर्विकल्पकबोधेन द्व्यात्मकस्यापि वस्तुनो ग्रहणम् । तत्र । ततः परं पुनर्वस्तु धर्मैर्जात्यादिभिर्यया । बुद्ध्या ऽवसीयते सापि प्रत्यक्षत्वेन संमतेति" । तन्न । विकल्पविवेकेन जात्यादेरविकल्पकेनाग्रहणात् । न हि जातिजातिमन्तौ क्रियाक्रियावन्तौ गुणगुणिनौ तत्समवायो वा विवेकेन चकासति न च विवेकेनाप्रतिभासमानाः शक्या मिथो योजयितुं क्षीरोदकवत्तद्वेदिना । तस्मादेकमविभागं स्वलक्षणमनादिविकल्पवासनासमारोपितजात्यादिभेदं तथा तथा विकल्प्यतइति युक्तमुत्पश्यामः । अपि च परमार्थसद्वस्तुद्वयवेदने ऽपि कुतो विशेषणविशेष्यभावः न ह्यतुल्यावेकविज्ञानविषयौ मिथो विशेषणविशेष्यभावमापद्येते । विशेषणं खलूपकारकम् उपकार्यं च विशेष्यं नान्यथा तयोस्तद्भावः । न चैकविज्ञानसमारूढयोर्व्याप्यव्यापकभावः कार्यकारणभावो वा संभवी समानकालयोस्तयोरुभयोरपि पौर्वापर्यनियमात् । अपि च वस्तुनिवेशे जात्यादीनामुपाधीनामेकस्य वस्तुनः सत्त्वं च द्रव्यत्वं च पार्थिवत्वं च वृक्षत्वं च शिंशपात्वं चोपाधय इति दूरादेकोपाधिविशिष्टग्रहे सर्वोपाधिविशिष्टग्रहप्रसङ्गः तथा ह्याधाराधेयभाव उपकारगर्भो भवति । पतनधर्मणो हि बदरस्य कुण्डमधरं प्रत्यासन्नमपतनधर्मकं बदरं विदधदाधारः तद्वदिहापि द्रव्येण जात्यादीनामुपकर्तव्यं न च शक्त्यन्तरैरुपकरोति शक्त्यन्तरोपकारे ऽपि शक्त्यन्तरकल्पनायामनवस्थानात् । तस्मात्स्वभाव एव स्वकारणाधीनजन्मा द्रव्यस्य स तादृशो येन बहूनामुपाधीनामुपकरोतीति वाच्यम् । तथा च सत्त्वोपकारसमर्थे तस्मिन् द्रव्ये गृह्यमाणे द्रव्यत्वादावपि स एवास्य स्वभाव इति तत्स्वभा[illegible]ः सत्त्वविकल्पकेन परमार्थसद्द्रव्यावगाहिना सर्व एव द्रव्यत्वपार्थिवत्ववृक्षत्वशिंशपात्वादयो विषयीकृता इति विकल्पान्तराणामानर्थक्यम् । यदाह । "यस्यापि नानोपाधेर्धीर्ग्राहिका ऽर्थस्य भेदिनः । नानोपाध्यु-

पकाराङ्गमयभिन्नात्मनो ग्रहे। सर्वात्मनोपकार्य्यस्य को भेदः स्यादनि-
श्चितः। एकोपकारके ग्राह्ये नोपकारास्ततो ऽपरे। दृष्टे तस्मिन्नदृष्टे
ऽपि तद्ग्रहे सकलग्रह" इति। अस्माकं तु अनादिविकल्पवासनोपादाना
विकल्पा यच्च गृह्णन्ति यच्चाध्यवस्यन्ति तयोरुभयोरप्यन्यनिवृत्तिरूपतया
अवस्तुत्वान्न मनागपि परमार्थसद्वस्तु गाहन्ते पारंपर्य्येण तु वस्तुप्रतिबन्धा-
त्तत्र प्रवर्त्तयन्तः प्रापयन्तश्च न विसंवादयन्ति लोकमतो वस्तुस्वभावाविनि-
वेशाद्विकल्पानां न पौनरुक्त्यमस्ति। अपि चालोचिते वस्तुनीन्द्रियेण
तदनन्तरोत्पन्नं शब्दस्मरणव्यवहितव्यापारमिन्द्रियमर्थेस्व न सविकल्प-
कामपि धियमुपजनयितुमर्हतः। यथा ऽऽह। अर्थोपयोगे ऽपि पुनः स्मार्त्तं
शब्दानुयोजनम्। अक्षधीर्यद्यपेक्षेत सो ऽर्थो व्यवहितो भवेत्। न च
यदेवालोचनमजीजनदिन्द्रियं तदेव स्मरणसहकारि विकल्पप्रत्ययमाधत्ते न
च स्मृतिर्व्यवधायिका स्यात् क्रमव्यवधायकमिति न्यायात्। यतो यः प्रागजनको
बुद्धेरुपयोगाविशेषतः स पश्चादपीति। नो खल्वतीतं भवति गोचरो ऽस्य-
स्येति न चागोचरे सहस्रेणाप्युपायैरेतत्प्रवर्त्तयितुमर्हतीति। न च स्मृतिर-
तीतविषया ऽननुभूतपूर्वं वर्त्तमानं गोचरयितुमर्हति। तद्गोचरत्वे चान्ध-
नामपि रूपसाक्षात्कारप्रसङ्गो यथा ऽऽह। तेन स्यादचलापाये ऽपि नेत्रधी-
रिति। तदेवं नामजातिगुणकर्म्मकल्पना च प्रत्यक्षत्वेन परास्ता। द्रव्य-
कल्पना ऽपि दण्डीति विशेषणं विशेष्यं च संबन्धं लौकिकीं स्थितिम्।
गृहीत्वा सङ्कलय्यैतत्तथा प्रत्येति नान्यथा। न चैतावन्तं व्यापारकलापं
विचारकनिर्वर्त्तनीयमिन्द्रियज्ञानं सहते तस्य सन्निहितविषयबलेनोत्पत्तेर-
विचारकत्वाद् इति। गुणक्रियावतां चैतन्न संभवत्येव रूपविवेकसंबन्धयो-
रप्रतिभासने घटनायोगात् चौरोदयवत्तद्वेदनेत्युक्तम्। तस्मान्न सविकल्पं
प्रत्यक्षमिति। अत्रोच्यते। यत्तावदुक्तमर्थसामर्थ्यजत्वाभिलापसंसर्गयो-
ग्यप्रतिभासत्वयोर्विरोध इति तत्र ब्रूमः। स्याद्विरोधो यदि स्वलक्षणमे-
वार्थो न त्वेतदस्ति। उपपादयिष्यते च परमार्थसज्जात्यादिमन्तमर्थं
स्थेमभाजमभिलापसंसर्गयोग्यं तेन तज्जनितं ज्ञानमर्थसामर्थ्यजं चाभिलाप-
संसर्गायोग्यप्रतिभासं चेति न विरोधः। तथा च प्रयुक्तसाधनस्य संदिग्ध-
व्यतिरेकिता। न च द्रव्याद्यभिन्नं जात्यादि भिन्नं कल्पयन्तो विकल्पा अर्थं-

सामर्थ्यजन्मान इति सांप्रतम् । द्रव्यादपि हि भेदः साधयिष्यते तेषाम् । यथा च भेदे ऽपि तेषां तद्वाचकानां सामानाधिकरण्यं तथोपपादितमधस्तात् । न च भिन्नेन शब्देन डित्थो ऽयमित्यभेदकल्पनादर्थस्य विकल्पानामनर्थजत्वमिति युक्तम् । उक्तमेतद् अव्यपदेश्यपदव्याख्यानावसरे यथा न शब्दाभेदेनार्थयोरैक्येन्द्रियग्राह्यता किं तु प्रथममालोचितो ऽर्थः सामान्यविशेषवान् सङ्केतसमयवर्तिनीमात्मनो ऽवस्थां स्मारयन् तत्कालभाविनं शब्दमपि स्मारयत्यवर्ज्जनीयतया न त्विन्द्रियजविकल्पोत्पादं प्रत्युपयोगः कश्चिच्छब्दस्मरणस्य । अन्यथा बालमूकादीनां नेन्द्रियजः स्याद्विकल्पः शब्दस्मरणाभावात् । संकेतसमयवर्त्यवस्थास्मरणं तूपयुज्यते । वस्तुनस्तदानीन्तनेदानीन्तनावस्थाभेदवत एकस्येन्द्रियजेन विकल्पेनाकलनात् । शब्दस्तु संपातायातो न निवेशयत्यात्मानमिन्द्रियजे विकल्पे । यथा ऽऽह । "देवदत्तादिशब्देन हृदयस्थेन यः स्मृतः । चक्षुषा ऽपि स एवायं पिण्डः संप्रति दृश्यते" ॥ अनेन हि पिण्डस्य पूर्व्वापरावस्थावर्त्तिनीमेकतामिन्द्रियजविकल्पगोचरत्वेन दर्शयति न तु शब्दनिवेशनमपि । तथा ऽऽह । "संज्ञा हि स्मर्य्यमाणा ऽपि प्रत्यक्षं तु न बाधते । संज्ञिनः सा तटस्था हि न रूपाच्छादनक्षमा" ॥ नार्थेन्द्रियव्यापारं व्यवधत्त इत्यर्थः । न च प्रागवस्थास्मरणसापेक्षतया नेन्द्रियार्थसन्निकर्षः कारणं विकल्पस्येति सांप्रतम् । यतो न किं चिदेकमेकस्याः सामग्र्याः सर्वसंभव इति भवन्तो ऽप्याहुः । अन्यथा ऽऽलोकमनस्कारसापेक्षमर्थेन्द्रियं निर्विकल्पकमपि न जनयेत् । यत्तु प्रथमं नाजीजनत् तत् स्मरणसहकारिविरहात् । न हि नाजीजनत्कुशूलस्थं बीजमङ्कुरमिति न समवहितक्षित्यादिसहकारिग्राममप्यस्याजनकं भवति । न च जनकत्वाजनकत्वलक्षणो विरुद्धधर्म्मसंसर्गो भेदहेतुरित्युपपादयिष्यते क्षणभङ्गभङ्गे । स्यादेतत् । अतीतावस्था नेन्द्रियगोचरस्तस्य वर्त्तमानार्थे नियमात् । न च वर्त्तमानो ऽर्थः स्मरणगोचरः स्मरणस्यानुभवजनितसंस्कारोद्बोधजन्मनः पूर्वानुभवगोचरं प्रति नियमात्तस्माद्भिन्नविषयतया नेन्द्रियसहकारिता स्मरणस्य न हि रूपविषयाः सहस्रमपि नयनप्रदीपादयः शब्दविषयस्य श्रवणः सहकारितामापद्यन्त इति । तत्किं भवतां यत्र गन्धज्ञानानन्तरं चाक्षुषरूपविज्ञानं तत्र गन्धज्ञानं न समनन्तरप्रत्ययः । तथापि

चक्षूरूपविषयं न गन्धविषयस्य ज्ञानस्य सहकारि भवितुमर्हतीति । भिन्न-
विषयत्वादेव । यथान्वयव्यतिरेकाभ्यां हि कार्य्यकारणभावो न समान-
विषयत्वमनुविधीयत इत्युच्येत तदसमानमपि समानम् । नन्वतीतावस्था-
विशिष्टत्वमस्य नेन्द्रियसन्निकृष्टमिति कथं प्रत्यक्षम् । तत्किं यदिन्द्रियसंबद्धं
तत् प्रत्यक्षं तथा सत्याकाशपरमाण्वादयो ऽपि तत्संयुक्ता इति ते ऽपि
प्रत्यक्षाः प्रसज्येरन् । तस्माद् यदेवेन्द्रियजस्य ज्ञानस्य गोचरस्तत्प्रत्यक्षं
न त्विन्द्रियसंबद्धम् । नन्वसंबन्धे इन्द्रियं कथं तत्र ज्ञानं जनयति । तच्च
ज्ञानं कथं प्रत्यक्षं प्रत्यक्षं चेत् कथमिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमिति लक्षणं
प्रत्यक्षं व्याप्नोति अस्यैव प्रत्यक्षस्य लक्षणेनाव्यापनात् । मा भूदयं पूर्व-
कालवर्त्तितेन्द्रियगोचरः । तथा ऽपि स्मरणसहकारिणा संस्कारसहकारिणै-
वेन्द्रियेण जनितं ज्ञानं तेन तद्विषयीक्रियत एव । न च यत्स्मरणसह-
कारीन्द्रियार्थसन्निकर्षेणोपजनितं तदिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं न भवति ।
तथा च नाव्यापकमस्य लक्षणम् । ननु पूर्वापरावस्थाविषयं परामर्शज्ञानं
कथमेकं विषयभेदात् परोक्षापरोक्षत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गाच्च । तथा हि
तदिति परोक्षमिदमिति साक्षात्कारः न च विरुद्धधर्मसंसर्गे ऽप्येकत्वम् ।
त्रैलोक्यस्यैक्यप्रसङ्गात् । विषयभेदश्च पूर्वदेशकालपरदेशकालसंबन्धयोरे-
कस्य विरोधाद् यथा ह्येकस्मिन् पद्मरागमणौ गृह्यमाणे तदभावो व्यव-
च्छिद्यते यदि पुनर्न व्यवच्छिद्येत तदा ऽभावो न परिच्छिद्येत तस्य
स्वाभावव्यवच्छेदरूपत्वात् । तदभावाविनाभाविनश्च ये पुष्परागादय इति
ते ऽपि सर्वे व्यवच्छिन्ना भवन्ति । यदि पुनर्न व्यवच्छिद्येरन् स एव पुष्प-
रागाद्यात्मेति तदविनाभावी पद्मरागाभाव इति स एव तदैव पद्मरागाभावः
पद्मरागश्च स्यादिति दुर्घटमापद्येत । एवं तस्यैव पूर्वदेशकालसंबन्धे गृह्य-
माणे तदभावव्यवच्छेदकमेव परदेशकालसंबन्धो व्यवच्छिन्नः पूर्वदेशकाल-
संबन्धाभावाव्यभिचारी । तथा च न परदेशकालसंबन्धस्वभावः । तथा ऽपि
यद्यसौ तद्देशकालसंबन्धादन्यस्वभावो भवेत् । तथा सति स एव भवेन्न भवे-
च्चेति दुर्घटमापद्येत । तस्मात्पूर्वदेशकालसंबन्धादन्यो ऽपरदेशकालसंबन्ध
इति सिद्धो विषयभेद इति । अत्रोच्यते । यदि परोक्षापरोक्षधर्मभेदात्पूर्वा-
परावस्थापरामर्शज्ञानं भिद्येत हन्त भोक्त्रादिष्वपि विकल्पो भिद्येत । सो ऽपि

हि परोक्षस्यापरोक्षस्य विकल्पो ऽविकल्पस्य चार्थे परोक्षो विकल्पस्य स्वात्मनि त्वविकल्प: अपरोक्षस्य । तस्माद्विषयभेदादविरोध इति को विरोध: । यो ऽपि कालदेशसंबन्धभेदेन विषयभेद उक्त: सो ऽप्ययुक्त: यतो युक्तं यत्पद्म-रागस्वरूपग्राहे तदभावो व्यवच्छिद्यत इति स्वाभावव्यवच्छेदात्मकत्वेन भावानां तदव्यवच्छेदे स्वरूपाग्रहणप्रसङ्गात् । कस्मात्पुन: पुष्परागादयो व्यवच्छिद्यन्ते । पद्मरागाभावाविनाभावादिति चेत् । अथैतदभावाविनाभा-वज्ञानं कुतस्त्यं तयो: क्वचिदपि तादात्म्यं नानुपलभ्य तेन तत्र तदभा-वाविनाभाव: तथा च पूर्वापरदेशकालसंबद्धस्तादात्म्येनानुभूयमान इन्द्रि-यजेन विकल्पेन पद्मरागो न भिन्नो भवितुमर्हति । तस्मात्पूर्वापरदेशकालो तत्संबन्धो वा कामं भिद्येयाताम् । परस्पराभावाविनाभावात् । तयोरेकदा ऽपि तादात्म्येनाप्रतिभासनात् । न तु तदालिङ्गितस्वभाव: पद्मरागभवि-तव्य ताभ्यामनन्यत्वात् । न चान्यभेदो ऽन्यभेदमापादयति अतिप्रस-ङ्गात् । न चेन्द्रियार्थसन्निकर्षाभावे ऽपि पूर्वापरावस्थापरामर्शात्मनो विक-ल्पस्य भावादनिन्द्रियजत्वमिति साम्प्रतम् । तथा सत्यविकल्पकमपि कामा-तुरस्य कामिनीं भावयतस्तद्विषयमिन्द्रियार्थसन्निकर्षं विना ऽपि दृष्टमिति नीलाद्यनुभवात्मानो ऽप्यविकल्पका अनिन्द्रियजा: प्रसज्येरन् । यदि तु नीला-द्यनुभवानां कामिन्यनुभवात् कथं चिद्विशेषं ब्रूयात् तदा ऽस्माकमप्यनि-न्द्रियजेभ्यो विकल्पेभ्य उत्प्रेक्षाव्यापारेभ्यो ऽस्तीन्द्रियजानां दर्शनव्यापाराणां भेद: । न च विकल्पगतो दर्शनव्यापारो ऽनुभूयमान: सति संभवे निर्वि-कल्पकोपाधिरिति युक्तम् । सर्वा एव हीन्द्रियजा वृत्तयो विकल्पिका अवि-कल्पिका वा धारावाहिन्यो ऽहमहमिकया परस्परानपेक्षा एकमर्थमवगाह-माना उदयन्ते व्ययन्ते च न त्वमूषामन्योन्यमनुगम्यानुगन्तृतामीक्षामहे तस्मादिन्द्रियार्थसन्निकर्षलब्धजन्मानो विकल्पा दर्शनव्यापारा नाना इति युक्त-मुत्पश्याम: । न च शब्दप्रत्ययोर्वस्तुगोचरत्वे सत्यपि प्रत्ययाभेद: कार-णभेदेन परोक्षापरोक्षभेदोपपत्ते: । न च वह्निसंयोगजन्मा शीतापनोदो भिन्नो भवितुमर्हति । न चैकेनोपाधिना सत्त्वेन विशिष्टे तस्मिन् गृहीते उपाध्यन्तरविशिष्टतद्ग्रहप्रसङ्ग: स्वभावो हि द्रव्यस्योपाधिभिर्विशिष्यते न पुनरसौ वा तैर्विशिष्टत्वं वा तस्य स्वभाव: । न च यत्स्वभावसंबन्धि स

स्वभावः तथा सत्यसंबन्धित्वमेव न हि तदेव तेन संबध्यते । यदि च रूपज्ञानं विषयसहधर्मे नानापरमाणुविषयं न परमाणुस्वभावः । तत्स्वभावत्वे वा तेषां सर्वात्मत्यविशेषात् सर्वैरेव ते परमाणवो विदिताः स्युः । न चासंबद्धा एव स्वज्ञानेन रूपपरमाणवो विषयास्तस्येति वाच्यम् । असंबद्धस्य विषयत्वे ऽतिप्रसङ्गात् । स्वभाव एवार्थज्ञानयोः संबन्धो यदर्थो विषयो ज्ञानं च विषयीति चेद् । हन्तोपाध्युपाधिमतोरपि स्वभाव एव संबन्धो ऽस्तु तथा ऽपि विज्ञानार्थवन्न स्वरूपाभेदः । समवायपरिणामनिराकरणे तु स्वभावातिरिक्तं संबन्धमुपपादयिष्यामः । तस्मान्नैकोपाध्यन्वितग्रहे सकलोपाध्यन्वितप्रत्ययप्रसङ्गः । यत्त्वेकविज्ञानगोचरयोर्न विशेषणविशेष्यभाव इति तत्र ब्रूमः । भिन्नज्ञानगोचरत्वेऽपि नासौ संभवति । न हि विशेषणज्ञानं विशेष्याविषयं विशेष्यमवच्छेत्तुमर्हतीति । एवं विशेष्यज्ञानमपि विशेषणाविषयकं न स्वविषयमवच्छिन्द्यात् । तयोः परस्परवार्तानभिज्ञत्वात् । ताभ्यां वासना ततो मानसप्रत्ययो विशेषणविशेष्याकार उत्पद्यते न त्वस्ति वास्तवो विशेषणविशेष्यभाव इति चेद् । अस्तु तावद् वास्तवावास्तवचिन्ता करिष्यते हीयमुपरिष्टात् । यस्तु भवतामस्य मानसत्वे प्रयासः स वरमिन्द्रियजत्वेव भवतु तथा सति दर्शनव्यापारत्वमस्य साक्षात्समर्थितं भवति । इतरथा हि निर्विकल्पकोपस्थानं कल्प्येत । अविचारकमिन्द्रियज्ञानं कथं विशेषणविशेष्यादि सकलं समाकलयेत् । हन्त भोः किं मानसमपि ज्ञानमाकलयितुमर्हति । संकलयति मनस्तत्कारणस्य सर्वविषयत्वादिति चेद् । यदि पूर्वोक्तं विज्ञानं मनः कथं तस्य सर्वविषयता अस्माकं तु मनः सर्वविषयमपि अचेतनतया न विचारकं तस्मादात्मैव सकलज्ञानजनितवासनाधारः स्मर्ता च प्रतिसंधाता च । यदाह । "आत्मन्येव स्थितं ज्ञानं स हि बोद्धा ऽवगम्यते । स्मरणे चास्य सामर्थ्यं संधानादौ च विद्यते ।" स चक्षुरिन्द्रियार्थसन्निकर्षादालोच्य जातिमन्तं संमुग्धमर्थमुद्बुद्धसंस्कारसमुपजातपूर्वपिण्डानुस्मृतिसहायः प्रागेव चक्षुषा विकल्पयति गौरयमिति । यथा ऽऽह । "करणं चेन्द्रियं बुद्धेः कर्ता चात्मा स चेतनः । स च स्मृतिसमर्थत्वात् सर्वार्थान् कल्पयिष्यति"। तेनैकविज्ञानवेद्यत्वे यद्यपि ज्ञाप्यज्ञापकभाव उपकार्योपकारकभावो नास्ति तथा ऽपि तदर्थालोचनानुगतस्मरणयोर्विशेषणविशे-

ध्यमाणावगाहि विज्ञानं प्रत्युत्पादकत्वमेवोपकारकत्वमस्ति । यथा हि रूप-
रूपिभावेन स्थितावपि नापातजन्मना ज्ञानेन तथा गृहीतावपि तु स्वरूप-
मात्रेण न हि यावदस्ति तावद्ग्रहीतव्यं तेन तद्देशविषयत्वेऽपि नाप्रमाणता ।
सविकल्पकं तु तत्सामग्रीजन्म जात्यादिरूपतया द्रव्यं च रूपितया कल्पयेत् ।
तथाज्जायमानमपीन्द्रियार्थसन्निकर्षप्रभवतया प्रत्यक्षं भवत्येव । अक्रम-
स्यापि क्रमवत्सहकारिभेदसमवधानवशात्क्रमेण कार्यकरणमुपपादयिष्यते ।
तत्सिद्धमेतद्विशब्दाध्यासिता विकल्पाः स्वगोचरे प्रत्यक्षाः अव्यभिचा-
रित्वे सतीन्द्रियार्थसन्निकर्षजत्वात् । यो य एवंभूतः सर्वः प्रत्यक्षो यथा
ऽऽलोचनं तथा चैतत्तस्मात्तथेति । तस्मात्सविकल्पकप्रत्यक्षगोचरोऽर्थो व्यवसा-
यात्मकपदमिति सिद्धम् । तदस्य सविकल्पकप्रत्यक्षगोचरार्थस्यान्वाचीयमानो
व्यवच्छेदः तद्व्यवच्छेदप्रतिपादनार्थं भाष्यमनुभाष्यान्वाचीयमानमेव व्यव
सायात्मकपदस्यार्थमाह दूराच्चक्षुषेति । न चैतन्मन्तव्यमिति भाष्यं ३९ । १३
व्याचिख्यासुर्द्वैधयति । संशयस्येति । ननु सतीन्द्रियार्थसन्निकर्षे पुरोव-
र्तिनि द्रव्ये धूम इति वा रेणुरिति वा ज्ञानमुत्पद्यमानं कथमनिन्द्रियज-
मित्यत आह न हीति । कस्मान्मानस इत्यत आह संशीतिरिति ।
संपूर्वो हि शीङ् भावप्रत्ययान्तो विशेषापेक्षे विमर्शे वर्तते स चैकाधिकरणे
स्मर्यमाणौ मिथो विरुद्धौ धर्म्मावारोपयन्नतत्त्वावधारयति । तथा चाधिक-
रणमात्रसमर्पणमिन्द्रियव्यापारो मनसा तु स्मरणसहकारिणैव पुरुषः
संशेते । अत एव विस्फारिताक्षः सौदामिनीसंपातात्सकृदालोक्य कं चित्सा-
मान्यवन्तं धर्मिणं समन्धकारे संदिग्धे तस्मान्मानस एवैष संशयो न
त्विन्द्रियज इत्यर्थः । तदेतत् परिहरन् तत्रेत्यादि भाष्यं व्याचष्टे । तत्र
नैवम् । कस्मात्संशयस्येति । उभयं त्विति । तु शब्दो मनोमात्रनिमित्तत्वं
व्यवच्छिनत्ति । तदनेन चक्षुषा हीत्यादि भाष्यं व्याख्यातम् । पश्यन्
समानधर्म्माणं धर्म्मिणं नावधारयति । विशेषतः संदिग्धे तस्मिन्नित्यर्थः ।
इन्द्रियेणोपलब्धं सन्निकृष्टं सन्निकर्षपूर्वकत्वादुपलब्धे मनसोपलभते आनीते
चक्षुःसहायेनेत्यर्थः । अत्र भाष्यं । यत्र तदिन्द्रियानवधारणपूर्वकं
मनसा ऽनवधारणं तद्विशेषापेक्षं विमर्षमात्रं संशयो न पूर्व-
मिति । अनवधारणशब्दो ऽयं संशयज्ञाने दर्शनात् सत्यपीन्द्रियार्थव्यापारे

संशयो नेन्द्रियज इति देशको ऽभिमन्यते । तदनयोः संशयज्ञानयोर्मध्ये
यत्तदिन्द्रियानवधारणपूर्वकमिन्द्रियार्थसन्निकर्षपूर्वकं मनसा ऽनवधारणं
संशयज्ञानमित्यर्थः । न पूर्वं यदुपरतेन्द्रियव्यापारस्य संशयज्ञानं दृष्टान्त-
३९ । १८ तया हृदि स्थितं वक्तुमित्यर्थः । तदेतद्भाष्यं व्याचष्टे तत्र यदिन्द्रिया-
र्थेति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्थज्ञानानवधारणं चेति कर्मधारयः तत्पूर्वकं
मनसा ऽनवधारणं संशयज्ञानमित्यर्थः । ननु स्मरणव्यवहितव्यापारमेतत्
कारणं नेन्द्रियमित्यत आह तत्र हीति । उपपादितमेतदधस्ताद् यथा
स्मरणं नेन्द्रियव्यापारं व्यवधत्त इति । पूर्वं त्विति । दृष्टान्ततया पूर्वोक्तम् ।
स्यादेतत् । मन यथेन्द्रियाणामेवं बाह्ये प्रवर्तत इत्यभ्युपेयमन्यथा घटमहं
जानामीति ज्ञानमनिमित्तं स्यात् । न तावदिन्द्रियसमान्तरे ज्ञाने चक्षुरा-
दीनामप्रवृत्तेः । नाप्यनुमानादिष्वन्तर्भवति लिङ्गाद्यभावात् । तस्मान्मानस-
मेवेदम् । यदि च घटादौ बाह्ये न मनः प्रवर्तते कथं घटमिति भवेज्जा-
नामीत्येव स्यात् । न चार्थनिरूपणमन्तरेण ज्ञानरूपनिरूपणं तस्माद्बाह्या-
भ्यन्तरविषयं मनस्तथा च सर्व एव संशयो मानस इत्याशङ्क्याह भाष्य-
कारः सर्वत्र प्रत्यक्षविषय इति । यद्यप्ययमीदृशो ऽनुव्यवसायो मान-
सस्तथा ऽप्यन्धबधिरादीनामभावात्पूर्वं व्यवसायोत्पत्तौ चक्षुराद्यपेक्षणी-
यम् । अन्यथा ऽन्धबधिराद्यभावप्रसङ्गः । तथा च संशयज्ञानोत्पादे ऽपी-
न्द्रियार्थसन्निकर्षो ऽपेक्षणीय इत्यर्थः । तदिदं तस्य हीत्यादिना वार्त्तिकेन
व्याख्यातम् । अव्यापकत्वेन लक्षणाक्षेपपरं भाष्यमात्मादिष्वित्यादि तद्
व्याचष्टे इन्द्रियार्थेति । देशयति कथं पुनरिति । परिहरति इन्द्रियेति ।
मा भूदिन्द्रियसूत्रे पाठः तद्धि बाह्येन्द्रियलक्षणमान्तरं च मन इत्यत आह
पृथक् चेति । न च सुखादौ प्रमाणान्तरमस्ति तस्मात्पारिशेष्यात्सिद्धं प्रत्य-
क्षत्वमित्याह प्रत्यक्षाश्चेति । ननु नैते प्रमेयाः स्वसंवेदनसिद्धत्वात्
तत्किमत्र प्रमेयार्थेन प्रमाणेनेत्यत आह न च तेषामिति । अत्रोक्तं स्वसं-
वेदनतया न प्रमाकर्मभाव एषामित्यत आह । न चान्या गतिरिति ।
संवेद्यत्वेन हि तेषां स्वसंवेदनता न चैते संवेदनमित्युक्तमधस्तादिति
४० । ८ भावः । आक्षेपमुपसंहरति । तस्मादिति । भाष्ये चात्मादिषु सुखादिष्विति
नित्यानित्याभिप्रायं सर्गादावात्मसुखदुःखत्वादयो नित्याः [illegible]

ाद्य इति । तदिदमुक्तं दिग्नागेन । न सुखादिप्रमेयं वा मनो वा
न्द्रियान्तरम् । न च तत्सम्भवति । घ्राणादिसूत्रेण विभागपरेण निषे-
ति भावः । यमर्थिभाष्यमिन्द्रियस्य वै सत इति । तद्व्याचिख्यासु-
भिप्रायः पृच्छति । कथमेवमिति । भाष्येऽनुत्तरमिन्द्रियार्थेति । समा- ४० । ८
धा आह । नैष दोष इति । भाष्येऽनुपपत्तिमुद्घाट्य दूषयति ।
सूत्र इति । नेदं विभागपरं घ्राणादिसूत्रमपि तु लक्षणपरं तच्चेन्द्रिय-
मनो न लक्षितं वैधर्म्यादित्यर्थः । वैधर्म्यमाह वैधर्म्यमिति । तच
यति सर्वविषयं त्विति । वैधर्म्यान्तरं दूषयति भौतिकेति ।
स्य हि विशेषो भौतिकत्वाभौतिकत्वे भूतकार्य्यं भौतिकं यद्भूतकार्य्यं
वति तद्भौतिकं न भवति । भूतकार्य्यत्वप्रतिषेधश्च तदन्यकार्य्यत्वं
ति । विशेषनिषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञाहेतुत्वात् । इतरथा त्वकार्य्यमेवा-
न त्वभौतिकमिति । तस्मादकार्यस्य मनसो ऽभौतिकत्वं कार्य्य-
विरुद्धमित्यर्थः । अपि च वैधर्म्यान्मनोवत् श्रोत्रमपि न वक्तव्यमि-
श्रोत्रे चेति । प्रकृते त्वर्थ इति । भूतानि हि घ्राणादीनि श्रोत्रा-
मनस्तु न भूतमिति वैधर्म्यमित्यर्थः । नियमकरेति तच्च नेति ।
क्ष्यति हि वार्त्तिककारो यथा स्वार्थिको न कश्चिदपि प्रत्यय इत्यर्थः ।
पहेतुमनुमायते यत्पुनरिति । दूषयति तथास्तीति । तदनेन सति
न्द्रियार्थसन्निकर्षे इत्यादि भाष्यं व्याख्यातम् । यच्चापरं वैधर्म्यं घ्राण-
दी मनस उक्तं भाष्यकारेण तत्सिंहावलोकितेन दूषयति । स्वगुणा-
मिति । घ्राणादीनि यथा स्वस्वगुणेन गन्धादिना बाह्यं गन्धादि बोध-
न्त्येवं स्वगुणेन शब्देन श्रोत्रं बाह्यं शब्दं बोधयति तस्मनोऽपि श्रोत्र-
घ्राणादिसूत्रे न पठितव्यमित्यर्थः । भाष्योक्तेषु मध्ये ऽभिमतं वैध-
र्म्यमुपसंहरति । तस्मादिति । भूतत्वाभूतत्वलक्षणं वैधर्म्यं न भौतिक-
भौतिकत्वमात्रेण शक्यमित्यवधारणाभिप्रायः । ननु युगपज्ज्ञानानु-
त्पादकं मनो ऽस्तीत्यवगम्यते न पुनरस्येन्द्रियत्वमपि तद्व्याख्या-
ने च नेन्द्रियार्थसन्निकर्षजं सुखादिज्ञानं शक्यं वक्तुमित्यत आह
तन्त्रान्तरेति । तन्त्र्यते व्युत्पाद्यते अनेन तत्त्वमिति तन्त्रं शास्त्रं तद- ४१ । ६
न्तरसिद्धमित्यादि भाष्यं व्याख्यातं तद्दूषितं दिग्नागेन अनिषेधादुपात्तं

चेदन्येन्द्रियकृतं वृथा । तद्दूषयितुमुपन्यस्यति । न शेषेति । तद्दूषयति ।
४१ । ९ न तन्त्रयुक्तीति । सर्वस्य तन्त्रान्तरे लोके च सिद्धत्वादवक्तव्यताया-
स्वमतमपि नास्ति । वचनलिङ्गं हि मतज्ञानं न चाननुमते निषेधमात्रं
शक्यं कर्त्तुमभावस्य भावनिरूपणाधीननिरूपणत्वादिति भावः । सिद्धम-
र्थमुपसंहरति । तस्मादिति । प्रकृतमुपसंहरति । तदिति । तदेवं लक्ष-
णपदानि व्याख्याय विमृशति समस्तमिति । अभिमतमाह समस्त-
मित्याह भाष्यकारः । हेतुमाह यस्मादिति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षो-
त्पन्नं ज्ञानमव्यभिचारीति हि प्रत्यक्षलक्षणमनवयवेन समानासमानजाती-
यव्यावृत्तं शक्यमेव लक्षयितुम् । नो खल्वयमक्षावस्त इति ज्ञानमिन्द्रि-
यजं शब्दजं संभवति । तद्धि द्रव्यगोचरं वा भवेद् वाच्यत्वगोचरं वा
वाच्यत्वविशिष्टद्रव्यगोचरं वा । तत्र द्रव्यमैन्द्रियकमेव न शाब्दमित्यक्षत्व
तज्ज्ञानं व्यवच्छेत्तुमनभिमतं च । वाच्यत्वगोचरं तु ज्ञानं शाब्दमेव
अन्यथा ह्यश्रुतशब्दोऽप्याररयकोऽश्वमेवेन्द्रियसन्निकर्षादश्वशब्दवाच्य
इति गृह्णीयात् । वाच्यत्वविशिष्टद्रव्यज्ञानमपि शाब्दमेव वह्निविशिष्टधूम-
ज्ञानमिवानुमानिकमन्यथा तदप्यैन्द्रियकमिति न तन्निराकरणाय मानान्त-
रमास्थेयम् । अथ न वाच्यत्वं नाम मीमांसकानामिव किं विदतीन्द्रियमपि
तु संकेतमात्रमेव स्यादिदं प्रत्येतव्यमिति । तथाऽपि तव्यार्थः शब्द एव ।
अथायमप्यैन्द्रियक एव तत्र गुरूपदिष्टा गाथा पठितव्या । शब्दकत्वेन
शाब्दं चेत् प्रत्यक्षं चाक्षन्मतः । स्पष्टग्रहणरूपत्वाद्युक्तमैन्द्रियकं हि
तदिति । तस्मान्नोभयजं ज्ञानं यद्वारणायाव्यपदेश्यपदम् । केचिदुक्तं व्यव-
सायात्मकपदेन संशयज्ञानप्रत्यक्षत्वनिराकरणमन्वाक्षतमिति संशयेत्युक्तम् ।
अन्वयं दर्शयित्वा व्यतिरेकमाह यदीति । उपसंहरति तस्मादिति ।
४२ । ८ द्वेयास्त्रिंशत् कोटीर्दर्शयति । तत्रेति । द्विपदपरिग्रहेण दशेन्द्रियार्थसन्नि-
कर्षोत्पन्नपदं ध्रुवं कृत्वा ज्ञानाद्येकैकपदसंबन्धेन चतस्रः कोटयो ज्ञानं च
ध्रुवं कृत्वा अव्यपदेश्याद्येकैकपदसंबन्धेन तिस्रः । एवमव्यपदेश्यपदं ध्रुवं
कृत्वाऽव्यभिचार्य्याद्येकैकपदसंबन्धेन द्वे कोटी अव्यभिचारिपदं ध्रुवं कृत्वा
व्यवसायात्मकसंबन्धेन कोटिरेका । त्रिपदपरिग्रहेणापि दशैव इन्द्रियार्थ-
सन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमिति ध्रुवं कृत्वाऽव्यपदेश्याद्येकैकपदसंबन्धेन तिस्रः

कोटयो ज्ञानमव्यपदेश्यमिति ध्रुवं कृत्वा ऽव्यभिचार्य्यादिपदसंबन्धेन द्वे
कोटी । अव्यभिचार्य्यव्यपदेश्यपदयोस्तु व्यवसायात्मकपदसंबन्धे कोटिरेका ।
इन्द्रियार्थसन्निकर्षाव्यपदेश्यपदयोर्व्यभिचार्य्यादेकैकपदसंबन्धे कोटिद्व-
यम् । अव्यभिचारिव्यवसायात्मकपदयोस्तु ध्रुवयोरिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नपदेन
ज्ञानपदेन च प्रत्येकं संबन्धे कोटिद्वयमिति त्रिपदपरिग्रहेण दश कोटयः ।
चतुष्पदपरिग्रहेण पञ्च । इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमिति ध्रुवं
कृत्वा व्यभिचार्य्यादेकैकपदसंबन्धे द्वे कोटी । अव्यपदेश्यपदं त्यक्त्वा परकोटिः ।
ज्ञानपदं त्यक्त्वा चापरा । इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नपदं त्यक्त्वा तु पञ्चमी ।
पृच्छति । कस्मात्पञ्चपदपरिग्रहेणैकत्रिंशत्तमकोटिपरिग्रहेणेतराः कोटयो व्यव- ४२ । ११
च्छिद्यन्ते न ह्यत्र तद्व्यवच्छेदवाचकः कश्चिदस्ति शब्द इत्यर्थः ।
उत्तरं विशेषेणेति । विशेषविधानप्रस्तावे शेषनिषेधोपन्यासो दृष्टान्तलाभाय
एकदेशाभ्युपगमएकत्रिंशत्कोटिषु एकत्रिंशत्तमी कोटिरेकदेश इत्यर्थः ।
शेषविधानं चेति । वाशब्द इवार्थः । तदेवं प्रत्यक्षलक्षणं समर्थ्य वासु-
बन्धवं तावत्प्रत्यक्षलक्षणं विकल्पयितुमुपन्यस्यति । अपरे पुनरिति ।
तदेव व्याचष्टे ततो ऽर्थादिति । यत्तदोर्नित्याभिसंबन्धाद् यस्यार्थस्य
यद्विज्ञानं व्यपदिश्यते यदि तत एव तद्भवति नार्थान्तराद्व्यपदेश्यमानं
शुक्तिज्ञानं न प्रत्यक्षं व्यपदेशासंबन्धिनो ऽर्थान्तराद् शुक्तिरूपाज्जायमानं
रजतेन व्यपदिश्यमानं शुक्तिज्ञानं न प्रत्यक्षं व्यपदेशकानुत्पत्तेः व्यपदेशक-
रजतस्य तत्राभावात् । एतस्य प्रत्यक्षाभासस्य व्यावृत्तिः सुप्रसिद्धेति तामु-
पेक्ष्यानुमानव्यावृत्तिमाह एतेनेति । कुतः । न हि तत एव व्यपदेशका-
देव वह्नेः तद्विज्ञानमनुमानं भवति । किं तु यत्र वन्हिरस्ति तत्र ततश्च
यत्र तु दृश्यमानाच्च वह्नेरुपरमादुपरतो धूमस्तत्रान्यतश्च तद्भवति स्मर्य्य-
माणाद्धूमादस्ति तद्व्यपदेशके वह्नौ ततो ऽर्थादित्यत्रार्थविशेषणं तत इति
तस्मादेवेत्येवकारो ऽयोगव्यवच्छेदे वर्त्तते यथा चैत्रो धनुर्द्धर एवेति । तेन
एवेन तदयोगः तदप्रत्यक्षमित्यर्थः । तदेतल्लक्षणं दूषयति । अत्रार्थग्रह-
णमनर्थकं न हि ज्ञानव्यपदेश आत्मना वा इन्द्रियेण वा संभवति ।
उक्तो अवधारणार्थं इति । अयोगव्यवच्छेदेनैतदवधारणं विशेषणसंग- ,, । २१
तमेवकारो ऽयोगं व्यवच्छिनत्ति । अपि च अर्थपदे कस्येद विशेषणमिति

विशेषणसङ्गतौ नैयत्यकारी ऽयोगं व्यवच्छिन्द्यादिति भावः । निराकरोति ।
४३ । १ तदीति । तत इति सर्वनाम्नः सन्निहितविशेष्यार्थत्वात् । अन्यथा ऽभिधा-
नापर्यवसानाद् यस्य तद्व्यपदिश्यत इति व्यपदेशसम्बन्धी विशेष्यः प्राधान्ये-
नेति विद्यात्स्यैव विशेषणत्वम् । अभ्युपेत्य त्ववधारणमात्रे ऽप्यस्ति दोष
इति मन्यमानेनाभ्यास इत्युदाहृतम् । अन्यव्यवच्छेदे तदर्थो हि तदेवान्य-
स्माद्व्यवच्छिद्यते यद्विरोधि न पुनरन्यमात्रं यथा ऽऽहुः नियमस्तद्विरोधाद्वा ऽन्यतो
नाविरोधिन इति ।

स्यादेतत् । तत इत्युच्यमाने यतस्ततः स्यात्तथा चानुमानादौ लिङ्गज्ञानादेस्तत उपजायत इति प्रत्यक्षं प्रसज्येतेति तन्निवृत्त्यर्थमवश्यमिति वक्तव्यं न हि तदर्थादुपजायते अपि तु प्रत्यक्षमेवेत्यत आह एतेनेति । यस्य तद्व्यपदिश्यत इत्यपेक्ष्य ततःशब्दसामर्थ्येनानुमानादिव्युदासो ऽपि प्रत्युक्तः । यच्च ततःशब्दस्य व्याख्यानान्तरमुक्तं तदपि दूषयति । यत्पुनरे-तदिति । यदि यस्य व्यपदिश्यते ज्ञानं तत् प्रत्यक्षं ततो घट इत्येत-ज्ज्ञानं प्रत्यक्षं प्रसज्येत । तदपि घटस्य व्यपदिश्यते न तु ततो घटाद्भवति तस्य विचारासहतया परमार्थसत्त्वाभावेन ज्ञानं प्रति कारक-त्वाभावात् । तेन तन्निवारणार्थं तत इत्युक्तं तदेतन्न बुध्यामहे [illegible]मिति । शङ्कते यद्यपीति । रूपादिपरमाणव एव निरन्तरोत्पादाः परमा-र्थसन्तो भिन्नाः स्वविज्ञानस्याविकल्पस्य जनकाः तेषां तु नानात्वं स्वेन रूपेण संवृण्वती निर्विकल्पकपृष्ठभाविनी घट इति विकल्पिका बुद्धिस्तानेव रूपादीनेकोदकाहरणादिक्रियाकारिणो भिन्नान् इव दर्शयन्ती संवृतिरित्यु-च्यते । निराकरोति । न हि रूपादिभ्य इति । अनुपपत्तिमुद्भावयति । तथापीति । निराकरोति मनोमोदकेति । भवन्तु व्यतिरिक्ताः किमेत-
११ । ९ च्चतो ऽपीत्यत आह सर्वं चेति । यत्संवृतित्वेन भवतामभिमतं ज्ञानं यच्चाविकल्पकं तत्सर्वं विषयाद्भवतीति । तस्मात्ततोग्रहणं संवृतिनिवृत्त्य-र्थमनर्थकम् । मा भूत्संवृतिनिवृत्त्यर्थं मिथ्याज्ञाननिवृत्त्यर्थं भविष्यतीति शङ्क-यति । ननु च मिथ्याज्ञानमतस्मादपि भवति यथा पुरोवर्तिशुक्तिका-मिति व्यपदिश्यते रजतमिति च न तु शुक्तिरिति तेन यद्यपि सामान्या-देव तस्य व्यपदिश्यते ज्ञानं ततश्च तद्भवति तथा ऽपि येन विशेषणेन

[illegible] कार्यं [illegible]यते च [illegible]त्युक्तम् । तस्मात्तत एव
[illegible]ति तत्क्षतिः न त्वेवं मिथ्या[illegible] तद्धि [illegible] भवतीत्यर्थः ।
[illegible]रति । न [illegible]ोपिताद्[illegible]मिथ्या[illegible] भवति किं तु ४३ । ११
[illegible] भवति । [illegible] व्यपदिश्यत[illegible]मिति [illegible] । [illegible]-
[illegible] तु [illegible] विरो[illegible] दृश्यमाना[illegible] तद्विदमु[illegible]तस्मिंस्त[illegible]-
[illegible]ति । एवं [illegible] इत्याह ततो[illegible]हण-
[illegible]ति । तथा [illegible]रित्याह तथा चेति । अभ्युपेत्य दूषणान्तर-
[illegible]ल्पेतद्विति । [illegible] अर्थः [illegible]
[illegible] तयो[illegible] । [illegible] ज्ञानमतीते मिथ्येति च
[illegible] । [illegible] कार्य्य[illegible]भावाभावात् । ततो ऽर्था-
[illegible] नास्तीति भावः । [illegible]रिति । [illegible]वानां
[illegible] कार्य्योत्पाद इत्येकः कालः [illegible] ऽपि [illegible]
[illegible] हि तस्य तज्ज्ञानं प्रति
[illegible] । [illegible] ऽस्तु “भिन्नकालं कथं [illegible]मिति चेद् [illegible]
[illegible] । [illegible]मेव तदुक्तं [illegible]कारार्पण[illegible]मिति । न [illegible]
[illegible] ज्ञानवर्तिनो [illegible]त्यादिति भावः ।
[illegible]ति तच्च नेति । [illegible] सुपिकता न [illegible]
[illegible] । [illegible]सम्भवि[illegible] द्विचाद्[illegible]नाद्दित्यर्थः ।
[illegible]नुभिन[illegible] इत्याह भिन्नेति । [illegible]-
[illegible] भिन्ना[illegible]नुभूयते न तु [illegible]त्मकम् । तथा च यदि
[illegible] भिन्ना [illegible] ज्ञानमेव[illegible] मिथ्येति कथं [illegible]म् ।
[illegible] तथाभासात् । च [illegible]मर्थवेदनम् ।
[illegible] । न च [illegible] भिन्नं गतयो [illegible] नियो-
[illegible] । [illegible]त्वात् । [illegible]कारं ज्ञानमर्थमात्मनो भिन्नं
[illegible]तीति [illegible] । [illegible] विज्ञान [illegible]तेति [illegible]था च
[illegible] गोचरमतीति मिथ्यात्वमप्रत्यक्षत्वं च स्यादिति भावः ।
[illegible] ऽपि [illegible]दाहरणं [illegible]निषेधाद्विति दर्शयति ।
[illegible]मिति चेत् । निराचरोति । तथेति । ,, । १०

४३ । १९ संप्रति दिग्नागस्य लक्षणमुपन्यस्यति । अपर इति । दूषयितुं कल्प-
४४ । १ नास्वरूपं पृच्छति । अथ केयमिति । लक्षणकारिण उत्तरं नामेति । यदृच्छा-
शब्देषु हि नाम्ना विशिष्टोऽर्थ उच्यते डित्थेति । जातिशब्देषु जात्या गौरय-
मिति । गुणशब्देषु गुणेन शुक्ल इति । क्रियाशब्देषु क्रियया पाचक इति ।
द्रव्यशब्देषु द्रव्येण ज्ञानत्वं दण्डीति सेयं कल्पना यत्र ज्ञाने नास्त्यर्थतः
स्वरूपतो वा तत्कल्पनयाऽपोढं तत्प्रत्यक्षं तदिदमाह यत् किल न नाम्ना
ऽभिधीयते अर्थतः स्वरूपतश्च न जात्यादिभिर्व्यपदिश्यते । अव्यभिचारा-
विषयकारकत्वमाह विषयस्वरूपानुविधायीति । प्रमाणत्वमाह परिच्छेदकं
व्यवस्थापकम् । ज्ञानतामस्य दर्शयति । आत्मसंवेद्यं स्वसंवेदनादेव तस्य
कल्पनारहितत्वमपि । यथा ऽऽह प्रत्यक्षं कल्पनापोढं प्रत्यक्षेणैव सिध्यतीति ।
तत्प्रत्यक्षमिति । तदेतल्लक्षणपदतत्समुदायव्यापारनिरूपणेन दूषयति ।
न इदमिति । अथ नेति । विकल्पयोनयो हि शब्दास्तद्गोचरमभिनिविशन्ते
यद्विकल्पा गृह्णन्ति यच्चाध्यवस्यन्ति तदुभयमप्यन्यव्यावृत्तिरूपमवस्तु तस्मान्नि-
र्विकल्पकं ज्ञानं तद्गोचरं वा परमार्थसद्गोचरयन्ति विकल्पाः शब्दाश्चेत्यस्या-
भिसंधिः । अपि चास्य वाच्यत्वे भवदभ्युपगतप्रामाण्यागमविरोध इत्याह
अनित्यादीति । शङ्कते अर्थेति । स्वमसाधारणं रूपं व्यावृत्तमिति यावत् ।
निराकरोति । सर्वे ऽर्था इति । न हि यथा सम्यग्ज्ञानमधिकृत्य प्रत्यक्षा-
दिलक्षणं कृतं कीर्तिना तथा दिग्नागेन येनाधिकाराज्ज्ञाने व्यवतिष्ठेत कल्पना-
पोढमिति भावः । ननु यदि स्वरूपतो नाभिधीयते नाभिधेयं तर्हि वस्तु प्रस-
ज्येत । तथा चावाच्यः स्यात् शाब्दो व्यवहार इत्यत आह सर्वस्य चेति ।
सामान्यविशेषतद्वद्भेदाद् वस्तुत्रयं तत्र तद्वत्स्वधिकृत्योक्तं द्वावाकाराविति ।
सामान्येनैवाकारेणाभिधीयते सामान्यान्वितमित्यर्थः । आत्मस्थ इति । अनु-
व्यत्वजातिमानित्यर्थः । विशेषमाकारमभिप्रेत्य स्वरूपतो न व्यपदेश्यमित्युक्तं
न तु सर्वथेति भावः । प्रकृते योजयति एवमिति । आशङ्क्य पूर्वोक्तमभि-
प्रसङ्गं स्मारयति । यदिदं चेति* । अथाश्वकर्णादिशब्दवदव्युत्पन्नः कल्प-
नापोढशब्दः प्रत्यक्षस्वरूपस्य वाचक इति शङ्कते । अथेति । निराक-
४५ । ६ रोति । एवमपीति । भवतु कल्पनापोढशब्दोऽव्युत्पन्नो मा वा भूत्

* यदि चेतीति मु॰ वा॰ पु॰ पाठः ।

लक्षणं तु प्रत्यक्षमेषितव्यम् । अन्यथा विकल्पस्य प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात् । तथा
च व्याघात इत्यर्थः । जैमिनिप्रत्यक्षलक्षणं दूषयति । सत्संप्रयोग इति । ४५ । १०
यथाश्रुतस्यातिव्याप्तिः संशब्देनापि प्रयोगस्य समीचीनता प्रतिपाद्यते । सा
च मिथ्याप्रत्यये ऽपि तुल्या । व्यत्यये ऽपि बुद्ध्या बोध्यस्योपस्थापनात्
तदिति बोध्यं परामृशति । अस्ति च मिथ्याज्ञाने ऽपि बोध्येन संबन्ध
इन्द्रियाणां बोध्यं हि पुरोवर्ति द्रव्यम् । अथ यथा बोध्यं तादृशा नास्ति
संबन्ध इन्द्रियाणां रजतत्वस्य प्रकारस्यासन्निधानात् । हन्ताव्यापकत्वं
लक्षणदोषः । प्रत्यभिज्ञायां तत्ताप्रकारस्य इन्द्रियेणासंबन्धात् । अपि च प्राभा-
करे दर्शने अनुमानादिज्ञानमात्मनि प्रत्यक्षं न भवेन्न हि तत् सत्संप्रयोग-
जम् । तस्मादेतदपि परिभावनीयं सूरिभिरिति । वार्षगण्यस्यापि लक्षण-
मयुक्तमित्याह श्रोत्रादिवृत्तिरिति । पञ्चानां खल्विन्द्रियाणामर्थाकारेण
परिणतानामालोचनमात्रं वृत्तिरिष्यते सा च संशयादिव्यापकत्वादलक्षणमिति ।
तस्माद्दुष्टमिन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमित्येतदेव लक्षणमिति ॥

प्रत्यक्षलक्षणं समाप्तम् ॥

प्रत्यक्षलक्षणानन्तरमनुमानलक्षणपरं सूत्रं पठति ॥

अथ तत्पूर्वकं त्रिविधमनुमानमिति ।

अथानुमानमिति विद्वद्वत् प्रमाणविशेषस्योपलक्ष्यानुवाद एव नाप्रत्यक्षं
प्रमाणमित्यप्रामाण्यमनुमानस्य सुदूरं प्रतिक्षिपति । दृष्टप्रामाण्याप्रामाण्य-
विज्ञानव्यक्तिसाधर्म्येण हि कासां विज्ञप्तीनां प्रामाण्यमप्रामाण्यं वा विद-
धीत । दृष्टसाधर्म्यं चानुमानमेवेति कथं तेनैव तस्याप्रामाण्यम् । अपि
चानुमानमप्रमाणमिति वाक्यप्रयोगो ऽज्ञं विप्रतिपन्नं संदिग्धं वा पुरुषं
प्रत्यर्थ्यते न च परपुरुषवर्तिनो देहधर्म्मा अपि संदेहाज्ञानविपर्य्यासा
गौरत्वादिवत् प्रत्यक्षा वीक्ष्यन्ते न च तद्वचनात् प्रतीयन्ते वचनस्यापि प्रत्य-
क्षान्यस्याप्रामाण्योपगमात् । पुरुषविशेषमनधिकृत्य तु वचनमनर्थकं प्रयु-
ञ्जानो नायं लौकिको न परीक्षक इत्युन्मत्तवदनवधेयवचनः स्यात् परि-
शिष्टं तु परीक्षापर्वणि निवेदयिष्यते । तस्मादकामेनापि प्रमाणमनुमानमुपेत-
व्यमिति । लक्ष्यं प्रमाणभेदमनुमानमनूद्य तत्पूर्वकमिति लक्षणं विधत्ते ।
अथेत्यानन्तर्य्ये उक्तं प्रत्यक्षमनुमानस्य हेतुरिदानीमनुमानं हेतुमद् व्युत्पाद्य- ४६ । १

तदित्यर्थः । लक्षणसूत्रतात्पर्यमाह अनुमानेति । तदेव स्फुटयति अनेनेति । प्रमाणजातीयानि प्रमाणतया प्रत्यक्षादीनि अप्रमाणजातीयानि चानुमानाभासादीनि यथा क्षणिकत्वादिषु सत्त्वादीनि । स्यादेतदतिव्याप्तमेतत्तत्पूर्वकत्वं तद्विति हि प्रत्यक्षं परामृशत्यानन्तर्यात् । तथा च प्रत्यक्षपूर्वकत्वमनुमानस्येवागमस्मृतिसंशयविपर्ययाणामप्यस्तीति तान्यप्यनुमानं प्रसज्येरन् । अनुमानादिपूर्वकं चानुमानं न प्रत्यक्षपूर्वकमिति नानुमानं स्यादनुमानलक्षणेनाल-
४६ । २ क्षणात् । तस्मादव्याप्त्यतिव्याप्तिभ्यामलक्षणमेतदित्यत आह तत्पूर्वकमिति । तत्पूर्वकमित्यावृत्त्या विग्रहद्वयप्रदर्शनम् । तत्र प्रथमे विग्रहे तानीत्यनन्तरं सूत्रमुल्लङ्घ्य विभागसूत्रगताः प्रत्यक्षादयः संबन्धनीया योग्यत्वात् । यथाऽऽहुः यस्य येनाभिसंबन्धो दूरस्थस्यापि तस्य स इति । तदनेन लक्षणस्याव्याप्तिः परिहृता । तदिदमाह यदा तानीति । नन्वेवं प्रत्यक्षपूर्वकमिति भाष्यविरोध इत्यत आह पारम्पर्येणेति । पारंपर्येण हि प्रत्यक्षपूर्वकत्वमुक्तं भाष्यकृता तस्मान्न विरोध इति । अतिव्याप्तिनिरासाय द्वितीयं विग्रहं विवृणोति । यदाऽपीति । ते इति विग्रहे अनन्तरसूत्रगतमेव प्रत्यक्षपदं संबध्यते । तथा च द्वे प्रत्यक्षे पूर्वं यस्य प्रत्यक्षस्य लिङ्गपरामर्शज्ञानस्य प्रत्यक्षफलस्य तदिदं तत्पूर्वकं प्रत्यक्षं तत्तु स्वविषये प्रत्यक्षमप्यनुमेयार्थप्रत्ययं कुर्वदनुमानम् । तदिदं तदित्युच्यते । अत्रापि प्रत्यक्षग्रहणमुपलक्षणार्थम् । अनुमाने इत्यत्रापि द्रष्टव्यम् । स्यादेतत् । संबन्धग्रहणसमये यदभूदर्थगोचरं प्रत्यक्षं प्रथमम् तदर्थविषये द्वितीये प्रत्यक्षे सति या तत्पदविषया स्मृतिरुत्पद्यते सा ऽपि प्रत्यक्षद्वयपूर्वा । एवं लिङ्गलिङ्गिसंबन्धस्मृतिरपि प्रत्यक्षद्वयपूर्वेति तदवस्थैवातिव्याप्तिरित्याश-
११ । ८ ङ्क्य पृच्छति । कतरे द्वे* इति । उत्तरं लिङ्गेति । सर्वसंदेहेष्विदमनुवर्तिष्यते । व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहादलक्षणमिति भावः । न च द्वितीयलिङ्गदर्शनं व्याप्तिस्मरणसमये विनश्यदवस्थमप्यस्ति व्याप्तिसंस्कारोद्बोधसमयजन्मना स्वजनितेन संस्कारेणास्य व्याप्तिस्मरणसमये विनाशात् । विनश्यदवस्थस्य द्वितीयलिङ्गदर्शनस्य व्याप्तिस्मरणेन सह यौगपद्ये ऽपि तयोः परस्परवार्तानभिज्ञतया मिथो घटनायोगात् । न चात्मा ते घटयिष्यतीति युक्तम् । वृत्त्या खल्वयं घटयेद् न स्वरूपतः तस्मादुभाभ्यामुत्पन्नं परामर्शज्ञानमिति-

* इदं मु॰ वा॰ पु॰ नास्ति ।

लिङ्गकर्षेऽत्र तृतीयं प्रत्यक्षमेषितव्यम् । लिङ्गलिङ्गिसंबन्धदर्शनमाद्यं प्रत्यक्षमि-
संबन्धपदे नानुमानाङ्गं संबन्धं विवक्षन् परोक्षान् संबन्धविकल्पाननुमाना-
भूतान्प्रतिक्षिपति । प्रत्यक्षमिति च तस्य प्रमाणमाह । तथा हि के चिद्दवि- ४६ । ११
एवं तादात्म्यतदुत्पत्तिनिबन्धनमनुमानाङ्गमाहुः । द्विविधो ह्यर्थः प्रत्य-
क्ष परोक्षश्च । तत्र यो बुद्धौ साक्षादात्मीयं रूपं निवेशयति स प्रत्यक्षः । स
विषयाया बुद्धेः जनक इति तमन्तरेण बुद्धिरात्मानमनासादयन्ती तस्य
निश्चाययतीति युक्तम् । परोक्षस्तु बुद्धौ साक्षात्स्वरूपोपधानसामर्थ्यरहितो
प्रतिपत्तिरेव । न चान्यदर्शने ऽन्यकल्पना युक्ता अतिप्रसङ्गात् । नान्त-
रतया त्वन्यो ऽप्यन्यं गमयेत् । स हि प्रतिबद्धस्वभावो यथाविधः
स्तथाविधसन्निधानं सूचयति स च प्रतिबन्धो न दर्शनमात्रादवसेयस्तथा
स च श्यामो मैत्रतनयत्वात् परिदृश्यमानमैत्रतनयवदित्यप्यनुमानं
त् । दृष्टावपि हि सतो दर्शनादर्शने । तस्मात्तादात्म्यतदुत्पत्तिनिबन्धन
प्रतिबन्धः । यदाह- "कार्यकारणभावाद्वा स्वभावाद्वा नियामकात् ।
नाभावनियमो ऽदर्शनान्न न दर्शनात्" । तथा च लिङ्गविकल्पं विना न
लिङ्गिविकल्पः । न लिङ्गविकल्पो लिङ्गानुभवं विना न लिङ्ग्यनुभवो लिङ्गं
न च लिङ्गं विना लिङ्गिनमिति लिङ्गिस्वलक्षणप्रतिभासस्यापि पारंपर्येण
प्रतिबन्धात्तथापि संवादको ऽनुमानविकल्प इति । कार्यकारणभावस्ते-
प्रसिद्ध्यति भवति यस्यैव तदन्वयव्यतिरेकवति न भवत्येव कारणे
न्वयव्यतिरेकाभ्यामतिरिच्यते । तौ च प्रत्यक्षानुपलम्भाविना निश्चेतुमशक्यौ
। तथा हि सत्यग्नौ धूम इति प्रत्यक्षमेव विकल्पानुगतव्यापारमध्यव-
स्यति । असति चाग्नौ न धूम इत्यपि प्रत्यक्षमेव । न ह्यग्निधूमानुपल-
म्भव्यापारसाद्दुर्विज्ञेयस्वरूपलम्भात् । नाप्यनयोर्व्यतिरेको ऽन्यस्तद्विविक्ता-
नुपलम्भः । एवं तादात्म्येऽपि विपर्यये बाधकप्रमाणोपपत्त्या निश्चेतव्यम् ।
न सत्त्वस्य क्षणिकतया सह तादात्म्यं विपक्षे ऽक्षणिके क्रमाक्रमयोर्विरोध-
ानुपलम्भान्निश्चीयते तस्मात्तादात्म्यतदुत्पत्तिलक्षणमेव प्रतिबन्धो नान्यत
ति । उच्यते । सततं यस्मिन् चित् क्व चिद् दृष्टं तस्य यत्र प्रतिबन्धः
प्रतिबन्धस्तत्र तद्गमकं तमेतमनुमन्यामहे । स एव तु प्रतिबन्धो न तथात-
त्पत्त्या संभवति । का पुनरियं तदुत्पत्तिर्धूमस्य किं वह्न्यनन्तरं भावः

च तादृशो ऽस्ति रासभस्यापि तत्प्रतिबद्धो ऽपि धूमः स्यात् । अथ तदनन्तरमेव भावः न च रासभानन्तरं भवन्नपि तदनन्तरमेव भवति तस्मिन्सत्यप्यसत्यग्नौ तदभावात् । असत्यपि तस्मिन्सत्यार्द्रेन्धनवति वह्नौ तद्भावात् । अथ यद्यपि धूमस्य वह्निभावानुविधानं तथोपलब्धं तथा ऽपि देशान्तरादिषु तद्भावो ऽस्य कुतस्त्यः । तथा हि भूयो भूयो रासभे दृष्टे धूमो दृष्टस्तदभावे चादृष्टो न स तत्कार्य्यः । तज्जातीयस्यैव धूमस्य रासभं विना सति वह्नौ भावादेवं सत्यप्यग्नौ पिशाचेन जनितो धूमः क्व चिद्देशादौ तज्जातीय एव रासभवद्वह्न्यभावे ऽपि पिशाचादेव भविष्यतीत्यवश्यं शङ्कया भाव्यं नियामकमपश्यताम् । न च सति भावमात्रं नियामकं तस्य रासभादिष्वविशेषात् । तदनन्तरमेवेति चावधारणस्य च शङ्कायामभावात् । अवधारणेन तु शङ्कापनयने परस्पराश्रयप्रसङ्गात् । स्यादेतत् । यो यो धूमो दृष्टः स सर्वस्तावदार्द्रेन्धनसहितवह्न्यनन्तरमेव न पिशाचानन्तरं स च कादाचित्कतया निमित्तमपेक्षमाणो यदनन्तरमेव गम्यते तदेवाप्रतीतव्यभिचारं निमित्तं करोति न तु प्रतीतव्यभिचारं रासभादि । नापि सर्वथा ऽनुपलब्धपूर्वपिशाचादिः यदि न तन्निमित्तं कस्माद्विना ऽपि वह्निं क्व चिद्धूमो नोपलभ्यते । यथासौ सर्वथा वह्निसहितः तथा सत्यार्द्रेन्धनवत् कथं वह्निरपि न कारणं कारणं चेत् कथं तमन्तरेण धूमभावशङ्का । अकारणस्य हि कार्य्यस्य नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वा स्यादनपेक्षत्वान्न कादाचित्कत्वम् । नाप्यनेकं कारणमकारणत्वप्रसङ्गादेव । वह्न्यनन्तरमेव भाव इति हि धूमस्य वह्निकार्य्यत्वम् । स चेद्वह्नेरप्यनन्तरं नैवकारार्थः स्यादिति न वह्नेः कार्य्यम् । एवमन्यस्यापि न कार्य्यं न ह्यन्यानन्तरमेव भवति वह्नेरप्यनन्तरं भावात् ततश्चाहेतुको धूमः स्यात् । तथा च कादाचित्कत्वव्याहतिः । सत्यम् । तत्कार्य्यत्वसिद्धौ स्यादेवं तदेव तु तदनन्तरमेव भाव इत्येवंरूपं नास्ति । यद्यपि विना वह्निं नोपलब्धो धूमो यद्यपि च पिशाचानन्तरं नोपलभ्यते तेषामनुपलब्धेः तथा ऽपि पिशाचकार्य्य एव धूमस्तत्र तत्र वह्निः कुतश्चित्स्वहेतोरुपनिपतितो रासभ इव न धूमस्य जनकस्तेन तदभावे ऽपि तज्जातीय एव कारणभेदजन्मा कदा चित्कादाचित्को धूमः स्यादित्यनिवृत्तिरेव शङ्कायाः । न च दृष्टसम्भवे नादृष्टं कल्पयितुं युक्तमिति शक्यं भवद्भिर्वक्तुम् । अनुपलब्धिलक्षणप्राप्तस्याशक्यनिरा-

रत्वात्। न चानुपलब्ध्यन्तराण्यपि तन्निषेधे प्रभवन्ति। तस्मादनन्तर-
भावित्वावधारणाभावान्नैवं कार्य्यकारणभावावधारणं युक्तम्। न च यदन्य-
रहितानन्तरमुपलब्धं तत्तदन्यरहितात्तस्माद्भवद्भिन्नजातीयं भवति उक्तं
हि रासभसहिताद् वह्नेर्यादृशो धूमस्तादृश एव तद्रहिताद्वह्नेरिति।
तस्मादेवंविधा शङ्कापिशाची स्वनिवारकं तदुत्पत्तिनिश्चयमास्कन्दती न
यथा निवारयितुम्। अपि चास्तु तदुत्पत्तिनिश्चयः तथाऽपि कस्मात्कारण-
मन्तरेण न कार्य्यं भवति। तथा च सत्यनपेक्षतया कादाचित्कत्वविहति-
रिति चेद् यथाऽऽह। नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वा हेतोरन्यानपेक्षणात्। अपेक्षातो
हि भावानां कादाचित्कत्वसम्भव इति। अस्तु तर्हि संबन्धः स्वाभावि-
कतया अन्यानपेक्षो ऽव्यभिचारी गमकत्वाङ्गम्। स च यो वा स वा
भवतु कृतं कार्य्यकारणभावावधारणायासेन। यथा चैतत्तथाऽग्रे दर्श-
यिष्यामः। अपि च कार्य्यात् कारणमनुमीयमानं ततः पूर्वमेवानुमीयेत
न तु वर्त्तमानकालम्। न हि हेतुसत्ता कार्य्यकाला कार्य्योत्पादाङ्गमपि तु
तत्पूर्वकाला। न हि नदीपूरभेदः स्वसत्तासमयवर्त्ति वर्षं गमयत्यपि तु
तत्पूर्वकालम्। तत्कालं तु न तस्य कारणमत एव साधकबाधकप्रमाणा-
भावेन तत्कालवर्त्तिनि वर्षे संदिहाना न तदर्थिनः प्रवर्त्तन्ते। एवं धूमा-
दप्यग्निस्तत्पूर्वकाल एवानुमीयेत न तु वर्त्तमानकालः तथा च सति न
तदर्थिनस्तत्र निःशङ्कं प्रवर्त्तेरन्। अपि च रसादन्यद्रूपं रससमानकालमनु-
मिमते ऽनुमातारः न चानयोरस्ति कार्य्यकारणभावः तादात्म्यं वा।
मत्युच्येत तत् पूर्वेभ्यो रूपरसगन्धस्पर्शक्षणेभ्यो रसक्षणो जायते। स स्वका-
रणं पूर्वरूपक्षणमनुमापयन् यादृशा तेन जनितस्तादृशमेवानुमापयति
स चानुमापकरसक्षणसमानकालरूपक्षणान्तरजनक एव स्वकारणमिति तादृ-
शमेव गमयति तथा च कार्य्यसमानकालरूपानुमानसिद्धिः। एतेन धूमानु-
मानं व्याख्यातम्। यथाऽऽह एकसामग्र्यधीनस्य रूपादेरसतो गतिः।
हेतुधर्मानुमानेन धूमेन्धनविकारवदिति। अत्रोच्यते। यो ऽयं गमकर-
समानकालो रूपक्षणः स किं तज्जनकस्य रूपक्षणस्य स्वभाव उत
तत्स्वभावावच्छेदको ऽस्वभावभूतः। न तावत्स्वभाव एकस्मिन्नभिन्ने जन्य-
जनकभावानुपपत्तेः। तस्य भेदाश्रयत्वात्। तदस्वभावभूतः कथं तद्-

नुमानविरोधी । तद्वचनोदयात्वादिति चेत् । ननु नैतावता ऽप्यस्य [illegible] वभाव इति कथं कार्य्ये हेतोर्नियमेन । विशिष्टेन [illegible] ऽप्ययाभाविष्यते विशेषकतयेति चेत् । नन्वाविष्यते [illegible] सा किं कारणानुमितिः प्रागप्यनुमितिसमये [illegible] । न तावत् [illegible] न हि [illegible] कारणं [illegible] । किं तु स्वरूपेण । न च [illegible] मस्य [illegible]दित्युक्तम् । अत एवानुमितिसमये ऽवगमनं [illegible] नेन गमकत्वमुभयोरपि [illegible]: सह भवतोः [illegible] [illegible]भावात् । तथा च [illegible] [illegible] कारणात् कार्य्यानुमानं [illegible]दिति [illegible] प्रति[illegible] [illegible]: । [illegible] न [illegible] [illegible]भेद[illegible] । [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible] । न च [illegible] [illegible] युक्तं [illegible] तेषां [illegible] [illegible]: । [illegible] ऽपि [illegible] च [illegible] युक्तं [illegible]: । न [illegible] [illegible]मिति । अपि [illegible] [illegible] [illegible] च [illegible] [illegible] न कार्य्यकारणभाव[illegible]तादात्म्यं वा । तत्र च [illegible] गम्यगमकभावः । अपि च तादात्म्ये कथं गम्यगमकभावः न हि तदेव [illegible] चेति युक्तम् । तस्य भेदा[illegible] । [illegible] च [illegible] [illegible] न भिन्ने [illegible] ऽपि भेदान्त[illegible] [illegible] [illegible] इति चेद् न । [illegible] [illegible]: । अपि च [illegible] [illegible] न यथा [illegible] [illegible] न [illegible] । [illegible] ऽपि [illegible] । [illegible] [illegible]: । [illegible] [illegible] तादात्म्यम् । [illegible] [illegible] इति [illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] भेद[illegible] भेदमु[illegible] [illegible] [illegible] । सामानाधिकरण्य[illegible]त्वाद् [illegible] [illegible]: । [illegible]

र्यं सिद्धमिति । तदयुक्तम् । यथा हि सामानाधिकरण्यं न भावानामभे-
दे जात्यादिशब्दा हि जात्यादीन् निमित्तीकृत्य द्रव्ये वर्तन्ते । तत्राधिक-
रणमिति सामानाधिकरण्यमश्नुवते । न पुनर्जात्यादीन्यपि मिथो भिन्न-
। शब्दसमानविषयाणां विकल्पानामपीयमेव गतिः । तस्माद्यत्र गम्यग-
मकभावो न तत्र तादात्म्यं यत्र तादात्म्यं न तत्र गम्यगमकभाव इति सिद्धम् ।
विदितशिंशपाव्यवहारमविदितवृक्षव्यवहारमुद्दिश्य शिंशपायां वृक्षशब्दः
। तस्मादुच्चत्वमेव वृक्षशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति मन्यमानं मूढं प्रति शिंश-
पा वृक्षव्यवहारमात्रं साध्यते वामनायामपि शिंशपायां वृक्ष इति व्यवह-
र्तव्यं शिंशपामात्रानुबन्धित्वाद्वृक्षत्वस्येति । तथापि चेद्व्यवहारः साध्यः शिंश-
पा भिन्न इति न तादात्म्यम् । व्यवहारयोग्यता चेत् सा शिंशपाया अभिन्नेति
गम्यगमकभावः । व्यावृत्तिभेदे चोक्तम् । तस्मात्तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां प्रति-
बन्ध इति मनोरथमात्रम् । ननु वैशेषिकैः चतुष्प्रकारः संबन्ध उच्यते अस्येदं
कारणं संबन्ध्येकार्थसमवायि विरोधि चेति लैङ्गिकमिति । अत्रापि संब-
न्धिपदेनैव सर्वोपसंग्रहात् शेषाभिधानं व्यर्थम् । न च संबन्धिपदोपात्तस्यातिप्र-
सङ्गः शेषपदैर्निवार्यते । तथा सति शेषपदान्येव सन्तु कृतं संबन्धिपदेन तेभ्य
संबन्धिभेदानामधिगतेः । न चैवं चातुर्विध्यं संबन्धस्यानुमानाङ्गस्य । तन्न्व-
। तथा च संबन्धिपदस्य सर्वमात्रावरोधे* ऽतिव्याप्तिः । अपि च भूतं वर्षम-
भ्र वाय्वभ्रसंयोगस्य कथं विरोधि तद्धि तदनुकूलमेव । एवमभूतमपि वर्षं
य वाय्वभ्रसंयोगस्याप्रतिकूलम् । एवं भूतो नकुलश्चयो न भूतस्य सर्पपरा-
य विरोधी नाप्यभूतो ऽभावभूतस्य विरोधी येषां पुनर्विरोधः तेषामन्यत-
रतमस्य न लिङ्गमपि तु प्रतिषेधकमेव । इतीव भावनिमित्तसंयोगिविरो-
ध्यादिभिः । स्वस्वामिवध्यघातकाद्यैः सांख्यानां सप्तधानुमेऽप्यपि परास्तं
व्यम् । तस्मात्सो वा स वा ऽस्तु संबन्धः केवलं यस्यासौ स्वाभाविको
ः स एव गमको गम्यस्त्वेतरः संबन्धीति युज्यते । तथा हि धूमा-
दीनां वह्न्यादिसंबन्धः स्वाभाविकः । न तु वह्न्यादीनां धूमादिभिः । ते हि
ऽपि धूमादिभिरुपलभ्यन्ते । यदा त्वार्द्रेन्धनादिसंबन्धमनुभवन्ति
धूमादिभिः सह संबध्यन्ते । तस्माद्वह्न्यादीनामार्द्रेन्धनाद्युपाधिकृतः

* संबन्धमात्रावरोधइति २ पु· पाठः ।

नुमानविरोधी । तद्वचोदयान्वादिति चेत् । ननु नैतावता ऽप्यस्य का-
रणभाव इति कथं कार्ये हेतोर्भावेन । विशिष्टेन कारणकलापेनानागते
ऽप्यर्थे भाविष्यते विशेषकत्वयेति चेत् । भवत्वाविष्यते [illegible]
सा किं कार्यानुमितिः प्रागप्यनुमितिसमये भवत्यहा । न तावत् तत् न हि
सत्तामात्रेण कार्यं तदनुमानमानिमित्तम् । किं तु ज्ञातत्वेन । न च कार्य-
मस्य समकालतया ऽप्रत्यादित्युक्तम् । मत एवानुमितिसमये ऽप्यसत्त्वं तदा-
नेन गमकत्वमुभयोरपि कार्यकारणयोः सह भावतोः [illegible] कार्य-
कारणभावाभावात् । तस्य च [illegible] ह्यन्यनुमानं तत-
स्त्वानुमिनात्वात् कारणानन्तर्य्ये [illegible] ह्यन्यनुमानं तत
च कारणात् कार्य्यानुमानं तदनन्तरमनुत्पत्तिसमयमुदिति [illegible] प्रति-
बन्धसिद्धिः । लौकिकानां चेतदनुमानं न चैते विचित्रबुद्धि-
[illegible] भेदसाध्यकत्वमिति । च [illegible] प्रतिरूपोपादान-
[illegible] प्रत्येतुं तदनुमानमुत्पद्यते । न च [illegible]
न्यथाकरणं युक्तं परीक्षकाणां लौकिकव्यवहारमर्यादामनु तेषां [illegible]
त्तेः । तथा ऽऽह । [illegible] च कर्त्तुं युक्तं परीक्षकैः । न [illegible]
सिद्धस्य [illegible] निर्णेतुमिति । यदि [illegible] ह्यन्-
मेन [illegible] च [illegible] मध्यगत-
त्वस्य [illegible] न कार्यकारणभावस्तादात्म्यं वा । तत्र च कुतो
गम्यगमकभावः । यदि च तादात्म्ये कथं गम्यगमकभावः न हि तदेव
तस्य कर्त्तृ चेति युक्तम् । तस्य भेदाभावात् । तथापि च [illegible]
[illegible] न भिन्ने तथा ऽपि भेदान्तरनिरूपणनिबन्धनं [illegible]
[illegible] इति चेद् न । [illegible]
[illegible] । यदि च [illegible] इदं [illegible] च यथा [illegible]
भिन्नमपि न भवति । वस्तुतो ऽपि तु [illegible] । [illegible]
[illegible] नुपपत्तेः । [illegible] तादात्म्यम् । [illegible]
तथा सति [illegible] शब्दानां न [illegible]
स्यादेतत् । कल्पना भेदविकल्पितां भेदमुल्लिखन्त्यपि [illegible]
इति । सामानाधिकरण्यव्यवहारत्वाद् [illegible] नुपपत्तेः । तथा च

तादात्म्यं सिद्धमिति । तदयुक्तम् । यथा हि सामानाधिकरण्यं न भावानामभेदसाधकं शाब्दादिशब्दा हि जात्यादीन् निमित्तीकृत्य द्रव्ये वर्तन्ते । तन्नाधिकरणैकमिति सामानाधिकरण्यमश्नुवते । न पुनर्जात्यादीन्यपि मिथो भिन्नयन्ति । शब्दसमानविषयाणां विकल्पानामपीयमेव गतिः । तस्माद्यत्र गम्यगमकभावो न तत्र तादात्म्यं यत्र तादात्म्यं न तत्र गम्यगमकभाव इति सिद्धम् । यत्तु विदितशिंशपाव्यवहारमविदितवृक्षव्यवहारमुद्दिश्य शिंशपायां वृक्षशब्दः प्रयुक्तः तस्मादुच्चत्वमेव वृक्षशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति मन्यमानं मूढं प्रति शिंशपात्वेन वृक्षव्यवहारमात्रं साध्यते वामनायामपि शिंशपायां वृक्ष इति व्यवहर्तव्यं शिंशपामात्रानुबन्धित्वाद्वृक्षत्वस्येति । तत्रापि चेद्व्यवहारः साध्यः शिंशपाया भिन्न इति न तादात्म्यम् । व्यवहारयोग्यता चेत् सा शिंशपाया अभिन्नेति न गम्यगमकभावः । व्यावृत्तिभेदे चोक्तम् । तस्मात्तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यां प्रतिबन्ध इति मनोरथमात्रम् । यत्तु वैशेषिकैः चतुष्प्रकारः संबन्ध उच्यते अस्येदं कार्यं कारणं संबन्ध्येकार्थसमवायि विरोधि चेति लैङ्गिकमिति । तथापि संबन्धिपदेनैव सर्वोपसंहाराद् शेषाभिधानं व्यर्थम् । न च संबन्धिपदोपात्तस्यातिप्रसक्तिः शेषपदैर्निवार्यते । तथा सति शेषपदान्येव सन्तु कृतं संबन्धिपदेन तेभ्य एव संबन्धिभेदानामधिगतेः । न चैवं चातुर्विध्यं संबन्धस्यानुमानाङ्गस्य । तदुच्यते । तथा च संबन्धिपदस्य सर्वमात्रावरोधे* ऽतिव्याप्तिः । अपि च भूतं वर्षमभूतस्य वाय्वभ्रसंयोगस्य कथं विरोधि तद्धि तदनुकूलमेव । एवमभूतमपि वर्षं भूतस्य वाय्वभ्रसंयोगस्य प्रतिकूलम् । एवं भूतो नकुलचयो न भूतस्य सर्पचराचरस्य विरोधी नाप्यभूतो ऽभावभूतस्य विरोधी येषां पुनर्विरोधः तेषामन्यतमदन्यतमस्य न लिङ्गमपि तु प्रतिषेधकमेव । इतीमेव भावानिमित्तसंयोगिविरोधिव्यभिचारिभिः । स्वस्वामिवध्यघातकाद्यैः सांख्यानां सप्तधानुमेत्यपि परकृतं वेदितव्यम् । तस्मात्तो वा स वा ऽस्तु संबन्धः केवलं यस्यासौ स्वाभाविको नियतः स एव गमको गम्यस्त्वितरः संबन्धीति युज्यते । तथा हि धूमादीनां वह्न्यादिसंबन्धः स्वाभाविकः । न तु वह्न्यादीनां धूमादिभिः । ते हि विना ऽपि धूमादिभिरुपलभ्यन्ते । यदा त्वार्द्रेन्धनादिसंबन्धमनुभवन्ति तदा धूमादिभिः सह संबध्यन्ते । तस्माद्वह्न्यादीनामार्द्रेन्धनाद्युपाधिकृतः

---

* संबन्धमात्रावरोध इति २ पु॰ पाठः ।

संबन्धो न स्वाभाविकः ततो न नियतः । स्वाभाविकस्तु धूमादीनां वह्न्यादिसंबन्ध उपाधेरनुपलभ्यमानत्वात् । क्व चिद्व्यभिचारस्यादर्शनादनुपलभ्यमानस्यापि कल्पनानुपपत्तेः । अतो नियतः संबन्धोऽनुमानाङ्गम् । न चादृश्यमानोऽपि दर्शनानर्हतया साधकबाधकप्रमाणाभावेन संदिह्यमान उपाधिः स्वाभाविकत्वं प्रतिबध्नातीति साम्प्रतम् । अवश्यं शङ्कया भवितव्यं नियामकाभावादिति दत्तावकाशा खल्वियं प्रमाणमर्य्यादातिक्रमेण शङ्कापिशाची लब्धप्रसरा न क्व चिन्नास्तीति नायं क्व चित्प्रवर्त्तेत । सर्वत्रैव कस्य चित्कथं चिदनर्थस्य शङ्कास्पदत्वात् । अनर्थशङ्कायाश्च प्रेक्षावतां निवृत्त्यङ्गत्वात् । अन्ततः स्निग्धान्नपानोपयोगेष्वपि मरणादिदर्शनात् । तस्मात्स्वाभाविकलोकयात्रामनुपालयता यथादर्शनं शङ्कनीयम् । न त्वदृष्टपूर्वमपि विशेषस्मृत्यपेक्षो हि संशयो नास्मृतेर्भवति न च स्मृतिरननुभूतचरे भवितुमर्हति । तस्मादुपाधिं प्रयत्नेनान्विष्यन्तोऽनुपलभमाना नास्तीत्यवगम्य स्वाभाविकत्वं संबन्धस्य निश्चिनुमः । स्यादेतदन्येनान्यस्य सहकारेण चेत्स्वाभाविकः संबन्धो भवेत् सर्वं सर्वेण स्वभावतः संबध्येत । तथा च सर्वं सर्वस्माद्गम्येत । अथान्यस्य चेद् अन्यत् कार्य्यं कस्मात्सर्वं सर्वस्य न भवति । अन्यत्वाविशेषात् । ततश्च स एवातिप्रसङ्गः । यद्युच्येत न भावस्वभावाः पर्य्यनुयोज्याः तस्मादन्यत्वाविशेषेऽपि किं चिदेव कारणं कार्य्यं च किं चिदिति । नन्वेव स्वभावानामनुयोगो भिन्नानामकार्य्यकारणभूतानामपि स्वभावप्रतिबन्धे तुल्य एव । तस्माद् यत्किं चिदेतत् । कः पुनः प्रमाणेन स्वाभाविकः संबन्धो गृह्यते । प्रत्यक्षं संबन्धिषु प्रत्यक्षेण । यदाह
४६ । ८ लिङ्गलिङ्गिसंबन्धदर्शनमाद्यमिति । यदा तावत्प्रथमं वह्निधूमयोः सहार्द्रेन्धनयोः संबन्धं पश्यति तदा द्वयोरपि किं स्वाभाविकः संबन्धः सोपाधिको वा अथ धूमस्योपाधिको वह्नेः स्वाभाविकः वह्नेस्त्वोपाधिको धूमस्य स्वाभाविक इति न शक्यं निर्द्धारयितुम् । तत्र वह्नेरनार्द्रेन्धनस्य विना धूममयोगोलकादौ दर्शनाद् आर्द्रेन्धनोपाधिरस्य धूमेन संबन्धो न तु स्वाभाविक इति निश्चीयते । धूमविशेषस्य तु विना वह्निमनुपलम्भात् उपाधिभेदस्य चादृश्यमानस्य कल्पनायां प्रमाणाभावाद् विशेषस्मृत्यपेक्षस्य च संशयस्यानुपलब्धपूर्वे अनुत्पादाद् उत्पादे वाऽतिप्रसङ्गात् प्रेक्षा-

त्युच्छेदात् स्वाभाविकः संबन्धो ऽवधार्य्यते । तदिदमवधारणं न
अम् अनपेक्षस्य मनसो बाह्यप्रवृत्तावन्धबधिराद्यभावप्रसङ्गात् । भूयोदर्श-
क्षितस्य च प्रवृत्तौ प्रमाणान्तरापातात् । न हि मनो निमित्तमित्येव मानसं
ं भवति । तथा सति न किं चिदमानसं प्रत्ययमात्रस्य मनोनिमि-
त्तात् । तत्तदसाधारणकारणापेक्षया च तत्प्रमाणव्यपदेशे त्वत्रापि भूयोद-
मसाधारणमिति प्रमाणान्तरं आनम् । तस्मादभिज्ञानमणिभेदतत्त्ववद्भू-
दर्शनजनितसंस्कारसहितमिन्द्रियमेव धूमादीनां वह्न्यादिभिः स्वाभाविक-
न्धग्राहीति युक्तमुत्पश्यामः । एवं मानान्तरविदित बन्धिषु मानान्तरा-
व यथास्वं भूयोदर्शनसहायानि स्वाभाविकसंबन्धग्रहणे प्रमाणान्युन्नेत-
व्यानि स्वभावतश्च प्रतिबद्धा हेतवः स्वसाध्येन यदि साध्यमन्तरेण भवे-
युः स्वभावादेव प्रच्यवेरन्निति तर्कसहायैरनिरस्तसाध्यव्यतिरेकवृत्तिसंदेहा
यत्र दृष्टास्तत्र स्वसाध्यमुपस्थापयन्त्येव । न च श्यामादिषु मैत्रतनयादीनां
स्वाभाविकप्रतिबन्धसंभवः अन्नपानपरिणतिभेदस्योपाधेः श्यामताया मैत्रत-
नयसंबन्धं प्रति विद्यमानत्वेन मैत्रतनयत्वस्यागमकत्वात् । एतेन पक्वान्यत्र
वृक्षस्याम्रवर्तीनि फलानि एतद्वृक्षप्रभवत्वात् पतितफलवदित्यादयो ऽप्यौपा-
धिकसंबन्धा व्याख्याताः । तस्मात्सर्वमवदातम् ।

नन्वन्तिमप्रत्यक्षमतीताभ्यां प्रत्यक्षाभ्यां कथमनुगृह्यत इत्यत आह
स्मृत्या चेति । चो हेत्वर्थे यद्यपि स्वरूपतो लिङ्गदर्शने अतीते तथा ४६ । ११
ऽपि तज्जनिता स्मृतिरनुगृह्णाति यस्मादतस्ताभ्यामनुगृह्यते । अनुग्रहश्च
करणमेव । संबन्धस्मृतिसहकारिणेन्द्रियेण स्वसाध्याविनाभूतलिङ्गविज्ञानं
यदुपजन्यते तत्परामर्श इत्याख्यायते तथाभूतलिङ्गगोचर एव चतुर्थो वाक्या-
वयव उपनय इत्याख्यायते । अथ पृच्छति कः पुनरिति । अनुमानशब्द-
स्यार्थो न तावदनुमितिः । न खलु लिङ्गपरामर्शो ऽनुमितिः । प्रत्यक्षफल-
त्वात् । तस्मादनुमीयते अनेनेति करणार्थो वक्तव्यः । स च लिङ्गविषयः
क्रिया च लिङ्गविषयेति विषये वैषम्यान्न क्रियाकारणभाव इति भावः । उत्त-
रम् । अनुमीयत इति । तेनैवाभिप्रायेण पृच्छति । किं पुनरिति । उत्त-
रम् । अग्नीति । प्रष्टा स्वाभिप्रायमुद्घाटयति कथं पुनरन्यविषयमिति ।
एकदेशिन उत्तरम् । नानियमादिति । वृक्षोद्देशेन प्रवर्तितः परशुः कर्त्रा ,, । १५

न तदवयवोद्देशेन तस्माद्वृक्षविषयः परशुः तदवयवविषयः । द्वैधीभाव
४६ । १७ स्वावयवेषु न वृक्षे तस्य ततो विभागादिति भावः । क्व पिस्पुनर्वश्चिक
यमिति । योऽयमयसो वह्निसंयोगः करणं तप्तजलेषु रूपादिपरावृत्तिहेतु
पाकः तेष्वेव तप्तजलेन पिठरं लक्षयति । न केवलं समानविषयत्वानियमः कर्तु
करणं भिन्नमित्यपि नियमो नास्तीत्यनियमाभिधानप्रसङ्गेनाह क्व पिस्पुनरि
ति । स्थितिः स्वावयवेषु समवायो वा प्रदेशविशेषे संयोगो वा । एवमनियमं
दृष्टान्ते उक्त्वा दार्ष्टान्तिके योजयति एवमन्यविषयस्येति । धूमविषयस्य प्रमा
णस्याग्निविषया क्रिया प्रमितिः । यदा ऽग्निविषयमेव ज्ञानं प्रमाणं तदाह क्व पि
स्पुनरिति । आविर्भवति । किं पुनरिति । अत्र हेतुमाह प्रमितत्वात् ।
उत्तरं प्रमीयते हेयत्वेनेति । अनियमवादिन एकदेशिनो मतं नियमवादी
दूषयति । तन्नेति । हेतुमाह प्रमाणफलयोरिति । यद्यन्यविषयं करण
मन्यविषया क्रिया भवेत् ततश्छेदने खदिरं प्राप्ते पलाशादावपि छिदा
स्यादित्यतिप्रसङ्गः स्यात् । यद्यपि वृक्षोद्देशेन कर्त्रा परशुः प्रयुक्तस्तथा
ऽप्ययं वृक्षमिव तदवयवावपि प्राप्त इति तद्विषयो भवति तेन तदवयवद्वै
धीभावमुखेन वृक्षविषयामपि द्वैधीभावक्रियां जनयतीति न वैयधिकरण्यं कर
णफलयोः । एवं यद्यपि लिङ्गविषयं प्रत्यक्षफलतया लिङ्गज्ञानं तदनुबद्धत्वा
त्तस्य मानसप्रत्यक्षगोचरत्वात् । लिङ्गनिरूपणमन्तरेण तदनिरूपणात् । न
तु लिङ्गज्ञानं लिङ्गिनं विना न निरूप्यते तस्मात्प्रतिपत्त्यनुबन्धितया विषयो
न लिङ्गज्ञानस्य लिङ्गी किं तु लिङ्गमेव तथा ऽपि लिङ्गिविषयप्रतिपत्तिजन
कत्वाल्लिङ्गज्ञानं भवति लिङ्गिविषयम् । न चातिप्रसङ्गः । स्वाभाविकसंबन्ध
वत्त्वाल्लिङ्गस्य लिङ्गिनि तस्माद् द्विविधो विषयभावः प्रतिपत्त्यनुबन्धितया
प्रतिपाद्यतया च तत्र पूर्वः फलस्य उत्तरस्तु प्रमाणस्येति तद्विवेकः । तस्मा
त्सूक्तं प्रमाणफलयोर्विषयभेदानभ्युपगमादिति । स्थितो तु मेदो
दर्शयिष्यते कर्त्तुः करणस्येति । तदेवं तानि ते इति विग्रहद्वयं परस्परा
४७ । ५ पेक्षमुपपाद्य तानि तदिति विग्रहद्वयं परस्परापेक्षमुपपादयति यदा पुनरिति ।
लिङ्गलिङ्गिसंबन्धदर्शनं च अनन्तरलिङ्गदर्शनं च तत्स्मृतिश्चेति विग्रहः ।
अथापि सर्वेषंद्वेद्वेष्विदमुपपत्स्यते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहा
दलक्षणमिति भावः । ननु यदि प्रमाणफलयोरेकविषयत्वं तर्हि पारमर्षमव्याप्ति

धर्मीकृत इत्यर्थः । विशेषणविशेष्यभावो नान्यः स एव प्रत्यक्षप्रमाणविषय इत्येतेन कृत-
मनुमानेनेत्याशयवान्पृच्छति । किं पुनरिति । तैर्विशिष्टेन लिङ्गपरामर्शेनेत्यर्थः । ४७ । ८
उत्तरं शेषो ऽर्थः । प्रत्यक्षप्रमिताल्लिङ्गादन्यो लिङ्गी तद्विषयत्वं च लिङ्गपराम-
र्शस्योक्तमिति । पृच्छति अनुमानमित्यत्र किं कारकम् । अनुमीयते ऽनेनेति
करणकारकमेव युक्तं तस्यैव लिङ्गदर्शनद्वयस्मृतिपूर्वकत्वाद् न त्वनुमितिरनु-
मानं प्रमाणव्यापारत्वेनातन्निमित्तत्वात् करणकारकादन्यत्वाद् अतत्पूर्वक*-
त्वाच्चेति भावः । उत्तरं भावः करणं वा । नन्वुक्तं न भावः कारकमित्यत
आह यदेति । न द्रव्यादीनामेव करणत्वम् अपि तु व्यापारस्यापि । अन्यथा
कर्मनामधेयैर्ज्योतिरादिशब्देषु न करणविभक्तिः श्रूयेत । उद्भिदा यजेत दर्शपौर्ण-
मासाभ्यां यजेतेत्यादि । संभवति तस्यापि सिद्धस्य फलभावनायां निमित्तत्वम् ।
एवं वह्निप्रमायाः सिद्धायाः संभवति हानादिबुद्धिनिमित्तभावः । एतस्मिंश्च
कल्पे तत्पूर्वकमित्यत्र यदा ज्ञानादिसंबन्धावधारणसमये प्रथमं ज्ञानं वह्नि-
त्वस्य लिङ्गस्य दर्शनम् अथानुमानिकं द्वितीयम् अथ संबन्धस्य स्मृतिरिति
त्रयमेकीकृत्य परामृष्टव्यं तत्पूर्वको हि तथा चायमनुमीयमानो वह्निरिति लिङ्ग-
परामर्शः । तस्माद् दाहपाककारित्वादुपादेयो वह्निरिति ज्ञानमनुमानस्य फलं
ततश्च तत्पूर्वकत्वमपि सिद्धं भवतीति भावः । करणकारकपक्षे फलमाह ।
यदा करणमिति । अत्र विमृशति । लिङ्गेति । तत्पूर्वकत्वानुमितिनिमि-
त्तत्वसमानधर्मदर्शनात्संशयः । अथाचार्यदेशीयमतमाह । एके तावदिति ।
सत्स्वपीतरेषु स्मृतेरभावादनुमितेरनुत्पादेन स्मृतिरेवानुमानम् इतरे तद-
नुग्राहका इत्यर्थः । मतान्तरमाह अपर इति । सत्स्वपीतरेषु लिङ्गपरा-
मर्शं विना ऽनुमितेरनुत्पादाल्लिङ्गपरामर्श एवानुमानमितरैरनुगृहीत इत्यर्थः ।
स्वमतमाह वयं त्विति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यामशक्यो गुणप्रधानभावो
विवेक्तुं तयोः सर्वेषां तुल्यत्वादिति भावः । तत्किमिदानीं नास्ति गुण-
प्रधानभाव इत्यत आह प्रधानेति । नान्वयव्यतिरेकातन्त्रभवतो न न्याया-
न्तरमिति भावः । पृच्छति कः पुनरसाविति । उत्तरमाहानन्तर्येति । नेहा-
स्ति तिरोहितं किं चित् । अतिव्याप्तिं चोदयति । यदीति । ननु भवतु प्रत्य- ४८ । ३
क्षपूर्वकः संस्कारो ऽनुमानं तेनापि शेषो ऽनुमास्यत इत्यत आह

* अतत्पूर्वकत्वादिति ३ पु. पा. ।

४८ । ५ स्मृतिहेतुत्वानुमितिहेतुरित्यर्थः । परिहरति नैष दोष इति । विच्छिन्नानां
विज्ञानं विशेषस्य स्मृतेरन्यत्वं न हीन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानं स्मृतिः ।
तस्याः संस्कारमात्रप्रभवतया ऽन्यस्मादनुत्पत्तेः । तेन च ज्ञानेन स्वकारणं विशे-
षितम् । प्रत्यक्षपूर्वे यत इत्यध्याहारात् । तस्मादिहापि स्वकारणविशेषणं स्मृते-
रन्यद्विज्ञानमधिकृतम् । न च संस्कारः प्रत्यक्षपूर्वो ऽपि तादृग्ज्ञानकारणमिति
न तस्य प्रसङ्ग इत्यर्थः । निर्णये ऽनुपजनितफले प्रसङ्गं निवारयति । निर्णय-
इति । विभागसूत्राभिप्रायप्रमाणसामान्यलक्षणपूर्वकं विशेषप्रमाणलक्षणं तदेवं
प्रवर्त्तमानं नानुपजनितफले ऽप्रमाणे निर्णयमात्रे प्रवर्त्तितुमर्हति जनितफलस्तु
निर्णयः प्रमाणमेवेति भावः । स्वविषयपरिच्छेदकत्वात् फलं परिच्छेद
एव परिच्छेदकः स्वार्थिकः प्रत्ययः । त्रिविधमिति सूत्रावयवमर्थयोगरवात्तार्त्तिक-
कार उद्ग्राह्यं व्याचष्टे त्रिविधमितीति । अन्वयव्यतिरेकिणं लक्षयति । तत्रेति* ।
विवक्षितोपपत्तिः पक्षधर्मता । तज्जातीयोपपत्तिरन्वयः विपक्षावृत्तिर्व्यतिरेकः ।
अन्वयिमात्राद्व्यतिरेकिमात्राच्च व्यावृत्तो अन्वयव्यतिरेकी दर्शनीय इति हेतुप-
यवाधारणे अबाधितविषयत्वासत्प्रतिपक्षत्वे सती अपि रूपे न दर्शिते । विव-
क्षितप्रत्ययमन्तरेण चान्वयव्यतिरेकयोस्तज्जातीयातज्जातीयवृत्तिव्यावृत्त्योर-
शक्यप्रतीतित्वाद्विवक्षितोपादानं तत्प्रसङ्गेन च तद्धर्मता हेतुरूपसमाना ऽपि
दर्शिता । तस्योदाहरणमाह यथेति । प्रत्यक्षत्वादिति हेतुरात्मनि नित्ये
ऽस्तीत्यत उक्तं बाह्यकरणेति । तथा ऽपि सामान्यविशेषे घटत्वादौ व्यभि-
चार इत्यत उक्तं सामान्यविशेषवत इति । तथा ऽपि परमाणुभिर्व्योगनम-
त्यक्षैर्योगिनां व्यभिचार इत्यत उक्तम् । अस्मदादीति । तथा चायं नित्येभ्य
आकाशादिभ्यो घटादिषु चानित्येष्वन्वित इति भवत्यन्वयव्यतिरेकी । अन्व-
,, । १२ यिनं लक्षयत्यन्वयीति । विपक्षहीन इति । विपक्षाभावेन ततो व्यतिरेका-
भावं दर्शयति । सद्भ्यामभावो निरूप्यते नैकेन सतेत्युक्तं तेन हेतोर्यतो विप-
क्षान्निवृत्तिः स एव नास्तीति कुतो निवर्त्तताम् । पक्षादन्यस्य सर्वस्यैव सपक्ष-
त्वात् । न निवर्त्ततइति चेदस्तु हेतोस्तत्र वृत्तिरवृत्तिनिषेधरूपत्वाद्वृत्तेरिति
चेत् । यस्याभावाधिकरणत्वमपि न भवति निरुपाख्यस्य तस्य भावाधिकरण-
त्वप्रसङ्गेति सुभाषितम् । न खलु मुमूर्षोस्तोयाभ्यवहारे ऽसमर्थस्य शष्कुलीभक्षणं

* इदं २ पु० नास्ति ।

प्रकृते चेतनः । तत्किमिदानीं भावाभावौ न परस्पराभावात्मानौ यदेकनिषेधे-नान्यविधिः स्यात् । सत्यं यत्रैकतर एतयोर्निषिध्यते व्यतिरेको निषिध्यते विधीयते वा तत्र तदितरविधिनिषेधौ ऽवश्यं भवेत् । न त्विह परमार्थतः कस्य चिन्निषेधः । न चात्र निरुपाख्यो हेतोर्व्यतिरेको निषिध्यते न निरुपाख्यो निषेधाधिकरणमिति । न च वयः स्ववचनविरुद्धं न चेतनत्वतो निरुपाख्ये हेतोर्व्यतिरेकं व्यासेधामो नाप्यन्वयं विदध्मः नो खल्वयं सकलप्रतिपत्त्य-साधनं क्व चिदप्युपयुज्यते । उपयोगे वा निरुपाख्यो न भवेत् । कस्तर्हि न निरुपाख्यहेतोर्व्यतिरेक इत्यस्य वचनस्यार्थः । अथ निरुपाख्ये हेतोर्व्यतिरेक इत्यस्य भवद्भाषितस्य को ऽर्थः अहृदयवाचामहृदया एव प्रतिवाचो भवन्ति । यथानुरूपो बलिरिति हि लौकिकानामाभाणकः । न चात्यन्तादृष्टपूर्वाणां कल्प-नाबालगोचरत्वमिति चोपपादितमन्यथाख्यातिनिरूपणावसरे । कल्पितगोचर-स्य व्यतिरेको ऽपि काल्पनिक इति नानुमानाङ्गं भवति । स्वाभाविकरूपसम्पन्नं हि प्रमाणं तत्त्वज्ञानरूपफलाय कल्पते न कल्पितरूपसम्पदा तस्याः सर्वत्र सुल-भत्वादिति । तत्त्वविषयत्वं चानुमानस्योपपादयिष्यते । तस्मादनुपाख्ये विपक्षे हेतोर्व्यतिरेकनिवृत्तौ वा व्यतिरेके वा सहृदयानां मूकतैवोचिता । न चैतावता हेतोरगमकत्वं न हि व्यतिरेको ऽस्तीत्येव गमको भवति मा भूदसाधारण-स्यापि गमकत्वं किं तु स्वसाध्येन सह स्वाभाविकसंबन्धशालितया सा चान्वयव्यतिरेकाभ्यामिवान्वयमात्रेणाप्युपाधिरहितेन शक्या ज्ञातुमिति कृतं व्यतिरेकेण । विपक्षसंभवे तु तथापि वृत्तिशङ्कानिराकरणाय व्यतिरेकग्रहणा-मुपासनीयमिति सर्वमवदातम् ।

उदाहरणमाह यथेति । स्वमते त्वभिधेयो विशेषः प्रमेयत्वात् सामा- ४८ । १२
न्यवत् । परमाण्वाकाशादयः कस्य चित्प्रत्यक्षाः प्रमेयत्वाद् घटवदित्या-दयो द्रष्टव्याः । विश्वस्यैव सदसद्वदभिन्नस्य यथास्वं पक्षसपक्षयोरन्तर्भावेन विपक्षाभावादिति व्यतिरेकिणं लक्षयति । व्यतिरेकीति । तमिमं व्यतिरे-किणं हेत्ववयवलक्षणव्याख्यानावसरे वार्त्तिककृद्दर्शयिष्यतीति नेहोपपादितः । तदेवं त्रिविधमित्यवच्छिद्य व्युत्पाद्य सम्प्रति पूर्ववदित्यादिना एकवाक्य-तया व्याचष्टे अथ वा त्रिविधमिति । तिसृष्वपि विधासु साध्यवचनस्य पूर्वमुपपादनात् पूर्वं साध्यं तद्यस्यास्त्यधिकरणतया तत्पूर्ववत् । तथा

ऽप्यनित्याः परमाणवो गन्धवत्त्वाद् घटवदित्यपि हेतुः स्यादिति
तत्राह पार्थिवानामप्यणूनामनित्यत्वेन विवादविषयत्वादित्यत
४८ । १० व्याप्त्येति । अस्ति गन्धवत्त्वस्य साध्यं न तु व्याप्त्या पृथिवीमात्रवृत्ति
चतुर्षु परमाणुषु तदभावात् । साध्यस्योपयुक्तत्वात् ततोऽन्यस्तज्जातीयः
साध्यसामान्येन समान इति यावत् । तदिदमाह साध्यतज्जातीय
पदानि विभज्यार्थमाह पूर्ववामेति । सामान्यतोऽदृष्टमिति नञ्समा
व्याचष्टे । सामान्यतश्चेति । तथा च बाधितविषयं प्रकरणसमं चानु
स्यादित्यत आह चशब्दादिति । वार्त्तिकस्य चशब्देनासत्प्रतिपक्षत्व
सूचितम् । तेन सूत्रस्थेनाबाधितत्वमसत्प्रतिपक्षत्वमपि रूपद्वयं समुच्चि
त्युक्तं भवति । नन्वेवं त्रिविधोऽपि हेतुः पञ्चलक्षणः स्यादित्यत आ
एवमिति । एतदुक्तं भवति अबाधितविषयमसत्प्रतिपक्षं पूर्ववदिति
कृत्वा शेषवदित्येका विधा सामान्यतोदृष्टमिति द्वितीया शेषवत्सा
न्यतोदृष्टमिति तृतीया तदेवं त्रिविधमनुमानम् । तत्र चतुर्लक्षणं द्वय
एकं पञ्चलक्षणमिति । तदेवं स्वमतेन सूत्रं व्याख्याय भाष्यकृन्मतेन व्या
ष्टे । अथ वेति । भाष्यं स्वरूपतो व्याचष्टे तत्रेति । पूर्वं कारणं कार्य
यस्यास्ति विषयतया परामर्शज्ञानस्यानुमानस्य तत्पूर्ववदित्यर्थः । विकल्प
यति यदि तावदिति । सर्वत्रानुमानप्रसङ्गादिति भावः । प्रतिप्रसङ्गा
कल्पान्तरमातिष्ठते । अथ पुनरिति । दूषयति एतदपीति । दूषण
समुच्चिनोति । कारणदर्शनाच्चेति । नाविद्धाम्ययो हेतुर्गमक इति भा
परिहरति । नेति । द्वयमपि नाभ्युपेयत इत्यर्थः । किं तर्ह्यभ्युपेयत
आह कार्यं त्विति । एनं प्रकारमन्यत्राप्यतिदिशति एवमिति । पु
कथमिति । उत्तरं द्वयोरिति । पूर्वशब्देन कारणाभिधायिना प्रतिसम्बन्धि
कार्यमप्युपक्षिप्तमतो द्वयोरप्युक्तिप्रयोः कारणस्योपयोगादनुमानभावेनेति योग
४९ । १६ उदाहरणमाह । उदाहरणमिति । यद्यपि कारणमात्रं व्यभिचरति कार्य
तथाऽपि यादृशं न व्यभिचरति तत्र निपुणेन प्रतिपत्त्रा भवितव्यम् । अ
धूममात्रमपि वह्निमत्तां व्यभिचरतीति न धूमविशेषो गमको भवेत् । रणादनु
माने तु वैनाशिकानामापादितं कारणात् कार्यानुमानमस्माभिः । यद्यपि च
तन्तुसंयोगानन्तरं पटो जायते तथापि शक्यं कारणात्कार्यानुमानम् ।

तथायमन्यत एवोद्बुद्धसंस्कारो व्याप्तिस्मृतिमान् अविचलेष्वितरेषु तन्तुषु अन्य-
तमानुत्पन्नायां क्रियायामिन्द्रियसन्निकर्षात् प्रथममेव परामृशति तथा चेयमिति
तदैव क्रियातो विभाग इत्येकः कालः अथ यदा विभागात् पूर्वसंयोगनाश-
स्तदा परामर्शादवश्यंभाविपटविशिष्टेयं क्रियेत्यनुमानोत्पाद इत्येकः कालः ।
ततोऽन्त्यस्य तन्तोः तन्तुसंयोगो ऽथ पटोत्पादो ऽतस्तत्र रूपाद्युत्पादः अथ
प्रत्यक्षदर्शनमित्यनुमानोत्पादस्य परस्ताच्चतुर्थे क्षणे प्रत्यक्षम् । यदि तु क्रियोत्पा-
दानन्तरमालोचनमिष्यते तथा ऽपि तृतीये क्षणे प्रत्यक्षस्योत्पादान्नानवसरमनु-
मानम् । अपि च बधिरो मुरजमुखमभिहत्य स्वकारणाभिघातादेव स्वकारणात्
तत्कार्ये शब्दं निःशङ्कमनुमिमीते । एवमन्यान्यपि कारणात्कार्यानुमानान्यूह-
नीयानि । शेषवदुदाहरणमाह नद्या इति । चोदयति कथं पुनरिति । परिहरति ४९ । १९
नैतदिति । अनुमीयते ऽनेनेत्यनुमानं नदीपूरः न तु वृष्टिरनुमीयमाना पूरविशेषान्ना-
तीता शक्या ऽनुमातुम् अनुमानसमये तदत्ययस्याशक्यनिश्चयत्वात् । नापि च
वर्तमाना तदत्ययस्यापि तदानीं संभवात् । एवं भविष्यन्त्यपि साधकबाधक-
प्रमाणाभावेन संदिग्धैव । तस्मात्त्रैकाल्याशक्यनिश्चयत्वादनुपपन्नमनुमानमि-
त्यत आह भविष्यतीति । कारणस्य कार्य्यात् पूर्वकालता शक्या निश्चेतु
कार्येण लिङ्गेन तु नातीतत्वादिति संदेहः क्षतिमावहति । यः करिष्यदिति
योग्याभिप्रायं स च कार्यस्य पुरस्तात्ततो निश्चयव्याप्त इत्यर्थः । सामान्यतो-
दृष्टोदाहरणं भाष्यकारीयं दुरवबोधं शेषवदुदाहरणान्तर्गतं च । अथापि कार्येण
सवितुर्देशान्तरप्राप्त्या तत्कारणस्य व्रज्याया अनुमानात् । न चैतावता ऽनुमा-
नस्य त्रैविध्यं भवति उदाहरणमात्रस्यानन्त्येनानन्त्यप्रसङ्गात् । तस्माद्भाष्य-
कारव्याख्यानमरोचयमानो वार्त्तिककारो ऽन्यथा व्याख्यायोदाहरणान्तरमाह
सामान्यतोदृष्टं नामेति । साध्यधर्माविनाभाविना विशेषणेन साध्यधर्मेण ५० । ४
विशिष्यमाणो धर्मी गम्यते गमकत्वेन हेतुविशिष्टो हि धर्मा गमकः जिज्ञासि-
तधर्मविशिष्टश्च गम्यः । यथा ऽऽह । स एव चोभयात्मा ऽयं गम्यो गमक
इष्यते । असिद्धेनैकदेशेन गम्यः सिद्धेन बोधक इति । अविनाभावित्वं
स्वभावप्रतिबद्धत्वं सर्वेषामेव हेतूनां सामान्यतो ऽत्र धर्मधर्मिणोरभेदविवक्षया
हेतुरेव सामान्यमुक्तः । सामान्येनाविनाभाविना हेतुना लक्षितं दृष्टं धर्मि-
रूपमनुमानं सामान्यतोदृष्टमनुमानम् । तृतीयाया अलुक् । तदेतत्पूर्ववच्छेष-

यतोरपि प्राप्तं तत्पदसन्निधानात् गोबलीवर्द्दन्यायेन ते परित्यज्यान्य-
५० । ४ निर्दिश्यते । तदिदमुक्तमकार्य्यकारणभूतेनेति । उदाहरणमाह यथा बला-
कयेति । भाष्यकारीयमुदाहरणमुपन्यस्याक्षिपति । अपरे पुनरिति । तद्विति
गतिमानिति परामृशति । उपलब्धिलक्षणप्राप्तत्वादिति । कर्म्मणो हि
महत्त्वरूपविशेषैकार्थसमवाय उपलब्धिलक्षणप्राप्तिः प्रत्यक्षोपलब्धियोग्यता ।
समाधत्ते नैवमिति* । देशान्तरप्राप्तिमानादित्यः द्रव्यत्वे सति क्षयवृद्धिप्र-
त्ययाविषयत्वे च सति प्राङ्मुखोपलभ्यत्वे च तदभिमुखदेशसंबन्धादनुत्प-
न्नपादविहारस्य परिवृत्त्य तत्प्रत्ययविषयत्वात् मणयादिवत् । तत्प्रत्ययवि-
षयत्वादित्युच्यमाने पुरःस्थितेन स्थाणुना व्यभिचारः । सो ऽपि हि
प्रत्यभिज्ञाविषयो भवति तदेव स्थितस्तन्निवृत्त्यर्थं परिवृत्त्येत्युक्तम् । तथा
ऽपि गुणादिभिर्व्यभिचारः । तन्निवृत्त्यर्थं द्रव्यत्वे सतीत्युक्तम् । तथा ऽपि
प्रदीपादिभिर्व्यभिचारस्तन्निवृत्त्यर्थं क्षयवृद्धिप्रत्ययाविषयत्वे सतीति विशेषणम् ।
तथा ऽपि पृष्ठतो ऽवस्थितया रथ्यया व्यभिचारस्तन्निवृत्त्यर्थं प्राङ्मुखोपलभ्यत्वे
सतीति विशेषणम् । उपलभ्यता चोपलब्धिकर्म्मता । सा चेहातीता विवक्षिता
ऽन्यथा पूर्वापरजलधिवेलावगाहिना तुहिनशैलेन व्यभिचारः । यद्यप्ययमपि
परावृत्य तत्प्रत्ययवतो ऽतिपतितोपलब्धिकर्म्मभावस्तथा ऽपि तदा नरा-
न्तरस्योपलभ्यः मार्त्तण्डमण्डलं त्वस्ताचलचूडावलम्बि न प्राच्यां कस्य चिदुप-
लम्भगोचर इति वैधर्म्यं तथा ऽपि यदि दृष्टेव† पुरोवस्थितस्य पश्चिमाभिमुखस्य
प्रासादस्य स्वयमुपनिपत्य पृष्ठतो भवति तदोक्तलक्षणस्य हेतोरस्ति व्यभि-
चारः तन्निवृत्त्यर्थमनुत्पन्नपादविहारस्येति विशेषणम् । तदभिमुखदेशसंबन्धा-
दिति ल्यब्लोपे पञ्चमी । स्वाभिमुखदेशमुद्दिश्यानुत्पन्नः पादविहारो यस्य स
तथोक्तः । तमुद्दिश्य खल्वयं पद्भ्यां संचरमाणः प्रासादस्य पृष्ठतो भवतीति
भावः । देशान्तरप्राप्तौ साधनान्तरमाह देशान्तरेति । सत्यविनाश इति
च द्रष्टव्यम् । ये त्विमामनुमानपरंपरामसृष्यमाणा दिशः प्रत्यक्षतामिच्छन्ति
विप्रतिपन्नं चानुमानेन बोधयन्ति तन्मतमुपन्यस्य दूषयति तच्च नेति ।
अरूपमात्मसुखाद्यपि प्रत्यक्षमिति यच्चानुमानेन बाह्यकरणेत्युक्तम् । पृच्छति
५१ । १२ कथं तर्हीति । उत्तरं दिग्देशेति । अन्यथाविद्धतया अङ्गुल्या निर्द्देशस्य दिक्प्र-

* नैवेदमिति मु· वा· पु· पाठः ।   † दृष्ट्यैवेति २ पु· पा· ।

त्वकत्वेन न स्वाभाविकः संबन्ध इत्यर्थः । स्यादेतत् । अप्रत्यक्षायां दिशि
दिग्देशसंबन्धित्वमित्येतदेव कुत इत्यत आह आदित्येनेति । तद्विभजते ५१ । १४
प्राचीत्ययमिति । तत्पुनरिदं प्रत्यक्षमा चोदयादा चास्तमयाद्देशाद्देशान्तरं
संचरतं मार्तण्डमण्डलस्यानाकलितद्रव्यत्वे सतीत्यादिदशकानुमानानामि-
न्द्रियव्यापारानन्तरमुपजायमानत्वात् तच मा भूवन्नाकाशदिगादयः प्रत्य-
क्षास्तथा ऽपि चरितेः निपतदतिविशदमयूखजालमध्यवर्तिनो हेलिमण्डलस्य
तएव मयूखभागभेदाः देशान्तरइति तेषां प्रत्यक्षाणां प्रत्यक्षेण सवितृम-
ण्डलेन संयोगविभागाः प्रत्यक्षा भविष्यन्तीति युक्तम् । इदं त्वतिस्फुटतया
नाभिधाय शिष्यव्युत्पादनायानुक्तं मार्गान्तरं दर्शितमिति मन्तव्यम् । तदेवं
रूपेण स्पर्शानुमानं शिंशपात्वेन श्रुतेन वृक्षत्वानुमानमित्यादि सामान्य-
तोदृष्टेन संगृहीतं वेदितव्यम् । स्वमतेन व्याख्यान्तरमाह अथ वा त्रिवि-
धमिति । तद्विभजते । प्रसिद्धमिति । पक्षैकदेशे सदपि सिद्धं पक्षव्यापकं तु
प्रकर्षेण सिद्धमित्यर्थः । यद्यप्यविनाभावः पञ्चसु चतुर्षु वा रूपेषु लिङ्गस्य
समाप्यतइत्यविनाभावेनैव सर्वाणि लिङ्गरूपाणि संगृह्यन्ते तथापीह प्रसिद्ध-
सच्छब्दाभ्यां द्वयोः संग्रहे गोबलीवर्दन्यायेन तत्परित्यज्य विपक्षव्यतिरेका-
सत्प्रतिपक्षत्वाबाधितविषयत्वानि संगृह्णाति । अत्रापि यथासंभवं चतुर्णां पञ्चा-
नां वा रूपाणां लिङ्गसंबन्धः । तदनेन ग्रन्थेनानुमानवादिनां स्वरूपसंख्या-
फलविप्रतिपत्तयो निराकृताः । अथ तत्पूर्वकमिति स्वरूपविप्रतिपत्तिरनुमान-
मिति समाख्यानिर्वचनसामर्थ्यात्फलविप्रतिपत्तिः । त्रिविधमिति न्यूनाधिक-
संख्याव्यवच्छेदेन संख्याविप्रतिपत्तिर्निराकृता । संप्रत्यान्तर्गणिकभेदानामान-
न्त्यादनुमानस्याशक्यलक्षणत्वमिति यदि कश्चिदनुमन्येत तन्निराकरणाय त्रै-
विध्यमनुमानस्योच्यतइति त्रिविधपदस्य तात्पर्यान्तरमाह । अथ वेति । ,, । १९
त्रिविधत्वेन यतो नियतमतः शक्यलक्षणमित्यर्थः । अनित्यः शब्दः कृत-
कत्वादिति सपक्षे सदेव । अनित्यः शब्दो ऽस्मदादिप्रयत्नानन्तरीयकत्वा-
दिति सपक्षे सदसत् । तदिदमन्वयव्यतिरेकि द्विविधम् । एवमन्वय्यपि द्वेधा
तत्र सपक्षे सदेव यथा परमाण्वादयः कस्य चित्प्रत्यक्षाः प्रमेयत्वाद् घटव-
दिति । तथा सपक्षे सदसद्यथा तत्रैव साध्ये सत्त्वाद् घटादिवदिति । का-
लभेदः त्रैकाल्यम् । प्रतिपन्नो ऽप्रतिपन्नः संदिग्धो विपर्यस्तश्चेति पुरुषभेदः ।

पूर्वं सिद्धवत्पूर्ववदित्यनूद्य तस्योदाहरणमुक्तम् संप्रति प्रश्नपूर्वकं तदर्था-
५२ । ४ भावनिराकरणेन तात्त्विकमस्यार्थमाह । **पूर्ववदित्युक्तमिति** । भाष्यव्या-
ख्यानइत्यर्थः । पूर्ववदित्यस्य व्याख्यानं शेषवदित्यत्रापि योजयति सामान्य-
तो दृष्टे च । ज्ञानमतिदिशति **एवं शेषवदादिष्विति** । **अथ वा पूर्वव-
दिति** भाष्यम् । तस्यार्थः पूर्वेण तुल्यं वर्त्ततइति पूर्ववत् । क्रियातुल्यतायां
च वतिरिति क्रियातुल्यता दर्शिता । **अत्रेति** । पूर्वमन्यतरदर्शनेन सह
यथान्यतरदर्शनं दृष्टान्तधर्मिणि यथा पूर्वप्रत्यक्षभूतयोरिति प्रमाणमात्रोपल-
क्षणम् । एवं साध्यधर्म्मिणि अन्यतरधर्म्मदर्शनेन साधनधर्म्मदर्शनेनान्यतरस्य
साध्यधर्म्मस्यानुमानमनुमितिदर्शनमिति भवति क्रियातुल्यता । तदेतद्भाष्य-
मनुभाष्य व्याचष्टे । **अथ वेति** । अत्र दिग्नागेन धूमादग्निरूपधर्मान्तरानुमा-
नम् अग्निदेशयोः संबन्धानुमानं च दूषयित्वा ऽग्निविशिष्टदेशानुमानं समर्थि-
तम् । तथा चाह । के चिद्धर्मान्तरं मेयं लिङ्गस्याव्यभिचारतः । संबन्धं के चि-
दिच्छन्ति सिद्धत्वाद्धर्म्मधर्मिणोः ॥ लिङ्गं धर्मे प्रसिद्धं चेत्किमन्यत्तेन मीयते ।
अथ धर्मिणि तस्यैव किमर्थं नानुमेयता ॥ संबन्धे ऽपि द्वयं नास्ति षष्ठी
श्रूयेत तद्वति । अवाच्यो ऽनुगृहीतत्वान्न चासौ लिङ्गसंगतः ॥ न हि संबन्ध-
धर्म्मतया लिङ्गं प्रमीयते अपि तु देशसंगतमित्यर्थः । लिङ्गस्याव्यभिचा-
रस्तु धर्म्मेणान्यत्र दृश्यते । तत्र प्रसिद्धं तद्युक्तं धर्म्मिणं गमयिष्यतीति ।
तत्र दिग्नागदूषितान् कल्पान् अन्यांश्च विकल्पान् दिग्नागसमर्थितं च
कल्पमुपन्यस्य दूषयति । **अन्ये पुनरिति** । **धर्मधर्मिभावानुपपत्तेरिति** ।
धर्मेण हि धर्मो प्रतिपत्तव्यो नान्यथा ऽतिप्रसक्तेरिति भावः । देशस्य च
स्वरूपेणेत्यर्थः । शङ्कते **अथापीदमिति** । निराकरोति **तच्च नैवमिति** ।
यः कश्चिद्वा देशो ऽग्निमान् साध्यो धूमवान्वा देशभेदः तत्र पूर्वस्मिन्क-
ल्पे निराकरणमाह । **अतद्धर्मत्वादिति** । यः कश्चिदग्निमत्तया देशः
साध्यते न तस्यावश्यं धूमो धर्म्म इत्यर्थः । न चैतत्साध्यं सिद्धत्वादि-
त्याह **न चाग्नेरिति** । द्वितीयं कल्पमाशङ्कते **अयमिति** । निराकरोति
,, । २१ **न तस्येति** । शङ्कां विभजते **देशेति** । निराकरणं विभजते । **न ह्ययमिति** ।
न ह्ययमेवंवादी दिग्नागो धूमाधारं देशविशेषं पश्यति । न ह्यस्य मते पर्वतो
नाम कश्चिदवयवी यदाधारो धूम उपलभ्येत किं तु परमाणवः परमसू-

ण्वा अतीन्द्रियाः सर्वतः एवं धूमो ऽपि तादृश एव । यथा वक्ष्यति एको-
ऽवयवावयव्यसिद्धेरिति । येषामपि देशभेदो ऽवयवी दर्शनार्हः तेषामपि
विसर्पिणीं धूमलेखामभ्रंलिहामुपलभ्यानुपलब्धदेशानां नानुमानसंभव इति
भावः । शङ्कते अविनाभावेनेति । तदेव विभजते ऽथापीति । निराक- ५३ । २
रोति तत्रेति । विकल्पयति अग्निधूमयोरिति । कार्यकारणभावमालम्बते ।
अस्त्विति । दूषयति । तत्रेति । धूमेन हि वह्निरस्तीत्यनुमीयते न च कार्य-
सत्ता निमित्तकारणसत्तया व्याप्ता । न हि यदा यत्र वा पटस्तदा तत्र वा कुविन्दः
समवायिकारणसत्तया न हि यदा यदा संयोगस्तदा कर्म तस्मात्समवा-
यिकारणाविनाभावः कार्यस्य कल्प्यः तथेदं दूषणमतद्वृत्तित्वादिति । एका-
र्थसमवायमविनाभावं दूषयति नैकेति । एकार्थे समवाय इति हि द्वेधा । एक-
स्यार्थस्य समवाय एकस्मिन्नर्थे समवाय इति तत्र प्रथमं कल्पं दूषयति ताभ्या-
मिति । यदि हि वह्निधूमाभ्यामेको ऽर्थः कश्चिदारभ्येत ततो ऽसौ तयोः
समवैयात् न त्वेतदस्तीत्यर्थः । द्वितीयं कल्पं दूषयति न चेति ।
नैकसमवायिकारणावेव वह्निधूमौ तथा च प्रतीतिविरोध इत्यत आह संबन्धमा-
त्रमिति । संयोग इत्यर्थः । तदेव संबन्धमाध्यैतामित्यत आह । तदपीति ।
पृच्छति । कथमिति । उत्तरम् । यदि तावदिति । कुरुते प्रयोगम् । अस्ति
संबन्धो ऽग्निधूमयोर्धूमादिति । दूषयति तस्याप्रतीतत्वात् । तदनेनानैका-
न्तिकत्वं दर्शयति । संबन्धान्तरमाशङ्कते रूपस्पर्शवदिति । न हि बौद्धसि-
द्धान्ते द्रव्यं नाम किंचिदस्ति यत्र रूपस्पर्शौ समवेतौ किं त्वेकसामग्र्यधीनतया
नियतसाहचर्यौ तथा वह्निधूमावपि भविष्यत इत्यर्थः । दूषयति नोभयोरिति ।
उभयसाहचर्यनिराकरणेन यत्र धूमस्तत्राग्निरित्यपि पराकृतं तस्यापि साहच-
र्यविशेषत्वादित्याह यत्र धूम इति । गत्यन्तराभावादुपसंहरति न चेति ।
शङ्कते लोक इति । निराकरोति नास्तीति । यत्र तावत्पर्वतनितम्बाव- ११ । १७
लम्बिनी धूमलेखा सततमुद्गच्छन्ती दृश्यते तत्रासौ देश एव तद्विशिष्टो ऽनु-
मीयते इति लोकप्रसिद्धमेवेति किमत्र वक्तव्यम् । यत्र तु भूयिष्ठतया तस्य
धूमस्य दूरत्वेन देशो न लक्ष्यते धूम एव त्वभ्रंलिहो लिम्पन्निवाभ्रमण्डलम-
वलोक्यते तत्र देशानुमानप्रयासालसतया दृश्यमानो धूमविशेष एवाग्निम-
त्तया साध्यते धूमत्वेकार्थसमवायिभिः तद्गतैः संतत्यूर्ध्वगमनादिभिः इत्याह

५३ । १८ **धूमविशेषेणेति** । विशिष्यते ऽनेनेति विशेषः संतत्यूर्द्धगमनादिः तेन धूममात्राद्वह्निव्यभिचारिणो वन्ह्यविनाभावी धूमो विशेष्यतइत्यर्थः । शेषमतिरोहितार्थम् । शेषवन्नाम परिशेषः द्रव्यत्वकर्म्मत्वयोः शब्दे निराकार्य्यत्वेनोपयुक्तत्वात्ताभ्यामन्यद्गुणत्वं शेषः स यस्यानुमानस्य प्रतिपाद्यतया तच्छेषवत् तत्र न द्रव्यं शब्दः एकद्रव्यत्वात् । द्विविधमेव हि द्रव्यमद्रव्यमनेकद्रव्यं च । अद्रव्यं परमाण्वादि अनेकद्रव्यं च घटादि । शब्दस्त्वेकद्रव्यं तस्मान्न द्रव्यं रूपादिवत् । न कर्म्म शब्दान्तरहेतुत्वादिति । तदेतद्भाष्यमाक्षिपति । **न कर्मेति** । परिहरति नेति । अन्यमस्यार्थं दर्शयति **समानजातीयारम्भकत्वादिति** । यत्समानजातीयारम्भकं न तत्कर्म्म यथा रूपादय इति । कार्यत्वात्तावच्छब्दः समवायिकारणवान् । तत्र च पृथिव्यादिनिषेधान्नभोऽप्यसमवायिकारणम् । न चैष नभोव्यापकः सर्वत्रोपलम्भप्रसङ्गात् । तस्मादव्यापकः कर्णशष्कुल्युपसन्निहितं च नभः श्रोत्रं तात्वादिसंयोगोपधानेन च नभःप्रदेशे शब्दः समवेतः प्राप्यकारि च श्रोत्रं न च वक्तृवक्त्रावरुद्धनभःप्रदेशं प्राप्नोति न चाद्रव्यं शब्दो गत्वा श्रोत्रेण संबध्यते । तस्माद्वीचीतरङ्गरीत्या स्वदेशानन्तरदेशे शब्दान्तरारम्भणपरंपरया श्रोत्रदेशोत्पन्नं शब्दं गृह्णातीति सिद्धं सजातीयारम्भकत्वादिति । इदं तु परिशेषस्योदाहरणं नादरणीयम् । व्यतिरेकिणो हि नामान्तरमिदं परिशेष इति । एष पुनरन्वयव्यतिरेकी द्रव्यकर्मान्यत्वे सति सदाद्यभेदस्य सपक्षे रूपादौ सत्त्वाद्विपक्षे सामान्यादावभावात् । तस्मादात्मतन्त्रतासाधनमिच्छादीनां परिशेषोदाहरणं द्रष्टव्यम् । तच्चानन्तरमेव वक्ष्यतीति । **सामान्यतोदृष्टं नामेत्यादि**भाष्यमनुभाष्याक्षिपति । **सामान्यत इति** । **कथं तर्ह्यनुमानमत्र प्रवर्त्तत इति** । नित्यपरोक्षेण सह कस्य चिल्लिङ्गस्य संबन्धादर्शनादित्यर्थः । **व्याहतं चेति** । स खल्वत्यन्तापरिदृष्टः स्वरूपतो वा साध्येत दृष्टधर्मिविशेषणतया वा । तत्र पूर्वस्मिन्कल्पे नानुपलब्धइति व्याघातः उत्तरस्मिन्संदिग्धइति । विशेषस्मृत्यपेक्षो हि संशयो नात्यन्तानुपलब्धधर्म्मवत्तायां क्व चिद्भवितुमर्हति । न खलु सप्तमरसवत्तया के चिद् द्रव्ये संशेरतइति भावः ।

५४ । १२ समाधत्ते **न विशेषणभूतस्येति** । न तावत्स्वरूपेणानुमीयते येन नानुपलब्धइति व्याहन्येत किं तु दृष्टस्य धर्मिणो विशेषणतया न चैवं सर्वानुमा-

नाविशेषः । साध्यधर्मिण्यस्मदादिभिः कदाचिदपि प्रत्यक्षेणानुपलम्भात् ।
तज्जातीयेन तु दृष्टान्तधर्मिणो दृष्टेन प्रत्यक्षतो वा मानान्तराद्वा साधनधर्म-
स्य स्वाभाविकप्रतिबन्धग्रहसंभवादित्यर्थः । उदाहरणमाह । यथेच्छादि- ५४ । १३
भिरात्मा । तदेव विभजते । इच्छादयः खलु धर्मिणो भवन्ति
मानसप्रत्यक्षदृष्टाः तेषामात्मा विशेषणं कुतः गुणभूतो ऽवच्छेदकतया यतः
तस्मादात्मविशिष्टा इच्छादयः साध्या इत्युक्तं भवति । साधनधर्मं तद्वर्तिनं
दर्शयति । इच्छादीनां गुणत्वमिति । ननूक्तमनुपलब्धचरेण साध्यध-
र्मेण न संदेहविषयत्वमनुपलब्धचरश्चात्मेति कथं तद्विशिष्टा इच्छादयो
न्यायविषया इति शङ्कामुररीकृत्य प्रयोगं सूचयति । परतन्त्रा इति । मा
नाम सेत्सीदात्मा पारतन्त्र्यमात्रं तु सिद्धमित्यर्थः । तेन सामान्यतोदृष्टस्य
पारतन्त्र्यमात्रविषयता न च पारतन्त्र्यमिच्छादीनामनुमेयात्मवादिनां कदा
चिदप्यस्मदादिप्रत्यक्षगोचरः परस्य तदाश्रयस्य नित्यपरोक्षत्वादिति । तदेवं
सामान्यतोदृष्टमुदाहृत्य परिशेषोदाहरणं पारमार्थिकं प्रश्नपूर्वकमादर्शयति ।
पारतन्त्र्येति । इच्छादीनां हि बाधकैरपनीते द्रव्याष्टकगुणत्वे गुणत्वमेव
व्यतिरेकी हेतुरात्मपारतन्त्र्ये प्रमाणम् । यद्यपि चायं स्वरूपेणात्मा न
प्रसिद्धस्तथा ऽपि द्रव्याष्टकव्यतिरेकादिशब्दैर्दूरविप्रकर्षेण परामृष्टः शक्नोति
विशेष्टुं धर्मिणं च न्यायप्रवृत्त्यङ्गं संशयमापादयितुमिति निरवद्यम् । अथ भाष्यं
विभागवचनादेव त्रिविधमिति सिद्ध इति । तस्यार्थस्त्रिविधमिति
विभागवचनादेव त्रिविधे पूर्ववदादौ सिद्धे किमर्थं पूर्ववदाद्युपादानं सूत्रेणेति ।
तत्र समाधानं त्रिविधवचनं त्रिविधस्य पूर्ववदादेर्वचनमुक्तिः । महतस्त्रिवि-
धस्य महाविषयस्यातीतानागतवर्तमानविषयस्य लघीयसा सूत्रेण तत्पू-
र्वकमित्येतावतैवोपदेशे परं वाक्यलाघवं मन्यमानस्यान्यस्मिन्वाक्य-
लाघवे ऽनादरः सूत्रकारस्येति शिष्यान् व्युत्पिपादयिषोः । अथ निदर्शनम् ।
तथा चायमस्य समाचारः इत्थंभूतेन वाक्यविकल्पेन वैचित्र्येण प्रवृत्त
इति योजना । एवं तावल्लक्षणभेदादनुमानं भिन्नं प्रत्यक्षाद्दर्शितं भाष्यकारस्तु
विषयभेदादपि भेदमाह सद्विषयं च प्रत्यक्षं सदसद्विषयं चानुमानम् । यो
विषयभेदं समुच्चिनोति । सदिति वर्तमानम् । असदित्यतीतानागते । प्रत्यक्षं
हि लौकिकं वर्तमानविषयमेव । अनुमानं तु त्रैकाल्यविषयं यद्यपि प्रत्यक्ष-

मप्यतीतानागतयो: संप्रति निषेध्ययोर्निषेधे वर्त्तमानमसद्विषयं तथा ऽपि न
निषेध्ययो: प्रवर्त्तत इत्येतावतैव सद्विषयमुक्तम् । अनुमानं तु तयोरपि प्रवर्त्तत-
५४ । २२ इत्येतावता असद्विषयमुक्तम् । तदेतदाविष्करोति सद्विषयं चेति । न ह्यनुपल-
ब्धसामान्य इति सामान्यत उपलब्धो विशेषतश्चानिर्णीतो धर्मी न्यायप्र-
वृत्तावधिक्रियते न त्वनुपलब्धसामान्य इत्यर्थ: । न चासत: स्वतन्त्रस्य
सामान्यदर्शनमस्तीति । द्वितीयं कल्पमाशङ्कते अथेति । एतद्दूषयितुं धर्म्म-
वैविध्यमाह धर्म्मा इति । तद्विभजते । तत्रेति । पृच्छति कथं पुनरिति ।
यदि हि स्वतन्त्र: समवायो न तर्हि कस्य चिद्विशेषणं तथा च न विशेषण-
तया गृह्येतेति भाव: । उत्तरं समवायान्तराभावात् । न विशेषणत्वं
स्वातन्त्र्येण निराकुर्म्म: किं तु वृत्तिमस्येत्यर्थ: । कस्मात्पुनरस्य न सम-
वायान्तरमभ्युपेयत इत्यत आह अथेति । पृच्छति किमदमिति । अनव-
स्थाप्रसङ्गो हि नाम तर्को नैष प्रमाणमन्तरेण निर्णयाय पर्याप्त इत्यर्थ: ।
उत्तरं न संदेह: किं त्वस्त्येव न्याय: । तमाह पञ्चेति । अयं पञ्चपदार्थवृ-
त्तिशब्दो बहुव्रीहिणा परमाणौ वर्त्तते षष्ठीसमासेन च समवाये । न च कथं
चिच्छब्दाभेदमात्रमनुमानाङ्गं मा भूद्गोशब्दसाम्येन वागादीनामपि विषाणि-
त्वमित्यपरितोषान्न्यायान्तरमाह अनाश्रित: समवाय इति । इहबुद्धिनिमि-
त्तत्वं कारणत्वम् । संयोगेनानैकान्तो मा भूदित्यत उक्तं व्यापकत्वे
सतीति । सत्युपलब्धिकारणान्तरसद्भावे सर्वत्रोपलभ्यता व्यापकत्वम् ।
तच्चेहप्रत्ययकारणत्वमात्मनि च समवाये चाविलक्षणमिति । न्यायेतिकर्त्त-
व्यतां तर्कं पृच्छति । यदि पुनरिति । उत्तरं कार्यमिति । उक्तमनवस्था-
प्रसङ्गमवतारयितुमनाधारत्वप्रसङ्ग उक्त: । स्यादेतत् । भवतु वृत्ते: प्रागना-
श्रितं कार्यं पश्चात्समवैष्यति तुरीसंयुक्तेभ्य इव तन्तुभ्य उत्पन्न: पट:
पश्चात्तुर्य्येत्यत आह समवायश्चेति । अनवस्थाप्रसङ्ग: पूर्वोक्त इत्यर्थ: ।
शङ्कते प्राप्तित्वादिति । प्रमाणसत्त्वात् प्राप्तसमवायस्य वृत्तिर्न शक्या अनवस्था-
भिया परित्यक्तुमित्यर्थ: । विमर्षपूर्वकं शङ्कां निराकरोति किमिति । संयोगे
प्राप्तित्वस्य निवृत्त्या स्वाभाविक: संबन्ध: कार्यत्वस्योपाधि: तत्प्रयोजकस्य
विद्यमानत्वादित्यर्थ: । अथ प्राप्तिधर्म्मो ऽपि कस्मान्न भवतीत्यत आह
५५ । २२ यदि पुनरियमिति । नन्वियमनवस्था कस्माद्बीजाङ्कुरादिष्विवेहापि नाभ्यु-

कैतदित्यत आह न चैतामनवस्थामिति । अनिदंप्रथमेष्वनादित्वा- ५६ । १
न्यथा प्रतिपादयितुमनवस्था प्रमाणेन न त्विदंप्रथमेष्वादिमत्त्वेन तस्याप्र-
माणनिश्चयत्वात् । तदिदमुक्तं प्रमाणाभावादिति । शास्त्रविरोधश्च
समवायानन्त्याभ्युपगम इत्याह समवायश्चेति । तस्यैकत्वं समवायस्य
भाष्ये कलया व्याख्यातमिति शास्त्रमाह तदनेकत्वमुपपादयता बाध्येते-
त्यर्थः । चोदयति संबन्धिनिवृत्ताविति । तथा च विनश्यति विनष्टे
च तस्मिन् यो दृश्यते स ततो ऽन्य उत्पन्न इति सिद्धं समवायस्य
नानात्वमिति । परिहरति न नास्तीति । व्यक्तेरनुपलब्धिः । कस्मा-
दकृतकत्वात् । अकृतकत्वमेव कुत इत्यत आह अकृतक इति । कार्य-
स्योपादानेनाकृतकसंबन्धवदाधारवत्त्वादिति व्यतिरेकी हेतुः । व्यतिरेका-
व्यभिचारमाह यद्ययमिति । उत्पद्यमानः खल्वयं समवायः सह कार्येण
न कार्यस्य न हि सहोत्पन्नौ रूपरसौ मिथः संबध्येते एकार्थसमवायस्तयोः
सो ऽपि नास्ति तदप्यसौ न कार्यमुपादानाधारकं करिष्यति कार्यहेतुबला-
दित्यर्थः । निराकरोति तथा ऽपीति । त्रिभ्यो हि कारणेभ्यः कार्यं भावरूपं
जायते । कार्यकारणसमवायस्य च कार्यकारणे समवायिकारणे वक्तव्ये का-
र्यात्प्राग्जातस्य च समवायस्य न कार्यं कारणम् । न च निमित्तकारणमात्रा-
दस्य जन्मेति सांप्रतं भावोत्पादस्य सर्वस्य कारणत्रयपूर्वकत्वनियमात् । तस्मा-
त्समवायस्य समवाय्यसमवायिकारणाभावान्न कार्यात्प्रागुत्पाद इति सुष्ठूक्तम् ।
तथा ऽपि कस्येति वाच्यमिति शङ्कते । अथेति । दूषयति कार्यमिति । न च
पटतुरीसंयोगवत्समवायस्य पश्चात्कार्यकारणसमवाय इति युक्तम् । संयोग-
जस्य संयोगस्य कारणत्रयसंभवादस्य तु समवायान्तरमन्तरेण कारणत्वायो-
गाद् अन्यथा ऽनवस्थाप्रसङ्गादिति भावः । उपसंहरति । तस्मादिति । ततश्च
न ज्ञायते किमभिप्रेत्यासद्विषयमित्युक्तमित्याक्षेप इति । समाधत्ते तत्र प्रति- ,, । १०
षिध्यमानेति । अतीतानागते संप्रति प्रतिषिध्यमाने तद्विषयमनुमानमसद्विष-
यमुक्तम् । तन्निषेधस्तु भवतु प्रत्यक्षगोचरस्तथा ऽपि सिद्धो विषयभेद इत्यर्थः ।
अत एव धर्मद्वैविध्यक्रमः । द्वेधा तावद् विधीयमानः प्रतिषिध्यमानश्च विधी-
यमानश्च द्वेधा परतन्त्रः स्वतन्त्रश्चेति । स्वतन्त्रस्य धर्मत्वं विशेषणत्वमा-
पेक्षया द्रष्टव्यम् । ननु विधीयमानो ऽप्यसन् प्रत्यक्षश्च क्व विधया व्याप्ति-

यभावे कुलाले जायमानो घटः विस्फारिताक्षो हि तदा घटो भवतीति
प्रत्येति । न चासौ तदा सन् सतो भवनं प्रत्यकर्तृत्वात् गगनवदिति भवन्ते
५६ । १२ भवतीति । निराकरोति । न जायमानेति । जायमानस्यासौ विधिवि-
षयस्य सतया ऽसतया वा ऽनभ्युपगमात् । निषेधविषयतया तु तस्यास-
त्त्वमभ्युपेयतएव । कर्त्तर्हि भवतिशब्दस्यार्थ इत्यत आह । भवतीति ।
घटो जायतइति तु लौकिकः प्रयोगो घटशब्दं घटार्थेषु तदवयवेषूपचर्य्य
तेषां च सिद्धतया कर्तृत्वादुपपादनीय इति । उपसंहरति एवं तावदिति ।
स्वलक्षणं समाधाय परेषामनुमानलक्षणं दूषयितुमुपन्यस्यति । अपरे त्वि-
ति । तस्यार्थमाह अस्यार्थ इति । दूषयति अत्रेति । यथासंभवं समासं
विकल्प्य दूषयति । नान्तरीयकार्थ इति चेति । सत्त्वं विधिविषयप्रमाण-
गम्यत्वं न तु सामान्यं सत्त्वादिभिरनित्यत्वनान्तरीयककृतकत्वधर्मैरनित्य-
त्वानुमानं स्यात् । न च शक्यं तेषामाकाशादिषु नित्येषु व्यभिचारादित्यर्थः ।
तथा ऽप्यसमर्थः समास इति । पूर्वमर्थातिरेकमात्रं दूषणमुक्तं सम्प्रति
त्वर्थातिरेकेण हेतुना विशेषणसमासानुपपत्तिरित्यपौनरुक्त्यम् । विशेषणं विशे-
ष्येण बहुलमित्यत्र विशेषणपदोपादानमात्रेण विशेष्यपदोपादानमात्रेण वान्य-
तरस्यार्थान्तरस्योभयपदोपादानस्यैतत्प्रयोजनं यदेतयोः प्रत्येकं व्यभिचारः
समुदाये त्वव्यभिचारस्तत्र समासो यथा स्यादिति स चात्र नास्तीति
समासानुपपत्तिरित्यर्थः । सामर्थ्यं प्रयोजनाभिसंबन्धः । चोदयति एक-
५७ । १३ पदेति । परिहरति अत्रापीति । प्रधानं व्यक्तिर्विशेष्यत्वात् अङ्गं जाति-
र्विशेषणत्वात् । पृथिवीत्युक्ते भवति संशयः किं पृथिवीत्वं सामान्यमस्य
विवक्षितं यथा पशुना यजेतेति किं वा तद्विशेष्यं द्रव्यं यथा ग्रहं संमा-
र्ष्टीति यथैदमुपतिष्ठते द्रव्यमिति । तद्धि पृथिवीत्वात् सामान्यविशेषात्
पृथिवीं व्यवच्छिनत्ति एवं द्रव्यमित्युक्ते द्रव्यत्वसामान्यं व्यक्तिर्वेति विमर्शे
पृथिवीत्येनदुपतिष्ठते । न द्रव्यत्वसामान्यं किं तु पृथिवी । न च द्रव्य-
त्वपृथिवीत्वयोः समानाधिकरण्यमस्ति न हि भवति पृथिवीत्वं द्रव्यत्व-
मिति तस्मात्सामानाधिकरण्यसंभवात् प्रधानैकव्यक्तिलाभः । इह त्वर्थो ना-
न्तरीयकत्वं व्यभिचरति नान्तरीयकत्वं नार्थे न ह्यस्ति संभवो नान्तरीय-
कत्वं स्यान्न चार्थ इति । नान्तरीयकशब्दवाच्यस्यानभिधेयत्वासंभवात् ।

वस्तुवचने ऽप्यर्थशब्दस्य लक्ष्यासंभवाद् अविषयं लक्षणं न हि दिग्नागमते
किंचिदस्ति वस्तु यन्नान्तरीयकं सद्धेतुर्भवति । यथा ऽऽह सर्वोऽयमनुमाना-
नुमेयभावो बुद्ध्यारूढेन धर्मधर्मिभावेन न बहिः सदसत्त्वमपेक्षत इति ।
अव्यापकं च न हि वस्त्वेव नान्तरीयकमसतो ऽपि नान्तरीयकत्वादिति
भावः । दूषणान्तरमाह तद्विद इति चेति । नान्तरीयकदर्शनमित्युच्यमाने ५७ । १९
शब्दसामर्थ्यादेव लभ्यते नान्तरीयकत्वविशिष्टार्थदर्शनं सति संभवे शब्दा-
र्थपरित्यागाभावात् । अतस्त्रिविधलिङ्गदर्शनसिद्धेः किमपरमवशिष्यते यद-
वबोधाय तद्विद इत्युपादीयत इत्यर्थः । एतदेव व्यतिरेकमुखेन निरू-
पयति । न हीति । एतल्लक्षणदूषणं लक्षणान्तरेष्वप्यतिदिशति । एतेनेति ।
पृच्छति क इति । न ह्यस्मिन् लक्षणे तद्विद इत्यस्ति येन तदतिरिच्यते
इति भावः । उत्तरम् । यथेति । तेषामुदाहरणं दूषयति । उदाहरण-
मिति । तदनेन दिङ्नागस्य लक्षणं दूषयित्वा ऽन्येषां लक्षणं दूषितं संप्रति
दिग्नागस्य स्वकीयलक्षणप्रपञ्चार्थं वाक्यमनुमेयेऽथ तत्तुल्य इत्याद्युपन्यस्य दूष-
यति । अपरे त्विति । अनन्तरलक्षणकारमपेक्ष्यापर इत्युक्तम् । देशयति
अनुमेय इति । न हि धर्मो ऽनुमेये संश्चासंश्च स शक्यः सन्निति वक्तुमि-
त्यर्थः । समाधत्ते । नाप्रसङ्ग इति । यद्येवं स्याद्यो विपक्षे द्वेधा स
विपक्षावृत्तिरिति हेतुरेव स्यान्न सव्यभिचार इत्यर्थः । पुनश्चोदयति ।
न कर्तव्य इति । कुतः अवधारणानिवृत्तेः । अनुमेये सद्भाव एवेत्यव-
धारणेनानुमेये सद्भावस्य नियतत्वात् कुतः पक्षैकदेशवृत्तेः प्रसङ्ग इति
भावः । एतन्निराकर्तुं यथासंभवं विकल्पयति । अनुमेय इति । तत्र पूर्व-
कल्पस्य तात्पर्यं विकल्पयति । किं पुनरनेनेति । असंभवो ऽत्यन्तासं-
भवो निराक्रियते यथा नीलं सरोजं भवत्येव नात्यन्तं न भवतीति ।
न तु नीलमेव सरोजं नानीलमिति नापि सरोजमेव नीलं नान्यदिति ।
अथ संभव इति । अन्वयपरो न व्यतिरेकपर इत्यर्थः । एतद्विकल्पद्वयं
दूषयति उभयथा ऽपीति । दूषणान्तरं चाह न चैकदेशवृत्तिरिति । न ५८ । १२
ह्यत्यन्तायोगव्यवच्छेदेनायोगो व्यवच्छिन्नो भवति नापि संभवमात्रविधा-
नेनासंभवो व्यवच्छिन्नो भवति । ततश्चायोगाव्यवच्छेदादेकदेशवृत्तिरनुमा-
नाभासो न व्यवच्छिन्न इत्यर्थः । स्यादेतद्विशेष्यसंगतो ऽयमेवकारो ऽनु-

मेय एव संभवति यथा पार्थ एव धनुर्धर इति । न चायमन्ययोगव्यव-
५८ । १३ च्छेदो विनैवकारं लभ्यते । तस्मान्न व्यर्थमवधारणमित्यत आह । उभय-
पदबाधा च । न ह्यस्ति सम्भवो ऽनुमेय एवास्ति न तुल्ये चेति । तस्मा-
त्तत्तुल्य इत्यस्य बाधा । चकारो नैकदेशवृत्तिनिराकृत इति दूषणं समुच्चि-
नोति । अनुमेय एव सद्भाव इत्यवधारणं यथासंभवं दूषयित्वा अनुमेये सद्भाव एवेति
द्वितीयं पक्षं दूषयितुमुपन्यस्यति अथोत्तरमिति । तस्य प्रयोजनं दर्शयति ।
तस्य व्याप्तिरर्थः । सद्भाव एवेति किल विशेषणसङ्गतमवधारणमयोगं
व्यवच्छिन्दत् व्याप्तिं दर्शयति तथा च व्याप्तिरस्यार्थ इत्यर्थः । दूषयति ।
तथाऽप्यनुमेयमवधारितं संभवस्य व्याप्त्या न धर्मः सद्भावः ।
हेतुमाह यत एवकरणं ततो ऽन्यत्रावधारणमिति । मा भूदि
सद्भावो ऽवधार्यतां चानुमेयं किमेतावता ऽपीत्यत आह संभवव्याप्त्या
चेति । अनुमेयं खल्ववधारितं सद्धेतुसंभवं परित्यज्य नान्यत्र वर्तते तत-
श्चानुमेयं हेतुसम्भवव्याप्त्या ऽवधारितं भवति हेतुसंभवस्त्वनवधारितः सर्वे-
ष्वेव तत्तुल्ये च विपक्षे च प्रवृत्तः स च कश्चित्तुल्यविपक्षौ व्याप्नोति कश्चि-
त्तदेकदेशवृत्तिः तदस्य हेतुसंभवस्य विपक्षे ऽपि प्रवृत्तस्य प्रतिषेधाय
युक्तमवधारणं नास्तीति । तत्तुल्ये तु प्रवृत्तमप्रतिषिद्धमनुमतमेवेति तत्तुल्ये
सद्भाव इति व्यर्थमित्यर्थः । स्यादेतत्तुल्ये हेतुसद्भावसिद्धावपि तत्तुल्ये
व्याप्त्या हेतोः सद्भावो भवत्वित्येतदर्थं तत्तुल्ये सद्भाव इति वचनमित्यत
आह । तत्तुल्ये चेति । यदि पुनर्व्याप्तिर्विवक्ष्यते कृतकत्वे साध्ये प्रयत्नान-
न्तरीयकत्वं न हेतुः स्यात् न ह्ययं सपक्षव्यापक इति भावः । दर्शयति ।
अथ तत्तुल्य इति । दूषयितुं विकल्पयति किं पुनरत्रेति । पूर्वस्य विरो-
धाद्बाधनम् उत्तरस्य पौनरुक्त्यादिति । पूर्वपदेन सह विरोधे निदर्शनमाह
न हि भवतीति । अनुमेयसद्भाव इत्यनेनानुमेयव्याप्तौ हेतोरुक्तायां
तत्तुल्य एव सद्भाव इति समुच्चीयमानावधारणं विपक्षमात्राद्व्यावृत्तिं व्यवच्छि-
नत्ति न तु अनुमेयात् । नरं च नारायणमेव चाद्यो स्वतः सुतौ द्वौ
५९ । २ धनयां बभूवेति यथेति चेदत आह तथेहापीति । समुच्चीयमानावधारणे
हि तत्तुल्येन यथा ऽन्ययोगव्यवच्छेदेनैवकारः संबध्यते तथा अनुमेयेनापि
संबध्येत तथा चानुमेयैकदेशवृत्तिरपि हेतुः स्यात् । न खलु नरं च नारा-

[illegible]वेति निपातो नारायणेन सहान्ययोगव्यवच्छेदेन संबध्यते । नरेण [illegible]योगव्यवच्छेदेनेति भावः । अवधारणस्यावैचित्र्येण संबन्धमिच्छता [illegible]नुमेये यथा अयोगव्यवच्छेदस्तथा तत्तुल्ये अयोगव्यवच्छेदेन संबन्ध[illegible]नीयेति आशङ्कते अथ तत्तुल्य इति । निराकरोति तत्तुल्ये इति । एतदेव ५९ । ३
[illegible]ति इति ते* । तत्र दर्शनेन च यस्यानुमेये सद्भाव एवेत्यनूद्य तस्य तत्तुल्यएव सत्त्वमिति विधातुं शक्यम् । न ह्यनूद्यमानं शक्यं विशेष्टुं तथा [illegible]ति तद्विशेषणाय प्रयत्नान्तरास्थाने सति वाक्यभेदप्रसङ्गात् । यथा यस्यो-[illegible] हविरार्तिमार्च्छेदैन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेदिति । अत्र हि यद्यपि [illegible]पेक्षार्तेरवश्यप्रतिपत्तित्वेन हविषा विशेषणं मृग्यते तथापि न शक्यं [illegible]भयत्वेन विशेष्टुं विना यत्नादिति वाक्यभेदभिया प्रतीयमानमप्युभय-[illegible]विवक्षितमेवमत्रानुमेयइत्यविवक्षितम् । अथ तद्विवक्षयैव वाक्यभेदमुपेत्य [illegible]द्वाक्यैकवाक्यतया ऽभिमतार्थसिद्धिरास्थीयते । न च विरोधाद्वाक्ययो-रेकवाक्यताविरहः । तत्तुल्यएवेत्यन्ययोगव्यवच्छेदस्य विपक्षमात्रविषयत्वे-[illegible]नुपपत्तौ विरोधासिद्धेः । तस्मादन्यापोहार्थत्वेन पदानां विरोधो वक्तव्यः । [illegible] हि अनुमेये सद्भाव इत्यत्रानुमेयएव नाननुमेये सद्भाव एव नासद्भाव [illegible] पदार्थः । तथा च तत्तुल्यविपक्षयोर्हेतोरभावो दर्शितः । एवं तत्तुल्य-[illegible] इत्यत्रापि तत्तुल्यएव नातत्तुल्ये सद्भाव एव नासद्भाव इति पदार्थः । [illegible] चानुमेये ऽसद्भाव इत्युक्तं भवति । न चानुमेयतत्तुल्यपदार्थयोः परस्प-र[illegible]हारवतोः समुच्चयसम्भवः । द्वयोरपि विपक्षमात्रव्यावृत्तिपरत्वात् पर-[illegible]समुच्चयसद्भाव इति चेत् । नाश्वो ऽगौरित्यनयोरपि हस्त्यादिनिवृत्तिमा-[illegible]नाभिन्नार्थयोः सामानाधिकरण्यप्रसङ्गात् । तस्माद्विरोधात् समुच्चीय-[illegible]रणं न युक्तमिति । न च समुच्चीयमानावधारणं दिग्नागो मेने यदे-[illegible] वैशेषिकलक्षणदूषणावसरे यदि रूपमेव चाक्षुषं ततो न द्रव्यं चाक्षुषं [illegible] तथा च महदनेकद्रव्यसमवायाद्रूपाच्चोपलब्धिरिति द्रव्यचाक्षुषत्वा-[illegible] व्याहन्येतेति । अत्र हि पूर्ववद्द्रव्यसहितरूपमेव चाक्षुषं न गन्ध-[illegible]ति शक्यं समुच्चीयमानावधारणम् । तस्मात् समुच्चीयमानावधारणा-[illegible]र्तेः स्वातन्त्र्येण तन्नायुक्तमिति† कृतं विस्तरेण । असति नास्ति-

* एतत् मुद्रितवार्तिकपुस्तके नास्ति ।   † तच्चोपपन्नमिति २ पु० पा० ।

५९ । ५ तेति दूषयति असतीति । कस्मात् यदसत् ततुच्चं स्वयमेव नास्ति
सद्विति शक्यं व्यवहर्त्तुमसद्विति वा भवतु तथापि कस्मात्तस्मिन् हेतोः
व्यावृत्तिर्भवतीत्यत आह न ह्यसदिति । यथा चेतनया ऽन्वये हेतूपादा
वसरे ऽस्माभिरुक्तम् । स्वरूपेण दूषयित्वा यतदुक्तमवधारणं दूषयिष्यन्
विकल्पयति किमवधारयतीति । प्रथमं कल्पं दूषयति । यदि तावदि
ततुल्यएव सद्भाव इत्यनेन गम्यते इत्यर्थः । द्वितीयं कल्पं दूषयति
अथ पुनरिति । गोरयं विषाणित्वादित्ययं हेतुर्विपक्षएव नास्ति । प
पक्षव्यापकत्वात् । न तु नास्त्येव विपक्षैकदेशे महिषादौ वृत्तेः । अतो वि
क्षएव नास्ति इत्ययमपि हेतुः स्यात् । तदेवमवयवार्थे दूषयित्वा समु
यार्थं दूषयितुमुपन्यस्यति । यदप्येकद्विपदपर्युदासेनेति । तत्रैकपदपर्यु
सेन त्रयः पक्षाः द्विपदपर्युदासे ऽपि त्रय इति षट्कम् । तत्पर्युदासेन षष्ठ
परिग्रहः । यथा ऽनुमेये सद्भाव इत्युच्यमाने विपक्षवृत्तेरपक्षधर्मस्य च हेतु
स्यात् । यथा नित्यः शब्दः चाक्षुषत्वात् सामान्यवदिति । नास्तिता सती
च्यमाने यो पक्षधर्मस्तुल्ये नास्ति स हेतुः स्यात् तथापि नित्यः शब्दो
स्यात् । अनुमेये ततुल्ये चेत्युच्यमाने अनित्यः शब्दः प्रमेयत्वादिति विप
त्तिर्हेतुः स्यात् । अनुमेयेऽस्त्यसति च नास्तीत्युच्यमाने नित्यः शब्दो आतिम
स्पर्शवत्वाद् इत्ययं ततुल्यहीनो* ऽपि हेतुः स्यात् ततुल्ये ऽस्ति अ
च नास्तीत्येतावत्युच्यमाने ऽनित्याः परमाणवः कृतकत्वादित्यप्रमपक्ष
हेतुः स्यात् तदेतत्सर्वं मा भूदिति समुदायोपादानप्रयोजनम् । तदेत
यति एतदपीति । सपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यां द्विरूपयुक्तस्यान्वयिनो द्वित्व
संप्रति सांख्यीयमनुमानलक्षणं दूषयति । एतेनेति । संबन्धो ऽविनाभ
साधनस्य साध्येन तस्मात् प्रत्यक्षाद् दृढतरप्रमाणावधारितात् । तत्र
यथाविनाभूते लिङ्गे भवत एकस्मिन् धर्मिणि विरुद्धाव्यभिचारिणी तयो
हेतुत्वं प्रसज्येतेत्यत उक्तम् एकस्मादिति । शेषस्यानुमेयस्य सिद्धिः । अ
पपन्नत्वमाप्तसाम्येनोक्तमेतेन न प्रयुक्तमिति । अनुपपत्तिं पृच्छति । कथमि
,, । १८ यथासंभवमनुपपत्तिमाह न हीति । यदि प्रत्यक्षशब्दो ज्ञानवचनः
चैकत्वेन विशिष्यते तदेतद्दूषणम् । अथ संबन्धविशेषणमेकस्मादिति प्र

* ततुल्यवृत्तिहीन इति ३ पु॰ पा॰ ।

स्तु बोधे न तु ज्ञाने तदेतदुपन्यस्य दूषयति अथापि संबन्धादि- ५९ । २०
शङ्कते । अथेति । संबन्धस्य प्रत्यक्षतोक्ता पूर्वं न त्वनुमितिकाल-
र्थः । दूषयति । तथाप्युपलब्धसंबन्धस्य पूर्वमनुमानकाले चानु-
ब्धलिङ्गस्यानुमानं प्रसज्येतेति* । स्यादेतत् । संबध्यतइति व्युत्प-
संबन्धो लिङ्गं तेनाविनाभूताद्धेतोः प्रत्यक्षादनुमेयसिद्धिरिति । तथा च
ताविनाभावाल्लिङ्गात्सम्प्रति प्रत्यक्षादित्युपपन्नमित्यत आह न चान्या ग-
रिति । अथापि व्याख्याने एकस्मादिति व्यर्थम् । तथा हि अन्वयव्यतिरे-
क्षसंपत्तिरविनाभाव उच्यते सर्वेकृपसंपत्तिर्वा तत्र प्रथमे कल्पे मा भूद्वि-
व्यभिचारी बाधितविषयस्तु हेतुः स्यात् । द्वितीये तु कल्पे न सर्वेकु-
न्नो हेतुर्विरुद्धाव्यभिचारी भवतीत्येकस्मादित्यतिरिच्यते । तस्मात्सूक्तं
चान्या गतिरस्तीति । अव्यापकत्वं लक्षणदोषमाह । रूपेण चेति ।
तावदनयोस्तादात्म्यं भिन्नेन्द्रियग्राह्यत्वाद्भिन्नबुद्धिबोध्यत्वाच्च । न चातदा-
तोस्तयोः संबन्धः कश्चिदुपलभ्यते । न च प्रतिबद्धपरिणामवादे कुण्डब-
दीनामपि कश्चिदस्ति संबन्ध इत्यपि द्रष्टव्यम् । शङ्कते अथेति । निराक-
सोपीति । न हि सांख्यानां बौद्धानां वा राद्धान्ते ऽस्ति संबन्धः सम-
ा नाम नापि तदाश्रयो द्रव्यमतः स्वदर्शनव्याघात इत्यर्थः । यद्यु-
प्राधानिकत्वाद्रूपादीनां प्रधानमेकमाश्रयः तथा च यत्र रूपं तत्र स्पर्श
त आह । यत्र रूपमिति । कुतः न क्वचिदिति । न हि प्रधानमा-
: कार्याणामपि तु प्रधानात्मकत्वमेषामिष्यते । तथा च यत्र तत्रेत्यनु-
तः । न च तादात्म्यमित्युक्तम् । न च भेदाभेदावेकत्र संभवतो विरो-
दिति भावः । शङ्कते परस्परेति । यथा ह्यासन्दिकाङ्गानि भिन्नान्यनोत्तरा-
व्यवस्थितान्यपि परस्पराश्रयतया न पतन्ति एवं रूपस्पर्शावपि पर-
राश्रयावित्यर्थः । निराकरोति । परस्पराधारभावेप्यन्यथासन्दिका-
ा नाशो रूपस्पर्शयोः कुतः । न रूपं स्पर्शो न च स्पर्शो रूपइति । ६० । ४
परसंयोगप्रतिबद्धगुरुत्वान्यासन्दिकाङ्गानि न पतन्त्यवस्थितानि परस्परा-
त्वेनापदिश्यन्ते । रूपस्पर्शादीनां तु स्थितिर्न परस्परहेतुका ऽपि तु
पकर्मलक्षणपुरुषार्थहेतुकेति भावः । एतेन साङ्ख्यानां सप्तविधः

* तथाप्यनुपलब्धलिङ्गस्यानुमानं प्रसज्येतेति मु· वा· पु· पा· ।

६० । ५ सम्बन्धः प्रत्युक्तः । शेषं सुबोधम् । विभागसूत्रे ऽनुमानानन्तरमुपमानस्योद्दे-
शात्तदुद्देशं च लक्षणादनुमानलक्षणानन्तरमुपमानलक्षणमाह । अथोपमा-
नमिति भाष्यम् । सूत्रं पठति ।

प्रसिद्धसाधर्म्यात् साध्यसाधनमुपमानम् ॥ अत्रापि ज्ञा
इत्यध्याहार्य्यम् । सिद्धिः साधनम् । तदेतद्भाष्यकारेण व्याख्यातम् ।
प्रज्ञातेन प्रसिद्धेन गवा साधर्म्यात् सामान्याद्गवयस्य । साधर्म्यं च सामा-
न्यमभिदधता न सामान्यातिरिक्तं सादृश्यं नामार्थान्तरमस्तीत्युक्तं भव-
तीति । साधर्म्यं चाप्रसिद्धं न साध्यसाधनायालमिति साधर्म्ये प्रसिद्धिरपि
द्रष्टव्या । सा च यथा गौस्तथा गवय इत्याप्तवाक्यात् । तदिदमुक्तं
यथा गौरिति । साध्यसाधनपदव्याख्यानं प्रज्ञापनीयस्य गवयशब्दवा-
च्यतया प्रत्यक्षदृश्यमानगोसादृश्यस्य गवयत्वसामान्यविशेषवतः पिण्डस्य
प्रज्ञापनमुपमानम् । पिण्डस्य हि गवयशब्दवाच्यतां पुरुषो ऽतिदेशवाक्यस्म-
रणसहकारिणः प्रत्यक्षाद्गवयगताद्गोसादृश्यात् प्रजानन् तेन प्रज्ञाप्यत इति
प्रमाणव्यापारः प्रज्ञापनमुक्तमिति । अथ वार्त्तिककारः प्रथमं तावत् सूत्र-
तात्पर्यमाह । सूत्रार्थः पूर्ववत् । समानासमानजातीयव्यवच्छेद इत्यर्थः ।
साध्यसाधनमित्युच्यमाने प्रत्यक्षादिसाधने सुखादिसाधने घटे प्रसङ्गः ।
अत उक्तं प्रसिद्धसाधर्म्यादिति । यद्यपि प्रसिद्धसाधर्म्यमुपमानमित्युच्य-
माने प्रमाणविशेषाभिधाय्युपमानपदसामानाधिकरण्यात् कारकत्वलाभस्त-
थापि तदाभासनिराकरणाय साध्यसाधनपदोपादानम् । तेनोपमानाभास-
मपाकृतं भवति । अवयवार्थो भिद्यते । प्रसिद्धेति । वार्त्तिककारेण बहु-
व्रीहिद्वयसंभवो दर्शितः । न तु तृतीयासमासो भाष्यकारीयो निरस्तः ।
भाष्यकारेण हि संज्ञितया गवयप्रतिपत्तिः फलं साध्यसाधनपदवाच्यमुप-
मानाभिप्रायोच्यव्यापारत्वात् । प्रयोजकव्यापारस्य प्रज्ञापनस्य पदसन्निधानाद-
भिधानं कृतम् । समाख्यासम्बन्धप्रतिपत्तिरुपमानार्थ इति । सा-
११ । १२ ध्येव साध्यसाधनपदार्थतया वार्त्तिककारो व्याचष्टे । समाख्यासंबन्धप्र-
तिपत्तिरुपमानार्थः फलम् । साध्यपदेन समाख्यासंबन्ध उच्यते तस्य
साधनं सिद्धिः प्रतिपत्तिरिति । ननु प्रतिपद्यतामयं गोसादृश्ययुक्तं गवयं
समाख्यासंबन्धप्रतिपत्तिस्तु कुतस्त्या न हि यो यत्सदृशं यं प्रतिपद्यते

स्य समाख्यामप्यवगच्छतीत्याशयवान् पृच्छति । किमुक्तं भवति । ६० । १३
ागमेति । आगमानुभवाहितात्संस्कारात् स्मृतिः । एतदुक्तं
त । न केवलं सारूप्यज्ञानं समाख्यासंबन्धप्रतिपत्तिहेतुरपि त्वागमार्थ-
पेक्षमिति । ननु सत्यागमानुभवे कुतः स्मृतिरित्यत आह यदा ह्यने-
ं । प्रसिद्धसाधर्म्याद्धित्यत्र प्रसिद्धिरुभयी श्रुतिमयी प्रत्यक्षमयी च । श्रुति-
यथा गौरेवं गवय इति प्रत्यक्षमयी च यथा गोसादृश्यविशिष्टो ऽयमी-
पिण्ड इति । तत्र प्रत्यक्षमयी प्रसिद्धिरागमाहितस्मृत्यपेक्षा समाख्यासं-
तिपत्तिहेतुः । यद्यपि यथा गौरेवं गवय इत्येतदस्मादपि गोसदृशस्य
ब्दः समाख्येति शक्यमवगन्तुम् । न खलु प्रत्यक्षएव संज्ञाकर्मे समान-
यव्यवच्छिन्ने हि तद्भवति । तच्च यद्यि मानान्तरेणापि तथा ऽवगम्यते
र्म* निवारयेत् । गोसादृश्येन चोपलक्षितः पिण्डो य इति सर्वनाम्ना
ः यद्यपि घटादिभ्यो ऽसमानजातीयेभ्यो महिषादिभ्यश्च समान-
येभ्यो व्यवच्छिन्नो ऽवगन्तुं गवयस्तथापि यावदयमसौ गवय इति
प्रतीते संबन्धिनि संज्ञां न निवेशयति तावदयं परिप्लुतमतिः प्रमाता
त् खलु द्रक्ष्यामि तादृशं पिण्डं यत्र गवयसंज्ञां प्रतिपत्स्य इति प्रमो-
यदोदीच्यते । न चासौ वाक्यमात्रसहायो ऽप्रत्यक्षीकृतगोसदृशगव-
यमसौ गवयाख्य इति प्रतिपत्तुमर्हति । न च वाक्यं विना प्रत्यक्ष-
ं तस्मादागमप्रत्यक्षाभ्यामन्यदेवेदमागमस्मृतिसहितं सादृश्यज्ञानमु-
ख्यं प्रमाणमास्थेयम् । ननु यदोदीच्येन क्रमेलकं निन्दतोक्तं
मतिदीर्घवक्रग्रीवं लम्बोष्ठं कठोरतीक्ष्णकण्टकाशिनं कुत्सितावयव-
पसदं पशूनामिति तदुपश्रुत्य दाक्षिणात्य उत्तरापथं गतस्तादृशं
्य नूनमसौ करभ इत्यवैति तत्कतमदेतेषु प्रमाणं न ताव-
ं साधर्म्याभावात् । नापि पञ्चमं प्रमाणमुपगम्यते । यदुच्येत
र्यं वाक्यं करभस्य तादृशत्वे न प्रमाणं न ह्यन्यपराच्छब्दादन्य-
म इति । अत्र तर्हि तादृक्षे पर्यवस्यति वाक्यं तत्र का गतिः ।
तथापि तादृक् करभ आगमावगतः प्रत्यक्षेण प्रत्यभिज्ञायते करभ-
याता च तस्य तत्परत्वे तादृक्करभपरत्वे ऽप्यागमस्य प्रयोगमात्रादव-

* प्रसक्त संज्ञाकर्मेति २ पु· पा· ।

गतानुमानात् । यो हि यत्र प्रयुज्यते शब्दो ऽसति वृत्त्यन्तरे स तस्य
वाचको यथा गोशब्दो गोत्वे प्रयुक्तश्चायं तादृशि तस्मात्तस्य वाचक इति।
यद्यपीदं प्रागेव प्रयोगानुमितवाचकत्वमस्य प्रत्यक्षसमये केवलं स्मर्यत इति
समानमेतदपवादवाक्येऽपि । तथापि वाक्यादवगतसाधर्म्यस्यान्वितः प्रत्य
क्षेण प्रत्यभिज्ञायते प्रयोगानुमितं च गवयशब्दवाच्यत्वं स्मर्यत इति
फलान्तरमवशिष्यते यथोपमानं प्रमाणान्तरमिति । अथोच्यते । न तावद्
काकादिशब्दवदेष गवयशब्दः साक्षात्पिण्डस्य वाचकः किं तु गवयत्वं
निमित्तीकृत्य पिण्डे वर्तत इति परमार्थः । न च यथा गोरेवं गवय इति
वाक्याद्गवयत्वमवगतं न ह्यनवगतसंबन्धं गवयपदमवधारयति । ततस्त
दवगमात्संबन्धवेदने परस्पराश्रयप्रसङ्गः । न च गोसादृश्येनोपलक्ष्यते ।
खल्वनुपलब्धचरेण गवयत्वेन गोसादृश्यं संबद्धुं शक्यं न चादृष्टसंबन्धमु
लक्षकम् । न हि पुरुषेणादृष्टसंबन्धो दण्डः पुरुषमुपलक्षयितुम
र्हति । तस्मात्सम्बन्धिनो गवयत्वस्य सर्वथा ऽनुपलब्धेः कुतो वाक्या
द्वानुमानाद्वा वाच्यवाचकसम्बन्धावगमः । कुतस्तरां सम्बन्धस्मृति
गवयत्वसामान्यविशेषवति च पिण्डे प्रत्यक्षे युक्तः सम्बन्धावगम
सम्बन्धिनो गवयत्वस्य प्रत्यक्षत्वात् । तथापि किं गवयत्वजातिमान् पिण्डो
वाच्यः न चादृष्टगोसादृश्यवानिति* कुतो विनिगमनेति चेद् वाक्यार्थस्म
रणसहकारिगवयत्वजातिमतः पिण्डस्य गोसादृश्यदर्शनमेव तर्कसहा
गवयत्वाभिधाने प्रमाणं तर्कश्च गोसादृश्यविशिष्टपिण्डाभिधाने कल्पनागौ
रवप्रसङ्गः । तथा हि सादृश्यविशिष्टपिण्डाभिधानेनाप्रतीतं सादृश्यं पिण्ड
विशिनष्टीति तत्प्रतिपत्तव्यम् । न च शब्दादन्यतस्तदवगम इति शब्दस्य
तत्र वाचकत्वं कल्पनीयम् । न चाविशिष्टं सादृश्यं पिण्डविशेषणं गवयप
दमवस्थापयितुमर्हति यस्य कस्य चिद् येन केन चित् सादृश्यादिति
तदपि गवा विशेषणीयम् । न चान्यतो गोत्वस्यापि प्रतीतिरिति तदपि
गवयपदेनाभिधातव्यमिति कल्पनागौरवम् । गवयत्वजातिमत्पिण्डाभिधा
तु लाघवमिति तदनुजानाति । साधर्म्यग्रहणं च धर्ममात्रोपलक्षणमि
करभसंज्ञाप्रतिपत्तिरप्युपमानफलमिति भाष्यार्थः । नापि पञ्चमप्रमाणाभ्युप

* उत गोसादृश्यवानिति २ पु॰ पा॰ ।

: । अत एव बहून्युदाहरणान्युक्त्वाप्याह स्म भगवान् भाष्यकार: ।
मन्यो ऽप्युपमानस्य लोके विषयो बुभुत्सितव्य इति । तस्मा-
चतुरस्रम् । तदीदृशमुपमानफलमविद्वान् सादृश्यज्ञानं सादृश्यविशि-
नं वोपमानफलमिति भ्रान्तो भदन्तो दिग्नाग आक्षिपति । प्रत्यक्षेति ।
ति कथमिति । उत्तरं यदा तावदिति । उपलक्षणं चैतत् । उभौ प्रत्य- ६० । १६
पश्यतीति । यदापि गवयमेकं प्रत्यक्षेण पश्यति स्मरति च गां तदापि
ादृश्यं गवयस्य प्रत्यक्षमेव । गोस्थमप्रत्यक्षमप्रत्यक्षत्वाद्गोरिति चेत् ।
भो: किमभिमतं सादृश्यमायुष्मतां यदप्रत्यक्षायां गवि न प्रत्यक्षम् ।
ान्यबाहुल्यं जात्यन्तरवर्ति जात्यन्तरस्य सामान्यान्येव भूयांसि गुणा-
कर्मणाम् । भिन्नप्रधानसामान्यव्यक्तं सादृश्यमुच्यतइति चेत् । तत्कि-
ानीं कर्मत्वादि सामान्यं गोगवयगतकर्णादिभेदेन भिन्नमित्यपि वक्तुम-
सितो ऽसि । तस्माद्यथा कालाद्यां गवि गोत्वमीक्षितवत: स्वस्तिमत्यां
भिज्ञायमानं तदित्यवगतं भवति तथेहापीति न फलातिरेक: ।
ान्न सादृश्यप्रतीतिफलमुपमानं प्रत्यक्षाद्वाक्याद्वा व्यतिरिच्यतइति सूक्तम् ।
तभ्रान्तिमुद्घाटयति । गवेति । गवयवत्तां सादृश्यविशिष्टमित्यर्थ: ।
तत्त्वमुक्तं स्मारयति । गवयेति । उपसंहरति । तस्मादिति । प्रयोगस्तु ,, । २१
ादिभ्य: प्रमाणान्तरमुपमानं तज्जन्यप्रमाविलक्षणप्रमाजनकत्वात् ।
न तेभ्यो विलक्षणमभविष्यद् न तद्विलक्षणां प्रमामकरिष्यत् । यथा
ेव न चैतत्तथा । तस्मात्तथेति । अथ शब्द इति भाष्यम् । उपमा-
न्तरं शब्दोद्देशादुपमानलक्षणानन्तरं शब्दस्य लक्षणमित्यर्थ: । लक्ष-
पठति ।

आप्तोपदेश: शब्द: ॥ अथ* शब्द इति लक्ष्यपदम् । आप्तोपदेश
लक्षणम् । उपदिश्यते ऽनेनेत्युपदेशो वाक्यज्ञानं तदर्थज्ञानं वाभिधीयते
वाक्यज्ञानप्रामाण्यपक्षे तदर्थज्ञानं फलम् । पदार्थस्मृत्यादयस्त्वान्तरा-
इतिकर्तव्यता तदर्थज्ञानप्रामाण्यपक्षे तु हानादिबुद्धि: फलम् ।
वे विधिरुपदेश: प्रवर्तनमित्यनर्थान्तरम् । यद्यपि चायं नियोज्यप्रयोजने
ानिवृत्ती विदधद्वाबाध्येषणाभ्यामतिरिच्यते । ते हि नियोक्तृप्रयोजने

* अथेति १—३ पु॰ पा॰ ।

प्रवृत्तिनिवृत्ती विधत्तः तथापि भूतार्थपरोपनिबद्धादिशब्दव्यापकत्वात् स-प्रयोजनवद्वचनमात्रविवक्षयोपदेशपदं व्याख्येयम् । यद्यपि सदेव सोम्ये-दमग्र आसीदित्यादि वचनं न किंचित् प्रवर्त्तयति कुतश्चिद्वा न निवर्त्तयति पुरुषं तथापि पुरुषमेयो ऽभिधत्त इत्युपदेश इत्युच्यते । तथाप्यतिव्याप्तिश्चै-त्यवन्दनादिवाक्यानामप्येवंलक्षणत्वादत उक्तमाप्तेति । आप्तानामृष्यार्य-म्लेच्छानामुपदेशः शब्दो न त्वनाप्तानां मायामोहनिर्मितानां बुद्धर्षभादीनां प्रमाणविरुद्धक्षणिकसर्वधर्मनैरात्म्यवादिनामिति । तदेवाह वार्त्तिककारः ।
६१ । ६ न शब्दमात्रमिति सूत्रार्थः । सूत्रस्याप्तलक्षणपरं भाष्यम् । आप्तः खलु साक्षात्कृतधर्मा । सुदृढेन प्रमाणेनावधारिताः साक्षात्कृता धर्माः पदार्था हिताहितप्राप्तिपरिहारार्था येन स तथोक्तः । तथापि तत्त्वं विज्ञानकारुणिकतया विपरीतोपदेशो निवारितः । *विख्यापयिषेत्यकृपाभ्यास†कारिते निराकृते इति । प्रयुक्त उत्पादितप्रयत्न इत्यलसत्वम् । तथापि स्थानकरणपाटवाभावेन वर्णनिष्पादनासामर्थ्येनाप्तः प्रसज्येतेत्यत आह उपदेष्टा । स्थानकरणपाटव-वानित्यर्थः । आप्त इति प्रकृतिप्रत्ययसमुदायात् प्रकृतिं निष्कृष्य तदर्थमाह । साक्षात्करणमिति । अनेन चोक्तस्वरूपसंपदुपलक्षिता । प्रत्ययार्थमाह । तयेति । आप्तलक्षणस्य व्यापकत्वमाह ऋषीति । दर्शनादृषिः साक्षात्कृत-त्रैकाल्यवृत्तिप्रमेयमात्रः । आराद्यातः पातकेभ्य इत्यार्यो मध्यलोकः म्लेच्छाः प्रसिद्धाः । म्लेच्छा अपि हि प्रतिपथमवस्थिताः पान्थानामपहृतसर्वस्वा मार्गा-ख्याने हेतुदर्शनशून्या भवन्त्याप्ता इति । तदनेनाप्तं दोषत्रयं विदुरिति परेषा-माप्तलक्षणमव्यापकमुक्तं भवति । तदेतद्भाष्यमात्रेणानुभाषते । आप्तः खल्विति । आक्षिपति स्वर्गेति । आक्षेप्ता भाष्यमाक्षिप्य सूत्रं समाधत्ते आप्तः आप्तो युक्त इति यावत् । अपौरुषेयो वैदिक उपदेशः स्वर्गापूर्वदेव-ताविषयः स्वतःप्रामाण्ये सिद्धे निर्दोषतया युक्त उपपन्नः लौकिकस्त्वार्य-म्लेच्छानां प्रमाणान्तरमूलो युक्तः मानान्तराभावे तु नाप्तो ऽयुक्त इत्यर्थः ।
,, । ११ समाधत्ते न ब्रूम इति । पौरुषेयत्वं वेदानां द्वितीयाध्याय उपपादयिष्यते । तस्मात्पुरुषस्यैवाप्तोपदेश इति साधु व्याख्यानं भाष्यकारीयमिति भावः ।

* अलसतया वा ऽनुपदिशन् मत्सरितया वा विपरीतमुपदिशन् नाप्तः स्यादित्यत आह । यथादृष्टस्यार्थस्य चिख्यापयिषया प्रयुक्तः । यथादृष्टस्येति मत्सरितया । अयं ग्रन्थः २ पु० नास्ति ।
† अकृपालत्वेति पु० पा० ।

ति कः पुमरिति । अस्ति स्वर्गादीनामप्रत्यक्षत्वे न्यायः योगिप्रत्यक्षं ६१ । १२
र्मादिविषयः प्रत्यक्षत्वादस्मदादिप्रत्यक्षवदिति भावः । उत्तरम् । भ्रमो
म् । तमाह सामान्यविशेषवत्त्वात् कस्य चित् प्रत्यक्षा इति ।
यावति पक्षे यो हेतुः सिद्धस्तस्य तन्मात्रं पक्षीकार्यम् । योगजे च
सिद्धे तत्साधकादेव प्रमाणात्तस्य स्वर्गादिविषयत्वमपि सिद्धमिति
ग्राहकप्रमाणविरुद्धं मीमांसकानामनुमानं नोदेतुमप्युत्सहते प्रागेव
धितुम् असिद्धे तु योगजे प्रत्यक्षआश्रयासिद्धो हेतुराभासः अस्माकं तु
सिद्धा बहवश्च न्याया इति भावः । अनित्यत्वं हेतुमाक्षिपति ।
सिद्धमिति । परिहरति नेति । नित्ये वापूर्वे इति । अथ त्रयः कल्पाः
कमपूर्वं सर्वपुरुषसाधारणमाहो असाधारणं यदा त्वसाधारणं तदापि
प्रतिपुरुषमेकैकमसाधारणमाहो प्रतिपुरुषमनेकमिति । तत्र प्रथमं कल्पं
ति । यदि साधारणेति । न हि कदा चिदप्ययमपूर्वं पश्यति
कः पुरुषो योगिनस्त्वनभिव्यक्तमपि पश्यन्तीति भावः । द्वितीयं कल्पं
ति । एतेन प्रतिपुरुषमिति । उत्कर्ष आधिक्यमवयवोपचय इति- ६२ । १४
त् । शङ्कते व्यञ्जकेति । एकमपि व्यञ्जकभेदादुत्कर्षवन्निकर्षवद्दृष्टं यथा
ति दर्पणे महन्मुखं तदेव कनीनिकायामणिवति* । न दृष्ट इति भ्रम इति ।
ता पृच्छति । किं पुनस्तत् । यदि न दृष्टं तद्यदि भेदेन तद्दृष्टं दृष्टिर्नास्ति
पुनस्तद्बुद्धेन भेददर्शनमिव भासते । समाधाता स्वाभिप्रायमाह ।
व्या प्रत्यय इति । न भेददर्शनमपजानीमहे किन्तु पारमार्थिकं भेदं न च
यतो ऽपूर्वभेदः पारमार्थिकाय कार्यायालमिति भावः । उत्कर्षापकर्षक-
र्ं कर्मेव इति शेषः । तृतीयं कल्पमातिष्ठते । प्रतिपुरुषमनेकमिति ।
ति अनिवृत्त इति । अथोत्तरकालमिति । अश्वमेधक्रियया ताव-
वे स्वकालएवाभिव्यक्तं फलदानाभिमुखीकृतम् अभिव्यञ्जकसमानकाल-
अभिव्यक्तेः प्रदीपादिषु दर्शनात् । तथापि फलं तावन्न दत्ते यावत् क्रिया
निवर्तते निवृत्तायां तु फलं दत्तइत्यर्थः । दूषयति असतीति । तत्खलु ६३ । ८
यदपि फलं नाकार्णोत्तरमभाविन्याः क्रियायास्तज्जन्याया वाभिव्यक्तेरनु-

---

* भावः । वक्ष्यमाणाभिप्रायेण निराकरोति । न ह्येकमिति । शङ्किता स्वाभिप्रायमुद्घाट-
। न तु चेति । स्वाभिप्रायेण निराकरोति । अयं ग्रन्थः २ पु० अधिकः ।

त्पादादुत्पन्नायां तु क्रियायामभिव्यक्तौ वा कस्मान्न करोति । न हि क्रियाविनाशस्य क्व चिदुपयोगः । तस्मादक्रमेणापि त्वया सत्या एव क्रियाया व्यञ्जकत्वमनुग्राहकत्वं चाङ्गीकर्तव्यं तच्चैतदुभयमपि किंचिदित्यर्थः । यदि च सा सती चेत्क्रियाभिव्यनक्ति तथा सत्यसतायाः सर्वत्र सुलभत्वान्न किं चिदपूर्वं नाभिव्यक्तमिति क्रियाविलोपः प्रयत्नविलोप इत्यर्थः । अथ शब्दं

६३ । १३ प्रमाणान्तरमसहमानो दिग्नागस्तल्लक्षणं विकल्प्य क्षिपति । आप्तोपदेश इति । अन्यस्मादन्यस्य निश्चयो न तावदसम्बन्धादतिप्रसङ्गात् । न च शब्दो ऽर्थात्मना ऽप्यर्थकार्यः विनाप्यर्थं पुरुषविवक्षामात्रादेव तदुत्पादात् । तस्मान्न साक्षाच्छब्दादर्थनिश्चयः विवक्षाकार्यतया तु विवक्षां गमयेत् । सा चार्थाभिप्रायपूर्वा अभिप्रायश्च कश्चिन्मनोमात्रयोनिरपरस्तु प्रमाणमूलः तत्र यः प्रमाणनिश्चितमर्थं विवक्षति यथाविवक्षमुच्चारयति स आप्तः तस्य वचनात् कार्यात्कारणं विवक्षानुमीयते तस्याश्च कारणमर्थज्ञानं ततश्चार्थज्ञानस्यार्थकार्यत्वादिति प्रमाणमर्थतः । तथाप्तोपदेश इत्यत्रोपदेशक्रियया उपदेष्टार उपस्थापितास्ते च प्रायेण विसंवादका दृष्टा इत्याप्तग्रहणेन तेषामविसंवादित्वं ततश्चोपदेशादर्थनिश्चयो भवत्वित्येतदर्थं यदुच्यते इत्याह । यथाप्तानामिति । उपदेष्टॄणामित्यर्थः । इमं कल्पं दूषयति तदनुमानात् । अविसंवादित्वमुपदेष्टॄणामानुमानिकं तादृशस्य वचनमर्थनिश्चये अनुमानमेव । तथा हि । यद्यन्निर्दोषसत्त्वीयं वचनं तत्सर्वमर्थवद् यथा बुद्धस्य क्षणिकनैरात्म्यादिविषय उपदेशः तथा चायं विवादाध्यासित उपदेश इति । यथोक्तं भदन्तेन आप्तवाक्याविसंवादसामान्यादनुमानतेति । द्वितीयं कल्पमाक्षिपते । यथार्थस्य तथाभावः । अत्र हि उपदिश्यत इत्युपदेशो ऽर्थ उच्यत इति आप्तोपदेशो यस्मात्स तथोक्तः । एतदुक्तं भवति । यस्माच्छब्दादवगम्यार्थं प्रवर्तमानः प्राप्नोति तमेवार्थं स आप्तोपदेशः शब्दः प्रमाणम् । एवं शब्देन यो ऽर्थो दर्शितस्तस्याप्त्या तथाता दर्शिता तदिदमुक्तमर्थस्य तथाभाव इति । दूषयति सो ऽपीति । तदेव स्फुटयति यदा हीति । आप्त्या हि तथात्वं विनिश्चिन्वन् अर्थस्य नाप्रतिपन्नतया निश्चेतुमर्हति प्रतिपत्तिश्च प्रायेण प्रत्यक्षेणेति प्रत्यक्षत इत्युक्तम् । तमिममाक्षेपमपाकरोति ।

११ । १७ तन्नेति । नाप्तत्वसहायः शब्दोऽर्थं बोधयतीति सूत्रार्थः । नापि शब्दा[illegible]

शब्दार्थतथात्वमिति । कस्तर्हीत्यत आह । अपि त्विति । इन्द्रियस- ६३ । १८
म्बद्धासम्बद्धेष्विति । दृष्टादृष्टेष्वित्यर्थः । यथोक्तं स द्विविधो दृष्टादृष्टभे-
दादिति । एतदुक्तं भवति । नाप्तत्वहेतुकमविसंवादित्वमनेन सूत्रेणागमार्थे-
तया प्रतिपाद्यते नाप्यर्थतथात्वमागमार्थतया प्रतिपाद्यते नाप्यागमः प्रत्यक्षा-
नुमानाभ्यां न भिद्यते । किन्तु उपदेशः शब्द इत्युक्तम् । उपदेश इति च
कारकपदं उपदिश्यते ज्ञाप्यते प्रयोजनवानर्थो ऽनेनेति । तथापि चानि-
त्यानुवादको ऽपि शब्दः स्यादित्यत उक्तम् आप्तेति । नोपदेशपदादे-
वागमस्य वाक्यार्थप्रतिपत्तिः फलमुक्तं तदिदमुक्तं या शब्दोल्लेखेन
पदार्थस्मरणावान्तरव्यापाराच्छब्दादेवार्थं प्रत्येमीत्यनेनोल्लेखेन प्रतिपत्ति-
रागमार्थः फलमिति । आप्तत्वं चागमस्यार्थे प्रत्याययित्वा स्वस्याव्यभि-
चारित्वं न च यतः प्रामाण्यमवगम्यते ततः प्रमेयमपि । तथा च सति
प्रामाण्यज्ञानहेतोरनुमानादेव प्रत्यक्षादिप्रमेयावगतिरिति प्रत्यक्षादीनामप्रामा-
ण्यप्रसङ्गः । तस्मिंश्चासति कस्यानुमानमपि प्रामाण्यमवधारयेत् । न चाप्त-
वाक्यं क्वार्थे स्ववक्तृज्ञानानुमानद्वारेणार्थे ऽप्यनुमानमेव त्वर्थस्य प्रत्यायक-
मिति साम्प्रतम् । यदि हि नार्थं प्रत्याययेज्ज्ञानमात्रमनुमापयेत् । तथा
च नार्थविशेषसिद्धिः । न च ज्ञानस्यार्थादन्यो ऽस्ति कश्चिद्विशेषः तस्मा-
द्वक्तृज्ञानविशेषणाय पूर्वं शब्दादेव केवलाद्वाक्यार्थज्ञानमेषितव्यम् । एवञ्च
कृते वक्तृज्ञानानुमानेनार्थप्रतिपत्त्यर्थेन केवलं प्रामाण्यज्ञानाय तदुपयोग
इति । न चाविनाभाव एव सम्बन्धो येन शब्दार्थयोरसम्बन्धेन गम्यगमकत्वं
न स्यात् । अस्ति साङ्केतिकः सम्बन्धो ऽनयोरिति वक्ष्यते । न चाविनाभावः
प्रत्यायनाङ्गं चक्षुरादयो नीलादिभेदव्यभिचारिणो ऽपि दृष्टास्तत्प्रतिपादका
इत्युक्तम् । तस्मात्पदानि कृतसङ्केतानि स्वार्थं स्मारयित्वा आकाङ्क्षायोग्यता-
सत्तिसध्रीचीनानि अदृष्टपूर्वं वाक्यार्थं बोधयन्ति न सङ्गतिग्रहणमपि प्रती-
क्षन्त इति दूरे ऽनुमानाद्भवन्ति । यथा त्वेतत्तथोद्दे्शे लेशत उक्तम् । उपपादितं
च तत्त्वबिन्दौ । तस्मात्सर्वमवदातम् । स द्विविधो दृष्टादृष्टार्थत्वादिति
सूत्रस्य तात्पर्यमाह । नियमार्थम् । तद्विभजते अनेकधेति । दृष्टादृष्टार्थत्वा- „ । २२
दिति भाष्यमतेन व्याचष्टे प्रत्यक्षेति । आप्तप्रणीतत्वलिङ्गानुमितप्रामाण्यश-
ब्दविषयस्वर्गयागादिसम्बन्धादीनामनुमानविषयता । तथा ऽऽह भाष्यकारः ।

यस्यामुत्र प्रतीयते सो ऽदृष्टार्थ इति । अदृष्टार्थोपि प्रमाणमर्थस्यानुमानादिति । न दृष्टार्थो यस्यागमस्य स तथा एवमितरोपीति । तदेव

६४ । १ भाष्यमतेन व्याख्याय स्वमतेन व्याचष्टे वक्तृभेदेनेति । दृष्टोर्थो येन स दृष्टार्थः प्रवक्ता एवमदृष्टो ऽनुमितोर्थो येन स तथा ऋषयो ऽस्मदादयश्च । अनुमितार्था अस्मदादय एवेति । एवमपि शब्दद्वैविध्यं साधने मा भूदपक्षधर्मतेति प्रवक्तृपदेन पूरयति दृष्टादृष्टार्थप्रवक्तृकत्वादिति । अदृष्टार्थः प्रवक्ता यस्यागमस्य स तथोक्तः । अस्यार्थे संशयं करोति । प्रत्यक्षत इति । शेषं सुबोधम् । न सामान्यतोदृष्टानां वाक्यानां प्रामाण्यम् । स इति विप्रकृष्टो नास्तिकः परामृष्यत इति भाष्यग्रेऽथनिका । विशिष्टं तु परीक्षापर्वणि निवेदयिष्यते ॥

इति प्रमाणटीका ।

इह प्रमेयं हेयोपादेयभावेनावस्थितं मुमुक्षुणा प्रतिपित्सितं तच्च परीक्षितस्वप्रमाणविशेषाधीनप्रतिपत्ति लक्षणं चास्य प्रमाणविशेषः । न चानन्तरप्रमाणसामान्यप्रत्यक्षादिलक्षणमन्तरेणानुमानादिप्रमाणावतारः कस्तु समयः । तस्य प्रत्यक्षादिसामान्यविशेषत्वादतः प्रत्यक्षादिलक्षणानन्तरं तदवतारः । अपरीक्षितं च न तत्त्वनिर्णयाय पर्य्याप्तमिति परीक्षा विधास्यते । तत्परिकरश्च संशयादय इति युक्तं तेषां पश्चाल्लक्षणम् । तदिह प्रमेयलक्षणाय तद्विभागोद्देशसूत्रमवतारयितुं भाष्यकारः पृच्छति स्म । किं पुनरनेन प्रमाणेनेति । अत्यभिप्रायमेकवचनं प्रकृते प्रमेये यथायथं प्रमाणानामुपयोगात् तदेतद्भाष्यमनूद्य वार्त्तिककार आक्षिपति । किं पुनरिति । प्रमेयनान्तरीयकत्वं प्रमाणानां सामर्थ्यम् । समाधत्ते नेति । प्रत्यक्षादिलक्षणसामर्थ्यात् प्रमेयमात्रं सिद्धं विशिष्टं तु प्रमेयमद्यापि न सिध्यतीति तदर्थं प्रश्नः । स च विशेषो यथावदिति न दर्शित इति अयमेव च सूत्रार्थ इति । येषां तत्त्वज्ञानात्[*]स्वज्ञानाभ्यामपवर्गसंसारौ भवतस्तान्यतएव न न्यूना नाधिका इत्यर्थः । प्रथमसूत्रव्यवस्थामतिदिशति ।

११ । १३ अत्रापीति । उक्तमर्थमनाकलयन्नाक्षिपति । उभयथेति । दिगादीनामिति ।

* ज्ञानाज्ञानाभ्यामिति १ गुणाभ्यामिति २ पु॰ पा॰ ।

† तत्र तावत्त एव १ त एव २ पु॰ पा॰ ।

तद्येषु दिक्कालपरिमाणानामनभिधानात् । वृक्षस्तिष्ठतीति । इतिशब्द आद्यर्थे ६५ । २
तेन वृक्षं पश्यति वृक्षेण चन्द्रमसं पश्यतीत्यादयो बोद्धव्याः । समाधत्ते ।
न सूत्रार्थापरिज्ञानादिति । न प्रमेयपदं प्रमेयमात्रे वर्तते किं तु यत्त-
त्त्वतो ज्ञायमानमपवर्गसाधनं तस्मिन् तच्चात्मादावेव नान्यत्रेति युक्तो
ऽन्ययोगव्यवच्छेद इत्यर्थः । अयोगव्यवच्छेदे ऽपि न दोष इत्याह ।
प्रमेयमेवेति । नन्वस्मिन्पक्षे न कदा चिदपि प्रमाणता स्यादित्यस्ति दोष
इत्यत आह । किमुक्तं भवतीति । नास्य पुरुषमात्रं प्रति प्रमेयत्वं विधी-
यते अपि तु मोक्षमाणशिष्यं प्रति विधीयते । अनूद्यत इति । प्रमाणान्तर-
मूलकत्वेन विधानदार्ढ्यं दर्शयति । उपसंहरति । तस्मादिति । कौशलमा-
त्रमात्मनः ख्यापयितुमभ्युपेत्य समाधानान्तरमाह । उपेत्येति । प्रवृत्तिसं-
स्कारकत्वमस्ति दिक्कालयोः प्राङ्मुखो ऽन्नानि भुञ्जीत प्राचीनप्रवणे वैश्वदेवेन
यजेत पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत अमावास्यायाममावास्यया यजेतेति
श्रवणात् । कौशलमात्रमिदं न तु समाधानमित्याह । न पुनरिदमिति ।
विहितविधानादिति । प्रमाणविधानसामर्थ्येन विहितमित्यर्थः । न केवलं
प्रमाणविधानाक्षिप्तमपि त्वाद्यसूत्रगतप्रमेयपदादपि लब्धमित्याह । आद्येन
चेति । एतस्मिन्नर्थे सूत्रकारस्यानुमतिमाह । एवं चार्थमिति । भाष्यम्
सर्वस्य सुखदुःखसाधनस्य द्रष्टा सर्वस्य सुखदुःखस्य भोक्ता यतः सुख-
दुःखसाधनं सर्वं सर्वं च सुखदुःखं जानाति अतः सर्वज्ञः न चाप्राप्य-
कारीणि जानातीत्यत आह सर्वानुभावी । अनुभवः प्राप्तिः तदेतद्वैरा-
ग्योत्पादनायोक्तमेवमुत्तरत्रापि बोद्धव्यम् । आत्मन्ययं विशेषो यदनेन रूपेण
हेयः केवलेन चोपादेयः शरीरादीनि तु हेयान्येव अपवर्ग उपादेय एवेति ।
अविद्यमानं पूर्वं शरीरं यस्य तदपूर्वं शरीरं तन्निषेधति नास्येदमिति ।
मोक्षमाणमविदुष आत्मनः अविद्यमानमुत्तरं शरीरं यस्य तदनुत्तरं तदपि
निषिद्धं चेत्यनुकर्षणात् । ननु यथा पूर्वेषां शरीराणामनादितैवमुत्त-
रेषामप्यनन्तता तथा च मोक्षमाणानां प्रवृत्तयः तदर्थानि शास्त्राणि
चानर्थकानि प्रसज्येरन्नित्यत आह । उत्तरेषामिति । प्रमेयतत्त्वावगमादि-
त्यर्थः । ननु सुखे ऽप्युद्वेष्टव्ये दुःखमात्रोद्वेगः किं सुखं प्रत्याचष्टे तथा
च लोकविरोध इत्यत आह । नेदमिति । तदेतद्भाष्यं वार्त्तिककार आचे-

पक्षसमाधानाभ्यां व्याचष्टे । **सुखं पुनरिति** । न चान्यत आत्मादिपदार्थो-पलब्धिः । अस्मादेवात्मादिभ्यो भेदेन प्रत्यात्ममुपलभ्यमानत्वादेव सिद्धे-
६६ । ३ रित्येतदित्यस्य व्याख्यानम् **अनभिरतिसंज्ञेति**। उपेक्षाबुद्धिः । **निर्विषणस्य वैराग्यमि** त्यस्य व्याख्यानं **तां चोपासीनस्य** तयैव विरोधिगुणेन **तृष्णा विच्छिद्यते** सुखानभिधानेन दुःखपक्षनिक्षेपं सूचयति । तथा च सुखे* ऽस्य वैराग्यं भवतीति तात्पर्य्यार्थः । अपवर्गस्यात्मार्थत्वेन प्रमेयेष्वात्मनः प्राधान्यात्प्रथममात्मलक्षणसूत्रमिच्छेत्यादि तदवतारार्थं भाष्यं **तत्रात्मेति**। अहमिति ज्ञानं गौराद्याकारं शरीरावभासनं न शक्यं घटादिज्ञानवद् द्रागात्मनि प्रमाणयितुमित्यभिप्रायः परदेहवर्त्यात्माभिप्रायं वा । तदत्र वार्त्तिककारः सूत्रतात्पर्य्यमाह । **समानेति** । समानजातीयं शरीरादि असमानजातीयं प्रमाणसंशयादि । सत्येवास्मिन् प्रयोजने प्रयोजनान्तरमन्वाचिनोति । **आगमस्येति**। ततश्चाप्तोक्तत्वानुमानसिद्धमपि प्रामाण्यं शब्दस्यानेन तदर्थसंवादकेनानुमानेन दृढतरं भवतीत्यर्थः । प्रयोजनान्तरं चान्वाचिनोति । **प्रमाणसंप्लवस्येति**। द्वावपि वाशब्दौ चार्थे ऽन्वाचये द्रष्टव्यौ। तदनेन वार्त्तिकेनानुमानाच्च **प्रतिपत्तव्य** इति भाष्यं व्याख्यातम् । इच्छाया आत्मलिङ्गत्वकथनपरं भाष्यं **यज्जातीयस्येति**। यज्जातीयस्येति व्याप्तिस्मृतिकथनं तज्जातीयं पश्यन्निति पक्षधर्मोपनयः । तस्मादयं सुखहेतुरित्यनुमायादातुमिच्छति सेयमिच्छेदृशी व्याप्तिग्रहणतत्स्मरणपक्षधर्म्मताग्रहणानुमानेच्छादीनामेककर्तृकत्वं सूचयति भेदे प्रतिसन्धानाभावेन तदनुपपत्तेः । तदिदमुक्तमेकस्येति । यश्चासावेको ऽनुभविता च स्मर्त्ता चानुमाता चेच्छिता च स आत्मा न च शरीरमेव भवितुमर्हति तस्य बाल्यकौमारयौवनवार्द्धकभेदेनान्यत्वात् । नेन्द्रियम् इन्द्रियान्तरगृहीत इन्द्रियान्तरेणाप्रतिसन्धान†प्रसङ्गात् । यमहमद्राक्षं तं स्पृशामीति । नापि मनस्तस्य करणत्वेनैवानुमानात् । वक्ष्यति ह्येतत्सर्वं ज्ञातुर्ज्ञानसाधनोपपत्तेरित्यत्र सूत्रे ।

स्यादेतत् । असत्यप्यात्मनि ज्ञातरि सत्यपि च बुद्ध्यादीनां भेदे तत्सन्तानाभेदेन प्रतिसन्धानव्यवस्थोपपत्स्यत इत्यत आह । **नियतविषये**

---

* सुखस्येति १ पु॰ पा॰ ।

† अप्रतिसंधानादिति २ पु॰ पा॰ ।

नियतविषया इति बुद्धिभेदस्य प्रतिसन्धानमपाकरोति । मायमहमेन
तानं सन्तानिव्यतिरिक्तमपाकरोति, तदभ्युपगमे वा स एवात्मेति सिद्धं नः
हृतम् । तदेतद्भाष्यमनुभाष्य वार्तिककारस्तात्पर्य्यमस्याह । यज्जाती- ६६ । १६
ति । तत्र विचारमारभते । तत्रेति । पूर्वपक्षमाह । कथमिच्छादीति ।
ति । स्मृत्येति । नन्वेकविषयाणां स्मृत्यादीनां नानाकर्तृकत्वे को
इत्यत आह । न हीति । नानाविषयत्वउदाहरणमाह । न हि
। नानानिमित्तत्वउदाहरणमाह । नापि भवतीति । यद्यस्मान्निमि-
णेन्द्रियात् स्पर्शमहमस्प्राक्षं तत्तस्मान्निमित्ताच्चक्षुषो रूपं पश्यामीति ।
कर्तृकत्वउदाहरणमाह । न हि भवति देवदत्त इति । तदेतत्किल
न्धानं कर्तृभेदाद्देवदत्तयज्ञदत्तादेर्व्यतिरेकबलेनैककर्तृत्वं साधयतीत्युक्तं
तदनुपपन्नं भिन्नकर्तृकाद्व्यतिरेकस्योपाधिसम्भवेन स्वाभाविकप्रतिबन्धाभाव-
यात् । अस्ति हि देवदत्तयज्ञदत्तविज्ञानानां भिन्नकर्तृकत्वमकार्य्यकारणभा-
तत्र किमकार्य्यकारणभावात् प्रतिसंधानस्य व्यतिरेक उत भिन्नकर्तृकत्वा-
संदिग्धव्यतिरेकत्वादसाधनाङ्गं प्रतिसंधानमित्याशयवांश्चोदयति कार्य्य-
णभावादिति । तदिदमुक्तम् । तदिदं प्रतिसंधानमन्यथा भवदिति ।
भिप्रायः परिहरति नानात्वस्येति । चोदक आह अकार्य्येति । गूढाभि-
एव परिहारवाद्याह । तदयुक्तमिति । अनैकान्तिकत्वं संदिग्धव्यतिरे-
। चोदक आह । तुल्यं भवतोऽपीति । सिद्धान्ती गूढाभिप्राय
। अभ्युपगमादिति । चोदक आह । नासाधनादिति । असिद्धा-
ऽन्यथासिद्धार्थता हेतोर्हेतुवचनस्येत्यर्थः । संप्रति समाधाता स्वाभिप्राय-
करोति । न हेत्वर्थापरिज्ञानात् । तदेतद्विभजते । न भवतेति । कः
। हेतुविशेष इत्यत आह । विशेषितं चैतत्प्रतिसंधानं तत्कथयति
या सह पूर्वापरप्रत्यययोरेकविषयत्वं प्रतिसंधानं यज्जातीयं सुखहे-
दनवनितादि सुखहेतुं प्रतीतं स्मरामि तज्जातीयमिमं प्रत्येमीति प्रति-
नम् । तदनेन शालिबीजाङ्कुरस्य परंपरया शालिबीजान्तरजननलक्षणात्प्र-
धानात्कार्य्यकारणभावनियताद्व्यवच्छिनत्ति । नन्वियं पूर्वापरप्रत्ययसंहतिः
रपि कार्य्यकारणभावादेवोपपत्स्यते कृतमेकेन कर्त्रेत्यत आह सा च
तिर्भवत्पक्षे ऽनुपपन्ना । पृच्छति कस्मात् । उत्तरम् अन्येन । निमि- ६८ । १५

६८ । १५ तेनानुभूतस्य अन्येन निमित्तेनास्मरणात् । न हि भवति येनैव चक्षुषा
मद्राक्षं तेनैव त्वगिन्द्रियेण तं स्पृशामीति । निमित्तभेदे प्रतिसंधानाभावमु
विषयभेदे ऽप्याह । न अन्येन स्वभावेन घटत्वादिना ऽनुभूतस्यान्येन
त्वादिना स्मरणं न हि भवति यमहं घटमद्राक्षं सो ऽयं वृक्ष इति ।
भेदे प्रतिसंधानाभावमाह । न अन्येन देवदत्तेनानुभूतमन्यो यज्ञदत्तः
रति । न हि भवति यो ऽहं देवदत्तो ऽद्राक्षं सो ऽहं यज्ञदत्तः स्मरामीति
न चेदं सत्यपि भेदे कार्य्यकारणभावात्प्रतिसंधानं भवितुमर्हति न हि
स्फुटतरः कार्य्यकारणभावः तन्तुपटयोर्घटकपालयोर्वा दृश्यते तत्र प्रति
धानं भवति ये तन्तवः स एव पट इति वा ये। घटकाः स एव कपाल
इति वा । वस्तुतः कार्य्यकारणभूतानामगृहीतभेदानां प्रतिसंधानहेतुभा
सभागेषु सर्वेषु तथा दर्शनादिति चेतन्न । आमलकफलस्यैकस्यापनये त
स्थाने आमलकान्तरावस्थापने भवति प्रतिसंधानं न च तयोरामलकयो
कार्य्यकारणभावः । पूर्वापरप्रत्यययोः स्मृत्या सहैकविषयत्वं कर्त्तरि कार्य्य
रणभावनिबन्धनं न कर्म्मणीति चेत् । हन्त नैरात्म्यसाक्षात्कारसात्मीभ
ऽप्यस्ति विज्ञानानां कार्य्यकारणभाव इति तन्निबन्धनं प्रतिसंधानं पूर्ववद्
प्रसज्येत । सेव चात्मदृष्टिर्दोषाणां निदानं परममिति व्यर्थो नैरात्म्यसा
त्कारसात्मीभावप्रयासः । अथासदपि प्रतिसंधानं कार्य्यवशादाह तथा
नट इव रामत्वमात्मनः यदि तत्कार्य्यकारणभावनिबन्धनं कथमसत्
कथमाहार्य्यम् । अथ कार्य्यकारणभावो ऽप्यवस्तुसन् कल्पनामात्रनिबन्ध
स तर्हि तादृशः शालिबीजस्योत्पादं वास्तवं न नियन्तुमर्हति । न जातु
ल्पितवह्निभावो माणवको दहनपाकयोरुपयुज्यते । न च प्रत्ययानां भेद
हात् प्रतिसंधानमिति सांप्रतम् । प्रवृत्तिविज्ञानानां रूपादिविषयाणां भे
पृथग्जनैरपि प्रतीयमानत्वात् । आलयविज्ञानस्य च प्रवृत्तिविज्ञानातिरि
नुपलब्धेः । अहमिति च सत्त्वदृष्टेः सविकल्पनिराकृतावसति बाधके स्वि
स्तुविषयत्वात् । तस्मात् स्मृत्या सह पूर्वापरप्रत्यययोरेकविषयत्वलक्षण
प्रतिसंधानस्यानेककर्तृकत्वाद् व्यतिरेको निरुपाधिरेककर्तृकत्व साधयति
चेकः कर्त्ता शरीरेन्द्रियबुद्धिभ्यो भिन्न आत्मेति सिद्धम् । तदनेना
" १६ नोक्तम् अस्ति च स्मृतिरुत्तरत्र । तस्मादन्यस्मिन्नपत्ये स्मृतिः

तत्र प्रतिसन्धानं न्याय्यमिति । स च कर्तृकत्वपक्ष इति भावः । आश- ६८ । १०
यमविद्वान् पुनः परः प्रत्यवतिष्ठते । भवानिति । पर एवैकग्रन्थेनाह ।
कथमिति । कथं न सम्भवतीत्यर्थः । स्यादेतत् । योगिचित्तमपि सर्वज्ञस्य
चेतस आलम्बनप्रत्यय इति तस्यापि योगिचित्तेन प्रतिसन्धानं स्यादित्यत आह ।
यत्कार्येति । एतदुक्तं भवति । उपादानोपादेयभावेनावस्थितः चित्तप्रवाहः
सन्तानः न च योगिचित्तमुपादानं सर्वज्ञस्य चेतसः आलम्बनप्रत्ययो हि
तदिति । कार्यग्रहणं च एकसन्तानोपलक्षणपरं तेन जन्मान्तरे ऽपि स्मृतिरुप-
पन्नेति । तमिममस्मदभिप्रायानभिज्ञं परमन्यथापि बोधयितुं विभजाम इति
सिद्धान्त्यन्यथा स्मृत्यनुपपत्तिमाह । नास्थिरत्वात् बुद्धीनाम् । न ह्युत्पन्न-
नानन्वयध्वस्तयोरस्ति कश्चिद् विशेष इति पूर्वोत्पन्नो ऽनुभवः कां चन
वासनामाधाय प्रध्वंसते यया कालान्तरे स्मृतिराधीयत इत्यभ्युपगन्तव्यम् । न
चास्थिरा बुद्धिः शक्या वासयितुम् इत्यात्मा स्थिरो ऽभ्युपेय इत्यर्थः । युक्त्य-
न्तरमाह । असंबन्धाच्चेति । न च बुद्धीनामसमानकालानामस्ति संबन्ध
इत्यर्थः । पुनः परः प्रत्यवतिष्ठते । शक्तीति । नास्माकं क्षणिकवस्तुवादिना-
मस्ति तज्जगति यदवस्थितं वासकेन वास्यमानं दृष्टमिति भावः । ननु तथा
ऽप्यसमानकालतया संबन्धरहितमशक्यं वासयितुमिति महायानवाक्यविवरण-
व्याजेनापाकरोति । अथापीति । पूर्वचित्तं प्रवृत्तिविज्ञानं यत्तत् षड्विधं चक्षुरू-
पादिज्ञानान्यविकल्पकानि षष्ठं च विकल्पविज्ञानं तेन सह जातः समानकालः
चेतनाविशेषस्तदालयविज्ञानमित्युच्यते । अहंकारास्पदं स्मृतिशक्तिः सा च न
चैतन्यज्ञानादतिरिच्यते तेन कथं चिद्भेदविवक्षया शक्तिविशिष्टमित्युच्यते ।
सिद्धान्तवाद्याह । अश्रोतमिति । उपपादयिष्यते हि भावानां सर्वजनप्रतीति-
सिद्धा स्थिरता क्षणभङ्गनिराकरणेन तथा च स्थिरस्य संबद्धस्य च वस्त्रा-
देर्मृगमदादिना वास्यत्वं दृष्टमिति नास्थिरे ऽसंबद्धे च भवितुमर्हतीत्यर्थः ।

स्यादेतत् । अस्थिरयोरपि ज्ञानयोः समानकालतया ऽस्ति संबन्ध
इति कस्मादन्यतरचित्तवासितमन्यतरच्चित्तं स्मृतिं नाधत्त इत्यत आह ।
यश्चासाविति । वक्ष्यमाणापेक्षो ऽपिशब्दः । ननु वर्तमाने चेतसि भा
व्यतीदुपकारम् अनागते तु करिष्यतीत्यत आह । नापीति । पृच्छति ।
कथमिति । उत्तरं वर्तमानं तावदिति । प्रकृतमुपसंहरति तस्मादिति । ६९ । ६

ततो ऽप्यवयव्यात्मनि विज्ञानमात्रात्कार्य्यकारणभावात्स्मृतिर्नोत्पद्यत इत्याह
६९ । ९ इतरथेति । कस्माद्भावस्य भवित्रपेक्षत्वात् । भाव उत्पत्तिमान् धर्म्मः भविता
धर्म्मी पाको विक्लित्तिः संयोगभेदः स च तण्डुलावयवसमवेतो ऽप्यवयवाव-
यविनोरभेदोपचारात्तण्डुलानामित्युक्तम् । गतिः परिस्पन्दो देवदत्ते कर्त्तरीति
सिद्धान्ती क्षणिकतावादिनमुत्थाप्याक्षणिकत्वाभिप्रायेण दूषयति । अनाधारे-
चेति । पूर्वपक्षी क्षणिकत्वाभिप्रायेणाह । कार्य्येति । सिद्धान्तवाद्यक्षणिकत्वा-
भिप्रायेण परिहरति । तच्च नेति । समानकालयोराधाराधेयभावो दृष्टो यथा
कुण्डबदरयोः । स्थिरमेव हि कुण्डं स्थिरस्यैव बदरस्य गुरुत्वेन पततो गुरुत्वं
प्रतिबध्नदधःपतनं निवारयदाधारो भवति । यद्युच्येत न स्मृतिर्भावः किं तु
भविन्त्री उत्पत्तिरस्या भावः न तु भवितुर्भवित्रन्तरापेक्षा युक्ता ऽनवस्थापाता-
दिति शङ्कते अथापीदमिति । निराकरोति । तच्च नेति । विरोधादिति
विवृणोति । यदीति । कस्माद्व्याहतमित्यत आह । स्वरूपं चेति । चो हेत्वर्थे
स्वरूपमुत्पत्तेरुच्यमानं स्वतन्त्रं बाधते यतस्तस्माद्विरोध इत्यर्थः । अनभ्यु-
पगमादिति विवृणोति न हि भवन्त इति । विरोधादिति स्फोरयति ।
व्यतिरिक्ता चेति । तन्त्रं शास्त्रम् । शङ्कते अर्थेति । तथा च न विरोधो
नाप्यभ्युपगम इत्यर्थः । निराकरोति किं केति । अभिधानस्वरूपमाह । उत्प-
त्तिरिति । अपि चोत्पत्तेर्भावत्वे ऽपि न स्मृतिर्न्न भावः भावत्वस्य कार्यमात्रानु-
बन्धित्वात् स्मृतेश्च कार्यत्वात् । न चानवस्था नित्ये व्यवस्थानात् तथा च
स्मृतेर्भावस्य भविता ऽऽत्मैव नित्यः परिशिष्यत इत्याशयवानाह । यदा
चोत्पत्तिरिति । प्रकृतमुपसंहरति । तस्मादिति । तत् सिद्धमेतत् स्मृतिः
पूर्वापरप्रत्ययाभ्यामेककर्तृका उभाभ्यां सहैकविषयत्वेन प्रतिसंधीयमानत्वात् ।
या पुनर्नोभ्यामेककर्तृका सा न तथा प्रतिसंधीयते यथा देवदत्तस्य स्मृतिर्यज्ञ-
दत्तप्रत्ययाभ्यां न त्वियं न तथा तस्मात्तथेति । तदेवं व्यतिरेकिसमर्थनं कृत्वा
ऽन्वयव्यतिरेकिणमप्यर्थे प्रमाणयति अथ चेति । अनेकग्रहणमनेकनिमित्तप्रति-
षेधशङ्कानिरासार्थं येन प्रागनुभूता रूपादयस्तेनैव गन्ध उपलभ्यत इति खलु
मयेति स्मृत्या मम प्रतिसंधानं तस्माद्व्युत्क्रमताभ्यासेनाभिनये ये कृतसंकेता-
स्तेषां यच्चोक्तं परैर्नर्तकीभ्रूलताक्षेपो न ह्येकः पारमार्थिकः । परमाणुसमूहत्वा-
७० । १७ देकत्वं तस्य कल्पितमिति तत्राह । भ्रूक्षेपस्य एकत्वात् । न भ्रूः परमा-

गुणसमूहो ऽपि त्ववयवि द्रव्यमेवं तद्गतं च रोचितमपि क्रियेव । भवतु वा
परमाणुसमूह एव भूतेपस्तथा ऽपि समूहस्य समूहिभ्यो ऽनन्यत्वात् परमाणव
एव तेषां च प्रत्येकमेकता अनेकभरतमतनिपुणप्रतिपत्तृसाधारणता च । अस्ति
च तेषामपि स्वगोचरा विकल्पोत्पादनपरंपरया मयेतिप्रतिसंधानहेतुभाव इति
यत्किंचिदेकत्वं तस्य कल्पितमिति । तदेवं प्रतिसंधानद्वारेणेच्छादीनामात्म-
लिङ्गत्वमुक्त्वा संप्रति गुणतया लिङ्गतां वार्तिककृदाह अथ चेति । गुणत्वेने- ७० । १९
च्छादीनां पारतन्त्र्यं रूपादिवत्साधनीयं तच्चानित्यत्वेनैव सामान्यविशेषस-
मवायेभ्यो व्यावर्तकेन सिद्धं न ह्यनित्यो भावो द्रव्यात्स्वतन्त्रो भवति ।
तस्माद्गुणत्वसाधकादेव हेतोः पारतन्त्र्यसिद्धेः कृतं गुणत्वेन पारतन्त्र्यसा-
धनेनेति हृदि निधाय वार्तिककारस्तदपि पूर्वमुक्तमिति सिद्धेन पारत-
न्त्र्येण गुणत्वमपि साधयति । न चैतदनित्यस्य पारतन्त्र्यं द्रव्येण सिध्यति
द्रव्यकर्मणोरप्यनित्ययोः पारतन्त्र्यात् । तस्मादनित्यत्वसिद्धेन द्रव्यपारत-
न्त्र्येण द्रव्यकर्मभ्यां विवेचयति न द्रव्यं कर्म्म चेच्छादयः । व्यापकद्रव्यस-
मवायाच्च शब्दवदित्यादि यद्यप्यनित्यत्वेन द्रव्यसमवायमात्रं सिध्यति तथा
ऽपि द्रव्यकल्पनमात्रेणैवोपपत्तौ तदवयवकल्पनायां प्रमाणाभावेन तद् द्रव्य-
मनवयवं तावत्सिद्धम् । अनवयवद्रव्यं द्वेधा व्यापकमणु च । न तावदणु तत्र
तत्रेच्छादीनामुपलब्धेः । क्व चिदन्यतरकर्म्मणा क्व चित्स्वभावतस्तत्संयोगोप-
पत्तौ तद्गतिकल्पनायां प्रमाणाभावात् सिद्धमस्य व्यापकत्वं तदेतदादिपद-
व्याख्यानम् । तदनया भङ्ग्या नित्यत्वं परममहत्त्वं चाऽऽत्मनो दर्शि-
तमिति । एतच्च सामान्यतोदृष्टमनुमानं सूचयता सर्वं वर्णितमित्याह सा-
मान्यत इति । यत्पूर्वं हृदि स्थितमिच्छादीनां पारतन्त्र्ये साध्ये ऽनित्यत्वहे-
तुकानुमानं तदुद्घाटयति । कार्य्यत्वमपि हेतुं समुच्चिनोति एतेनेति । नन्वस्तु
द्रव्यपारतन्त्र्यं तथा ऽपि शरीरपारतन्त्र्यमस्तु कृतमनुपलब्धचरेणात्मनेत्यत
आह । अयावदिति । सर्वपुरुषसाधारण्यप्रसङ्गाच्च न पृथिव्यादिगुणाः तदु-
त्पत्तौ करणत्वेन कल्पनाच्च नाकर्तुर्मनसः तस्मादष्टद्रव्यातिरिक्तं द्रव्यान्तरं
तत्रेच्छादयः स चात्मेति सिद्धमित्यत्र तत्प्रतिषेधादिति । आत्मानं लक्ष- ७१ । ३
यित्वा ऽऽत्मनो दुःखनिदानानामिन्द्रियादीनां सर्वेषां साक्षात्पारंपर्य्येण शरी-
रमाश्रित्य तन्निदानत्वमिति तदेवास्य दुःखमूलकारणमित्यनन्तरं शरीरं

सू. ११. लक्षयितुं सूत्रं चेष्टेत्यादि । तदवताराय भाष्यं तस्येति । तस्येत्यात्मानं परामृशति । भोगः सुखदुःखसंवित्, तदधिष्ठानं शरीरं । तदनेन सर्वस्यास्यानर्थसंभारस्य परमं निदानं शरीरमतस्तदेवेन्द्रियादिभ्यः पूर्वं लक्षणीयमित्युक्तम् । अथ चेष्टाश्रयत्वेनेन्द्रियाश्रयत्वेनार्थाश्रयत्वेन च प्रत्येकं समानजातीयेभ्य आत्मेन्द्रियादिभ्यो ऽसमानजातीयेभ्यः प्रमाणसंशयादिभ्यः शरीरं व्यवच्छिद्यते ।
७१ । ६ कथं चेष्टाश्रय इति भाष्यं तस्यार्थं व्याचष्टे का पुनरिति । चेष्टा व्यापारः, स चातिव्यापकतया अव्यापकतया च न लक्षणं, वृक्षादिषु भावाद्, अभावाच्च पाषाणमध्यवर्तिमण्डूकादिशरीर इति भावः । अथोत्तरभाष्यम् ईप्सितमित्यादि । तद्व्याचष्टे । हिताहितेति । प्रयुक्तस्योत्पादितप्रयत्नस्य न व्यापारमात्रं चेष्टा ऽभिमता, ऽपि तु विशिष्टो व्यापारः । स च न वृक्षादिष्वस्तीति नातिव्यापकता । यद्यपि च दारुयन्त्रादिष्वीदृशो व्यापारो ऽस्ति तथापि मूर्त्तान्तराप्रयोग इतीति विशेषणान्न व्यभिचारः, तेषां शरीरे मूर्त्तेन प्रयोगात् । शरीरस्य मूर्त्तान्तराप्रयुक्तस्य ईदृशव्यापाराश्रयत्वं पाषाणमध्यवर्तिनश्च मण्डूकदेहस्य तद्व्यापारायोगे ऽपि तद्योग्यत्वात् पाटिते पाषाणे तादृशस्य तद्व्यापारस्य दर्शनादिति भावः । कथमिन्द्रियाश्रय इति भाष्यं व्याचष्टे कथमिति । संयोगितया त्विन्द्रियाश्रयत्वे घटादीनामपि शरीरत्वप्रसङ्गस्तेषामपीन्द्रियसंयोगित्वादिति भावः । यस्येत्यादिपरिहारभाष्यं व्याचष्टे शरीरेति । एतेनेति । तदवृत्तित्वेनानुपपत्त्या ऽर्थानामप्यन्यादृश आश्रयार्थो व्याख्येयः । यद्यपि गन्धादयो विषया न स्वरूपेण शरीरमाश्रयन्ते तथा ऽपि यत्तेषां सुखाद्युपलम्भहेतुत्वं कार्य्यं प्रयोजनं तदर्थमाश्रयन्त इत्यर्थः । तदनेन यस्मिन्नित्यादिभाष्यं व्याख्यातम् । चोदयति कथं पुनरिति । परिहरति सामान्येति । विशेषेण बुभुत्सितत्वादिना प्रकरणापन्नं नियन्त्रितं सामर्थ्यं प्रकरणादीत्यादिपद*संगृहीतमपरमपि सामर्थ्यशब्दार्थमाह । सामर्थ्यं चेति । अपरमप्याह । प्रमाणेति । अत्र प्रथमे पक्षे चेष्टाशब्दो व्यापारविशेषे स्पन्दादिवन्मुख्यार्थः तदेतल्लोकस्तावदित्यादिना तथा चायं चेष्टाशब्द इत्यन्तेन दर्शितम् । प्रमाणासंभवो वेति । द्वितीयं
७२ । ६ पक्षं विवृणोति । सामान्यवाच्यपीति । अपिरभ्युपगमे प्रमाणासंभवो ऽनुपपत्तिः सा तु न क्रियामात्र इत्यनेन दर्शिता । एवं चेष्टापदव्याख्यानेन घटा-

* आविष्करोति १ । २ पु॰ पाठः ।

ष्विति न शरीरत्वप्रसङ्गः । एवं भाष्यानुसारेण स्वमतेन प्रत्येकं चेष्टाश्रयत्वा-
दि शरीरलक्षणं वर्णयित्वा समस्तमेवेदं शरीरलक्षणमिति ये वर्णयन्ति तन्म-
तमपाकरोति । यैरपीति । यद्याद्यपदं लक्षणं चेष्टाश्रय इति तदा घटेन ७२ । ६
व्यभिचारः तदर्थं द्वितीयपदोपादानम् । इन्द्रियाश्रय इति । इन्द्रियसंयो-
गीत्यर्थः । तथापि तेनैव व्यभिचारः घटादीनामपि प्राप्यकारित्वेनेन्द्रियाणा-
मिन्द्रियसंयोगित्वादत आह । अर्थाश्रय इति एवमपि व्यभिचारस्तदवस्थ
एव घटादीनामपि रूपाद्यर्थसमवायेनार्थाश्रयत्वात् । अथ समवायाभिप्रायेणाश्र-
यत्वं तथा ऽपि न समवाय इन्द्रियाणां शरीरे । घ्राणस्य पार्थिवत्वेन सम-
वायो न विरुद्ध इति चेद् न । तस्य शरीरावयवसमवायित्वेन शरीरासमवायात्
यदि नासिकाग्रमेव घ्राणम् अथ तदाधारमतीन्द्रियं तथा ऽपि न तत्सम-
वेतं शरीरं प्रत्यक्षाप्रत्यक्षवृत्तेर्वायुवनस्पतिसंयोगवदप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गाद्देहस्य ।
अपि च यदा चेष्टेन्द्रियार्थस्य समवायेन शरीरत्वं हन्त भो इन्द्रियसमवा-
यिकारणेषु परमाणुषु समस्तमेतदस्तीति तेषामपि शरीरत्वप्रसङ्ग इत्याह
समस्तेति । स्यादेतत् । भवन्मते ऽपि चक्षुरादिभिरिन्द्रियैर्व्यभिचारः तेषामपि
यथोक्तव्यापाराधारत्वादत आह यथा त्विति । मूर्त्तान्तराप्रयोगे सतीति
विशेषितं चक्षुरादयस्तून्मीलनान्मूर्त्तेन शरीरेण प्रयुज्यन्त इति न प्रसङ्गः । मोक्षे
तु चेष्टाधार एव न भवति तदेतदुक्तलक्षणं शरीरं भावयन्निर्विद्यत इति
सिद्धम् । इन्द्रियस्योपनायकत्वेनार्थादिभ्यो विशेषादिन्द्रियाणामर्थादिभ्यः
पूर्वं लक्षणं न च विशेषलक्षणमकृते सामान्यलक्षणे शक्यमिति भाष्यकारः
प्रथममिन्द्रियाणां सामान्यलक्षणं निर्वेदोपयुक्तमाह । भोगसाधनानीति ।
अनेन यच्छरीरसंयुक्तं सत्कारक*दोषव्यतिरिक्तं साक्षात्प्रतीतिसाधनं तदिन्द्रि-
यमिति सामान्यलक्षणं सूचितम् । साक्षात्प्रतीतिसाधनमिन्द्रियमिति वक्तव्ये
भोगसाधनमभिधानं निर्वेदोपयोगीति । पारंपर्येण च भोगसाधनत्वं घ्राणादीनां
साक्षान्मनस एव तत्साधनत्वात् । सुखदुःखसाक्षात्कारस्य भोगत्वात् ।

घ्राण-भ्यः† (सू. १२) ॥ अथेन्द्रियाणीति लक्ष्यनिर्देशः घ्राणादीनीत्य-
र्थः । तेषां पञ्चानां पञ्चैव लक्षणानीति कथयति लक्षणसूत्राणीति । अपास्ततः सूत्रं ७२ । १५

---

* संस्कारकदोषेति । १ । २ पु० पाठः ।

† घ्राणरसनचक्षुस्त्वक्श्रोत्राणीन्द्रियाणि भूतेभ्य इति सूत्राकारः । टीकाग्रन्थमाढ्नात्वाहरणेन-
शैव तथैव स्थापितम् । एवमग्रे ऽपि ।

विचार्यमाणानि च भूतानीत्यर्थः। समानजातीयं घ्राणादि रसनादि प्रतिनिय-
तविषयत्वाद् असमानजातीयं तु मनआदि सर्वविषयमिति। जिघ्रतीत्यादि-
१२।१६ भाष्यनिराकरणीयशङ्कामाह उद्देशेति। प्रमाणाद्युद्देशेन साम्यादित्यर्थः। लक्षणं
हि विधेयं लक्ष्यं चोद्देश्यं ज्ञातं चोद्दिश्यते ऽज्ञातं च विधीयत इति न चैकस्य
युगपज्ज्ञानाज्ञाने संभवतः नापि लक्ष्यलक्षणत्वे इति भावः। परिहरति नेदं तथा
यथोद्देश इत्यर्थः। कस्मात्करणभावात् स्वविषयग्रहणलक्षणत्वं यतो
घ्राणादीनाम्। एतदुक्तं भवति। इन्द्रियाणामतीन्द्रियत्वात्सर्वदा स्वस्ववि-
षयोपलब्धिकरणत्वेनैवानुमानमानि तस्मात्स्वस्वविषयोपलब्धिसाधनत्वमेव
समानासमानजातीयव्यवच्छेदकतया लक्षणं तदेकार्थसमवायि घ्राणत्वादि
लक्ष्यम्। अत्र च घ्राणादिशब्दाः पङ्कजादिपदवदवयवार्थं निमित्तीकृत्य क्व-
चित्क्वचित्सामान्यविशेषे वर्तन्ते अवयवार्थस्य प्रतीयमानस्यासति बाधके
परित्यागायोगात्। अश्वकर्णादौ वृक्षविशेषवाचके वाजिकर्णायोगेन बाधके-
नावयवार्थपरित्यागात्। अवयवार्थयोगे ऽपि गन्धाद्युपलब्धिसाधने सन्निक-
र्षादौ घ्राणादिशब्दाप्रयोगात्। अवयवार्थान्वितं घ्राणत्वाद्येव घ्राणादिशब्दप्रवृ-
त्तिनिमित्तं तथा च घ्राणादिपदमेव घ्राणत्वादिपरं लक्ष्यनिर्देशः। तच्चेन्द्रियाणी-
त्यनेन सूचितं तदेव त्ववयवार्थपरं लक्षणनिर्देशो घ्राणेति। न च सन्निकर्षेण
गन्धोपलब्धिसाधनेन च व्यभिचारः इन्द्रियसामान्यलक्षणयुक्तस्य गन्धोपल-
ब्धिसाधनत्वं न सन्निकर्षस्यास्ति तदनेन जिघ्रतीत्यादि स्वविषयग्रहणल-
क्षणानि इत्यन्तं भाष्यं व्याख्यातम्। निर्वचनग्रहणेन पदप्रवृत्तिनिमित्तमात्रमु-
च्यते तेन त्वक्पदमपि संगृहीतं भवति। तस्यापि त्वक्स्थाने इन्द्रिये स्पर्शो-
पलब्धिसाधने एवोपचार इति। भूतेभ्य इति सूत्रावयवतात्पर्यपरं भाष्यं
भूतेभ्य इति नानाप्रकृतीनामित्यादि तद्वार्तिककारो व्याचष्टे भूतेभ्य
इति। पृथिव्यादीनि। पृच्छति कः पुनरिति। उत्तरं भूतगुणविशे-
,,।२२ षग्रहणसाधनत्वं घ्राणेनैव पृथिव्या यो गुणविशेषो गन्धः स गृह्यते न
रसनादिना। एवं रसनेनैवापां यो माधुर्यं गुणविशेषः स गृह्यते एवं चक्षु-
षैव शुक्लभास्वरं रूपं तेजस इति एवं त्वचैवानुष्णाशीतस्पर्शो ऽपाकजो वायोः
एवं श्रवणेनैव शब्दो नभस इति नियमः। अत्र च प्रयोगः गन्धोपलब्धिः करण-
साध्या क्रियात्वात् छिदिक्रियावदिति। एवं सा तदन्यक्रियाकरणातिरिक्तकरण-

निष्पाद्या तदन्वयव्यतिरेकान*नुविधाने सति कार्य्यत्वाद्या क्रिया यत्करणान्व-
यव्यतिरेकाननुविधाने सति कार्य्या सा सर्व्वा तत्क्रियाकरणातिरिक्तकरणनि-
ष्पाद्या यथा घटादिक्रिया घटादिक्रियाकरण†दण्डाद्यतिरिक्तकरणनिष्पाद्या तथा
चेयं तस्मात्तथा । तच्च करणं चक्षुराद्यतिरिक्तं घ्राणं तद् द्रव्यं संयोगाधार-
त्वात्‡ तच्च पार्थिवं द्रव्यत्वे सति रूपादिषु मध्ये गन्धस्यैव व्यञ्जकत्वात्
पार्थिवान्तरवत् । एवं रसनादिष्वपि योज्यम् । तदिदमुक्तं यज्जातीयमिन्द्रियं ७३ । १
पार्थिवं चाप्यं वा भवति तस्य पृथिव्याः पाथसो यो गुणविशेषो गन्धो
वा मधुर एव वा रसभेदस्तेन पृथिवी चाब्वाय्वादिभ्य आपो वा पृथिव्यादिभ्यो
व्यवच्छिद्यन्ते इतरेतरभूतव्यवच्छेदहेतुः स तेनैवेन्द्रियेण गृह्यते नान्ये-
नेति । न चैवं रसना अपामिव पृथिव्या अपि रसभेदं गृह्णातीति पार्थिवी
भवति तथात्वे तया गन्धोऽप्युपलभ्येत । येन तेनैवेन्द्रियेणेति नियमो
गुणविशेषमवधारयति न त्विन्द्रियमिति । अत्र च कर्णशष्कुलीसंयोगोपाधिना
योगस्य नभसः कथं चिद्भेदं विवक्षित्वा भूतेभ्य इति पञ्चम्यर्थो व्याख्यातः ।
अनेन सत्त्वाहङ्कारिकाणीन्द्रियाणि इति यदाहुः सांख्यास्तन्निराकृतम् ।
निराकरणहेतुमाह ऐकात्म्य इति । श्लिष्टं पदं सांख्यानां किल राद्धान्ते कार-
णात्मकं कार्य्यं तच्च कारणमिन्द्रियाणामहङ्कार एक इत्यैकात्म्यमेककारणकत्वं
तथा चैकात्म्यमेकत्वं घ्राणादीनामित्यनियमः स्यादिति । तदेतद्विभजते
यदि पुनरिति । शङ्कते एकेति । विभजते । अथेति । एकः पाक्य एको
ऽग्निसंयोगः एकं चोपायमित्यर्थः । निराकरोति न ब्रूम इति । यद्यप्येकमयं
निमित्तं साधारणं तथाऽपि गन्धाद्युत्पत्तौ पूर्वगन्धादिप्रध्वंसानां भेदादुपपन्नं
कार्य्यनानात्वमिति । तदिदमुक्तं ये पूर्वे रूपादयः तेषां स्वगतो विशेषः
प्रध्वंस इत्यर्थः । अथ रूपत्वादिसामान्यमेव कस्मात् न स्वगतो विशेष इत्यत
आह । पूर्वं च कृत्वेति । रूपत्वादिसामान्यानां तादवस्थ्येन पक्वतरतमादि-
भेदः प्रध्वंसानां तु स्तोकभूयस्त्वं निःशेषत्वे नोपपद्यत इति भावः । पुनः
शङ्कते एकं कर्म्मेति । निराकरोति नेति । समवायिकारणं स्वात्मप्रत्यासत्तिं ।। ७९

---

* नर्थेचि । (१ । अनुविधाने सति कार्य—२ नास्ति ।

† चक्रदण्डाद्यतिरिक्तवेमादिकरणनिष्पाद्या १ पु॰ पा॰ ।

‡ घटादिवत् इत्यधिकः १ पु॰ पा॰ ।

७३ । १८ षा ऽपेक्षतइति भावः । यद्भूते यदि तर्हीति । लक्षणाभिलाषश्च लक्षणा-
निरित्यर्थः । निराकरोति । चरमभाविनिमित्तान्तरं भावरूपमित्यर्थः । संयोगाभावं तूत्तरसंयोगजननायापेक्षतएव । उपसंहरति । तस्मादिति । इन्द्रियप्रकृतित्वं तु भूतलक्षणं वेदितव्यम् ।

क्रमप्राप्तमर्थलक्षणमवतारयति भाष्यकारः इमे त्विति । तुशब्देना-शेषभावाद्व्यवच्छिनत्ति । येषामिन्द्रियविषयत्वेन भाव्यमानानां निःश्रेयससाधकत्वं मिथ्याज्ञानविषयीकृतानान्तु संसारनिमित्तता तइमे इत्यर्थः ।

गन्ध-र्थाः (सू. १४)॥ अथ चोद्देशक्रमस्मारिता अर्था लक्ष्यतया प्रतिपत्तव्याः तेषां च लक्षणं तदर्था इति । तदित्यनन्तरलक्षितानीन्द्रियाणि परामृशति । तेषामिन्द्रियाणामर्था इन्द्रियैरर्थ्यमानत्वमर्थानां लक्षणम् । एतावतैव लक्षणे पर्य्यवसिते सुहृद्भावेन विभागाभिधानं* पृथिव्यादिगुणा इति । पृथिव्यप्तेजांसि च गुणाश्च धर्म्माः संख्याकर्म्मादयः । विभागे ऽप्येतावता ऽवगते गन्धाद्यभिधानं सुहृद्भावेनेन्द्रियविषयनियमज्ञापनार्थम् । पृथिव्यादीनामिति भाष्यं न षष्ठीसमासज्ञापनार्थमपि त्वर्थाभिधानमात्रम् । यथाविनियोगमिति । यथाक्रमं पृथिव्यादिष्वनिलान्तेषु गन्धादयः स्पर्शान्ताः चतुस्त्रिद्व्येकनियमेन विनियुक्ताः शब्दश्चाकाशएवेत्यर्थः । तदर्था इति लक्षणपदं व्याचष्टे इन्द्रियाणामिति । येन क्रमेण घ्राणादय इन्द्रियसूत्रे पठिताः येन चेह गन्धादयस्तदनतिक्रमेणेत्यर्थः । अथ वार्त्तिककारः पृथिव्यादिगुणा इत्यत्रानेकसमासप्रतिभासनात्संशयं कृत्वा द्वन्द्वसमासमवधारयति । पृथिव्यादिगुणा इति । षष्ठीसमासेनाभिन्नार्थत्वात्सप्तमीसमासो न दर्शितः । ननु कण्ठेकाल इतिवद्व्यधिकरणे ऽपि बहुव्रीहिर्भविष्यति पृथिव्यादीनां गुणा येभ्यो गन्धादिभ्यस्ते तथा । तथा हि परमाणुगता गन्धादयो ऽवयविनि गन्धाद्यारभन्ते नभोगतश्च शब्दो नभसि समानजातीयं शब्दमित्यत
७४ । २० आह । न चान्यथेति । ज्ञापकवशात्क्व चिद्व्यधिकरणानां बहुव्रीहिर्ज्ञापककृतं च न सर्वत्र न च गन्धादीनां पृथिव्यादिगुणहेतुत्वप्रतिपादनं क्व विवि-र्वदायोपयुज्यतइति भावः । अन्यसमासः कर्म्मधारयादिः । द्वन्द्वमवधा-

---

* पुनर्विभागाभिधानमिति १ पाठः ।

त्तिमर्थापयति न द्रव्य इति। समाधत्ते नोभयस्यापीति। पृथिव्यादि- ७५। ७
ग्रहणेनेति। यद्यादिशब्देन वाय्वादयो गृह्येरन् तदर्था इति लक्षणमव्यापकं
स्यात् तेषां बाह्येन्द्रियार्थत्वाभावादित्यर्थः। गुणग्रहणेन सर्व इति
आश्रितानाश्रिताभिप्रायं गुणशब्दस्य धर्म्मवचनत्वात्। विशेषस्तु रेखोपरे-
खादिः न त्वन्त्यः तस्यातीन्द्रियत्वात्। एतेषां च यथायोगं मिथ्याज्ञानस-
म्यग्ज्ञानविषयाणां रागवैराग्यहेतुत्वमूहनीयम्। चोदयति। गन्धेति। परि-
हरति। न कर्त्तव्यं लघुसूत्रं गन्धादीनां पृथगभिधानं कर्त्तव्यमित्यर्थः।
नियममाह इन्द्रियाणीति। तत्रेत्यनियतेषु मध्ये पृथिव्यादीनामपि इन्द्रिय-
ग्राह्यापि शेषस्य गुणराशिः संख्यादिर्विशेषान्तो द्वीन्द्रियग्राह्य इत्यर्थः।
तथा सर्वेन्द्रियग्राह्य इत्यर्थः। अथ बौद्धमुत्थापयति। दर्शनस्पर्शनाभ्या-
मिति। तस्य पर्य्यनुयोगमाह। स इति। स्वसंवेदनेन मानसेन वा रूपाद्या-
लम्बनप्रत्ययो रूपादिविशिष्टो यथाऽनुभूयते एवं रूपाद्यतिरिक्तघटादिवि-
शिष्टोऽनुभूयत इत्यर्थः। अथ परमाह। रूपादिभ्यस्तथा सन्निवि-
ष्टेभ्य इति। तथेत्याकारं निर्दिशति। सन्निवेशो व्यवस्थानं रूपादिपरमाणव
एव तेन तेनाकारेणोत्पन्ना एकयोदकाहरणक्रियया व्यवच्छिन्ना घटादय इत्यु-
च्यन्ते अनुरञ्जनादिकया तु रूपादिव्यपदेशः। यथाह घट इत्यपि च रूपा-
दय एवैकार्थक्रियाकारित्वात्तथा व्यपदिश्यन्त इति। निराकरोति। नाकारा-
र्थेति। तथाऽस्य यथापदार्थेन नित्याभिसंबन्धात् यथा घटस्तथा सन्निविष्टा
रूपादय इत्यर्थो गम्यते तेन घटाकारेण घटशब्दस्येनेत्ययमर्थः तथा च दूष-
णमिति। दूषणान्तरमाह रूपादिमात्रे चेति। न तावद्रूपादिरेव एको घटः
रूपान्तरे तत्प्रयोगाभावप्रसङ्गात् तस्माद्रूपादिमात्रमविवक्षितं* तथा सत्येतद्रू-
पमित्यर्थः। शङ्कते संस्थानभेदादिति। यथासंस्थाना रूपादयोऽर्था अनुभू-
यन्ते तथा सन्निविष्टेभ्यो घटादिप्रत्यया इत्यर्थः। निराकरोति। नैतदिति।
अन्यत्वे तदेवावयवीति संज्ञाभेदमात्रम्। अनन्यत्वे व्यर्थाभिधानं शङ्कते।
घटादिप्रत्यया इति। एकानेकविचारासहत्वाद् असन्त एव घटादयो
ऽनादिविकल्पवासनाजनितविकल्पप्रत्ययप्रतिभासमानाः। शब्दशब्देन विक-
ल्पमुपलक्षयति शब्दवासनावशादिति। निराकरोति। तदयुक्तमिति। ७७। ७

* अविवक्षितभेदमिति पुस्तकान्तरे पाठः।

बीजं मिथ्याप्रत्ययस्य सम्यक्प्रत्ययविषयो ऽर्थः । तस्य च विदभ्युपगमे
ऽभिमतार्थत्राणमित्यर्थः । यस्तु भिन्नलोकमर्य्यादतया ब्रूते नादिमान् मिथ्या-
प्रत्ययः सम्यग्ज्ञानं निमित्तीकरोति अपि पुनरनादिः पूर्वपूर्वमिथ्याप्रत्यया-
७७ । ११ न्मा मिथ्याप्रत्ययप्रवाहः कृतमत्र सम्यग्ज्ञानेनेति तं प्रत्याह । मिथ्याप्रत्य-
यारम्भेत इति । रूपादिव्यतिरेके पदार्थविन इत्यर्थः । परस्य व्यतिरेके प्रमा-
णमाह । न नास्तीति । न हि मांसशोणितव्यतिरिक्तः कश्चिद्धूपो नाम
नापि तृणराजतरुव्यतिरिक्ता पङ्क्तिर्नाम । दूषयति । नायं हेतुरिति । ये
घटादिभावमापन्ना भवतां दर्शने इति कामे ऽष्टद्रव्यको ऽणुरक्षब्दः रूप-
धातुररूपधातुः कामधातुरिति त्रैधातुकं जगत् तत्र कामधातुस्वरूपमुक्तं
कामे कामधातौ ऽष्टद्रव्यको ऽणुः रूपरसगन्धस्पर्शा इति चत्वारि द्रव्याणि
पृथिव्यप्तेजोवायुरिति चत्वारि द्रव्यशब्दो वस्तुवचनः तेषामष्टद्रव्यको ऽणु-
रित्यागमः । सो ऽयं रूपाद्यतिरिक्तपृथिव्याद्यनभ्युपगमे बाध्येत । अथ वैया-
त्यादुच्यते पृथिव्यादीनामिति ततश्च सांवृतत्वेनाष्टसंख्यासिद्धेर्नागमविरोध
इति भावः । उत्तरं तथा ऽपीति । मा भूवन् वस्तुत उभये ऽपि सांवृता भवि-
ष्यन्तीत्यत आह संहन्यमानस्येति । यो हि यतन्त्रः स तदभावमभ्यु-
पगम्याशक्याभ्युपगमः न खलु संयुज्यमानानामभावे संयोगः शक्याभ्युपगम
इत्यर्थः । न च संवृतिः सा हि पररूपं स्वरूपेण संवृणोति संहन्यमानाभावे
च न संघातो न संहन्यमाना इति किमनया स्वरूपेणाव्रियेतेति भावः ।
तदेवं तदग्रहे तद्बुद्ध्यभावादित्यस्य व्याघातदोषं दर्शयित्वा स्वसामर्थ्यालो-
चनेन विवक्षितलिङ्गाभिधायिता किं त्वसंबद्धार्थता हेतुवचनस्येत्याह ।
तदग्रहे इति । एवं किलाभिमतम् । पृथिव्यादयो रूपादिभ्यो ऽभिन्ना रूपा-
द्यग्रहे पृथिव्यादिबुद्ध्यभावादिति । तत्र तदेतदग्रहे तद्बुद्ध्यभावादित्यनेन न
शक्यं वक्तुं तदग्रह इत्यत्र तच्छब्दः प्रधानपरामर्शी पृथिव्यादयश्च धर्मितया
प्रधानमिति तएव परामृष्टव्याः । तथा च पृथिव्याद्यग्रहे पृथिव्यादिबुद्ध्यभावा-
दिति स्यात् । तथा च प्रतिज्ञातस्तेषां रूपाद्यभेदो न सिध्येदित्यसंबद्धम् ।
अथ रूपादयः परामृश्यन्ते तथा ऽपि रूपाद्यग्रहे रूपादिबुद्ध्यभावादिति
स्यात् तथा ऽपि न प्रतिज्ञातार्थसिद्धिरित्यसंबद्धार्थमित्यर्थः । एवं दृष्टान्ते
७८ । १२ ऽपि प्रतिज्ञाप्रयोगे तुल्यः प्रसङ्ग इत्याह एवं रूपादिमात्रमिति । प्रति-

षादोषमाह । सर्वत्र चेति । नानात्वेकार्थसम्बन्धनियतया बहुत्वसंख्यया ७८ । १३
धमेदेकार्थनियतैकत्वसंख्यया सामानाधिकरण्यविरोध इत्यर्थः । तदेतदनेका-
न्तिकमपि चोदयति नन्विति । निराकरोति । तन्नानभ्युपगमादिति ।
समानं धर्मसाधनं यमाः पञ्च नियमाः पञ्च ब्रह्मचारिगृहस्थवानप्रस्थयती-
नामाश्रमिणामेव दृष्टधर्मसाधनं तेषां धर्मसाधनत्वमेकं चातुराश्रम्यमिति
प्रकृतिगतविभक्तीराह । आश्रमप्रकृतिगता तु विभक्तिः प्रकृत्यर्थसमवेतामेव
बहुत्वसंख्यामाह समानार्थानामपि प्रकृतीनां रूपभेदेन तत्परस्य प्रत्ययस्य
सामर्थ्यभेदात् । यथा ऽपतोयशब्दयोस्तुल्यार्थत्वे ऽपि तोयशब्दात्परा विभ-
क्तिस्तोयानीति तोयसमवेतामेव बहुत्वसंख्यामाह । आप इति न तोयग-
ताम् अपि तु तत्स्थबहुमतां तत्संबद्धाश्च तदवयवास्तद्गतरूपादयो वा
बहव इत्येकस्यामपि पाथःकणिकायां बहुवचनोपपत्तिराप इति । न च
सेरत्साहं क्रन्दतो ऽपि लोकस्य निवृत्तेर्नैवमिति सांप्रतम् । लोको हि दृष्ट-
व्यवहारमात्रप्रयोजनो न विवेचयति परीक्षकास्तु तदनुसारिणो विवेचयन्त्येव ।
अन्यथा हि प्रत्यक्षादिलक्षणप्रणयनवैयर्थ्यप्रसङ्गः । एतेन दाराः सिकतागृहीत्या-
दयो व्याख्याताः । षाड्गुण्यमपि षण्णां गुणानामेकं राजप्रयोजनसाधकत्वं
वैशेषिकमित्यपि विशेषाणां समानासमानजातीयव्यवच्छेदकत्वमेकमुच्यत-
इति गमयितव्यम् । हेतुदोषमाह । असिद्धो ऽपीति । स्फटिकस्य धवलं रूपं
तत्र नीलद्रव्यानुषङ्गादभिभूतं न प्रतीयते स्फटिकस्य प्रतीयते न च नीलस्य
स्फटकवर्णस्योत्पत्तिरिति तृतीये निवेदयिष्यते तस्मादसिद्धो हेतुरित्यर्थः । दृ-
ष्टान्तस्य साध्यविकल इत्याह । यो ऽप्ययमिति । उत्पन्नपाकजानां तैले
सर्पिषि वा पिष्टमांसपिण्डावयवानां द्रव्यान्तरेण तोयेन संयुक्तानां पाकजो-
त्पत्तौ सत्यां न चासौ सहसेत्युक्तं कालविशेषानुग्रहे सतीति । स च ७९ । ३
संयोगभेद एव तोयमांसयोर्न त्ववयवी विजातीययोरनारम्भकत्वात् । नापि
यूषजातीयं तोयसंयोगि द्रव्यं क्षीरजातीयमिवेति युक्तम् । तोयविरहे का-
ठिन्ये ऽपि क्षीरबुद्धिव्यपदेशयोस्तादवस्थ्यात् । इह तु काठिन्येन यूषबुद्धि-
व्यपदेशाविति संबन्धभेद एव तोयमांसयोर्यूष इति न्याय्यम् । स चानुभव-
सिद्धः संयोगव्यतिरिक्तः । एवं बहुत्वसंख्या संख्येयातिरिक्ता ऽनुभवसिद्धे-
वेति । एवं तत्र तत्र व्याख्येयम् । अनाद्यन्तेष्वनारब्धावयविष्विति दृष्ट-

ध्यम् । न च परकीयसाधनदोषोद्भावनमात्रात्स्वपक्षसिद्धिरिति सिद्धान्तिनं साधनं
७९ । १४ पृच्छति । अथ रूपादिभ्यो ऽर्थान्तरे द्रव्ये किं प्रमाणमिति । यतोऽयं परो रूपादिभ्यो ऽर्थान्तरं द्रव्यं प्रत्यक्षेण सिद्धमपि स्वसिद्धान्ताभ्यासाहितव्यामोहादसमर्थो न तथा व्यवहरति अतो ऽनेनानुमानेन स व्यवहार्य्यते । अस्ति हि सर्वेषामेव लौकिकपरीक्षकाणां प्राज्ञस्य कमलकुलीरतिवत् चन्दनस्य रूपादय इति व्यपदेशः । तत्र च परो रूपाद्युपलम्भमभ्युपगच्छति चन्दनोपलम्भमपि चान्यथा तद्बुद्ध्यभावादित्येतावन्मात्रे वक्तव्ये कथमाह तदग्रहइति तेनाधिगच्छामो रूपादिग्रहे ऽस्य चन्दनबुद्धिरभिमतेति । न चासौ मनोमात्रयोनिः स्मार्तीति न्याय्यम् उपपादितमेतस्याः सविकल्पिकाया इन्द्रियजन्यत्वं व्यवसायात्मकपदव्याख्यानावसरे । द्रव्यबाधकप्रमाणानि च परीक्षापर्वणि निराकरिष्यन्ते । तस्मात्सिद्धमुपलभ्यत्वं चन्दनस्य व्यपदेश्यस्य सो ऽयं चन्दनो विवादगोचरेभ्यो रूपादिभ्यो भिन्नः स्वयमुपलभ्यस्य च समस्तैरुपलभ्यैर्व्यपदिश्यमानत्वात् प्रधानमपि सांख्यैर्व्यपदिश्यते प्रधानस्य रूपादय इति तन्निवृत्त्यर्थमुपलभ्यस्येति । प्रधानं तु काल्पनिकं नोपलभ्यते तथा ऽपि रूपादीनां मूलकारणं प्रधानमित्यस्ति सांख्यानां व्यपदेशो ऽत उक्तमुपलभ्यैरिति । तथा ऽपि रूपादीनां परस्परभिन्नानामन्योन्यं व्यपदेश्यव्यपदेशकभाव उपपत्स्यतइत्युक्तं समस्तैरिति । अतः समस्तेभ्यो व्यपदेशकेभ्यश्चन्दनं भिन्नं भवति उपलभ्यस्योपलभ्येनेति वक्तव्ये प्रत्यक्षस्य प्रत्यक्षेणेति वचनं रूपावगमसमये ऽनुमेयेभ्यो रसादिभ्य* एकान्ततो व्यपदेशं व्यावर्तयितुं न त्वस्यानुमानउपयोग इति । अस्यानैकान्तिकत्वमुद्भाव्य निराकरोति । सेनावनादिभिरिति । संख्यायाम् असत्त्वमाशङ्क्य निराकरोति । तदसत्त्वमिति चेदिति । विधीयमानं प्रतिषिध्यमानमिति यथासंख्यं निषेधस्य विध्यधीननिरूपणतया निषेध्यमेकत्वमङ्गीकार्य्यं तत्र संख्येत्यर्थः । ननु सन्त्वमी प्रत्ययास्ते तु द्रव्यमात्रनिबन्धना भविष्यन्ति कृतं संख्ययेत्यत आह विशिष्टाश्चेति । न द्रव्यातिरिक्तनिमित्तप्रत्याख्यानेनेत्यर्थः । प्रयोगान्तरमाह ।
८० । ७ तत्प्रत्ययविषयनिमित्तप्रत्ययव्यतिरेकेणेति । घटप्रत्ययस्य विषयश्च निमित्तं घटप्रत्ययस्य तद्व्यतिरेकेणेति तद्विशिष्टसंख्यादिप्रत्ययस्य निमित्तान्तरा-

* रूपादिभ्य इति २ । ३ पु० पा० ।

चाक्षुषत्वात् तत्किमर्थमत उक्तमुत्पत्ताविति । चर्मणि द्वीपिनं हन्तीतिवद् ८० । ८
घटादिविषयनिमित्तव्यतिरेकभाव इत्यत्रापि प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यम् । चोदयति ।
महत्सु प्रतीति । न संख्याया गुणस्य परिमाणगुणयोगसंभव इत्यर्थः ।
परिहरति । नैष दोष इति । स्थानशब्देन तिष्ठतीति व्युत्पत्त्या संख्योच्यते
सा येषामस्ति ते गजवाजिपदातिप्रभृतयः स्थानिनः प्रत्येकं महान्तः तत्र ते
क्वचिदल्पतमेव क्वचित्पुनस्तज्जातीयस्यान्यस्यान्तरसन्निधाने सत्युपचिताः
सहस्रं भवन्ति । तेन बहुत्वसंख्योपचयोपकरणात्तदेकार्थसमवेतमहत्त्वोपचा-
रान्महती सेनेत्युच्यते । न चैतावता यत्र शतं गजादयो यत्र च सहस्रं तयोः
सेनयोर्महत्त्वाविशेषः उपचयापचयोपकरणत्वेन विशेषितत्वात् । एवं पुष्पि-
तवनादयो द्रष्टव्याः । प्रत्ययभेदाद्द्रव्यादिभ्यः संख्याया भेदमुक्त्वा व्यपदेशभेदा-
दप्याह । अत एवेति । स्थाणुशब्देनापीति । मूर्तानां समानदेशत्वा-
भावाच्च पर्वसु खदिरस्य स्थाणुश्च समवेतौ । न चावस्थितसंयोगेभ्यस्तद्-
विनाशापेक्षेभ्यः स्थाणोरुत्पत्तिरिति युक्तम् । यस्य द्रव्यस्य यावत्संयोग-
प्रचयो ऽसमवायिकारणं स तावानुत्पन्नमात्र एव तज्जनकः तस्य च वैपा-
येनात् तस्मात्पर्वणां संस्थानविशेष एव स्थाणुरिति गमयितव्यम् । अथा-
वस्थितसंयोगानां द्रव्यनाशापेक्षाणां जनकत्वं ततः संयोगप्रचयपदेन
स्थाणुत्वसामान्यविशेषवद् द्रव्यमुपलक्षणीयम् । तच्च खादिरतरोर्भिन्नमिति
प्रतिमाया महारजतमय्या अवयविन्याः शरीरं संस्थानमेव एवं शिला-
पुत्रकस्यावयविनः संस्थानमेव शरीरम् । शङ्कते । गुणसमुदाये.त । अता-
दात्म्येनाग्रहणं व्यतिरेकेणाग्रहणं पृथक्शब्दो ऽप्यतादात्म्यमेव ब्रूते । दूष-
यति । अग्रहणस्येति । सतामपि वस्तूनामनुपलम्भो यथा मूलकीलकादीनां
प्रमाणाभावेन शशविषाणादीनां चानुपलम्भो ग्राह्याभावेन तस्माद्व्यतिरेका-
ग्रहणमात्रं हेतुरनेकान्त इति । शङ्कते । ग्राह्याभावादिति चेत् । ग्राह्या-
भावे सत्यग्रहणादिति हेतुः न त्वग्रहणमात्रमित्यर्थः । दूषयति प्रतिज्ञा-
र्थेनेति । प्रतिज्ञार्थस्यासिद्धत्वेन तद्विशिष्टो हेतुरसिद्ध इत्यर्थः । शङ्कते ।
ग्रहणेति । ग्रहणं प्रमाणम् । निराकरोति । न प्रमाणाभावमात्राद्व्यतिरे-
काभावः यस्तु योग्यप्रमाणाभावादिति विशेषहेतुः तं प्रत्याह । यश्च ८१ । २०
तद्ग्रहणेति । असिद्धता हेतुदोषः । दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थप्रतिसन्धान-

मेव रूपादिव्यतिरिक्तग्रहणमितो गुणसमुदायव्यतिरेकेणाग्रहणमित्यसिद्धो हेतुरिति । एकत्रान्यत्वे प्रमाणानामनुपपत्तेः एकत्रानन्यत्वे प्रमाणानाम-
८२ । १ नुपपत्तेरिति । प्रकृतमुपसंहरति तस्मादिति । आत्मादीनां बुद्धिहेतूनां लक्षणस्यानन्तरं हेतुमती बुद्धिर्लक्षणीयेति आह वार्तिककारः । अथ बुद्धेरवसरप्राप्ताया इति । लक्षणं तावत्प्रकृतत्वादपदेष्टव्यमेव तदपदेशद्वारेणान्यदपि किंचित्सूचनीयम् । अत एवोक्तं सूत्रमिति । अन्यच्च सांख्यमतनिराकरणम् । यथोक्तं भाष्यकारेण । अचेतनस्य करणस्य बुद्धेरिति । इवकारेण नेदं प्रत्याख्यानपरम् अपि तु लक्षणपरादयमर्थः प्रतीयमानो ऽपेक्षितश्च नोपेक्षणीय इत्युक्तं भवति ।

बुद्धि-रम् (सू. १५) ॥ सूत्रतात्पर्य्यमाह । एतैरिति । पृच्छति । कथमिति । समानासमानजातीयव्यवच्छेदकं हि लक्षणमव्यभिचारितया पर्य्यायशब्दाश्च संकेतमात्राधीनप्रवृत्तयः क्व नाम न संभवन्ति तस्मान्नैते लक्षणमिति भावः । उत्तरं व्यवच्छेदेति । ननु व्यभिचारसंभवेन व्यवच्छेदकमयुक्तमत आह एतैश्चेति । संकेतो हि द्वेधा सार्वजनीनो यथा गौरिति गोजातीयस्य वाचकः । प्रादेशिकश्च यथा चैत्र इति पुरुषभेदस्य । तत्र सार्वजनीनः शक्नोति व्यवच्छेदबुद्धिं भावयितुं तद्विवक्षयैवोक्तमेतैश्चेति । उपपत्तिसामर्थ्यादिति भाष्यावयवं व्याचष्टे । पर्य्यायेति । अचेतनस्येत्यादि भाष्यं तद्व्याचष्टे ।
,, । ९ य आहुर्बुद्धेरिति । बुद्धिः किल त्रैगुण्यविकारः त्रैगुण्यं चाचेतनमित्यचेतनं केवलमिन्द्रियप्रणालिकया ऽर्थाकारेण परिणमते चितिशक्तिश्चापरिणामिनी नित्यचैतन्यस्वभावा तस्याः सन्निधानादयस्कान्तमणिकल्पा बुद्धिस्तत्प्रतिबिम्बोद्ग्राहितया चैतन्यरूपतामापन्नेवार्थाकारपरिणता ऽर्थं चेतयते तेन यो ऽसौ नीलाकारः परिणामो बुद्धेः स ज्ञानलक्षणा वृत्तिरित्युच्यते । आत्मप्रतिबिम्बस्य तु बुद्धिसंक्रान्तस्य यो बुद्ध्याकारनीलसंबन्धः स आत्मनो व्यापार इवोपलब्धिरात्मनो वृत्तिरित्याख्यायते तदिदं बुद्धितत्त्वं जडप्रकृतितया इन्दुमण्डलमिव स्वयमप्रकाशं चैतन्यमार्तण्डमण्डलच्छायापत्त्या प्रकाशते प्रकाशयति चार्थानिति तन्निराकरणाय पर्य्यायोपन्यासः । नात्मवृत्तेरुपलब्धेरन्या ऽस्ति बुद्धिः नापि बुद्धिवृत्तिर्ज्ञानमन्यदिति । अयमभिसंधिः । न तावद्बुद्धेरात्मच्छायापत्तिरिन्दाविव मार्तण्डमण्डलतेजःसंक्रान्तिः

पारमार्थिको चितेरपरिणामितया संक्रमायोगात् । तस्माद् भ्रान्तिः सा च न तावद्बुद्धेः तस्या अचेतन्यात् । नाप्यात्मनः तस्याबुद्धिधर्मत्वात् तथात्वे परिणामापत्तेः । तस्मात्कृपणधनमिवात्मचैतन्यं न स्वपरोपकारीति बुद्धेः स्वाभाविकं चैतन्यमास्थेयं तथा चोभयचैतन्ये दूषणमुक्तम् । प्रत्ययव्यवस्थया यदेककर्तृकत्वानुमानं तन्न स्यादित्यर्थः । अथ द्वयोश्चेतनयोरेका वृत्तिर्भेदाग्रहो वा तेनैककर्तृकत्वाभिमान इत्यत आह । बुद्धिवृत्त्यविशिष्टायामिति । ८२ । १६
बुद्धिर्ज्ञानसाधनमिति । बुध्यते ऽनेनेति व्युत्पत्त्या मन उच्यते गन्धादिविषयतया सुखदुःखविषयतया चेयं बुद्धिर्भाव्यमाना निर्वेदाय कल्पत इति । भाष्यकारः क्रमप्राप्तं मनोलक्षणसूत्रमवतारयन्नुत्सूत्रमन्यान्यपि लक्षणान्याह स्मृतीत्यादि । सुखादिप्रत्यक्षमित्यादिशब्देन विषयतयेच्छादयः संगृहीताः । इच्छादय इत्यादिशब्देन कार्य्यतया सुखादयः संगृहीताः ।
युग—ङ्गम् (सू. १६) ॥

अनिन्द्रियनिमित्ता अबाह्येन्द्रियनिमित्ता इत्यर्थः । स्मृतीत्यादिभाष्यस्य वार्त्तिककारस्तात्पर्य्यमाह । स्मृतीति । अनेनेन्द्रियेत्यादि भाष्यं व्याचष्टे । यस्मादिति । इन्द्रियगतरूपादिव्यावृत्त्यर्थमुक्तमिन्द्रियसंयोगीति तथा ऽप्याकाशादीनां मनस्त्वं मा भूदत उक्तं सहकारीति । तथा ऽप्यालोकस्य मा भूदत उक्तं निमित्तान्तरमिति । तथा ऽप्यात्मनो मा भूदत उक्तमव्यापीति । आक्षिप्य भाष्यं समाधत्ते कथं पुनरिति । चक्षुरादिभ्यो ऽनुत्पत्तौ सत्यां क्रियात्वात् । ये च य आत्मनो विशेषगुणास्ते सर्व इन्द्रियजन्मानो यथा गन्धादिप्रत्ययाः तथा च विवादाध्यासिताः स्मृत्यादयः तस्मात्तेपीन्द्रियजन्मानः एवं च संस्कारादिषु न करणत्वप्रसङ्ग इति । सोऽयं हेतुमाक्षिप्य समाधत्ते । अथायुगपदिति । संबन्धिभेदादिति । यदा तस्यैव मनःसंयुक्तस्येन्द्रियस्य क्रमेण नीलादयो ऽर्थाः संबध्यन्ते तदा तत्क्रमात् क्रम इत्यर्थः । बुभुत्साक्रमं गृहीत्वा सिद्धान्ते ऽपि मनःपरित्यागो मा भूदत उक्तं सत्यां बुभुत्सायामयुगपद्ग्रहणमिति । ८४ । २०
न हि किं चित्करणं संबद्धमपि सदिति स्याद् यद्येवं धारावाहिकज्ञानोत्पत्तिर्न स्यात् । द्वितीयादिज्ञानेष्वपि सैव सामग्रीति सकृदेव यावत्कार्य्यकरणात्सामग्र्य उपयोगात् । उपयोगे वा पश्चादपि न जनयेद् अविशेषात् । न

च कर्त्तुरप्ययं क्रमकारिताधर्मः स ह्यनेककरणाधिष्ठानेन युगपन्नानाकार्य्याणि करोति युगपन्माणवको गच्छति पठति वहति चाचार्य्यस्य कमण्डलुमिति तस्मात्सर्वमवदातम् । तदिदमपि मनःस्मृत्यादिसाधनतया भाष्यमाणं निर्वेदाय कल्पतइति सिद्धम् । क्रमप्राप्ता त्विति भाष्यम् । प्रवृत्तिलक्षणमवतारयितुं मनसो ऽपि प्रवृत्तिर्दर्शनीया न चाप्रतिपादिते मनसि शक्यं दर्शयितुमिति मनसो ऽनन्तरत्वं प्रवृत्तेरित्यर्थः ।

प्रवृ-म्भः (सू. १७) ॥ आरम्भः प्रवृत्तिः सा द्विधा ज्ञानहेतुः क्रियाहेतुश्च । तत्र या ज्ञानोत्पादद्वारेण पुण्यपापहेतुः सा वाक्प्रवृत्तिः वागिति च ज्ञापकहेतूपलक्षणं तेन मनसा इष्टदेवताद्यनुचिन्तनं चक्षुरादिभिः साध्वसाधुदर्शनादि सूचितं भवति क्रियाहेतुर्द्वयी कायनिमित्ता मनोनिमित्ता चेति । तदेतद्वार्त्ति-

८५ । ६ लिककारो विभजते । शरीरेणेति । ननु प्रवृत्तेर्जन्महेतुत्वमुक्तं द्वितीयसूत्रे न चेयं क्षणिका सती आमुष्मिकं जन्म साधयितुमर्हति तस्माद् द्वितीयसूत्रव्याघात इति चोदयति । क्षणिकत्वादिति परिहरति नेति । प्रयोजकव्यापारपूर्वकत्वेन प्रयोजकव्यापारनिरूपणात् प्रवृत्त्यनन्तरं दोषलक्षणम् ।

प्रव-षाः (सू. १८) ॥ रागद्वेषौ हि मोहप्रभवौ पुरुषं प्रवर्त्तमानं प्रवर्त्तयतः तयोर्धर्मः प्रवर्त्तना सा च मोहैकार्थसमवायः तावद्धययं रागादिवर्गः स्पन्दते यावदस्य मोहो वर्त्ततइति । प्रत्यात्मवेदनीया इति चोद्यभाष्यं तस्यार्थः लक्षणं खल्वनुमानं न च प्रत्यात्मवेदनीयेषु समानासमानजातीयव्यावृत्तेषु स्फुटतरेषु तद्युक्तमिति भावः । परिहारभाष्यं कर्म्मलक्षणा इति । तस्यार्थः स्वरूपतः स्फुटत्वे ऽपि न निर्वेदविषयतया स्फुटता तया चेह प्रयोजनं प्रवर्त्तनावत्त्वेन चेते निर्वेदविषयाः सा च प्रवृत्त्या कार्य्येण लक्ष्यतइति कर्म्मलक्षणा इत्युक्तम् । यतः कर्म्मणा प्रवृत्त्या प्रवर्त्तकरागादियुक्ताः पुरुषा लक्ष्यन्ते ऽतो रागादीनां प्रवर्त्तनावत्त्वमपि लक्षितं भवति । बहुनोऽभवतीति स्वरूपमात्रं रागादीनामुक्तं भवति न तु प्रवर्त्तनावत्त्वमपि तेषामित्यर्थः । तदेतत्सर्वं वार्त्तिककारः प्रश्नपूर्वकं व्याचष्टे का पुनरिति । अथवा ऽस्वतन्त्रः । सा पुनरियं प्रवर्त्तना प्रवर्त्तकानां दोषाणां व्यापारः कथं गम्यते

११ । १९ दोषा हि गम्यन्ते न तु तेषां प्रवृत्तिहेतुत्वमपीत्यर्थः । उत्तरं प्रत्यात्मभिति ।

स्वपरात्मनोर्यथासंख्यं प्रत्यक्षानुमानाभ्यां मोहैकार्थसमवायो हि रागादीनां मानसप्रत्यक्षवेदनीय इत्यर्थः । उद्देशक्रमप्राप्तं प्रेत्यभावं लक्षयति ।

पुन—वः (सू. १९) ॥ सत्त्वनिकायः प्राणिनिकायः । नन्वात्मनो नोत्पत्तिः संभवति नित्यत्वादित्यत आह भाष्यकारः उत्पन्नस्य संबद्धस्येति । तदेत-
द्वार्तिककारो व्याचष्टे । पूर्वेति । पुनर्देहमिति पुनरित्यभ्यासमाह तथा चाना- ८६ । ४
दिता सूचिता भवति । तदेतद्वार्तिकजातं द्वितीयसूत्रे कृतव्याख्यानम् । पूर्वाभ्यस्तसूत्रे चायमर्थ उपपादयिष्यते । आजवंजवीभाव* इत्यागमभाषया ऽस्यार्थस्यागमिकत्वं सूचयति क्रियामित्युपसर्पणमपसर्पणं चेत्यर्थः । यद्यपि शरीरेन्द्रियबुद्धिसुखदुःखभोगातिरिक्तं गौणमुख्यभिन्नं फलं नास्ति ते च यथायोगं पूर्वं लक्षितास्तेन च रूपेण निर्वेदोपयोगिनस्तथा ऽपि प्रवृत्तिदोषजनितत्वेनापि रूपेणामी निर्वेदोपयोगिन इति तेन रूपेण लक्ष्यन्ते ।

प्रवृ—लम् (सू. २०) ॥ अथ च प्रवृत्तिजनित इति वक्तव्ये दोषग्रहणं न केवलं प्रवृत्तिं प्रति दोषाणां हेतुभावो ऽपि तु प्रवृत्तिकार्ये सुखदुःखे अपि प्रतीतिदर्शनार्थम् । दोषसलिलावसिक्तायां खलु आत्मभूमौ धर्माधर्मबीजे सुखदुःखे जनयतः नान्यथा । न चास्ति संभवो न तत्र हृष्यति तत्र तस्य सुखं न च तद् द्वेष्टि तत्र तस्य दुःखमिति । सूत्रे ऽर्थग्रहणं गौणमुख्यफलावरोधार्थं भाष्ये च निष्ठा समाप्तिः सा च प्रलये ऽप्यस्तीत्यत उक्तं पर्यवसानमिति । अवसानमात्रमस्ति न पुनः परितः पुनरपि सर्गे हानोपादानयोर्भावादित्यर्थः । सुबोधं वार्तिकम् । नानुक्ते शरीरादौ तेषां दुःखत्वं शक्यं लक्षयितुमिति तल्लक्षणेभ्यः परमिदं दुःखलक्षणम् ।

बाध—लम् (सू. २१) ॥ अथ च बाधनेति बाधनाविषयां बुद्धिं लक्षयति तेन बाधना च तदनुषक्ताश्च शरीरादयो गौणमुख्यभावेन लक्षिता भवन्ति । सैव हि बाधनाबुद्धिर्दुःखे मुख्या शरीरादौ गौणीति । अलमेभिरिति प्रत्ययो निर्वेदः वशितया योगिनः स्वयमुपलभन्ते स्वयमुपनतेषु विषयेषु चौदासीन्यमुपेक्षाबुद्धिर्वैराग्यं तस्य पर्यायशब्द इति वार्तिकम् । अनुषङ्गश्च संबन्धः स च बाधनायां विषयविषयिभावः शरीरादिषूक्तः । के चिद्विरक्तंमन्या मन्यन्ते न दुःखं नामा-
स्ति स्वरूपत इति तान्निराचिकीर्षुराह स्वरूपतस्तु दुःखमिति । विकल्पो ८७ । ९

* आजवंजवीभाव ख० पु० पाठः ।

८७ । १७ विशेषः। अभावफलत्वप्रसङ्गादिति। यद्यप्युपात्तदुरितक्षयहेतवोऽपि धर्माः
सन्ति तथाऽप्यधिकोत्कर्षशालित्वादिफलानां दर्शपौर्णमासादीनां सहस्रसंवत्स-
रपर्यन्तानां विधायकेभ्यो वचनेभ्यो भावफल एव धर्म्मो गम्यते भावस्यैवोत्क-
र्षशालित्वादिति। क्रमप्राप्तमपवर्गलक्षणमवतारयति भाष्यकारः यत्र त्विति।
तद्-र्गः (सू.२२) ॥ तदित्यनन्तरं गौणमुख्यभेदभिन्नं दुःखं परामृश-
तीत्याह भाष्यकारस्तेन दुःखेनेति। मुख्यमेव दुःखमिति भ्रमो मा भूदत आह।
जन्मनेति। अनेन बाध्यमाना दुःखशब्देन सर्वे शरीरादय उच्यन्त इत्युक्तं
भवति अभयमिति। पुनः संसारभयाभावमाह अभयं च ब्रह्मेति असकृद-
भयश्रुतेः। ये तु ब्रह्मैव नामरूपप्रपञ्चात्मना परिणमत इत्याहुस्तान् प्रत्याह
अजरमिति। सर्वात्मना परिणाम एकदेशेन वा। पूर्वस्मिन् कल्पे सर्वात्मना
ब्रह्मणोऽन्यथात्वाद् विनाशप्रसङ्गः। एकदेशपरिणामे तु सावयवत्वेन घटा-
दिवदनित्यत्वप्रसङ्ग इति सूक्तमजरमिति। वैनाशिकाः प्राहुः प्रदीपस्येव नि-
र्वाणं मोक्षः तस्य चेतस इति तान् प्रत्याह अमृत्युपदमिति। एतदुपपाद-
यिष्यते वार्त्तिककारः। तदेतद्भाष्यं वार्त्तिककारो व्याचष्टे। तेनेति। आत्य-
न्तिकग्रहणं महाप्रलयावस्थानिवृत्त्यर्थम्। अथ भाष्यं नित्यं सुखमात्मन
इत्यादि तस्यार्थः। विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति सामानाधिकरण्यश्रुतेः ब्रह्म-
स्वभावं सुखं तथा च ब्रह्मणो नित्यत्वात् तदपि नित्यमित्यर्थः। आत्मन
इति षष्ठी राहोः शिर इतिवन्मन्तव्या। तदेतद्भाष्यं व्याचष्टे। आत्यन्तिकी-
ति। तेषामित्यादि भाष्यं व्याचष्टे। तन्नेति। अथानुमानमुपन्यस्यातिप्रस-
ङ्गेन निराकरोति नेति। यथात्मनि दुःखमेकं नित्यं नेच्छति तथाह अनैका-
८९ । १० न्तिकता वा। नित्यस्याभिव्यक्तिरित्यादिभाष्यं व्याचष्टे नित्यमिति।
अयमभिसंधिः सुखं तावदात्मनो गुणो नात्मा। उपपादितो हि गुणगुणि-
नोर्भेदः एवं विज्ञानमप्यात्मगुणः न ह्युदयव्ययवतीभ्यो ज्ञानव्यक्तिभ्योऽनुद-
यव्ययधर्मा भवितुमर्हत्यभिन्न आत्मा। न चात्मैव ज्ञानस्वभावः तद्विषयोपधा-
नेनोदयव्ययधर्मैव भविष्यतीति सांप्रतं घटमहं जानामीति मानस्यां बुद्धौ
त्रयाणामपि ज्ञानज्ञेयज्ञातॄणां भेदेनानुव्यवसायात्। विषयतज्ज्ञानभेदे अपि
ज्ञातुरेकत्वेन प्रतिसन्धीयमानत्वात्। न चैतदसति बाधके भेदज्ञानं भ्रान्त-
मिति युक्तम्। न चागन्तुकज्ञानातिरिक्तं स्वाभाविकमात्मनि चैतन्यमनुभूयते।

न चात्मैव तत्स्वभावः सुषुप्तत्वानुपपत्तेः अचेतयन्नेव हि सुषुप्त इत्युच्यते । न च तदा विषयशून्यं स्वनिष्ठमात्मचैतन्यमित्युक्तं तदवस्थाभेदस्य सुषुप्तोत्थितेन स्वप्नान्तिकस्येव स्मरणप्रसङ्गात् । सुखं च न ज्ञानजातीयमित्युपपादितं प्रत्यक्षसूत्रे । न च किं चिदपि स्वयंप्रकाशमिति चतुर्थे निवेदयिष्यते । तदेवं व्यवस्थिते दूषणं भाष्यवार्त्तिकोक्तं द्रष्टव्यं यथा ऽयमात्मनः संयोग इति । संसारावस्थायां तावदयमात्मनः संयोगो धर्मं निमित्तमपेक्षमाणः सुखज्ञानमकार्षीत् । यदि तु मुक्त्यवस्थायां तदनपेक्ष एव सुखज्ञानं करोति हन्त रूपादिज्ञानेषु इन्द्रियान्तराण्यपि नापेक्षेतेति भावः । शङ्कते
योगजेति । न वयं विषयमात्रापेक्षां ब्रूमो येन रूपादिष्वपि ज्ञानमुत्पादये- ८९ । १
दपि तु संसारावस्थायां यत्सुखज्ञानाद्यनेनार्जितं तदपेक्षते धर्मश्च तदा तेनार्जित इति मुक्त्यवस्थायामपि धर्ममेवापेक्षते एतावान् विशेषो यदयं योगज इति । तथा च न रूपादिज्ञानप्रसङ्ग इति । शङ्कते नित्यो ऽसाविति । निराकरोति योगेति । ननु त्वन्मते यथा सुखसंवेदनं जिहासितमेवमस्मन्मतेपि सुखसंवेदनहानाय घटिष्यत इत्यत आह न चायं सुखमिति । अस्मन्मते हि दुःखहानायैव तदनुषक्तं सुखं जिहासितं नित्यं तु सुखं सर्वदुःखविनिर्मुक्तं सन्न दुःखहानाय जिहासितं भवतीत्यर्थः । न केवलमानुकूल्यात्प्रतिबन्धकत्वं नास्ति शरीरादीनां प्रत्युत मुक्त्यवस्थायामपि कल्पनीया इत्याह । नित्यं शरीरादीति । सिद्धान्तिनो वचनमनुभाष्य दूषयति* । प्रमाणाभावादित्युक्तं तच्च नेति । शास्त्रेण हि मोक्षसाधने लोकः प्रवर्त्तनीयः अप्रवर्त्तमानश्च प्रवर्त्तनीयः इष्टार्थी च प्रवर्त्तते तत्साधने सुखं चेष्टमिति सुखात्मको मोक्ष इत्यर्थः । सेयं लोकप्रवृत्तिरनैकान्तिकत्वेन संशयहेतुरिति परिहरति । न प्रवृत्तीति । स्यादेतद् मुख्यासंभवेन गौणमाश्रीयते सुखशब्दस्य सुखे मुख्यो भाक्तस्तु दुःखनिवृत्तौ तस्मान्नित्यानन्द
एव मोक्ष इत्यत आह यदि पुनरिति । संचयाक्षः संख्यानप्रवृत्तो योगी ९० । ९
धर्माधर्मौ तावदात्मनि पारमार्थिकौ न त्वविद्याकल्पितौ तौ च वीतरागेणासक्तेन सता शक्यौ भोगेन क्षेतुं न सक्तेन स हि सक्तस्तेषु तेषु विषयेषु

* बोधयतीति पुस्तकत्रये पाठः ।

उपात्तमुपात्तं भुञ्जानस्त्यक्तं त्यक्तं चोपाददानः संसारान्न मुच्यते तस्मादयं रागो बन्धनमिति समाम्नातस्तन्निबन्धना च प्रवृत्तिः परिहर्त्तव्या अन्यथा तु नित्यसुखावधारणजनितेयं तृष्णापिशाची लब्धप्रसरा विषयसुखेष्वपि प्रत्यासन्नेषु पुरुषं प्रवर्त्तयन्ती मोक्षमस्य सुदूरं प्रतिक्षिपेदिति मनागपि प्रसरोऽस्या न दातव्यः । तस्मान्नित्यानन्दप्रतिपादकश्रुतिरात्यन्तिके दुःख-
९० । ११ वियोगे भाक्तीति युक्तमिति भावः । चोदयति । यद्यपीति । रागवद् द्वेषस्यापि प्रसरो न दातव्यः तस्य च त्वया प्रसरो दत्त इति तुल्यो दोष इति । परिहरति नाप्रतिकूलत्वात् । यथा नित्यसुखोपादानं मोक्षप्रतिकूलया सत्तया प्रतिकूलं नैवमात्यन्तिकदुःखहानं द्वेषानुषक्तं द्वेषः क्रोधो मन्युरित्यनर्थान्तरं ज्वलनात्मको हि स भवति नैवं वैराग्यमलंप्रत्ययो हि स इत्यप्रतिकूलं दुःखहानमित्यर्थः । तदनेन नित्यं सुखमात्मनो व्यज्यते मोक्ष इत्यादि तस्मिन् प्रहीणे नास्य नित्यसुखरागः प्रतिकूलो भवतीत्येवमन्तं भाष्यजातं व्याख्यातं बोद्धव्यम् । यद्येवमित्यादेर्भाष्यस्यायमर्थः । एवं वैराग्येण मोक्षमाणस्य प्रवृत्तौ सत्यां प्रसक्तस्य यदि नित्यं सुखं भवति कामं भवतु मा भूदुभयोरपि पक्षयोर्वीतरागप्रवृत्तौ न मोक्षाधिगमो विकल्पते न संदिग्धो भवतीत्यर्थः । वैनाशिकानां मोक्षमुपन्यस्यति चित्तं मुच्यत इति । संसारी हि मुच्यते रागादयस्तद्धेतवः न चात्मनि नित्ये रागादयः संसारं कर्त्तुमुत्सहन्ते नित्यस्याविकार्य्यत्वेन तादवस्थ्यादुपनेयाऽपनेयाभावात् । यथाऽऽहुर्वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नश्चर्मण्यस्ति तयोः फलम् । चर्मोपमश्चेत्सोऽनित्यः खतुल्यश्चेदसत्फलः । चित्तं तु कार्य्यं रागादिवशात्संसारी तद्वियोगाच्च मुच्यत इति युक्तमित्यर्थः । देवमनुष्यादिजातिर्गतिस्तत्रोत्पत्तिः । तदेतद्दूषयति नायमत इति । क्षणिकत्वाच्चित्तस्य जन्म विनाशप्रयोजनमेव जन्मानन्तरमेव विनाश इति क्षणस्याभेद्यत्वेनोपनेयापनेयाभावात् । स्वरसभङ्गित्वाच्च वैयर्थ्यमित्यर्थः । मङ्क्ते सन्ततेरिति । अनादिः खलु कार्य्यकारणप्रवाहरूपा बुद्धीनां सन्ततिः स चात्मसाक्षात्कारोन्मूलितसवासनक्लेशजालस्य निवर्त्तते निवृत्तिश्चेयमेव तस्या एतत्सन्तान-
११ । ०२ वर्त्तिनश्चेतसोऽनागतस्यानुत्पाद इति भावः । निराकरोति । न तस्याशक्यत्वात् । उत्पन्नस्यानुत्पादो न शक्यः नापि सन्ताननिवृत्तिः शक्या कर्त्तु-

अन्त्यस्यानुपपत्तेः । स ह्यन्त्यक्षणः किं चिदारभते न वा । आरम्भे नान्त्य
इति न कार्यकारणप्रवाहनिवृत्तिः प्रवाहस्य सन्तान इति न सन्ताननिवृत्तिः ।
अनारम्भे तस्यासामर्थ्येनासत्त्वात्ततः पूर्वे सर्वएव क्षणा असन्तः स्युरिति
कस्योच्छेद इति भावः । शङ्कते अनागतानुत्पाद इति । तथा सत्यनाग- ९१ । २
तानुत्पादलक्षणार्थक्रियाकारित्वादन्त्यक्षणोपपत्तिरिति भावः । निराकरोति ।
अनागतेति । प्रागभावस्यानादित्वादिति भावः । पृच्छति । तर्हि कस्येति ।
नित्यस्यानुपकार्य्यत्वादुपनेयापनेयाभाव इति भावः । उत्तरं य इति । यथा
चार्वाकस्यैवोपकार्य्यत्वं तथा क्षणभङ्गभङ्ग उपपादयिष्यत इति सिद्धम् ।
संशयलक्षणावतारपरं भाष्यं स्थानवत एव तर्हीति । तस्यार्थः स्थानं क्रमः
तद्वत एव तर्हि इदानीमिति क्वचित्पाठः । स्थानवत एव तर्हीति । तर्हि
तदानीमुद्देशसमये क्रमवतः संशयस्य प्रमेयानन्तरमुद्दिष्टस्य प्रमेयलक्षणानन्तरं
स्थानं क्रमो लक्षणस्येत्यर्थः । तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे प्रमेयेति । एतदेव
स्फुटयति । येति । स्थानं क्रमपदेन व्याख्यातं मत्वर्थश्च प्राप्तिपदेन ।

समा—यः (सू.२३) ॥ अत्र च विमर्शः संशय इति संशयसामान्यलक्षणं
तत्र च संशय इति लक्ष्यनिर्देशो विमर्श इति लक्षणपदम् । एकस्मिन् धर्मिणि
विरोधिनानार्थावमर्शो विमर्शः किं स्विदिति ज्ञानम् । तदनेनासमानजातीयेभ्यः
प्रमाणादिभ्यः समानजातीयेभ्यश्च विपर्य्ययादिभ्यः संशयो निवर्त्तितो
भवति । समानेत्यादीनि तु त्रीणि विशेषलक्षणानि । तेषु विमर्शः संशय इत्य-
नुवर्त्तनीयम् । अत्र विशिष्टो ऽवमर्शो विमर्शविशिष्टः संशयो लक्ष्यपदं समानध-
र्मोपपत्तेरनेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरिति त्रीणि प्रत्येकं शेषैः पदैरुपेतानि लक्षणा-
नीति । तदेतदाह वार्त्तिककारः तत्र समानेति । त्रिविध एवेति । ये
पञ्चविधमाचक्षते ते निराकृताः । तदनवधारणं ज्ञानं संशय इति संशयसा-
मान्यलक्षणपरं भाष्यं व्याचष्टे तत्र विषयस्वरूपेति । प्रत्ययो ऽनवधार-
णात्मकश्चेति । आक्षेपपरिहारौ प्रथमसूत्रएव व्याख्यातौ । प्रत्ययशब्दस्य
निश्चयवचनत्वमभ्युपेत्य व्याख्यानं प्रतीयते इति परमार्थतस्तु प्रत्ययशब्दो
ज्ञानपर्य्यायः ज्ञानत्वं तु सामान्यं संशयादिष्वप्यस्तीति न विरोध इति ।
समानधर्मोपपत्तेरिति व्याचष्टे समानेति । विकल्प्याक्षिपति किं पुनरिति ।
कस्मादिति । मा कार्षीद् द्रव्ये संशयं गुण एव कस्मान्न करोतीति प्रश्नार्थः । ,, । २०

९२।३ समाधत्ते न साधारणेति। यादृशं संख्याप्रचयपरिमाणभेदयोगि परिमाणं स्थाणुपुरुषयोस्तादृशमस्यापि पुरोवर्त्तिनो द्रव्यस्य परिमाणं तस्मात्तद्दृशपरिमाणधर्मस्य धर्मिण उपपत्तिरित्यर्थः। महत्त्वदीर्घत्वसामान्यसद्गुणसंयोगस्तु सन्नपि न संशयकारणम्। यथादृष्टे तडागे ऽपि संशयाभावादिति भावः। स्यादेतत्। उपपत्तिः सत्ता न च सदृशो धर्मः सत्तामात्रेण संशये हेतुः अपि तूपलब्धः न चोपलब्धेर्वाचकमपास्ति यदमित्यत आह तस्योपपत्तिरध्यवसाय इति। यद्यप्ययमुपपत्तिशब्दः सत्तावचनस्तत्परश्च तथा ऽपि पदान्तरसमभिव्याहारादवगम्यते सत्तामात्राभिधाने ऽपि तदुपलब्धिविवक्षितेति। विषयविषयिणोरभेदविवक्षया सामानाधिकरण्यमुपपत्तिरुपलब्धिरिति। पृच्छति कस्मादिति। अस्मदायत्ते हि शब्दप्रयोगे किमित्यवाचकं प्रयोक्ष्यामह इत्यर्थः। उत्तरमनुक्तमपीति*। विशेषापेक्ष इति विशेषस्यापेक्षोच्यते। अपेक्षाशब्दश्च यद्यपीच्छायां वर्त्तते तथापीह जिघृक्षायां वाक्यसामर्थ्यात्। न च सा संशयस्य हेतुः तस्याः संशये सति भावात्। तस्माद्विशेषापेक्षया जिघृक्षालक्षणयेह विशेषयोः पुरोवर्त्तिनोस्तु सादृश्यात्स्मरणे सत्यग्रहणं लक्षणीयं यथा गङ्गाशब्दस्तीरं स्वसंबद्धमेव लक्षयति न तु तीरमात्रमेवं बुभुत्सया ऽपि स्मर्यमाणमेवागृह्यमाणं संबद्धं लक्षणीयं न त्वगृह्यमाणमात्रम्। अनेनैवाभिप्रायेण वक्ष्यति भाष्यकारः विशेषस्मृत्यपेक्ष इति। तस्माद्विशेषग्रहणप्रतिषेधात् सामान्यज्ञानमभ्यनुज्ञातं भवतीति भावः। परिहारान्तरमाह अथ वेति†। स्यादेतत्। उपपत्तिशब्दः सत्तावचनश्चोपलब्धिवचनश्च तथा च विनिगमनायां को हेतुरित्यत आह यः पुनरिति। अन्वभावः प्रमाणालम्बन उक्तस्तत्कथं न विरोध इत्यत उक्तं स्वतन्त्रमिति। अथ वा सत्तावाचको ऽप्ययमुपपत्तिशब्दः स्वाभिधेयविषयामुपलब्धिं लक्षयतीत्याह विषयशब्देनेति। न चेयमलौकिकी लक्षणेत्याह लौकिकमिति। यथा धूमो न सत्तामात्रेण हेतुस्तथोक्तं प्रागिति। एकदेशिनामुपसंख्यानमुपन्यस्यति अव्यवच्छेदेति।
९३।३ ते हि मन्यन्ते व्यवच्छेदहेतुरपि धर्मः समानो भवति यथा कृतकत्वं साध्यधर्मिणि शब्दे दृष्टान्तधर्मिणि च घटादौ समानमिति न चास्यो

* मुद्रितवार्त्तिक पु॰ पृ॰ ९२। प॰ ८ यस्मादिति अयुक्तमपीति चापपाठः।
† अथ योपलब्धिरिति मु॰ वा॰ पु॰ अपपाठः।

नित्यत्वसंशयहेतुरपि त्वनित्यत्वस्यायोगं साध्यधर्मिणि व्यवच्छिनत्ति तस्मा-
दव्यवच्छेदहेतोरिति वक्तव्यमित्यर्थः । तदेतद् वक्तव्यं दूषयति न समा- ९३ । ७
नेति । समानो हि धर्मः प्रतिसंबन्धिनमपेक्षते केनेति संशयपदेन च स्ववि-
षयोपस्थापकेन परस्परविरोधिनावुपस्थितौ तेन ताभ्यां समान इति गम्यते ।
तेन विवक्षिततज्जातीयवृत्तित्वे सति अन्यजातीयवृत्तिरेव गम्यते न चैवं
कृतकत्वं तस्मान्न वक्तव्यमव्यवच्छेदहेतोरिति । समानशब्दार्थः सादृश्यं
तच्च नास्तीत्यर्थः । अथैवोपलब्धीत्यादिपदद्वयं शङ्कापूर्वकं योजयति
सोऽयं साधारण इति । उपलब्ध्यनुलब्धी न व्यवतिष्ठेते इति शिरःपा-
ण्यादीनामुपलब्धिर्वक्रकोटरादेरनुपलब्धिः पुरुषस्य साधकं प्रमाणं तद्विरुद्धं-
शिरःपाण्यादेरनुपलब्धिर्वक्रकोटरादेरुपलब्धिः पुरुषस्य बाधकप्रमाणं तद्वि
पुरुष एवायमिति वा इदंतया व्यवतिष्ठेते इदंतानिषेधेन वा नायं पुरुष
इति नेदंतया व्यवतिष्ठेते तदभावो व्यवस्था । तदनेन साधकबाधकप्रमाणा-
भावो दर्शितः । विशेषाकाङ्क्षायां चेति विशेषस्मृतिर्दर्शिता । विमर्शपूर्वकं समस्त-
मित्यवधारयति । किमिदमिति । तत्रैकपदपरिग्रहे दोषमाह यदि स-
मानेति । विशेषः शिरःपाण्यादिः विशिष्यते ह्यनेन पुरुषः स्थाणोरिति
अनुपलब्धसामान्यस्यापि क्व चिदुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थास्तीति । यथा सप्तमे
रसे दशमे द्रव्ये । न हि तत्र साधकं बाधकं वाऽस्ति प्रमाणानां च संशयः
विशेषापेक्ष इत्येतावतीति । तद्यथा हस्तिनं दृष्ट्वा तत्संबन्धिनो स्थूलाह-
स्तिपको स्मरति न च तत्र संदिग्धे एकः*द्विपदपरिग्रहे दोषमाह एवं स-
मानेति । नौदोलाद्यारूढो हि गच्छन् त्रिदूरे आरोहपरिणाहवद्वस्तुदर्शने
सत्यपि च साधकबाधकप्रमाणाभावे विशेषस्मृत्यभावान्नग इति वा नाग इति
वा न संदिग्धे एवमुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातो विशेषापेक्ष इति च पदद्वये
विधीयमाने ऽन्यतः स्मर्यमाणाद्विशेषात्सदृशधर्मवति धर्मिण्यनुपलभ्यमाने
संशयः स्याद् अस्ति हि तदा विशेषस्मृतिः साधकबाधकप्रमाणाभावश्च न
खल्वनुपलभ्यमाने समानधर्म्मे धर्म्मिणि तद्गता वक्रकोटरादयो वा शिरः-
पाण्यादयो वा शक्यग्रहा इति यदा ऽयं द्रष्टेति । यदा खल्वयं द्रष्टा प्रतिपरु- ९४ । ६
रङ्कुरोद्भेदपुलकिताभिर्मन्दमलयमारुतान्दोलनललितलास्यशालिनीभिः शाखा-

---

* एकेतिपदं त्रिषु पुस्तकेषु नास्ति ।

भिर्मधुमदमुदितमधुपमालागुञ्जितवल्लकीवाद्यमनोहराभिर्मत्तपुंस्कोकिलकलकलै-
रुच्चार्यमाणपञ्चमाभिरारब्धसङ्गीतकं सहकारतरुमालोक्याथ विदूरवर्त्ती कुञ्ज-
रसदृशधर्ममेवन्तमनुभवति तदा ऽस्यास्ति समानधर्मोपलब्धिरस्ति च करितरु-
रूपविशेषस्मृतिर्न्न तु साधकबाधकप्रमाणाभाव इति न संशेते। कतिपयव्यक्त्या-
श्रयत्वं सहकारत्वादेर्विशेषस्याल्पविषयत्वम् आरोहपरिणाहादेस्तु बहुव्या-
पित्वं महाविषयत्वं नानार्थावमर्षं च विरुद्धार्थावमर्षं तदनेन स्थाणुपुरु-
षयोरित्यादि भाष्यं व्याख्यातम्। पश्यन्नित्युपपत्तिविवरणं विशेषं बुभुत्स-
मान इति। विशेषापेक्ष इत्यस्य विवरणं किं स्विदिति विमर्षविवरणम्। स्यादे-
तत् संशयोत्तरकाला बुभुत्सेति कथं बुभुत्समानः संशेत इत्यत उक्तं भाष्य-
कृता समानमनयोरिति। विशेषापेक्षाशब्देनेच्छाबाधिना ऽगृह्यमाणविशेष-
स्मरणं लक्षितमिति भावः। शेषं साधकबाधकप्रमाणानुपपत्तौ सत्यां समानधर्मो-
पलब्धिर्विनश्यदवस्था विशेषस्मृत्या सहाविनश्यदवस्था एकस्मिन् क्षणे सती
संशयज्ञानस्य हेतुरिति सिद्धम्। विपदर्शयिष्यमनेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरित्य-
पि योजयति। एतेनेति। द्वे द्वित्वे नैकीकृत्याद्यानन्तरयोरिति द्रष्टव्यम्।
अनेकधर्मोपपत्ते)रित्यत्र भाष्यकृतो व्याख्यां गृहीतुमेकदेशिव्याख्यानमुपन्यस्य
दूषयति अनेकेति। शब्दो हि संयोगजः संयोगजत्वं हि कार्य्ये द्रव्ये गुणे च
रूपादौ शरीरादिक्रियायां चास्तीति द्रव्यगुणकर्मणां समानं तस्मादनेकस्य
धर्मस्यचरितार्थः। एवं शब्दगतो ऽनेको ऽपि धर्मः समानतयैव द्रव्यत्वादिसंदे-
हहेतुः किंतु संयोगजत्वं साधारणं सत्त्वादिना निर्विभक्तस्य निर्गुणत्वं गुणकर्म-
णोः। एवं क्षणिकत्वं द्रव्यगुणकर्मणामिति समानधर्मोपपत्त्या गतार्थमित्यर्थः।
९५। ८ पृच्छति। अथेति। भाष्यकृद्व्याख्ययोत्तरम् असाधारण इति। पुनः पृच्छति
कथमिति। समासपदशब्देन तदेकदेशो ऽनेकशब्दो लक्ष्यते समासगतेना-
नेकशब्देनेत्यर्थः। उत्तरं समानेति। एतदुक्तं भवति यतो ऽनेकस्मात्समाना-
समानजातीयादेव स्वाश्रयं व्यावर्त्तयति अतो ऽनेकापादानकव्यावृत्तिहेतुत्वाल्ल-
क्षणया ऽनेक इत्युच्यते। तदनेन समानजातीयमसमानजातीयं चाने-
कमिति भाष्यं तस्माद्विशेष इत्यध्याहृत्य व्याख्यातम्। अध्याहृतविशेषपद-
विवरणं विशेषको धर्म इति। संबन्धसामान्यविवक्षया षष्ठी तस्यानेकस्येति

( ) एतावान् ग्रन्थः २ पु॰ नास्ति।

समवायीयान्तरमाह तस्य चानेकस्येति । निवर्त्यनिवर्तकसंबन्धेनानेकश- ९५ । १२
ब्देन धर्मो लक्ष्यत इत्यर्थः । तदनेन त्रिनेवाध्याहारं समानजातीयमस-
मानजातीयं चानेकं तस्य धर्म्मो निवर्तकतयेति व्याख्यातम् । न त्व-
त्र समासभ्रान्तिः कर्तव्या दर्शयिष्यति बहुव्रीहिमिहैव वार्त्तिककारः । तदनेन
समवायीवद्गुणोपन्यासेनासाधारणो धर्म इति भाष्यकृद्वाक्यं व्याख्यातम् ।
प्रकारान्तरेणानेकधर्मपदं व्याचष्टे एकानेकेति । एकं चानेकं च तदुभयमनेकं
तद्देतस्यानेकस्य प्रत्ययहेतुर्धर्मो ऽनेकधर्मः भेदाभेदप्रत्ययहेतुरित्यर्थः ।
विभागजत्वं विभागजानां शब्दानामन्योन्यस्याभेदप्रत्ययहेतुः तदितरेभ्यश्च
भेदप्रत्ययहेतुरिति तदिदमाह यतो विभागजन्यत्वादेव प्रत्ययो भवतीदं
विभागजं शब्दजातमेकम् इदं च ततो ऽन्यदनेकं भिन्नं तत्र य एवैकप्रत्य-
यहेतुर्द्धर्मो भेदप्रत्ययहेतुः स एवानेकप्रत्ययहेतुर्द्धर्मो ऽनेकधर्मो भेदप्रत्यय-
हेतुर्विशेषः । जात्यभिप्रायं चैकवचनं सदादिर्हि धर्मो द्रव्यगुणकर्मणामभेदप्रत्य-
यहेतुः सामान्यादिभ्यश्च शब्दं निर्विभजति तदिदमाह यतः सदादेरेव प्रत्य-
यो भवतीदमेकं यतश्च विभागजत्वादेव प्रत्ययो भवतीदमनेकमिति तस्मात्सि-
द्धमेकं चानेकं चानेकमिति तत्प्रत्ययहेतुरुपचारेणानेक इति । तदिदमुद्गाष्यं
व्याख्यातम् । अथोदाहरणमाह यथेति । द्रव्यादिकोटिद्वयविशेषे संशयप्र-
दर्शनार्थमुक्तं सामान्यविशेषसमवायेभ्य इति । सदनित्यं द्रव्यवत्कार्यं
कारणं सामान्यविशेषवदिति द्रव्यगुणकर्मणामविशेषः तेनानेन सदादिना
निर्विभक्तस्य पृथक्कृतस्येत्यर्थः ।

स्यादेतत् । यद्येन सहचरितं दृष्टं तत्क्व चिद्दृश्यमानं तत्स्मारयत्तद्वि-
षद्धेनापि संबन्धादनिश्चाययत्संशयहेतुर्भवति यथा समानो धर्मः असा-
धारणस्तु धर्मो विभागजत्वं नर्ते शब्दात् क्व चित्पृथिव्यादौ वा उत्क्षेपणादौ
गन्धादौ वा दृष्ट इति कथं स्मारयेद् अस्मारयन् वा कथं संशयं जनयेत् ।
तस्मात्को ऽयं भवेदित्यतो धर्मादिनि जिज्ञासामात्रमुत्पादयेद् न त्वयं
वायं वेति संशयमित्यत आह न हीति । कस्मान्न दृष्टमित्यत आह सर्वत्रासं-
भवात् । न हि द्रव्यादेर्विभागतो जन्म संभवति तदन्वयव्यतिरेकाननु-
विधानादित्यर्थः । नन्वत एवोक्तं न संशयहेतुरित्यत आह विभागजत्वम् ।
संशयं करोति सर्वतोऽव्यावृत्तेरिति । अयमर्थः । यद्यपि विभाग- ,, । १८

जत्वं न द्रव्यादौ क्व चिद्दृष्टं तथा ऽपि तद्व्यतिरेकः प्रत्येकं द्रव्यादौ दृष्ट इति विभागजत्वेन सदाद्यविशेषवान् शब्दो द्रव्यकर्मभ्यां व्यावर्त्तमानः किं गुणः गुणकर्मभ्यां व्यावर्त्तमानः किं द्रव्यं गुणद्रव्याभ्यां वर्त्तमानः किं कर्मेति व्यतिरेकमुखेन तत्तत् स्मारयन् असाधारणो धर्मो भवति
९५ । १९ संशयकारणमिति । दूषयति ननु चेति । अयमभिसन्धिः । वंशे पाट्यमाने वंशदलयोः क्रिया ततस्तयोर्मिथो विभागः ततो वंशदलावष्टब्धनभोभागविभागः सो ऽयं विभागजो विभागो न वंशदलकर्मजः अवयवक्रिया हि तदवष्टब्धनभोभागविभागजनिका द्रव्यारम्भकसंयोगाप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वेन व्याप्ता विकसत्कमलकुड्मले दृष्टा । न हि तत्र मुकुलिताद्विकासिकमलमन्यत् आकुञ्चितप्रसारिताङ्गुलिकरतलवत्तत्त्वेन प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् । वंशदलक्रिया ऽपि चेत्तादृशी नूनमनया ऽपि द्रव्यारम्भकसंयोगाप्रतिद्वन्द्विविभागजनिकया भवितव्यं तथा च द्रव्यं कार्य्यमपि न नश्येत् तस्मान्नानया वंशदलाकाशविभागो जनयितव्यः न चान्यदस्य कारणं संभवति । तस्माद्वंशदलक्रियाजनितो दलयोर्विभागः । कार्य्यैकार्थसमवेतः तदवष्टब्धाकाशप्रदेशविभागस्यासमवायिकारणमेषितव्यः एवं च गुणः शब्दो विभागजत्वाद् विभागजविभागवदिति विभागजत्वं गुणत्वनिश्चयहेतुरिति सिद्धं भवति । परिहरति अनभ्युपगतविभागजविभागस्य एतद्विभागजत्वमेवं संशयकारणं भवति । अनभ्युपगमबीजं च कुतः पुनरेतदेवमवगतं पद्मपत्रावयवक्रिया विभागद्वयजनिकेति । विभागद्वयक्रमकल्पनायां प्रमाणाभावादिति चेद् हन्त वंशदलयोरपि तुल्यम् । ननूक्तं द्रव्यारम्भकसंयोगाप्रतिद्वन्द्विविभागजनकं स्यात् कर्म ततश्च द्रव्यनाशो न स्यादिति । अथ विपर्य्ययः कस्मान्न भवतीति वंशदलद्वयक्रियैव विभागद्वयजनिका पद्मपत्रावयवक्रिया त्ववयवविभागजनिका तदवयवाकाशविभागस्त्ववयवविभागजन्मा यदि च पद्मपत्रावयवक्रिया उभयजनिका भवेद् वंशदलक्रियैव द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विनं विभागं जनयेदिति । न चान्यतरत्र विभागविषययोगपद्यनिश्चयक्रमप्रमाणाभावश्च तुल्यः तस्मात्पद्मपत्रावयवक्रियाविभागजनकत्वसंदेहादपक्षनिश्चये व्याप्यव्यापकभावः । क्रियावैलक्षण्यात्तु स्वहेतुवैलक्षण्यजन्मनः कार्यस्य विभागस्य वैलक्षण्यं स्यात् । यदेको द्रव्यारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्वी अप्रतिद्वन्द्वी चेतरः

तथा ऽपि* चेतद्द्रष्टव्यं क्रियाया अभ्युपगन्तव्यं यदेका विभागमेकं जन-
यति अन्या तु विभागद्वयमिति । तस्मादेतदुदाहरणबलेन न विभागजविभा-
गसिद्धिः । यस्त्वङ्गुलिकर्मानन्तरमङ्गुलितरुविभागो हस्ततरुविभागः शरीरतरु-
विभागश्च दृश्यते तत्राङ्गुलितरुविभागमङ्गुल्याश्रया क्रिया करोतु हस्ततरु-
विभागन्तु न शक्ता जनयितुं तस्याः स्वाश्रयसमवायात् स्वाश्रयसमवेतकार्य्यज-
नने च क्रियायाः सामर्थ्यावधारणात् । तस्माद्धस्तादितरुविभागः क्रियाते ऽसं-
भवन्नङ्गुलितरुविभागमेव कार्य्यैकार्थसमवायलक्षणप्रत्यासत्त्या निमित्तीकरोतीति
विभागजविभागसिद्धिं मन्यते तं प्रत्याह यः पुनरिति । अस्तु वा विभागजो ९५ । २०
विभागः तथा ऽपि विभागजत्वमीदृशमसाधारणमेवेत्यत आह अस्तु वेति ।
अस्तु तस्याभ्युपगतविभागजविभागस्यापि विभागजत्वमसाधारणं विशिष्टं
तदेव दर्शयति विभागजेति । पाट्यमाने हि वंशे शब्दोत्पत्तौ वंशदलयो-
र्विभागो निमित्तकारणं वंशदलावरुद्धाकाशविभागस्त्वस्यासमवायिकारणं न
तु भेर्य्याकाशसंयोगवद् वंशदलाकाशसंयोगो ऽसमवायिकारणं भवितुमर्हति ।
तथा हि प्रयोगः यो ऽयं वंशदलविभागनिमित्तः शब्दः स निमित्तसमान-
जातीयासमवायिकारणजन्यः तदसाधारणनिमित्तजन्यत्वाद् यो यः शब्दो
यदसाधारणनिमित्तजन्मा स सर्वस्तज्जातीयासमवायिकारणजन्यः यथा भेरी-
दण्डसंयोगनिमित्तः शब्दो भेर्य्याकाशसंयोगासमवायिकारणकः तथा चायं
तस्मात्तथा । तदेवं वंशदलविभागलब्धजन्मना वंशदलाकाशविभागेनासमवायि-
कारणेन जनितः शब्दः । तदेवं विभागजविभागासमवायिकारणकत्वं शब्दस्य
तदपि यद्यप्यङ्गुल्याकाशविभागजहस्ताकाशविभागासमवायिकारणे कायाका-
शविभागे ऽस्ति तथा ऽपि कारणमात्रविभागजविभागासमवायिकारणकत्वा-
दिति हेतुर्भाष्यकारेण विभागजत्वादित्यनेन सूचितः । न चाङ्गुल्याकाश-
विभागपूर्वकः कायाकाशविभाग एवं स हि कारणाकारणविभागपूर्वको न तु
कारणमात्रविभागपूर्वकः तदिदमुक्तं विभागजविभागासमवायिकार-
णकः शब्दो नान्यः पदार्थ इति । ननु सहचरितो दृष्टः स्मारयन् विशेषसंशय-
हेतुर्भवति न तु यो व्यावृत्तः तेनासाहचर्य्यादिति शङ्कामपनेतुं भाष्यकारीयमुत्त-
रमाह तुल्यजातीयेष्विति । यद्यपि व्यतिरेकमुखेनासाधारणः शक्तः स्मार- ९६ । ३

* त्वया ऽपीति पुस्तकत्रये पाठः ।

यितुं तथा ऽपि भाष्योक्तमप्युक्तं यत्खलु शब्दादिरूपसंपन्नं विशेषवत्तत्समा
तीयेभ्यो ऽसमानजातीयेभ्यश्च व्यावृत्तं यथा पृथिवी द्रव्यम् । गन्धादि
द्रव्यान्तरेभ्यो गुणकर्मभ्यश्च विजातीयेभ्यो गन्धवत्त्वेन व्यावृत्तं द्रव्य
यमेवं रूपत्वेन रूपं गुणः उत्क्षेपणत्वेनोत्क्षेपणं कर्म तथाविधः
शब्दादिरूपसम्पन्नो विभागजत्वेन समानासमानजातीयेभ्यो विशिष्यते त
द्भवति द्रव्यं गुणः कर्म वेति संशय इति । पूर्वव्याख्याने ऽनेकशब्देन
धारणधर्मो लक्षित इत्युक्तं संप्रति समानशब्दपर्य्यायतो वचनया ऽप्यनेकशब्दो
९६ । ४ धारणे वर्तते लक्षणयैवेत्याह समानधर्मस्य संशयकारणत्वेनोप
गादेति । समानं हि प्रतियोगितया ऽसमानं बुद्धौ सन्निधापयति तत्र
स्यापि समानशब्देन मत्वर्थाभ्यामुपात्तस्य समानधर्मस्यासमानस्य
समानस्य संशयकारणत्वेनोपयोगादिति योजना । पृच्छति कस्माद्वि
चसमदायते शब्दप्रयोगे किमित्यवाचकं प्रयोजकमह इति भावः ।
नैवमिति । असाधारणो हि धर्मो व्यतिरेकमुखेन संशयहेतुः स चानेक
द्व्यावृत्त्या सिध्यति सा च तावत्किनानेकपदाधीना नासमानपदाद्गम्यत
प्रयोजनवशाद्वाचकपदोपादानम् । तथैव चेयमनेकस्माद्व्यावृत्तो ऽनेकधर्म
विशेष निर्वर्त्यत इति । अभ्युच्चयमात्रमाह साधनं चेति । असाधार
संशयकारणत्वे व्यावृत्तिः प्रयोजिकेति मन्वानश्चोदयति यद्यनेकेति ।
हरति नैष दोष इति । व्यभिचाराव्यभिचारौ हि संशयनिर्णययोः प्रयोज
नान्वयव्यतिरेकमात्रमित्यर्थः । चोदयति यदि तर्हीति । सपक्षविपक्ष
हि हेतोर्व्यभिचारः स चेत्संशयस्य कारणं हन्त समानधर्मोपपत्तिरेव
संशयकारणमिति कृतमनेकग्रहणेनेत्यर्थः । परिहरति सत्यमिति । सत्यं
चासपक्षसाधारण्यं हि हेतोर्व्यभिचारः स च संशयस्य प्रयोजकः तत्र
कस्यान्वयः साधारणो ऽपरस्य व्यतिरेक इत्येतावतोभयोपादानमित्य
एवमनेकधर्मोपपत्तेरिति स्वमते व्याख्याय परमतव्याख्यानं दूषयितुमु
स्यति नञ इति । नित्यः शब्दः श्रावणत्वाच्छब्दत्ववदित्येकः पञ्चरू
पन्नो ऽव्यभिचारी हेतुः अनित्यः शब्दः कृतकत्वाद् घटवदित्यपरः पञ्च
९७ । ,, पपन्नो ऽव्यभिचारी हेतुरिति । तद्दूषयति तदयुक्तमिति । न ह्यव्यभि
पञ्चरूपोपपन्नावित्यर्थः । न चायं प्रतिवादिनः प्रयोगो ऽपि युक्तः विरुद्ध

ार्थौ विरुद्धार्थे इति स्वरूपमनयोर्विरुद्धं परस्पराभाववदित्यर्थः । विशेषद-
ादुपजात इति । संशयस्य हि विशेषादर्शनं जनकं विशेषदर्शनं च निवर्त-
मिति च चेत् त्वन्मते निवर्तकादुत्पद्येताऽव्यभिचारिहेतुजनिताद्विशेषदर्श-
ास्य निवृत्तिः स्यादित्यर्थः । न च यदा निवर्तकमस्यास्ति तदा जनक-
ीत्याह न हि विशेषदर्शने सतीति ।

स्यादेतत् । प्रत्यक्षमेव स एवायं गकार इत्याकारं प्रत्यभिज्ञासमा-
तं शब्दस्य स्थेमानमाकलयत् तावत्कालं स्थिरं चेनं कः पश्चान्नाशयि-
तीति नित्यत्वं परिच्छेत्स्यतीत्यत आह नायमर्थः प्रत्यक्षस्य विषयः ।
ेव हि प्रत्यक्षं संशयस्य निवर्तकं यदनन्यथासिद्धं यथोर्ध्वतयाहि वक्षुः । इदं
सादृश्येनापि संभवात्स्वयं संदिग्धं सन्न संशयोच्छेदायालमित्यर्थः । मा
प्रत्यक्षस्य विषयो भवति त्वागमस्य नो खलु क्षणिकः शब्दो ऽर्थप्रत्यायने
मर्थः तस्यान्वयव्यतिरेककालानवस्थायिनो ऽशक्यसमयत्वेनार्थप्रतिपत्ते*र-
पत्तेः । तस्माद्यद्यपि साक्षान्नित्यो ऽयमित्यागमो नाभिधत्ते तथा ऽपि
दितसंगतेरर्थप्रत्ययं कुर्वन्नात्मनो नित्यतामाक्षिपन्नित्यताविषयो भवति
ा ऽऽकुर्नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वादित्यत आह नागमविषयः ।
ापि वर्णव्यक्तयः क्षणिकाः तथा ऽपि स्वस्वसामान्यविशेषवत्त्वाद्युपहिता
ादिव्यक्तय इव गोत्वाद्युपधानाः शक्यसंकेता इति न नित्यतामाक्षिपत्या-
न इत्यर्थः । भवतु किं नो बाध्यत इति । न खलु चन्द्रमसः परभागे
ेखसदसद्भावसंदेहः शक्यः कदा चिदप्युच्छेत्तुमस्मदादीनामित्यर्थः ।
ं न बाध्यत इति । सन्दिग्धनित्यानित्यभावे शब्दे कृतकत्वं दृष्टमिति
नित्यत्वेन स्वभावतः प्रतिबद्धं तथा च न बुद्ध्यादीनामनित्यत्वं साधयि-
र्हतीत्यर्थः । सर्वमिति । कृतकत्वं प्रयत्नानन्तरीयकत्वप्रत्ययभेदभेदित्वा-
त्यर्थः । सर्वं चानुमानमिति । यद्वि च पञ्चरूपो ऽपि हेतुः संशयकारणं
मनुमानमेवमिति सर्वमप्रमाणं स्यादित्यर्थः । वैनाशिकाः प्राकुर्नित्यासंभवा-
ति । न बाधापरिज्ञानादिति । बाधविषयापरिज्ञानादित्यर्थः । स्वदेशे ९८ । १५
त्पत्तिप्रतिबन्धकत्वं सप्रतिघत्वं †सौत्रान्तिकमते हि रूपं सप्रतिघमिष्यते
ो च नित्ये एवेति अनित्य एवेति वा ऽभिलापो नोपपद्येत स्थाणुरेवेति

* अर्थप्रतिपत्तेरिति २ पु· नास्ति । † सप्रतिबन्धम् ज्ञा· पु· पा· ।

९९ । ३ चा पुरुष एवेति वा ऽभिलापः । चोदयति नैवं भविष्यतीति । मा भूदभि-
लाप इत्यर्थः । परिहरति व्याहतमिति । स एवैकवचनेनाह ननु चेति । तदेवं
पञ्चरूपोपपन्नयोर्हेत्वोरेकत्र समावेशाभाव उक्तः । यदि पुनरसत्प्रतिपक्षत्वरूप-
रहितयोरेकत्र संभवो ऽङ्गीक्रियते तथा च संशयहेतुत्वमित्यभिप्रायेण शङ्कते
अथ कृतकत्वेति । निराकरोति तथा ऽपीति । प्रत्येकं सत्प्रतिपक्षत्वं मिलि-
तयोस्त्वसाधारणत्वं तादृशो ऽन्यथादर्शनादित्यर्थः । तत्किमिदानीं सत्प्रति-
पक्षतया कृतकत्वमसाधनमेव शब्दानित्यत्वे तथा च बहु व्याहतं स्यादि-
त्याशयवान् पृच्छति यदा पुनरेवंभूताविति । उत्तरं तदा तयोरिति ।
ननु कृतकत्वस्य साध्यत्वात् श्रावणत्वस्य च सिद्धत्वात् प्रथमभाविना
नित्यानुमानेन सिद्धाङ्गकेनापहृतविषयं चरमभाविसाध्याङ्गकमनित्यानुमान-
मेव बाध्यतामित्यत आह यत्नश्च क्रियमाण इति । सिद्धमपि श्रावणत्व-
मनुनायकत्वादनित्यधर्मसाधारणतया सव्यभिचारं सन्नित्यत्वस्य साधकं
न भवितुमर्हतीति । कृतकत्वस्य तु पाञ्चरूप्यं नित्यत्वस्य च प्रमाणबाधन-
मुपपादयिष्यत इत्यर्थः । विप्रतिपत्तेरित्यस्य व्याख्यानं विप्रतिपत्तेरिति ।
यद्यपि विरुद्धा प्रतिपत्तिर्ज्ञानं विप्रतिपत्तिः तथा ऽपि तस्या वादिप्रतिवादिग-
ताया अत्यन्तपरोक्षत्वात्संशयकारणत्वानुपपत्तेः स्वकार्य्ये प्रवादं लक्षयतीत्य-
र्थः । अथ भाष्यकार उपलब्ध्यव्यवस्थाया अनुपलब्ध्यव्यवस्थायाश्च पृथक् संश-
यकारणत्वं मत्वा समानधर्म्मोपपत्तेरित्यनेन गतार्थतां परिहरन्नाह स्म पूर्वः
समानो ऽनेकश्चेत्यादि । तदुपन्यस्य वार्त्तिककारो दूषयति तत्रेति । नो खलु
समानानेकधर्म्मोपलब्धौ सत्यां सत्यां च विशेषस्मृतौ साधकबाधकप्रमाणा-
सद्भावे संशयो भवतीत्युक्तं तस्मान्नोपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थे पृथक् संशय-
कारणे इति । विशेषमपि दूषयति । समान इति । ननु यदि नास्ति
भेदः तत्किमिदानीं सर्वेषां धातृस्थत्वाविशेषेण चयाणामपि संशयका-
रणानां समानानेक*विप्रतिपत्तीनामभेदस्तथा च पृथगुपादानवैयर्थ्यमित्यत
१०० । ८ आह समानानेकधर्मयोरिति । पुनश्चोदयति समानधर्मः सर्व एवा-
यमिति । अयमभिसन्धिः असाधारणो ह्यदृष्टपूर्वः क्वचिदपि न संशयं
कर्त्तुमुत्सहते यत्पुनरसाधारणवत्त्वं संशयहेतुत्वेनोपवर्णितं भाष्यकृता

* समानानेकधर्मेति १ पु॰ पा॰ ।

तत्समानमेव न त्वसाधारणं यथा ऽऽहुः । अन्यो ऽसाधारणो धर्मस्त-
द्वता ऽन्या च दृश्यते । सर्वसाधारणी सा चेदिष्टा संशयकारणम् । ततः साधा-
रणस्यैव सिद्धा संशयहेतुता । यच्च वार्तिककारेण सर्वव्यावृत्त्या ऽसाधारणस्य
संशयकारणत्वमुक्तं तथापि तदभावस्य साधारणस्य संशयहेतुत्वं किमायात-
मसाधारणस्य । यथा ऽऽहुः सर्वतो ऽस्य निवृत्तत्वादभावात्संशयो यदि ।
अनन्यवृत्तिरूपस्य ततो ऽसाधारणस्य किमिति । विप्रतिपत्तिरपि विरुद्धहेतु-
द्वयसमुत्था एकस्मिन् संशयकारणं विरुद्धहेतुद्वयसमावेशश्चासाधारण एव
स च साधारणे निविशत इति सूक्तं सर्व एवायं समानधर्म एवाभिधीयत इति ।
परिहरति **न सूत्रार्थापरिज्ञानादिति** । न वयं सर्वत्र साधारणमपजा- १०० । १२
नीमहे अन्वयव्यतिरेकव्यभिचारवत्तृगतत्वभेदमात्रमाद्रियमाणाः कारणभे-
देन त्रिविधं संशयमाचक्ष्महे इत्यर्थः । वार्तिककारो भाष्यकारमतमुपन्यस्य
दूषयति **अपरे पुनरिति** । साधकबाधकप्रमाणाभावरहितं द्वयमपि न संशय-
कारणमुक्तमित्यर्थः । अपि चैतयोः पृथक् संशयकारणत्वे ऽतिप्रसङ्गान्निश्चयपूर्वे
न प्रवर्तेत लोकः तथा च लोकविरोध इति दर्शयति **उपलब्ध्यनुपलब्ध्यो-
र्द्वैविध्याच्चेति** । न चास्य क्व चिदाश्वासो निःशङ्कता न चानभ्यासदशापन्ने
उपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थायाः संशय इति वाच्यम् । अनभ्यासदशापन्ने हि दूरा-
द्दृष्टिज्ञाने उपलब्ध्यव्यवस्थाया अपि न नागो नगो वेति संशयः किं तु किंशुक-
कुसुमनिचयो वा उषर्बुधो वेति अत्र समानधर्मोपपत्तिरेव कारणमितरसहिता
त्वनयोग्यानुपलब्धिमात्रादपि न संशयो विना समानधर्मादिदर्शनमित्युक्तम् ।
विकल्प्य दूषणान्तरमाह **येषां चेति** । सामग्रीभेदेन भेदे त्रैविध्यं संशयस्य
सामग्रीनिवेशिकारणभेदेन तु न पञ्चविधो ऽपि त्वनेकविध इत्यर्थः । समाना-
नेकधर्मोपपत्तेरित्यत्र षष्ठीतत्पुरुषं मत्वा ऽऽक्षिपति **समानधर्मग्रहणादिति** ।
बहुव्रीहिं मत्वा समाधत्ते **अयं परिहार इति** । अथेति । कश्चासौ विशेष-
स्येति किंविशेषः अनुपलब्धपूर्वो विशेषो ऽस्य इत्यर्थः । उपलब्धपूर्वायां
व्यक्तौ संशये तद्गता विशेषाः सुस्मूर्षिताः तज्जातीयव्यक्त्यन्तरसंशये त्वन्यग-
तास्ते सामान्यद्वारेणोपलब्धा एवेति । **सामान्यप्रत्यक्षादिति** । सामान्यवा- १०३ । ६
नेव सामान्यः यथा सामान्यो ऽयं धर्मसेतुर्नृपाणामिति । सामान्यश्चासौ प्रत्य-
क्षश्चेति धर्मो तथोक्तः अव्यवस्थितविशेषत्वं साधकबाधकप्रमाणाभाव इ-

१०३ । १८ त्यर्थः । बौद्धाभिमतं संशयलक्षणमुपन्यस्यति अन्ये त्विति । गूढाभिप्रायो दूषयति तैरपीति । अविदिताभिप्रायः शङ्कते धर्मी चेदिति । दूषणवादी स्वाभिप्रायमुद्घाटयति । यदि तावदिति । बौद्धानां हि राद्धान्ते न रूपादिधर्मातिरिक्तः कश्चिदस्ति धर्मी ततश्च सिद्धान्तव्याकोपः । यदि त्वाह भवतु राद्धान्तव्याकोपो न हि शास्त्राश्रयो वाद इति तथापि दोषान्तरमाह धर्मधर्म्मिणोरपीति । अथाप्यसमाश्रित्येति । समानानेकधर्मपदबहुव्रीहिरित्यर्थः । सामान्यशब्दो हि भवितरि दृष्टो यथा सामान्यार्थसमुत्थाने विभागस्तु समः स्मृत इति भावः । व्यर्थं चाभिधानमिति । सामान्यविशेषतद्वदभ्युपगमे ऽपि तद्वतो ऽश्रवणात् साधर्म्यस्य सामान्यस्य विशेषा इति गम्येत न च सामान्यस्य विशेषा धर्मि विरुद्धार्थमभिधानं स्यादित्यर्थः । वैशेषिकलक्षणे हि विशेषाप्रत्यक्षादित्यनेन बाधकबाधकप्रमाणाभावो दर्शितः इह त्वसौ वक्तव्यः तस्मादयुक्तं बौद्धलक्षणमित्याह उपलब्धीत्यादि । यदि च साधर्म्यदर्शनादित्यनेनान्वयमात्रव्यभिचारो ऽभिमतो बौद्धेन ततो ऽनेकधर्मदर्शनादिति वक्तव्यमिति । तदेवं सामान्यलक्षणमेकं पञ्च च विशेषलक्षणानीति स्थितम् । तदेतानि षट्लक्षणानि पुञ्जीकृत्य विचारयति समानेति । यदि तावत्संशयसामान्यलक्षणे स्थिते पञ्च विशेषलक्षणानि ततः संशयत्वेनोपगृहीतानां पञ्चानां परस्परव्यवच्छेदकमात्रं लक्षणं वक्तव्यं ततः समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरित्येतावन्मात्रं वक्तव्यं कृतमन्यत् शेषेण तन्मात्रादेव परस्परव्यवच्छेदसिद्धेः । तस्मात्परस्परव्यवच्छेदमनपेक्ष्य संशयकारणकथनपरमेतत्सूत्रं तथा चान्यान्यपि संशयकारणानि सन्तीति तान्यपि वक्तव्यानि यदा बाल्यमात्मनः शमादौ संशेते किमहं चन्दनवनितादिसन्निधाने रक्तो विरक्तो वेति सो ऽयमस्यात्मनः सन्निकर्षजन्मा संशयः अन्तरस्य शमादौ विषयस्येति वक्ष्यते अस्तु तावदिति । यद्यपि तावन्मात्रेण समानजातीयव्यवच्छेदसिद्धिः तथा ऽपि विजातीयव्यावर्त्तनाय सामान्यलक्षणमनुवर्त्तनीयं तथा च प्रतिपत्तिगौरवं स्यादिति तल्लाघवाय शेषापेक्षा युक्ता । आत्मनः सन्निकर्षोदयस्यात्यन्तावधारणा विजातीयव्यवच्छेदायापि नालमिति नोपात्ता इति भावः । अपि संशयकारणावधारणादर्थात्संशयभेदावधारणमित्युक्तं संप्रति कारणनिर्देशे

१०५ । २ संशयस्वरूपमेवोच्यत इत्याह स्वरूपनिर्देशो वेति । विप्रतिपत्ते अपि

पुनः सन्दिग्धवत्प्रतिपाद्य इवेति मन्वानस्य चोदयति संशयवदिति । विप्र- १०५ । ४
तिपन्नो न विमृश्यः किं तु जल्पवितण्डाभ्यां विमृश्यतां नीत्वा सन्दिग्ध इव प्रतिपाद्यत इत्यभिप्रायेण परिहरति सत्यमिति ।

उद्देशक्रमप्राप्तस्य प्रयोजनस्य लक्षणम् ।

यम-नम् (सू. २४) ॥ यथार्थशब्दो गौणमुख्यप्रयोजनावरोधार्थः । तत्र मुख्यं सुखदुःखप्राप्तिपरिहारौ गौणं तु तत्साधनम् । अत्र भाष्यं यमर्थमित्यादि । यमधिकृत्येत्यस्य व्याख्यानं व्यवसीय निश्चित्येत्यादि । यथाधर्मो च सुखदुःखप्राप्तिपरिहारार्थः न च सुखदुःखप्राप्तिपरिहारौ स्वरूपेण प्रवृत्तिनिवृत्तिगोचराविति तदुपायप्रवृत्त्येव तेऽप्रवृत्तिगोचराविति दर्शयति तदाप्तिहानोपायमनुतिष्ठतीति । प्रवृत्तिहेतुत्वादिति । यद्यपि सुखदुःखाप्तिहानि तदुपायश्चाजन्ति तथापि सामान्येन ज्ञायमानानीच्छाद्वेषद्वारमुखेन प्रवृत्तिहेतवः । ननु सूत्रे ऽधिकृत्येत्यस्ति भाष्ये व्यवसायेति तत्कथं न विरोध इत्यत आह व्यवसायो ऽर्थस्याधिकार इत्यादि । तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे यमर्थमधिकृत्येति व्यवसायेति । पृच्छति कस्येति । सुखदुःखाप्तिपरिहारयोर्व्यवसायस्तयोरेव प्रवर्त्तयेद् न चानयोः प्रवृत्तियोग्यता न चान्यनिश्चयो ऽन्यत्र प्रवर्त्तयति अतिप्रसङ्गादिति भावः । उत्तरं सुखदुःखसाधनत्वमिति । तत्तश्च प्रतीतिप्रवृत्त्योः संप्रतिपत्तिरित्यर्थः । सर्वव्यापितामस्य दर्शयति अनेन प्रयोजनेनेति । वितण्डाया अपि प्रयोजनमुक्तं प्रथमसूत्रे चोपलक्षणस्य प्रवर्तमानस्येत्यर्थः । शङ्कते यदीति । लोक्यते ऽनेनेति लोकः प्रमाणं तदन्वितत्वदुपपन्नः न च प्रमाणमीदृशमनवस्थाप्रसङ्गादिति भावः । निराकरोति अतिदोषो ऽयमिति । यथा च प्रमाणस्य प्रमाणोपपन्नता ऽनवस्था तथा द्वितीये निवेदयिष्यते । न च प्रसिद्धतरतया न प्रयोजनं लक्षणीयमिति युक्तं आधारस्य प्रयुक्तो साधनत्वं क्व च प्रयोजयति कथं च व्यापकमिति सर्वस्य परीक्षकवेदनीयत्वात् । अथान्य इति* । अप्रामाणिको लौकिक
इति यथा घटे घटे वैश्रवण इति । निराकरोति तत्र बुद्ध्यामह इति । प्रयोज- १०६ । २
नस्य प्रामाणिकत्वादित्यर्थः । यदप्युक्तं न्यायस्याङ्गं प्रयोजनं न भवति तस्मान्न वाच्यमिति । तन्न युक्तं न खलु निष्प्रयोजनेनेति न ब्रूमः प्रयोजनं न्याय-

* अत्र मु० वा० पु० ग्रन्थस्त्रुटितः ।

स्याङ्गमित्यपि मुख्यं प्रयोजनमेव हि तत्र स्याद् यद्वृते पुरुषादन्याऽर्थमिति प्रयो-
जनवांस्तु न्यायो निष्प्रयोजनां तद्गतां चिन्तामङ्गीकरोति फलवत्सन्निधाव-
फलं तदङ्गमिति न्यायात् । तस्मादनङ्गमपि प्रयोजनं परीक्षाया मूलं स्वर्गं स
चेतिकर्त्तव्यताकस्य यागाद्यनुष्ठानस्येति सिद्धम् ।

क्रमप्राप्तं दृष्टान्तं लक्षयति ।

लौकि—न्तः (सू. २५) ॥ दृष्टान्त इति लक्ष्यनिर्द्देशः शेषं लक्ष-
णम् । साध्यसाधर्म्यात्तद्धर्मभावित्वेनार्थ्यते तथा साध्यवैधर्म्यादतद्धर्मभा-
वित्वेनार्थ्यते यः सो ऽर्थस्तस्मिन् तथा च नातिव्याप्तिः । उदाहरणसूत्र-
भा. स्वेदृशविशेषप्रतिलम्भः । लोकसामान्यं किं तदित्यत आह नैसर्गिकमिति ।
शास्त्रपरिशीलनलब्धजन्मा बुद्ध्यतिशयो वैनयिकः तद्रहिता लौकिकाः प्रति-
पाद्या इति यावत् । तद्विपरीतास्तदुभयसम्पन्नाश्च परीक्षकाः प्रतिपादका इति
यावत् कथाबहुत्वाच्च बहुवचनम् । तदनेन वादिप्रतिवादिनौ दर्शितौ तयोर्बु-
द्धिसाम्यं व्याचष्टे यथा यमर्थमिति । लक्षणप्रयोजनमाह । दृष्टान्तविरोधेने-
ति । दृष्टान्तस्य विरोधो विरुद्धत्वं साध्यविकलत्वादि । प्रतिपक्षा इति प्रति-
पक्षसाधनानि समाधिरभूतदोषारोपस्य प्रतिषेधः । लक्षितश्च दृष्टान्त उदाह-
रणलक्षणाय कल्पते घटतइति भाष्यम् । अथ वार्त्तिककारो लौकिकपरीक्ष-
१०६ । ८ कस्वरूपमविवक्षितमिति मन्वान आह बुद्धिसाम्येति । अविवक्षाप्रयोज-
नमन्वयव्यतिरेकाभ्यामाह एवं चेति । परेषां दृष्टान्तलक्षणाक्षेपमुपन्यस्य दूष-
यति सो ऽयं दृष्टान्त इति । दृष्टान्तस्य प्रयोजनमाह दृष्टान्तः सारूप्यव्यु-
त्पत्त्यर्थः । यथा ऽऽक्षेप्त्रोक्तं तत्तदक्षरमनूद्य दूषयति असिद्धसाधनार्थो
वेति । न खल्वसिद्धः साध्येन साधनस्याविनाभावो दृष्टान्तेन साध्यतइत्यर्थः ।
अथ भाष्यकारः सिद्धान्तसामान्यलक्षणसूत्रमपठित्वैव तात्पर्य्यं व्याचष्टे अथ
सिद्धान्त इत्यादिना । तथेदमित्थंभूतमिति वार्त्तिककारो व्याचष्टे इदमिति
सामान्यत इति । भाष्ये तु संस्थितिरित्थंभावव्यवस्थेति सामान्योपक्रम-
स्याभ्युपगमस्य प्रमाणतो विशेषपर्य्यन्तता परिसमाप्तिः संस्थितिरित्यर्थः । [illegible]
वार्थे सूत्रमित्याह वार्त्तिककारः । अस्यार्थस्येति ।

१०७ । ६ तन्त्रा-न्तः (सू. २६) ॥ सूत्रार्थमाक्षिपति किं पुनरिति । [illegible]
णार्थं चेति । सामान्यलक्षणार्थं न खलु सामान्यलक्षणमन्तरेण [illegible]

विभाग इत्युक्तम् । समाधत्ते नानार्थमिति । लक्षणार्थत्वं सामान्यलक्षणार्थत्वं १०७ । १७
तन्त्र्यन्ते व्युत्पाद्यन्ते प्रमेयाण्यनेनेति तन्त्रं प्रमाणं तदेवाधिकरणमाश्रयो ज्ञापकत्वेन येषामर्थानां ते तथोक्ताः । अशास्त्रितो ऽप्रामाणिक इत्यर्थः आभिमानिकं च प्रामाणिकत्वं तेन सिद्धान्तभेदिनामर्थानां सर्वेषां न प्रामाणिकत्वप्रसङ्गः । तदेवं भाष्यकारेण व्याख्याय सामान्यलक्षणं पठितमेवं व्याख्यानपूर्वक्रमेण विभागसूत्रं पठति तन्त्रार्थसंस्थितिरिति । तन्त्रग्रहणेन च सर्वतन्त्रप्रतितन्त्रयोरुपादानं तयोरपि तन्त्रत्वात् तदिदमुक्तं तत्त्वभेदादिति । अनवधारितार्थपरिग्रह इति । साक्षाच्छास्त्रे नोपात्तो यथा मनस इन्द्रियभाव इति ॥

सर्व-न्तः (सू. २८) ॥ यद्यपि घ्राणादिषु भौतिकत्वाभौतिकत्वादौ* विप्रतिपत्तयस्तथा ऽपि इन्द्रियत्वे नास्ति विप्रतिपत्तिरिति । तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे सर्वेषामिति । अथ चोदयति । न दृष्टान्तादिति । परिहरति सिध्यत इति । न चैवं सर्वतन्त्रसिद्धान्तस्तस्य सर्वैरेव निश्चितत्वादिति । अनुमानागमयोरिति । संबन्धग्रहणाश्रयावनुमानागमौ यत्र च संबन्धग्रहः स दृष्टान्त इत्यर्थः ।

समा-न्तः (सू. २९) ॥ समानशब्द एकपर्य्यायः नैयायिकानां हि समानं तन्त्रं न्यायशास्त्रं परतन्त्रं च सांख्यादिशास्त्रं चेतना आत्मानो निरतिशया अपरिणामिनो न केन चिद्धर्मेणोपजनापायधर्मेण युज्यन्ते प्राकृतेषु च तत्कारणेषु महदहङ्कारपञ्चतन्मात्रभूतसूक्ष्मेषु विशेषो ऽतिशय इत्यर्थः । तदेतत्सूत्रं वार्त्तिककृद्व्याचष्टे सामान्येति । योगानामेव सांख्यानामेवेति नियमः ॥

पत्-न्तः (सू. ३०) ॥ यस्यार्थस्य साध्यस्य वा हेतोर्वा सिद्धाविति विषयसप्तमी न तु निमित्तसप्तमी द्वयोरप्यनयोर्निमित्तनैमित्तिकत्वायोगात् । तेन यस्मिन्नर्थे ज्ञायमाने तदनुषङ्गिणो ऽर्थास्तदन्तर्भावेन ज्ञायन्ते सोऽर्थः साक्षादधिक्रियमाणस्तदनुषङ्गिणां चाधारः तदाश्रयत्वात्तत्सिद्धेः स पक्षो वा भवतु हेतुर्वा तेन रूपेणाधिकरणसिद्धान्तः । पक्षस्तावद्विवादाध्यासितमुपलब्धिमत्कारणमुत्पत्तिमत्त्वाद् वस्त्रादिवदिति । अत्र हि पृथिव्यादिगतेनोत्पत्तिमत्त्वेनोपल-

* भौतिकत्वादय इति २ पु. पाठः ।

विशेषस्यपूर्वोक्तलक्षणं तद्युक्तं यावज्ज्ञानं सर्वसिद्धान्तानामनुपपत्तिप्रसङ्गेनाभ्युपेतमेव वि-
ध्याति सामान्येनेतरविशेषपूर्वकत्वर्भ्यचतुर्विधं । भाष्ये हेतुः प्रतिसंधानं सिद्धान्त
प्रत्यक्षार्थान्तराश्रितं सिद्धान्तेनानुपाकृतं तदेतत्सर्वावबोधार्थं* वार्त्तिककृता ।
१०९ । १ वाक्यार्थेति । हेतुरीकृतः पचनस्य वाक्यार्थे इत्यर्थः । पूर्वो ऽर्थो यः साक्षादभि-
हितः तस्य सिद्धान्तत्वेन इति भावार्थः । अथाभ्युपगमसिद्धान्तलक्षणसूत्रम् ।

अप—रीक्षः (सू. ३१) ॥ तदुपपत्तिव्यवहारो व्याचष्टे अपरीक्षितोऽभ्युपगम
इति । सूचितस्य प्रत्येक परीक्षणं न्यायात् । मनसो हीन्द्रियत्वेनानुचितस्यापि
इन्द्रियत्वाभ्युपगमः प्रमाणपरीक्षाकाले यतः तदेतदयमभ्युपगमसिद्धान्तः ।
सूत्रं चैवं योजनीयम् असूचिताभ्युपगमाद्धेतोर्यतस्तद्विशेषपरीक्षणं क्रियते तस्मा-
द्विशेषपरीक्षणात् ज्ञायते ऽसूचितमप्यभ्युपगतं सूत्रकारेण । सो ऽयमस्याभ्युपगमो
ऽभ्युपगमसिद्धान्तः । एवं स्वमतेन सूत्रं व्याख्याय भाष्यकारव्याख्यानं दूषयति
शास्त्रानभ्युपगमात् इति । प्रमाणीकृतेन शास्त्रेणाननुज्ञातः प्रमाणानधीन
इत्यर्थः । प्रमाणतन्त्राभ्युपगमसंस्थितिरिति हि सिद्धान्तसामान्यलक्षणं न च
प्रमाणानधीनाभ्युपगमस्तदन्वेतीति नायमीदृशो ऽभ्युपगमसिद्धान्तो भवितु-
मर्हतीति हृदि निधायायुक्तता ऽपि दर्शिता । अयं प्रत्यसदाचारत्वात् प्रमा-
णिकं च पुरुषं प्रत्युपहास्यत्वादिति बुद्धिमतोऽस्थानस्यायुक्तत्वादित्यर्थः ।
सर्व एवायं पक्ष इति । सर्वतन्त्रप्रतितन्त्रसिद्धान्तौ तावत्साक्षादभ्युपगम्य-
मानौ स्वमुखेनैव पक्षतया ऽभिधीयेते अधिकरणाभ्युपगमौ तु साक्षादनभ्युप-
गम्यमानावप्यर्थादभ्युपगन्तव्यावित्यर्थापत्त्या पक्षावित्यर्थः । ननु यद्युपपन्नः प्रमा-
णतया ऽभ्युपगमसिद्धान्तस्तर्हि सिद्धान्तभेदिनामर्थानां प्रामाणिकत्वेन विरुद्ध-
धर्मसमालिङ्गिता भावाः प्रसज्येरन्नित्यत आह तत्प्रत्ययात् । तस्य प्रमाणोपपन्न-
कर्मत्वस्य प्रत्ययात् अभिमानात् इत्यर्थः । पक्ष इति । पक्षिव्यक्तीकरणात्यसाधु-
त्वन्न कर्मतया व्यज्यमानतया वा उपादानं स्वार्थेस्य पक्ष इति पदमुपादीयते
ऽनेनेति व्युत्पत्त्या क्रियासाधन इति प्रधानक्रियासाधने क्रियाविशेषयुक्त इति ।
अवान्तरव्यापारयुक्ते तेन हि प्रधानक्रियायां कारकाणां वैचित्र्यं भवतीति ।
११० । १० यश्चासौ न्यायस्याभ्युपगम इति । यावदभ्युपगतं न्याय्यसाधनन्याय
इति तावदभ्युपगतं भवति प्रमेयसाधनं प्रमाणमिति न च धर्मिण्यनभ्यु-

* सर्वावबोधार्थमिति २ । ३ पु· पाठः ।

गते तदाश्रयो ऽभ्युपगतो भवति तस्मादुभयथा ऽपि सर्वतन्त्रसिद्धान्तानप-
गम इत्यर्थः । अथ संग्रहः पञ्चशब्देनेति । यथा दशेति शब्देन दशसंबन्धीप- ११० । १६
रिमाणः समानासमानजातीयाः सर्वे संगृह्यन्ते तथा पञ्चशब्देनापीत्यर्थः ।
अयं तु कल्पः सर्वतन्त्रसिद्धान्तव्याघातकत्वदूषणेनैवापाकृत इति न
पृथग् निराकृतः । पञ्चषष्ठी हि व्यज्यमानत्वोपाधिनिबन्धनप्रवृत्तिः न च
व्यज्यमानत्वमस्ति निरूप्यते सर्वतन्त्रसिद्धान्त इति भावः । वाक्या-
र्थप्रतिपत्ताविति । पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यस्य दिवा भोजननिषे-
धो ऽर्थः तस्मात्तद्विपरीतरात्रिभोजनविधिरर्थापत्तिप्रकाशिता सा च न यथा
प्रमाणान्तरफलं तथा द्वितीये निवेदयिष्यते । तदनेन प्रबन्धेन भदन्तदिग्ना-
गोदितानि दूषणानि निराकृतानि ।

प्रति-वा० (सू० ३२) ॥ वार्तिककारः सूत्रतात्पर्यमाह । अवयवाना-
मिति । नन्ववयवसामान्यलक्षणमन्तरेण शक्यो विभागोद्देशः तद्विशेषलक्षणं च
न चेदं सामान्यलक्षणं विभागपरत्वादित्यत आह सूत्रम् । विभागपरमप्येतद-
र्थादवयवसामान्यलक्षणं सूचयतीति सूत्रम् । अन्यपरादपि वाक्यात् प्रतीयमानो
ऽर्थो ऽपेक्षितः स्वीक्रियत एवेति शाब्दाः । तथावयवपदादेव सामान्यलक्षणमव-
गम्यते अवयवत्वेनैकवाक्यता दर्शिता सा च पदानां* परस्परासंप्रत्यायितापेक्षि-
तसंबन्धयोग्यार्थप्रत्ययेन भवति तस्मात्तथाविधार्थप्रत्यायनमेव प्रतिज्ञादीनाम-
वयवसामान्यलक्षणं सिद्धमिति सूत्रमित्यनेन दर्शितं वार्तिककृतेति । विभागोद्दे-
शतात्पर्यमाह विभागेति । अवयवग्रहणमुपलक्षणार्थं द्व्यवयवमित्यपि द्रष्ट-
व्यम् । अथ भाष्यं तत्राप्रतीयमान इति । सामान्येनावगतधर्मिणि विशेषे-
णानित्यत्वादिना संदिग्धे अनित्यत्वादितत्त्वावधारणं प्रत्ययः तस्यार्थः प्रयो-
जनं हानोपादानोपेक्षाबुद्धयः अस्य प्रवर्तिका उत्पादिका जिज्ञासा । प्रत्ययसा-
धनानुसरणद्वारेण प्रत्यासत्तिः संशयतज्ज्ञानयोर्विशेषगता न तु स्वरूपगता
संशयानन्तरया जिज्ञासया संशयस्य व्यवधानात् शक्यं प्रमेयं तस्मिन् प्राप्तिः
शक्तता प्रमाणानां प्रमातुश्च सा च स्वरूपसहकारिभ्यां द्वेधा तामिमां भा-
ष्यकारो ऽनया वाचोभङ्ग्या दर्शयति प्रमातुः प्रमाणानीति । प्रतिज्ञादिव-
दिति वैधर्म्यदृष्टान्तः प्रतिपक्षोपवर्णनमिति । यदि शब्दो नित्यः स्यान्न

---

* अवयवानामिति ३ पु॰ पा॰ ।

स्यात्कृतकश्च इति अनित्यत्वस्य नित्यत्वं प्रतिपन्नः तस्मिन् हेत्वभाववर्णनं च
चायमकृतकश्च इति तदुपवर्णनप्रतिषेधे सति तत्त्वज्ञानाभ्यनुज्ञानार्थम् । ज्ञायते
ऽनेनेति तत्त्वज्ञानं प्रमाणं तदभ्यनुज्ञानार्थं संशयव्युदासस्तर्कोपरनामा अनु
ज्ञायते ह्यनेन प्रमाणाभ्यनुज्ञानद्वारेण प्रमाणेतिकर्त्तव्यताभूतेन संशय इति ।
१११ । १० तदेतद्भाष्यजातं प्रश्नपूर्वकं वार्त्तिककृद्व्याचष्टे कथं पुनरिति । न पुनर्जिज्ञासा-
दयः परप्रतिपादकाः शब्दादवगताः सन्तः अथ मा भूवन् परप्रतिपादकाः
स्वप्रतिपादका एव कस्मान्न भवन्तीत्यत आह निश्चितत्वाच्चेति । शब्दा-
देव गम्यते प्राप्तं च ज्ञायतइत्यर्थः । संशयप्राप्तिश्च ज्ञायतइत्यर्थः । तत्किं सर्व-
थैवानङ्गं जिज्ञासादय इत्यत उक्तं भाष्यकृता प्रकरणे तु जिज्ञासादयः
समर्था इति । तदनुभाष्य व्याचष्टे प्रकरणे त्विति । प्रकरणं कथाप्रवृत्तिः तदु-
त्थापका जिज्ञासादयो ऽवयवा अङ्गमित्यर्थः । ते च जिज्ञासादय उत्पन्नाः
प्रकरणस्योत्थापकाः स्वरूपेण न पुनः स्वज्ञानेन येन स्वशब्दप्रतिपाद्याः
सन्तः प्रकरणे ऽप्यङ्गं भवेयुः यथा प्रतिज्ञादयः स्वज्ञानेन स्वार्थान्* प्रतिपाद-
यन्तः तस्मात्सर्वथैव जिज्ञासादिवाचकपदप्रयोगो ऽनर्थक इति भावः । अत
एवाह परप्रतिपादकत्वादिति । तुशब्दो जिज्ञासादिभ्यो व्यवच्छिनत्ति
अवयवमपीत्यपिना ह्यवयवप्रतिषेधं समुच्चिनोति । उपनयनिगमनयोरित्यत्र
प्रतिज्ञाया अपीति द्रष्टव्यम् ।

साध्य-ज्ञा (सू. ३३) ॥ परिगृह्यते ऽनेनेति परिग्रहः स च वचनं
चेति परिग्रहवचनम् । उदाहरणमनित्यः शब्द इति तदाक्षिप्य वार्त्तिककारः समा-
धत्ते सिद्धत्वादिति । अग्निमानेव नातद्वान् नास्याग्निनेदानीमयोगः । स च
पर्वते ऽग्निमति साध्यमाने विशेषणविशेष्ययोः परस्परसंबन्धलक्षणो नियमो
ऽर्थात् सिध्यति न तु साक्षादयोगव्यवच्छेद एव साध्यः लिङ्गस्यान्यापोहविष-
यत्वानभ्युपगमात् । तस्य निर्देश इति निर्दिश्यते ऽनेनेति हि प्रतिज्ञावाक्य-
मुच्यते अथान्यव्यवच्छेदं वाक्यार्थं मन्वानो भदन्तः प्रतिज्ञालक्षणमतिव्या-
११२ । ५ प्त्यव्याप्तिभ्यामाक्षिपति उभयथेति । उभयोरवधारणयोः प्राप्तौ संशये किमि-
दमवधार्यते किं चेदमिति प्रसक्तावित्यर्थः । प्रतिज्ञावधृतेति† यत एवकारो

* स्वात्मानमिति ४ पु॰ पा॰ । † इदं मु॰ वा॰ पु॰ नास्ति ।

ततो ऽन्यथावधारणमिति हि शाब्दा इति भावः । व्यतिरेकित्वादिति । ११३ । ६
व्यभिचारित्वादित्यर्थः । समाधत्ते सर्वस्मिन्वाक्यइति । संसर्गो वाक्यार्थ
इत्युत्सर्गः क्व चित्पुनरन्यव्यवच्छेदो ऽपीति । सामान्यश्रुतौ नियम इति ।
यथेन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमित्युक्ते ज्ञानं सुखादि च समान्येन प्राप्तं तत्र
ज्ञानग्रहणं न विधायकं प्राप्तत्वादतः सुखादिव्यवच्छेदफलं विज्ञायते यदि
त्वसम्भवदूषणमनतिक्रम्य सर्वत्रावधारणं करोति ततो ऽस्य लोकविरोध इत्याह
सर्वत्र चेति । तस्मिंल्लोके न क्व चिदवधारणमित्यत आह यत्र चेति । चोद-
यति ननु चेति । सिद्धप्रतिक्षेपः साध्यशब्दस्यार्थ इत्यभिप्रायः । परिहरति
न सूत्रार्थेति । सर्वसंदेहेष्विदमुपतिष्ठते व्याख्यानतो ऽर्थप्रतिपत्तिरिति भावः ।
चोदकः स्वाभिप्रायमुद्घाटयति अथ पुनरिति । असाध्यनिर्देशः सिद्धनि-
र्देशः तस्य निवृत्तिः साध्यशब्दादवगम्यते न तु प्रज्ञापनीयो ऽर्थ इत्यर्थः ।
परिहरति असाध्यं चेति । भवेदेतद्यदि सिद्धमात्रमसाध्यं स्यादपि त्वनु-
पपद्यमाने साधने सिद्धिर्यस्य तदप्यसाध्यं तथा चासिद्धस्य चाक्षुषत्वादेर्नि-
वृत्तिरित्यर्थः । पुनश्चोदयति अथ पुनरिति । न कृतकत्वादि साध्यं नाप्य-
नुपपद्यमानसाधनं नापि कृतकत्वादि पराङ्गत्वेनोपात्तं येनाप्रज्ञापनीयं स्यादि-
त्यर्थः । परिहरति नैष दोष इति । प्रज्ञापनीयेन धर्मेण धर्मिणो विशिष्टस्य
परिग्रहवचनमिति सूत्रार्थः न पुनर्धर्ममात्रपरिग्रहवचनमिति । अभ्युपगम्य
व्यवच्छेदं शब्दार्थमेतदुक्तं परमार्थतस्त्वनियमः क्व चित्संसर्गः क्व चिद् व्यव-
च्छेद इत्यत आह यत्रेदमिति । इतो ऽपि नासिद्धयोर्हेतुदृष्टान्तयोः प्रसङ्ग
इत्याह साध्यनिर्देश इति च प्रतिज्ञायामिति । प्रमाणतन्त्रः खल्वभ्युप-
गमः सिद्धान्तः न च चाक्षुषत्वादिषु प्रमाणमूलता तदभिमानो ऽपि बाधकाद-
पाकृत इति । ननु यदि सर्वतन्त्रसिद्धान्तातिरिक्तानां सिद्धान्तान्तराणां साध्यत्वं
तर्हि साध्येनैव चरितार्थत्वादपार्थकं पृथगभिधानमेतेषामत उक्तमवस्थाया-
मिति । विमत्यवस्थायां सर्वतन्त्रे तु विमतिरशक्येत्युक्तम् । परिहारान्तरमाह
जिज्ञासादीति । विभागसूत्रेण प्रकरणोत्थानहेतवो वाक्यावयवतया निरा-
काङ्क्षतया जिज्ञासादयो बुद्धिस्थीकृतास्तेन यत्र जिज्ञासादयः स साध्यः न च
चाक्षुषत्वादिषु प्रमाणबाधितेषु सन्त्येतइत्यर्थः । परिहारान्तरमाह अर्हत्यर्थ-
इति । अपरमपि परिहारमाह कर्म्मकरणयोर्वेति । एवं तावद्धुत्पत्त्यादिपर्य्या- ११५ । २२

लोचनस्य साध्यशब्दस्य न हेतुदृष्टान्तयोः प्रवृत्तु वस्तुतो संप्रति तेषामर्थ
११६ । ३ स्फुटासिद्धो विधा चर्चानां कृतकत्व कृतकानुसारेणेत्याह साध्याप्रसिद्धि
त्प्रभेदादिति । अन्यतरासिद्धयोर्हेतुदृष्टान्तयोः प्रवृत्तो मा भूदिति कर्मत
त्वप्रादीमन्तवत्तुकम् । उभयपक्षेति । पक्षशब्दो बहुवचनः संप्रतिपत्तमुभयो
र्मयोरित्यर्थः । परिहारान्तरमाह अथ चेति । अवयवानामेतत्परत्वं ते
च प्रधानेकार्थप्रत्यायनेनैकवाक्यतामापन्नानामवयवभावः मतान्तरेण हेतु
प्रवर्त्तन्ते तत्प्रधानं धर्म्मी च विशिष्टधर्मविशिष्टतया न च साधन
त्यायनाय ते विभजन्तीति तदर्थं साधने व्याप्रियन्ते तेन विशिष्टधर्म
विष्टं च धर्म्मी तेषां प्रधानं विषयस्य प्रधानं च प्रथमं बुद्धौ विपरिवर्त्तमान
साध्यशब्देन स उच्यते न तु हेतुदृष्टान्ताभिधाने इत्यर्थः । तदेवमनुप्रम
लक्षणमिति यदस्मत्प्रकाशनेन दोषेण भङ्क्त्वा मदन्तेनान्वया लक्षणं प्र
तदेव दुष्टमित्याह न चोदयमिति । ननु यत्र साध्यपदमस्ति भवतु तत्रैतदुप
समर्थकं न त्वर्थोऽस्तदस्तीति कथमिदमुपादानमनर्थकमित्यत आह कर्म्मप
प्राप्तेति । मा भूत्साध्यपदमस्ति तु पक्षपदं तदपि हि पठ्यमानं व्यवस्था
साध्यमेवाह तत्र कर्म चेप्सितमिति । प्राप्तुमिष्टमित्यर्थः । चोदयति । अथ
प्यनिष्टेति । नन्वनिष्टः पक्ष इति विप्रतिषिद्धमित्यत उक्तम् । अर्थतः किंचि
वस्तुव्यवस्थापनाय प्रवृत्तस्य तादृशं नेष्टमित्यर्थः । बौद्धपक्षमुपन्यस्यन्नेव म
तदभिमतं किं विविनक्तीति अश्रावण इति । कृतव्याख्यानमेतत्पक्षमपु
चापि त्वनुमानतः कारणतो विकारादेः न हि व्यक्तं व्यञ्जकं कारणमनुविध
नो खलु महति प्रदीपे घटो महानल्पे वा ऽल्प इति महति तु कारणे म
शब्द इति । तस्मात्कारणतो विकारात् कार्य्यः शब्दो यथा महद्भिः स्थूल
रारब्धो ऽवयवी महानिति । तदनेन प्रत्ययभेदभेदित्वं हेतुरुपलक्षितो भव
आदिशब्देन सतः शब्दस्याभिव्यक्तौ दोषादित्येवमादयो ग्राह्याः । दो
दर्भेध्मादिवदुपयुक्तानामृचां निरिष्टिकत्वेन पुनरुपयोगः कार्य्यत्वे पुन
त्वेन निरिष्टिकत्वमित्यर्थः । यद्यप्यागमो ऽपि शब्दानित्यत्वे ऽस्ति यथा
राजानमदृशत ततस्त्रयो वेदा असृज्यन्तेति तथा ऽपि नासदासीन्नो स
सीदानीय यत्र खल्वयमप्यासीदिति नित्यत्वे ऽप्यागमदर्शनाद्विरुद्ध
११७ । ९ नुमानस्यैवात्र प्रामाण्यं तथा चानुमानविरोध इति । प्रसिद्धिविरोधं

बुद्ध्यामहे प्रमाणविरोधाद्भेदेन । चोदयन्नाह को ऽयं प्रसिद्धिविरोध
इति । समाधत्तेनाह प्रसिद्धिः प्रत्यक्षादीनामिति । अचन्द्रः शशीति यदि ११७ । १०
चन्द्रे शशिशब्दवाच्यत्वं निषिध्यते तदा लोकव्यवहारावगतान्वयव्यतिरे-
कसंभवानुमानविरोधः । अथ विकल्पज्ञानगोचरत्वनिषेधः ततो भवतः स्वसं-
वेदनप्रत्यक्षविरोधो ऽस्माकं तु मानसप्रत्यक्षविरोध इति सर्वथा न प्रमाणा*-
न्यत्वा प्रसिद्धिरिति । तदेवं बौद्धपक्षमुपन्यस्य तदुक्तान्युदाहरणानि दूषयित्वा
बौद्धपक्षमुपसंहरति । एतदर्थेति† । तदेतद्दूषयति एतच्चेति । वस्तु हि
यादृशं स्वकारणादुत्पन्नं तादृशमेव तद् न तस्यान्यथाभाव इति न तच
दोषो विधीयते तद्विषयाणि पदान्यपि प्रत्येकमदुष्टान्येव या पुनः पौरुषेयी
दूषणमन्यथार्थमन्यत्र समारोप्य भ्रान्त्या वा परविप्रलम्भाय वा प्रतिज्ञादिरूपेण
वाक्यक्रिया सा स्ववचनविरोधादिशालिनी दुष्टा तद्द्वारेण पुरुषो निगृह्यते
नार्थो न पदानीति । स्वार्थापवादः स्ववचनविरोधः कर्तृदोषो भ्रमो वा
विप्रलम्भो वा क्रियायामुपचर्यते । न च क्रियायाः भ्रमो वा विप्रलम्भो वा
तयोरभिप्रायभेदतया पुरुषधर्मत्वात् क्रियाया वस्तुबाधनात् पुरुषाभिप्रायाव-
मतिरिति क्रियाद्वारेणेत्युक्तम् । चोदयति प्रतिज्ञाया इति । तदेतदतिप्रसङ्गेन
दूषयति नैतद्युक्तं हेत्वादीति । न पुनर्दूषणानि न्यूनतावयवान्तर‡दोषाभ्य-
न्तरभावोद्भावनानीति त्रैरूप्यसंपन्नो हेतुः पूर्णः स त्रिषु रूपेष्वन्यतमेन रूपेण
रहितो न्यूनो ऽसिद्धो वा विरुद्धो ऽनैकान्तिको वा भवतीति सो ऽयं न्यून-
तादोषो हेतोः । अवयवदोषश्च प्रतिज्ञादोषः स्ववचनविरोधादिः हेतुदोषो
ऽसिद्धत्वादिरेवमुदाहरणदोषः साध्याविकलत्वादिः उत्तरदोषो जातिः प्राप्त्यप्रा-
प्तिसमादिः तस्याक्षेप उपादानं स्वीकार इति यावत् । भावो ऽप्रतिभादिः स
हि वादिनो वा प्रतिवादिनो वा ऽभिप्रायः तस्योद्भावनानि दूषणानीति ।
न हि संभवे सत्युपचार इति । प्रतिज्ञागता हि दोषा यदि तद्गतत्वे- ११८ । १५
नोद्भाव्यमाना न वादिनो निग्रहमापादयेयुः ततस्तत्र निष्प्रयोजनत्वेनासंभवात्
पुरुष उपचर्य्येरन् वारयन्ति तु प्रतिज्ञागतानि दूषणानि निग्रहीतुं वादिन-
मिति । सो ऽयं प्रतिज्ञादोषाणां प्रतिज्ञायां संभव इति । कस्मात् पुनर्मञ्जुस्था

* प्रामाण्यादिति २ पु॰ पाठः । † तदर्थेति मु॰ वा. पु॰ पाठः ।
‡ अवयवान्तरेति २ पु॰ पाठः ।

११८ । १६ इत्येव न प्रयुज्यत इत्यत उक्तं लौकिकप्रयुक्तवाक्यार्थान्वाख्यानं*
नानाविद्वल्लौकिकप्रयोगो नियोज्यः पर्य्यनुयोज्यो वेत्यर्थः । स्यादेतत् दृष्टग्रहणमन-
पराद्धमप्यभिप्रायव्याप्तं साध्यं यथा स्यादित्येवमर्थं यथा परार्थाश्चक्षुरादय
इति । अत्र हि परार्थमात्रमपराद्धं न च तन्मात्रं साध्यमपि त्वात्मपरार्थ
तत्तु नोच्चारयति मा भूदनन्वयो हेतुः संघातत्वादिति† तस्मात्तदवरोधार्थं
‡दृष्टग्रहणमित्याह अथेष्टग्रहणेनेति । परिहरति अयमप्यर्थः साधनादेव
गम्यते§ । अयमभिसंधिः वचनलिङ्गा हि वक्तुरभिप्राया भवन्ति यत्परं च वचनं
स वचनार्थः तात्पर्यं चास्य क्व चिच्छब्दात् क्व चिल्लिङ्गादिति सर्व एवासौ वचना-
र्थः । यस्तु नैवंविधः कथमसौ वाद्यभिप्रायव्याप्त इत्यवगन्तव्यम् । न च क्व चिदपि
पक्षः प्रतिज्ञापदवाच्यस्तस्य वाक्यार्थत्वेन लक्ष्यत्वादेवेति । अनिष्टनिवृत्ति-
रिष्टेति । तत्साधनमनिष्यमाणमपि तदानीमिष्टमेव अन्यथा तत्र प्रयत्नानुत्प-
त्तेरिच्छापूर्वकत्वा||त्तस्येति । अथ संशयो विचारणेति । ततश्च संशयविषयीक्रि-
यमाणो जिज्ञास्यमानश्च साध्य एव भवति न साधनादिरित्यर्थः । स्वान-
न्तरीयं च भदन्तस्य लक्षणं साध्यत्वेनेप्सितः पक्षो विरुद्धार्थानिराकृत इति
दूषयति एतेनेति¶ । अत्रापि साध्यपदादूर्द्ध्वं वृत्याक्षरचतुष्टयमिति तथा पक्षो यः
साधयितुमिष्ट इत्यत्रापि च सुबन्धुलक्षणे विरुद्धार्थानिराकृतग्रहणं कर्तव्यम् ।
एतदुक्तं भवति । न केवलमस्माकमेतद्विरुद्धार्थानिराकृतपदमनर्थकं प्रतिभाति
समानतीर्थानामपि तथा विभाति यतस्तैर्नोपात्तमिति । अत एवं वक्तव्यं पक्षो
यः साधयितुमिष्ट इति । यद्यप्यत्रापि प्रयोज्यप्रयोजकव्यापारयोः साधयितु-
मिति समानं तथाऽपि तुमुना य एव साधयिता वादी स एवेषितेत्युक्तं
भवति । न पुनर्वादिनो नियोक्ता साधयिता वादी चैषितेति । एषितृत्वं च
वादिनो ध्रुवं कृत्वैतदुच्यते यदा पुनरेषितृत्वमपि प्रयोजके संचार्यते तदा स्वार्थ-
१२० । ११ ग्रहणेनाप्यप्रतीकार इत्यभिप्रायः । तस्य भावकर्मणोश्चेति । सिद्धुः साध्यस्य
प्रयोजकः कर्ता स हि सिध्यन्तं साध्यं साधयति वादी तस्मिन्नियं साधना सम-
वेता । यस्तु तस्यापि प्रयोजकस्तृतीयस्थानपतितो न तस्मिन् साधना समवे-

---

* लौकिकवाक्यान्वाख्यानमिति मु॰ वा॰ पाठः । † संहतत्वादिति २ पु॰ पाठः ।
‡ अवबोधार्थेति ३ पु॰ पाठः ।
§ प्रतिज्ञाप्रयोगादेव गम्यत इति २ पु॰ अधिकः पाठः ।
|| पूर्वकत्वमिति ३ पु॰ पाठः । ¶ तेनेति मु॰ वा॰ पु॰ पाठः ।

तीति । यः कारयति स करोत्येवेति कथं चिदस्य भक्त्या कर्तृत्वं तन्न्यायुक्तं
इति मुख्ये कर्तरीत्यभिप्रायः । आञ्जस्यं मुख्यत्वं पूर्वाभिप्रा*यस्थितमुद्भा-
वयति । तुमुनश्चेति । अयोक्तं भाष्यकारीयाभ्युपगमसिद्धान्तनिराकरणाव- १२० । १३
सरे ऽप्रमाणकमर्थमिति । यस्तावच्छास्त्राविरुद्धो ऽर्थः प्रमाणसिद्धः स शास्त्रीय
एव शास्त्राभ्युपेतप्रमाणसिद्धत्वात् तं व्युत्पादयन् न शास्त्रं बाधते । यस्तु
प्रमाणीकृतवैशेषिकतन्त्रः शब्दनित्यत्वं साधयति सो ऽनवधेयवचनः न
हेत्वभिधानं यावत्परिषत्प्रतिवादिभ्यां नीयते अपि तु प्रतिज्ञोच्चारणानन्तरमेव
निगृह्यते । यस्तु वैशेषिकतन्त्राध्ययनमात्राद्वैशेषिकत्वमात्मनो दर्शयित्वा श-
ब्दनित्यतां प्रतिजानीते नासौ प्रमाणीकृतवैशेषिकतन्त्र इति न निगृह्यते ।
यश्चाप्रमाणको ऽभ्युपगम इति । अभ्युपगम्यत इत्यभ्युपगमः तदभिधानं
प्रतिज्ञेति वक्तव्यमिति । साध्यग्रहणात्तद्ग्रहणस्य लाघवादित्यर्थः । यस्तु तत्र
भवता नैयायिकेनेति । प्रकृतमुपसंहरति तस्मादपेतेति । अवान्तरसंगतिं
प्रदर्शयन् प्रतिज्ञावचनस्य साधनाङ्गत्वमपि दर्शयति हेतोरवसरप्राप्तस्ये-
ति । प्रतिज्ञानन्तरं हेतुवचनस्यावसरः । तथा हि परप्रत्यायनाय वचनमुच्चार-
यन्ति प्रेक्षावन्तः तदेव च परे बोधयितव्या यद्बुभुत्सन्ते तथा सत्यनेनापेक्षि-
ताभिधानात् परो बोधितो भवति नो खल्वाम्रान् पृष्टः कोविदारानाचक्षाणः
श्रुरवधेयवचनो भवति अनवधेयवचनश्च कथं प्रतिपादको नाम । यथा
च माठर समिधमाहरेति गुरुणा प्रेषित शिष्यो ऽहमाहरामीत्यनुक्त्वा तदर्थं
यदाग्रं गृहं प्रविशति तदा ऽस्मै कुप्यति गुरुः आः शिष्यापसद छान्दसब-
तर माठर मामवधीरयसीति ब्रुवाणः । एवमनित्यं शब्दं बुभुत्समानायानित्यः
शब्द इत्यनुक्त्वा यदेव किं चिदुच्यते कृतकत्वादिति वा यत्कृतकं तदनि-
त्यमिति वा कृतकश्च शब्द इति वा तत्सर्वमस्यानपेक्षितमापततो ऽसं-
बद्धाभिधानं तथा चानवहितो न बोद्धुमर्हतीति । यत्कृतकं तत्सर्वमनित्यं
यथा घटः कृतकश्च शब्द इति वचनमर्थसामर्थ्येनैवापेक्षितशब्दानित्यत्व-
निश्चायकमित्यवधानमपेति चेद् न परस्पराश्रयत्वप्रसङ्गात् । अवधाने सत्य-
तो ऽर्थनिश्चयस्तस्माच्चावधानमिति । न च परिषत्प्रतिवादिनौ प्रमाणीकृ-
तवादिनौ यदेतद्वचनमनुसन्धाय प्रयतिष्येते तथा च सति न हेत्वाद्यपेक्षेतां

* पूर्वापर्यालोचनाभिप्राय ३ पु. पाठः ।

तद्वचनादेव तदर्थनिश्चयात् । अनित्यः शब्द इति स्वपेक्षितउक्ते कुत इत्यपेक्षायां कृतकत्वादिति हेतुरुपतिष्ठते । सो ऽयं पञ्चावयवप्रयोगे च तल्लक्षणे च प्रतिज्ञानन्तरकाल एवावसरो हेतोः तदेवं हेतोरवसरप्राप्तस्य सामान्यलक्षणापदेशद्वारेण तद्विशेषलक्षणम् ।

उदा-तुः (सू. ३४) ॥ पुत्पत्त्वाभ्यामुभयलक्षणासूचनात्सूत्रम् । अत्र च हेतुरिति लक्ष्यनिर्देशः स च विभागोद्दिष्टो वाक्यावयव इति वचनरूपः तस्य सामान्यलक्षणं साध्यसाधनं साध्यते ऽनेनेति व्युत्पत्त्या यद्यपि पारार्थ्यापन्नं कृतकत्वादिकमर्थमाह तथा ऽपि तस्य वचनात्मकहेतुसामानाधिकरण्यानुपपत्तेर्विषयि कृतकत्वादित्यादिकं वचनमुपलक्षयति । यदि च वचनं हेतुरित्युच्येत तत्साध्येन समभिव्याहृतं प्रतिज्ञा स्यात् । अथ वचनमित्येतावदुच्येत तदातिव्याप्तिः स्यात् । उपचारे तु न क्व चित्प्रसङ्गः उपनयादपि साधनं न परार्थतया गम्यते किं तु प्रातिपदिकार्थप्रधानतया स्वनिष्ठमिति न तत्रापि प्रसङ्गः । हेत्वाभासाश्च न साधनमिति साधनपदेनैव निराकृताः । न्यायवाक्यावयवत्वेन च नान्यशब्दे प्रसङ्गः । तदेवं समानासमानजातीयव्यवच्छेदकत्वं सिद्धं सामान्यलक्षणस्य । इदं चार्थे प्रोक्तं तु विशेषलक्षणं हेतुरिति यद्यपि सामान्यपदं तथा ऽपि प्रकरणादन्वयव्यतिरेकिहेतुपरं द्रष्टव्यम् । तेन हेतुरिति लक्ष्यनिर्देशः परिशिष्टं तु लक्षणं तदेतद्भाष्यकृद्व्याचष्टे उदाहरणेनेति । साधर्म्यपदव्याख्यानं सामान्यादिति । साध्यसाधनपदव्याख्यानं साध्यस्य धर्मस्येति । साध्यस्येति धर्मिमात्रे बुद्धिर्मा भूदत उक्तं धर्मस्येति । धर्मसहितस्य धर्मिण इत्यर्थः । तदेव स्फुटयति साध्ये प्रतिसन्धायेति । उदाहरणे साधर्म्यात्साध्यस्येत्यनेनान्वयपक्षधर्मत्वे अन्वयव्यतिरेकपक्षधर्मत्वानि च दर्शितानि । साध्यसाधनमित्यत्र च साध्यग्रहणेनाबाधितविषयत्वासत्प्रतिपक्षत्वे सूचिते ।
१२१ । १८ तद्विपरीतस्य साधनाभहेत्वादिति तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे । उदाहरणेनेति । यो धर्मो धूमादिः साध्ये भवति स तथाभूत एवोदाहरणे ऽपीति उदाह्रियत इत्युदाहरणं दृष्टान्तधर्मी तस्मिन्न पुनः स एव कुतः अन्यधर्मस्येति । यदि तर्हि नान्यस्य धर्मो ऽन्यत्र वर्तते कथं तर्हि समानता सा हि तत्त्वान्यत्वविरोधिनीत्यत आह किं तु तत्तुल्यः । स एवोच्यते यथा तानेव शालीन् भुञ्ज्महे तानेव तित्तिरीनिति तदनेन सामान्यादिति भाष्यं व्याख्यातम् ।

उदाहरणग्रहणप्रयोजनमाह यदि पुनरिति । साधर्म्यमात्रं हि विरुद्धे साधा- १२२ । १
रणे सव्यभिचारे चास्ति तेषामपि वचनं हेतुः स्यात् तेषामपि यथास्वं
उदाहरणसाधर्म्यनिष्ठमित्यर्थः । ननु तथा ऽपि सव्यभिचारे ऽप्युदाहरण-
साधर्म्यमिति कथं निवर्त्यतइत्यत आह उदाहरणेति । विशिष्टविधानस्य
शेषनिषेधो ऽर्थसिद्ध इत्यर्थः । पक्षान्तरमाह अवधारणेन चेति । साधर्म्यादि-
त्यतो विशेषेण सर्वसाधर्म्यप्राप्तावुदाहरणसाधर्म्यमपि प्राप्तमेवेति विधानान-
र्थक्यं परिसंख्यायकं तदवधारणार्थमेव भवति । तदवद्योतनाय चेवकार
इत्यर्थः । साधर्म्येणेवेत्यत्र साध्यपदं योजनीयं तेन साध्यैकदेशासिद्धमपाक-
रोति । पृच्छति कस्य पुनरिति । उत्तरं कस्यान्यस्येति । अयमेव हेतुद्व-
यमाह प्रकृतत्वात् प्रत्यासत्तेश्च । साध्यं खल्वत्र प्रकृतं प्रधानं तदुद्दे-
शेनावयवानां प्रवृत्तेः साध्यसाधनमिति च पदेन सन्निधापितमिति तदेव द्वितीं-
यमप्यर्थद्वयं स्फुटीकरोति । अत्रापि चेति । साध्ये प्रतिसंधायेति भाष्यार्थमाह
साध्योदाहरणाभ्यामिति । द्वाविति । व्यापकाव्यापकावित्यर्थः । अनै-
कान्तिकस्य चेति । साधारणस्य च असाधारणस्य चेत्यर्थः । एवं भाष्यमा- १२३ । ५
नेनेति । परिभाष्यमाणेन नानिष्टप्रसङ्गस्येति परिसंख्यायकं हेत्वाभासलक्षणं न
विषयकमित्यर्थः । यत्किल हेतुलक्षणं भवन्तो दूषयां बभूव साधनं यदि
साधर्म्यं न वाक्यांशः न ह्यर्थः पञ्चावयवाक्यस्यावयवः न पञ्चमी यदि
साधनसाधर्म्ययोरत्यन्ताभेदो यदि वा सामान्यविशेषभावेन कथं विद्व्रेद्
उभयथा ऽपि न पञ्चमी । साधनसामानाधिकरण्येन प्रथमाप्रसङ्गात् । अत्य-
न्ताभेदे चेकारपदाप्रयोगात् । वाक्यं चेतनः पञ्चम्युपपद्यते । साधनं हि वा-
क्यरूपं साधर्म्यं त्वर्थात्प्रतीतं यतः तद्विशेष्यं स्यात् । न हि वाक्यमेवा-
र्थाद्युत्पन्नम् अपि तु विवक्षयापीति न विशेष्यं कुतः साधनत्वादसंभवः ।
अर्थानुत्पत्तानामपि ज्ञानविकल्पादीनामप्रसङ्गो ऽसाधनत्वादिति । न तथापि द्वैधा
देशात् साक्षात्साधनं पारंपर्येण वा यदि पारंपर्येण वक्तृज्ञानं तर्हि साक्षा-
त्साधर्म्यसमुत्थं पारंपर्येण च श्रोतुः साध्यविज्ञानसाधनं हेतुः स्यात् । अथ
साक्षात्साधनं तर्हि श्रोतृज्ञानं पारंपर्येण साधर्म्यसमुत्थं साक्षात्साधनं हेतुः
स्यात् । प्रकृते त्वसंभवः यदि तु पञ्चावयववाक्यस्य प्रकृतत्वात् ज्ञानादि-
व्यवच्छेदः तथा ऽप्यन्यसंभवः उपनयस्यापि साधर्म्यसमुत्थत्वात् । स्वलक्ष-

षेन बाधा चेन्न विकल्पादिसंभवात् । तस्मात् षष्ठ्यस्तु तथापि विशेषणमन-
र्थकम् साधर्म्यस्य हेतुरित्येतावन्मात्रं वक्तव्यमिति । तदेतद्दिङ्नागदूष-
१२३ । ८ णमुपन्यस्यति उदाहरणसाधर्म्यादित्येते । यथार्थात्मकं साधर्म्यमेव साध-
नमुच्यते तदेतद् दूषणमित्यर्थः । यदि पुनरर्थात्मकस्य साधर्म्यस्यार्थात्मकमेव
साधनं सामान्यमुच्यते तथाह अथ पुनरिति तदिदमुक्तं भदन्तेन । षष्ठी
पञ्चमी । अन्ये त्वेतदन्यथा व्याचक्षत इत्याह । अन्ये त्विति । विशेषातिरिक्तं
न सामान्यं नाम किं चिदस्ति तस्य कल्पनामात्रत्वात् । भेदस्य वस्तुधिष्ठान-
त्वादित्यभिप्रायः । दोषान्तरमाह साध्यसाधनेति । यदा हि साध्यसाधर्म्य-
नामोदाहरणसाधर्म्यादतिरिक्तं नास्ति किं तु शब्दमात्रमवशिष्यते तदोदा-
हरणसाधर्म्यमनेनाभिधेयत्वेन विशेषणीयं तथा च साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञेत्य-
नेन विरोधः । अनेन ह्यवयवः शब्दात्मकः प्रतिज्ञा लक्ष्यते हेत्वादिसमुदा-
यापेक्षया चावयवो भवति न चाभिधानाभिधेयात्मकः समुदायो दृष्ट इति
तस्मात्समुदायाभावान्नोभयेषामवयवत्वं तदिदमुक्तं न वाक्यांश इति । तदे-
तल्लक्षणं व्याचक्षाणैरस्माभिः परिहृतमिति न परिहारान्तरं प्रयोजयतीत्याह
तत्र त्विति* । उक्तं यत्र हेतुपदसन्निधौ साधनपदं हेतुपदे प्रवर्तते न चोक्त-
नये प्रसङ्गः तस्य प्रातिपदिकार्थमात्रप्रधानत्वेन हेतुभावाप्रकाशकत्वात् । षष्ठीं
चोदयति । साधर्म्यस्येति साधर्म्यस्य लिङ्गस्य कृतकत्वादित्यादिहेतुपदवा-
च्यस्य व्यभिचार्य्यव्यभिचारित्वयोगादुदाहरणविशेषणयोगो न पुनः साध्य-
साधनपदवाच्यस्य कृतकत्वादित्यादेर्हेतुवचनस्येत्यर्थः । तदुक्तं भदन्तेन तथापि
विशेषणमनर्थकं वचने ऽपीत्यर्थः । तदेतद्दूषयति वचनस्य इति । वचनमपि दर्श-
नभेदेनोभयथा ऽपि भवति यथा मीमांसकानां नित्यं वचनं वैशेषिकाणामनित्य-
मिति केषां चिदमूर्तः शब्दः केषां चिन्मूर्त इति यथा ऽऽहुर्वोपुरापद्यते शब्द-
तामिति । तथा प्रातिस्विकमपि भेदं सर्वेषामेव शब्दानामितिकरणो दर्शयतीत्य-
त्याह इत्थंरचेति । स्ववचनविरोधमाह स्वयमिति । अनभ्युपगतेति । अनभ्यु-
पगतो ऽर्थान्तरं विपक्षो यस्य हेतोरनित्यत्वे साध्ये कृतकत्वादेः स तथोक्तः ।
यदभ्युपगतं भदन्तेन तस्मात् षष्ठ्यस्त्विति तद्दूषयति । यदपीति । विवक्षातः
१२४ । १८ कारकशब्दप्रयोगादिति । कारकत्वेन संबन्धित्वमुपलक्षितं क्रियाकारक-

* तत्रैव इति मु॰ वा॰ पु॰ पाठः ।

र्मत्वात्संबन्धित्वस्य न तु पञ्चमी वा षष्ठी वा कारकविभक्तिरिति । अथ भाष्यका-
रेण शुद्धं हेतुवचनमुदाहृतम् । उत्पत्तिधर्मकत्वादिति तस्य चोदाहरणसाध-
र्म्यसमुत्थत्वख्यापनायोदाहरणमपि दर्शितमुत्पत्तिधर्मकमनित्यं दृष्टमिति ।
यत्र भाष्यकारेण शुद्धं हेतुवचनमुदाहृतं तत्प्रतिज्ञापदेन पूरयित्वा वार्तिक-
कार आह उदाहरणमिति । अथ पृच्छति । किं पुनरिति । सतो वि- १२५ । ४
नाशो ऽनित्यत्वं तद्योगो वा तच्चोभयमयुक्तं न हि सदसतोः कश्चिदस्ति
संबन्धो ऽसमानकालत्वात् ततश्चानित्यः शब्द इति सामानाधिकरण्यं न
स्यादिति । अपि च शब्दस्य भूत्वा यदभवनं न तदेव पिठरस्य न चाभव-
नत्वं नामास्ति सामान्यं येन दृष्टान्तो न साध्यविकलः स्यात् । न च सामा-
न्यातिरिक्तं सादृश्यं वस्त्वन्तरं दृष्टमिष्टं वा तस्मान्मृषाशेषमनित्यत्वं साध्य-
मिति भावः । गूढाभिप्राय उत्तरं यस्यानित्यत्वमस्ति तदनित्यं । स्वाभिप्रायेण
पृच्छति अथेति । उत्तरवाद्यभिप्रायमुद्घाटयति उभयान्तेति । अपरान्तेति
वक्तव्ये उभयान्तग्रहणेन पूर्वान्तनिवेशनं हेतोरुत्पत्तिमत्त्वस्यात्यन्तिकीं प्रत्या-
सत्तिमविनाभावोपयोगिनीं दर्शयितुमिति । अवच्छेदकत्वं चोपलक्षणत्वं न वि-
शेषणत्वं तच्चापरान्तस्य भिन्नकालस्य संबन्धस्यापि विरोधितया बुद्धिस्थस्य
संभवति । तथा च यैवापरान्तावच्छिन्नस्य सत्ता पिठरस्य सैवापरान्तावच्छिन्नश-
ब्दस्यापि । एवं सत्तासमवायो ऽपि तद्विषयोः पिठरशब्दयोः समानः । विरो-
धिभावः पश्चाद्भावस्याभावमापात् प्रध्वंसस्य विशेषः । पृच्छति अथोत्पत्ती-
ति । न तावदुत्पन्नस्योत्पत्तिर्धर्मः तदा ऽप्युत्पद्यत इति प्रत्ययप्रसङ्गात् । नाप्य-
नुत्पन्नस्य असतो धर्मित्वायोगादिति भावः । गूढाभिप्राय उत्तरमुत्पत्तिरिति ।
स्वाभिप्रायवान् पृच्छति का पुनरिति । उत्तरमसद्विशेषणस्य सतो ऽत्य- १२५ । ९
न्ताभावभावप्रतिषेधः । असदिति प्रागभावमाह विशेषणत्वं च प्रागभाव-
स्योपलक्षणत्वं तच्च भिन्नकालस्यापि बुद्धिस्थतामापेक्ष्योक्तं तेनासद्विशेषणस्य सत
इत्येतावतैव पूर्वान्तपरिच्छिन्नस्य सत्तासंबन्धः सत्ता वा तद्विशेषणोत्पत्तिर्दर्शिता ।
यस्येदृशस्तस्य गगनवन्नात्यन्तमसंभवः गगनकुसुमवद्वा नात्यन्ताभाव इति
स्वरूपमुक्तमुत्पत्तिमुपलक्षयितुमुपलक्षणोपलक्ष्ययोश्चाभेदविवक्षया सामानाधि-
करण्यम् । न चैवं लब्धोत्पत्तिनि वस्तुन्युत्पद्यत इति प्रसङ्गः लभ्यमानोत्प-
त्तितदवयवेषु तदुत्पादनानुकूलव्यापारावेशलब्धपूर्वापरीभावेषु तत्प्रयोगस्य

लोके दर्शनात् । तस्मात् पूर्वान्तावच्छिन्नवस्तुसत्तया तत्संबन्धेन वा तस्
वस्तुनो ऽपरान्तावच्छिन्नता तत्संबन्धो वा व्याप्यतयापि वर्णे स्वकीयम् । अ
भाष्यकृदभ्युपगम्य भावित्वमित्यस्य वाक्यस्यार्थमुपवर्णितं वक्ति तदं पुनस्
द्विशेषणस्य सतो ऽत्यन्ताभावप्रतिषेध कृतस्य वाक्यस्यार्थमुपवर्णितं तत्
१२५ । १२ न विरोध इत्यत आह वाक्यार्थेति । य एवार्थो भाष्यकारेणोपवर्णितः
तया ऽभ्यनुज्ञातो ऽङ्गीकृतः स एवास्माभिरपि नात्यन्ताभावप्रतिषेधस्येति
तिरपि त्वसद्विशेषणस्य सतः सत्ता वा तत्संबन्धो वेत्युक्तमित्यर्थः ।

सूत्रान्तरमवतारयति । किमेतावदिति ।

तथा—त् (सू. ३४) ॥ अथ यदि वैधर्म्यादित्युच्यते ततः उत्पत्ते
रुत्पत्तिमत्पदार्थपक्षीकरणेनानित्यत्वं यदा विपक्षित्वेन साध्यते तदास्ति प
वैधर्म्यमिति हेतुः स्यादित्यत आह उदाहरणेन वैधर्म्यमिति । विशे
षेत्यर्थः । तथा ऽपि यदा शरीरमात्रं पक्षीकृत्य सात्मकत्वं साध्यते
प्राणादिमत्त्वेन तदा ऽस्ति तस्योदाहरणेन वैधर्म्यमिति सो ऽपि हेतुः
स्यादित्यत आह एवेति । न चैतावता अवधारणवैयर्थ्यम् अपक्षस्याभा
वात् । अवधारणस्य व्याप्त्या पक्षसत्त्वेनोपपत्तेरिति । तथा ऽपि अन्वय
व्यतिरेकिणो हेतोरनैकान्तिकस्य च विपक्षैकदेशव्यापिनः संग्रहः स्याद् यथा
अनित्यः शब्दः उत्पत्तिधर्मकत्वाद् अनित्यो मूर्तत्वादित्यत आह वैध
र्म्यमेवोदाहरणेनेति । विपक्षोदाहरणेनेत्यर्थः । भाष्यकारीयमुदाहरणं निग
दनेनोपन्यस्यति अनित्यः शब्द इति । नित्यमनुत्पत्तिधर्मकं दृष्टमिति यो
जना । तदेतद्दूषयति एतच्चेति । मा भूत्प्रयोगमात्रभेदाद् भेद उदाहरणभे
दाद् भेदो भविष्यतीत्यत आह उदाहरणमात्रभेदाच्चेति । तदेतद्भाष्य
कारीयमुदाहरणं दूषयित्वा स्वकीयमुदाहरणमाह उदाहरणं त्विति । प्राणा
दिना च स्वकारणं प्रयत्नादुपलक्षयति । यदुमयपक्षव्यावृत्तिपदं निरात्मकं तदपि
मप्राणादिमद् दृष्टमिति विपर्ययेण योजना । प्राणादिकारणेच्छारहितं यदित्यर्थः ।
तस्मान्नेदमिति । नेच्छादिसमवायिकारणरहितं यथा लो इच्छादिसमवायि
कारणं पृथिव्यादिविलक्षणो द्रव्यान्तरं नवमः स आत्मेत्युक्तमित्यर्थः । अन्वयि
व्यतिरेकिणोस्तद्व्यतिरेकिणश्च तन्त्रान्तरसिद्धेन नाम्ना तन्त्रान्तरसिद्धान्तं दर्श
१२६ । ८ यति सो ऽयमवीत इति । विविधेन प्रकारेण इतः प्राप्तो वीतः पक्षव्यापकत्वे

सति सपक्षव्याप्त्या ऽव्याप्त्या च तस्मादन्यो ऽवीत इति । गूढाभिसंधिः पृच्छति कथं पुनरिति । गूढाभिसंधेरुत्तरम् । अथ यो ऽप्यनुज्ञात इति । यथा १२६ । ११
वीतस्यार्थपरिच्छेदकत्वं तथैवावीतस्येत्यर्थः । प्रष्टा स्वाभिप्रायमुद्घाटयति वीतो ऽन्वयादिति । गृहीताविनाभावो हि हेतुः साध्येन तस्य परिच्छेदकः स च दृष्टान्तधर्मिणि हेतुसाध्यधर्मयोर्दर्शने सत्यविनाभावो दृष्टो भवति । न च सात्मकत्वं क्व चिद् दृष्टं तत्कथं तेनाविनाभावदर्शनं प्राणादिमत्त्वस्य दर्शने च नावीतः किं तु वीत एवेत्यर्थः । उत्तरवादी प्रष्टारं पृच्छति अथ प्रमेयत्वमिति । प्रष्टा आह व्यभिचारादिति । उत्तरवाद्याह न तर्ह्यन्वय इति । स एवेकसन्धे-माह यदि चेति । तदेवमुत्तरवादिना स्वाभिप्रायमुद्घाटितः* पृच्छति कथमव्यभिचारित्वं व्यतिरेकिण इति । अव्यभिचारमाह यावदिति । अत्रापि यावन्निरात्मकं तत्सर्वम् अप्राणादिमद् दृष्टमिति व्यत्यासेन योजना । साध्यविपर्ययस्य व्याप्यत्वाद् व्यापकनिवृत्तौ च व्याप्यं निवर्तते यथा वृक्षत्वनिवृत्तौ शिंशपात्वमारादुपलभ्यमानादेकशिलामयादचलप्रदेशादित्यर्थः । यदि पुनरेवमुच्यते निवर्ततामप्राणादिमत्त्वं जीवच्छरीरात् प्राणादिमत्त्वस्य प्रमाणत उपलब्धेर्मा निवर्तिष्ट नैरात्म्यं तस्माद्व्यभिचारादहेतुत्वमित्याशङ्कते अथ पुनरिति । निराकरोति न युक्तमिति । किं जीवच्छरीरे साध्ये नैरात्म्यनिश्चयाद् व्यभिचार उत तत्संदेहात् । यदि निश्चयात् कृतं व्यभिचारेण बाधितविषयत्वेनैव हेतोरपाकरणात् । अथ संदेहात् तथा सत्यन्वयिनो ऽप्यहेतुत्वे सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्ग इत्यर्थः । शङ्कते सर्वात्मकत्वप्रसङ्ग इति चेत् । निराकरोति न विकल्पानुपपत्तेः । शङ्कावाक्यं विभजते यदीति । न तावदयमात्मा नाम प्रमाणेन क्व चिदुपलब्धः यस्य प्रतिषेधो १२७ । ७
नैरात्म्यमवगम्येत तदुपलम्भे वा कृतमनया कुसृष्ट्या । तस्मात् कल्पयित्वा ऽऽत्मानमप्रामाणिकं तत्प्रतिषेधस्य घटादावप्राणादिमत्त्वेन व्याप्तिं गृहीत्वा जीवच्छरीरे व्यापकस्याप्राणादिमत्त्वस्य निवृत्त्या नैरात्म्यस्य व्याप्यस्य निवृत्तेरात्मा ऽवगन्तव्यः । एवं च सति कल्पनाकोषस्यापरिमेयत्वाद् यद्यदेव कल्प्यते तत्तदभावस्य घटादौ सुलभत्वाद् अप्राणादिमत्त्वेन व्याप्तेर्जीवच्छरीरे ऽप्राणादिमत्त्वस्य व्यापकस्य निवृत्तेरात्मसद्भाववत् सकलकाल्पनिकसिद्धिरित्यादि-

---

* स्वाभिप्रायमुद्घाटयितुमिति ३ पु॰ पा॰ ।

१२७ । ११ मन्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । निराकरणवाक्यं विभजते तत्र नैवं कस्माद् विकल्पा-
नुपपत्तेः । विकल्पयति किमिति । अयमर्थः । प्राणादयो हीच्छान्वय-
व्यतिरेकानुविधायिभावाभावतया इच्छादिकार्याः सर्वाविकत्वे च व्यवस्थिते
कार्ये समवायिकारणापेक्षमितीच्छादीनां समवायिकारणेन भाव्यमिति कार्य-
त्वाद् घटादिवत् शरीरेन्द्रियादीनां च समवायिकारणत्वनिषेधे सति यदि-
च्छादीनां समवायिकारणं परिशिष्यते तद् द्रव्यमात्मेति शेषवत् इति च-
ख्यायते* तदस्य विशेषतो ऽनवगतस्यापीच्छादिसमवायिकारणतया सामान्य-
रूपेणावधारितस्य सतः प्राणादिरहितेषु घटादिष्वभावः प्रतिपत्तुं निरात्म-
कशब्देनापि चायमेवार्थ उच्यते ऽनेन प्राणादिलक्षणकार्याभावेन घटादौ
नैरात्म्यलक्षणकारणाभावस्य व्याप्तिरवधारिता सो ऽयं जीवच्छरीरे कार्यस्या-
भावो व्यापको निवर्तमानः स्वव्याप्यं तत्कारणाभावमादाय निवर्तत इति
सिद्धं जीवच्छरीरे प्राणकारणं स चात्मेति । यदि च डित्थादयो ऽपि
तथा तदात्मनो नामान्तराणि नार्थान्तराणि । नामानि च लोकतन्त्राणि । अव-
धारितं कार्यं प्राणाद्युपलक्षितमिच्छादि यस्य सो ऽवधारितकार्यः स एव
स्वभावो यस्य तथोक्तः । एतदुक्तं भवति सामान्यतस्तावदिच्छादीनां कार्यत्वे-
नान्वयव्यतिरेकिणा हेतुना समवायिकारणवत्त्वमनुमितम् उभयसिद्धस्तु
घटादाविच्छादिकारणाभावः । ये ऽपि हि नैरात्म्यवादिनो बुद्धं वा भूतधर्म-
मभेदं वा इच्छादिकारणमाचक्षते ते ऽपि घटादौ न तदातिष्ठन्ते । तस्मादु-
भयसिद्धनैरात्म्या घटादयः तेषु चेच्छादिकार्याभावेन नैरात्म्यं व्याप्तं सो ऽयं
जीवच्छरीरे कार्याभावो व्यावर्तमानः कारणाभावं व्यावर्तयति । न च कार्येण
कारणमनुमीयतां जीवच्छरीरे किं व्यतिरेकिणा अनुमानेन सिद्धान्तं को
नु वक्रेण साधयेदिति वाच्यम् । कारणमात्रस्य ततः सिद्धेरित्युक्तम् । परिशेषा-
द्विशेषसिद्धिरिति चेत् स एव व्यतिरेकीत्युक्तम् । यदि हि पृथिव्यादिसमवायि-
कारणा इच्छादयो भवेयुः घटादिष्वपि प्रसज्येरन् । तस्माद् घटादिष्विच्छादि-
कार्यनिवृत्त्या द्रव्याष्टकातिरिक्तकारणनिवृत्तिर्व्याप्ता दृष्टेतीच्छादयः शरीरे दृश्य-
मानाः† व्यापिकां स्वनिवृत्तिं निवर्तयन्तो व्याप्यद्रव्याष्टकातिरिक्तकारणाभावनि-
वृत्तिमुखेन नवमं द्रव्यं साधयन्ति । न चैषां बुद्धिरेव समवायिकारणं द्रव्यमेव

* जीव इति वेत्यधिकं ३ पु. । † वर्तमाना इति ३ पु॰ पा॰ ।

समवायिकारणत्वनियमाद् बुद्धेश्चाद्रव्यत्वात् । यथा च भूतानां परिणतिभेदो न कारणं तथा तृतीये उपपादयिष्यते । व्यतिरेकमुखेनापि प्राणादेः सात्मकत्वे-नान्वयसिद्धौ न केवलव्यतिरेकीति चेद् न स्वाभाविकं साध्येन प्रतिबन्धम-न्वयव्यतिरेकिणं व्यापेथामः किं तु सपक्षाभावेन विधिमुखेनास्य प्रतिबन्धं निराकुर्मः । एतावतैव चान्वयिनो भिद्यते । न च पक्ष एव सपक्षः जिज्ञासित-विशेषस्य धर्मिविशेषादन्यत्वात् । शरीरादिषु च सत्सु नैरात्म्यनिषेध एवा-त्मसद्भावः असन्निषेधस्य सद्भावलक्षणत्वात् । सपक्षाभावस्तु नैरात्म्येनाप्यव्य-पदेश्य इति कथं नैरात्म्यनिषेधेन व्यपदिश्यतामसतो ऽधिकरणत्वायोगादित्यु-क्तम् । एतेन परैर्यदुक्तं सपक्षाव्यतिरेकी चेद्भवेद्धेतुरतो ऽन्वयी । नान्वयव्यतिरेकी चेन्नैरात्म्यं न सात्मकम् । तदनेन निराकृतम् । एतच्चास्माभिरन्वयिहेतुस-मर्थनेन स्फुटीकृतम् । तस्मात्सर्वमवदातम् । विपक्षव्यतिरेकमात्रेण व्यतिरे-किणो गमकत्वं मत्वा चोदयति यदि तर्हीति । परिहरति न हेत्वर्थाप- १२७ । १६
रिज्ञानादिति । न वैधर्म्यमात्रेण गमकत्वम् अपि त्वव्यभिचारिणा स चाव्य-भिचारो नास्तीत्यर्थः । ननु मा भूद् गन्धवत्त्वं हेतुर्व्यतिरेकव्यभिचाराद् अनि-त्यादिवन्नित्यादप्यस्य व्यभिचारात् । यस्य पक्ष एव केवलं न तु सपक्षवि-पक्षौ न तस्य व्यतिरेकव्यभिचारो ऽस्तीति स कस्मान्न हेतुरिति चोदयति यः पुनरिति । परिहरति सत्यमिति । व्यतिरेकधर्मो ऽव्यभिचारो ना-स्ति व्यतिरेके संभवति असतो ऽधिकरणत्वायोगादित्युक्तत्वादिति । प्रत्युदाहरणान्तरं दर्शयति एतेनेति । एतेन विपक्षाभावात् ततो व्या-वृत्त्यभावेनेत्यर्थः । चोदयति यः पक्षैकदेश इति । यदि हि पक्षैकदे-शवृत्तेरपि विपक्षाभावान्न व्यतिरेकी हेतुः तर्हि यस्य पक्षैकदेशवृत्ते-रपि सतो विपक्षान्निवृत्तिरस्ति स हेतुः प्रसज्येत अस्ति खल्वस्योदाहरणवै-धर्म्यमेवेति व्यतिरेकिहेतुलक्षणमित्यभिप्रायः । परिहरति अयमपि न हेतुः कस्मात् सूत्रार्थेनापादितत्वात् । तं सूत्रपाठपूर्वकं दर्शयति सूत्रार्थ इति । अत्र च येन पक्षैकदेशवृत्तेर्व्यतिरेक्याभासनिराकरणं तदवधारणं प्रथमं दर्शितम् । उदाहरणेनैव वैधर्म्यं नानुदाहरणेन पक्षेणापि अस्य तु पक्षे-णापि इति व्यतिरेक्यपि न हेतुः न पुनर्वैधर्म्यमेवेति सूत्रार्थः । तथा सति व्यभिचारमात्रस्य निवृत्तिः स्याद् न तु पक्षैकदेशवृत्तेरित्यर्थः । सम्प्रति हेतु-

१२८ । ९ तमयमुपन्यस्य दूषयति हेतुर्विपक्षाद्विशेष इत्यन्ये । एतद्व्याचष्टे [illegible]
स्विति । साधर्म्यमात्रनिराकरण इति । यस्य कस्य [illegible]
निराकरणे विपक्षसाधर्म्यनिराकरणे तावदिष्टसंग्रहः । यदा तु सपक्षादिवि-
धर्म्यनिराकरणं तदा ऽनिष्टस्य विरुद्धत्वादेः संग्रहः । उपलक्षणं चैतद् इष्टा-
निष्टसंग्रह इति इष्टपरित्याग इत्यपि द्रष्टव्यम् । स चानेकभेद इति ।
सपक्षादपि विशेषे सति विपक्षाद्विशेषः पक्षादपि विशेषे सति विपक्षाद्विशेषः
विपक्षमात्राद्विशेष इति प्रकाराः । अथ पूर्वयोः प्रकारयोर्यथाक्रममसाधारण-
स्याविरुद्धस्य च हेतुत्वप्रसङ्ग इति तन्निवृत्त्यर्थं विपक्षादेवेत्यवधार्यते । तृती-
यमवधारणमवतारयितुमाह अवधारणे चेति । विपक्षादेवेत्यनेनावधार-
णेन विशेषो ऽवधारितः न विपक्षः स चायं विशेषे चाविवक्षिते च प्रकृत इति
विपक्षैकदेशवृत्ते ऽपि पक्षसपक्षसाधारणस्य हेतुत्वप्रसङ्ग इति तन्निवृत्त्यर्थं तृती-
यमवधारणं विशेष एवेति उपसंहरति तदेवमिति । तदेतदव्यापकत्वेन दूष-
यति सत्यमेक इति । अथ चोदयति विपक्षैकदेशवृत्तिप्रतिषेधादिति ।
विशेष एवेत्यवधारणे विपक्षैकदेशवृत्तिः गौरियं विषाणित्वादिति हेतु-
त्वेन प्रतिषिद्धः । तस्माद्धेतोरनवधारणे सत्येव विपक्षादेवेत्यवधार-
णीयं तथा च विपक्षादेव यो विशेष एव स हेतुः सपक्षात्तु यो विशेष एव
स न हेतुरित्युक्तं भवति । तथा चाश्वो ऽयं विषाणित्वादिति सपक्षाद्विशेष
एवेति हेतुत्वेन प्रतिषिद्धो भवति । यस्तु सपक्षैकदेशवृत्तिः प्रयत्नानन्तरीयक-
त्वादिः स सपक्षाद्विशेष एव न भवति अपि तु सामान्यमपीति । तस्य हेतु-
त्वमवधारितमिति । हेतुरेवासावित्यर्थः । परिहरति यद्येवमिति* । यदि
सपक्षादपि यो विशेषः सपक्षैकदेशवृत्तिः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिर्हेतुः एवं विप-
१२९ । ११ क्षादेवेत्यवधारणं बाधितं भवति । यद्भूते अर्थे । न विपक्षादेवेत्येतन्मात्रम-
वधार्यते येन सपक्षैकदेशवृत्तिः प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिर्न हेतुः स्यादपि तु यो
विशेष एव स हेतुरिति प्राप्ते विपक्षादेवेति नियम्यते तेन साधारणस्य वि-
शेषस्य† विपक्षवृत्तेर्हेतुत्वं प्रतिषिद्धं भवति । यथा ऽश्वो ऽयं विषाणित्वादिति
यः पुनर्विशेषश्चाविशेषश्च सपक्षे हेतुः तस्य हेतुत्वे ऽपि न विपक्षादेवेति
बाधितं भवति । यद्यपि चैवं सति सपक्षैकदेशवृत्तेर्हेतुत्वं न श्रुतं तथा [illegible]

* इदं मुद्रितवा० पु० नास्ति ।　　† अवधारणस्येति २ पु० पा० ।

पक्षादेवेत्यनेनावधारणेनानिषिद्धमनुमतमेव । तेन चाश्रुतेनार्थेनार्थवती अव-
धारणे इत्यर्थः । निराकरोति एवं चेति । यथा तत्तुल्यैकदेशवृत्तेरविहितमपि १२९ । ७
हेतुत्वमनिषेधादनुमतमेवं पक्षैकदेशवृत्तेरपीति सो ऽपि हेतुः स्यादित्यर्थः ।
पुनः प्रत्यवतिष्ठते नैष दोष इति । पक्षधर्मत्वे सति विशेष एवेति नियमे
कुतः पक्षैकदेशवृत्तेः प्राप्तिः अपक्षधर्मत्वात्तस्येत्यर्थः । परिहरति यो धर्मः
पक्षस्येत्यनेनेति । पर आह न कर्त्तव्य इति । दूषयितुमवधारणं विकल्पयति
किं पुनरिति । प्रथमकल्पं गृह्णाति अस्तु तावदिति । एतमपि दूषयितुं
विकल्पयति किं पुनरस्येति । सामर्थ्यं प्रयोजनाभिसंबन्धः संभवख्यापनपक्षे
ऽख्यापननिवृत्तिः प्रयोजनम् । असंभवनिवृत्तिपक्षे त्वत्यन्तायोगव्यावृत्तिः फलम् ।
यथा नीलं सरोजं भवत्येवेति । विकल्प्य दूषयति उभयथा ऽपीति । युक्त्य-
न्तरमाह न चेति । अत्यन्तायोगो निषिद्धो भवति न त्वयोग इत्यर्थः ।
पठ्यते चेति । विशेषणसंगतो ह्येवकारो ऽयोगं व्यवच्छिनत्ति यथा चैत्रो
धनुर्धर एवेति हेतुविशेषणं चेदपक्षधर्म एवेति । तस्मात्सिद्धं पक्षैकदेशे वृत्ते-
र्निराकरणमित्यर्थः । निराकरोति सत्यमिति । शेषमनुमानसूत्रे व्याख्यात-
मयमिति नेह व्याख्यातम् । हेतुर्विपक्षाद्विशेषः इति च सौत्रा-
न्तिकपक्षमिति । यत्र त्वनित्यत्वहेतौ लक्ष्ये लक्षणं विचार्यत इति विपक्षा-
भावो वाच्यः । ननु नित्यो विपक्ष इत्यत आह न ह्यसतीति । न हि
निरुपाख्यमाख्यायत इत्यर्थः । न चास्यापादानत्वं नाप्यधिकरणत्वं येन
पञ्चमी वा सप्तमी वा प्रयुज्येतेत्याह न चासतीति । न चासतो विपक्षाद्वृ-
त्त्यभावेन विशेषो ऽस्तीत्याह विपक्षासंभवे सतीति । पक्षस्यैवेति । अत्र
एवकारास्त्रयः पदान्तसनवेतत्वं सूचयन्ति । पक्षस्यैव धर्म इति हेतुलक्षणे
ऽसाधारण एव हेतुः स्यात् । समान एव सिद्ध इति । हेतुलक्षणे अश्वस्य
विषाणित्वे साध्ये गोत्वादिर्हेतुः स्यात् । विपक्ष एव नास्तीत्युच्यमाने अनित्यः
शब्दः प्रमेयत्वादित्यपि हेतुः स्यात् । तस्मात्त्रयः पक्षा ज्ञेयाः । तथा च
पक्षस्य धर्मः समाने च सिद्ध इत्यत्र व्यभिचारो हेतुः स्यात् । पक्षस्य
धर्मो विपक्षे च नास्तीत्युच्यमाने ऽसाधारणो हेतुः स्यात् । समाने च सिद्धो
विपक्षे नास्तीत्युच्यमाने अनित्यः परमाणुः कृतकत्वादिति हेतुः स्यादिति
अतः स्वसमयमभिमतं पक्षमाह पक्षस्येति । शेषं सुबोधम् । अत्र दिङ्नागेन १३० । १

सपक्षे सन्नसन् द्वेधा पक्षधर्मः पुनस्त्रिधा । प्रत्येकमसपक्षे च सदसद्द्विविध-
त्वत इति । न च पक्षधर्मोऽत्र हेतुतदाभासान् दर्शयित्वा तत्र यः सन् सजातीये
द्वेधा चासंस्तदत्यये । स हेतुर्विपरीतो ऽस्माद्विरुद्धो ऽन्यस्त्वनिश्चित इति
हेतुतदाभासविवेको दर्शितः । तस्यार्थः । यः पक्षधर्मः स सपक्षे सन्नसन् द्वेधा
इति स पुनरसपक्षे सदसद्द्विविधत्वतः प्रत्येकं त्रिधा भवतीति पक्षधर्मः सपक्षे
सन् विपक्षे सदसद्द्विविधत्वतस्त्रिधा पक्षधर्मः । सपक्षे द्वेधा विपक्षे सदसद्-
द्विविधत्वतस्त्रिधेति यथोदाहरणं प्रमेयकृतकानित्यकृतप्रत्यक्षप्रयत्नजाः । अनि-
त्ययत्नजास्पर्शानित्यत्वादिषु ते नव । नित्यत्वादिषु साध्येषु प्रमेयत्वादयो
नव । हेतुतदाभासाः तेषां यथासंख्यं नित्यत्वादीति । साध्यान्युदाहरन्ति
नित्यानित्यप्रयत्नोत्थमध्यमपिक्षयाश्वताः । अयत्नानित्यनित्याश्च प्रमेयत्वा-
दिसाधनाः । तदेतेषु हेतुतदाभासेषु हेतुर्निर्द्धारितो येन तदुपन्यस्य वार्त्तिक-
११२ । १२ कारो व्याचष्ट तत्र य इति । तदेतद्दूषयति कथमस्तुतीति । तत्र यः सन् सजा-
तीये द्वेधा चासंस्तदत्यय इत्येतावन्मात्रान्न सम्पूर्णत इत्यर्थः । चोदयति ननु
चोक्तमिति । उक्तं दिङ्नागेन साध्यधर्म्मो यतो हेतुस्तदाभासश्च भूयसेति
तदेतत्परिहरति वक्तमेतदिति । न पुनः पक्षधर्म एवेत्यर्थः । अवधारणमयुक्त-
प्रकृते अथापीति । अवधारणार्थालाभेनोत्तरमाह सत्यमर्थादिति । ननु
पक्षधर्मत्वनिवृत्त्यैव पक्षाव्यापकत्वं गम्यते न ह्यव्यापको भवत्यपक्षधर्मनिवृ-
त्तिमान् इत्यत आह अपक्षधर्मनिवृत्तिमात्रत्वेन चेति । अत्यन्तानिवृत्तावनि-
श्चयेन वृत्तिमात्रं स्यात् नैकान्तिकी वृत्तिरित्यर्थः । चोदयति न प्राप्त इति । परि-
हरति नावधारणस्येति । हेतुत्वाभासावेव पक्षधर्मौ नान्य इति नियमज्ञा-
पनार्थमवधारणमिष्टं भवद्भिरित्यर्थः । प्रकृते अथोऽप्येति । निराकरोति
तथाऽपि सन् सजातीय इति । तदेतत्पूर्वमेव व्याख्यातप्रायम् । द्वेधा
चेति । सर्वथा न वक्तव्यमिति । सन् सजातीय इत्यस्योपादाने ऽनुपादाने
चेत्यर्थः । सन् सजातीय इति नोपादातव्यमिति यदुक्तं तत्र प्रकृते अथ भ-
ऽप्येतेति । निराकरोति अवधारणेति । यद्यवधारणं युज्येत अवधारणार्थ-
युक्त आरम्भस्तदेव त्वयुक्तमित्यर्थः । अन्यो पद इति* । पक्षस्य धर्म इत्यन्यस्मि-
११४ । २ पद इत्यर्थः । अन्यपदे इति । अन्ये पदे ययोः पक्षधर्मत्वत्रिपक्षासत्त्वयोस्ते

* इदं मु· वा· पु· नास्ति ।

तथोक्ते । तत्र द्वैविध्यं निराक्रियतइति* । ननु सजातीयः इति सर्वथेति
सजातीये द्वेधा चेति पदोपादाने ऽनुपादाने चेत्यर्थः । सजातीयएव द्वेधे- १३४ । ५
त्यनेनैवेति । हेतुतदाभासयोरौत्सर्गिके पक्षधर्मत्वे स्थितइति भावः । शङ्कते
अथ मा भूदिति । सजातीयएव द्वेधेति नावधारणमित्यर्थः । निराकरोति
तथा ऽपीति । ननु सजातीये द्वेधेति मध्यमपदे इत्यर्थः । तदेवं सजातीये
एव द्वेधेत्यवधारणं दूषितं संप्रति द्वितीयमवधारणं शङ्कते अथ पुनरिति ।
निराकरोति तथा ऽपीति । तथापि पक्षैकदेशवृत्तिरपि हेतुः प्रसक्तः यदि च
तद्वत्यस्मएवेति नावधार्येत ततो ऽनैकान्तिको ऽपि हेतुः स्यादिति दोषः ।
दिङ्नागस्यैव प्रदेशान्तरहेतुलक्षणम् । ग्राह्यधर्मः पक्षधर्मः । तदंशेन तस्यैव
पक्षस्यांशेन साध्यधर्मसामान्येन व्याप्तो हेतुरिति । तदेव तद्धेतुलक्षणमुपन्य-
स्यास्मिन् पूर्वोक्तं दोषमतिदिशति एतेनेति । अतिदेशमेव स्फुटयति अव्या-
पकादिरिति । यथाश्रुतलक्षणे पक्षाव्यापकस्य हेतुत्वं तदंशेतिव्याप्तम् इत्य-
स्य विवरणालोचनेन सपक्षसत्त्वं विपक्षाच्च व्यावृत्तिरित्यर्थः । तथा च पूर्वोक्त-
दोषप्रसङ्ग इत्यर्थः । सिंहावलोकितन्यायेन दूषयति असंस्तदत्यय इतीति ।
अन्येषां हेतुलक्षणं दूषयितुमुपन्यस्यति तादृगिति । तदेतद्व्याचष्टे तादृशेति ।
त्रिलक्षणो ऽरुचे । पक्षधर्म इति च हेतोरभिधानं तेन त्रिलक्षणं प्रविभा-
गात्मा हेतुरित्यर्थः । दूषयति यत्तावदिति । श्रावणत्वाद्यपीति । तदुक्ता-
ऽसाधारण इत्यर्थः । यस्तु तादृशाविनाभावीति विपक्षे सत्ताप्रतिषेधात् पक्षे
सत्त्वं गम्यते विशेषनिषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञाविषयत्वादिति मन्येत तं प्रत्याह
भवतु तावदिति । एकदेशाभ्यनुज्ञाने ऽपि विशेषनिषेधस्योपपत्तेर्न समस्ता-
भ्यनुज्ञाने प्रमाणमस्तीति भावः । चोदयति ननूपदर्शनग्रहणादिति । परिह-
रति न तल्लभ्यतइति । न हि चाक्षुषत्वमिति । बौद्धानां रूपत्वादिजातेर्नि-
त्यायास्सभावाद् न चाक्षुषत्वमनित्यत्वेन विना भवतीत्यर्थः । यस्तु मन्येत
विशेषनिषेधस्य शेषमात्राभ्यनुज्ञाहेतुत्वेनागृह्यमाणविशेषत्वात् पक्षव्याप्त्यनु-
ज्ञानं तथा चोपदर्शनपदेन पक्षे हेतोः सत्त्वोपदर्शनं भवतीति तं प्रत्याह उपेत्य
चेति । सुबोधम् । तदेवं लक्षणं दूषयित्वा तदुदाहरणं दूषयति यस्त्विदमिति । १३५ । १६
एतस्मिन् हेतुलक्षणइत्यर्थः । प्रयत्नानन्तरीयकत्वं प्रयत्नकारणकत्वं तत्साक्षा-

* इदं मु॰ का॰ पु॰ नास्ति ।

१३६ । १८ त्वारं पर्व्वेव वा तत्र प्रथमे कल्पे दूषणमाह प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्येति । द्विती- यकल्पमाशङ्क्य दूषयति । यथेति । प्रयत्नपदमपार्थकमित्यर्थः । भावात्मकत्वं विकल्प्य दूषयति यथेदमिति । एवमप्युपलब्धेरेवेति । न हि बौद्धदृष्टान्ते किं चिदुपलभ्यमानं नित्यमस्ति येनोपलब्धिर्विशेष्येत इत्यर्थः । प्रयत्नानन्तरमन्यथा चेति । यद्यावदुपलब्धिकर्मं तत्सर्वं प्रयत्नादेव पुरुषव्यापारादेवोपलभ्यते नान्यथेत्यर्थः । शङ्कते अथेति । अस्माकं नैयायिकानामिति भावः । उत्तरं चैवेति । अस्मद्दूषणं चेदास्थाय त्वया बौद्धेनोच्यते ततः प्रयत्नग्रहणेनाप्यनैकान्तिकत्वं तदवस्थमेवेत्यर्थः । अव्यापकं चेति । न हि दृषदृहनाभिघातः प्रस्फुटद्वेणुदलविभागजन्मा टात्कारो ऽस्मदादिप्रयत्नसाध्य इत्यर्थः । शङ्कते अथेति । वर्णात्मकमित्यर्थः । निराकरोति तत्रापीति । पारम्पर्येणापि प्रथम एव वर्णः प्रयत्नानन्तरीयकः न द्वितीयादयः अतिपारम्पर्ये प्रयत्ने त्वतिप्रसङ्गः प्रायेण तस्य तत्र तत्र कुलमत्वादिति । शङ्कते अथ च इति । विशेषः प्रयत्नानन्तरीयकत्वं धर्मिविशेषणं प्रयत्नानन्तरीयकत्वं सामान्यं च हेतुरित्यर्थः । निराकरोति तथा ऽप्यन्य इति । न हि भवतामस्माकमिव विशेषातिरिक्तमस्ति वस्तु सामान्यं यद् यो हेतुः स्यात् । न च कल्पनारोपितं हेतुः सम्यग्ज्ञानस्य भवितुमर्हति न चात्यन्ताघतः कल्पना ऽपि संभवतीति भावः । तदेवमुदाहरणं दूषयित्वा प्रसङ्गेन परेषामुदाहरणविचारं दूषयति यदप्युक्तमिति । यत् खलु सर्वेषामर्थ्यरहितं तदाश्रिताश्रितभावाभावधर्मवन्न भवतीत्यर्थः । नित्यं तु किं चिन्नरूपतीति । तस्य धर्मयोगः संभवत्येव न त्वस्याप्यप्रयत्नानन्तरीयकत्वं त्वप्रत्ययाभिधेयं हि जन्म प्रयत्नेन प्रकारान्तरेण वा विशेषणीयम् । यस्य तु जन्मैव नास्ति तस्य तद्विशेषणं दूरोत्सारितमित्यर्थः । एतेनाभाव इति । नैयायिकाभिमतो ऽप्यभावो व्याख्यातः तस्यापि हि प्रागसतः स्वकारणेन समवाय इति जन्म नास्तीति न तद्विशेषणयोग इत्यर्थः । प्रकृतमुपसंहरति तदेवमिति ।

हेतावुक्ते नाव्याप्तो ऽसौ साध्यधर्मेण हेतुभावे व्यवतिष्ठते न च व्याप्तिप्रदर्शनमुदाहरणमन्तरेणेति हेतुलक्षणानन्तरं क्रमप्राप्तमुदाहरणलक्षणमाह ॥

साध्य–रणम् (सू. ३६)॥ सूत्रमित्युदाहरणसामान्यलक्षणमर्थः

१३७ । ५ दूषितमिति दर्शितम् । अस्य तात्पर्यमाह अथेति । दृष्टान्तानुरूपे

स्य वचनात्मकस्य स्वरूपतो लक्षणं संभवति तस्मात् स्वाभि-
कवचनोपलक्षकत्वेन लक्षणत्वं सामानाधिकरण्यं भजतीत्यभिसंधि
मुदाहरणोपलक्षणमिति । अनेन च समानजातीयेभ्यः प्रति- १३७ । ५
ज्ञाभ्यो ऽसमानजातीयेभ्यश्च प्रमाणादिभ्य उदाहरणं व्यवच्छिन्नं भव-
। साध्येन साधर्म्यमित्यादि भाष्यं तस्यार्थः साध्येन धर्मिणा
ध्येन साधर्म्ये दृष्टान्तस्य स्थाल्यादेः कृतकत्वं तद्धि नित्यत्वेन साध्ये
शब्दे दृष्टान्ते च स्थाल्यादौ समानं तस्मात् कारणात् प्रयोजकात् तद्ध-
र्मभावी तस्यैव साध्यस्य शब्दस्य धर्मो धर्मान्तरं येन विशिष्टः शब्दः विषा-
यितो ऽनित्यत्वेन तदनित्यत्वं तद्धर्मः स एव भावस्तद्भावः सो ऽस्या-
स्तीति तद्धर्मभावी स्थाल्यादिरनित्यत्वधर्मवानिति यावत् । तेन तादृशा
न्तेनोपलक्षितं तद्विषयं वचनमुदाहरणमिति । तत्र वार्तिककारः सूत्रपदं
व्याख्यानाय एव कल्पते भाष्यं व्याचष्टे साध्येनेति । उदाहरणसाधर्म्यादित्यस्य
व्याख्यानं साध्यसाधर्म्यादित्यपि योजयति अत्रापीति । साध्यशब्देनैव
कृतकत्वं साधर्म्ये दृष्टान्तस्य नासाध्येन विपक्षेणाकाशादिना नित्येन ततो हि
कृतकत्वं व्यावृत्तमिति तथा च सव्यभिचारो व्यवच्छिन्नो भवति । साधर्म्यमे-
ति भाष्यविद्धो व्यवच्छिन्नः यस्मात्साध्यसाधर्म्ये तद्धर्मभावी भवतीत्ये-
वासो ऽयं दृष्टान्त उदाहरणमिति यावद्वाक्यं न समाप्यते तावद्दृष्टान्तएव
भवति किं कृतश्चिदिति । अवधारणद्वयप्रयोगिनः साध्यसाधर्म्याद्दृष्टान्तो
ऽयमेव तद्धर्मभावी भवतीति गतार्थं तद्धर्मभावीत्येतदिति भावः । उत्तरं ११ । ८
भवत्यपीति । यथा नित्ये शब्दे साध्ये ऽमूर्तत्वादेः साध्येन शब्देन
धर्मः साधर्म्यात् कर्म न तद्धर्मभावि भवति नित्यं न भवतीत्यर्थः । साध्ये-
नेत्यवधारणेनैवैतदुदाहरणं प्रत्युक्तमिति । शिष्योपाध्याययश्यामत्वमेतत्तनय-
त्वादयो ऽनौपाधिकसंबन्धा उदाहार्याः । हेतुलक्षणे तु सामान्यलक्षणापेक्षं विशे-
षलक्षणमिति नातिव्याप्तिः । अथ साध्यसाधर्म्यग्रहणेन साधनविकलमनु-
दाहरणं भवतीत्युक्तं भवति । यथा नित्यः शब्दो ऽमूर्तत्वात्परमाणुवदिति
तद्धर्मभावीत्यनेन साध्यविकलं परास्तम् यथा नित्यः शब्दो मूर्तत्वात्कर्मव-
दिति । एतेनोभयविकलमपि परिहृतं यथा नित्यः शब्दो ऽमूर्तत्वात् घटवत् ।
नुपादानेन च साध्यसाधर्म्यात्प्रयुक्तं तद्धर्मभावित्वं यत्र वचने प्रदर्श्यते

तदेवोदाहरणं नान्यदिति दर्शितं भवति । प्रयोजकत्वं च साध्यसाधर्म्य
हेतोः स्वाभाविकः संबन्धो व्याप्यत्वमिति यावत् । प्रयोज्यत्वं च साध्य
धर्म्मस्य व्यापकत्वमिति यावत् । तेनाप्रदर्शितान्वयविपरीतप्रदर्शितान्वययो
नुदाहरणत्वमुक्तं भवतीति । तद्यथा अनित्यः शब्दः उत्पत्तिमत्वात् घ
वदिति । यो यो ऽनित्यः स स उत्पत्तिमान् यथा घट इति समाख्यानि
वचनसामर्थ्यात् सामान्यलक्षणमप्यनेन सूचितमित्याशयवता भाष्यकृता सम
१३७ । ११ व्यानिरुक्तिः कृता तां वार्त्तिककारो दर्शयति उदाह्रियते ऽनेनेति । चो
यति ननु चेति । परिहरति नैष दोष इति । वचनस्य विशेषणत्वेनोपल
क्षणत्वेनेत्यर्थः । अभिधीयमान इति चाभिधानोपलक्षणपरं नाभिधेयपरम्
असामानाधिकरण्यदोषस्य तावदवस्थानात् तद्धर्मभावीति सूत्रावयवव्या
नपरं भाष्यं तस्य धर्म इत्यादि । अथ चोत्तरमिति पाठाभिप्रायं तदेतद्भा
मनुभाष्य व्याचष्टे तस्य धर्म इति । तस्य धर्मस्तद्धर्म इति हि धर्मस्य
न्धित्वेन पृथग्वचनम् । न च धर्म एव धर्मस्य नापि धर्मान्तरं धर्मस्य
तु धर्मिण इत्यर्थः । भाष्यकारीयामनुपपत्तिमुक्त्वा वार्त्तिककारः स्वकीयामप्य
धर्मे च साध्य इति । अनेन हेतूदाहरणोपनयलक्षणे* व्याघात उक्तः । भा
साध्यसाधर्म्यादुत्पत्तिधर्मकत्वादिति तद्व्याचष्टे तस्य धर्मिण इति
तद्धर्मभावी भवतीति तदनुपपन्नं न हि कृतकत्वात् स्थाल्यादेरनित्य
भवति जायते बीजादिवाङ्कुर इत्यत उक्तं भवति चिपते वैधर्म्योदाह
स्य लक्षणम् ।

तद्वि—तम् (सू. ३७) ॥ अनुवृत्तेन पूरयित्वा सव्याख्यानसूत्रं पठ
१३८ । ६ साध्यवैधर्म्यादतद्धर्मभावी दृष्टान्त उदाहरणमिति । सात्मकतया
ध्येन जीवच्छरीरेण वैधर्म्याद् घटादेर्दृष्टान्तस्य सात्मकत्वसाधर्म्यविरहादि
यावत् । तस्य साध्यस्य जीवच्छरीरस्य धर्मः प्राणादिमत्त्वं तद्धर्मः स एव भा
स्तद्धर्मभावः सो ऽस्यास्तीति तद्धर्मभावी न तद्धर्मभावी अतद्धर्मभावी प्रा
दिरहितो घटादिरिति यावत् । एतदुक्तं भवति । यत्र घटादौ साध्यधर्माभा
प्रयुक्तः साधनधर्माभावः स घटादिर्वैधर्म्यदृष्टान्तः तद्विषयः शब्द उदाह
मिति । सूत्रस्थश्च वाशब्दः समुच्चये वेदितव्यः । व्यतिरेकविषयत्वा

---

* सूत्रेति ३ पु॰ पा॰ ।

र्म्योदाहरणस्येति । अत्र भाष्यकारेणान्वयव्यतिरेकी पूर्वसूत्रोदाहृतो ऽव्याप्युदा-
हृतः साधनधर्माभावप्रयुक्तत्वं च साध्यधर्माभावस्योक्तं तन्नायुक्तम् । अन्वय-
व्यतिरेकिणि हेतौ सत्यपि वैधर्म्ये साधर्म्योदाहरणमेवोचितं तत्र तत्पूर्वकत्वा-
द्वैधर्म्यप्रतीतेः । ऋजुमार्गेण सिध्यतो ऽर्थस्य वक्रेण साधनायोगात् । व्याप्यव्याप-
कभावश्च यादृशो भावयोस्तदभावयोस्तद्विपरीतो बोद्धव्यः अन्यथा सपक्ष-
देशवर्ती न हेतुः स्यादिति मन्यमानो वार्तिककार आह उदाहरणमवी- १३८ । ७
हेताविति । तन्नास्माभिः सूत्रं योजयद्भिरुक्तमिति । अथाचार्यदेशीयानाम-
र्षसूत्रपाठदूषणं नास्माकमार्षसूत्रपाठे ऽस्तीति प्रतिपिपादयिषुराचार्यदेशीयानां
पाठमभिप्रायं चाह अन्ये त्विति । अर्षे हि पाठे सामानाधिकरण्याद्दृष्टान्तस्या-
र्थरूपस्य साध्यरूपेणोदाहरणेनैक्यं स्यात् । यदा तु दृष्टान्तस्योदाहरणमिति पाठः
तदा नायं दोषः दूषणं चापरेषां यथा न दृष्टान्तस्योदाहरणेन सामानाधिकर-
ण्यम् । एवंभावित्वस्याप्यर्थरूपस्य* स्वविषयवचनोपलक्षणत्वेन तु सामाना-
धिकरण्यं दृष्टान्ते ऽपि तुल्यम् । तस्मादार्षमेवास्त्विति । आर्षे ऽपि पाठे परोक्तं
दूषणमुपन्यस्यति एतस्मिन्नपीति । उपहासे किलकारः ण्यन्ताद्भवतेस्ताच्छी-
ल्ये णिनिना भावीति व्युत्पन्नः तथा च तद्धर्मकारित्वमर्थः । न च ज्ञापनाद्
अन्या क्रिया संभवतीति गमकत्वम् । तच्च सर्वेषामवयवानामभिन्नमिति
साधारणत्वान्न वक्तव्यमित्यर्थः । तदेतदभ्युपगमेनैव परिहरति मायमिति ।
अन्ये तु तद्धर्मभावीत्येतद्विकल्प्य दूषयन्तीत्याह अन्ये त्विति । तत्र प्रथम-
कल्पे दूषणमाहुः तद्यदीति । नायं सूत्रार्थः सर्वावयवसाधारण्यादिति
तस्मान्न किं चिदेतत् । तद्धर्मं भावयितुं शीलमस्येति द्वितीयकल्पे दूषणमाहुः
दधिकन्याय इति । संभवे व्यभिचारे च विशेषणमर्थवद् न संभवमात्र इत्यर्थः ।
तदेतत्परेषां दूषणं दधिकन्यायमालम्ब्य परिहरति न वक्तव्यमिति । संभव-
व्यभिचाराभ्यां समर्थं विशेषणमित्यर्थः । न बहुव्रीहाविति । अन्यपदार्थविव-
क्षयैवेनिराम्नोयते सा च बहुव्रीहिणैव लभ्यतइति कृतमनेनिनेत्यर्थः ।
द्भावेन चेद् अत एवाह अथावश्यमिति । प्रयोजनानन्तरं भाविग्रहणस्या-
भाविनो ऽपि सन्तीति । अथ सुबन्धुना प्रतिपादयस्त्रयो ऽवयवा दुर्विहिता
साध्यलक्षणेनेत्युक्तं तद्दूषयति तदेतस्मिन्निति । तदेवमुदाहरणलक्षणमु- १३९ । १४

* रूपत्वादिति ३ पु॰ पा॰ ।

१३९ । १८ पपाद्य परेषां लक्षणं दूषयितुमुपन्यस्य व्याचष्टे तथा सिद्ध इति । यथा च स एव साध्यो विशिष्टः प्रत्ययभेदाभेदित्वेनेति प्रत्ययः कारणं तदेतत्साध्यसाधनयोर्धर्म्मं दृष्टान्तस्य बौद्धराद्धान्ते ऽव्यापकं स्थाल्यादौ दृष्टान्ते कृतकत्वानित्यत्वरूपसाध्यसाधनधर्मत्वविकल्पनात् प्रागभावो हि स्थाल्याः कृतकत्वं प्रध्वंसाभावश्चानित्यता राद्धान्ते बौद्धानां न चैवमुभयं स्थाल्यामस्ति तस्याः स्वाभावविरोधित्वादिति दूषयति यत्र चिरस्फूर्जता ऽपीति । एतेनेति । अव्यापकत्वेन निर्दृश्यते ऽस्मिन्ननेन चेति । निदर्शनं साध्येनानुगमो हेतोः साध्याभावे च नास्तितेति च प्रत्युक्तं कृतकत्वानित्यत्वयोः स्थाल्यामसंभवदर्शनादव्यापकत्वेन चास्मद्राद्धान्ते यथा तयोः स्थाल्यादौ संभवः तथोक्तं हेतुलक्षणसूत्र इति । भाष्ये पण्डितरूपवेदनीयमिति । प्रशस्तपण्डितवेदनीयमित्यर्थः । स्वप्रतिपत्तौ व्याप्तिस्मरणानन्तरं तथा चायं न तथेति वा परामर्शे चासौत्पादात् उदाहरणवचनस्य च व्याप्तिप्रतिपादकत्वात् परामर्शस्थाने हेतोरुपनयस्योदाहरणपूर्वकत्वनियमात् उदाहरणानन्तरमुपनयं लक्षयति ।

उदा-यः (सू. ३८) ॥ अपेक्षापदं भाष्यकृद्व्याचष्टे उदाहरणतन्त्र इति । उदाहरणवशः वश्यत इति वशः वशिन उदाहरणस्य वश्य इत्यर्थः । एतदेव कर्मणो ऽभावं निष्कृष्य विवृणोति वशः सामर्थ्यं वशेन उदाहरणस्य बले न उपनयेनाभिसंबन्ध इत्यर्थः । तथात्वातथात्वयोर्विषयं विभजते साध्यसाधर्म्ययुक्त इति । ननु हेतोरुपसंहार उपनयो न साध्यस्य तथा चानुपपन्नः साध्यस्योपसंहार इत्यत उक्तं साध्यस्य शब्दस्योत्पत्तिधर्मकत्वमिति उदाहरणसिद्धव्याप्तिहेतुमत्तया साध्यमुपसंह्रियते न स्वरूपेणेत्यर्थः । तथाप्युदाहरणापेक्ष उपसंहार उपनय इति सामान्यलक्षणम् । तथा न तथेति चेति सामान्यलक्षणापेक्षे विशेषलक्षणे इति बोद्धव्यम् । अत्र केचिदाहुः हेतुवचनादेव सोदाहरणात् साध्यसिद्धेरुपनयानुपनय इति तन्निराकर्तुमाह वार्त्तिककारः यथा तथेति । प्रति[illegible]

१४० । ५ नार्थं तदेतत् प्रश्नपूर्वकं विभजते किं पुनरिति । तदनेन स्वप्रतिपन्न[illegible] तथा परेषामनियतप्रतिपादकत्वात् स्वप्रतिपत्त्यनुसारेण परो बोधयितव्यः व्याप्तिस्मरणानन्तरोत्पन्नलिङ्गपरामर्शपूर्वकत्वं स्वानुमानस्य [illegible]

तथैव परे बोध्यन्ते। तथा च परामर्शज्ञानहेतोरुपनयस्य सिद्धमर्थवत्त्वम्। १४० । ८
न च यथा लिङ्गपरामर्शज्ञानान्वयव्यतिरेकानुविधायमनुमेयज्ञानस्य तथा दधि-
मन्थनाद्यनुविधानमपि येनातिप्रसङ्गश्चोद्येतेति। प्रयोजनान्तरमुपनयस्याह
साध्ये वा संभव इति। चोदयति ननु चेति। यद्यपि साधनतया कृतक-
त्वमुक्तं प्रतिज्ञानन्तरं प्रतिपन्नं साधनस्यैवापेक्षितत्वात् तथाऽपि तत्रासिद्धं
तत् साधनत्वेन व्यवतिष्ठत इति स्वसिद्धिमाक्षिपतीति सामर्थ्यादिति भावः। परि-
हरति नोक्त इति। यत्परः शब्दः स शब्दार्थ इति शाब्दाः। साधनत्वपरश्च
कृतकत्वादिति सामर्थ्यादाक्षेपे तूदाहरणमपि न प्रयोक्तव्यम्। अत्रापि
साधनत्वसामर्थ्यादाक्षेपाद् व्याप्तस्य साधनत्वयोगात् तद्विपर्ययस्यापि प्रमेय-
त्वादेः शब्दनित्यत्वादौ साधनत्वप्रसङ्गे प्रयोगो ऽसिद्धे ऽपि तुल्य इति
व्याप्तिप्रदर्शनार्थोदाहरणप्रयोगवद्धेतोः सिद्धत्वप्रतिपादनाय उपनयस्यापि
प्रयोग इति रमणीयम्। निगमनलक्षणावतारपरं भाष्यं द्विविधस्य पुनरिति।
साधर्म्येण वैधर्म्येण द्विविधानामपि हेतूदाहरणोपनयानां समानं निगमन-
लक्षणमित्यर्थः।

हेत्व–नम् (सू. ३९) ॥ तस्मादिति। हेत्वपदेशात्तद्धुतकमनित्यः
शब्द इति प्रतिज्ञायाः पुनर्वचनम्। यद्यपि च सिद्धनिर्देशो निगमनं साध्यनि-
र्देशश्च प्रतिज्ञा तथा ऽपि यस्यैव प्रतिज्ञायां साध्यत्वमासीत् तस्यैव निगमने
सिद्धत्वमित्यवस्थावन्तमेकमाश्रित्य समानविषयतया निगमनं प्रतिज्ञेत्युपचर्यते
तथा च पुनर्वचनमप्युपपन्नं तदेतद्भाष्यकारो व्याचष्टे साधर्म्योक्त इति।
उपपादयति निगम्यन्त इति। साधर्म्यवैधर्म्ययोः प्रतिज्ञातः प्रभृति निग-
मनान्तं प्रयोगमाह तत्रेति। तत्र प्रथमसूत्रवदेव यथास्वमवयवेषु प्रमाणानां
समन्वायं स्तोतुं संभवमाह। अवयवसमुदाये चेति। आप्तोपदेशस्येति।
ति। स्वदेव सोम्येदमग्र आसीदित्यादेराप्तोपदेशस्य प्रत्यक्षानुमानाभ्यां प्रति-
सन्धानात्। ननु कस्मात् प्रतिज्ञैवाप्तोपदेशो न भवति कृतमस्या आगमान्तर-
विषयत्वेनेत्यत आह। अनृषेश्चेति। अनुमानं हेतुः। स्यादेतद् द्वितीयं
लिङ्गदर्शनं हेतुर्न च तदनुमानं तृतीयस्योपनयविषयस्य लिङ्गदर्शनस्य तथा-
त्वादित्यत आह उदाहरण इति। उदाहरणे दृष्टान्तधर्मिणि साध्यसाध-
नयोः प्रतिबन्धं सादृश्यं सम्यग् दृष्ट्वा लिङ्गस्य प्रतीतेः। एतदुक्तं भवति

यद्यपि त्रयाणामपि लिङ्गदर्शनानां संस्मृतीनामनुमानत्वं तथा ऽपि तदे
देशे मध्यमे ऽपि लिङ्गदर्शने समुदायोपचारादनुमानव्यपदेश इति प्रत्यक्ष
वयमुदाहरणं कस्माद् दृष्टेनोदाहरणे प्रतिबन्धेनादृष्टसाध्यधर्मिण्यनुमेयं
सिद्धेः यदि पुनर्न मूलं प्रत्यक्षमास्थीयेतान्यव्यवस्थया नादृष्टं सिद्धेदिति भाव
निगमनप्रयोजनं प्रतिपादयति सर्वेषामिति । प्रतिज्ञादीनामुपनयान्ता
मेको ऽर्थः स्वभावप्रतिबद्धं लिङ्गं वा अनुमेयं वा तस्य प्रतिपत्तिः तस
सामर्थ्यप्रदर्शनं निगमनमिति तदनेनैकार्थत्वं दर्शितम् । द्विविधं हि प्रये
जनं तथावान्तरं स्वभावप्रतिबद्धं लिङ्गप्रतीतिः परमं च साध्यप्रतीतिरि
संप्रति विभागे साकाङ्क्षत्वं दर्शयति । इतरेतराभिसंबन्ध इति । अभि
संबन्धेन फलेनाकाङ्क्षामुपलक्षयति असत्यामिति । प्रथमं हि प्रतिज्ञापदं त
नरकाले हि साधनाकाङ्क्षायां प्रतिज्ञामाश्रित्य हेतुपदं प्रवर्तते न पुनः प्र
ममेव हेत्वपेक्षेति हेतुलक्षणे ऽस्माभिः प्रतिपादितमिति । हेतुपदवि
आकाङ्क्षां दर्शयति । असति हेताविति । उदाहरणाभावे ऽप्यपेक्षाम
असत्युदाहरणे इति । उपनयाभावे ऽप्यपेक्षामाह उपनयं चान्तरेणेति
निगमनाभावे ऽप्यपेक्षामाह निगमनाभावे चेति । अवयवानां प्रातिस्वि
प्रयोजनमुक्तमपि विवक्षिततया भाष्यकारः प्रतिपादयति अर्थेति । पञ्चाव
वप्रतिपादनप्रयत्नस्य प्रयोजनं दर्शयति न चैतस्यामिति । कथं पुनः प्र
मतइत्यत आह प्रत्येकस्याप्येति । व्यवस्थापिते न जातेरवसर इत्य
व्यवस्थिते हीति । अत्र के चिदाहुः निगमनमसाधनाङ्गं कथं प्रतिज्ञ
गतार्थत्वादिति तन्मतमपाकर्तुं वार्त्तिककारः सप्रयोजनं निगमनं दर्शय
१४० । १५ प्रतिज्ञाविषयस्यार्थस्येति । चतुर्भिः खल्ववयवैर्हेतोस्त्रीणि रूपाणि द्वे
प्रतिपादिते न त्वबाधितविषयत्वासत्प्रतिपक्षितत्वे । पञ्चसु वा चतुर्षु
रूपेषु हेतोरविनाभावः परिसमाप्यते तस्मादबाधितत्वासत्प्रतिपक्षितत्वरूप
यसंसूचनाय निगमनं तदिदमुक्तं विपरीतप्रसङ्गप्रतिषेधार्थमिति । बाध
प्रतिपक्षे वा साध्यविपरीतप्रसङ्गः स्यादिति । सो ऽयं प्रतिज्ञाविषयार्थस्य अने
प्रमाणमूलावयवोपपत्तौ सत्यां प्रतिज्ञेयस्यार्थस्य सिद्धतया पुनर्वचनेन निगमने
प्रतिषिध्यते । न च प्रतिज्ञावचनादेव तत्सिद्धिः तस्य साध्यपरत्वात् । न च
न्यपरादप्याक्षेपात्सिद्धिः हेत्वादिप्रयोगवैयर्थ्यप्रसङ्गात् प्रतिज्ञात एव संबो

संभवात् । तस्माद्रूपद्वयप्रतिपादनार्थं निगमनं यथा च त्रैरूप्यातिरिक्तमेतद्रूप-
द्वयं तथोपपादितमस्माभिः प्रथमसूत्रे । हेत्वाभासेषु च शेषं दर्शयिष्यत इति ।
एतस्मिन् सूत्रार्थे परस्य प्रतिज्ञायां निगमनं गतार्थं मन्यमानस्याशङ्कावकाशो
नास्ति । यस्तु मन्येत न हेतोरविनाभावसिद्धिमन्तरेण सिद्धिनिर्देशो निगमनं
भवति न च पाञ्चरूप्यं विना ऽविनाभावसिद्धिः निगमनात्तु तत्सिद्धौ न
सिद्धनिर्देशो निगमनमपि तु तदपि साध्यनिर्देश एवेति तं प्रत्युपेत्य तद्दोषनि-
राचिकीर्षया परेषां वाक्यमुपक्षिप्यते । परेषां वाक्यं पठति उपनयनिगमने १४० । १८
त्विति । दूषयति इदं तावदिति । यथाश्रुति निगमनोपनययोरभेदं साधयति
योगतं चाविशेषं हेतुमाह तत्रैतदालोचनमनयोरैक्यं कारकस्य कार्यस्य द्विपदा-
वर्तितम् । शङ्कते अथ हेतूपमयोरिति । उपलक्षणं चैतत् प्रतिज्ञानिगमने
इत्यपि द्रष्टव्यम् । अर्थाविशेषादिति अविशिष्टार्थत्वादित्युन्नेतव्यम् । तथा
च सैवन्ध इति शङ्कितुरभिप्रायः । अत्रापि दोषमाह स विपर्ययेति । पुनः
शङ्कते अर्थैकप्रयोजनत्वेनेति । निराकरोति तथापीति । सिद्धान्त्येकप्रयो-
जनत्वे साध्ये हेतोरविरोधो हेतुस्तु न प्रतिज्ञार्थादतिरिच्यत इत्यर्थः ।
तद्दर्शितमिति । अन्यश्च हेत्वर्थो ऽन्यश्चोपनयार्थ इत्येतद्दर्शितमित्यर्थः ।
एतेनोपनयनिगमनप्रयोजनाभिधानेन ये त्र्यवयवं वाक्यमाहुस्तन्मतमपास्त-
मित्याह । पक्षधर्मत्वेनेति । यत्तु परैरुपनये दूषणं विकल्प्याभ्यधायि तत्राग्रदु-
न्यस्यति यदपि यथा तथेति । सर्वसामान्ययोगे हि तदेव स्यान्न तु तथेति
अन्यथा शब्दस्य कृतकत्वादिति न हि यथा घटः कृतकः तथा शब्दो ऽपि
कृतकः घटशब्दयोरभेदप्रसङ्गादित्यर्थः । तस्मात्सामान्यप्रतिषेधे विशेषप्रतिषे-
धे च कृतकत्वसामान्यं परिशिष्यते तस्य च यथातथाभावयोरभावात्कृतकत्वा-
दित्येव स्यात् तथा च न हेतोर्व्यतिरेक उपनयः स्यादित्याह परिशेषा-
दिति । तदेतत्परेषां दूषणं निराकरोति तदप्ययुक्तमिति । यथा तथेति १४१ । १०
वाक्यमुपमानैकदेशमुपमानमुपचारात् उपमानमर्थो यस्य सो ऽयमुपमा-
नार्थ उपनयः तस्य भावस्तत्त्वं तस्मात् तत्रोपमानं न सर्वथा साध्यसाधन-
साम्यमाश्रित्य प्रवर्तते साध्ये शब्दे साधनस्य कृतकत्वस्य स्थालीगतस्य यः
सर्वथाभावः स्थालीत्वाद्येकार्थसमवायः तमाश्रित्य न प्रवर्तते तथा च
शब्दस्थाल्योरभेदप्रसङ्गाद्यथातथेत्येव न स्यात् । तस्मात्स्थालीस्थप्रकारान्तर-

व्युदासेन कृतकत्वसामान्यमात्रसाधारण्येन यथातथेत्युपमानोपपत्तिरित्यर्थः ।
नन्वेवमपि कृतकत्वसामान्यमात्रं शब्दे स्यान्न तु यथातथाभावः तथा च
१४१ । १२ न हेतोरतिरेक इत्युक्तमत आह कृतकत्वसामान्यं त्विति । न हि
जातु शाबलेयसन्निधौ गोत्वसामान्यमात्रं भवत्यपि तु विशेषसहितं तथा च
यथाभाव उपपन्न इत्यर्थः । एतेन यत्परैरुपनयस्य दृष्टान्तादभिन्नत्वं वर्णितं
तदपि परास्तमित्याह गतार्थत्वादिति । अनेनोपमानसमानत्ववर्णनेन एत-
देव विभज्यते यदप्युक्तमिति । व्याप्तिप्रदर्शनविषयो दृष्टान्तः दृष्टव्याप्तिकस्य
हेतोः साध्यधर्मिण्युपसंहार उपनय इति महान् भेद इत्यर्थः । एतेन निगमनं
प्रतिज्ञायाः समानाभिधेयत्वे ऽपि प्रतिज्ञार्थत्वेन प्रयुक्तम् । प्रतिज्ञायाः साध्यपर-
त्वाद् निगमनस्य विपरीतशङ्कानिवृत्तिपरत्वादिति प्रयोजनभेदसामान्यमात्रविव-
क्षया एतेनेत्युक्तम् । अथ भाष्यकारैरेकस्मिन्नन्वयव्यतिरेकिण्येव वीतावीतवा-
क्ये पञ्चावयवे उदाहृते तत्र कदा चिद् भ्रान्तिः स्यादेकोदाहरणतया द्वे
अपि वाक्ये परस्परापेक्षे एवेति तन्निराकरणायाह ते एते इति । न पुनर-
न्वयि व्यतिरेकि चेत्येकं वाक्यमित्यर्थः । अथ भाष्यं तर्कलक्षणावतारपरम्
अत ऊर्ध्वमिति । उद्देशक्रमानुसारेण ।

अथ-तर्कः (सू. ४०) ॥ तर्कप्रवृत्तिक्रममाह अविज्ञायमानत-
त्त्वे ऽर्थ इति । यद्यपि संशयस्य पश्चादेव जिज्ञासा भवति तथा ऽपि जिज्ञासा-
याः परस्तादपि संशयो भवति स चात्र विवक्षितः तर्कप्रवृत्त्यङ्गत्वात् तर्को हि
प्रसङ्गापरनामा द्वयोः पक्षयोरेकतरनिषेधेनैकतरः प्रमाणविषयतया ऽभ्यनुज्ञा-
तव्य इति विषयप्रत्यासत्त्या तर्कप्रवृत्तिं प्रत्यङ्गता संशयस्येति । कारणोपपत्त्येति
व्याचष्टे संभवत्यस्मिन्कारणं प्रमाणमिति । अत्र च कारणव्याख्यानं प्रमा-
णमिति उपपत्तिव्याख्यानं संभवतीति अनुज्ञाव्याख्यानम् एवमेतन्नेतर-
दिति । एतदुक्तं भवति । यस्मिन्विषये प्रमाणं प्रवर्तितुमुद्यतं तद्विपर्ययाशङ्कायां
न तावत्प्रवर्तते न यावदनिष्टापत्त्या विपर्ययाशङ्का ऽपनीयते तदपनय एव च
स्वविषये प्रमाणसंभव इति चोपपत्तिरिति व्याख्यायते । तथा प्रमाणस्योपपत्त्या
इतिकर्तव्यतया प्रमाणस्याभ्यनुज्ञातस्य विशोधिते विषये प्रमाणमप्रत्यूहं
प्रवर्तते । न चोपपत्तिरेवास्तु निश्चयहेतुः कृतं प्रमाणेनेति वक्तव्यम् । उप-
पत्तेः स्वतन्त्राया आश्रयासिद्धतया स्वतो निश्चयायोगात् तदुपपादितं प्र-

मनूपपद्यत इति । उदाहरणमाह निदर्शनमिति । स्वकृतस्य कर्मण* इत्यादिना भा-
पूर्वस्य कारणमित्यन्तेन संसारो दर्शितः उत्तरेत्यादिना ऽपवर्ग इत्यन्तेना-
पवर्गः । तेन संसारापवर्गौ विप्रतिपन्नौ वादिप्रतिवादिनौ प्रति आत्मनित्यत्वविषयं
प्रमाणं वर्तमानम् अनेन तर्केणानुगृह्यत इति प्रमाणविषयविपर्ययाननुज्ञैव प्रमा-
णविषयाभ्यनुज्ञा ऽनिष्टप्रसक्ताविपर्ययस्यैव साक्षान्निवर्तनात् । अत एव भाष्ये
उपसंहारः † यत्र कारणमनुपपद्यमानं पश्यति तन्नानुजानातीति ।
ननु यदि तर्क एवमेतन्नेतरदित्येवमाकारः कथं पुनरयं तत्त्वज्ञानार्थो न तु
तत्त्वज्ञानमेवेति चोदयति कथं पुनरिति । परिहरति अनवधारणादिति ।
धर्मयोर्निश्चयादत्यन्तभेद उक्तः भावितान्निर्णितात् । अत एव प्रसन्नान्नि-
र्मलादिति । प्रमाणस्य सामर्थ्यादिति तर्कस्य स्वातन्त्र्यमपाकरोति । स्यादेत-
द्यदि न तर्कस्तत्त्वनिश्चयसाधनमपि तु प्रमाणमेव हन्त भोः किमर्थं तर्हि
वादे प्रमाणतर्कसाधनेत्युक्तमित्यत आह सो ऽयं तर्क इति । व्याप्त्यभिप्रायेण
प्रमाणानीति प्रमाणविषयविपर्ययाशङ्काविघटितानि प्रमाणानि प्रतिसंदधान
इत्यर्थः । वार्तिककारः सूत्रतात्पर्यमाह अस्येति । समानजातीयात्संशयादेरस- १४१ । २१
मानजातीयाच्च स्मृत्यादेर्व्यवच्छिद्यते । यद्यपि संशयजिज्ञासे अप्यविज्ञाततत्त्वे ऽर्थे
प्रवर्तेते तथा ऽपि न कारणोपपत्तित इति तयोर्व्यवच्छेदः । तत्त्वं व्याचष्टे
यथेति । समानासमानजातीयव्यवच्छिन्नमविपरीतं रूपं‡ तत्त्वमित्यर्थः । चोद-
यति कुतः पुनरिति । न हि सामान्यज्ञानविधायकं पदमत्रास्तीत्यर्थः परि-
हरति अविज्ञातेति । विशेषनिषेधः शेषाभ्यनुज्ञाहेतुरित्यर्थः । विगृह्णाति
अविज्ञाततत्त्व इति । समासो ऽयमिति । अवधारयति षष्ठीविग्रहेणेति ।
युक्तमुपपन्नं तृतीयाविग्रहेण त्वनुपपन्नमित्यर्थः । संशयवाद्याह विशेषहेत्व-
भावादिति । युक्तमिति प्रतिज्ञामात्रेणोच्यते न त्वत्र हेतुरभिधीयत इत्यर्थः ।
युक्तत्वे हेतुमाह युक्तमर्थग्रहणसामर्थ्यादिति । अन्यश्चोदयति अर्थग्र-
हणमन्तरेणापीति । ज्ञेयेन हि ज्ञानं निरूप्यते न ज्ञाता तस्य साधारण्या-
दिति सामर्थ्यमित्यर्थः । गूढाभिसंधिः परिहरति एवमपीति । तस्याभिसंधि-
भेदमुररीकृत्य चोदयति मा भूत्समास इति । उत्तरवाद्याह भवत्येवेति । १४२ । १५

* युक्तत्वेति ३ पु॰ पाठः । † अत एवान्ते भाष्यकार उपसंजहारेति ३ पु॰ पा॰ ।
‡ तर्कमिति ३ पु॰ पा॰ ।

१४२ । १६ नाद्याप्यनेन स्वाभिप्रायो दर्शित इति मत्वा पुनश्चोदयति अनुक्तेऽपीति
उक्तपरिहारपूर्वं स्वाभिप्रायमुद्घाटयति अत्रोक्तमिति। समस्तानभिधान-
प्रसङ्गाद्वेति स्वाभिप्रायोद्घाटनम्। एतदुक्तं भवति सामर्थ्यप्राप्तस्यानभिधानेति-
प्रसङ्ग इति न सामर्थ्यमाश्रित्य लक्षणे संशयो निराकरणीय इति तन्निरा-
करणार्थमर्थग्रहणं कर्तव्यमिति । अत्र चोदयति अविज्ञाततत्त्वइति न
वक्तव्यमिति* । न हि तत्त्वे ज्ञाते तत्त्वज्ञानार्थिता भवति तस्माद्गम्यते
अविज्ञाततत्त्वइति भावः। गूढाभिसंधिरुक्तं परिहारं स्मारयति अत्र ताव-
दुक्तमिति। अविदिताभिप्रायश्चोदक आह मा भूदिति। ऊहस्तर्क इत्ये-
तावदेवेत्यर्थः। उत्तरवादी स्वाभिप्रायमुद्घाटयति न बुद्धिधर्मेति । यद्यपि
नास्माकं राद्धान्ते शुश्रूषादयो बुद्धिगुणाः बुद्धितत्त्वस्यैवाभावात् तथा ऽप्या-
त्मगुणा अपि सांख्याभिप्रायेण बुद्धिगुणा उक्ताः । एतदुक्तं भवति यद्यूहस्तर्क
इत्येतावदुच्येत यदि वा तत्त्वज्ञानार्थमूहस्तर्क इत्येतावन्मात्रं ततो विज्ञा-
ततत्त्वे ऽपि यदूहः पूर्वानुभूतपरिच्छेद्यात्मा जायते पुनस्तत्त्वज्ञानार्थं सो
ऽपि तर्कः स्यात् तस्मादविज्ञाततत्त्वइति वक्तव्यमित्यर्थः । यद्यपि कारणो-
पपत्तित इत्येतस्मादप्ययमर्थो गम्यतएव तथा ऽपि कारणोपपत्तेरेवंरूपत्वं
नाविज्ञाततत्त्वग्रहणमन्तरेण भवति । तथा हि अधिगतपरिच्छेदात्मा ऽप्यूहः
कारणस्योपपत्त्या संभवेन ज्ञायते कारणासंभवे कार्यस्यासत्त्वाद् न त्वविज्ञा-
विज्ञाततत्त्व इति ततो व्यवच्छेदः । तथा च सति प्रमाणमपि तर्कः स्यादत
उक्तं कारणोपपत्तित इति । उक्ते सति प्रयोजनानुसरणं न त्विह लाघवादरः
सूत्रकारस्येति मन्तव्यम् । चोदयति षष्ठ्याभिधानमिति† । परिहरति न
विभक्तिव्यत्ययादिति । यथा ऽन्यत्र कणभुजः सूत्रे विप्रतिपन्नः पृच्छति
कस्मात्। प्रष्टैवैकग्रन्थेनाह यदि व्यत्ययेनेति । परिहरति न युक्त इति ।
सामान्येनाधिगतस्य विशेषेण ज्ञापनार्थम् । नित्यत्वादयो विशेषाः समवा-
यिनः वह्न्यादयश्च धूमादिसंयोगिन इति । शेषं सुगमम् । दूषयति ऊहा
संशयनिर्णयाभ्यामिति। केचित्सिद्धान्तैकदेशिनो ऽनुमानं तर्क इत्याहुः
अन्ये त्वनुमानमेव युक्त्यपेतं विपर्यये ऽनिष्टप्रसङ्गापेतं तर्क इति वर्णयन्ति।
१४४ । ८ तत्र प्रथमचोदकं प्रत्याह यस्तावदिति । आक्षिप्त आक्षिप्तहृदयः न तु त-

* इदमादिमं च प्रतीकं मु· वा· पु· न दृश्यते । † षष्ठ्यानभिधानमिति इ पु· वा· ।

प्रत्ययस्वरूपं चेतयत इत्यर्थः । विशेषदर्शनादिति । विशेषदर्शनान्निश्चयः १४४ । १४
प्रमाणेन भवति न तर्केण तदनुज्ञानमात्रत्वात् तर्कस्येत्यर्थः । चोदकं निरा-
कृत्य सिद्धान्तैकदेशिनं निराकरोति एतेनेति । यदि संशयात्प्रच्युतो निर्णयं
चाप्राप्तस्तर्हि तस्य स्वरूपं वक्तव्यमिति पृच्छति किं पुनरिति । उत्तरं भवे-
दिति । प्रमाणविषयाभ्यनुज्ञेत्यर्थः । द्वितीयमेकदेशिनं निराकरोति यैरपीति ।
युक्तिर्हि प्रमाणोपपत्तिस्तज्जन्मा च प्रत्ययस्तर्क एव स चानुमानमिति त्वयो-
च्यते अस्माभिस्तु तर्क इति संज्ञाभेदमात्रमित्यर्थः । शङ्कते अथेति । निराकरोति
अनुमानमिति । प्रमाणोपपत्त्यतिरिक्ताया युक्तेरनिरूपणाद् युक्त्यर्थो वक्तव्यः
न ह्यपेक्षणीयमन्तरेणापेक्षा शक्या निरूपयितुमिति भावः । ननु यदेव किं-
चित्स्वविषयाधिगमे ऽनुमानमपेक्षते सैवापेक्षणीया युक्तिरनुमानस्य भविष्यती-
त्यत आह स्वविषयाधिगमे चेति । शङ्कते अथेति । निराकरोति एवमिति ।
यद्युत्पत्तौ प्रत्यक्षागमापेक्षमनुमानं न वक्तव्यं युक्त्यपेक्षमिति सर्वस्यानुमानस्य
तथाभावे ऽव्यभिचारेण विशेषणायोगादिति भावः । पुनः शङ्कते अथानुमान-
स्येति । निराकरोति तत्रापीति । एवमपि तर्को नार्थान्तरं स्यादनुमानभेदस्य
चेदृशस्य प्रमाणेष्वेवान्तर्भाव इति भावः । उक्तमर्थं प्रमाणयति भवेदिति । प्रत्य-
यो ऽवधारणप्रत्ययश्चेत्यर्थः । चोदयति अनुमानमिति । विपर्ययो ऽनिष्टप्र-
सङ्गो व्यतिरेकी लिङ्गं तच्चागृहीतसंबन्धं लिङ्गिनि न प्रवर्तत इति लिङ्गलिङ्गिसंब-
न्धस्मृत्यपेक्षत्वाद्*प्राणादिमत्त्वप्रसङ्गादितिवदनुमानमेवेत्यर्थः । परिहरति न
तर्क इति । युक्तं व्यतिरेकिणि जीवच्छरीरे धर्म्मिणि प्राणादिमत्त्वस्य साधनधर्म्मस्य
दर्शनान्न तु यद्युत्पत्तिमानात्मा ऽभविष्यन्न संसारापवर्गावुपपत्स्येतामित्यत्रात्म-
नि धर्म्मिणि साधनधर्म उत्पत्तिरस्ति यद्दर्शनतः संस्कारोद्बोधे सति लिङ्गलिङ्गि-
संबन्धस्मृतिर्भवेदित्यर्थः । न केवलं प्रसङ्गसाधनं साध्यधर्मिण्यसिद्धमपि त्वन्य-
गत एव प्रसङ्गहेतुः न त्वनुमानमन्यगताद्धर्मात्प्रवर्तते तस्मादनुमानादस्य
स्फुटो भेद इत्याह अनुमानं चेत् । भाष्यव्याख्यानं सो ऽयमिति । नैतन्नि- १४५ । ११
र्णयमात्रस्य लक्षणमपि तु परीक्षाप्रयोजनस्य स च निर्णयो विमर्शान्तरोत्पन्नतर्क-
सहायप्रमाणनिबन्धनस्तर्क एवेति निर्णयभेदलक्षणमिति नाव्यापकं तल्लक्षण-
मिति दर्शयितुं भाष्यकारो निर्णयलक्षणमवतारयति एतस्मिंस्तर्कविषये ।

* प्रमाणादिमत्त्वेति ख· पु· पाठः ।

विमृ–यः (सू. ४१) ॥ अथ पक्षप्रतिपक्षयोः क्रमेतया न निर्णयसा-मर्त्थ्यमित्यनुपपत्त्या साधनोपालम्भौ वादमूषगतौ लक्षणीयाविति तावेव ता-द्वाभ्यकृद्विभजते । स्थापना साधनं प्रतिषेधः साधनस्योपालम्भः ल-क्षणनिबन्धनं संबन्धमाह । तौ साधनोपालम्भाविति । यद्यप्युपालम्भो प्रतिपक्षाश्रितः तथा ऽपि तद्दुद्वेषेन प्रवृत्तस्तदाश्रित इत्युच्यते । मुख्यपदोपा-दानोल्लङ्घनेन लाक्षणिकपदोपादानलभ्यं प्रयोजनमाह व्यतिषक्ताविति । अर्थग्रहणसामर्थ्यलभ्यमेकतरनिर्णयावसानत्वमाह अनुबन्धेन प्रवर्तमाना-विति । एतच्च वार्त्तिके स्फुटीभविष्यति । तमेव साधनोपालम्भयोः परस्परानु-बन्धं दर्शयति तयोरन्यतरस्येति । यस्य साधनस्य वा उपालम्भस्य वा ऽवस्थानं तस्य साधनस्य वा उपालम्भस्य वा यो ऽर्थः पक्षः प्रतिपक्षो वा तस्यावधारणमित्यर्थः । अथ पक्षप्रतिपक्षप्रयोगाद्वादे संशयो ऽस्तीति भ्रान्त्या चोदयति भेदमिति । एक इति वादी । प्रतिज्ञातमर्थं हेतुतः स्थापयति । द्वितीयस्य प्रतिवादिनः प्रतिषिद्धं प्रतिषेधं वाद्युक्तस्य हेतोर्दूष-णमिति यावत् । उद्धरति दूषणाभासीकरोति । द्वितीयेन तु प्रतिवादिना वाद्यु-क्तस्य हेतोः स्थापनाहेतुत्वं प्रतिषिध्यते तस्यैव वादिनः प्रतिवाद्युक्तदूषण-प्रतिषेधहेतुश्च प्रतिवादिनैवोद्ध्रियते स वादिनो वा प्रतिवादिनो वा हेतु-श्चोपालम्भश्च निवर्तते तस्मिन्निवृत्ते यो ऽवतिष्ठते एकस्तेनार्थनिर्णयो न द्वाभ्यां तस्मादयुक्तं पक्षप्रतिपक्षाभ्यामिति । न तावत्संशयविषये निर्णये वादि-प्रतिवादिनो स्तः तयोर्निश्चितयोरेव प्रवृत्तेः । अभ्युपेत्य परिहरति उभाभ्या-मिति । वादिनः साधनस्य संभवः प्रतिवादिन उपालम्भस्यासंभवः एवं *प्रति-वादिनः साधनस्य संभवो वादिन उपालम्भस्यासंभव इति । विमृश्येति वि-मर्शं कृत्वेति । अनुपादेयो ऽपि विमर्शः कार्यत्वात्कृतिव्याप्य उक्तः । विमृश्ये-तिपदोपादानस्य प्रयोजनमाह सो ऽयमिति । अवद्योत्स्य नियमेन विषयी-कृत्येत्यर्थः । एकधर्मिस्थयोरित्यस्य व्यतिरेकमाह यथा क्रियेति । विरुद्धयो-रित्यस्य कालभेदेन व्यतिरेकमाह एकधर्मिस्थयोश्चेति । न निर्णयमात्रस्यैव लक्षणमपि तु परीक्षाविषयस्येत्याह न चायं निर्णयश्चेति । अर्थावधार-णो निर्णय इति एतावन्मात्रं लक्षणम् इन्द्रियार्थसंनिकर्षोत्पन्नप्रत्यक्षे भवति

* पर्वेति ३ पु. पा. ।

योजना । हृदि व्यवस्थितमभ्युपगममुद्घाटयति वादे शास्त्रे चेति । न हि
ज्योतिष्टोमादीनां स्वर्गादिसंबन्धनिर्णये आगमेन कर्तव्ये विमर्शो ऽस्ति नापि
जल्पवितण्डासु विमर्शः निश्चितयोरेव वादिनोस्तत्र प्रवृत्तेरित्यर्थः ।
वार्तिकं संबन्धो ऽर्थश्च पूर्ववत् । संबन्ध उद्देशक्रमेण तर्कानन्तर्यलक्षणः १४५ । १५
अर्थश्च प्रयोजनम् । समानासमानजातीयव्यावृत्तिरित्यर्थः । शेषं भाष्यव्याख्या-
नेन गतम्* । ननु भवतु पक्षशब्दलक्षितस्य साधनस्य निर्णयं प्रति कारणत्वं
प्रतिपक्षलक्षितस्य तु तद्दूषणस्य न साक्षात्साधकत्वमित्यत आह पक्षाच्चे-
ति । हेतुत्वं पारंपर्येणेत्यर्थः । पक्षप्रतिपक्षाभ्यामिति । साधनदूषणाभ्यामि-
त्यर्थः । लक्षणमाक्षिपन्पूर्वं विकल्पयति क पुनरयमिति । अथ पक्षप्रतिपक्षा-
भ्यामेवेति प्रथमः कल्पः । तदा हि यत एवकारकरणं ततो ऽन्यथावधारणमिति
निर्णये नियमो भवेत् । निर्णय एवेति द्वितीयः कल्पः तदा हि पक्षप्रतिपक्षा-
भ्यामित्यत्र नियमः । विमृश्यैवेति तृतीयः तदा ऽपि निर्णये नियमः । तत्र
प्रथमं कल्पमाक्षिपति यदि विमृश्येति । एतस्मिन्खलु कल्पे निर्णयः पक्ष-
प्रतिपक्षविमर्शातिलङ्घनेनान्यत्र न प्रवर्तेतेति प्रत्यक्षं प्रमाणं निर्णयफलं न
स्यात् । न हि तत्र पक्षप्रतिपक्षौ नापि विमर्श इति प्रत्यक्षलक्षणं बाध्यते
इत्यर्थः । तृतीयकल्पमाक्षिपति एतेनेति । व्याघातेनेत्यर्थः । द्वितीयकल्पे दूष-
णमाह अथ पक्षेति । तदा निर्णयस्यानियमात् पक्षप्रतिपक्षौ तदभावश्चेति
तदुभयं तदाश्रयः निर्णयः प्राप्नोति तथा चाव्यापकं लक्षणमित्यर्थः । प्रथमं
कल्पमालम्ब्य समाधत्ते तर्कविषय इति । न निर्णयमात्रस्येदं लक्षणमपि तु
निर्णयविशेषस्येत्यर्थः । निर्णय इति । निर्णयमात्रमित्यर्थः । अथ निर्णयस्य
किमिति । निर्णयसामान्यस्येत्यर्थः† । एकशश्च प्रमाणैरिति । प्रत्यक्षादिभिः
संहत्य प्रमाणैरिति । साधनदूषणसमाधानैरित्यर्थः । पक्षप्रतिपक्षाभ्यामेव वादे
निर्णयो न तु विमर्शः शास्त्रे तु निर्णय एव न तु शास्त्रातिरिक्तं साधना-
न्तरमाश्रीयत इत्यर्थः । पक्षप्रतिपक्षशब्दाभ्यामिति । लक्षणायां हि येन
हि लक्ष्यते तदवच्छेदकतया तदपि बुद्धौ सन्निधीयते ततश्च तेन नियमो
भवति लक्ष्यमाणस्य यथा गङ्गायां घोष इति गङ्गासंबन्ध्येव तीरं घोषेणान्वी-
यते न त्वकूपारतीरमपीति । चोदयति अर्थेति । परिहरति न नेति । अर्थग्रहणे १४६ । २१

---

* व्याख्यातमिति ३ पु॰ पा॰ । † निर्णयमात्रस्येत्यर्थ इति ३ पु॰ पा॰ ।

क्रियमाणे काल्पनिकत्वं प्रतिषिध्यते न चाकल्पितं विरुद्धधर्मवदित्येकतर-
१४७ । १ निर्णयः । नेदं पक्षप्रतिपक्षाभ्यामित्यादि चोद्यभाष्यं व्याचष्टे पक्षप्रति-
पक्षाभ्यामिति । उभाभ्यामिति । परिहारभाष्यं व्याचष्टे उभाभ्यामेवेत्या-
दीति । पृच्छति एतस्मिन्निति । प्रथमं साधनं द्वितीयं दूषणं तृतीयं समाधा-
नम् । उत्तरं सर्वत्र कदा चित्प्रथमे कदा चिद् द्वितीये कदा चित्तृतीयइत्य-
र्थः । अवश्यं तु तृतीय इत्याह अथ चेति । उभयत्र कल्पे प्रश्नः कथमिति ।
उत्तरम् एकस्तावदिति । निर्णयो ऽनुमानमेवेति के चित् । तथा हि तृतीय-
लिङ्गदर्शनं प्रत्यक्षफलं निर्णयस्तदेव चानुमानमतो निर्णयो नानुमानादतिरि-
च्यतइत्यर्थः । परिहरति न लिङ्गलिङ्गीति । यदि निर्णयमात्रमनुमानमुच्येत
न तदा तस्य सर्वस्य लिङ्गलिङ्गिसंबन्धस्मृत्यपेक्षत्वमिति । यदि तु लिङ्गपरा-
मर्शो निर्णयस्तस्य चास्ति लिङ्गसंबन्धापेक्षित्वमिति तत्राह प्रमाणफल-
त्वात् । सामान्यव्याप्तो वा विशेषः सामान्यवृत्तौ निवर्तते शिंशपात्वमिव
वृक्षत्वनिवृत्तौ न च फले प्रमितिरूपे निर्णये प्रमाणकरणत्वं फले नास्तीति
नानुमानत्वं तद्विशेष इत्यर्थः । इतश्चानुमानान्निर्णयो भिद्यतइत्याह
निर्णयः स्वविषयएवेति । न हि निर्णयो निर्णयत्वेन प्रतिपत्त्यनुबन्धिभू-
ताद्विषयादन्यत्रानुमानं तु तत्र चान्यत्र च यथा ऽनुमेयो ऽग्निरेव हेत्वा-
दिभिः परिच्छिद्यते अग्निज्ञानेनानुमानेन यदा तु धूमज्ञानेनाग्निरनुमीयते
तदा ऽन्यत्रेति गमयितव्यं शेषमतिरोहितम् ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्त्तिकतात्पर्यटीकायां
प्रथमस्याध्यायस्य प्रथममाह्निकम् ।

नितान्तदक्षिणाक्षलक्ष्यधियो गृह्णन्त्वमत्सराः ।
वाचस्पतिगिरामेव तत्त्वानि विबुधा इव ॥

उद्देशक्रमप्राप्तं वादलक्षणसूत्रमवतारयितुं भाष्यं तिस्रः कथा भवन्तीति तदयुक्तम् । बृहत्कथादीनां तिसृषु कथास्वनन्तर्भावात् । न च सामान्यलक्षणाभिधानमन्तरेण विशेषलक्षणावतारो*ऽस्ति वादादयश्च कथाविशेषा इत्यत आह वार्त्तिककारः तिस्रः कथा भवन्तीति । नायं कथामात्रनियमो १४८ । ११
येन बृहत्कथादीनामकथात्वं स्याद् अपि तु यन्नानाप्रवक्तृके विचारे वर्तते तद्विचारवस्तु विचारविषया वाक्यसंदृब्धिः कथेति यावत् । तस्यां कथायामेष नियमस्तिस्र एवेति । तया च नानाप्रवक्तृकविचारविषया वाक्यसंदृब्धिः कथेति सामान्यलक्षणम् । पक्षप्रतिपक्षपरिग्रह इति सूत्रावयवेन सूचितमित्येतदप्यर्थादुक्तं भवतीति द्रष्टव्यम् । यद्वस्तु विचार्यत इत्यर्थाभिधानमात्रं न तु विचारवस्त्वित्यस्य विवरणम् । वादादिष्वधिकारिणः पुरुषानाह तत्र गुर्वादिभिरिति । वादलक्षणस्यानन्तर्ये हेतुमाह तत्र यथोद्देशमिति सूत्रमिति । सामान्यलक्षणमप्यनेन सूच्यत इत्युक्तं भवति । एकाधिकरणस्थावित्यादिभाष्यं प्रश्नपूर्वकं व्याचष्टे काविति । वस्तुधर्माविति विभजते वस्तुधर्माविती ति । धर्मशब्दो विशेषे तदनवसायाद्वस्तुनः सामान्यतोऽवसाय उक्तो भवति । तदिदमाह वस्तुनः सामान्येनेति । अविरुद्धावप्येवं न विचारं प्रयोजयत इत्यर्थः । प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भपदस्य तात्पर्यमाह अस्येति । अनेन तस्य विशेषणमित्यादिभाष्यं व्याख्यातम् । यद्यपि वितण्डायामपि पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहोऽस्ति तथाऽपि प्रतिपक्षसाधनं नास्ति तस्याः साधनहीनत्वात् । यद्यपि च जल्पेऽपि पक्षप्रतिपक्षसाधनमस्ति तथाऽपि न प्रमाणमूलैरवयवैस्तर्केण च साधनोपालम्भाविति जल्पवितण्डाभ्यां प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भग्रहणेन व्यवच्छेदः । यथा चैतत्तथोपरिष्टादुपपादयिष्यते । आक्षिपति कथं पुनस्तर्केणेति । समाधत्ते न ब्रूम इति । तर्कस्येतिकर्तव्यतारूपस्य प्रमाणानुग्राहकतया प्रमाणमूला अवयवास्तर्कमूला अपि भवन्ति तथा च तर्कस्यापि साधनोपालम्भहेतुभावः सिद्धो भवतीत्यर्थः । विकल्प्याक्षिपति साधनमु- १५० । १
पालम्भश्चासिद्धिमिति । परं प्रति हि सिद्ध्युपलब्धी विवक्षिते न च ते प्रमा-

* वचर इति ३ पु॰ पा॰ ।

सतर्काभ्यां तयोः स्वप्रतिपत्तिहेतुत्वात् । पञ्चावयवोपपन्नस्यार्थस्येत्यर्थः ।
१५० । ९ उभयथा ऽभिमतत्वे ऽपि करणसाधनपक्षं कुक्षीकृत्य तावत्समाधत्ते नान्यार्थत्वादिति । अन्यप्रयोजनत्वादित्यर्थः । यदा तु भावसाधनो तदा पृच्छति कथं तावदिति । विप्रतिपन्नस्य प्रश्नः न प्रतिपन्नविषय उपालम्भो नापि तत्साधनविषयः तयोर्वस्तुनोः स्वकारणादुत्पन्नयोः सदा तद्रूपत्वेन पुरुषधर्मोपालम्भानास्पदत्वादित्याक्षेपार्थः । समाधत्ते एवमेतदिति । धर्मो धर्मविशिष्टः पक्षः प्रतिपक्षो वा कर्म तस्य विषयः तस्य धर्मिणो वास्तवं तद्रूपत्वमतद्रूपत्वं वा करणस्य तु कर्मैव विषयः । तच्च कर्मकरणे समर्थे एव नासमर्थे । अन्यथाकर्मे तु पुरुषस्ते नियुञ्जानो ऽसमर्थीकरोति । सो ऽयं पुरुषस्यापराधो न कर्मकरणयोः । यथा ऽऽकाशे निशातमसिं व्यापारयतः पुरुषस्यापराधो नाकाशस्य च्छेदे समर्थस्यासेर्वा निशातस्य दारुणि समर्थस्य । तस्मादौपचारिकः साधनस्योपालम्भो न मुख्यः मुख्यस्यैव पुरुषस्य वचनद्वारेण तद्गम्यते पुरुषस्येति वचनमुपचर्यते न तु पक्षं पक्षद्वारेणानुद्भावनादिति विद्धुम् । यथा ऽसमर्थः कूपखेभ्यो लभ्यते तथा प्रश्नपूर्वं दर्शयति कथं पुनरिति । यदुक्तं प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भग्रहणं वादस्य जल्पवितण्डाभ्यां विशेषणार्थमिति तत्र प्रकारं पृच्छति कथेति* । पृष्टो वाह नन्विदमपीति । उत्तरं न समानमिति । नियममाह प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भ एव वादः । एवकारेण छलादिसाधनोपालम्भत्वं वादस्य व्यवच्छिद्यते तथा च जल्पवितण्डाभ्यां व्यवच्छेदः । एतदुक्तं भवति तर्कानुगृहीतप्रमाणमूला अवयवाः परमार्थतो भवन्तु मा भूवन् वादिप्रतिवादिनोस्त्वभिप्रायो भवति प्रमाणमूला अवयवा इति । एतावतैव प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भता वादस्य वीतरागकथात्वेन तत्त्वनिर्णयफलत्वात् । जल्पवितण्डयोस्त्वप्रमाणमूलत्वं विदुषा ऽपि प्रतिवादिनां छलादिभिः प्रत्यवस्थेयमेकान्तपराजयाद्वरं संशयोऽस्त्वितीच्छता जिगीषुणा । यथा चास्य शास्त्रे व्युत्पादनं नासदृशं यथा चैवमाचरता जल्पलक्षणे वक्ष्यामः । अल्पे निग्रहस्थानविनियोगादिति भाष्यं तदनुपपन्नम् । उपालम्भग्रहणादेव वादे ऽपि निग्रहस्थानस्य लब्धत्वादित्यत आह वार्त्तिककारः कुतो जानातीति । अपत्युपालम्भग्रहणवदित्यर्थः । वक्ष्यति छल-

* ततो जल्पादिति २ पु॰ पाठः ।

स्तीति । *यद्युपालम्भग्रहणस्य निग्रहस्थानविधानं प्रयोजनं हन्त भो न जल्पा-
द्वादस्य विशेषः कृतं चोत्तराभ्यां पदाभ्यामित्यर्थः परिहरति नोत्तमयोरिति ।
नियमः परिसंख्या तदनेन कस्य चिदनुज्ञानार्थमिति भाष्यं व्याख्यातम् ।
सिद्धान्ताविरुद्ध इत्यत्र भाष्यव्याख्यामुपन्यस्य दूषयति सिद्धान्ताविरुद्ध १५१ । २
इत्यनेन किञ्चेति । भाष्यमते दूषिते पृष्ट्वा स्वमतेन व्याचष्टे अथ किमिदं
पदमिति । पृच्छति कस्मात्पुनरिति । उत्तरं गुर्वादिभिरिति । न खल्व-
प्रतिभाद्युद्भावनं तत्त्वप्रतिपत्तावुपयुज्यते अधिकं तु न यद्यपि तत्त्वप्रतिपत्तिं
साक्षाद्व्याहन्ति तथा ऽपि तत्प्रयोजनानुसरणे परः प्रतिपत्ता समाकुलित-
बुद्धिः न तत्त्वं प्रतिपत्तुमर्हतीत्यधिकस्यापि तत्त्वप्रतिपत्तिविघातहेतुत्वमिति ।
तत्त्वबुभुत्सुरिति जिगीषुतां निराकरोति । न हि गुर्वादिभिर्जिगीषासंभवः ।
त्रिविधं फलमिति । अनधिगततत्त्वावबोधः संशयनिवृत्तिरध्यवसिताभ्यनु-
ज्ञानमिति फलानि त्रीणि । प्रतिद्वन्द्विनि तु न वादे ऽपि तु जल्पवितण्डे । चोद-
यति प्रमाणतर्केति । पारमार्थिकात्तर्कसहितात्प्रमाणादेकस्मिन्विषये साधनो-
पालम्भयोः संभवे विरुद्धधर्मालिङ्गितमेकदा वस्तु प्रसज्यत इत्यर्थः । परि-
हरति नैष दोष इति । वादे ऽभिप्रायो नियम्यते वादिप्रतिवादिनोः प्रामा-
णिकधिया साधनोपालम्भौ ताभ्यां प्रयोक्तव्यौ नाप्रामाणिकधिया जल्पवित-
ण्डयोरिव न पुनर्वस्तु नियम्यत इति तथा च वादे बुद्धिपूर्वं छलादिप्रयोगे
तदुद्भावनमपि संभवति तावदेव चोद्भाव्यं यावत्यनुद्भाविते तत्त्वप्रतिपत्तिव्या-
घातः यस्मिंस्त्वनुद्भाविते ऽपि न तत्त्वप्रतिपत्तेर्व्याघातः तत्प्रयुक्तमपि नोद्भा-
वनीयम् । एतच्च पञ्चमे ऽध्याये निपुणतरमुपपादयिष्यते । साधनोक्तं प्रकारं
दूषणे ऽप्यतिदिशति दूषणमप्येवम् । पूर्वस्मिन्प्रयोजने स्थिते भाष्यकारः प्रयो- १५१ । १९
जनान्तरमन्वाचिनोति अवयवेष्विति । न हि पञ्चावयवोपपन्नं प्रमाणं तदनु-
ग्राहकं च तर्कमन्तरेण भवतीति पञ्चावयवोपपन्नत्वेन प्रमाणतर्कप्रतिलम्भे साध-
नोपालम्भयोर्व्यतिषङ्गज्ञापनायावश्यं साधनोपालम्भग्रहणं तावत्कर्तव्यमन्य-
थेदः सुव्याख्यानस्थितं† यत्र शब्दस्यानित्यत्वं प्रति पञ्चावयवोपपन्नं वाक्यं प्रयुङ्क्ते
वक्ता ऽपि तादृशः शब्दनित्यतां प्रति तादृशमेव वाक्यं प्रयुङ्क्त इति सो ऽपि

* मु. या. पु. अत्र कश्चिदंशस्त्रुटितः तेन प्रतीकपञ्चकं न लभ्यते ।

† सव्याख्यानस्थित इति २ पु. पा. ।

वादः प्रसज्येत । साधनोपालम्भविशेषणाय च प्रमाणतर्कग्रहणं कर्तव्यमिति
भावः । प्रयोजनान्तरमन्वाचिनोति अन्तरेणापि चेति । वादः पञ्चावयवोप-
पन्न इत्येकः कल्पः प्रमाणतर्कोपसाधनोपालम्भ* इति द्वितीय इत्यर्थः । प्रयो-
जनान्तरमन्वाचिनोति छलजातीति । विनिग्रहो जल्पो मा विज्ञायि
वादगतनिग्रहस्थानरहितो मा विज्ञायीत्यर्थः । तद्विधाने कीदृशो ऽर्थो भव-
तीत्यत आह छलजातिनिग्रहस्थानेति । वादगतो निग्रहो न जल्पे
जल्पगतश्च निग्रहो न वादइति मा विज्ञायि इष्यते हि वादगतो निग्रहो
जल्पे सो ऽयमिष्टो ऽर्थो ग्रन्थाधिक्यात् प्रमाणतर्कग्रहणाल्लभ्यत इत्यर्थः । न
तदेवं स्वाभिमतं वादलक्षणं व्याख्याय सौबन्धवं लक्षणं दूषयितुमुपन्य-
१५१ । २० स्यति अपरे त्विति । स्वपक्षस्य सिद्धिः परपक्षस्य चासिद्धिः तदर्थं वच-
वाद इत्यर्थः । दूषयति अत्र चेति । प्रथमं हेतुं विभजते एताविति ।
पूर्वः पक्षो ऽयुक्तः पक्ष उत्तरस्तु युक्त इत्यर्थः । एकस्य वाचकस्य धर्मिणो
ऽनेकनित्यानित्यविशेषणाभिसंबन्धिनः पुरुषाभिसन्धिभेदादनेकशब्दाभिधाने
स्वपरशब्दाभिधानमित्यर्थः । तदेव चिन्त्यते किं तत्स्वीकरणमिति न
तावद्भूमिधनादिष्विव स्वोचितार्थक्रियासु यथेष्टविनियोगयोग्यत्वं स्वत्वमत्र
नापादितमनित्यत्वादिना प्रतिज्ञाते शब्दादौ संभवतीत्यर्थः । चोदयति
ममेति प्रत्ययोत्पत्तिकारणत्वं स्वत्वमकारणमस्वत्वमिति । दूषयति निर्दिष्ट
इति । यथेष्टविनियोगयोग्यमेव ममेतिप्रत्ययकारणं नान्यत् । न चेतन्नित्य-
त्वादिना प्रतिज्ञाते शब्दे ऽस्ति शास्त्रकारस्येत्यर्थः । अपि चोपकारकत्वेन स्वा-
स्वत्वं गोघटादिषु तथा दर्शनात् पक्षान्निवर्तमानमुपकारकत्वं स्वत्वमपि स्व-
व्याप्यं निवर्तयति वृक्षत्वमिव शिंशपात्वमित्याह यश्च यस्येति । द्वितीयं [illegible]
माशङ्कते साधनीयेति । निराकरोति अहो शब्दार्थेति । विशेष्यपदादन-
तिरिक्तार्थं विशेषणपदमित्यर्थः । अपि चेदं विशेषणपदं सामान्यतः प्रवृत्तं
विशेषे ऽवस्थापयति न वा अवस्थापयति चेद् न साधनीयमापादयेत् अ-
शब्दस्य न चेद्विशेषणं व्यर्थमित्याह व्यवच्छेदार्थमिति । ननु च विशेष-
शब्दो विशेषणयोगाद्विशेषे वर्तमानो ऽपि सामान्यशब्द एव ततश्च [illegible]
१५२ । १९ समानमर्थं वक्तुमिति दर्शयति सामान्यशब्दा अपीति । परिहरति नहि

* प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भ इति ख पु॰ पा॰ ।

सामान्यशब्दा इति । अपि च साधनीयः पक्ष इति विरुद्धोपदर्शनेन स्फुटा १५२ । २०
प्रतीतिर्भवतीति अयुक्तप्रतिपादनार्थं युक्तस्याप्युपन्यास इति । यदि न पक्षेण
दूषणं संबध्यते कस्तर्हि तस्य विषय इति शङ्कते अथ दूषणस्येति ।
उत्तरम् कस्य चिदिति । उत्तरदोषो जात्युद्भावनम् । आक्षिप्यन्त इत्याक्षेपाः
के ते भावाः अप्रतिभाविक्षेपादयः नैते स्वपरपक्षाभ्यां संबध्यन्ते नापि
स्थापनयेति । चोदयति सत्यमिति । परिहरति उपचरितेति । नतैं
प्रयोजनादिष्टं मुख्यशब्दार्थलङ्घनमिति गाथा भवतामित्यर्थः । अपि चोपचा-
रश्चेल्लक्षणे वरमेवं क्रियतां लक्षणं लाघवायेत्याह यदि चेति । शङ्कते अथेति ।
निराकरोति स्वरूप इति । मुख्यत इत्यर्थः । चोदयति स्थापनयापीति ।
परिहरति न दोषेति । ननु न दूषणमात्रं संबध्यते असिद्धार्थमिति च
दूषणमात्राभिधानं तत्कुतो विशेषप्रतिलम्भ इत्यत आह सामान्याभिधा-
नेपीति । तृतीयं कल्पं दूषयितुमुपन्यस्यति स्वपरशब्दाविति । एतदपि
सूत्रान्तरेण* दूषयति न युक्तमेतदपीति । ते साधनदूषणे स्वपरशब्दाः
संबध्यन्त इति सूत्रे हि नियमेन स्वपक्षे साधनं परपक्षे दूषणमुक्तं तथा चोत्त-
रपक्षो दूषणीय एवेति उत्तरपक्षवादिना ऽपि दूषणीयम् । एवं पूर्वपक्षोपि
साधनीय एवेति उत्तरपक्षवादिना ऽपि साधनीयो न दूषणीयः स्यादित्यर्थः ।
अपि चायुक्तस्य पूर्वस्य पक्षस्य साधनं युक्तस्य चोत्तरपक्षस्य दूषणमिति विप-
रीतप्रसङ्ग इत्याह स्वपक्षश्चोत्तरपक्षवादिनः पूर्वपक्षादयुक्तपक्षादन्यो
युक्त इत्यर्थः । न पदार्थो नावयवार्थ इत्यर्थः । एतेन सूत्रान्तरनिय-
माभिधानव्याघातेनेत्यर्थः । व्याख्याता निराकार्यत्वेन षष्ठं कल्पं दूषयि-
तुमुपन्यस्यति एक एवायमिति । दूषयति युक्तमेतत् । एकस्यानेकं विशे-
षणम् । द्वितीयं हेतुमुपन्यस्तं व्याख्यातुं स्मारयति समासेति । न केवलं
विशेष्यात्पृथक् स्वार्थो विशेषणं नावधार्यते अपि त्वन्यस्मादपि न भिद्य-
तइत्याशयवानाह भेदाच्चेति । चोदयति असत्यपि भेद इति । न केवलं
चार्चुर्वर्ण्येभ्यात्सेना न भिद्यते ऽपि तु ततो ऽन्येभ्यो ऽपि हास्तिकाश्वीयर-
थव्रातेभ्य इति एवं पानकमपि न केवलं तदङ्गेभ्यो क्षीरकादिभ्यो
अपि त्वन्येभ्यो ऽपि फलसलिलादिभ्य इति । परिहरति तच्च नेति । उक्तं १५४ । २०

* सूत्रान्तरविरोधेनेति ३ पु॰ पाठः ।

१५५ । १ प्रसूत्य प्रकृते अथ मन्यसे स्वार्थ इति । तत्स्मारणेन निराकरोति
तर्हीति । एतेन कर्मधारयबहुव्रीही अपीत्याह एतेनेति । अपि च स्वः अर्थो
यस्य साधयितुः स तथोक्तः तथा च साधयितृविषयं स्यादित्याह साध-
यितृविषयं चेति । ननु मा भूदर्थेऽभिनियोगयोरर्थार्थता स्वशब्दस्य आत्म-
नीयार्थता तु भविष्यति तथा च समासोपपत्तिरिति चोदयति ननु चेति ।
बहुव्रीहिसमासपक्षोक्तं दोषं स्मारयति न संभवतीति । अपि च *साधात्स्व-
पदस्य भेदे मूषान्तरव्याघातो ऽभेदे वा तत्तत्र व्याघात इत्याह विरो-
धादिति । अपि च वाक्यसमासयोः समासो ज्यायान् लाघवादित्यत
आस्तां तावदिति । न ह्ययं समर्थः समास इति । सिद्ध्यसिद्ध्यर्थमि-
त्ययं समासः स्वपरपदयोः प्रत्येकं न संबन्धार्थ इत्यर्थात् कस्य चित्सि-
द्धिः कस्य चिदसिद्धिरित्यर्थः । परिहरति पदसामर्थ्यान्न समासः सिद्ध्य-
सिद्ध्यर्थमिति । समासे ऽपि तर्हीति । स्वपदपरपदसिद्ध्यसिद्ध्यर्थमिति समासे
ऽपीत्यर्थः । एकवचनबहुवचनप्रसङ्गेऽपि नास्त्यसामर्थ्यमिति चोद्यसमाधानाभ्यां
दर्शयति एकवचनेति । अनित्यत्वे ऽपि समासविधेः समास एव विग्र-
हाज्ज्यायानिति चोद्यसमाधानाभ्यां दर्शयति अनित्य इति । भवतु गौरवमा-
त्रं को दोष इत्यत आह अनुपपत्त्यर्थं चेति† । लघुनोपायेनाशुसिद्धौ गुर्वभिधा-
नमनर्थकं यथा ऽऽहुः अर्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् । इष्टस्यार्थस्य
संसिद्धौ को विद्वान् यत्नमाचरेद् इति । अनर्थकाभ्यासप्रत्यनवेक्षितः सिद्धे
रिति तेषामप्रामाण्यात् शास्त्रं स्यात् तदिदमुक्तं [illegible]त्वेनेति । सिद्ध्यसिद्ध्य-
र्थमित्येतदपि दूषयति सिद्ध्यसिद्ध्यर्थमित्येतदपि न युक्तमिति । आस्तां
तावदिति । तदिति तयोर्मध्ये इत्यर्थः । अधिकरणप्रत्यायनमिति । अधि-
करणप्रत्यायनमित्यर्थः । कुतो व्याहतमित्यत आह ये चैते इति । यो यस्या-
धिकरणे वर्तते तदस्येति व्याहतमित्यर्थः । चोदयति नायमिति । सिद्धि-
ज्ञानं तस्य पक्षो विषयः आश्रयास्तु प्राश्निका इत्यर्थः । विकल्प्य दूषयति
न युक्तमेतदिति । न तावत् ज्ञानं पक्षविषयं प्राश्निकाधिकरणं चेति चोद्य-
राद्धान्ते संभवति ज्ञानस्याधारत्वात् । विषयिविषयभावव्यापारात्विकल्प्य
१५७ । ८ तस्मादन्या सिद्धिः कथमुपतिष्ठते किं तर्हीति । सिद्धियोग्यत्वम्

* पक्षादिति ३ पु॰ पाठः । † अर्थोपगत्यर्थं चेति ३ पु॰ पा॰ ।

भवति प्रमाणप्रयोगस्य सिद्धिः सैवार्थस्य तथा तस्यास्तु प्राश्निकानां प्रतीति-
र्भवति तस्मान्न प्राश्निकप्रतीतिः पक्षस्यासिद्धिरिति विरोधः । यस्मात्सो ऽर्थ-
स्तथा भवति तस्मात्तथाभावादधिकरणप्रत्यायनं भवतीति । द्वितीयं कल्पमा-
शङ्कते अथासिद्ध इति । यावत्पक्षविषयं साधनं न प्रयुज्यते तावदधिकरणप्र- १५७ । १२
त्यायनं ततः साधनप्रयोगात् प्रागधिकरणप्रत्यायनमस्तीति वादवैयर्थ्यं सा-
धनदूषणप्रयोगो ऽनर्थकः । दूषणान्तरमाह पक्षस्येति । न प्रयोजनमन्तरेणे-
दानींतनानामस्मदादीनां मुख्यार्थशब्दस्यातिक्रमो ऽवाचकपदप्रयोगेण लभ्यते
इत्यर्थः । यथा ऽऽहुः अस्मदादयस्ते शब्दप्रयोगे किमित्यवाचकं प्रयोक्ष्यामहे
इति । स्यादेतत् । मञ्चस्थाः क्रोशन्तीति वक्तव्ये विना ऽपि प्रयोजनं मञ्चाः
क्रोशन्तीत्युपचारो दृष्ट इत्यत आह अपि तु प्रमाणासंभवेनेति । प्रमा-
णासंभवेनापि त्विति योजना । नन्विहापि विना ऽपि प्रयोजनं प्रमा-
णासंभवमात्रेणोपचारो मञ्चाः क्रोशन्तीतिवद्भविष्यतीत्यत आह लोकप्र-
युक्तशब्दार्थवदुपचारो ऽपि लौकिको न प्रयोजनाभावेन शक्यो ऽपवदितुं न
लोकः पर्यनुयोज्यो यतः इदानीं तु न अस्मदादिप्रयोगः प्रयोजनाभावेन शक्यः
पर्यनुयोक्तुमित्याशयेनाह न चेदं लौकिकमिति । अपरे त्विति । न दूषण-
विषयत्वमसिद्धिर्येन न पक्षेण संबध्येतापि त्वज्ञानं तच्च पक्षविषयमेवेति न मु-
ख्यार्थलङ्घनमित्यर्थः । अत्रापि पूर्वोक्तं प्रसङ्गमाह तद्यदीति । तस्मात्पक्षस्येती-
च्छता सिद्धासिद्धिज्ञानाज्ञाने पक्षधर्मावेवाभ्युपगन्तव्ये यतस्तयोः पक्षधर्मत्वा-
देतद्भवति सिद्धः पक्षो ऽसिद्धः पक्ष इति । अस्तु तर्ह्येवमित्यत आह एवं
सतीति । न दृष्टाधारता ज्ञानस्य विषयता च बोद्धुरात्मान्ते संभवतीति भावः ।
शङ्कते अथ मा भूदिति । अस्ति खल्वालयज्ञानं यदुपाश्रित्यापि प्रवृत्तिज्ञा-
नानि जायन्ते । तस्मादालयप्रत्ययो द्रष्टा तत्स्थे एव सिद्ध्यसिद्धी । ननु पक्षस्य
तद्विषयत्वात्तस्यापीति चेत् कः पुनरयं विषयभावः । तत्कारणत्वमिति चेच्
चक्षुरादीनामपि ज्ञानकारणानां विषयत्वप्रसङ्गः । असतश्चाकारणस्याविषयत्व-
प्रसङ्गः । ज्ञानप्रकाश्यत्वं विषयत्वमिति चेद् । न ज्ञानेनार्थे प्रकाशाजननात्
तस्माज्ज्ञानस्य तदसमवायिनः तदविषयस्य द्रष्टृस्थतैवेति सिद्धम् । निराकरोति
तथा ऽपीति । पुनः शङ्कते अथ तथा ते इति । प्रमाणप्रयोग इत्यर्थः । निरा-
करोति तथा ऽपीति । तत्त्वं जिज्ञासुः पृच्छति के पुनरेते इति । सुहृद्भावे- १५८ । ७

१५८ । ८ नोत्तरमाह वस्तुधर्माविति । यद्यपि प्रमाणयोगायोगौ प्रमेयस्य प्रमातुश्च साधार-
णावसंबन्धे कर्तृत्वानुपपत्तेः तथा ऽपि प्रमेयस्य प्राधान्यात्तदेवाभिधानप्रत्ययाविति
प्रमेयधर्मावुच्येते व्यवहर्तृभ्यो न तु प्रमातृधर्माविति सिद्ध्यर्थमित्यर्थः शब्दानुप-
पत्तिः । कस्माद्विकल्पानुपपत्तेः । विकल्पमाह अर्थशब्दः खल्विति । यत्र
सूत्रे धननिमित्तादिवचनता ऽर्थशब्दस्य न संभवतीति वचनमवशिष्यत इति प्रयो-
प्रवर्त्तत इत्युक्तम् । साधनं साधनाभासो दूषणं दूषणाभास इति चतुर्विधं
वाक्यं प्रथमकल्पमपाकरोति । तत्र तावदिति । तदिति तेषु मध्य इत्यर्थः ।
अन्यतरेण युक्तायुक्तत्वेन विशेषणाच्चतुर्विधवाक्यसङ्ग्रहार्थो द्वन्द्वे चा-
शब्दो व्याख्यातः । न च युक्तायुक्तविशेषणे चतुर्विधवाक्यसंग्रहो भवति
साधनाभाससंबन्धिनः पक्षस्य युक्तत्वाभावनाद् दूषणाभाससंबन्धिन इव प्रति-
पक्षस्याभावायुक्तत्वाभावादित्यर्थः । अथ न साधनादियोगो ऽपि तु साध्यस्य
एव साधनानपेक्षो युक्तायुक्तत्वमिति शङ्कते अथ पुनरिति । निराकरोति
तथा ऽपीति । कुतो व्याघात इत्यत आह नहीति । यदि प्रत्यायनं सिद्धिः
प्रतीतिः तथा ऽपि सा प्रत्याय्य न संभवति अथ करणं तथा ऽपि कर्म करणं
न संभवतीति व्याघात इत्यर्थः । द्वितीयं कल्पमाशङ्क्य निराकरोति अर्थः
प्रयोजन इति । प्रयोजनं कार्यं तत्र कारणाभासाद्भवितुमर्हति न हि वह्निरवि-
गृहीतः खद्योतो दहति पचति वेत्यर्थः । तृतीयं कल्पमाशङ्क्य निराकरोति
अथाभिधेय इति । ग्रन्थकारः सूत्रकारः । एवं चेति । एवं सति सिद्धि-
शब्दो ऽसिद्धिशब्दश्च वादः स्यात् । ननु धननिमित्तादयो ऽप्यर्थशब्दवाच्याः
सन्ति ते कस्मादिह न गृह्यन्त इत्यत आह तत्र सूत्रे न चान्यो ऽर्थशब्दस्य
विषयः संभवति न हि सिद्धिर्धनं वा स्वपरपक्षयोः साधनं वा निवृत्तिर्वा
संभवतीत्यर्थः । अपि च वचनविशेषणे स्वशास्त्रव्याघात इत्याह सिद्ध्य-
सिद्ध्यर्थं च वचनं वाद इति ब्रुवाणेनेति । नैयायिकहेतुदूषणं पूर्वमि-
सूत्रमुत्तरम् । उपसंहरति तदेवमिति । तन्त्रं शास्त्रं लोकं च बाधन्त इति ।
अवाचकपदप्रयोगात् साधनदूषणाभासवादिनश्च वादित्वेन लोकसिद्धस्य वा-
दित्वापादनात् सिद्ध्यसिद्धिशब्दयोश्च वादत्वापादनादित्यर्थः । सूत्रं दूषयि-
१५९ । १३ तुं दूषयति यथा चेति । *अस्य पक्षस्येति । अस्यात्मीयपक्षस्य न हि

* अथ उत्तरस्य च स्वस्येति २· पु· पाठः ।

तिरेकेण पक्षाधारं साध्यं ज्ञानमन्यत्वाविद्विशब्दाभिधेयं संभवति ज्ञानस्य
पुरुषाधारतया ऽनाधारतया वा पक्षाधारत्वानुपपत्तेः । पक्षस्य तु भवेत्केन
चित्संबन्धेन यादृशतादृशेनेत्यर्थः । ते साधनदूषणयोरित्यत्र पृथगुक्ते साधनदूषणे
युक्तायुक्तार्थाभ्यां ते युक्तायुक्तत्वे । साधनदूषणैरिति । न हि कर्म करणं भवती-
त्यर्थः । अपि च युक्तायुक्तार्थाभ्यामभेदे साधनदूषणपदमनर्थकं ते इत्यनेनैव
युक्तायुक्तत्वावमर्शिना गतार्थत्वादित्याह युक्तायुक्तशब्दाभ्यां चेति । अथ न १५९ । २१
पर्यायता ऽपि तु सामान्यविशेषभावो युक्तायुक्तत्वे सामान्यं साधनदूषणे च
विशेष इति शङ्कते अथ मन्यस इति । निराकरोति न प्रथम इति । उभयव्य-
भिचारे विशेषणविशेष्यभावे कामचारादुत्पत्तेरित्युक्तम् । द्वितीयं कल्पमाशङ्क्य
दूषयति योग इति चेदिति । न खलु योगो नाम बौद्धानां साध्यसाधनवृत्तिर्दू-
षणदूषणवृत्तिर्वा कश्चिदस्तीत्यर्थः । अपि च सांवृतो ऽपि योगः साध्यसाधनस्वा-
धीननिरूपणतया नानिरूपिते साध्ये निरूपितो भवति निरूपणं च निर्णय
इति योगनिरूपणात्प्राक् साध्यनिर्णयात्कृतं योगनिरूपणेन साध्यनिर्णयार्थेनेति ।
युक्तायुक्तत्वेन करणेनाधिकरणप्रत्यायनमिति व्याघात इत्याह साधनेनेति ।
भवति ज्ञायते । तृतीयं कल्पमाशङ्क्य निराकरोति अथ पदार्थस्येति । युक्ता-
युक्तत्वेनाधिकरणप्रत्यायनमिति युक्तायुक्तत्वयोः करणत्वं दर्शितं तत्तथात्वा-
तथात्वपक्षे न संभवति कर्मत्वात् तदिदमुक्तं ते व्यवच्छेद्ये परिच्छेद्ये न तु
व्यवच्छेदस्य परिच्छेदस्य साधने इति । अधिकरणप्रत्यायनमिति दूषयति अधि-
करणेति । शास्त्रसंबन्धः प्रयोजनेनेति चोदयति प्राश्निकप्रत्यायनादिति ।
कश्चिच्चोदकः पृच्छति तत्प्रत्यायनादिति* । चोदकस्योत्तरं प्रतिवादी कि-
मेति सिद्धान्त्याह । सन्तमप्यर्थं न प्रतिपद्यत इति । न खल्वाध्यात्मिकशा-
न्तिसंपन्नः समाहितः सम्यक्साधनप्रयोगे सति सन्तमर्थं न प्रतिपद्यत इति
संभवतीत्यर्थः । तथाविधेनापि चेत्प्रतिपन्नो सो ऽर्थो ऽन्यथा प्रतिपन्नः कथ-
मसौ तथा सन्नित्यभिधीयत इत्याह कथं चेति । शङ्कते अथ जिगीषुतया
प्रतिपद्यमानो ऽपीति । कामकारो ऽनुज्ञा । निराकरोति तथा ऽपीति । न
प्रतिपद्यते प्रतिपद्यमान इति व्याहतं न चायमनुज्ञानिषेधो न प्रतिपद्यत-
इति वादे वीतरागकथात्वात् जिगीषाया अभावादिति भावः । यत्र प्राश्निक-
प्रत्यायनादिति । अन्यदीयेन करणेनान्यः प्रतिपद्यत इति सुभाषितम् । १६० । २२

---

* इदं मु॰ वा॰ पु॰ न दृश्यते ।

१६१ । २ अन्यविषयस्येति । अन्याभिमतस्येत्यर्थः । न चायं नियम इति । न चादौ प्रा-
श्निकानामुपादानं दैवागतानां तु न वर्जनमित्यर्थः । वादस्य जल्पवितण्डा-
भ्यामभेदमभिप्रेत्य चोदयति यदा तु नायमिति । आचार्यस्थितमर्थमनभ्युपग-
च्छन् परिहरति सत्यमिति । अभिप्रायं दर्शयति न त्रैविध्येति । दूषयति
न भवद्भिरेव प्रतिषेधादिति । त्रैविध्यानभ्युपगमादिति दूषयति यत्रापीति ।
यच्चोक्तं वृत्तौ पक्षसिद्ध्यसिद्धिविषयमेतदपि दूषयितुमुपन्यस्यति यच्चोक्तमिति ।
न कामतो विना प्रयोजनमिति । विना ऽपि प्रयोजनं प्रमादासंभवे नार्थी-
प्रयोजना । सूत्रोक्तं दूषणं वृत्तावाह तदर्थं वचनं सिद्ध्यसिद्ध्यर्थमित्यर्थः । [illegible]
करण दूषयति अधिकरणमिति । न हि प्राश्निकाधारमिति । प्राश्नि-
का एव तावद्वादे न सन्ति अभ्युपेत्य उक्तमिति । अङ्गते प्रत्यायनाधारत्वादि-
ति । सिद्धिः प्रत्यायनं तदाधाराः प्राश्निका इत्यर्थः । निराकरोति नेति ।
अङ्गते तस्मिन्निति । दैवमिलिते प्राश्निके सतीत्यर्थः । निराकरोति नेति । न
हि दैवमिलितं कारणं मा भूद्गर्दभो ऽपि धूमस्य कारणमिति भावः । चोद-
यति यदि प्राश्निका न सन्ति तद्वाद इति । तयोर्वादिप्रतिवादिनोर्वा-
दस्य परीक्षकाः कस्य च तयोर्वादस्य क्व चासौ परीक्षा प्राश्निकाभावे हि
वादतत्परीक्षातदधिकरणानामज्ञानमित्यर्थः । परिहरति साधनेति । वीतरागौ
हि वादिप्रतिवादिनावेव वादस्वरूपज्ञानं तत्परीक्षां च कर्तुं शक्नुतः तदि-
मत्र प्राश्निकैः साधनप्रयोगः पक्षविषयः दूषणप्रयोगः स्थापनाविषय इति
वादस्वरूपं साधनदूषणतदाभासानां परितो ज्ञानं परीक्षा तदर्थे तस्मिन् वादे
ऽधिकारो वीतरागयोरेव वादिनोस्तदिदं क्वेति विप्रश्नस्योत्तरमिति तस्मात्प-
प्रश्न्यौ ऽधिकरणार्थः । पराभिमतः प्राश्निक इति । यावत्त्व नास्ति वादि-
प्रतिवादिनोरेव वीतरागयोः कथासमाप्तेरित्यर्थः । यदपि वृत्तौ चोदितं यदि
सिद्ध्यसिद्ध्यर्थं वचनं वादस्तदा प्राश्निकप्रतिवादिनोः प्रियाप्रियवचसि र[illegible]
वादे प्रसङ्ग इति तदप्यतिनिर्बोधमित्याह यदपीति । न हि प्रियाप्रियवचसा
साक्षात्पारंपर्येण वा सिद्ध्यसिद्ध्यर्थता नापि साधनदूषणयुक्तायुक्तत्वविवेकेन
संबन्धः तस्मादेवंवादी नोत्तरार्हः न ह्युन्मत्ताय कश्चिदनुन्मत्त उत्तरमाह
१६२ । ७ ब्रुवाणो वा सो ऽप्युन्मत्तः स्यात् तदिदमुक्तं दत्तः स्वहस्त इति । पू-
सिद्ध्यसिद्ध्यर्थमिति . अपरं युक्तायुक्तत्वमिति उभयोरप्यनेन [illegible]

सूत्र। यदि त्ववश्यमुत्तरं वाच्यं ततो वरमेवं वक्तव्यमित्याह यदि त्विति। १६२ । ८
सूत्रे सूत्रेऽविवक्षा परैरिह कृतेति तन्निर्बन्धेन* वार्त्तिककृता ऽपि कृतेति ।

उद्देशक्रमानुरोधेन वादलक्षणानन्तरं जल्पं लक्षयति ॥

यथो-क्तः (सू. २) ॥ यद्यपि समानजातीयाभ्यां वादवितण्डा-भ्यामसमानजातीयेभ्यः प्रमाणादिभ्यो व्यवच्छेदः† सूत्रार्थः । यथोक्तोपपन्नपदार्थे ... समस्तमिति । चोदयति यथोक्तोपपन्न इति न युक्तमिति । निय-मानियमस्य प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भाभिप्रायनियमस्य च जल्पे ऽभावाद् वा वादजल्पयोरभेदप्रसङ्गाद्वादलक्षणस्यं जल्पव्यापकत्वेन व्यभिचारप्रस-ङ्गाद् यथोक्तोपपन्न इत्ययुक्तमित्यर्थः । परिहरति नैष दोष इति । उक्तमात्रमिह वाद् योग्यतासंभवाद्गृह्यते न त्वनुक्तो ऽर्थलभ्यो नियमः न ह्यसौ सूत्रपद-प्रमाणात्प्रतीयते अपि तु तदर्थे प्रतीते तस्यान्यतः सिद्धौ सत्यां निय-मइति प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भ इत्येतदनिदिश्यत इति उक्तमात्रोपलक्षण-म् । तेन प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भः पञ्चावयवोपपन्नः सिद्धान्ताविरुद्धः प्रतिपक्षपरिग्रह इत्येतस्य वादपदलक्ष्यवर्जं समस्तस्य लक्षणस्यातिदेशः समस्तार्थो न संबध्यतइति सिद्धं लक्षणमात्रस्येति । उक्तमात्रस्य नार्थस्य वि लक्ष्यपदस्येत्यर्थः । अत्रैव दृष्टान्तमाह यथा ऽन्यत्र वैशेषिकतन्त्रे । न नियमार्थे पदे इत्युपलक्षणं न प्रमाणतर्कसाधनोपालम्भपदलभ्यो-ऽभिप्रायनियम इत्यपि द्रष्टव्यम् । पक्षान्तरमाह अथ वेति । यथा गोभिर्युक्तो गोरथ इति युक्तपदलोप इति । न नियमार्थयोरित्येतदप्युपलक्षणं पूर्वव-त् । इह वादलक्षणं पठता भाष्यकारेण नियमो ऽप्यतिदिष्ट इति मन्वानश्चोद-यति भाष्यमिदानीमिति । परिहरति न सूत्रेति । जल्पलक्षणानुकूलो यः क्रमः ततो ऽर्थस्वरूपमात्रं प्रतीयते न त्वार्थो ऽर्थ इत्यर्थः । यदुपपन्नम् ... मात्रमित्यर्थः । तत्र भाष्यकारेण च्छलादीनां निषेधार्थतया साधनाङ्गभा-वमभिप्रेत्य परपक्षविघातेन स्वपक्षरक्षणा‡दङ्गभाव इति दर्शितं तदेतद्वार्त्तिक-कृदाक्षिपति छलजातिनिग्रहस्थानैरिति । तत् किं निग्रहस्थानान्यप्य-... न चेतच्छक्यमित्यत आह छलं तावदिति । छलजात्योरावियोः १६३ । १४
...मातानि निग्रहस्थानानीत्यभिप्रायः । भाष्योक्तं समाधिमाशङ्कते अङ्ग-

* तदनुबन्धेनेति ३ पु॰ पा॰ । † जल्पस्येत्यधिकं ३ पु॰ । ‡ स्वपक्षवधादिति ३ पु॰ पा॰ ।

१६३ । १९ भाव इति । निराकरोति एतदपीति । न हि सहस्रेणाप्यन्धैः पाटच्चरेभ्यो
गृहं रक्ष्यत इत्यर्थः । एवमाक्षिप्ते पार्श्वस्थः पृच्छति किमर्थं तर्हीति । विद्वा-
न्तिन उत्तरं साधनेति । वादे तावद्यद्यपि न साधनविघातसमर्थानि तथा-
ऽपि तेषां तत्त्वमविद्वान् एभिरस्य साधनं विहनिष्यामीत्यनया बुद्ध्या ऽप्रयु-
क्तो व्यामोहितः* तस्माद्वादे भ्रमेणोपादानमेषामित्यर्थः । यत्र त्वेषां तत्त्वं वि-
द्वान् प्रवर्त्तते न स वादः किं तु जल्पः वितण्डा वेत्याह यत्र चैतानीति ।
ननु जल्पवितण्डयोः प्रयोगात् साधनमङ्गं वा स्यादत आह न पुनरिति ।
ननु न यदि साधनमङ्गं वा कस्मात्तर्हि जल्पवितण्डयोरेषां प्रयोग इत्यत
आह साधुसाधनोपादाने चेति । साधुसाधनोपादाने वादिना कृते परेण
प्रतिवादिना जिगीषुणा ऽऽकुलितबुद्धिः द्राक् पारमार्थिकमुत्तरमप्रतिपद्यमानः
छलादीनि प्रयुङ्क्ते किमर्थमित्यत आह कदा चिदिति । यथा कथं चित्प्रयोगे-
ऽपि तदनेन प्रकारेण तत्त्वसंरक्षणार्थत्वात् सदाचारो न च शास्त्रकाराणां छला-
द्युत्पादनमसदृशं न च घटपटाद्यभिधानप्रसङ्गः वाद्युद्धे तेषामप्रसङ्गादिति ।
न बाधेति । नैकेनापरं तद्बाधोद्यत इत्यर्थः । शेषं सुगमम् ।

उद्देशक्रमानुरोधेन जल्पानन्तरं वितण्डालक्षणमाह ।

स एव (सू. ३) ।। पूर्ववादिपक्षापेक्षया प्रतिवादिन आत्मीयः
पक्षः प्रतिपक्षः तस्य स्थापना साधनं यतया हीनः तद्वनेन जल्पाद् व्यवच्छि-
नत्ति । तदेतदाह भाष्यकारः स जल्प इति । तयोरेकतरं प्रतिवादी आत्मी-
यं पक्षं न स्थापयतीति । परपक्षप्रतिषेधेनेति । तत्स्थापनाप्रतिषेधेनेत्यर्थः । स्या-
देतद् यथा प्रतिवादिनः पक्षो वादिपक्षापेक्षया प्रतिपक्ष एवं वादिपक्षो ऽपि प्रति-
वादिपक्षापेक्षया प्रतिपक्ष इत्युभयपक्षस्थापनाहीना वितण्डेति स्यादत आह
१६४ । १६ वार्त्तिककारः प्रतिपक्षस्थापनाहीन इति । प्रथमपक्षवादिनो हि स्थापनाया
अभावे किं वैतण्डिक आहेति । न च पक्षः शक्य आहन्तुं तस्मात्प्रथमपक्ष-
वादिनो ऽस्ति स्थापनेति द्वितीय एव पक्षः स्थापनाहीन इति सामर्थ्याल्लब्ध-
मिति । अत्र चोद्यभाष्यम् अस्तु तर्हीति । स्थापनायां अभावे स्थाप्यः पक्षो
नास्ति न ह्यन्यथा पक्षस्य पक्षत्वमिति भावः । परिहरति यद्वै खलु तदिति ।
वैतण्डिको ऽपि हि वादी पारिशेष्याद् मत्पक्षः सेत्स्यतीति बुद्ध्या स्वपक्ष-

* प्रवर्त्तत इत्यधिकं २ पु० ।

स्थापयन् परपक्षस्थापनामाहन्ति तस्मात्परपक्षप्रतिषेधलक्षणं वाक्यमस्य पक्षः स्वपक्षनिषेधेन पारिशेष्यात् पक्षसिद्धिहेतुत्वादुपचारतः । तस्मादस्ति वैतण्डिकस्य पक्षो न तु परपक्षप्रतिषेधादन्या स्थापना तेनास्य पक्षो ऽस्ति नास्ति तु पक्षस्थापना तदिदमुक्तं न कं चिदर्थं प्रतिज्ञाय स्थापयतीति । पक्षत्वं तु तद्योग्यतामात्रेण न तु स्थाप्यमानतयेति । अस्तु तर्हीति भाष्यार्थमाह वार्त्तिककारः अपरे त्विति । तस्मात्प्रतिपक्ष- १६४ । १८
हीना वितण्डेति वक्तव्यमित्यर्थः । परिहरति अयुक्तं चैतदिति । न तावदस्थाप्यमानस्यापि स्थापनार्हतालक्षणा पक्षता न युज्यते तस्मान्न वैतण्डिको दूषणादन्यत् किं चिदभ्युपगच्छतीति अनभ्युपगमात् पक्षो ऽस्य नास्तीति वक्तव्यम् । तथा च चतुर्वर्गाभ्युपगमे विरोधो ऽनभ्युपगमे वा नायं लौकिको न परीक्षक इति प्रसङ्ग इति भावः । प्रतिपादयितुरयथार्थबोधं प्रतिपत्तारं चात्मानमित्यर्थः । यस्तु मन्यते चतुर्वर्गाभ्युपगमे ऽपि दूषणमात्रं वितण्डेत्येव वक्तव्यं लाघवायेति तन्मतमुपन्यस्यातिप्रसङ्गापादनेन दूषयति दूषणमात्रेति । समाख्यानिर्वचनसामर्थ्यादेव गम्यतइत्यर्थः । उपसंहरति तस्मादिति । तदनेनार्थतो यद्वै खल्वित्यादि भाष्यं व्याख्यातम् ।

उद्देशक्रमानुरोधेन वितण्डानन्तरं हेत्वाभासेषु लक्षयितव्येष्वर्थात्तत्सामान्यलक्षणमेषां त्रिभागोद्देशपरं सूत्रम् ।

सव्य—सा: (सू. ४) ॥ तद्व्याख्यानपरं भाष्यं समाख्यानिरुक्तिवशेन सामान्यलक्षणप्रतिपादकं वार्त्तिककारः पठति हेतुलक्षणाभावादिति । पृच्छति किं पुनरिति । न ह्यन्यस्यान्यत्वमात्रेण सादृश्यं मा भूत्सर्वस्य सर्वसादृश्यमिति भावः । उत्तरं प्रतिज्ञेति । प्रयोगगतं सामान्यमुक्त्वा प्रयोज्यगतमाह अन्यतमेति । अत्राधितविषयत्वासत्प्रतिपक्षितत्वे सती अप्यविवक्षित्वा सपक्षव्यत्तेलक्षणाभिधानं* द्रष्टव्यम् । शेषमतिरोहितम् । षट्सप्ततं शतं गणयति तत्र साध्यव्यापकेति । एतस्यां षोडश्यां साध्यव्यापकसाध्येतरवृत्तिधर्मभेदात् षोडशीद्वयं विशेषणविशेष्यासिद्धिभेदाच्चतुःषष्टिः । एवं १६५ । २०
असम्बन्धार्थ†विशेषणभेदाच्चतुःषष्टिः । तदेतच्चतुःषष्टिद्वयमष्टाविंशतिकं शतं पूर्वया षोडश्या सह षट्सप्ततं शतम् । साध्यव्यापकानां धर्मविशेषाणा-

* सपक्षव्यत्वे लक्षणाभिधानमिति ३ पु. पा. । † संबन्धासंबन्धेति ३ पु. पा. ।

१६६ । २ मुदाहरणान्याह तत्रेति । विपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यां प्रथमद्वितीयौ साधारणौ तृतीयो ऽन्वयव्यतिरेकी साध्यतज्जातीयव्यापको हेतुरेव । *विपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यां चतुर्थपञ्चमौ विरुद्धौ हेत्वाभासौ । यश्च विपक्षे न वृत्तिस्तं दर्शयति द्व्यणुकवदिति । षष्ठो ऽविद्यमानसपक्षविपक्षो ऽसाधारणो ऽत एव घटादिवदिति । सप्तमाष्टमौ च सपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यां साधारणौ नवमः सपक्षैकदेशवृत्तिरन्वयव्यतिरेकी हेतुरेव । दशमैकादशौ सपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यामन्वयिनौ हेतू द्वादशस्तु अविद्यमानविपक्षो ऽसाधारणः त्रयोदशचतुर्दशौ त्वविद्यमानसपक्षौ विपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यां विरुद्धौ । पञ्चदशो ऽपि व्यतिरेकी हेतुरेव । षोडशस्तु अविद्यमानविपक्षो ऽसाधारणः । यदि बाह्यकरणप्रत्यक्षे चाक्षुषे इति साध्येत तदा नानित्यत्वं सपक्षव्यापकं स्यात् । सामान्ये बाह्यकरणप्रत्यक्षे ऽभावात् । अतः साध्यधर्मं विशिनष्टि सामान्यविशेषवदिति । अनित्ये रूपविज्ञाने । अमूर्त्तत्वादिति रूपविज्ञानस्कन्धातिरिक्तानां वेदनासंज्ञासंस्कारस्कन्धानामनित्यतया सपक्षाणां व्यापकममूर्त्तत्वमिति । तज्जातीयैकदेशवृत्तित्वममूर्त्तत्वस्य दर्शयितुं यत्र न वर्त्तते तत्पुरस्सरमुदाहरणम् । रूपादिवदिति । अनित्यः शब्दो ऽश्रावणत्वादिति नित्ये शब्दत्वे न वर्त्तते । अर्थः शब्द इति । शब्दो धर्मी अर्थ इति साध्यो धर्मः द्रव्यगुणकर्मणामन्यतम इत्यर्थः । यद्यश्रावणत्वादित्युच्येत ततः सामान्यादिष्वनर्थेषु विपक्षेष्वपि वर्त्तेत अत उक्तमश्रोत्रग्राह्यसामान्यवत्त्वादिति । अश्रोत्रग्राह्यं च तत् सामान्यवच्चेति विग्रहः । ननु चाक्षुषत्वं च विपक्षावृत्ति समवायस्यानाश्रितस्य चाक्षुषत्वादत उक्तम् । औलूकपक्षे
१६८ । १९ इति । सिद्धान्तभेद इति । सौत्रान्तिकानामित्यर्थः । असमर्थविशेष्यस्योदाहरणं कृतकत्वे सति प्रमेयत्वादिति असमर्थविशेषणस्योदाहरणं प्रमेयत्वे सति कृतकत्वादिति । निरपेक्षं खलु कृतकत्वमनित्यत्वे साध्ये समर्थं प्रमेयत्वं त्वन्यापेक्षमसमर्थमित्यर्थः । तदेवं षोडश्या प्रकृत्या ऽष्टचत्वारिंशद्भवन्ति हेत्वाभासाः व्यापकाव्यापकभेदेन तु द्विषोडशी यदा विशेषणविशेष्यासिद्धा चोभयसम्प्रतिपन्नया ऽसमर्थविशेषणविशेष्यतया च उभयासम्प्रतिपन्नया संदिग्धविशेषणविशेष्यतया च उभयसम्प्रतिपन्नया विशिष्यते

* विपक्षे व्याप्त्यव्याप्तिभ्यामिति मा० पु० पाठः ।

चतुःषष्टिभेदा ह्रानवतं शतं भवति । वाद्यसिद्धप्रतिवाद्यसिद्धतया उभ-
पतरसंदिग्धतया च चतुःषष्टिद्वयेनाष्टाविंशकं शतमपरम् । तदिदमन्यतरा-
म् इत्यनेन वार्तिककृता सूचितम् । द्वाभ्याममूना विंशद् द्वाविंशदिति कथं
न्यतया ते पुनर्व्याप्यकाव्याप्यकव्यधिकरणविशेषणविशेष्यव्यधिकरणसंदिग्ध-
णविशेष्यव्यधिकरणासमर्थविशेषणविशेष्यभेदेन चतुःषष्टिभेदा ह्रानवतं
मपरम् । एवमप्रसिद्धाश्रयविशेषणविशेष्यत्वे । उभयान्यतरपक्षाप्रसिद्धा
वंशकं शतम् । अत्रापि द्वाविंशकमिति पूर्ववद्व्याख्येयम् । अन्यतरमात्र-
विवक्षितं न तु वादिप्रतिवादिभेदः । ते पुनरसिद्धाश्रयाः पूर्ववद्भेदेन व्यधि-
विशेषणविशेष्यसंदिग्धविशेषणविशेष्यासमर्थविशेषणविशेष्यभेदेन चतुःष-
ष्टिः ह्रानवतं शतम् । तदेवमनन्तराभ्यां ह्रानवतशताभ्यां शतत्रयं चतु-
शतदेवाष्टाचत्वारिंशत्कशताभ्यां ह्रानवतेन शतेन संपिण्डितं द्वाविंशदुत्त-
ती त्रिकारभूता भवति अष्टाचत्वारिंशत् प्रकृतयः पश्चान्निवेशनीया इति ।
प्रसिद्धाश्रयविशेष्यमुदाहरति यथा ऽग्निमान्देशो धूमवत्त्वात् । उक्तं
ग् यथा न देशो ऽग्निमत्तया साध्यो ऽपि तु धूमविशेष एवेति । अन्य-
सिद्धाश्रयोदाहरणमाह अस्ति चात्मा इच्छादिगुणत्वादिति । १७० । १
व्याप्यसिद्धविशेषणादयो ऽप्यूहनीयाः । असमर्थाव्यापकासिद्धविशेषणानामु-
रम् । असमर्थाश्च ते ऽव्यापकाश्च व्यधिकरणतया ऽसिद्धाश्चेति वि-
अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वे सति कृतकत्वादिति ।
त्वस्यैव विशेष्यस्य सामर्थ्यादसमर्थमनित्यत्वे प्रयत्नानन्तरीयकत्वम् ।
पकं च स्तनयित्नुशब्दानामव्यापकत्वात् व्यधिकरणतया ऽसिद्धं च को-
ताल्वादिक्रियाया एव प्रयत्नानन्तरीयकत्वं न त्वाकाशस्यादिशब्दस्य प्रागेव
समवायिन इति । कृतकत्वे सति प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति असम-
ापकासिद्धविशेष्याणामुदाहरणं द्रष्टव्यम् । विभवेन त्वसिद्धतावर्जमुदा-
। अव्यापकासमर्थविशेष्याणामुदाहरणम् । अनित्यः शब्दः प्र- ,, । ३
भेदभेदित्वेनोपलभ्यमानत्वाद् उपलभ्यमानत्वं नित्ये ऽप्यस्तीति
चारादसमर्थम् । कारणभेदभेदित्वमेव तु विशेषणं समर्थव्यभिचारादिति
व्यधिकरणविशेष्याणामुदाहरणमस्ति प्रधानभेदादीनां गोघटादीनां सुख-
ाद्यात्मकत्वेनान्वयदर्शनादिति । अन्वयदर्शनं भेदाधिकरणतया

न प्रथानार्थिकरणमिति व्यधिकरणमिति व्यधिकरणं विशेष्यं केवल-
व्यधिकरणविशेष्याणामुदाहरणं रूपरसगन्धस्पर्शशब्दाश्चन्दनशब्दादत्यन्त-
भिन्नार्थाः समुदायसमुदायिसद्भावे सति रूपादीनामर्थानां रूपादिशब्दानां
च तेन चन्दनशब्देन व्यपदिश्यमानत्वात् । चन्दनस्य रूपादय इति समुदा-
यसमुदायिसंभवो रूपादिषु व्यपदेशश्च रूपादिशब्देष्विति व्यधिकरणं विशे-
षमित्यर्थः । तदनेन प्रपञ्चेन द्वात्रिंशदुत्तरा ऽष्टशती दर्शिता संप्रति द्वानवत-
१७० । ८ शतयुग्मान्तरं दर्शयितुमुदाहरणमाह अन्यथासिद्धोदाहरणं नित्यः
शब्दो ऽभ्यासात् । सेयं क्रिया ऽभ्यावृत्तिर्यथा शब्दानित्यत्वे ऽप्युपपद्य-
ते तथा द्वितीये दर्शयिष्यते । सिंहावलोकितन्यायेन व्यधिकरणविशेष्यं संदि-
ग्धविशेषणमुदाहरति संदिग्धासिद्धेति । विशेषणशब्दः तन्त्रेण विशे-
षणे विशेष्ये च कर्मकरणसाधनतया प्रयुक्तो वर्तते तेन संदिग्धं विशेषणम्
असिद्धं व्यधिकरणतया विशेष्यं येषां तेषामुदाहरणमित्यर्थः । यथा संदि-
ह्यमानधूमादिभावे ऽग्निमान् देशो धूमवत्त्वे सति प्रकाशकत्वात् धूम-
वत्त्वं विशेषणं संदिग्धं प्रकाशकत्वं च विशेष्यं व्यधिकरणं तत्खलु वह्नेर्धर्मो
न देशस्येति । असिद्धविशेषणसंदिग्धविशेष्याणामुदाहरणं दर्शयति विप-
र्ययेणेति । असिद्धेत्यपि द्रष्टव्यम् । अग्निमान् देशः प्रकाशकत्वे सति
धूमवत्त्वादिति । संप्रति द्वानवतशतयुग्मान्तरं दर्शयितुं भूमिकां
करोति एवमिति । ये संदिग्धासिद्धाव्यापकभेदेन द्वत्रिंशत् सर्वोभयान्यतरा-
सिद्धा चतुःषष्टिर्भवन्ति ततः किमित्यत आह ते चतुःषष्टिता आगताः ।
पूर्ववद्भेदेन व्यधिकरणविशेषणविशेष्यसंदिग्धविशेषणविशेष्यासमर्थविशेषण-
विशेष्यभेदेन तावच्चतुःषष्टित्रयमित्येकं द्वानवतं शतम् अपरं चाश्रयासिद्ध-
व्यधिकरणविशेषणविशेष्यसंदिग्धासमर्थविशेषणविशेष्यभेदेन द्वानवतं शतं
तदिदं चतुरशीतं शतत्रयं संदिग्धासिद्धमाश्रित्य । अपरमपि द्वानवत-
११ । १३ शतयुग्मान्तरमन्यथासिद्धमाश्रित्याह एवमन्यथासिद्धभेदो द्रष्टव्यः ।
अन्यथासिद्धभेदो ऽपि हि व्यधिकरणविशेषणविशेष्यसंदिग्धासमर्थविशेषण-
विशेष्यभेदाच्चतुःषष्टित्रयमिति । पुनश्च स एवान्यथासिद्ध आश्रयासि-
द्धव्यधिकरणविशेषणविशेष्यसंदिग्धासमर्थविशेषणविशेष्यभेदाच्चतुःषष्टित्रयमिति
द्वानवतशतयुग्मेन शतत्रयं चतुरशीतम् । अपरमपि द्वानवतशतयुग्मान्त-

स्यं विरुद्धविशेषणविरुद्धविशेष्यास्येति । विरुद्धविशेषणविशेष्या अपि हि १७० । १५
व्यधिकरणविशेषणविशेष्यसंदिग्धासमर्थविशेषणविशेष्यभेदाद्वाभ्यामसिद्धव्यधि-
करणविशेषणविशेष्यसंदिग्धासमर्थविशेषणविशेष्यभेदाच्च शतत्रयं चतुरशी-
तम् । तदेवमेभिस्त्रिभिश्चतुरशीतैः शतत्रयैर्द्विपञ्चाशच्छतोत्तरं सहस्र-
मेकं द्वात्रिंशदुत्तरया ऽष्टशत्या सहस्रमेकं चतुरशीतिसहिता च नव-
शती तदेवं प्रकृतिसूत्रात् चत्वारिंशत्प्रक्षेपेण संपिण्डितं द्वात्रिंशे द्वे सहस्रे
भवत इति तत्रासत्त्वादिति । पञ्चानां चतुर्णां वा रूपाणां संपत्तिरव्यभिचारः
स चैकस्मिन्विषये विरुद्धयोर्न संभवति । अन्ततो ऽसत्प्रतिपक्षस्यैव रूप-
स्याभावादित्यर्थः । पञ्चानां हेतूनामिति । सपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यामन्वयी
द्वेधा व्यतिरेक्येकः अन्वयव्यतिरेक्यपि सपक्षव्याप्त्यव्याप्तिभ्यां द्वेधेति पञ्चहे-
तवः पञ्चानां हेतूनां सरूपासरूपप्रतिबन्धात् पञ्च पञ्चका भवन्ति । सरूपो
ऽन्वयिनो ऽन्वयी व्यतिरेकिणो व्यतिरेकी अन्वयव्यतिरेकिणो ऽन्वयव्यतिरेकी ।
असरूपश्चान्वयिनो व्यतिरेक्यादिः तेन प्रतिबन्धः । एतदुक्तं भवति अन्वय्यादी-
नामेकस्मिन् सरूपासरूपाः पञ्च हेतवः प्रतिबन्धका इति पञ्चभिः पञ्चकैः पञ्च-
विंशतिर्विरुद्धाव्यभिचारिण इति । चोदयति । लक्षणत एवेति । परिहरति
नानर्थकमिति । यत्परो हि शब्दस्तत्रासौ प्रमाणं समानासमानजातीयव्य-
वच्छेदकं च लक्षणसूत्रमिति तत्रैव प्रमाणं न त्वियत्तायामतत्परत्वाद् न
चासावार्थी सतो ऽप्यनुपयोगाद् अलक्ष्यमाणत्वोपपत्तेः प्रमेयान्तरवदिति ।

तदेवमर्थाक्षिप्तसामान्यलक्षणं विभागं दर्शयित्वा विशेषलक्षणमवता-
रयति भाष्यकारः तेषां हेत्वाभासानां मध्ये ।

अनै—रः (सू. ५) ॥ अत्र चानैकान्तिकसव्यभिचारशब्दौ पर्यायौ
पुरुषभेदापेक्षया लक्ष्यलक्षणत्वेनावस्थितौ । यस्यानैकान्तिकपदार्थो ऽप्रसिद्धः
प्रसिद्धश्च सव्यभिचारपदार्थः तं प्रत्यनैकान्त इति लक्ष्यनिर्देशः सव्यभिचार
इति लक्षणं यस्य तु सव्यभिचारपदार्थो ऽप्रसिद्धः प्रसिद्धश्चानैकान्तिकपदा-
र्थस्तं प्रति सव्यभिचार इति लक्ष्यनिर्देशो ऽनैकान्तिक इति लक्षणम् । तत्र सव्य-
भिचार इति लक्षणपदं कक्षीकृत्याह भाष्यकारो व्यभिचार एकत्राव्यव-
स्थितिः । एतदुक्तं भवति सव्यभिचारपदं निर्वचनसामर्थ्याल्लक्षणपदमिति ।
अनैकान्तिकपदलक्षणपक्षे भाष्यकारोक्तमनित्यत्वमेकान्त इतीत्यादि तद्व्या-

१७१ । १६ त्तिककार: पर्युदासाभिप्रायेण व्याचष्टे एकस्मिन्नन्ते नियत ऐकान्तिक इति । न हेतुरैकान्तिको येन तदन्यत्वेन हेत्वाभाससंग्रहादेकजातीयत्वेन हेत्वाभासानां विभागसूत्रविरोध: स्यात् किं त्वेकस्मिन्नन्ते यो नियत: स ऐकान्तिकस्तद्विपर्ययादनैकान्तिको ऽनियतो नित्यत्वे चान्वयेन व्यतिरेकेण वोभयपक्षगामीति यावत् । न चैवंभूता विरुद्धादयो हेत्वाभासा इत्यभिप्राय: । तदेवमनैकान्तिक: सव्यभिचार इति स्थिते पृच्छति । क: पुनरिति । उत्तरं साध्यतज्जातीयेति । अवगतमेव व्यभिचार इति अनैकान्तिकपदवाच्यत्व-मस्य कथमित्यत आह । सर्वो ऽयमिति । प्रमेयपदार्थस्य तु सर्वव्या-पिनो नान्तो व्यतिरेको ऽस्तीत्यत उक्तमन्यत्र प्रमेयादिति । अथ बौद्धै-र्यद्विकल्प्य दूषणमुक्तं तदुपन्यस्यति । अनैकान्तिक इति । किं पुनरय-मिति । ऐकान्तिको* हेतुस्ततो ऽन्य: सर्व एव हेत्वाभास इत्यर्थ: । द्वितीयं पक्षं दूषयति अथ प्रसज्येति । तथा ऽपि हेतोरभावो ऽनैकान्तिको न चासौ सव्यभिचार: भावधर्मौ हि व्यभिचाराव्यभिचारौ नाभावे सर्वोपाख्या-विरहिणि युज्येते इत्यर्थ: । तदेतच्छाक्यदूषणं निराकरोति नायं पर्यु-दासपक्ष इति । पर्युदासपक्षस्तावदस्माकमभिमत उपपन्नतरश्च केवलमयं प्रस-ज्यप्रतिषेधपक्षभ्रमस्तमादाय सर्वं दूषयतीति तमेवाङ्गीकृत्य सर्वेण ब्रूम इत्याश-यवत: समाधानम् । न पुनरस्माकमाचार्यादावपि वार्त्तिककारस्य प्रसज्यप्रतिषेधो ऽभिमत: किं तु पर्युदास एवेति । अभ्युपेत्य तु तथापि प्रसज्यप्रतिषेधाभि-धानम् । न हि प्रसज्यप्रतिषेधस्तुच्छो ऽपि तु कस्य चिद्वस्तुनो ऽभावेन विशिष्टं किं चिदेव वस्त्वित्यर्थ: । अथ भाष्यं निदर्शनं नित्य: शब्दो ऽस्पर्शत्वादिति । वैधर्म्ये दृष्टान्तमाह । स्पर्शवानिति । अनित्य: कुम्भ: स्पर्शवान् दृष्ट इति योजना । वैधर्म्ये व्याप्यव्यापकवैपरीत्यादिति वैधर्म्यव्यभिचारमाह । दृष्टान्ते स्पर्शवत्त्वमनित्यत्वं च धर्मौ न साध्य-साधनभूतौ गृह्येते । न हि यदनित्यं तत्सर्वं स्पर्शवद् बुद्ध्यादिभिर्व्यभिचारात् । साधर्म्ये ऽप्येष व्यभिचारो वक्ष्यत इतीह नोक्तम् । ननु च मा भून्नित्यत्वं साध्य-मस्पर्शत्वमेवास्तु नित्यत्वस्य साध्यमित्यत आह । स्पर्शवांश्चाणुर्नित्यश्चेति । तथा ऽपि यदस्पर्शवन्न भवति तन्नित्यमपि न भवतीति वैधर्म्यं व्यभिचरति

* अनैकान्तिक इति ३ पु॰ पा॰ ।

श्रतो ऽप्यणोर्नित्यत्वादित्यर्थः । साधर्म्यव्यभिचारमाह आत्मादौ चेति ।
वार्तिककारो ऽस्पर्शवत्त्वस्य हेतोः प्रश्नपूर्वकं स्वरूपं निष्कर्षति ।
पुनस्तदस्पर्शत्वं शब्दाद्भिन्नमित्यर्थः । सत्ताविशेषणो वा समवायः १७२ । १३
वायविशेषणा वा सत्ता अन्वयव्यतिरेकाभ्यामित्यर्थः । वाक्यार्थे च पद-
गो ऽस्पर्श इति शोचियपदवदित्याह । वाक्यार्थ इति । अनैकान्तिक
लक्षणपदे चोदयति । अतिदेशेति । यदि हि क्व चिच्छास्त्रप्रदेशे
नैकान्तिकः कथित*स्तद्दृशातिलक्षणेनातिदिश्यमानो विदितरूप इह सव्य-
भिचारं लक्षयेत् । न त्वस्य शास्त्रप्रदेशे क्व चिदपि कीर्तनमस्तीत्यर्थः ।
हरति नेदमिति । लोकप्रसिद्धत्वेनोक्तप्रायमित्यर्थः । अन्वयेनैवोभयान्ता-
यतो ऽनैकान्तिक इति मन्वानः शङ्कते अव्यापकत्वादिति । परिहरति
वृत्तीति । क्व चिदन्वयस्योभयान्तसंनियतता क्व चिद्व्यतिरेकस्येत्यर्थः ।
षां मतमुपन्यस्यति अपरे त्विति । दूषयति तैस्त्विति । नोदाहरणे
भिचाराल्लक्षणव्यभिचारो भवति अन्यत्वात् । नो खलूदाहरणमाद्रियन्ते
क्षकाः किं तु लक्षणमित्यर्थः ।

सिद्धा-न्तः (सू. ६) ॥ पृच्छति कोऽस्य सूत्रस्येति । न खलु
हेतुरचेतनः सिद्धान्तमभ्युपगच्छति । यस्त्वभ्युपगच्छति चेतनो नासावन्यत-
मेन हेतुलक्षणेन युज्यते इति न हेत्वाभासः । न च पक्षः सिद्धान्त इति तद्वि-
रोधी न विरुद्धः स्यादिति भावः । उत्तरम् अभ्युपगतार्थविरोधी
विरुद्धः । हेतुद्वारेण पुरुषस्याभ्युपगमो हेतावुपचरितः अभ्युपगम-
मार्थविवक्षया सिद्धान्तशब्दः प्रयुक्तो न पुनः सिद्धान्त एवेह विवक्षितः
तेन पक्षो ऽभ्युपगमविषय इति तद्विरोधी हेत्वाभासः संगृहीतो भवति ।
विशेषविरुद्धस्य न च हेत्वाभासतेत्युक्तं भवति । न हि विशेषो ऽभ्युपग-
मस्य विषयः । न खल्वयं प्रतिज्ञापदगोचरः । किं तु प्रतिज्ञार्थस्य सिद्ध्य-
नुगुणीति नाभ्युपगमगोचर इति भावः । ईदृशस्य सूत्रव्याख्यानस्य फलमाह
सर्वं चेति । ईदृशं व्याख्यानमन्तरेणानुक्तस्य विरुद्धस्येत्यर्थः । अभ्युपग-
मेन बाध्यत इति । स्वरूपेण हेतुत्वेन वेत्यर्थः । तदनेन तं विरुणद्धी-
त्यादिभाष्यं व्याख्यातम् । चोदयति नन्वेवमिति । यदि हेतुत्वबाधाद्विरुद्धो १७३ । २१

* कल्पित इति ३ पु० पा० ।

हेतुः सव्यभिचारादयो ऽपि विरुद्धाः तेषामपि हेतुत्वं बाधितम् कथ-
१७४ । १ थं वा न हेत्वाभासा इति भावः । परिहरति सत्यमेक एवेति । तादृश-
विरुद्धत्वेन तुल्यत्वे ऽप्यवान्तरभेदविवक्षया पञ्चत्वम् । यथा प्रमाणादीनां
प्रमेयत्वेन तुल्यत्वे ऽपि प्रमाणप्रमेयादीनामवान्तरभेदविवक्षया षोडशत्वम् ।
यथा वा तृणविशेष एव काशादावनया तृणोलपतया व्याख्यायते । एवं
विरुद्धविशेष एवासावनेकान्तिकादिर्विरुद्धानैकान्तिकादिपदवाच्य इत्यर्थः ।
अथोदाहरणभाष्यम् । यथा सो ऽयं विकार इति । महदहंकारपञ्चतन्मा-
त्रैकादशेन्द्रियभूतसूक्ष्ममहाभूतानि विकारः तस्य व्यक्तिर्धर्मलक्षणावस्थापरि-
णामः तस्मादपाय इति । अत्र हेतुर्नित्यत्वप्रतिषेधादिति । तस्य व्याख्यानं
न नित्यो विकार उपपद्यत इति । अपेतो ऽपि विकारो ऽस्ति विनाश-
प्रतिषेधात् सो ऽयं नित्यत्वप्रतिषेधादिति हेतुर्व्यक्तेरपेतो ऽपि विकारो
ऽस्तीत्यनेन स्वसिद्धान्तेन विरुध्यते । एतदेव प्रश्नपूर्वकं विभजते कथमि-
त्यादिना । विरोधस्य द्व्याश्रयत्वात् सिद्धान्तेन विरुध्यत इत्यभिसंधाय
सिद्धान्तं व्याहन्तीत्युक्तमित्यर्थः । तदेतद्भाष्यं व्याचष्टे उदाहरणमिति ।
ननु नित्यत्वप्रतिषेधादिति हेतुर्विनाशप्रतिषेधेन सिद्धान्तेन विरुध्यत इत्येव
ब्रुवाणः शास्त्रविरोधमापादयति तथा च कालात्ययापदिष्टो हेत्वाभासो न
विरुद्ध इत्यत आह एते ते वाक्ये परस्परार्थबाधिते इति । दृष्टतरा-
गमबाधितो हि हेतुः कालात्ययापदिष्टो भवति । यथा ब्राह्मणेन सुरा
पेया द्रवद्रव्यत्वात् क्षीरवदिति हेतुः । गौडी पैष्टी च माध्वी च विज्ञेया
त्रिविधा सुरा । यथैवैका तथा सर्वा न पेया ब्रह्मवादिभिरित्यादिभिरागम-
मेरतिदृढैर्बाधितः कालात्ययापदिष्टतया हेत्वाभासो भवति । प्रकृते वाक्ये
परस्परविरुद्धार्थतया न प्रतिष्ठां लभेते न पुनरन्यतरदन्यतरेण शक्यं
बाधितुं द्वयोस्तुल्यबलत्वात् । तस्मान्नायं कालात्ययापदिष्ट इत्यर्थः । व्या-
११ । १३ ख्यानान्तरमाह प्रतिज्ञाहेत्वोर्वा विरोध इति । सो ऽयं विकारो व्यक्तेर-
पैतीति प्रतिज्ञा नित्यत्वप्रतिषेधादिति हेतुना विरुध्यते । व्यक्तिमात्रादपैति
न तु विनश्यतीति हि प्रतिज्ञार्थो ऽपेतो ऽप्यस्ति विनाशप्रतिषेधादित्यनेन
व्याख्यातः । तथा च व्यक्तेरपैतीत्यनेन विकारस्य नित्यत्वं प्रतिज्ञातं नित्य-
त्वप्रतिषेधादित्यनेन हेतुना विरुद्धं भवति । स्वसिद्धान्तेनेति । स्वपक्षे

त्वर्थः । अत्र चार्थे सुगमं भाष्यम् । अत्र वार्त्तिककारश्चोदयति । ननु १७४ । १७
प्रतिज्ञाविरोध इति । प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोध इत्यर्थः । परिहरति नैष
दोष इति । प्रतिज्ञाश्रितत्वं विरोधस्य विवक्षित्वा निग्रहस्थानेषु प्रतिज्ञा-
विरोधस्योपादानम् । हेत्वाश्रितत्वं तु तस्यैव विरोधस्य विवक्षित-
त्वाद् हेत्वाभासे ऽन्तर्भाव इति । यदा प्रतिज्ञाया हेतुविरोध इति हेतोर-
प्यन्यतरासिद्धतया प्रतिज्ञातुल्यत्वाभिप्रायम् । यदि हेतुरुभयसिद्धो भवति
तदा हेतोर्वा प्रतिज्ञाविरोधत्वमिति । उपसंहरति अत इति । हेतोर्विरो-
धोदाहरणम् । विरोधकत्वं विरोधः । शब्दस्योत्पत्तिधर्मकत्वं प्रमाणविनि-
श्चितं नित्यत्वप्रतिज्ञां बाधत इत्यर्थः । प्रसङ्गाद्धेत्वाभासातिरिक्तस्य प्रति-
ज्ञापदयोर्विरोधस्य निग्रहस्थानस्योदाहरणमाह प्रतिज्ञाविरोधस्येति ।
तृतीये ऽध्याये चैव विरोध उपपादयिष्यते । हेतोरन्यतरासिद्धतया समान-
त्वयोः प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधोदाहरणं शृण्वेति । हेतुविरोधोदाहरणं
नास्त्येको भाव इति । उत्पत्तिमत्त्वं ह्यन्यतरासिद्धमपि शक्यसाधनमिति
प्रतिज्ञार्थं व्याहन्ति । समूहे भावशब्दप्रयोगादिति । उभयसिद्धमेव प्रति-
ज्ञार्थं व्याहन्तीत्येतावता भेद इत्यर्थः ॥

यस्मा—मः (सू. ७) ॥ प्रकरणशब्दार्थमाह भाष्यकारः । विम-
र्शाधिष्ठानमिति । विमर्शः संशयः तस्य विषयो अनवधारितावनिर्णीतौ तादृ-
शयोरेव पक्षप्रतिपक्षशब्दवाच्यत्वात् प्रक्रियते साध्यत्वेनाधिक्रियते इति व्युत्प-
त्त्या प्रकरणम् । चिन्तापदं व्याचष्टे तस्य प्रकरणस्य चिन्ता विमर्शात्प्रभृति प्राग्
निर्णयात् समीक्षणमालोचनं जिज्ञासा सा खलु तत्त्वानुपलब्ध्या कृता नैव
खल्वयं नित्यधर्मान्नित्यत्वाविनाभाविनो ऽनित्यधर्मान् वा अनित्यत्वाविना-
भाविन उपलभमानस्तत्र संदिग्धे तदा जिज्ञासते । सैव नित्यधर्मानुपल-
ब्धिरनित्यधर्मानुपलब्धिश्च विजिगीषाभिसंधितया वादिना निर्णयायापदिश्य-
माना प्रकरणसमो हेत्वाभासः । कुतः उभयपक्षसाम्यात् । यथा नित्यत्वपक्षे
ऽनित्यधर्मानुपलब्धिरेवमनित्यपक्षे ऽपि नित्यधर्मानुपलब्धिः सेयं तत्त्वानुप-
लब्धिमात्रविषयोभयपक्षसमा प्रकरणसमा तु यथा प्रकरणमनिश्चायकमे-
वमियमपीत्यर्थः । व्युत्पत्तिमात्रं चैतत् । प्रकरणसमपदस्य प्रवृत्तिनिमित्तन्तु
सत्प्रतिपक्षत्वं अन्यथा ऽनैकान्तिकस्यापि प्रकरणसमत्वप्रसङ्गादिति । प्रज्ञापनं

प्रवाप्यते ऽनेनेति व्युत्पत्त्या निदर्शनमुक्तम् । अनैकान्तिकत्वशङ्कां सत्प्रति-
१७५ । १२ पक्षस्य व्यवच्छिनत्ति । यत्र समान इति । संशयेन समा ऽनिश्चायकत्वा-
दिति । एतदुक्तं भवति न हि नित्यधर्मानुपलब्धिरुभयसिद्धे नित्ये ऽस्ति
येन सव्यभिचारो भवेन्नाप्यनित्यधर्मानुपलब्धिरुभयसम्मते ऽनित्ये ऽस्ति
येन सव्यभिचारो भवेदपि तु परस्परमनयोः सत्प्रतिपक्षतयैव हेत्वाभा-
सत्वमिति । यस्मात्प्रकरणचिन्तेत्युक्तं सूत्रकृतात्र यस्मादर्थं प्रश्नपूर्वकं दर्श-
यति वार्त्तिककारः । कस्मादिति । कारणत्वं तत्त्वानुपलब्धेर्व्यतिरेकेण
दर्शयति यस्मादिति । अत एवेति । तत्त्वानुपलब्धेरित्यर्थः । चोदयति
नन्वयमिति । पक्षप्रतिपक्षौ हि प्रकरणं तौ च साध्यौ ताभ्यां च समः सा-
ध्यसमः । तथा च साध्यसमाद्धेत्वाभासान्न पृथङ्निर्देशः प्रकरणसमस्ये-
त्यर्थः । परिहरति नाविशिष्ट इति । यद्यपि प्रकरणसमशब्दो व्युत्पत्त्या
साध्याविशिष्टेन समानार्थः तथा ऽपि प्रवृत्तिनिमित्तमस्य सत्प्रतिपक्षत्वम् ।
न च तत्त्वानुपलब्धिः स्वयमसिद्धा सा ह्युपलम्भाभावेन सुलभेति भावः ।
परमतमनुभाष्यातिप्रसङ्गापादनेन दूषयति । ये तु संशयहेतुत्वादिति ।
चोदयति समूह इति । यस्मिन्सति भवत्येव तत्कारणं समूहे सति च
भवत्येवेति नैकैकस्मिन् तस्मान्नैकैकं कारणमिति भावः । परिहरति समूहः
कारणमिति । न ह्यकारणानां समूहः कारणं भवितुमर्हति अतिप्रसङ्गात् ।
न च समूहिवैलक्षण्यमन्तरेणाजानतः समूहस्य वैलक्षण्यं तस्मात्समूहिन
एवान्योन्यसमवधानवन्तः कारणं तथा च प्रत्येकस्योपपन्नं संशयकारणत्वं
न च यस्मिन् सति भवत्येव तत्कारणम् अपि तु यस्मिन्सत्येव न त्वसतीति
क्षणभङ्गभङ्गे वक्ष्याम इति । ननूभयधर्मानुपलब्धिरुभयपक्षसाधारणीति सव्य-
भिचार एवेत्यत आह उभयधर्मानुपलब्धाविति । नोभयधर्मानुपलब्धिर्हेतु-
रपि त्वेकधर्मानुपलब्धिः न चासौ साधारणी । किं तु सत्प्रतिपक्षेत्यर्थः । उभ-
यविशेषानुपलब्धेः प्रकरणसमत्वेनाभिधानाशक्यत्वात् प्रकरणसमस्योदाह-
१७६ । ४ रणान्तरं दूषयति । शरीरान्यत्वं त्विति । परेषां किलोदाहरणं नित्य
आत्मा शरीरादन्यत्वादाकाशवदिति । अथ शरीरादन्यत्वमुपलभमानो
यदा तत्त्वं नित्यत्वात्मनः प्रत्येति न हि तदा जिज्ञासितुं नित्यत्वं प्रव-
र्तते । यदा तु तत्त्वं नित्यत्वं नोपलभते शरीरादन्यत्वमुपलभमानो ऽपि

तदा प्रवर्त्तते । तस्मादन्वयव्यतिरेकाभ्यां तत्त्वानुपलब्धिरेव प्रकरणचिन्ता-
प्रवर्त्तिका न शरीरादन्यत्वं तस्मान्नैतत्प्रकरणसमस्योदाहरणम् अपि तु
तत्त्वानुपलब्धिरेव । इतश्चैतन्न प्रकरणसमस्योदाहरणमित्याह **शरीरादन्य-**
त्वं चानैकान्तिकम् । उपसंहरति **अतो न सूत्रार्थः** । **न पूर्वविषयः** १७६ । ६
एवमन्यान्यपि सत्प्रतिपक्षोदाहरणान्यूहनीयानि ।

साध्या-मः (सू. ८) ॥ अथ साध्यसम इति लक्ष्यनिर्देशः
साध्याविशिष्ट इति लक्षणम् । तदनेन स्वरूपासिद्धैकदेशासिद्धाश्रयासि-
द्धान्यथासिद्धानां संग्रहः तेषामसिद्धत्वेन साध्याविशिष्टत्वात् । अथ चासिद्धः
साध्यसम इति वक्तव्ये साध्याविशिष्टग्रहणमन्यतरासिद्धस्यापि सिद्धेः
प्रागहेतुत्वज्ञापनार्थमन्यथा ऽत्यन्तासिद्ध एव साध्यसमो नान्यतरासिद्धः
तस्य कदा चित् सिद्धेरिति भ्रान्तिः स्यात् । साध्याविशिष्टेन तु
सोऽपि गृह्यतइति । नन्वेवं साध्याविशिष्टत्वेनान्यतरासिद्ध एव स्यान्नेतरे
तेषामसिद्धत्वेन साध्याविशेषाभावादित्यत उक्तम् । **साध्यत्वादिति** ।
यदि हि साध्यं नासिद्धं भवेत् साध्यत्वादेव च्यवेत । न खलु सिद्धं सा-
ध्यते । तस्मात् साध्यत्वादसिद्धता सा च कस्य चित् सर्वदा कादाचि-
त्की न कस्य चिदिति सर्वेषामविशिष्टत्वमिति नाव्याप्तिः । नापि साध्यत्वस्या-
तिप्रसक्त्यातिव्याप्तिः हेत्वाभाससामान्यलक्षणापेक्षित्वात्तद्विशेषलक्षणस्येति सू-
त्रार्थः । **साधनीयत्वादिति** च भाष्यगतं न साध्यत्वादित्यस्य व्या-
ख्यानमपि तु गतिमत्त्वस्यासिद्धत्वपरम् । अथ वार्त्तिककारः सूत्रार्थं व्या-
चष्टे **साध्येनाविशिष्टो य इति** । साध्येन व्यभिचारो मा भूदित्यत
आह । **साधनधर्म इति** । हेत्वाभाससामान्यलक्षणयोगे सति एतल्लक्ष-
णमिति न व्यभिचार इति भावः । अथ भाष्यकारेण स्वरूपासिद्धाश्रयासि-
द्धान्यथासिद्धानां साधारणमुदाहरणमुक्तं **द्रव्यं छाया गतिमत्त्वादिति** ।
तद्विभजते वार्त्तिककारः **द्रव्यं छायेति** । अत्र स्वरूपासिद्धतां तावदाह ।
यथैवेति । आश्रयासिद्धतामवतारयितुं गतिमत्त्वं छायायाः पञ्चावयवेन
वाक्येन साधयति । **गतिमत्त्वमिति** । आश्रयासिद्धमाह **नाश्रयासि-** ,, । १५
द्धत्वादिति । सत्या एव च्छायाया देशान्तरे दर्शनाद्यो ऽस्या गतिम-
त्त्वमनुमिनोति तं प्रत्याश्रयासिद्धं देशान्तरे दर्शनम् । तदाश्रयासिद्ध-

१७६ । १५ त्वात् । तदिदमुक्तं सति द्रव्यभाव इति । इति सत्त्वहेत्वर्थः । न तावच्छाया
सामान्यविशेषसमवायान्तर्भूता अनित्यत्वात्तस्याः । नापि कर्म संयोगविभागा-
समवायिकारणत्वाभावात् । न गुणो द्रव्यासमवायात् । न मनोविभ्वात्मगुणः तद्-
गुणानामप्रत्यक्षत्वात् । नाप्यात्मगुणो बाह्येन्द्रियप्रत्यक्षत्वात् । नापि नभोनभ-
स्वतोः तद्गुणानामचाक्षुषत्वात् । नापि तेजसः । तद्विरोधित्वात् तत्सहचरित-
गुणान्तरानुपलब्धेश्च । अत एव न पृथिवीपाथसोरपि । अपि च तद्गुणरूपाणा-
मालोकमन्तरेण ग्रहणाग्रहः छाया तु तमन्तरेण गृह्यते तस्मिंस्तु सति न गृह्यत
इति दुर्घटम् । नापि द्रव्यं तद्धि पृथिव्यादीनामन्यतममेव भवेदन्यद्वा द्रव्यम् ।
न तावदन्यतमं तद्गुणानामनुपलब्धेः नाप्यन्यद्रूपवद्धीति युज्यते । तस्याद्रव्यस्य
प्रत्यक्षत्वानुपपत्तेः अस्पर्शवत्त्वादनारम्भकत्वेनानेकद्रव्यत्वाभावात् । तस्माद्भा-
ऽभाव एव छाया न तु सतीति सिद्धम् । यस्तु मन्यते मा भूच्छाया सती भवतु
भाऽभावः तथा ऽपि नाश्रयासिद्धता देशान्तरदर्शनस्य भाऽभावाश्रयत्वादेवेति
तं प्रत्यभ्युपेत्यान्यथासिद्धतया साध्यसमत्वमापादयति अभ्युपेत्येति । स्वाभा-
विको हि संबन्धो हेतोः साध्येन सहानुमानाङ्गं नौपाधिक इति विवेचितमनुमा-
नलक्षणे । तदयमन्यथासिद्ध औपाधिकसंबन्धो भवति हेत्वाभासः । सेयं हेतो-
रसिद्धिर्द्विधा स्वरूपतो हेतुत्वेन च । स्वरूपतो ऽपि द्वेधा स्वत आश्रयासिद्ध्या च ।
न चैतावता सव्यभिचारादीनामपि हेतुत्वासिद्धेरसिद्धावेवान्तर्भावः सव्यभिचार-
त्वादिविशेषणेन तेषामतो भेदात् अन्यथासिद्धस्य तु तद्विशेषणत्वायोगिनो हेतु-
१७७ । १ त्वासिद्धिमात्रेण साध्यसमेऽन्तर्भाव इति सर्वमवदातम् । संकलयति सो ऽयमिति ।
तएते ऽसिद्धभेदा उदाहरणभेदेष्वपि द्रष्टव्याः यथा नित्यः शब्दः चाक्षुषत्वा-
दिति अयमसिद्धः । तनुभुवनादीनामकर्तेश्वरो ऽशरीरत्वादित्याश्रयासिद्धः ।
स श्यामो मैत्रतनयत्वात् परिदृश्यमानमैत्रतनयस्तोमवदित्यन्यथासिद्धः ।
अन्नपानपरिणतिभेदनिबन्धनत्वाद्रूपभेदस्यान्यथासिद्धत्वमिति । अयमप्य-
सिद्धत्वादिति भाष्ये अपिशब्देनाश्रयस्य छायायाः सत्त्वेनासिद्धिः सूचिता ।
अथ भदन्तेनेदं साध्यसमलक्षणमुदाहरणान्तरं कल्पयित्वा दूषितम् । इदं
किलास्योदाहरणं नित्यः शब्दो ऽस्पर्शत्वात् बुद्धिवद् । तदेतत्त्रेधा ऽप्यसिद्धं
न भवतीति दूषयित्वा भदन्तेन शङ्कितमथ साध्येनाविशिष्टो दृष्टान्तो यस्मिंश्च
साध्याविशिष्टो हेत्वाभास इति बुद्धेर्दृष्टान्तस्य नित्यत्वेनासिद्धत्वादित्यर्थ-

त्र बहुव्रीह्यभावेन दूषितम् । तदेतत्सर्वमभ्युपगमेन वार्त्तिककारो दूषयति नित्यः शब्द इति । यद्येनन्नोदाहरणं किमुदाहरणं को वा सूत्रार्थ इत्यत १७७ । २
आह **यथा त्वस्माभिरिति** । अयं भदन्तोक्तो दोष इत्यर्थः । कस्मादित्यत आह भदन्तेन **सूत्रार्थो न विज्ञातः** न हि सव्यभिचारोऽनेन लक्ष्यते । येन सव्यभिचारमस्पर्शवत्त्वमस्योदाहरणं स्यात् किं तु साध्यसमः नापि व्यधिकरणबहुव्रीहिदूषणेनापराद्धो ज्ञातः नापि बुद्धिमदिति । दृष्टान्ताभासमेव हेत्वाभासं कुर्वता हेत्वाभासदृष्टान्ताभासौ ज्ञातौ भदन्तेनेत्यर्थः ।

काला—तः (सू. ९) ॥ अथ कालातीत इति लक्ष्यनिर्देशः कालात्ययापदिष्ट इति लक्षणम् । हेतोरपदेशस्य हि साध्यसंदेहविशिष्टकालः यथाऽऽहुः नानुपलब्धे न निर्णीते न्यायः प्रवर्तते अपि तु संदिग्ध इति । परेऽप्याहुः संदिग्धे हेतुवचनादिति । यत्र च प्रत्यक्षानुमानागमविरोधो ऽनुष्णो ऽग्निर्द्रव्यत्वादिति अश्रावणः शब्दो गुणत्वादिति च शुचि नरशिरःकपालं प्राण्यङ्गत्वादिति च स सर्वः प्रमाणतो विपरीतनिर्णयेन संदेहविशिष्टं कालमतिपततीति सो ऽयं कालस्यात्ययेनापदिश्यमानः कालातीत इति । तथा चोदाहृतं यत्तु प्रत्यक्षागमविरुद्धं न्यायाभासः स इत्यत्र वार्त्तिककृता । बाधाविनाभावयोः सहासंभव इति चात्र बौद्धानामाक्षेपो ऽस्माभिः समाहितः । एवं व्यवस्थिते भाष्यकारः सूत्रं स्वपरमतश्लिष्टं व्याचष्टे **कालात्ययेन** संशयकालात्ययेन **युक्तो यस्यार्थैकदेशः** धर्मविशिष्टो हि धर्मी हेतोरपदिश्यमानस्यार्थः स साध्यते हेतुना तस्यैकदेशः साध्यधर्मः स हि धर्मिणि बलवता प्रमाणेन तद्विपरीतधर्मनिर्णयं कुर्वता संशयकालमतिपातितः स तादृशो हेतुः कालात्ययापदिष्टः कालातीत इति स्वमतेनास्यार्थः । अत्र च पूर्वमेवोदाहृतमिति पौनरुक्त्यान्नोदाहृतम् । परमते तु कालात्ययेन युक्तो यस्य हेतोरनुरूप एकदेशो हेतुविशेषणमिति यावत् स कालात्ययापदिष्ट इति योजना । परमतेनैव निदर्शनमाह **निदर्शनमिति** । नित्यत्वं चावस्थानमात्रमभिमतमिति । अन्यथा घटादिभिरालोकसंयोगव्यङ्ग्यैर्व्यभिचारः । तदेतत् पञ्चावयवं वाक्यमुपन्यस्य संयोगव्यङ्ग्यत्वस्य हेतोरेकदेशस्य विशेषणस्य संयोगव्यक्तिकालात्ययेन हेत्वाभासतामाह **अयमहेतुरिति** । स पुनरयमसिद्धविशेषणतया हेत्वाभासः साध्यसम एवेति न पृथग्वाच्य इति । स्थूलतया एष दोषो भाष्य-

कारेण नोद्भावितः यत्पुनर्भदन्तेन कालातीतस्य व्याख्यानं कृतं प्रतिज्ञान-
न्तरं हि हेतोः कालः तमतीत्य हेतुः पश्चादपदिश्यमानः कालातीतो
भवति तद्यथाऽनित्यः शब्दो घटादिवदित्युक्ते कस्मादित्यनुयुक्तो *ब्रूते
कृतकत्वादिति सकालातीत इति । तेन चैवं दूषितं किं निराकाङ्क्षे वादिन्येव
प्रतिवादिनः प्रश्नः साहो साकाङ्क्षे यदि निराकाङ्क्षे तदा न्यूनमेवास्य निग्रह-
स्थानं हेत्वाभासस्तस्याप्रयोगात् । प्रयुक्तो हि हेतुस्तदाभासो वा स्यान्नाप्र-
युक्तः । अथ साकाङ्क्ष एव वादिनि प्रतिवादिनः प्रश्नस्तथाऽपि पश्चादप्यसौ
हेतुः प्रयुक्तो हेतुरेव न ह्यसौ तदा न स्वसाध्याविनाभूतोऽपक्षधर्म्मो वेति ।
तस्मान्न कालातीतो नामास्ति हेत्वाभास इति । तदेतद्भदन्तदूषणमेतद्व्या-
ख्यानानभ्युपगमेन परिहरति । अवयवविपर्यासवचनं त्विति । अनभ्यु-
पगमहेतुं पृच्छति कस्मादिति । उत्तरं यस्येति । अर्थेन सामर्थ्येन संबन्धो
ऽर्थसंबन्धः । अपि च पौनरुक्त्यादपि नाभ्युपगम्यत इत्याह अवयवेति । यस्या-
पदिश्यमानस्येत्यादि पुनरुच्यते इत्यन्तं वार्त्तिकं भाष्यव्याख्यानेनैव व्याख्या-
१७८ । १ तम् । यत्कृते समीकृतेऽभिधानादिति । अयमर्थो नैतदप्राप्तकालेन निग-
हस्थानेन पुनरुक्तम् अपि तु हेत्वाभास एव । स ह्यवयवविपर्यास उच्यते यत्रैक-
ग्रन्थेनैव वादी प्रतिज्ञोदाहरणादि प्रयुज्य पश्चाद्धेतुं प्रयुङ्क्ते । एष तु प्रतिज्ञो-
दाहरणे प्रयुज्य विरतः प्रतिवादिनाऽनुयुक्तः पश्चाद् हेतुं प्रयुङ्क्ते । तस्माद्
न्यूनतादूषणेन पक्षे समीकृते पक्षमध्यतां नीते सिद्धावस्थातः प्रच्याविते पश्चा-
दभिधानाद्धेतोरेष कालातीतो हेत्वाभासो न पुनरप्राप्तकालम् । निग्रहस्था-
नमिति चेदिति । निराकरोति यदीति । हेत्वनभिधानेन न्यूनतया समीकृतः
पक्षः किमस्य हेतोरसामर्थ्यं न ह्यन्यदोषेणान्यो युज्यत इत्यर्थः । शङ्कां
ब्रूते । एतदस्येति । निराकरोति नैतदिति । न्यूनतया निगृहीतो
यदि पश्चादभिधानेन निग्रहीतव्यः ततो वाद्येव निगृह्यताम् । न त्वयं
पश्चादभिहित इति समर्थः शक्यो हेतुर्निग्रहीतुमिति । नायं समीकृताऽभि-
,, । ७ हितत्वेनापि हेत्वाभास इत्यर्थः । उभयनिराकरणमुपसंहरति तस्मादिति ।

उद्देशक्रमानुरोधेन लक्षणक्रमस्य हेत्वाभासानन्तरं छलस्योद्देशाच्च
लक्षणस्यापि हेत्वाभासलक्षणानन्तर्यमाह भाष्यकारः । अथ छलम् ।

---

* हेतुं प्रयुङ्क्ते इति ३ पु॰ पाठः ।

वच-लम् (सू. १०) ॥ यथा वक्तुरभिमतो ऽर्थः ततो विरुद्धो
स्य विकल्पः कल्पना सैवोपपत्तिः तया । अथ लक्षणान्तरवच्छलस्य
यलक्षणे कस्मादुदाहरणं न दीयतइत्यत आह सामान्यलक्षणे इति । भा॰
यविशेषवत् सर्वमुदाहरणं निर्विशेषस्य सामान्यस्यासत्त्वेन केवलस्य
यस्योदाहरणमशक्यमित्यर्थः । विभागे त्विति । विभज्यतइति विभागो
नतं तस्मिन्नुदाहरणानि छलसामान्यलक्षणमभिधाय तद्विशेषलक्ष-
मिधातुं प्रथमं तावन्न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदार्थं विभागमवतारयति ।
गश्चेति । विभज्यते ऽनेनेति विभागः सूत्रमुच्यते । तत्र च विशेषल-
वतारयति । तेषां छलानां मध्ये वाक्छलं लक्ष्यते ।

अवि-लम् (सू. १२) ॥ नवः कम्बलो यस्येति एकत्र विग्रहो नव
ला अस्येति अपरत्रेति विग्रहे विशेषः । वाक्छलशब्दार्थं व्युत्पादयति ।
व निमित्ते छलं वाक्छलमिति । नवकम्बल इति उभयत्रापि समानायां
निमित्तभूतायामित्यर्थः । तदेतच्छलं * पराजयावस्थायां कल्प्ये प्रयो-
मित्युक्तम् । परवाक्ये पर्यनुयोगो ऽस्येति चोक्तम् । तदत्र यथा पर्य-
ः तथा दर्शयति विप्र्यहिततया भाष्यकारः अस्य प्रत्यवस्थान-
। उभयार्थभाने ऽसंभवदर्थकल्पनमयुक्तमित्यर्थः । अथ प्रयोक्ता ऽपि
साधारणेन शब्देनार्थविशेषं बोधयति अबोधयंश्च कथं प्रतिपादको
त्यत आह प्रसिद्धश्चेति । संबन्धस्वरूपमाह । अभिधानाभिधेय-
। नियमो ऽयमेवार्थो ऽस्य शब्दो ऽस्यैवार्थस्येति तत्र यः पुरुषस्य
गो ऽस्मादयमेव बोद्धव्य इत्येवमाकारः । किमतो यद्येवमत आह
तपूर्वाश्चेति । तथा ऽपि किमित्यत आह प्रयोगश्चेति । तामिमां
रचनां प्रकृते योजयति तत्रैवमर्थगत्यर्थ इति । एतदुक्तं भवति । न
करणावस्थायां वृद्धव्यवहारे वा कश्चिच्छब्दः कं चिदर्थं गृहयाहि-
बोधयत्यपि तु सामान्यद्वारेणार्थप्रकरणादिसहकारिविशेषे वर्तते ।
न्नैष प्रतिपादयितुरपराधो यदेष विशेषशब्दैर्विशेषान्न प्रतिपादयति ।
तु संकेतस्यापराधो यो विशेषमपहाय सामान्ये शब्दानां वर्तते । तस्मा-
संकेतं बोधयन्नापराध्यः प्रयोक्तेति सिद्धम् । सामर्थ्यमेव दर्शयति

* नैतच्छलमिति ३ पु॰ पा॰ ।

यत्रार्थक्रियाचोदनेति । स्यादेतदविशेषाभिहिते ऽर्थइति न युक्तं न हि नवकम्बल इति पदं प्रकरणादिनिरपेक्षं कं चिदर्थमविशेषेणाभिधत्ते नवादिशब्दवत् । न हि संख्याविशेषे च नवीनत्वे चास्ति कश्चित् सामान्यविशेषो यत्
१३८ । १९ लेपादिष्विव गोत्वं यमभिदधीतेत्यत आह वार्त्तिककारः सामान्यश्रुतिरिति अभिहितिरभिहितम् उच्चारणमिति यावत् । समानः शब्दो नार्थे सामान्यमित्यर्थः । अश्व इति नामपदमश्वस्य वाचकम् । आख्यातपदं यदा कं चिदभिमुखं प्रयुज्यते अश्व इति तदा वृद्धिं गतो ऽसीति प्रतीयते । चोदना अविशेषेति । समानो हि शब्दो ऽभिधेये संशयमाधत्ते न त्वर्थमभिधत्त इत्यर्थः । परिहरति न प्रकरणादीनि । श्वेतो धावतीति सारमेयो दृश्य याति श्विती निर्वेनेत्तीत्यर्थः । अर्थे इत्यस्य प्रयोजनमाह अर्थग्रहणमिति अविशेषयुतो शब्दे सति अर्थे अर्थान्तरकल्पना न शब्दइत्यर्थः । कार्य प्रत्यवस्थानमित्यादिभाष्यं व्याचष्टे तस्येति । सुगमम् ।

संभव-छलम् (सू. १३) ॥ संभवतो ऽर्थस्य ब्राह्मणविशेषस्य विद्याचरणसंपदा विद्याचरणं संपदन्वेति । यत्सामान्यं ब्राह्मणत्वं व्रात्ये ब्राह्मणे तस्य ब्राह्मणत्वस्यातिसामान्यस्य योगादसंभूतार्थकल्पनया यः प्रतिषेधः तत्सामान्यच्छलम् । अहो खल्वयं ब्राह्मणो विद्याचरणसंपन्न इति हि स्तुत्यर्थं वाक्यमभ्यनुजानतोक्तं संभवति ब्राह्मणे विद्याचरणसंपदिति तदपि वाक्यं स्तुत्यर्थमेव न त्वस्य ब्राह्मणत्वाद्धेतोर्विद्याचरणसंपद्विवक्षितेति । तत्र प हेतुत्वमस्याविवक्षितमारोप्य वचनं विहन्तीति तदिदं सामान्यच्छलमिति । विषयानुवाद इति । संपद्विषयस्य ब्राह्मणत्वस्यानुवाद इत्यर्थः । कस्याविवक्षितहेतुकस्य पुंसः तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे सामान्यस्येति । विवक्षितार्थमतिगतं * सामान्यमित्यर्थः ।

धर्म-छलम् (सू. १४) ॥ शब्दस्य धर्मः प्रयोगः तस्य वि द्वैविध्यम् । तस्य च द्विविधः प्रयोगः प्रधानो भाक्तश्च । तत्रापि प्रधान औत्सर्गिकः तस्य तु क्व चिदपवादाद् भाक्तो भवति । तदेतदाह भाष्यकारः प्रधानस्य शब्दस्य यथार्थे प्रयोगो धर्मः औत्सर्गिकः तत्क्रमयमेव नेतव्य विकल्पो द्वैविध्यं को ऽसौ द्वितीय इत्यत आह । उत्सर्गस्य तु क्वचि

* अभिमतमिति ३ पु॰ पा॰ ।

दन्यत्र दृष्टस्यान्यत्र प्रयोगः। तदेवं व्यवस्थिते धर्मविकल्पेन निर्देशे वाक्ये
यते ऽनेनेति व्युत्पत्त्या तत्र भाक्तविवक्षायां मञ्चाः क्रोशन्तीति। यथार्थ-
न प्रतिषेधः तमेवार्थसद्भावमाह। मञ्चस्थाः पुरुषाः क्रोशन्ति न तु भा-
ः क्रोशन्तीति। वार्तिकमते त्वर्थसद्भावस्यैव प्रतिषेध इति व्याख्येयम्।
यान्यत्र दृष्टस्यान्यत्र प्रयोगः हेतुः सर्वे सर्वत्र प्रयुज्येतेत्यत आह
रो नीतार्थः। प्रापितार्थः सहचरणादिना निमित्तेनेति। अन्यत्र दृष्ट-
न्यत्र प्रयोगः संबन्धादेव भवतीति नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः। न च्छन्दतः
नेत्यर्थः। ननु यदि भाक्ततया ऽप्युपपत्तिर्न किं विकल्पाभिभाषितं दुष्टं
सर्वस्यैव यथा कथं सिद्धान्तत्वेनोपपत्तेरित्यत आह प्रधानभूतस्येति।
येत्येतावति वक्तव्ये प्रधानग्रहणं सिद्धतया दृष्टान्तलाभाय लोकसिद्ध
चारः कर्तव्यो नापूर्वो विना प्रयोजनम्। लोकसिद्धश्चायमुपचारो मञ्चाः
तीत्यर्थः। सूत्रव्याख्यानपरं वार्तिकं धर्मविकल्पनिर्देशशब्देन सूत्रस्थे- १७९ । २०
धानं प्रयोगः शब्दस्य धर्मो भवन् द्विधाभिधीयते। द्वैविध्यमाह।
मिति। सो ऽयमभिधानाभिधेयव्यवहार इति शब्दो ऽभिधेयो
स च क्व सिद्धाख्यः क्व सिद्धान्त इति सुबोधम्। परीक्षापर्वणः सन्नि-
द्वयं लक्षणपर्वण्यपि योग्यार्थे सूत्रकारः छललक्षणं परीक्षते।

वाक्छ-त् (सू. १५)॥ स्यान्यर्थो गुणशब्दो यो वस्तुतः स
र्थः प्रधानशब्द एव इति कल्पयित्वेति योजना। यथा वाक्छले नवी-
नवशब्दः संख्याभेदे कल्पितस्तथेहापीति पूर्वपक्षः। सिद्धान्तसूत्रम्।

न त-त (सू. १६)॥ तस्योपचारच्छले ऽर्थसद्भावे प्रतिषेधस्यार्था-
ल्पनातः वाक्छलादित्यर्थः। सूत्रतात्पर्यमाह वार्तिककारः अविशेषादि- १८० । १०
ति। विधेयवस्तु मञ्चाः क्रोशन्तीत्यत्र क्रोशनं विधीयते। मञ्चा
अनूद्यते। अत एव गुणे त्वन्याय्यकल्पनेति मञ्चा इत्येतदप्रधानमनूद्य-
मात्रं न तु क्रोशन्तीति। न विधौ परः शब्दार्थ इति न्यायात्।
विधीयमानं क्रोशनमेव वस्तु प्रतिषिध्यते नैव मञ्चाः क्रोशन्तीति
ायेन। नवकम्बलो देवदत्त इति वाक्ये तु देवदत्तमनूद्य नवत्ववि-
कम्बलो विधीयते। तत्र न विधेयस्य वस्तुतः कम्बलस्य सद्भावः
ध्यते। किं तु तदेकदेशस्यानेकतायाः इति महान् भेद इति सिद्धान्तः।

अवि-ङ्गः (सू. १७) ॥ किं नित्यसाधर्म्यान्नित्यत्वाभावे ह्रित्वस
भ्युपगतस्याभावप्रसङ्गः । चोमिति ब्रुवतो वस्तुत्वेन समस्तभेदोच्छेदप्रस
भाष्यवार्त्तिके त्वतिरोहितार्थे ।

उद्देशक्रमानुरोधेन जातिलक्षणक्रममाह भाष्यकारः लक्षण
पूर्व्वम् ।

साध-तिः (सू. १८) ॥ प्रतीयमानस्थानं प्रत्यवस्थानं तथा
कुलस्य सम्यग्भूतस्य च जातित्वप्रसङ्गो ऽत उक्तं साधर्म्यवैधर्म्याभ्यामि
न च छले साधर्म्यवैधर्म्ये स्तः न च सम्यग्भूतं साधर्म्यवैधर्म्यमात्र
तु प्रयोक्तव्या*दिति । प्रयुक्ते हेतो तदाभासे वा यः प्रसङ्गो जायते सा ज
रिति । अल्पे हि वेदप्रामाण्यं शिष्टांस्तं प्रति कुहेतुना यदा नास्तिकेरभि
प्यते तदुत्तरं चास्य यदा सहसा न प्रतिभाति तदेश्वराणां अनाधा
मा भूद्वेदाप्रामाण्यबुद्धिरिति जात्या ऽपि प्रत्यवस्थेयम् । अन्यथेश्वरचा
दुर्व्वाग्नीनां प्रजानां विप्लवो भवेदिति । स चित्पुनरबुद्धिपूर्व्वमेव हेतो हे
भासे वा जातिप्रयोगः संभवति । जायमानो ऽर्थ इति जातिपदव्युत्
१८१ । ४ निमित्तं दर्शितम् । तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे साधर्म्येणेति । यथा
यति प्रतिपक्ष एवं स्थापनायां सत्यां प्रत्यवस्थानमिति । सूत्रार्थस्तु यथा
न पुनरुदाहरणसाधर्म्येण यथाभाष्यं बोद्धव्यः । यद्येवं भाष्यं तर्हि कथ
स्यत आह । उदाहरणार्थमिति । एवं वैधर्म्येण वेत्येतदपि यथा
न तुल्यं वाभाष्यमुदाहरणार्थं तद्वित्यर्थः । अस्य व्याख्यानस्य मुखाभिधा
प्रश्नपूर्व्वकं प्रपञ्चमाह किमर्थमिदमिति ।

विप्र-नम् (सू. १९) ॥ सूक्ष्मविषया प्रतिपत्तिर्विपरीता । स्थूलवि
च कुत्सिता । कथमसो† निग्रहस्थानमित्यत आह विप्रतिपद्यमान इति
अप्रतिपत्तिमाह आरम्भविषय इति । लाघवाय विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्ती
वक्तव्ये कस्मादसमासकरणमित्यत आह असमासार्थेति । विप्रतिपत्त्यप्र
पत्तिभ्यामन्यदपि हेतूदाहरणाधिकं नाम अल्पे निग्रहस्थानमस्ति त
दन्याधिक्येनावरुध्यत इत्यर्थः । आरम्भविषये अनारम्भ इत्यादि भ

* प्रयोगादिति २ पु॰ पा॰ । † कथमात्मेति ३ पु॰ पा॰ ।

तद्व्याचष्टे स्वपरार्थोत्तरा संवित्तिरिति । द्वेधा खल्वारम्भविषये ऽनार- १८१ । १
म्भो भवति । दूष्यं वा परोक्तं साधनं प्रतिषेधहेतुं वा न प्रतिपद्यते । सेयं
परार्थोत्तरा संप्रतिपत्तिरुत्तरग्रहणं साधनमप्युपलक्षयति स्वार्थोत्तरा प्रतिप-
त्तिस्तु साधनप्रतिषेधहेतू परकीयो प्रतिपद्य तत् प्रतिषेद्धुं स्वकीयमुत्तरं न
प्रतिपद्यतइत्यर्थः । चोदयति स्वयं प्रयुक्ते वस्तुतः समर्थे साधने कथम् ।
अप्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिर्वेति द्रष्टव्यम् । परिहरति तदा ऽपीति । समर्थसा-
धनज्ञानं साधनप्रतिपत्तिर्न साधनमात्रज्ञानमित्यर्थः । सूत्रान्तरमवतारयितुं
भाष्यकार आह किं पुनरिति । यद्यपि साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां दृष्टान्तस्यापि
भेदस्तथा ऽपि लक्षणाभेदाभिप्रायेणाभेद उक्तः ।

तद्वि-त्वम् (सू. २०) ॥ नानाकल्प इति स्वरूपतः । विविध इति
प्रकारतः । यथालक्षणमिति यथास्वरूपमित्यर्थः । अध्यायार्थं संक्षिप्याह वार्त्ति-
ककारः । तन्त्रप्रतिज्ञेति । तन्त्रस्य शास्त्रस्य प्रतिज्ञा प्रमाणादितत्त्वज्ञा-
नान्निःश्रेयसाधिगम इति सूत्रं शास्त्रमेव हि तत्त्वज्ञानमिति । संसारो दुःख-
जन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामिति तन्निवृत्तिश्च संविदा । उत्तरोत्तरापाये तद-
नन्तराभावादपवर्ग इति । तस्माद्यः प्रमाणादिसूत्रेणोद्देशः तत्परिकरो द्वितीयं
सूत्रं द्वाभ्यामुद्देशः शेषं सुबोधमिति ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्त्तिकतात्पर्य-
टीकायां प्रथमस्याध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ।
समाप्तश्चायं प्रथमो ऽध्यायः ॥

अत ऊर्ध्वं प्रमाणादिपरीक्षेत्यादिभाष्यनिराकरणीयामाशङ्कामाह
तिकक्कार: । त्रिविधा चास्येति । स्थानवतां क्रमवतां परीक्षावचन- १८३ । ४
ति प्रमाणमेव परीक्ष्यतइति युक्तमिति । किमर्थादौ प्रमाणं न* परीक्षितं
तु संशय एव परीक्ष्यतइत्याह । तानि चिलक्षण्येति । सो ऽयं क्रम-
: कुत इति भाष्यार्थमाह । परीक्षाङ्गत्वादि । उद्देशक्रमानुरोधेन हि
णं पूर्वं लक्षितं न तु लक्षणे संशयस्यास्ति कश्चिदुपयोगः । परीक्षा तु
ा विमर्शकरणिकेति परीक्षापर्वणि सर्वथा ऽऽर्थक्रमेण संशयस्य पूर्वभावः ।
ा ऽग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचतीत्यत्राग्निहोत्रात्प्राग्भावो यवागूपाकस्य
ाग्निहोत्रसाधनत्वात् । संशयलक्षणं चात्र परीक्ष्यते न संशय इति
नवस्था ऽपि । दूषयति । ननु चोक्तमिति । शास्त्रगता त्वियं परीक्षा
च न विमर्शपूर्वेत्यार्थक्रमाभावान्नोद्देशक्रमो बाधनीय इत्यर्थः । परिहृ-
सत्यं न निर्णये नियम इति । न निर्णयः सर्वः संशयपूर्वो विचारः
एव संशयपूर्वः शास्त्रवादयोस्त्वास्ति विचार इति तेनापि संशयपूर्वेण
तव्यम् । शिष्ययोश्च वादिप्रतिवादिनोः शास्त्रे विमर्शाभावो न शिष्य-
योः तस्मादस्ति शास्त्रे ऽपि विमर्शपूर्वो विचार इति सिद्धम् । संशी-
रिति संशयस्य निरुक्तम् । नावधारयतीत्यर्थः । ननु यथा लक्षणार्थः
निरूपितस्तथा निर्णयः पूर्वपक्ष इत्यत आह । तस्य यथाश्रुतीति ।
क्षाख्यो ह्यर्थस्तत्र व्याख्यानेन लक्षणपदेभ्यः साक्षादेव गम्यतइत्यर्थः ।
ानमनयोरिति साक्षात्कारं दर्शयति । न हि साक्षात् स्थाणुपुरुषावुपल-
ान: समानं चानयोर्धर्मं कश्चित्संदिग्धइत्यर्थः । व्यवच्छेदात्मकत्वा-
ति । न निश्चयो ऽनिश्चयस्य जनकः कारणानुरूपत्वात्कार्यस्येत्यर्थः । न
ानधर्माध्यवसायादेवेति । संशयलक्षणोक्तं कारणमात्रोपलक्षणपरम् ।
ावृत्तित्वाच्चेति । न हि यावेवारोहपरिणाहौ स्थाणोस्तावेव पुरुषस्ये-
ः । विप्रतिपत्तौ च संप्रतिपत्तेरिति । स्वरूपविरोधाद्विप्रतिपत्तिर-
त्यर्थः । तथा ऽत्यन्तसंशय इति तत्पदान्तरेण समानधर्मोपपत्त्या-
शेषणमपश्यतः पूर्वपक्षः । सिद्धान्तमाह अस्योत्तरमिति । १८५ । १५

यथो-वा (सू. ६) ॥ यदि निर्विशेषणं समानधर्मोपपत्त्यादि संशय-

* नेति ३ पु॰ नास्ति ।

कारणमुच्येत ततः पश्चादकरणात्पूर्वमपि न कुर्यादित्यसंशयः पूर्वं वा करणा-
त्पश्चादपि कुर्यादित्यत्यन्तसंशयः । न त्वसौ निर्विशेषणः संशयकारणमिति
१८६ । २ नासंशयो नात्यन्तसंशय इत्यर्थः । एतेनेति । समानपदप्रयोगेण सदृशार्थो
हि समानशब्द इति पूर्वं व्याख्यानम् । यदप्येतत् सारूप्याभावादव्यवसायसं-
शययोः कार्यकारणयोरिति । विशेषानवधारणमुभयोः समानमित्यर्थः । भाष्य-
कारेण तु यत्सारूप्यमुक्तं तत्तथा न बोद्धव्यम् । यदि हि कार्यकारणयोरु-
त्पत्तिः सारूप्यं तदतिव्यापकं चाव्यापकं च । नित्यानामपि कारणत्वात् ।
तस्मात्सारूप्यशब्दो न सारूप्यस्य निर्देशः । अपि तु कार्यकारणधर्मान्वय-
व्यतिरेकपर इत्याह । कारणसद्भावादिति । अनवधारणेनैव तत्त्वानुप-
लब्धेरिति प्रत्युक्तम् । अप्रतिपत्त्योरपि मिलितयोरन्यथादर्शनेनासाधारण-
धर्मान्तर्भावात् । प्रत्येकविवक्षया तु हेत्वाभासान्तरत्वमिति भावः ।
न चाव्यवस्थातः संशय इति । नासौ पृथक्कारणमपि तु समानधर्मोपप-
त्त्यादिपरिकरतयेत्यर्थः । यत्पुनरेतद्विप्रतिपत्ताविति । विषयापेक्षया
विप्रतिपत्तिः स्वरूपापेक्षया संप्रतिपत्तिरिति । एवमव्यवस्थायामपि द्रष्टव्य-
म् । को ऽस्य सूत्रस्येति तात्पर्यप्रश्नः । उत्तरं स्वयमिति । संशयपूर्वक-
त्वात्सर्वपरीक्षाणां परिचिचीर्षमाणेन संशयाक्षेपहेतुभिर्न प्रतिषेद्धव्यो ऽपि तु
परैरेवमाक्षिप्तः संशय उक्तैः समाधानहेतुभिः समाधेयः । यथोक्तस्येति
भाष्ये यदप्युक्तमित्यर्थः । शास्त्रकथायां वादलक्षणायामित्यर्थः ।

अथ प्रमाणपरीक्षेत्यादिभाष्यम् । आर्षेण हि क्रमेण संशयपरीक्षा-
यामुक्तेनो*द्देशक्रमो बाधितः । प्रमाणादिषु तु तद्बाधकारणाभावादुद्दे-
शक्रमानुरोधेन प्रमेयादिभ्यः प्राक् प्रमाणान्येव परीक्षितानि† तत्रापि प्रथमं
प्रमाणसामान्यलक्षणपरीक्षा तत्पूर्वकत्वाद्विशेषलक्षणानाम् । तत्र सामा-
न्यलक्षणमुपलब्धिसाधनं प्रमाणमिति तच्चोपलब्धिसाधनत्वं प्रत्यक्षादीना-
मेवेति प्रत्यक्षादीनामिति उक्तं तदेतदाह वार्त्तिककारः अथेदानी-
१८८ । ६ मिति । परीक्षणीयं पृच्छति । किं पुनरेषामिति । सर्वैरेव वादिभिः स्वसि-
द्धान्तव्यवस्थापनाय प्रमाणान्यभ्युपगन्तव्यानि तदभावे तद्व्यवस्थानुपपत्तेः ।
यस्य तु स्वपक्ष एव नास्ति नासौ लौकिको न परीक्षक इत्युन्मत्तवदुपेक्ष-

* उक्तेनेति २ पु॰ नास्ति । † परीक्षितव्यानीति २ पु॰ ।

: । तस्मात्सर्वप्राणभृन्निसद्धेन प्रमाणसामान्यं परीक्षणीयमिति भावः ।
म् । आदौ तावत्संभव इति । न परीक्षा संशयमन्तरेणेति संशय-
माह । सदसतोरिति । पूर्वपक्षमाह । व्युदस्य संशयमिति । अय- १८८ । ११
पूर्वपक्षिणो माध्यमिकस्याभिसन्धिः । यद्यपि मम विश्वविचारासहत्व-
नः प्रमाणं नाम न किंचिदस्ति विचारसहं तथा ऽपि लोकसिद्धान्येव
ानि तैरेव प्रमाणैः पर्यालोच्यमानानि विचारं न सहन्ते । सो ऽयं
ानामपराधो यानि स्वविरोधेन विलीयन्ते न ममापराध इति ।
हि प्रमाणं तद्योगात्प्रमेयमिति चार्थ इति च भवति । तद्यदि प्रमाणं
मेयादर्थादुत्पद्यते ततः प्रमाणात्पूर्वं नासावर्थ* इति इन्द्रियार्थेत्यादि-
ाघातः । अथ पूर्वं प्रमेयं पश्चात्प्रमाणं तत्राह पश्चादिति । यद्यपि
ं न प्रमाणाधीनं तथापि तस्य प्रमेयत्वं तदधीनं तदपि चेत्प्रमाणा-
न प्रमाणयोगनिबन्धनं स्यादित्यर्थः । तदिदमुक्तं प्रमेयसंज्ञेति ।
ये सूत्रव्याघातः सूत्रव्याघातश्च । प्रयोगस्तु प्रत्यक्षादयो न प्रमाण-
व्यवहर्तव्याः कालत्रये ऽप्यर्थाप्रतिपादकत्वात् । यदेवं न तत्प्रमाण-
व्यवह्रियते यथा शशविषाणं तथा चैतत्तस्मात्तथेति । एवं पूर्वपक्षिते
त्समाह । अत्र समाधिरिति । उपलब्धिहेतोरित्यादिभाष्यस्य
ये ऽप्यर्थाप्रतिपादकत्वादिति हेतोरसिद्धतोद्भावनमर्थः । स्वयं वार्त्ति-
ऽस्यानुमानस्य दूषणमाह । प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यमिति
लब्धात्मकं खल्वनुमानं प्रत्यक्षादीनां प्रमाणानामप्रामाण्यमापाद-
न च लब्धात्मकं तस्य तु प्रतिज्ञाविरोधेनात्मलाभ एव नास्तीति
षामप्रामाण्यमापादयितुमर्हतीति भावः । यदि प्रमाणानि नार्थे साध-
प्रत्यक्षादीनीत्येव न स्यात् । न खलु तानि प्रमाणतो ऽसिद्धानि प्रत्य-
ीत्येव भवन्तीत्यर्थः । न चैतेषामर्थसाधनत्वं सामान्यविशेषाभिधा-
वादिपदगोचरता ऽपीत्याह । कथं चान्यथेति । अपि च प्रामाण्य-
न प्रमाणानां प्रत्यक्षादीनामसत्त्वम् । न ह्यकमण्डलुर्माणवक इत्यनेन
कः प्रतिषिध्यते किं तर्हि तस्य कमण्डलुयोगो धर्मः तत्तश्च प्रमा-
णत्वं पूर्वपक्षिणो ऽभिमतं न स्यादित्याह धर्मप्रतिषेधाच्चेति । १८९ । ५

* एतदर्थ इति २ पु० पा० ।

१८९ । १० युक्ते । अथ भावस्यास्वतन्त्रत्वादिति । निराकरोति । एवमपीति । प्रतिषिध्यमान इति भावे वक्तव्ये विधीयमान इति दृष्टान्तार्थम् । एतेन तद्धितार्थ इति । प्रामाण्यपदार्थ इत्यर्थः । यथाभूतस्य हेतुर्व्यभिचरतीत्याह । यश्चायं हेतुरिति । यत्पुनरित्यादि भाष्यं व्याचष्टे यत्पुनरेतत्प्रमाणेनेति । संभवः प्रत्यक्षादीनां निवर्त्यतइति । प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यकारकं हेतुवचनमित्यर्थः । असंभवं प्रत्यक्षादीनां सिद्धमेव ज्ञापयतीत्याह यथासंभवो ज्ञाप्यते न ह्यसतो निवृत्तिरिति । नासन् घटो मुद्गरप्रहारेण निवर्त्यतइत्यर्थः । दूषयति त्रैकाल्यासिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिरित्येवमभिदधानेनेति । परिहरति नैष दोष इति । त्वद्वचनं त्वदभ्युपगमविरुद्धमस्माकं तु नैतद्वचनं नाभ्युपगमविरुद्धमित्यर्थः । न च धर्मिणः प्रतिषेधे कश्चिन्न्याय इति । नानुमानं धर्मिप्रतिषेधे प्रभवति आश्रयासिद्धत्वाद्धेतोरित्यर्थः । अपि च प्रमाणमात्रधर्मिविषयतः प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यमिति प्रत्यक्षादीनां प्रामाण्यमिति च वाक्ययोरर्थभेदाभेदौ विचार्य न कश्चिदित्याह प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यमिति । एवमेव वक्तव्यमिति । नञोऽप्रयोगेण लाघवात् सोऽसाधर्म्ये वेति । यदा सत्येव घटे तस्यासामर्थ्यं विवक्षित्वोच्यते नास्ति घट इति नोदकाहरणसमर्थ इति तदा गम्यते । तन्त्रान्तराभ्युपगतानां प्रतिषेध इति । तन्त्रान्तरे यादृशं प्रमाणमभ्युपेयते तादृशप्रतिषेधे अन्यादृशस्याभ्युपगमो भवति । यथा प्रधानं नास्तीति जगत्कारणस्य सुखदुःखमोहात्मकत्वं प्रधानत्वं तत्प्रतिषिध्यते न पुनर्जगत्कारणं तस्यान्यादृशस्याभ्युपगमादिति । कथमिति प्रमाणाक्षेपः । कस्येति प्रतिपाद्याक्षेपः । कश्चेति प्रतिपादकाक्षेपः । प्रतिपाद्याक्षेपं विभजते । अप्रतिपन्न इति । प्रतिपादकाक्षेपं विभजते । प्रतिपन्नश्चेति । क्व प्रतिपाद्ये । किं प्रतिपाद्यत इति । यद्युपादीयते उदाहरणं तत्प्रमाणेनानवधारितं न शक्यमुपादातुमिति भावः । न केवलमशक्यं व्यर्थं चेत्याह । प्रत्यक्षादीनां चेति । सर्वैः प्रमाणैरिति । उदाहरणादिविषयैः प्रमाणैर्व्याप्रतिषेधो विरुद्धो भवति । बाधितविषयतया प्रमाणाभासो भवतीत्यर्थः । सिद्धान्तं चेत्याह सिद्धान्तमभ्युपेत्येति । प्रमाणानामित्यवयवाभिप्रायम् । यत्पुनः

१९४ । ७ यस्मिन्निति । वचनविरुद्धमुपादानमुच्यते उपाददान इत्यर्थः । तत्र

[illegible]ति । अस्यार्थः । यदि माध्यमिको ब्रूयात् प्रत्यक्षादीनामप्रामाण्यं त्रैका-
ल्यासिद्धेरिति स्ववाक्यावयवाश्रितानि प्रमाणानि यथालोकप्रतीतानि सिद्धानि
[illegible]विचारितसिद्धेरितरेषां प्रामाण्यं प्रतिषिध्यतइति । तत्रेदमुच्यते । तत्प्रा-
[illegible] वा अवयवाश्रितप्रत्यक्षादिप्रामाण्ये न सर्वप्रमाणविप्रतिषेधो ऽवयवा-
श्रितानामेव प्रामाण्याभ्युपगमात् । किं पुनरिदमविचारितसिद्धत्वं किं विचा-
[illegible]त्वम् आहो सर्वजनसिद्धतया संदेहानास्पदत्वं तत्र पूर्वस्मिन्कल्पे
[illegible]त्वेन स्वयं दूषितेनान्येषां प्रामाण्यं बाध्यतइति सुभाषितम् ।
[illegible]उत्तरः कल्पः तथा च न सर्वाप्रामाण्यं तस्यैव प्रामाण्यात् । अथ
[illegible] वीत्ययमुपसर्गः संप्रतिपत्त्यर्थे प्रतिषेधशब्दार्थमनुजानाति विशेष-
[illegible]द्वात् न तु तद्व्यतिरिक्तार्थो न व्याघातवचन इत्यर्थः । तदिदमुक्तं
[illegible] व्याघाते कस्मादर्थाभावात् । स्ववाक्यावयवाश्रितानां हि प्रमाणानां
[illegible]ण्ये सर्वप्रमाणप्रतिषेधव्याघातः पूर्वमुक्तस्तत्प्रतिषेधः पूर्वेण विरुध्यते
[illegible]परश्चेति । अर्थाभाव इत्यर्थः । तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे वीत्ययमु-
[illegible]र्गो विशेषप्रतिषेधे । यावदुक्तं भवति विशेषेण सर्वेषु प्रमाणेषु प्रतिषेध १९४ । ११
[illegible] तावदुक्तं भवति विप्रतिषेध इति प्रतिषेधशब्दार्थाभ्यनुज्ञानत्वाद्विशब्द-
[illegible] । तेन न सर्वप्रमाणविप्रतिषेध इत्यनेन द्विपदसहितेन किमुक्तं भवति ।
[illegible]मुक्तं भवति कानि चिदिति । अवयवाश्रितानि प्रमाणानि विचार्य समुदायं
विचारयति यदीति । तदिदं सूत्रकारेण त्रैकाल्यासिद्धेरित्यनुयोगस्य प्रतिषेधे
[illegible] साम्यादप्रमाणविरोधस्यापादितः संप्रत्ययसिद्धतोद्भावनपरं सूत्रं पठति ।

त्रैका-द्धेः (सू. ७) । तत्पाठमाक्षिपति किमर्थमिति । स्वातन्त्र्ये-
[illegible] तदस्य सूत्रस्यार्थः पूर्वमुक्तः कृतं सूत्रपाठेनेत्यर्थः । परिहरति । पूर्वोक्तेति ।
[illegible] तदस्माभिरुत्सूत्रमुक्तमपि तु सूत्रार्थ एवेति ज्ञापनार्थं सूत्रपाठो ऽस्माकमि-
[illegible] । नियमेन यः प्रतिषेधः पूर्वमेव वा पश्चादेव वा सहैव नेति तं
[illegible]धति । अनियमेति । खलुशब्दो ऽयं यस्मादर्थे । यस्मादनियमदर्शी
[illegible] । वार्त्तिकं तदुत्थानज्ञापनार्थः सूत्रपाठ इति । दर्शयति ।
[illegible]मतिलङ्घ्य कस्मात्तत्रैवेदमिति । अत्रैव तद्भाष्यं कस्मान्नोक्तमिति
[illegible]म् । परिहरति । अविशेषादिति । अथ शब्दः श्रोत्रविवरे सम-
[illegible] कथमातोद्यमसंबद्धं गमयतीत्यत आह । यो ऽसौ वीणावेणुशब्द- १९५ । ७

पोऽपीति । अयं शब्दो धर्मी वीणाङ्गुलिसंयोगजादृष्टपूर्व इति साध्यो धर्मः तन्निमित्ताधारत्वधर्मवत्त्वात् । पूर्वोपलब्धवीणानिमित्तध्वनिवदिति । तदिदमुक्तं वीणानिमित्तकत्वमिति । धूमदर्शनादिति । संयोगिना हि
१९५ । १० वह्निना विशिष्टो धूमो ऽनुमीयते न कारणेन सतीति वर्त्तमानत्वमात्रानुपपत्तेरिति । यत्पुनराशिष्यते यदनित्यं न तत्परमार्थवत् । यथा रज्ज्वामारोपितं सर्पत्वं तामेव हि रज्जुं तदैव कश्चित्सर्प इति कल्पयति कश्चिद्धारेति । स एव कदा चित्सर्प इति कल्पयित्वा पश्चाद्धारेति कल्पयति तथा च प्रमाणप्रमेयभावस्तस्मान्न परमार्थसन्निति । अत इदमुत्तरसूत्रम् ।

प्रमेया च तुला प्रामाण्यवदिति (सू. १६)। तद्योजनिकां करोति । प्रमाणं प्रमेयमिति चेयमिति । अयमभिसंधिः । अवभङ्गुपरिणामनिरपेक्षाणि स्वकारणादुत्पन्नं स्थिरं वस्तु तत्तत्सहकारिसन्निधानात्तत्तद्धर्मयोगे सति, तत्तद्बुद्धिव्यपदेशमनुभवति । समावेशं दर्शयितुं पृच्छति यदा पुनरिति । उत्तरम् तदा निमित्तेति । अस्य चार्थस्य ज्ञापनार्थं सूत्रं प्रमेया च तुला प्रामाण्यवदिति । न केवलं प्रमाणं समाहारगुरुत्वे तुला यदा पुनरस्याः संदेहो भवति प्रामाण्यं प्रति तदा सिद्धप्रमाणभावेन तुलान्तरेण यत्परीक्षितं सुवर्णादि तेन प्रमेया च तुला प्रामाण्यवत् । यथा प्रामाण्ये तुला प्रमेया च तथा ऽन्यदपि सर्वं प्रमाणं प्रामाण्ये प्रमेयमित्यर्थः । तदेतद्भाष्यकृदाह एवमनवयवेन कार्त्स्न्येन । तन्त्रार्थः शास्त्रार्थ इति । क्व चित्प्रमातृत्वप्रमेयत्वप्रमाणत्वादीनां समावेशो यथा ऽऽत्मनि । स हि प्रमाता प्रमीयमाणश्च प्रमेयं तेन तु प्रमितेन तद्गतगुणान्तरानुमाने प्रमाणम् । क्व चित्पुनः प्रमाणत्वप्रमेयत्वफलत्वानां समावेशो यथा बुद्धौ क्व चित्पुनः प्रमाणत्वप्रमेयत्वयोः । यथा संशयादौ सेयं समावेशस्य तन्त्रार्थव्याप्तिरिति । तथा
१९६ । ३ च कारकशब्दा इति । अत्र पूरयित्वा व्याचष्टे वार्त्तिककारः । यथा च प्रमाणेति । यावन्ति यत्र निमित्तानि तावतां तत्र नैमित्तिकानां प्रवृत्तेरवश्यंभावो नियमः । स्वस्थितौ वृक्षः स्वातन्त्र्यात्कर्त्तेति भाष्यम् । तत्र स्वातन्त्र्यं पृच्छति वार्त्तिककारः किं पुनः स्वातन्त्र्यमिति । इतरकारकाप्रयोज्यत्वं (सः प्रयोजको ऽयं न कारकान्तराणां) तत्प्रयोजकत्वं च कारकान्तराणां कर्त्तुः स्वातन्त्र्यमुक्तम् । इह तु कारकान्तराणामभावात्तु

( ) इतन्मध्यस्थः पाठः प्राचीन पु॰ नास्ति ।

वृत्तं स्वातन्त्र्यं नास्तीति भावः । उत्तरं कारकान्तरानपेक्षत्वं कारकान्तरा- १९६ । ०
पेक्षस्य हि प्रयोजकतया कथं चित्स्वातन्त्र्यं विवक्ष्यते तदनपेक्षस्य नितरां
स्वातन्त्र्यमित्यर्थः । यदा ऽयं स्थितिशब्दो गतिप्रतिषेधवचन इति ।
तदा तदुक्तं भवति न गच्छतीति । तदुक्तं भवति तिष्ठतीति । अत्र च निषे-
धस्य निषेध्याधीननिरूपणतया तदुपाधिः पूर्वापरीभावो न तु स्वरूपेण निषे-
धस्य पूर्वापरीभावसंभव इति । यदा ऽप्यस्तेरभिधायक इति । सत्ता-
सामान्याभिधायक इत्यर्थः । अस्ति व्यनक्तीति । वृक्षस्य हि महत्त्वे
सति रूपवत्त्वे सति सत्तासमवाय एव सत्ताव्यञ्जकत्वम् । तत्र चान-
नैव इत्यर्थः । गेहसंबन्धानुभवो गेहसंबन्धप्राप्तिः समवायः । तद्विषया
क्रिया गतिविधारकः प्रयत्नस्तेन हि स तिष्ठति । घटो गृहेस्तीति त्वौप-
चारिकः प्रयोगः । यदा ऽप्ययमभगनवचन इति । अत्रापि निषेध्यस्य
पूर्वापरीभावोपाधिरेव निषेधस्य तथाभावः । अथ वा तिष्ठतीत्यत्रापि कया
चिद्विवक्षया कारकान्तरापेक्षा ऽस्तु तथा ऽपि तत्प्रयोजकत्वेनैव स्वातन्त्र्य-
मित्याह । समुदायेति । अवयवानां समूहः समुदायस्तदेकदेशो ऽवयव
इति । ध्रियत इति कर्मणि लकारः । प्रत्यभिज्ञानविषयता वा स्थितिः ।
तस्यां सत्यामपि कारकान्तरापेक्षायां प्रयोजकतया स्वातन्त्र्यमित्याह ।
पूर्वापरेति । अनेके पर्यायवन्तः प्रत्ययाः प्रागनु तत्ताश्रयस्य धर्मिणः
पुनरनुभवः । अथ स्मृतिरथ प्रतिसंधानमिति । वैनाशिको दूषयति ।
चक्रेति । यदेव दण्डसंयोगेन चक्रभ्रमणं तदेवेदमुपरते ऽपि दण्डसंयोग
इत्यर्थः । परिहरति न प्रमाणेति । नासति बलवति बाधके प्रमाणे प्रत्य-
भिज्ञानस्य शक्यं मिथ्यात्वं ज्वालादिषु तु तदस्तीत्यर्थः । न च समस्तप्रति-
संधानप्रत्ययमिथ्यात्वे मिथ्याप्रतिसंधानप्रत्ययो भवितुमर्हति बीजादित्याह ।
मिथ्याप्रत्ययाश्चेति । वैनाशिकः पृच्छति । अथ भवत इति । एवं
पृष्टः प्रत्यक्षमप्रमाणयन्न शक्यस्तेन बोधयितुमित्यनुमानं प्रमाणमाह ।
उक्तं प्रमाणमात्मलक्षणे*रूपेणेति । अनुमानान्तरमाह । कार्यस्येति । १९७ । ११
कार्यकालानुभवनं कार्यकालप्राप्तिः । वैनाशिकः शङ्कते । अनाधारमिति ।
अतीत्येति । पूर्वभावं निकृत्येत्यर्थः । दूषयति । तन्नेति । आधेयस्याधा-

---

* सामान्यलक्षणे इति ३ पु॰ पाठः ।

वर्तमानकालत्वमनुभवसिद्धं तेनाधारेण कारणेन कार्यकाले स्थातव्यम् ।
समाधारत्वं तु कार्यस्य नानुभवगोचरः अपि तु युक्त्या साध्यं सा च दृष्टान्ता-
भावादनुपपन्ना । न च विप्रतिपत्तिमात्रादनुभवः शक्यो ऽपवदितुं वक्ष्यमाणदू-
षणानि च निराकरिष्यन्ते । यदि हि रूपादीनामाधारवत्त्वं निषिध्यते ततो
ऽस्याभ्युपगमविरोधो भवति भूतानि पृथिव्यादीनि भौतिका रूपादय इति ।
१९८ । ७ अभ्युपगमान्तरविरोधमाह यथोक्तं भवद्भिरिति । न केवलं रूपादीनामा-
श्रितत्वं भवद्भिरभ्युपगतमुपपन्नं चेत्याह समाश्रितत्वाच्चेति । पृच्छति ।
कर्मणि कः कारकार्थः । कारकशब्दार्थः । क्रियानिमित्तं हि कारकं यत्पुनः
क्रियाया एव व्याप्यं न तत्क्रियानिमित्तमिति न कारकम् । अकारकं च
कथं कर्म । कारकाधिकारित्वात् कर्मसंज्ञाया इति भावः । उत्तरं
क्रियाविषयत्वमिति । परात्मसमवेतक्रियाफलशालित्वं क्रियाविषयत्वं
कर्मत्वं देवदत्तसमवेतया हि क्रियया दर्शनलक्षणया वृक्षविषयो ऽनु-
भवो जन्यते इदमेव चानुभवस्यार्थविषयत्वं यदर्थाधीननिरूपणत्वमित्युक्तं
प्रमाणलक्षणइति । तेन क्रियाविषयस्य क्रियातः प्राग्भावाद्युक्तं कारकत्वम् ।
एवं च विकार्यप्राप्ययोरुपपन्नः कर्मभावः । निर्वर्त्यस्य तु पटादेर्यद्यपि
क्रियायाः प्राग्भावो नास्ति तथा ऽपि तदवयवानां तन्तूनां प्राग्भावस्तेषां
तादर्थ्येन पटत्वे उपचारात्पटं करोतीति युक्तः प्रयोगः । तथा हि सह-
चरणादिसूत्रे वक्ष्यति कटार्थेषु वीरणेष्विति । एतेन कर्मलक्षणेनाहिं लङ्घ-
यति ग्रामं गच्छन् वृक्षमूलान्युपसर्पतीत्यादयो ऽपि संगृहीता वेदितव्याः ।
नगरं गच्छति चैत्र इत्यत्र यथा प्राप्तिर्नगरसमवेता एवं चैत्रसमवेता ऽपीति
चैत्रस्यापि क्रियाजनितफलशालिनो मा भूत्कर्मत्वमित्यत उक्तं परात्मसम-
वेतेति । आत्मविषये ऽपि च मानसप्रत्यक्षे यद्यप्यात्मनो न कर्मता तथा
ऽपि ज्ञानक्रिया धर्मिकैवात्मधर्मस्यात्मव्यतिरिक्तस्य कस्य चित्कर्मणो
,, । २० ऽवभासनादिति सर्वमवदातम् । वृक्षः संप्रदानं भवतीति । पाणिनीयल-
क्षणानुरोधेन लौकिकप्रयोगानुरोधाच्च संप्रदानमिति नेयमन्वर्थसंज्ञेति भावः ।
गुरुत्वप्रतिबन्धे कारणमिति प्रकृतोदाहरणाभिप्रायम् । तथा च गुणा-
नामप्याधेयत्वाधिगतेर्द्रव्यादिभिराधेयभावः सिद्धो भवति । तेन न दू[illegible]
भावः कारकमिति यदुक्तं माध्यमिकेन तदस्माकमभिमतमेव का[illegible]

कारत्वं न मुख्यमहद्दत्यनेनाभिसंधिना भाष्यकारेणोक्तम् । एवं च
ीति । न क्रियामात्रमिति । मावान्तरक्रियामात्रम् । यत्प्रधानक्रिया-
नमवान्तरक्रियाविशेषयुक्तमिति । तदेतदनुभाष्य वार्तिककारो व्याचष्टे ।
 च सतीति । तदनेन कारकसामान्यमुक्तम् । विशेषलक्षणपरं भाष्यं १९९ । ५
 क्रियासाधनं स्वतन्त्रमिति तद्व्याचष्टे यदा तु विशेष इति । स्यादे-
 क्रियासाधनमित्येतावदेवास्तु क्रियाविशेषयुक्तमिति वा कृतमुभयोपादा-
त्यत आह सर्वस्य च कारकस्येति । यद्यवान्तरक्रियामात्रमुच्यते
तस्मिन् सर्वस्य कर्तृत्वात्कारकवैविध्यं न स्यात् । प्रधानक्रियामात्रोपा-
 च तत्र सर्वेषामवान्तरव्यापारमन्तरेण वैचित्र्यायोगादत उभयोपादानं
वनवद्दिति । एवं लक्षणत इति भाष्यं व्याचष्टे एवं च शास्त्रमिति ।
यति । यदीति । परिहरति । न शक्तेरिति । पुनर्दूषयति शक्ते-
ति । परिहरति । नैष दोष इति । ननु बुद्ध्यादयो ऽपि शक्तिव्यक्तिहे-
 न चैते क्रियारूपाः किं तु गुणरूपा इत्यत उक्तं क्रियेत्यनेनेति ।
्ये बलम् । दुर्बलो हि आगन्त्वप्युपायं न व्यापारयति यथा पाणिना
ः कुठारं तेन शक्तिक्रियासंबन्धयोः कारकशब्दो मुख्यः । शक्तिमात्रे
ीण इति । प्रकृते योजयति कारकशब्दश्चायमिति । संप्रति प्रकारा-
ण प्रमाणान्याक्षिप्य समाधीयन्ते । अस्ति भोः कारकशब्दानामिति ।
ि कल्पा उपप्लवन्ते । किं प्रत्यक्षादीनामुपलब्धिः ससाधना निःसाधना
। यदा ऽपि ससाधना तदा ऽपि किमेभिरेव प्रत्यक्षादिभिराहो प्रमाणा-
ेण यदा ऽप्येभिस्तदा ऽपि किं तयैव प्रत्यक्षव्यक्तया आहो व्यक्त्य-
न्तरेणेति । तत्र प्रमाणान्तराभ्युपगमे विभागसूत्रव्याघातः अनवस्थाप्र-
ंग । तत्र प्रत्यक्षादिभिः प्रत्यक्षाद्यन्तराणां ग्रहणे अनवस्थापातः तयैव
्या तु ग्रहणे आत्मनि वृत्तिविरोधः । न हि तयैवासिधारया सैवासि-
ा छिद्यते तस्मादसाधना प्रमाणोपलब्धिः । एवं चेत् कृतं प्रमेयसाधनैः
ैः प्रमाणवदसाधनैवास्तु प्रमेयोपलब्धिरिति पूर्वः पक्षः । नासाधना
ासिद्धिर्नापि प्रत्यक्षादिव्यतिरिक्तप्रमाणाभ्युपगमो येन विभागसूत्रव्या-
ः स्यात् । नापि च तयैव व्यक्तया तस्या एव ग्रहणमुपेयते येनात्मनि
विरोधो भवेत् । अपि तु प्रत्यक्षादिजातीयेन प्रत्यक्षादिजातीयस्य ग्रह-

वमानिष्ठामहे । न चानवस्था अस्ति किं चित्प्रमाणं यत्स्वज्ञानेनान्य
हेतुः यथा धूमादिः किं चित्पुनरज्ञातमेव बुद्धिसाधनं यथा चक्षुरादि
तच पूर्वं स्वज्ञाने चक्षुराद्यपेक्षं चक्षुरादि तु ज्ञानानपेक्षमेव ज्ञानसाधनमि
का ऽनवस्था । बुभुत्सया च तदपि शक्यज्ञानं सा च कदा चिदेव
चिदिति नानवस्था । न च प्रामाण्यं प्रमाणानामप्रतीतं न व्युत्पत्तिमिति तद
प्रमाणान्तरापेक्षायामनवस्थेति वाच्यम् । दृष्टार्थे संशयादपि प्रवृत्तौ स
प्रवृत्तिसामर्थ्येन तस्य सुज्ञानत्वात् । अदृष्टार्थेषु प्रवृत्तिसामर्थ्यावधृतप्रामा
प्रमाणसाधर्म्येण तस्य शक्यज्ञानत्वादिति दर्शितं प्रथमे सूत्रे । तस्मात्प्र
वादिभिः प्रत्यक्षादीनामुपलब्धिर्न चानवस्थेति सिद्धान्तः । भाष्यं
इत्यामन्त्रणे । कुतः पुनरुपलब्धिहेतुत्वमत आह संवेद्यानि चेति ।
हेतो उपलब्धिविषयत्वं कुत इत्यत आह प्रत्यक्षं मे ज्ञानमिति । प्र
यभावाभावयोर्दर्शनस्य तथा भावात् । ज्ञातृमनसोश्च दर्शनादि
भाष्यं तद्व्याचष्टे वार्तिककारः । न चायमेकान्त इति । ज्ञाता
इति सकर्माभिप्रायं न ह्यन्यस्य समवेता ज्ञानक्रिया येनात्मनः कर्म
स्याद् अपि तु ज्ञातृस्थैव । परसमवेतफलशालि हि कर्मेत्युक्तं तस्मात्
ज्ञादीनामात्मधर्माणामेव कर्मता आत्मनस्तु प्रकाशमानता तत्र विव
क्षेयत्वाभिधानं मनस्तु यद्यपि स्वज्ञानं प्रति करणं कर्म च तथा ऽपि
स्वात्मनि वृत्तिविरोधः । यदि हि ज्ञानं करणं भवेत्तदा ऽऽत्माश्रयदो
षङ्गः । स्वगततया च ज्ञानं प्रति करणम् अन्यगतस्य ज्ञानमन्या सत्ता न
तत्समवेता ज्ञानक्रिया किं त्वात्मसमवेता तस्मात् ज्ञेयत्वं ज्ञानसाधन
च मनसो न दोषमर्हतीति । ये तु प्रदीपप्रकाशो यथा न प्रकाशान्तरम
क्षते एवं प्रमाणान्यपि प्रमाणान्तरमनपेक्षमाणान्याप सन्ति भविष्यन्ती
वार्यदेशीया मन्यन्ते तान् प्रत्याह ।

कथि-न्तः(सू. १६) ॥ यथा ऽयं प्रसङ्गःप्रमाणानामनपेक्षत्वप्रसङ्
प्रदीपे प्रदीपान्तरानपेक्षया प्रकाशकत्वदर्शनात्प्रमाणान्तरानपेक्षाण्येवालोकवत्
माणानि सेत्स्यन्ति एवमर्थमुपादीयते प्रसङ्गः । प्रमेयाण्यप्यनपेक्षाण्येव सेत्स्य
न्तीत्येवमर्थमप्युपादेयः तथा च प्रमाणाभाव इत्यर्थः । तदेवं प्रदीपदृष्टान्ता
यत्नेन प्रमाणाभावप्रसङ्गमुक्त्वा स्थाल्यादिदृष्टान्तोपादाने तु प्रमाणस्यापि प्रमाण

याह । यथा च स्थाल्यादिरूपग्रहणइति । तदेतद्भाष्यं व्याचष्टे
कारः यथा प्रदीपप्रकाशः सजातीयानपेक्षस्तथा प्रमाणानि २०३ । २
ीयानपेक्षाणि न पुनर्यथा स्थाल्यादिरूपं प्रमाणापेक्षं तथा प्रमा-
पि प्रमाणापेक्षाणीति । कस्मात्पुनः स्थाल्यादिरूपं प्रमाणापेक्ष-
ा चाह स्थाल्यादिरूपप्रकाशने चेति । प्रदीपप्रकाशस्तच प्रमाण-
लोकसिद्धमित्यर्थः । कस्मादेवं स्थालीरूपवन्न प्रमाणानि तान्यपि
न्तरेण प्रकाश्यन्तामित्यर्थः । तदनेन प्रदीपदृष्टान्तेन निरपेक्षत्वं
स्थाल्यादिदृष्टान्तेन सापेक्षत्वमित्यत्र नियमहेतुर्नास्तीत्युक्तं नियमा-
त्वाभावमाह । कथं च प्रदीपप्रकाशदृष्टान्त इति । यथा हि
नि प्रदीपदृष्टान्तेन निरपेक्षाणि एवं तेनैव दृष्टान्तेन कस्मान्न प्रमेया-
ततश्च प्रमाणाभावप्रसङ्गः । न हि प्रमाणानामेव प्रदीपो दृष्टान्तो न
ामिति नियमहेतुरस्ति । तदनेन यथा प्रसङ्ग इति भाष्यं
तम् । प्रदीपप्रकाशो दृष्टान्तो भवत्वित्यनेनायमेव दृष्टान्तो नायमिति
निराकृतः पूर्वेण तु प्रदीपदृष्टान्तेन निरपेक्षत्वमेव न तु स्थाली-
न सापेक्षत्वमित्ययं नियमो निराकृत इति न पुनरुक्तम् । प्रकाश-
दिना तु हेतुना संगृहीतः प्रदीपदृष्टान्तो भवतीति नियमः
वक्तुम् । केवलं प्रकाशकत्वं सजातीयान्तरानपेक्षत्वे साध्ये विकल्प-
किमत्यन्तसजातीयमाहो सजातीयमात्रं यद्यत्यन्तसजातीयं ततः
धनं न हि चक्षुरादि प्रमाणं स्वग्रहणे चक्षुराद्यन्तरमपेक्षते अथ
तसजातीयं तदपेक्षत्वमालोकस्याप्यस्ति तस्यापि चक्षुराद्यपेक्षत्वात्त-
ाध्यहीनो दृष्टान्तः । विरुद्धश्च हेतुर्विषयज्ञानमपि विषयज्ञानेन गृह्यते
ज्ञानविषयेण ज्ञानेनेति नात्यन्तसजातीयमिति तदनेनाभिप्रायेण
कृतोऽतमनेकान्त इत्ययं दोषो न भवति । दोषान्तरं तु भवती- ,, । १२
। इतरग्रन्थस्तु सिद्धान्तं दर्शयद्भिरस्माभिरुपपादितार्थ इति न
ातः । येनानवस्थामुपाददीतेति सोपहासम्* ।
प्रत्य-त् (सू. २०) ॥ प्रत्यक्षलक्षणं चानेन सूत्रेणोच्यते प्रत्यक्षस्वरूपं
तावत्प्रत्यक्षकारणमित्याह । यदिदं भवता प्रत्यक्षलक्षणमुच्यत इति ।

*सोल्लासमिति च पु॰ पा॰ ।

प्रत्यक्षकारणमित्यर्थः । कारके सति कार्य्ये ज्ञानं लक्षयति ज्ञानहेति । सिद्धा
२०४ । १० कल्पं शङ्कते यथेति । सिद्धान्तवाद्याह नोभयथा ऽपीति । लक्षणस्य
सिद्धान्तो ऽभिमतः कारणपक्षाभ्युपगमः प्रतिज्ञावादेन द्रष्टव्यः । सकलावस्थ
व्यापकमसाधारणं कार्यमवधार्यते । न ह्यीदृशमन्यत्कारणमात्ममनःसंयो
वा इन्द्रियमनःसंयोगो वा प्रत्यक्षस्यास्ति पूर्वस्य साधारणत्वाद् उत्त
चाव्यापकत्वादिति । समाधानान्तरमाह अर्थतो वेत्यादिना मनःसन्निक
ऽपि कारणमित्यनेन । तदेवं सिद्धान्तसारमुक्तं नात्ममनसोरित्यादिसू
मपठित्वैव भाष्यकारो व्याचष्टे । न चासंयुक्ते द्रव्य इति । सर्वे हि क
सङ्घातं कार्य्योपजननाय परस्परसमवधानमपेक्षते अन्यथा यत्र तत्र स्थिते
ऽपि कारणेभ्यः कार्यमुपजायेत । तदात्मना ऽपि मनःसंबद्धेन कार्यं ज
यितव्यं संबन्धश्चात्ममनसोः संयोग एव भवतु वा संयोगजं ज्ञानम्
चार्थेन्द्रियात्मसंयोगजं कस्मान्न भवति कृतं मनःसंयोगेनेत्यत आह
मनःसन्निकर्ष इति । तस्मादात्ममनःसन्निकर्षो ऽपि वाच्य इति
पक्षः । तदिदं नात्ममनसोः सन्निकर्षेत्यादिसूत्रपाठस्य पुरस्तात्कृतभाष्य
तदेतद्वार्त्तिककारो भाष्यमनुभाष्य पूर्वपक्षसूत्रं पठति ।

नात्म-त्तिः (सू.२१) ॥ सूत्रार्थमाह । आत्ममनसोरिति । पू
पक्षस्य सहमव्यवस्थानमसहमानो वार्त्तिककारः प्रतिषेधमस्योक्तं स्मारयति
नोक्तेति । तदेवं द्वाभ्यां सूत्राभ्यां पूर्वपक्षिते सति भावमात्रेण इन्द्रियार्थस
कर्षादीनामनेन कारणत्वमुक्तमिति मन्यमानः पार्श्वस्थः प्रत्यवतिष्ठते । स
चेन्द्रियार्थेति । न सति भावमात्रेण कारणत्वमाकाशादीनामपि कारण
प्रसङ्गात् । तादृशश्चात्ममनःसंयोग इन्द्रियात्मसंयोगश्चेति न कारणं मु
मित्यर्थः । दूषयति अकारणभावे ऽपीति । नान्वयमात्रात्कारणत्व
इत्ययः । अपि त्वन्वयव्यतिरेकाभ्यां न च दिगादावस्ति व्यतिरेको नि
त्यविभुत्वाभ्यामवर्जनीयः सन्निधिः सेन्द्रियशरीरवर्त्यात्ममनःसंयोगस्त्व
यव्यतिरेकावधृतसामर्थ्यः सुप्तस्य ज्ञानानुत्पादात् । इन्द्रियार्थसन्निकर्षे त्वस
विप्रकृष्टे व्यवहिते च ज्ञानं न जायते इन्द्रियमनःसन्निकर्षाभावे तु नानु
ण ज्ञानानि भवन्ति । तस्मान्नाकाशादिभिरतिप्रसङ्ग इति । तदेतद्वार्त्ति
२०५ । १२ कारो व्याचष्टे एवं सति भावात् । कारणभावं वर्णयन्ति पूर्वपक्षि

न्तिनो वा असति न भवतीति वाद्यागन्तव्यतिरेको* न तु प्रयोजकस्तान्
पार्श्वस्थो ब्रूते । तेषां दिग्देशेति । यथा चान्द्रमसं रूपमिति । २०५ । १६
पि तथापि तेजसोऽव्ययमस्ति तथाऽप्यत्यन्ताभिभवेन स्वोचितार्थक्रिया-
योगादसत्त्वकल्पत्वमित्यर्थः । एवं पार्श्वस्थे निरस्ते पूर्वपक्षी ब्रूते यद्येव-
ति । सिद्धान्त्याह नोपसंख्येय इति ।

ज्ञान-चः (सू. २३) ॥ अथ ज्ञानस्यात्मलिङ्गत्वमुच्यते ज्ञानं ताव-
दिमनित्यत्वाद् घटवत् । क्व चित् समवेतं कार्यत्वाद् घटवत् । न च तत्पृ-
थिव्याद्याश्रितं मानसप्रत्यक्षत्वात् । यत्पुनः पृथिव्याद्याश्रितं तत् प्रत्यक्षान्तरवे-
द्यं प्रत्यक्षमेव वा । न च तथा ज्ञानम् । द्रव्याष्टकातिरिक्ताश्रितं तदाश्रयश्च
जातीयः समवायिकारणत्वादाकाशवत् । तस्य च विभुत्वमात्मलक्षणे
भिहितम् । अतो गुणजातीयं ज्ञानं कार्यत्वे सति विभुद्रव्यसमवायाच्
वत् । एवं व्यवस्थिते प्रश्नोत्तरे वार्त्तिकगते व्याख्यातव्ये । आत्मसम-
ादिति । कार्यत्वे सति विभुद्रव्यसमवायादित्यर्थः । विभुद्रव्यसमवाय
सिद्ध इति वदत आह । न पृथिव्यादिगुणः स्वसंबन्धित्वात्† ।
प्रत्यक्षवेद्यत्वादित्यर्थः । स्वपरसंबद्धं प्रत्यक्षान्तरवेद्यं द्रष्टव्यम् ।
था पृथिव्यादिगुणेन द्वित्वादिना व्यभिचारः स्यादिति । तस्माज्
लिङ्ग आत्मा न त्वसावसंयुक्तो ज्ञानं जनयति । तस्य सदातनत्वे सदा
त्पादप्रसङ्गात् । तस्मात्संयोगभेदं कादाचित्कमपेक्षत इत्यर्थात्सिद्ध
ममनःसंयोग इति न सूत्रकृतोक्तः । प्रौढिवादितयैव समाधिरिति
तमुक्तमेव परमसमाधिं स्मारयति । उक्तं चात्रेति । अन्यार्थमिति ।
भूतमनःस्वरूपप्रतिपादनार्थम् अन्यार्थस्यापि तदर्थप्रकाशकत्वम् उप-
लिङ्गम् । ईदृशं हि तल्लिङ्गं यदन्यार्थमपि मनसो ज्ञानकारणत्वं प्रतिपाद-
ति । न हि ज्ञानं स्वतन्त्रं येन स्वकारणं मनो नापेक्षेत नापि चक्षुरादि
त्रं ज्ञानजनने येन मनो ज्ञानकारणं न स्यादित्याह । न चक्षुरादीति ।
दर्थप्राप्तत्वादात्ममनःसंयोग इन्द्रियमनःसंयोगश्च नोक्तो सूत्रकारेण ।
ति अथ कस्मादिति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षे ऽप्यर्थतः प्राप्तिरविशिष्टेति २०७ । १२

---

* वाक्यगतव्यतिरेक इति युक्तः पाठः । † स्वसंवेद्यत्वादिति ३ पु· पाठः ।

२०७ । १४ भाव: । परिहरति प्रत्यक्षेति । सर्वोपसंग्रहाभिधाने हि प्रत्यक्षं न लक्षितं स्यादिति तल्लक्षणाय किं चिद्वक्तव्यम् । तत्रेन्द्रियार्थसन्निकर्ष एव वक्तव्य: समस्तप्रत्यक्षव्यापकत्वात् नेतरावव्यापकत्वादतिव्यापकत्वाच्चेति परम: समाधि: ।

सुप्त-त् (सू. २६) ॥ ज्ञानोत्पत्तेरिति सूत्रशेष: । प्रणिधाय संकल्प्य प्रदोषे सुप्तो ऽर्द्धरात्रे मयोत्थातव्यमिति सो ऽर्धरात्र एवावबुध्यते । प्रबोध-ज्ञानमिति । प्रबोधे निद्राविच्छेदे सतीति द्रव्यस्पर्शस्य संज्ञानं प्रबोधज्ञानम् इत्यर्थ: । सुप्तमनसामिति व्याख्याय व्यासक्तमनसामिति व्याचष्टे । एकदा खल्वयं विषयान्तरेति । प्राधान्ये च हेत्वन्तरम् ।

तैश्चा-णाम् (सू. २७) ॥ इन्द्रियैर्व्यपदेशं विग्रहसमासाभ्यां ज्ञा-नस्य दर्शयति घ्राणेति । इन्द्रियविषयसंख्यानुरोधात् ज्ञानस्य तद्व्यपदेश इत्याह । इन्द्रियेति । वार्त्तिकं यच्चासाधारणं तेनेति । दिगादिरप्यु-पाधिकल्पितेन प्राचीत्वादिना कार्यं विशेषयन्नसाधारणमेवेत्यभिप्राय: । अनेन प्रबन्धेनेन्द्रियार्थसन्निकर्ष एव कारणं ज्ञानस्य न त्वात्ममन:सन्निकर्ष इन्द्रि-यमन:संनिकर्षौ वा ज्ञानकारणमनेनोक्तमिति मन्वानो दूषयति ॥

व्याह-तु: (सू. २८) ॥ परिहारसूत्रम् ॥

नार्थ-त् (सू. २९) ॥ अनेनेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य प्राधान्यमात्रमुच्यते । न त्वात्मन:संयोगस्येन्द्रियमन:संयोगस्य वा ऽकारणत्वमुच्यत इति न व्याघात इत्यर्थ: । पृच्छति । असति संकल्पे प्रणिधाने चेति । प्रयुक्तं प्रणिधानं संकल्प इच्छा । उत्तरं यथैवेति । नन्वस्य जात्यायुर्भोगनिमित्तत्वमवगतं न तु मन:प्रेरकत्वमपीत्यत आह । तेन प्रेर्यमाणे मनसीति । भोगो ह्यदृष्टस्य प्रधानं प्रयोजनं तन्नान्तरीयकतया जन्मायुषी आक्षिपति । स्वसंब-न्धिसुखदु:खसाक्षात्कारश्च भोग: तदायतनं च शरीरम् । अप्राप्तं च मनो न तत्र भोगं च भोगविषयौ सुखदु:खे च तयो: कारणं च ज्ञानं जनयितुम-र्हति नूनं तत्प्राप्तिहेतोर्मन:कर्मण: कारणमदृष्टं वक्तव्यम् । अन्यथा ऽस्य सर्वद्रव्यगुणकर्मकारणता न स्यात् । मा भूत्सर्वार्थतेत्यत आह पृथिव्यं चास्येति । अणूनां विशेषणं भूतसूक्ष्माणामिति । व्याहतत्वादिति

२०८ । ८ पूर्वपक्षसूत्रम् । अस्य तात्पर्यमाह वार्त्तिककार: । अनेनेति । कथि-

णी इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य प्राधान्यमाह न पुनः संयोगान्तरस्य कारणत्वं
ाचष्ट इत्यत आह । इयं किलेति । कारणत्वं प्रतिषिध्यत इत्यभि- २०८ । ११
: पूर्वपक्षिण इत्यर्थः । दृष्टव्याघात इति । संयोगमात्रं दृष्टं तस्य
मत इत्यर्थः । शेषं तु भाष्यव्याख्यया व्याख्यातमिति । अतः परमि-
ोमिति । न ह्यवयवी नाम कश्चिदर्थान्तरभूतो ऽवयवेभ्यो ऽस्ति
त्ववयवा एव परमार्थसन्तः तेषु च कतिपयानवयवान् गृहीत्वा
सहचरितानवयवाननुमाय प्रतिसंधानजेयं वृक्षबुद्धिस्तानेवावयवानाल-
मानाननुमायानुमानमिति प्रत्यक्षस्यानुमानेऽन्तर्भावाद्विभागसूत्रे न्यूना-
संख्याव्यवच्छेदो नोपपद्यत इत्यर्थः । निराकरोति । न यथोक्त-
विकल्पानुपपत्तेः । एकदेशो ह्यवयविन आधार इति । एक-
शो देशस्येत्येकदेशः । देशश्चाधारो न चाधेयो ऽस्त्यवयवीति कथ-
ार इत्यर्थः । अहो शब्दार्थकौशलमिति । शब्दे ऽर्थे वा कौशलमि-
ः । अर्थे तावत्कौशलमाह । अकार्येति । कार्यस्यैकस्य कारणानां
कं कार्यं कर्तुं परस्परप्रत्यासत्तिर्भवति । यथा मृत्पिण्डचक्रसूत्राणां घटे
यितव्ये प्रत्यासत्तिः । कार्याणां चैकसामग्रीजन्मनां परस्परप्रत्यासत्तिः यथा
रसगन्धस्पर्शानां कार्यकारणयोर्वा यथा अग्निधूमयोः येषां तु न कार्य-
णभावो नैककार्यत्वं वा नैककारणत्वं वा तेषां कुतो नियमवती प्रत्या-
त्तिरित्यर्थः । शब्दकौशलमाह । न च परस्परेति । अवयविनं दधदव-
न्तरमवयवान्तरमपेक्षते । ततश्चावयवाः परस्परोपकारिणो भवन्ति । अव-
भावे तु न परस्परोपकारिणः कथमवयवा इत्यर्थः । न चावृक्षप्र-
संधानजेति । स्वस्तिमतीं हि गां गृहीत्वा कालाक्ष्यां गवि गोरिति
संधानं दृष्टं न त्वश्वं गृहीत्वा ऽश्वान्तरे गोरिति प्रतिसंधानं दृष्टं
कस्य हेतोः तयोरगोत्वात् । एवमर्वाग्भागपरभागानामवृक्षत्वाद्वृक्ष इति
संधानं न भवेदित्यर्थः । यद्युच्येत मा भूद्वृक्षरूपधर्मिग्रहः पूर्वमर्वा-
ं धर्मिणं वृक्षविशेषमनुमाय प्रतिसंधास्यतीत्यत आह । न चानुमानम् ।
मादित्यत आह । अनुमान इति । नायमनुमाता पूर्वमनुपलभ्याग्नि- २११ । १०
मानेन च धूमविशेषणमग्निं प्रतिपद्य प्रतिसंधत्ते । अयं धूमो ऽयं चा-
ग्निरिति । अथ पूर्वं प्रतिसंधानं पश्चादनुमानमित्यत आह । न च

प्रतिसंधायेति । प्रतिसंधानसमयएवाग्नेरवगतत्वाद्भवितव्यमपाग्निनेति
२११ । १६ व्यर्थमनुमानं स्यादित्यर्थः । अभ्युपेत्याह । प्रतिसंधायापि चेति ।
किं चार्वाग्भागमयमिति । स भागवान् भागो न भवति किं तु भाग्येव ।
कस्मान्न पश्यतीत्यत आह । नार्वाग्भागपरभागौ संबद्धौ । एकावय-
विसमवायेन हि परस्परसंबद्धौ स्यातां न चावयव्यस्ति न चापि संयुक्तौ
संयोगस्यावयविनिरासमार्गेण निरस्तत्वादित्यर्थः । पृच्छति । कथं पुन-
रिति । उत्तरं नित्यमर्वाग्भागेनेति । संबन्धस्तावन्नास्तीत्युक्तमेव ।
तमभ्युपगम्य तूत्तरं सत्यं संबद्धौ सत्यपि संबन्धे नावयवयहो ऽसावित्यर्थः ।
सत्यं संबद्धावित्ययमभ्युपगमवाद एव । यच्चेदमुच्यते प्रतिसंधानस्य-
स्ययजेति । पूर्वं सत्यपि वृक्षे अवयवानामवृक्षत्वान्नावयवे प्रतिसंधानवृ
वृक्षबुद्धिरित्युक्तं संप्रति तु वृक्षस्यासत्त्वेन नावयवे वृक्ष इति प्रतिसंधानमित्य-
पौनरुक्त्यम् । रूपं च मयोपलब्धं रसश्चेति । य एवोलब्धा रसप्रत्यये-
परञ्जित: स एव रूपप्रत्ययोपरञ्जित इत्यर्थः । प्रमाणस्य यथाभूता-
र्थपरिच्छेदकत्वादिति । यथा भ्रान्तमप्यनुमानमर्थसंबन्धेन प्रमाणमिति
न भवति तथा प्रथमे ऽध्याये दर्शितम् । प्रधानानुकारेण भ्रान्तिरिति
विपरीतख्यातौ सत्यां सा चोपपादिता प्रथमाध्याये । न तथा शब्दस्यार्था-
नभिधानादिति । कः पुनरयं तथाशब्दार्थः । परमाणूनां रूपं वा नैर-
न्तर्यं वा संयोगभेदो वा उत्पादभेदो वा । यदि रूपमात्रं तद् घटादिष्वपीति
वृक्षबुद्धिः स्यात् । अथ रूपभेदः यवान्तरेणावृक्षः स्यात् । न हि तत्तूलं
रूपम् । अथ नैरन्तर्यं तद् घटादिष्वप्यस्ति । न वा क्व चिदपि । गन्धरस-
स्पर्शपरमाणुव्यवधानात् । न संयोगो भवद्भिरास्थीयत इति कुतस्तद्भेदः
उत्पादभेदो ऽपि परमाणूनां रूपमेव । न हि परमाणुव्यतिरिक्तः कश्चिदस्ति
तेषामुत्पादः । रूपं च पूर्वं विकल्पितं यदि हि क्व चिदवयवसन्निवेशो
वास्तवः पूर्वापरभागादिशब्दप्रवृत्तिहेतुरुपलभ्यः स्यात् ततस्तथाशब्दात्
प्रतीयेत न तु भवतां क्व चिदेष वास्तवः वस्तुसतां परमाणूनामभागत्वा-
दित्यर्थः । सामान्यतोदृष्टे धर्मिविषयकमपि प्रत्यक्षं नास्तीति आशयः
२१४ । ८ पृच्छति सामान्यतोदृष्टस्येति । उत्तरम् । अयं विशेषः इति । विशेष
प्रत्यक्षेण प्रसिद्धो सामान्यतोदृष्टं प्रवर्तते । विकस्य तु प्रत्यक्षेण [illegible]

क्षतोऽदृष्टमिति विशेषः । सर्वस्याप्रत्यक्षत्वाद् वृक्षबुद्धिर्न प्रत्यक्षतोऽदृष्टाद-
नादपि सामान्यतोऽदृष्टादित्याह । भवत्पक्षे त्विति । २१४ । १३

न प्र-त् (सू. ३१) ॥ न प्रत्यक्षस्यानुमानता । कुतः यावदेकदेश-
स्यार्थजातस्याग्रहणमेकदेशग्रहणादुपलब्धेरित्युच्यते हेतोरिष्यते तावदपि
षेव । अन्यथैकदेशग्रहणाभावेनानुमानानुदयात् । अनुमानान्तरेण वा तद्ग्र-
अनवस्थापातात् । अतस्तावतोऽर्थजातस्य प्रत्यक्षेणोपलम्भात्तावत्प्रत्यक्ष-
ानमिति प्रतिज्ञा हेतुना एकदेशग्रहणानुपलब्धेरित्यनेन बाधिता । एक-
ग्रहणस्य प्रत्यक्षेणानभ्युपगमे वा प्रमाणान्तरस्य तथानुपपत्तेरसिद्धो हेतुः
भयतस्पाशा रज्जुरित्यर्थः । अनुमानेनैकदेशग्रहणान्नासिद्धो हेतुरि-
आह भाष्यकारः न चैकदेशग्रहणमिति । अनुमितिरनुमानम् । भाव-
वक्तुम् । अनवस्थाप्रसङ्गेन हेत्वभावादिति । तदेतत्सूत्रं वार्तिककारो
ष्टे । विरुद्धश्चायमिति । नन्वेकदेशप्रत्यक्षत्वेऽपि तन्मात्रं प्रत्यक्षं न
वं प्रत्यक्षं स्यादित्यत आह न चैवं प्रतिज्ञायते सर्वमिति । अप्र-
वादिति । अनुमानस्य हि यः प्रकारो यादृशो न तादृशः प्रत्यक्ष-
। त्रिकालविषयत्वाच्चेति । अनेन परोक्षार्थत्वं सूचयत्यनुमानस्य
ं त्वपरोक्षार्थविषयं तस्मादपि भेद इत्यर्थः । लिङ्गपरामर्शज्ञानस्य
फलस्यापि प्रमाणस्य सतो लिङ्गलिङ्गिसंबन्धस्मृत्यनुग्रहो ऽस्त्युत्पत्तौ
ैवं प्रत्यक्षस्य प्रमाणस्य अत उत्पत्तौ वा कार्ये वा लिङ्गलिङ्गिसंबन्ध-
ापेक्षेत्यर्थः । अन्यथा ऽपि चेत्यादि भाष्यं व्याचष्टे । इतरथेति ।
ोतदनुमानमित्यादिभाष्यार्थमाह । इन्द्रियेति । इन्द्रियसंबन्धाद्वा- २१५ । ८
प्रत्यक्षमुत्पद्यते न त्वनुमानमेवमित्यर्थः । अपि चावयविनो ऽसत्त्वं मन्य-
ा त्वयैकदेशमात्रोपलब्ध्या वृक्षबुद्धेरनुमानत्वमुक्तं न त्वियमेकदेशमात्रो-
वरपि तु तस्य तत्सहचरितस्य चावयविन उपलब्धिलक्षणप्राप्तस्य सिद्धेरि-
। न चैकदेशोपलब्धिरिति । तदेतद्भाष्यमनुभाष्य वार्तिककारो
ष्टे न चेति । अथ देश्यभाष्यम् । अकृत्स्नग्रहणादिति चेत् । उत्त-
ं न कारणत इति । देश्यविवरणम् । न चावयवा इति । एक-
ग्रहणनिवृत्त्यर्थं हि त्वया ऽवयविग्रहणमास्थीयते न चैतावता कृत्स्न-
ंभवे । यत एकदेशग्रहणनिवृत्तिः स्यात् । न ह्यवयविग्रहणे कृत्स्ना

अप्यवयवा गृहीता भवन्ति । नाप्यवयवी तस्यार्वाग्भागस्य ग्रहणे ऽपि मध्यमपरभागस्थस्याग्रहणादिति देश्यभाष्यार्थः । तदेतद्भाष्यं वार्त्तिककारो
२१६ । १ व्याचष्टे । नावयविन उपलब्धिरिति । यत्खलु बहुषु वर्त्तते तत्प्रत्येकं *समाप्त्या वा यथा कालविङ्कषठगुणः । एकदेशेन वा यथा सूत्रं कुसुमेषु । न च कृत्स्नैकदेशाभ्यां प्रकारान्तरमस्ति । अनयोरन्यतरनिषेधस्यान्यतरविधिनान्तरीयकत्वाद् नित्यत्वानित्यत्ववदिति । न चैकत्र कृत्स्नसमाप्तावन्यत्र तस्यैव संभव इति तथा सति कृत्स्नसमाप्तेरभावात् तस्माद्यो ऽवयवान्तरे दृश्यते नासावयवी तथा चावयवा एवेति प्राप्तमित्यपि द्रष्टव्यम् । न ह्यस्य कारणव्यतिरेकेणेति । यदि ह्येकदेशान्तराण्यस्य स्युः ततस्तेष्वपि वृत्तावेकदेशान्तरकल्पनायामनवस्थाप्रसङ्ग इत्यर्थः । पूर्वपक्षवाद्येव प्रश्नपूर्वकं क्रियातिपत्तिमाह । अथोपलभ्यमान इति । उत्तरभाष्यविवरणपरं भाष्यं कृत्स्नमिति वै खल्वित्यादि । तदेकमन्यतया अङ्ग तु भवानित्यादिसंबोधनोपक्रमं भाष्यं व्यवस्थितम् । तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे । एकस्मिन्निति । अयमभिसंधिः । यत्तावत्कुसुमैकदेशेन वर्त्तमानं दृष्टमिति । तदनुपपन्नं यदि कुसुमेषु सूत्रावयवा वर्त्तन्ते किमायातमवयविनः सूत्रस्य । न ह्यन्यस्मिन्वर्त्तमाने अन्यद्वर्त्ततइत्युक्तम् । न चावयविनो ऽभावे भवत्येतदपि सूत्रमवयव्यवयवैर्वर्त्ततइति । अथ मा भूत्सूत्रं नामावयवि एकदेशास्तु कुसुमे वर्त्तन्तइति ब्रूमः । तथा च सति नैकमनेकत्रैकदेशेन वर्त्तते किं त्वनेकमनेकत्रेति । तथा च कुसुमपरमाण्वभावे कस्मिन्सूत्रपरमाणुरेको वर्त्ततइत्युक्तं भवति न च वृत्तिरपि परमाणुभ्यामतिरिच्यते यतो भवति वर्त्ततइति तस्मान्निरन्तरोत्पाद एव परमाण्वोर्वृत्तिरिति व्यवहर्त्तव्यम् न पुनः परमाणुस्वरूपातिरिक्ता का चिद्वृत्तिरस्ति वस्तुसती । एतेन कालविङ्कषठगुणवत्प्रत्येकं कृत्स्नपरिसमाप्तिर्वृत्तिरित्यपि व्याख्यातम् । तथा च वृत्तेरभावादेकदेशेन वा कार्त्स्न्येन वा वर्त्ततइति रिक्तं वचः । यथालोकं त्वयं तु वृत्तेरभ्युपगमे सूत्रं कुसुमेषु नैकदेशेन वर्त्तते किं तु तदेकदेशाः सूत्रं च कुसुमेषु वर्त्ततइति लौकिको ऽनुभवः । तत्र सूत्रस्य वृत्तिः कुसुमेषु नैकदेशेन वा नापि कार्त्स्न्येन किं तु स्वरूपतः एवमवयवेष्ववयविनः स्वरूपतः

* समास्येति ३ पु॰ पाठः ।

। इयांस्तु विशेषो यत्सूत्रस्य कुसुमेषु वृत्तिं प्रति सन्ति भागा अपीति
र्यं च भागाश्च कुसुमेषु वर्तन्त इति अवयविनस्तु स्वावयवेषु वृत्तिं
नावयवान्तराणि सन्तीति रूपमात्रेण तत्र वर्तते ऽवयवीति । तस्माद्
कृत्स्न कार्त्स्न्येनैकदेशेन वा वर्तमानं दृष्टमिति तयोर्वृत्तिं प्रति व्याप-
मसिद्धम् । रूपस्येव न गमकत्वं* तस्मादवयविन्यप्यस्तीति व्यापकानु-
र्व्यसिद्धेर्नावयविनो ऽवयवेषु वृत्तिनिवृत्तिरिति सिद्धम् । यथा च कृत्स्न-
शब्दो नावयविरूपे वर्तेते तथोक्तं वार्त्तिककृतेति । नैकदेशेन वर्तते २१७ । १
न कार्त्स्न्येन वर्तते अथ च वर्तत इति । एषा वाचोयुक्तिः । यद्य-
क्तं वस्तु तत्तथा निर्दिश्यत इहेति योजना । उभयेन व्याघातादिति ।
स्यानेकवृत्तेः एकदेशेन कार्त्स्न्येन च व्याघात इत्यर्थः । स एव हि
विकल्प्यते यो विकल्प्यमानो धर्मिणं न बाधते यथा शब्दो नित्यो
त्यो वेति यो ह्यधिकरणं धर्मिणमेव बाधते नासौ धर्मविकल्पो
प्यः । आश्रयासिद्धम तस्यानुपपत्तेरिति । यस्तु मन्यते यत्सत्तत्सर्वम-
यवं यथा विज्ञानं सच्चेदं नीलाद्यनुभवावसितमिति स्वभावहेतुः सत्ता-
व्यापित्वादनवयवित्वस्य । यथा ह्येकस्य सत्त्वं विरुद्धधर्मसंसर्गेण व्याप्तं
रुद्धश्च विरुद्धधर्मसंसर्गो नीलादीनां सावयवत्वे प्रसजन्स्वविरुद्धं विरु-
र्मासंसर्गं निवर्तयंस्तद्व्याप्तं सत्त्वमपि निवर्तयति तथा हि पाण्यादिकम्पे
स्थानो ऽवयव्यपि कम्पत इति तस्य जङ्घादिष्वप्यवयवेष्वविशेषावस्थान-
प्यवयविनः कम्प उपलभ्येत न चोपलभ्यते तस्मात्स एव तदानीं
ते न कम्पत इति विरुद्धधर्मसंसर्गः । अथावयवेषु कम्पमानेष्वपि नाव-
तत्समवेतः कम्पते ततश्चलाचलयोर्वस्त्रोदकवद्युतसिद्धिप्रसङ्गः ।
स्यावयवस्यावरणे तत्तदवस्थानो ऽवयव्यावृत इति अवयवान्तरस्यान-
प्यावरणप्रसङ्गः अभेदात् । न वा ऽस्य क्व चिदप्यावरणमित्यविकलो
त । अवयवस्यावरणं नावयविनस्तस्यान्यत्वात् । न ह्यन्यस्यावरणे
न्यदावृतं भवत्यतिप्रसङ्गादिति चेद् न । अर्धावरणे ऽप्यनावृतत्वादवय-
: प्राग्वदविकलग्रहणप्रसङ्गः । अवयवदर्शनद्वारेणावयविदर्शनाददृष्टावय-
अवयविनो ऽप्रतिपत्तिरिति चेद् न । विकल्पासहत्वात् । किं सर्वावय-

* व्यापकत्वमिति २ पु॰ पाठः ।

षदर्शनद्वारेणावयविनः प्रतिषिद्धत्वात् कतिपयावयवदर्शनद्वारेण । पूर्वस्मि-
न्कल्पे नावयवी कदा चिदपि दृश्येत । न ह्यसर्वेषित्ववयवोपलम्भः
अर्वाग्भागेन मध्यपरभागयोर्व्यवधानात् । कतिपयावयवदर्शने तु तदभि-
व्यक्तावल्पावयवदर्शने ऽपि बह्ववयवदर्शनवत्स्थूलोपलम्भप्रसङ्गः । रक्ते
चैकस्मिन्नवयवे तत्स्थानो ऽवयव्यपि रक्त इति अवयवान्तरे ऽपि तस्या-
भेदाद्रागोपलम्भप्रसङ्गः । अवयवमात्ररागे वा तत्स्थानस्यावयविनो रूपम-
रक्तं दृश्येत सो ऽयं विरुद्धधर्मसंसर्ग इति । तदनेनाभिप्रायेण वार्त्तिककारो
ग्रहणाग्रहणलक्षणेन विरुद्धधर्मसंसर्गेण सर्वानेव विरुद्धधर्मसंसर्गानुपलक्षयति ।
२१८ । २ ग्रहणाग्रहणेति । निराकरोति न भेद इति । इदं तावदत्र वक्तव्यम् । यदा-
नुभूतावयवितं नीलमनवयवत्वेन साध्यते तत्र; सिद्धसाधनं नो खलु रूपवि-
शेषो नीलादिरस्माकमपि सावयवो गुणत्वात् । तदाश्रयो घट इति चेत् ।
ननु घट इत्यपि च रूपरसगन्धस्पर्शा यथार्थक्रियाकारिणस्तथा व्यपदिश्यन्ते
ते च गुणत्वेन निरवयवा एव न तु तदाश्रयो ऽस्ति इत्थं नाम । अथ पर-
सिद्धं द्रव्यं रूपाद्याश्रयं पक्षीकृत्य परसिद्धेनैव तस्य सत्त्वेनानवयवत्वं साधयति
सो ऽयमसिद्धं सिद्धेन साधयन् महानैयायिकत्वमात्मनो दर्शयति । न हि
स्वयमप्रतीतौ साध्यधर्मिणौ परप्रत्यायनाय कल्पेते । यथा ऽऽहुः । यो ऽपि ताव-
त्परासिद्धः स्वयं सिद्धो ऽभिधीयते । भवेत्तत्र प्रतीकारः स्वतो ऽसिद्धे तु का
क्रियेति । न च प्रसङ्गसाधने ऽप्येतद्भवितुमर्हति । न च सावयवत्वेन विरोधाभा-
वात् । न चैकस्य विरुद्धधर्मौ बाधकं प्रमाणम् । न तावदेकस्यावयविनो ग्रहणा-
ग्रहणे । अवयवावरणे ऽपि तस्य कतिपयावयवावस्थानस्य ग्रहणादेव । न च
बह्ववयवस्थानस्य ग्रहणमिव कतिपयावयवस्थानस्य ग्रहणे तादृशस्थौल्यानव-
भासादनवभासो ऽवयविन इति सांप्रतम् । परिमाणभेदो हि स्थौल्यमवयवि-
धर्मो न च तस्य तादृशस्यानवभासो ऽवयवी नावभासितो भवति । तस्य ततो
ऽन्यत्वात् । तस्मादिन्द्रियसन्निकर्षभावादवयविनो ग्रहणम् । इन्द्रियेणार्थस्य
इन्द्रियावयवैरर्थस्य इन्द्रियेणार्थावयवानां इन्द्रियावयवैरर्थावयवानां सन्नि-
कर्षात्परिमाणभेदग्रहणमिति सामग्रीभेदादवयविनस्तत्परिमाणभेदयोर्ग्रहणाग्रहणे
उपपद्येते । एतेनार्वाग्भागग्रहितस्य ग्रहणे ऽपि न मध्यभागपरभागवर्तिन-
स्याग्रहणं कथं विरुद्धधर्ममावहतीत्युक्तं भवति । न वा ऽ[illegible]

नः कम्पो येनावयवान्तरे ऽपि कम्पप्रसङ्गः भिन्नत्वादवयवावयविनोः ।
सति युतसिद्धिप्रसङ्ग इति चेत् । का पुनरियं युतसिद्धिः किं भेदो
वावयविनोः आहो स्विदसंबद्धस्य विद्यमानत्वं यदि भेदः सो ऽस्मा-
ष्यत एव । अथासंबद्धस्य विद्यमानत्वं तत्सत्यपि पृथग्गतिमत्त्वे नावय-
ऽस्ति जातः संबद्धश्चेत्येकः कालः । तथा हि नावयव्यवयवासंबन्धो
त । न हि जातिमान् जात्यसंबन्धो ऽस्ति । न गुणकर्मणी द्रव्यासंबद्धे
। न च विशेषो द्रव्यासंबद्ध इति । ये त्वप्राप्तिसंयोगौ युतसिद्धिमाहुस्ते-
वावयविनोरसंयोगे हेतुर्वक्तव्यः । अयुतसिद्धिरिति चेद् न । तस्या एवा-
गेन बुभुत्सनादिति । रक्तारक्तत्वं च नावयविन एकस्य तस्यारक्तत्वा-
। तत्संयोगिनस्तु महारजनस्य रक्तत्वात् तस्य च पटादरक्तादन्यत्वात् ।
रक्त इति तु भ्रमः न त्वनेन विभ्रमेण सर्वेण भवितव्यम् । तस्य महा-
नसंयोगनिमित्तत्वात् तस्य च पटवृत्तित्वात् पटस्य च सर्वेणाविशेषात् ।
स्य क्व चिदसंयोगे संयुक्तासंयुक्तभेदप्रसङ्गः । न हि स एव तदैव तत्रैव
ति न भवति चेति युज्यते । तस्मात्संयुक्तात्पटादन्यो ऽसंयुक्तः पट इति
म् । अथोच्यते एषा तावत्प्रमेयगतिः । भावाभावौ परस्परविरहात्मानौ
निवृत्तिरेवाभावः अभावनिवृत्तिरेव भावः । न तु भावाभावाभ्यामन्या
निवृत्तिः । तेन नैतयोः कदा चिदपि परस्परात्मत्वं भवितुमर्हति
र्शनात् । एवमनयोराश्रयैकत्वनानात्वे अपि यथादर्शनं व्यवस्थापनीये
तस्यैव श्वेतस्य यदा प्रासादे सद्भावस्तदैवाभावः काकस्येति । एवं
व कुम्भः श्यामः स एव पश्चादग्निसंयोगादश्यामः यः पुनरस्य परि-
भेदो न सति कुम्भे विनश्यति तत्र किमुच्यतां परिमाणावस्थावत्तापि
नश्यतीति । एवं प्रमेयवैचित्र्यं दर्शनवैचित्र्यव्यवस्थापितं यथा ऽभ्युपेयते
तस्यैव संयोगस्य तस्मिन्नेकदा भावाभावौ व्यवस्थापनीयौ तथैव दर्श-
दिति । न हि दृश्यमानस्य दृश्यमानान्तरवैधर्म्येण रूपमुपलभ्यमानं
यमपाकर्तुम् मा भूद् दृश्यमानवैधर्म्येण दृश्यमानरूपान्तरापाकरणमविशे-
। तस्माद्दर्शनानुरोधात्प्रमेयवैचित्र्यसिद्धेरुपपन्नः संयोगशब्दबुद्ध्यादीनां
व तदानीमभावो भावश्चेति । अत एवैषामव्याप्यवृत्तित्वमास्थीयते ।
दीनां तु न दृष्टस्तथैव तदानीमभावो भावश्चेति तेषां व्याप्यवृत्तीनां

भावाभावौ युगपदेकच विरुद्धाविति सिद्धम् । रक्तारक्तयोरेकत्वाविरोधः सहदर्शनादिति । यत्पुनर्यदनेकवृत्ति तन्नाना अनेकवृत्तिश्चावयव्यभ्युपगत इति प्रसङ्गसाधनं स्वभाव हेतुः नानात्वाभावादनेकवृत्तित्वाभाव इति प्रसङ्गविपर्ययो व्यापकानुपलब्धिरिति तच न्रूमः । एकत्वानेकवृत्तित्वयोरविरोधेन नानात्वस्य व्यापकत्वासिद्धेर्न प्रसङ्गो नापि विपर्यय इति । यथैव नीले परिच्छिद्यमाने तदभावो व्यवच्छिद्यते । अन्यथा न नीलं परिच्छिन्नं स्यात् । एवं तदभावाविनाभावि पीतमपि नीलपरिच्छेदकं प्रत्यक्षं व्यवच्छिनत्ति तथैकावयवसंसर्गे अवयविनः परिच्छिद्यमाने तदभावो व्यवच्छिद्यते तदभावाविनाभूताश्चावयवान्तरसंसर्गा इति तेपि व्यवच्छेतव्याः तदव्यवच्छेदे तदभावो न व्यवच्छिद्येतेति स एव तदानीमेव तच भवेन्न भवेद्वेति दुर्घटमापद्येत । सो ऽयमेकत्वानेकवृत्तित्वयोर्विरोध इति चेत् । हन्त भावपरिच्छेदे तदभावो व्यवच्छिद्यतइति युक्तम् । भावपरिच्छेदलक्षणत्वात्तदभावव्यवच्छेदस्य । न हि भावादन्यस्तव भावाभावो नाम । भावान्तराणि तु कस्माद्व्यवच्छिद्यन्ते । तदभावाविनाभावादिति चेत् । कुतः पुनरयं भावान्तराणां भावाभावाविनाभावः पीतादिभावतादात्म्येन कदा चिदपि नीलस्य भावस्यानुपलम्भादिति चेत् । एष तर्ह्येकावयववृत्तेरप्येकस्यावयवान्तरेषु वर्त्तमानस्य तादात्म्यं दृश्यते न तथैकावयवसंसर्गाभावाविनाभावो ऽवयवान्तरसंसर्गस्य तस्मान्नैकत्वनानावृत्तित्वयोर्विरोधः । अपि च एकं विज्ञानमनेकैः रूपचक्षुरालोकमनस्कारैः कथं संबध्यते संबध्यमानं वा न वास्तवः कश्चित्कार्यकारणभावो नामास्ति संबन्धः । प्रतीत्य कममेकम् । समुत्पादमात्रं तद्धिति चेत् । अथ कस्माद्रूपाद्येव प्रतीत्य रूपज्ञानं जायते न पुना रसाद्यपि । स्वभाव एव तादृशो यतस्तानेव प्रतीत्य जायते न पुना रासभादीनिति चेत् । हन्त भोः स्वभावान् भिन्नान् प्रतीत्य कथमेको भावो जायते । को विरोधो न हि कार्यकारणयोस्तादात्म्यं येन कारणस्वभावानुरोधः कार्यस्य भवेदिति चेत् । तत्किमवयवावयविनोरप्यभेदः समवायस्य वा ताभ्यां येनावयवभेदे ऽवयविनो वा समवायस्य वा भेदो भवेदिति समः समाधिः । तस्माद्यद्यदवयविनि प्रमाणं वदन्तः तदूषति बाधके ऽप्रत्यूहमवयविनमवस्थापयिष्यतीति सिद्धम् । यः पुनरपि

परमाणुसमुदाय एवावयवीति तं प्रत्याह भाष्यकारः । समुदायस्याशेषतेत्यादि । सुगमम् ।

साध्य-इः (सू. ३३)॥ न परं प्रत्यसिद्धत्वमेवावयविनः साध्यत्वम् । स खल्वेवं मेने संविन्निष्ठा हि विषयव्यवस्थितिः । स एव संविदा व्यवस्थाप्यते तस्या विषयः । स एव विषयो य आकारमस्यामर्पयति । न च निरन्तरोत्पन्नरूपादिपरमाणुव्यतिरिक्तमवयव्याकारं बिभ्रतीं संविदमीक्षामहे किं तु निरन्तरोत्पन्नरूपादिपरमाण्वाकाराम् । स्थौल्यं च न यद्यपि परमाणूनां प्रत्येकमस्ति तथा ऽपि प्रतिभासधर्मो बहुत्वादिवन्न पुनरवयविनमेकमवस्थापयितुमर्हति । यदाहुः सो ऽयममूल्यदानक्रयी स्वाकारं च ज्ञाने समर्पयति प्रत्यक्षतां च कामयितुमिच्छत्यवयवीति । तदेवं परं प्रत्यवयविनो ऽसिद्धेर्विप्रतिपत्तिः । ततः साधकबाधकप्रमाणाभावे सति संशय इत्यर्थः । न साध्यत्वं स्वरूपेण संशयहेतुरिति मत्वा भाष्यकृदाह एवं च सतीति । परासिद्धत्वे सतीत्यर्थः । साध्यत्वादिति यथाश्रुतं सूत्रं गृहीत्वा वार्तिककारो विकल्पयाक्षिपति । किं पुनरत्रेति । कुतस्त्विद्धेतोस्तस्य धर्मिणो ऽभ्यनुज्ञानमङ्गीकारमर्हति सर्वस्यैव हेतोराश्रयासिद्धेरिति भावः । अथाव्यतिरेक इति । सत्येव धर्मिणि तस्यावयवेभ्यो ऽभेदो धर्मः साध्य इत्यर्थः । अवयव्यपेक्षत्वादिति । यमपेक्ष्य हि तन्तवो ऽवयवा भवन्ति नो खलु खण्डाकरखण्डावस्थितास्तन्तवो ऽवयवा उच्यन्त इति । न च षष्ठीति । पटस्यावयवास्तन्तव इति न षष्ठी तथा च पटस्येति विशेषणाभावे अवयवत्वमात्रं हेतुः स्यात् स च विरुद्ध इत्यर्थः । अनर्थान्तरभावेनावयवत्वमित्यस्योदाहरणम् । न च तन्तुस्तन्तोरिति । षष्ठ्यर्थाभावे नूतनमुदाहरणमिति । तन्तूनां तन्त्ववयवत्वं ब्रवीतीति । तच्छब्दस्य प्रधानपरामर्शकत्वादित्यर्थः । अवयवशब्दस्य चेति । पूर्वं कारणमविवक्षित्वा अवयवशब्दस्य परापरशब्दवत्सम्बन्धिशब्दतामात्रं गृहीत्वोक्तं संप्रति कारणत्वं विवक्षित्वोच्यत इत्यपौनरुक्त्यम् । दर्शयति । नैव हीति । असत् क्रियमाणं निर्वर्त्यं न चास्माकं सत्कार्यवादिनां तदस्तीत्यर्थः । दूषयति । एतच्चेति । न हि पटाकारप्र- २२० । १७

२१९ । ६

त्ययस्तन्तुमात्रालम्बनो खण्डाकरखण्डावस्थितेष्वपि तन्तुषु प्रसङ्गात् । न च तन्तुपरिमाणभेदालम्बनः तस्य पूर्वमपि सत्त्वात् । असत्त्वे वा सत्कार्यवा-

द्रव्याद्यनिप्रसङ्गात् । तस्यैवाश्रुत उत्पत्तेः । तस्मात्तन्तुष्वपरेषु पट इत्यक
२२१ । २ नापि मिथ्या प्रत्यय इति वक्तव्यं तथा च दूषणमिति । प्रतिज्ञैकदेशश्चो
संयोगमात्रपक्षीकरणइत्यर्थः । तान्येव तानीति । तान्येव प्रत्याप
क्षणभङ्गपरिणामप्रतिक्षेपादित्यर्थः । यथा दण्डाद्यनेकं कारणमिति
दण्डवेमाद्यनेकं कारणं घटपटादीनां कार्याणां संयोगादिनिमित्तान्
रापेक्षमिति । संयोग आदिर्येषां निमित्तान्तराणां कुम्भकारकुविन्दादी
तानि निमित्तान्तराणि अतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः यथा चित्रगुरिति ।
साध्यस्यैव दृष्टान्ततेति न दोषः । विमृश्यावधारयति । वयं तु ब्रू
विभाग उत्पन्न इति । संयोगो ऽनपेक्षकर्मकारणकः । कर्मकार्यत्वाद्विभ
वदिति स्थिते प्रतिबन्धकापगममात्रं विभागेन क्रियतइति सिध्यति । य
वा संयोगः साधारणकार्यद्रव्येति । यदा हि पटः पाट्यते त
येषामवयवानामवस्थितानां संयोगानां पटाख्यं साधारणं कार्यं तस्य सा
रणस्य कार्यद्रव्यस्य पटस्य च तदसमवायिकारणानां च संयोगानां के
चिद्विनाशोत्तरकालमल्पपटारम्भे तेषामनपेक्षाणां कारणत्वं विभागस्तु कर्म
न्यस्तत्र कतिपयसंयोगविनाशद्वारेण साधारणपटादिकार्यविनाशमात्रे व्या
यते न तु विभागापेक्षा अल्पपटे जनयितव्ये संयोगः कारणमित्यर्थः । न
प्रमाणमन्तरेणेति । मिथ्याज्ञानमपि प्रमाणपूर्वकं सम्यग्ज्ञानपूर्वकत्वाद्वि
रीतख्यातेरित्यर्थः । वृत्तस्थितिं भावयद्भिः । पूर्वापरप्रत्ययैकविषय
वृत्तस्य स्थितिं स्थिरतां भावयद्भिरित्यर्थः । भेदादर्शनमिति । आकारभेद
दर्शनं यथा घटपटावाकारिणौ भेदेन दृश्येते नैवमवयवावयविनौ नापि स
वायसमवायिनावित्यर्थः । यस्मादयमुपनयो ऽवयवाश्च तन्तवो ऽवयवी
पट इति । पूर्वमवयवाश्चेत्येतावन्मात्रं हेतूकृतं संप्रति त्ववयवावयविभा
त्यपौनरुक्त्यम् । अन्यो ऽवयवार्थ इति । अवयविनो ऽन्यो ऽवयवशब्द
इत्यर्थः । प्रदेशिनो ऽन्यः प्रदेशशब्दार्थ इत्यर्थः । तत्प्रदेशशब्दस्य व्य
देशविषयत्वस्येति । तन्तवो हि पक्षीकृताः प्रधानमिति तदिति
नाम्ना हेतुगतेन परामृष्टव्याः । तथा च तन्तुप्रदेशस्य व्यपदेशविषयत्वा
२२९ । १८ तन्तूनामित्यसिद्धो हेतुरित्यर्थः । तेभ्यस्तूत्पत्तेरिति । कल्पितस्य हेतोः
वरणं तन्तुभ्यस्तूत्पद्यते पट इति । उभयेन व्याघातादिति । अभ्युप

...मनेनेत्यर्थः । द्रव्यान्तरेति । द्रव्यान्तरोत्पत्तिदेशावच्छेदो व्यवच्छेदः २२९ । १५
...घटोत्पत्तिदेशादन्यो घटोत्पत्तिदेश इत्यर्थः । व्यक्त्यादिधर्मभेदेने-
ति । आदिपदेनाविर्भावावस्थानादय उच्यन्ते ते च कारकव्यापारात्पूर्वं नास-
न्निति जन्मापि तेषामपूर्वमित्यर्थः । यथा चक्रादिभ्यो रथावयवेभ्य इत्यर्थः ।
हिमवत्परमाणुकमिति । परमाणुग्रहणं सूक्ष्मद्रव्योपलक्षणार्थम् । न पुनः
...णुकादन्यथारम्भसंभवः । न च विवादाध्यासितः परमाणुर्न महद्द्र-
व्यमारभते परमाणुत्वाद् द्व्यणुकारम्भकपरमाणुवत् । अमहत्त्वाच्च न हिमवत्प-
रमाणुः प्रत्यक्षः स्यात् । तस्माद्धिमवद्धिमबिन्दुभ्यां संसर्गिभ्यां संयोगादवय-
विद्रव्यमारभ्यते महत्त्वं चास्यावयवमहत्त्वादुत्पद्यते । तथा च चाक्षुषत्व-
मस्य भवति । एवं तोयदविमुक्तोदबिन्दूदधिसंयोगाद् द्रव्यान्तरोत्पत्तिः
...पत्तव्या । भावो ऽप्रत्यक्षः स्यादिति । भावः सत्ता ननु यथा संयोगः
संयोगिद्वयनिरूपणाधीननिरूपणः तयोरेकस्यैवाप्रत्यक्षत्वे न प्रत्यक्ष एवमव-
यवाप्रत्यक्षत्वे नावयवी प्रत्यक्षः स्यादित्यत आह । न चायं पक्ष इति ।
संसृज्यमाननिरूपणाधीननिरूपणौ हि संसर्गौ युक्तं यत्तदनिरूपणे न
निरूप्यत इति । न त्ववयव्यवयवनिरूपणाधीनो यतस्तेष्वनिरूपितेषु न निरू-
प्यत इति । त्र्यणुकस्यावयवाग्रहणे ऽपि ग्रहणात् । एवं विदूरवर्तिनो हस्ति-
मशकादेरवयवाग्रहणे ऽपि ग्रहणादिति भावः । न च तत्कृतो ऽस्त
भेद इति । न ग्रहणाग्रहणकृतो भेद इत्यर्थः । न हीन्द्रियमन्यस्य सांख्य-
स्यान्यथा सूक्ष्मत्वेनार्थं प्रकाशयति । अन्यस्य नैयायिकस्यान्यथा स्थौल्येन
अविकल्पत्वादेकरूप्येणावस्थानादिति । प्रत्यक्षप्रमाणविरोधादिति ।
महाभूतानां हि मूलकारणं परमाणवः परमसूक्ष्मास्तेषामप्रत्यक्षत्वं मान-
सानुव्यवसायगम्यं परमसूक्ष्मविषयं मे प्रत्यक्षमिति तदभावश्चात्मनि संयुक्त-
विशेषणेन मनःसन्निकर्षेण प्रत्यक्षविरोध इत्यर्थः । एके त्विति । यमेव
हि त्र्यणुकं दृश्यं भवन्तो दृश्यावयवमाचक्षते तमेव वयं परमाणुमाचक्ष्महे
न हि तदवयवकल्पनायामस्ति प्रमाणमिति भावः । कथमवगम्यते
भिद्यते त्रसरेणुरिति । अङ्गुल्यग्राभ्यां मृद्यमानस्यास्यादर्शनं सूक्ष्मतया २३४ । १
उपपद्यते । जालसूर्यमरीचिस्थमेव तद्रूपः कथं चिदुपलभ्यते नान्यथेति
भावः । द्रव्यत्वे सतीति सामान्यसमवायौ निवर्तयति । बाह्येत्यात्मानं

२३४ । १ निवर्तयति । अनित्यत्वाच्चेति । अनन्तावयवत्वेन मेरुसर्षपयोरविशेषप-
रिमाणत्वप्रसङ्गात् महाभूतमूलकारणमनवयवं कल्पनीयं न च द्रव्यमनवयवं
विनश्यति आकाशादिवदिति नित्याः परमाणवस्तत्परे त्ववयवस्त्वनित्या इति न
परमाणुः । अनित्यत्वमेव कुत इत्यत आह । सामान्यविशेषवत इति ।
संहतानामिति । रूपादीनां संघातः परमाणुरिति । न चासंहतप्रति-
षेध इति । अप्रतिषेधे वा तथवासंहताः परमाणव इति भावः । संयुज्यते
चायं विभज्यते चायमवयवान्तरेणेति । न व्यतिरेक इति । तन्तु
भिन्नात्संयोगात्प्राप्त्यभावो व्यावृत्त एवमभिन्नादपि न हि स एव तन्तुस्तेनैव
तन्तुना प्राप्यत इत्यर्थः । सर्पकुण्डलोदाहरणे अन्वयी हेतुरित्यर्थः । उत्पन्ना-
स्तमसां न संयोगः किं तु तेषां स्वाभाविकः स को ऽपि परिणतिभेदो यः
संभूयकारित्वमित्यर्थः । गुरुत्वान्तरकार्याग्रहणादिति । अवयवगुरुत्वात्
गुरुत्वान्तरमवयविनस्तस्य यत्कार्यमवनतिविशेषस्तस्याग्रहणादित्यर्थः ।
सत्यमुपपादितः पक्षधर्म इति । कार्याग्रहणेन कार्याभावस्ततः कारणस्य
गुरुत्वस्याभाव इत्यर्थः । प्रतिषेध्यं कार्यगतरूपादि तदभ्यनुज्ञातं भवतीति ।
तथा ऽपि कुतः प्रत्यक्षविरोध इत्यत आह कारणरूपादय इति । ते
हेतौ । एतेन कार्ये रूपादिप्रतिपत्तिः प्रत्युक्ता । निषेध्यत्वेनेति । यदा हि
कार्यमेव रूपादि नास्ति तदा कस्मात्तत्र रूपादिप्रतिपत्तिः प्रतिषिध्यते
इत्यर्थः । यथा रूपाद्यन्तरकार्यमिति । अवयविगतानां रूपादीनां कार्यं
रूपसंस्काराद्वयविनश्चाक्षुषता एवं द्रष्टव्येति । उपन्यासः स्थापनम् ।
यद्यप्ययमवनमनविशेषाभावस्तुलाव्यधिकरणः तथा ऽपि न शाब्दी तुला-
संबन्धिता ऽस्य प्रतीयते किं त्ववनमनविशेषसंबन्धितेत्येतावतो ऽयम् ।
सो ऽयमिति । असिद्धस्तावदित्येकदेशिनो दूषणम् । तदेतदेकदेशिदू-
षणं दूषयति । न तद्गुरुत्वानुपलब्धेः परमार्थदूषणमाह । अयमपीति ।
गुरुत्वमात्रोपहितानामणूनामवनमनविशेषं न करोति तुला द्रव्यसमाहार
इति । कार्यकारणद्रव्यसमाहारो मृत्कणमृत्पिण्डशर्कराकपालकुम्भसमाहार
इत्यर्थः । ननु समाहारः कुम्भस्य कारणं तच्च जाते यद्गुरुत्वमेवेत्यत
२३७ । १२ आह । न चेति । ये त्वाहुः सर्वो मृत्कणादिः कुम्भपर्यवसानः स-
मूहः । परमाणुष्वेव समवैति ते हि मृत्कणादिकमारभ्य मृत्पिण्डान्ता-

प्रसङ्गात्तन्मतमपाकर्तुमुपन्यस्यति । के चिदिति । निराकरोति । २२६ । ११
तीदमिति । गुरुत्वमनुपतदिति । न च यथा प्रदीपाधीनप्रकाशा
घा न तु प्रदीपः प्रदीपाधीनप्रकाशः तस्य स्वमहिमनिषिद्धतमोनुषङ्ग-
। एवं गुरुत्वाधीनपाता घटादयो गुरुत्वं तु स्वस्य चान्येषां च
न्तरानपेक्षं पतनहेतुरिति वक्तव्यम् । न हि प्रदीपेन स्वात्मनि प्रका-
व्ये किं चिदन्यत् क्रियते यादृशा घटादयः । स्वप्रकाशोत्पादे
: प्रदीपो ऽपि । चक्षुषः पुनरयं स्वभावभेदो येन घटादौ प्रकाशयि-
प्रदीपमपेक्षते न तु प्रदीपे प्रकाशयितव्ये प्रदीपान्तरमिति । तस्मान्न
म स्वात्मनि कर्मकरणभावः गुरुत्वं तु द्रव्यगतस्य पतनकर्मणः करणं
द्रव्यं पात्यते । स्वगतस्य तु पतनकर्मणः करणत्वे तदेव कर्म
चेति स्वात्मनि वृत्तिविरोधः । आत्मनस्तु स्वात्मनि प्रकाशयितव्ये
मेव न कर्मत्वमित्युपपादितमिति । तस्माद्गुणादयो विवादाधिकरणा
न्ति अद्रव्यजातीयत्वाद्गुरुत्ववदिति सिद्धम् । सिद्धान्त्याह । येद्
ति । कारणं प्रमाणं रूपादयो न संयोगरूपप्राप्तिमन्तः गुणत्वात्संयो-
त्प्राप्तेः रूपादिषु निश्चयानदर्शननिमित्तो रूपादिषु प्राप्तिभ्रमो द्रव्येषु
त्ययः पारमार्थिक एवेति विनिश्चयः । तदनेनाभिप्रायेणोपसंहरति ।
ाद्व्यवस्थितमिति । शेषमतिरोहितार्थम् ।

सर्वा–द्धेः (सू. ३४) ॥ स्यादेतद् यथा ऽवयविनं नाभ्युपैति परः एवं
ोऽप्यपि । तत्कथमयं प्रसङ्गः परस्य सर्वाग्रहणमित्यत आह तदिदं २४१ । १६
ोति । यो ऽपि हि तावद् गुणकर्मादि नेच्छति सो ऽपि न तत्प्रत्यय-
ि अस्ति लौकिकपरीक्षकाणामवयविद्रव्यगुणकर्मादिप्रत्ययः सो ऽयमस-
व: तस्य च प्रत्यक्षत्वमुपपादितं प्रत्यक्षलक्षणे । अवयविद्रव्यबाधकानि
ाणान्यथस्तान्निराकृतानि । सो ऽयमसति बाधके स्वयं च गुणादिभिरव
लभ्यमानो न शक्यो निराकर्तुमित्यधिकरणार्थः ।

धार–श्च (सू. ३५) ॥ ते एते धारणाकर्षणे गोघटादिकमुपलभ्य-
वयविनं साधयतः कुतो निरवयवे विज्ञानाकाशादौ अवयवे च परमा-
दर्शनात् । इदमेवं प्रयोगमारोहति । यो ऽयं दृश्यमानो गोघटादिरवयवी
गुसमूहभावेन विवादाध्यासितः नासावनवयवी धारणाकर्षणानुपपत्तिप्रस-

कृतात् । यो ऽयं ऽनवयवी तत्र तत्र धारणाकर्षणे न भवतः यथा विज्ञानादौ न
२४२ । १२ चायं गोघटादिस्तथा तस्मान्नानवयवीति । न विरोध इति व्यभिचारलक्षणो
दोषो विरोधः । अवयविन एव ते प्रत्येकमिति । परमाणुसमूहे तु प्रत्ये-
कमपि न परमाणवो ऽवयविन इत्यर्थः । विशेषहेत्वभावादिति । एवं हि
विशेषहेतुः स्याद् यद्यवयविनमन्तरेण क्व चिद्विज्ञानाकाशादौ संग्रहस्वोत्त-
लक्षणो धारणाकर्षणहेतुता वा ऽस्य दृष्टा स्यात् । न चासौ दृश्यते
काष्ठतृणोपलादयः प्रत्येकमवयविन एवेत्यर्थः । स्यादेतत् । अवयवित्वेन
तुल्यत्वे ऽपि कस्मादेकत्र धारणाकर्षणे नान्यत्रेत्यत आह पांसुराशीति ।
समूहमात्रत्वेन तुल्यत्वे ऽपि यथा कश्चिद्विशेषे हेतुरेवमवयवित्वेन
तुल्यत्वे ऽपीति समानमित्यर्थः । तत्सहचरितस्य संबन्धविशेषः स्नेहद्र-
वत्वकारित इति । तस्माद्व्यभिचारस्य सूत्रदूषणं परमतेन द्रष्टव्यम् । अथे-
दानीमन्वयिन इति । अन्वयव्यतिरेकिण इति । पटो ऽयमित्येकविषया
बुद्धिरेकबुद्धिः तन्तव इति नानाविषया बुद्धिरनेकबुद्धिः । समुच्चितासमु-
च्चितविषयत्वादिति । असमुच्चितविषयत्वादेकबुद्धेः समुच्चितविषयत्वादने-
कबुद्धेरिति । आशङ्कात इतरसूत्रम् ।

सेना-नाम् (सू. ३६) ॥ तथोक्तमिति । बहुत्वसंख्यैव सेना वनं
चेति । यस्तु मन्यते सेना वनमिति व्यपदेशाय तज्जनिताय वा विज्ञानाय
बहुत्वसंख्या कथं चित्कारणं संभवति यस्त्वयमैन्द्रियकः प्रत्ययः प्रत्येकमगृ-
हीतैकत्वेषु वृक्षेष्वनुत्पन्नापेक्षाबुद्धेर्द्रागित्येकघनवनावगाही जायते तत्र कार-
णाभावेन बहुत्वस्यानुत्पादान्न बहुत्वसंख्यालम्बन इति न परितुष्यति तं
प्रत्याह । अभेदप्रत्ययस्य चेति । उपलभ्यमानरूपेष्वेव कुतश्चिन्निमित्ताद-
नुपलभ्यमानपृथक्त्वेषु मिथ्याभेदबुद्धिर्भवति । न पुनः सर्वथानुपलभ्यमाने-
ष्वपीति तात्पर्यार्थः । यस्तु नोभयपक्षसंप्रतिपन्नमस्ति जगति किं चिदेकमिति
मन्यते तं प्रत्याह । एकं नास्तीति । स्यादेतत् । दूरात्काष्ठलोष्टतृणपा-
षाणादयः प्रत्येकं पृथक्कृता नोपलभ्यन्ते । समुदायस्तु तेषां दृश्यते । न
च ते द्रव्यान्तरमारभन्ते विजातीयत्वात् तथा मा भूवन् परमाणवः
प्रत्येकं दृश्याः समूहस्तु तेषां दृश्यते विनैव कार्यान्तरारम्भमित्यत आह ।
२४४ । १२ गृह्यमाणग्रहणस्य चेति । तेषामेवागृह्यमाणानामपि मिलितानां दर्शने ये

ईव ग्रहणयोग्यता निमित्तान्तरात् न गृह्यन्ते परमाणवस्तु परमसूक्ष्म-
न स्वरूपेण ग्रहणार्हा इति मिलिता अपि न ग्रहीतव्या एव न
तु मिलिता अपि पवनसमूहा भवन्ति वायवः । रूपवन्महत्त्वमपि
नानां स्वरूपयोग्यता ग्रहणं प्रतीति भावः । ततश्च तएवेन्द्रियका अने-
कार्येण महान्विरोधः । अत्रान्तरे वार्त्तिककार आह स्म । को वा
षो* बहवः संजातातिशयाः पृथग्भवेयुः कारणं बुद्धेर्यदि नामेन्द्रिया-
दिति । एतदपि वार्त्तिककृतैवाथाऽनुपजातविशेषा इति वदता परा- २४४ । १९
म् । न खलु स्थैर्यसिद्धौ भावानामवयविद्रव्योत्पादमन्तरेणास्त्यन्यो ऽति-
ः परमाणूनां न चायमागन्तुकमासाद्य परमाणवो ऽवयविनं जनयन्ति
व स्थूलबुद्धिं कृतमवयविनेति सांप्रतम् । यदाभासा हि बुद्धिस्त-
ां आलम्बनप्रत्ययः न चेयं परस्परव्यावृत्तपरमसूक्ष्मपरमाणवालम्बना
ा सति स्थूलभेदात्तदेकमिति न स्यात् । न चैष प्रत्ययो विकल्पः
ुप्रभासत्वात् । न वा विकल्पोपाधिरस्य विशदता निर्विकल्पकेनापि
या ग्रहणात् । न च प्रतिभासधर्मः स्थौल्यम् । नानादिग्देशस्थितस्य
न्तरस्यैकेन विज्ञानेन ग्रहणं स्थौल्यम् । तत्खल्वीदृशत्वं परमाणूनां
भासमयभावीति प्रतिभासधर्म इत्युच्यते । तथा चैव समीचीन एवानु-
ः न हि ते न परमाणवो न च न निरन्तरोत्पन्ना न च न दिग्देशभिन्ना
वैकस्मिन्विज्ञाने न चकासति । तस्मात्कस्याथान्यथात्वम् । यथा ऽऽह
च तद्दर्शनं भ्रान्तं नानावस्तुग्रहात्मकः । सांवृतग्रहणं नान्यन्न च
ुग्रहो भ्रम इति । अथ तावत्तिलतण्डुलवद्गन्धरूपरसस्पर्शपरमाणुभिरन्त-
ततया नैरन्तर्यमेषां नास्ति । तस्मादन्तरालाग्रहणे दूरादेकघनवनप्रत्यय-
वं मिथ्याप्रत्ययो रूपादिपरमाणूनां सान्तरत्वाद् अनेकत्वाच्च । न
सति बाधके मिथ्येति युक्तम् । उक्तश्च बाधकाभावः स्थेमा च भावानामु-
पादयिष्यते । तस्मादयुक्तमेतदपीति । इदमेव परीक्ष्यत इति भाष्यम् । सर्व-
वयविनमपह्नुवानस्य अतीन्द्रियं वा ऽऽणुसंचयमात्रमिच्छतः सेनावनाङ्गाना-
मि करिकुसुमादीनामतीन्द्रियाणुसंचयमात्रत्वाद् दृष्टान्ताभाव इति तात्प-
र्यः । यद्भूते दृष्टमिति चेत् । सेनावनाङ्गानि तावद् दृष्टतया न शक्यान्यप-
तुमिति सिद्धं निदर्शनमित्यर्थः । निराकरोति तच्च तन्नैवमिति । यदि

* इदं मु० वा० पु० नास्ति ।

दृष्टमप्रत्याख्येयमवयव्यपि दृष्ट इति सो ऽपि न प्रत्याख्येयः । यथायं शरीर-
प्रत्याख्यायते सेनावनाद्यान्यपि प्रत्याख्येयानीति दृष्टान्ताभावः । साध्यसम-
२४५ । ४ त्वादिति भाष्यार्थः । वार्त्तिकं कथमयमनेकमिति । अविद्यमानो विवेकः ।
पृथक्त्वं रक्तत्वं तस्य दर्शनं वक्ष्यमाणादौ तस्य द्वारं संस्कारः तेनाध्यारोपितः
*पूर्वतद्विपरीतधर्मो रक्तत्वं येन सामान्यदर्शनेन तत्तथोक्तं तस्य भावः
सत्तासामान्यदर्शनस्येति । तिरोभूतभेदमुपमानमेव भाक्तं भेदोल्लेखेन वाक्य-
मानमिति विवेकः संज्ञाज्ञानमौपमिकोदाहरणम् । यथा सिंहो माणवक
इति । नन्वेतदपि तिरोभूतभेदतया भाक्तमेवेत्यत आह । सिंह इव सिंहः ।
अयमर्थः । सिंहशब्दादुपमानादाचारे सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्विबिति क्विबन्ता-
त्कर्त्तरि अचि कृते सिंहशब्द उपमानार्थो भवति । नानाभावे चाभूत-
मित्यादिभाष्यं व्याचष्टे । मिथ्याप्रत्यया अपीति । तदभावे तु । प्रधाना-
भावे तु घटादौ मिथ्याप्रत्यय इति । परमाणुषु संचितेष्विति । येषामपि
घटो ऽवयवी तैरपि परमाणुसंचयो ऽभ्युपेयः । येषामप्यवयवी नास्ति तैरपि
परमाणुसंचय उपेयः सो ऽयमुभयसंमतः संचय इत्यर्थः । ते ऽपि संचिता
एवेति । वैभाषिकाः खलु वात्सीपुत्रा भूतभौतिकसमूहात्पटादपि शब्दादी-
निच्छन्ति अतस्तेषां मते शब्दादयो ऽपि संचिता एवेत्यर्थः । अपि चास्म-
न्मते ऽपि शब्दादीनां न मुख्यमेकत्वं संख्याया गुणस्य गुणेषु शब्दादिष्वभा-
वात् । अपि तु भाक्तमेवेत्यत आह । शब्दादिषु चैकप्रत्यय इति ।
शङ्कते सर्वत्रेति । निराकरोति । न द्वे इत्यत्रेति । समुच्चयनिवृत्तिमात्र-
मेव चेदेकत्वं द्वित्वनिषेधेन समुच्चयो निवर्त्तत इति तन्निवृत्तिमात्रमेकत्वमे-
वेति एकमनेकं वेति संशयो न स्यात् । न च तथान्तरमेकमेवेति नियमो
२४६ । २० भवेदिति । गतौ । प्राप्तौ । शङ्कते सर्वत्रेति । निराकरोति । नैकमित्य-
त्रेति । अयमभिसंधिः । द्वित्वादीनामभावे समुच्चयमात्रं स्यात् । न तु समु-
च्चयानामवान्तरभेदः तथा च नेकमित्यसमुच्चयसहितैकत्वसमुच्चयः स
एवेति न संशयः स्यात् । इदं त्विह वक्तव्यम् । शब्दादौ द्वित्वाद्यभावे
कथं द्वित्वादिप्रयोगः भाक्त इति चेत् । किं भाक्तनिमित्तं समुच्चयमात्रं
चेत् कुतो द्वाविति नियमः । समुच्चयविशेषादिति चेद् नन्वस्य नानात्व-

* स्मारितस्तद्विपरीत ३ इत्यधिकम् प्रा॰ पु॰ ।

कलतो भेद इत्युक्तम् । न चेह द्वित्वमस्ति यद्गुणसंख्यात् तथा चाकामे-
नापि समुच्चयानामवान्तरभेदः स्वाभाविको वक्तव्यः । तथा च च एवास्तु
संख्याविषयः कृतं द्रव्ये द्वित्वादिनेति । तस्मात्सर्वविदेव भगवती वस्तूपगमे
नः परेषां समुच्चयादिविलक्षणं द्वित्वाद्यवगाहमाना व्यवस्थापिका द्वित्वा-
दीनां तदनुसरणप्रकारश्च युक्तिबहुलतया वार्तिककृता कृत इति मन्त-
व्यम् । यः पुनरनुभूयमानमेकत्वं द्वित्वादींश्चानुभूयमानान् प्रतिपद्यते
तस्य स्वमनुभवमपह्नुवानस्य निर्मर्यादतयैकत्वाधारो ऽपि नास्तीति कस्य
समुच्चयो द्वित्वादिः स्यात् । समुच्चयाभावे ऽपि कस्याभाव एकत्वं स्यादि-
त्याह यः पुनरिति । अपि च एकत्वादीन् मुख्याननभ्युपगच्छतो ऽयमपि २४१ । २
भाक्तः प्रयोगो न स्यादित्याह । एकत्वद्वित्वादीश्चेति । भाष्यमनुभाष्य
व्याचष्टे । तेषु चैवमिति । इयत्ताऽनवधारणादिति । प्रत्यक्षपरिमाणवि-
षयनियतावधारणं परममहतां त्वप्रत्यक्षपरिमाणानां सत्यपीयत्तानवधारणे
परिमाणवत्ता द्रव्यत्वेन व्योमादीनां परिमाणानुमानादिति । यथा मह-
त्परिमाण इति । कुवलपरिमाणादामलकपरिमाणं महदिति लौकिका
व्यपदिशन्ति । यथा कुवलादामलकं महदिति । न च परिमाणस्य परिमा-
णयोगः अनवस्थाप्रसङ्गादिति । तस्माद्भाक्तो ऽयं व्यपदेशो महत्त्वे मह-
दिति । तस्मिन् लघुशब्दो भाक्तमहच्छब्दवान् गुणत्वान्महत्त्ववत् गुणत्वं
च द्रव्यस्यानुमानलक्षणे प्रसाधितम् । भाक्तं च मुख्यपूर्वकमिति क्व चिन्मु-
ख्येन महत्त्वेन भवितव्यं तच्चापति बाधकद्रव्ये मुख्यमिति सिद्धम् । क
महत्प्रत्ययविषयत्वादिति । न तन्मात्राद् अपि त्वबाधितादनन्यथा-
सिद्धादिति तदेवाह । अपि त्वित्यादि । अनेनानन्यथासिद्धिर्द्रव्ये मह-
त्प्रत्ययस्य दर्शिता । तथैकादिमहत्प्रत्यया इति । समुदायमेकमाश्रित्येति
शेषः । समुदायश्च समुदायान्तरप्राप्ताविति । यदा हि भिन्ना अपि
समुदायिनः प्राप्त्या एकीकृता एकः समुदायः तदा समुदायान्तरमपि समु-
दायान्तरेण प्राप्तमेकः समुदायो न चैकस्यात्मना प्राप्तिरस्ति । न हि तदे-
वाङ्गुल्यग्रं तेनैवाङ्गुल्यग्रेण प्राप्यते ततश्च द्वयोः समुदाययोः प्राप्तिरित्यप्युक्त-
मवयवैः । चोदयति । नैव जातिरस्तीति । अयमभिसंधिः न सामान्यं २५० । ११
नाम वस्तुसद् यस्याश्रयो वस्तुभूतो ऽनुमीयते । तथा हि तत्त्विकल्पे प्रा-

वर्त्तेत सर्वत्र वा यदि सर्वत्र सर्व एव भावः प्रसज्येरन् यथा हि शावलेयादयो गोत्वाभिसंबन्धाद् गाव एवं विश्वमेव तत्संबद्धमिति गौः प्रसज्येत । अथ केषु चिदेव पिण्डेषु वर्त्तते तदा वक्तव्यं ततो यदा क्व चिद्देशे पिण्डो जायते तदा वक्तव्यं कुतस्त्यं पुनरस्य गोत्वमिति । न तावत्तत्रापि पिण्डोत्पादात्पूर्वमासीन्नापि पिण्डान्तरादागतं तस्य निष्क्रियत्वात्पिण्डान्तरत्यागप्रसङ्गाच्च । न च पिण्डे जायमाने जायते अनित्यत्वापत्तेः पिण्डान्तरस्य च गोत्वाज्जन्माजन्मरूपविरुद्धधर्माध्यासेन भेदे सत्यसामान्यत्वप्रसङ्गः । तदितो महाव्यसनाद्बिभ्यता सांवृतमेव
२५१ । १२ सामान्यमास्थेयं न पारमार्थिकमिति । परिहरति जातिविशेषस्येति । प्रत्ययानुवृत्तिर्यद्यपि प्रत्यक्षा तथा ऽपि विप्रतिपन्नं प्रति सैव लिङ्गमुच्यते । सन्ति हि के चिद्भावा ये सहावस्थाने ऽपि परस्परमसंबद्धा यथा समानकाला गन्धरसरूपस्पर्शा विज्ञानानि च बहूनि परेषां समानकालान्यप्यसंसर्गीणि । दिक्कालाकाशात्मानश्च सहावस्थाना अपि परस्परासंसर्गिणो वैशेषिकाणां तथा सामान्यमपि सर्वासंबद्धमपि सर्वैः सहावतिष्ठते । यास्त्वस्य व्यक्तयस्ताभिः परं संबध्यन्ते तथा च यत्र जायन्ते व्यक्तयस्तत्रासंबद्धावपि स्तः सामान्यसमवायाविति । तासां जन्मैव सामान्यसमवायावच्छेदः । स च स्वकारणादनुयोज्य इति वस्तुगतिं प्रामाणिकीं विद्वांसो नास्माद्व्यसनाद्बिभ्यतीति । बाधकान्तराणि भाष्यावयवव्याख्यानेन प्रत्याख्यातानि । तावदेव तदधिकरणं जातेः प्राप्तमिति । ये ये वृक्षत्वादिजातिमनपेक्ष्य व्यज्यन्ते ते ते परस्परं वृक्षादिव्यक्तितया भिद्यन्ते । यथा किंशुकाशोकचम्पकादयो भिन्नास्तरवस्तथा ऽर्वाग्भागमध्यभागापरभागा अपि भिन्नास्तरवः स्युः । अवयविनि तु जायमाने नायं दोषः । तस्य सर्वावयवसाधारण्येन प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् । न चैकमवयविनो ऽपि तावन्तः स्युरिति वाच्यम् । तस्यैकस्य सर्वावयवसाधारण्येन प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् । अवयवान्तरस्य तु नावयवान्तरे प्रत्यभिज्ञानमिति । तेषां वृक्षव्यक्तिहेतुत्वे वृक्षानेकत्वप्रसङ्ग इति । सर्वापकृष्टः संघातश्चेति व्याघातः । संहन्यमानापेक्षया ऽनपकर्षादित्यर्थः । सांख्यमवयवेभ्यो ऽनर्थान्तरमवयविनं मन्यमानं प्रति प्रयोगमाह । अर्था-
२५२ । ५ न्तरमिति । प्रावरणसामर्थ्यं पटस्य तन्तूनां तु पटोत्पादनसामर्थ्यं तन्तुपटरूपे इति । तन्तूनां नीलपीतलोहितादिरूपं पटस्य तु चित्रं तथ नीला-

तीनां समवायिकारणं तन्तवः विपक्षस्य तु पटः । एवं तन्तुपटयोः साधर्म्ये ऽपि कश्चिद्विशेष उन्नेयः । विशेषवत्त्वं च वैयधिकरण्येन प्रतीयमानत्वं तेन च भिन्नकारणत्वं भिन्नसमवायिकारणत्वं साध्यत इति न विरुद्धसाधनं नाप्यनैकान्तिकत्वमिति । ये तु पक्षहेतू अन्यथाकारं गृहीत्वा दूषयां बभू-
वुः तन्मतमनुभाष्य दूषयति । एके त्विति । अनुमानमिदानीमिति २५२ । ९
भाष्यम् । अथेदानींपदार्थमाह वार्तिककारः । अथेदानीमवसरप्राप्तमिति । उद्देशक्रम एव लक्षणपरीक्षयोः संबन्ध इत्यर्थः ॥

रोधो पम् (सू॰ ३७) ॥ अप्रमाणपदस्य व्याख्यानभाष्यमेकदा प्रीति । प्रतिपादकं निश्चायकम् । लक्ष्यपरत्वाल्लक्षणस्य लक्षणयुक्तस्य लक्ष्यस्य व्यभिचारादप्रमाणत्वेन लक्षणमेव दूषितं भवतीत्यर्थः । वार्तिकम् । पूर्ववदादेरुदाहरणानीति । अथ च नदीपूरप्रपूरणाधिते शेषवत उदाहरणे पिपीलिकाण्डसञ्चरणं चाचिरमुत्पत्स्यमानस्य वर्षस्य न कार्यं न ह्यनागतं कारणं भवति पूर्वोत्पन्नस्य । न च नाशावकत्वादयो ऽप्यनागतेन मरणेन क्रियन्ते तथा सति पुत्रो ऽपि पितुः कारणं स्यादिति सर्वमवदातम् । कार्यकारणभाववव्यवस्थापनं लौकिकं भवेत् । नियमवान् खलु प्राग्भावः कारणत्वस्य व्यवस्थापको नियमवांश्च पश्चाद्भावः कार्यत्वस्य व्यवस्थापकः नाशावकत्वादयो मरणस्य यत्कारणं तस्य पूर्वकार्याणीति प्रत्यासत्त्या ऽनया मरणमनुमापयन्ति । न च पिपीलिकाण्डसञ्चरणं वर्षस्य कारणमनुपलब्धसामर्थ्यात् । असत्यपि तस्मिन्वर्षस्योत्पत्तेः । वर्षमूलकारणस्य तु महाभूतसंक्षोभस्य पिपीलिकाण्डसञ्चरणं पूर्वकार्यं क्षुभ्यमानाः खलु पिपीलिका भौमेनोष्मणा स्वान्यण्डानि भूमिष्ठान्युपरिष्ठान्नयन्ति । तस्मात्पिपीलिकाण्डसञ्चरेण वर्षकारणमनुमाय यदि वर्षकारणात्कार्यं वर्षमनुमिमते अनुमातारः तदा पूर्ववदुदाहरणम् । अथ कार्यकारणभावमबुद्ध्वैव तदा कार्यकारणभावाभावेन सामान्यतोदृष्टस्योदाहरणमिति मन्तव्यम् । उदाह-
रणव्यभिचारद्वारकमिति । लक्ष्यदूषणद्वारेण लक्षणस्य दूषणमित्यर्थः । २५२ । १६
न हि व्यभिचारलक्षणस्यानुमानाप्रामाण्यप्रतिपादकस्यानुमानस्य व्यभिचारे ऽपि प्रमाणमस्तीति । भाष्ये पिपीलिकाप्रायस्येति । प्रायशब्दः प्रकारार्थः । तदेवमनुमानलक्षणपरीक्षाद्वारेणानुमानलक्षणं परीक्ष्य संप्रत्यनु-

मानविषयपरीक्षया ऽनुमानपरीक्षामवतारयति भाष्यकारः । त्रिकालवि-
षयमिति । तच्च वार्त्तिककारः सत्यां कालस्य सिद्धौ वर्त्तमानत्वं परीक्ष्यते
२५४ । ९ स एवापरीक्षितो ऽद्यापि न सिध्यतीति कालस्वरूपं परीक्ष्यते । तत्र ताव-
दिति । विकारणे ऽयमिति कारणान्तरवैकल्यं विषयस्यायोग्यत्वमभावो वा
विषयस्येति त्रीण्यनुपलब्धिकारणानीति । अथ धर्मो ऽपि नास्तीति ।
ऽभावरूपो हि हेतुरभावाधिकरणो न भवति । अभावरूपस्य त्वभावाधिकर-
णत्वाविरोध इत्यर्थः । परिहरति । साधनार्थो हीयते । न हि पराभिमतो
ऽभावः सर्वसामर्थ्यरहितः साधनं कस्य चिद्भवति अस्मदभिमतस्त्वभावः
परतन्त्रो ऽभावाधिकरण एव भावाधिकरणो भाव्यभावाधिकरण इत्यर्थः ।
एवं कालस्य बाधकप्रमाणाभावमुक्त्वा साधकं प्रमाणमाह । परापरादीति ।
स्वयं विद्यमानयोरनियतदिग्देशयोः समानदिक्कयोर्वा देशतस्सन्निकृष्टविप्रकृष्ट-
योर्वा विप्रकृष्टसन्निकृष्टयोर्वा युवस्थविरयोरेकस्मिन् शरीरावस्थाभेदानुमिता-
तीतसूर्योदयास्तमयरूपक्रियाप्रचयबहुत्वान्तरितजन्मनि स्थविरे युवानं शरी-
रावस्थाभेदानुमितातीतसूर्योदयास्तमयरूपक्रियाप्रचयाल्पत्वान्तरितजन्मान-
मवधिं कृत्वा विप्रकृष्टा बुद्धिरुत्पद्यते तामपेक्ष्य बहुतरदिनोदयास्तमयवि-
शिष्टेन कालप्रदेशेन योगाद्वर्षीयसि परत्वस्योत्पत्तिः एवं वर्षीयांसमवधिं
कृत्वा यवीयसि सन्निकृष्टा बुद्धिरुत्पद्यते तामपेक्ष्याल्पतरदिनकरोदयास्तम-
याल्पत्वान्तरितजन्मानमवधिं कृत्वा विप्रकृष्टा बुद्धिरुत्पद्यते तामपेक्ष्य बहु-
तरदिनकरोदयास्तमयप्रचयविशिष्टेन कालप्रदेशेन योगाद्यवीयस्यपरत्वस्यो-
त्पत्तिः । तयोश्च कालपिण्डसंयोगयोः प्रत्यक्षत्वं न लोकसिद्धं ते एते पर-
त्वापरत्वे कालपिण्डसंयोगादुत्पद्यमाने कालकारणविशिष्टमात्मानं कार्यतया
गमयतः सूर्योदयास्तमयक्रियाप्रचयाल्पत्वबहुत्वविशिष्टात्पिण्डादेव परत्वा-
परत्वे भविष्यतः कृतमत्र द्रव्यान्तरेण कालेनेति चेत् । न सवितृधर्म-
तायाः क्रियायाः पिण्डेनासंबन्धात् । संयुक्तसमवायस्त्वस्याः संबन्धः कालेन
सर्वगतेनास्त्येवेति न चाकाशं सर्वगतमपि परापरव्यतिकरं प्रत्यवकल्पते ।
तस्य स्वरूपेणाभेदात् । अपि चाकाशात्मानौ न परापरव्यतिकरकारणम्
असाधारणगुणयोगित्वात् पृथिव्यादिवत् । तस्मात्परापरव्यतिकरकारणे
कल्पनीये ते च द्रव्यमपारतन्त्र्याद् आकाशादन्ये दिक्काला उच्येते एवं यौग-

यौगपद्यचिरक्षिप्रप्रत्यया अपि काललिङ्गं न ह्येते क्रियायां तत्कारकेषु वा भवितुमर्हन्ति तेषु सत्स्वपि कादाचित्कत्वात् । नन्वयं कालो ऽपि नित्य इति तस्मिन् सत्यप्येते कादाचित्काः कथं कालकारणम्* अपि यद्युच्येत । एकसूर्यपरिस्पन्दावच्छिन्नकालसंबन्धिन्यः क्रियाः युगपदनेकसूर्यपरिस्पन्दावच्छिन्नकालसंबन्धिन्यः क्रियाः क्रमवत्यो यौगपद्यप्रत्ययगोचरः । एवं बहुतरानेकसूर्यपरिस्पन्दावच्छिन्नकालसंबन्धिनी क्रिया चिरप्रत्ययगोचरः । अल्पतरानेकसूर्यपरिस्पन्दावच्छिन्नकालसंबन्धिनी क्रिया क्षिप्रप्रत्ययगोचर इति । कृतं तर्हि सूर्यपरिस्पन्दस्य कालावच्छेदेन । नन्वयं साक्षादेव क्रियामवच्छेत्स्यतीति तथा च युगपदादिप्रत्यया भविष्यन्तीति तन्न सूर्यपरिस्पन्दस्य क्रियाभिः संबन्धाभावेन तदवच्छेदकत्वानुपपत्तेः न वा ऽऽकाशादिसंबन्धद्वारमस्य तदवच्छेदकत्वम् । तथा हि नाकाशादयः क्रियायौगपद्यादिप्रत्ययनिमित्तम् असाधारणगुणयोगित्वाद् घटवत् । एवं यौगपद्यादिप्रत्यया न दिक्कारकाः दिग्देशनियमानपेक्षत्वात् । कालपिण्डसंयोगजपरत्वापरत्ववदिति । तस्मात्सूर्यपरिस्पन्दस्य देवदत्तादिपरिस्पन्दस्य चास्ति कालेन सर्वगतेन संयुक्तसमवायलक्षणः संबन्धः एतया च द्वारा परिस्पन्दयोरप्यस्ति संबन्ध इति । कालसंबन्धानपेक्षमेव च सूर्यपरिस्पन्दावच्छिन्नस्य देवदत्तादिपरिस्पन्दस्य ग्रहणमुपपद्यते । यथा दण्डीति शब्दाद्दण्डावच्छिन्नं पुरुषं प्रतीत्य तदन्यथानुपपत्त्या पश्चाद्दण्डपुरुषयोः संयोगभेदो ऽवगम्यते न तु संबन्धज्ञानपुरःसरं दण्डिविज्ञानम् एवं परत्वापरत्वे अपि कालपिण्डसंयोगनिबन्धने गृहीत्वा कालो ऽनुमीयते न तु कालज्ञानपुरःसरं तज्ज्ञानं तद्विषद्धमरूपतया कालो ऽप्रत्यक्षः परत्वापरत्वाद्यनुमेयश्चेति । तस्माद्धेतुः परादिप्रत्ययानां चेति । कार्यकारणविशेषापेक्ष इति । कार्यस्य २५५ । ४
परापरादेः प्रत्ययस्य च यः कारणविशेषो बहुतराल्पतरातीततपनपरिस्पन्दावच्छिन्नकालपिण्डसंयोगस्तदपेक्षः काल एको ऽपि परापरादिप्रत्ययहेतुः परापरत्वलक्षणगुणोत्पादनद्वारेणेति वर्तते कारकव्यञ्जकः कालः तस्य निष्पन्नस्य व्यक्तिसाधनत्वोपपत्तेः । न तु क्रियाव्यञ्जकः तस्याः साध्यतया असिद्धत्वाद्व्यक्तिं प्रति हेतुभावाभावात् । तथा चातीतानागतमाचदर्शनाद्वर्तमाना-

* कारणादिति ३ पु° पाठः ।

भावेन न त्रैकाल्यविषयमनुमानं तयोश्च पितापुत्रवत्परत्वापरत्ववद् ह्रस्वदी-
र्घवच्च परस्परापेक्षा सिद्धिरन्तरेणापि वर्तमानं कालमिति पूर्वःपक्षः ॥

नयो-स्यात (सू. ४०) ॥ नातीतादिरूपता कालस्य कारकव्य-
ङ्ग्या तयोस्तादवस्थ्यात् । अपि तु क्रियाव्यङ्ग्या तां खलूररीकृत्य प्रवर्तमाना-
मवममतीतानागतवर्तमानान् प्रतिपद्यते नान्यथा । यदा खल्वयं पुरुषः फलं
प्रवर्तमानपतनक्रियाविशिष्टं प्रतिपद्यते तदा व्यपदिशति पतति फलमिति ।
तन्मूले चास्यातीतानागतत्वे अपतत् फलं पतिष्यतीति । न च वर्तमानप-
तनमसिद्धं येन न कालं व्यञ्ज्यात् (तद्द्वयोस्तादवस्थ्यात् अपि तु क्रिया-
व्यङ्ग्यता) तदसत्त्वे कस्येदं कारणं गुरुत्वं कस्य च फलं कारकं कस्य च
फलं भूमिसंयोगः कार्यः । न च परत्वापरत्वादीनामपि सिद्धिः परस्परा-
पेक्षा । किं तर्हि सन्निकृष्टबुद्ध्यपेक्षमपरत्वं विप्रकृष्टबुद्ध्यपेक्षं परत्वं पूर्वसंख्याव-
च्छिन्नता च संयुक्तसंयोगानां सन्निकर्षः । परसंख्यावच्छिन्नता च विप्रकर्षः
एवं ह्रस्वत्वदीर्घत्वे अपि परिमाणभेदौ न परस्परापेक्षौ पितापुत्रौ च प्रमा-
णप्रमेयव्याख्यया व्याख्यातौ । तस्मादतीतानागतयोर्वर्तमानानपेक्षत्वाद्वर्तमा-
नस्य च तदपेक्षत्वादस्ति त्रैकाल्यमिति सिद्धान्तः । भाष्यम् अथापीति ।
कस्मादतीतानागतावितरेतरापेक्षौ न भवतः कृतं वर्तमानेनेति शङ्कां सूच-
यति । तन्निराकरणाय सूत्रम् ॥

नाती-द्धिः (सू. ४१) ॥ परस्परापेक्षसिद्धौ हि वर्तमानाभावः केव तु
नास्तीति सूत्रार्थः । कया युक्त्येति प्रश्नः । उत्तरं केन कल्पेन प्रकारेणातीतः
अनेन वर्तमानाभावे ऽतीतस्वरूपाक्षेपः कृतः । ह्रस्वदीर्घत्वादीनां परस्परा-
पेक्षसिद्धित्वमङ्गीकृत्याह । तन्नोपपद्यते विशेषहेत्वभावादिति । परमा-
र्थतस्तु न चेतरेतरापेक्षा ह्रस्वदीर्घत्वादीनामपि सिद्धिरिति । स्वकीयां युक्तिं
२५६ । १५ वार्त्तिककार आह । न च वर्तमानकालानभ्युपगमे पतत इतीति ।
वक्ष्यमाणसूत्रावतारपरं भाष्यम् । अर्थसद्भावव्यङ्ग्यश्चायमिति । अस्या-
र्थः । न केवलं पतनादिक्रियाव्यङ्ग्यो वर्तमानः कालः । अपि त्वर्थसद्भावो
ऽर्थस्य सत्ता ऽस्तिक्रियेति यावत् । तया व्यङ्ग्यः कालः एतदुक्तं भवति सत-

( ) एतन्मध्यस्थः पाठो नास्ति ३ पु० ।

चादयः क्रियाः वर्तमानेऽपयान्त्युपयन्ति च अस्तिक्रिया तु सर्ववर्तमान-
व्यापिनी तदेवमस्तिक्रियाविशिष्टस्य वर्तमानस्याभावे सर्वग्रहणं प्रत्यक्षानुप-
पत्तेः न चाविद्यमानं तस्य विषयत्वमस्तीति । न चायं वर्तमानाभाववादी
विद्यमानं सत्किं चिदनुजानाति । अथ वार्तिककारः पृच्छति । कथं पुन- २५१ । २
रिति । न हि सर्वं प्रत्यक्षं वर्तमानविषयमतीतानागतयोरपि योगिप्रत्यक्ष-
त्वादिति भावः । उत्तरं यस्मादिति । नातीतानागतविषयतया प्रत्यक्षानु-
पपत्तिं ब्रूमः अपि त्वतीतानागताधारतयेत्यर्थः । भाष्यमपि वर्तमानाभावे
प्रत्यक्षानिमित्तं सन्निकर्षः अस्मदादिप्रत्यक्षविषयो विद्यमानो घटादिः प्रत्यक्षं
प्रमाणमनाधारं सत्सर्वं नोपपद्यत इति द्रष्टव्यम् । अथ भाष्यमुभयथा
वर्तमानो गृह्यत इति । तदवतार्य व्याचष्टे वार्तिककारः । उपपन्नश्च सन्
द्वेधा भिद्यत इति । क्व चित् क्रियामात्रव्यङ्ग्यः यथा ऽस्तीति । क्व चित्
क्रियासंतानव्यङ्ग्यः । पचति छिनत्तीति । अत्र हि पूर्वापरीभावः प्रतीयते
न च प्रतिक्षणमपवर्गवतः कर्मण एकस्य पाकस्य वा छेदनस्य वा पूर्वाप-
रीभाव इति । कर्मसंतानस्त्वास्थेयः सो ऽपि चैकमुपसंग्राहकमन्तरेण न
भवत्यत उक्तं भाष्यकृता एकार्था क्रिया संतान इति । एकप्रयोजनाव-
च्छिन्नेत्यर्थः । अत्र चाधिश्रयणादयो भवन्तु पच्यर्थाः यथा ऽऽह महाभाष्यकारः
तदभिसंधिपूर्वकं प्रेषणमध्येषणं वा युक्तं तत्सर्वं पच्यर्थ इति । रूपादिपरा-
वृत्तिमात्रार्थत्वं वास्य पचेराख्यातार्थः सर्वो ऽयमध्येषणादिर्भवतु भावना-
भिधानः नोभयथापि का चिदस्ति दर्शनक्षतिः अनागताद्ध्यवच्छिनत्ति
तानारम्भ इति । अनारम्भो ऽननुष्ठानं न विवक्षितं यथा पक्ष्यतीत्यवे-
त्यर्थः । अतीताद् व्यवच्छिनत्ति । नोपरमो विवक्षित इति । यथा ऽपा-
क्षीदित्यत्रेत्यर्थः । संतानारम्भविवक्षायामिति । आरम्भो ऽत्र चिकीर्षा
ऽभिधीयत इति न विरोधः । तदेवं वर्तमानं क्रियासद्भावमुक्त्वा तत्संबन्ध-
व्यङ्ग्यां कारकस्य वर्तमानतामाह । यच्चेदं क्रियमाणमिति । न तत्क्रिय-
माणं वर्तमानक्रियासंबन्धेन वर्तमानं न तु स्वरूपत इत्यर्थः । तस्य च
कारकस्य वर्तमानक्रियासंबन्धमतीतानागतान्वेषामपेक्ष्यातीतानागतत्वे क्रि-
यायाः कारकस्यापि व्यक्तिः तद्भावव्यक्तिः । तद्धेतुकं च द्वैविध्यमिति प्रति-
पादनपरं सूत्रमवतारयति । तस्मिन् क्रियमाणे ॥ २५१ । २१

कृत—यम् (सू. ४३)॥ भाष्यम्। आरब्धाभीष्टफलोरीकरणेन क्रियासं-
तानः पचतीति वक्ष्यमाणार्थसूचनोपयोगितया क्रियासंतानस्वरूपमाह ।
तत्रेति । क्रियासंतानो न तु विद्यत इत्यत्रापि पूर्वापरीभावापन्नमाह्तीनानाम-
२५८ । ४ ताभ्यां संपृक्त एवेत्यत आह वार्तिककारः अत्र हि केवल इति। शब्दमाहा-
त्म्यात्संपर्को। न वास्तवो वास्तवं तु वर्तमानत्वमत एवाह । केवलः शुद्ध
इति । पर्यायाभिधानमात्यन्तिकं संपर्काभावं दर्शयति । यदि तु क्वचिन्मुख्यं
वर्तमानत्वं नाभ्युपेयते ततस्तत्पूर्वको भाक्तो ऽपि वर्तमानप्रयोगो ऽपि न
स्यादित्यत आह । अन्यत्र च लोक इति ॥

अत्य—द्धिः (सू. ४४)॥ यथा गौरेवं गवय इत्यतिदेशवाक्यार्थस्मृतिसहकारि सादृश्यदर्शनं साध्यस्य गवयो ऽयमिति संज्ञासंज्ञिसंबन्धस्य साधनमुपमानं तच्चेदं नोपपद्यते विकल्पानुपपत्तेः । किं यथा गौरेवं गवय इति गवा ऽत्यन्तसाधर्म्यं विवक्षितं तथा सति गवान्तरमेव गवयः स्यात् । तदिदमाह भाष्यकारः । न चैवं भवति यथा गौरेवं गौरिति । चो यस्मादर्थे । तस्माद्यथा गौरेवं गवय इति वाक्यस्यार्थो भवति यथा गौरेवं गौरिति । अथ प्रायसाधर्म्यात्तदपि गवयोपमानं न सिध्यति । महिषस्यापि गवा प्रायसाधर्म्यस्य विद्यमानत्वेन तस्यापि गवयाभिधानप्रसङ्गात् । तदिदमाह न हि भवति यथा ऽनड्वानेवं महिष इतीति । यथा ऽनड्वानेवं गवय इत्यस्य वाक्यस्यार्थो यथानड्वानेवं महिष इति यस्मान्न भवति । एकदेशसामर्थ्यादुपमानं न भवति । एकदेशोपमानस्यैवानुपपत्तेरतिप्रसङ्गात् । तदिदमाह न हि सर्वेण सर्वमुपमीयते तथा सति सुमेरोरपि सर्षपेणोपमानप्रसङ्गात् ॥

प्रसि—त्तिः (सू. ४५)॥ प्रकरणाद्यपेक्षं हि वाक्यं स्वार्थं प्रतिपादयति न केवलम् । तद्यथा न क्व चिदत्यन्तसाधर्म्यं प्रतीयते क्व चिद्भूयः साधर्म्यं क्व चिदेकदेशसाधर्म्यं तदिह प्रतीतमहिषादिकं पुरुषं प्रति यथा गौरेवं गवय इति वाक्यमुच्चार्यते तदा महिषादिपरिहाराय भूयः साधर्म्यं विवक्षितमित्यवगतं वाक्यार्थं स्मरन् महिषादिषु वने गोसाधर्म्यं पश्यन्नपि न गवयसंज्ञां निवेशयति अपि तु साधर्म्यवति गवय एव तां निवेशयति । यस्त्वप्रतीतमहिषादिस्तं प्रति तद्वाक्यमुपमानं न भवत्येवेति परमार्थः । यथा च प्रकरणादिवशादत्यन्तप्रायैकदेशसाधर्म्यमाश्रित्यातिदेशवाक्यानि प्रवर्तन्ते तथा चोक्तं वार्तिककृता । न स[illegible]

धर्मकस्येत्यादि । भाष्यं नियमं निषेधति न साधर्म्यस्य कृत्स्नभावमेव वा ऽल्प-
भावमेव वा आश्रित्यातिदेशवाक्यं प्रवर्तते । किं तर्हि प्रसिद्धसाधर्म्याद्धेतोः
साध्यसाधनभावमाश्रित्योद्दिश्येति । एतदुक्तं भवति । न नियमः किं तु क-
स्मिंश्चित्साधर्म्यमाश्रित्यातिदेशवाक्यं प्रवर्तते तच्च प्रकरणाद्युन्नेयमिति ।
अनभ्युपगमादिति च वार्तिकं नियमाभिप्रायमेव । तत्क्रिययैव तत्क्रिया- २५९ । ७
करमित्यर्थः ॥

प्रत्य—द्धेः (सू. ४६) ॥ यथा गोरेवं गवय इति हि वाक्यं प्रत्यक्षेण
गवा गवयप्रत्यक्षं प्रतिपादयति । न खलु श्रुतवाक्यो ऽपि यदा प्रत्यक्षेण गवयं
पश्यति तदा वाक्यार्थाधिगमादधिकं किं चित्प्रतिपद्यते । संज्ञासंज्ञिसंबन्धो ऽप्य-
नेन वाक्यादेवावगतः । तस्मात्प्रत्यक्षेण गवा प्रत्यक्षस्य गवयस्य गवयसंज्ञासंज्ञि-
सिद्धस्य प्रतीतेरुपमानस्यानुमानतेति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तस्तु ॥

नाप्रत्यक्षे गवये प्रमाणार्थमुपमानस्य पश्यामः (सू. ४७) ॥
गवयत्वं हि संज्ञि न च तद्यथा गोरेवं गवय इति वाक्यात्प्रतीयते । अपि तु
कस्य चिद्गवा सादृश्यं न च वाक्यगतो गवयशब्दस्तस्य वाचकः । तथा तदा-
नीमगृहीतसंगतित्वात् । न च सादृश्यं संज्ञि तस्मात्प्रत्यक्ष एव गवये गव-
यत्वस्य प्रत्यक्षत्वात्संज्ञासंज्ञिसंबन्धपरिच्छेदः प्रमाणार्थः । उपपादितं चैत-
दुपमानलक्षणे । तस्मादप्रत्यक्षो गवयः प्रत्यक्षेण गवा प्रतीयत इति सिद्धमि-
त्यर्थः । पूर्वपक्षवाद्याह । परार्थमुपमानमिति चेन्मन्यसे सिद्धान्तवादिन्
तन्नास्ति । कुतः स्वयमप्यध्यवसायात् । एवं हि परार्थं स्याद्यथा
गोरेवं गवय इति वाक्यं यदि परस्यैवाध्यवसायं जनयेत् यावतोच्चारयितु-
रप्यध्यवसायं जनयति तस्मात्स्वार्थमपीत्यर्थः । एतदेव दर्शयति भाष्य-
कारः । भवति भोः स्वयमप्युच्चारयितुर्वाक्याद्ध्यवसाय इति । सिद्धा-
न्तवाद्याह । नाध्यवसाय उच्चारयितुः प्रतिषिध्यते उपमानम् उच्चारयि-
तारं प्रति न भवति । कुत इत्यत आह प्रसिद्धसाधर्म्यादिति ।
वार्तिकं तु परार्थत्वेनानुमानादुपमानभेदमाह परार्थत्वाच्चेति । ननु
प्रत्यक्षं सारूप्यज्ञानमुपमानं न चैतत्परार्थमित्यत आह न हि यथा-
र्थेति । अस्तु तर्हि वाक्यमेवेत्यत आह न ह्यागमेति । भिन्नयोरप्यनुमानो- २६० । १०
पमानयोरेतावन्मात्रेण साधर्म्यमित्युपसंहारव्याजेनाह । तस्मात्परार्थेति ।

प्रमितिरोहितमित्यत आह । अत्र हि सूत्रकारेण प्रथममनुमानान्तर्भावः परीक्षितः ।
न चापरीक्षितप्रामाण्याभावस्य सा युक्तेति वार्त्तिककारः प्रथममस्य प्रामाण्या-
२६० । १९ भावमेव परीक्षते । तस्याक्षेपो न शब्दः प्रमाणमिति । यस्मिन्सति
प्रमा भवत्येव न न भवति तत् प्रमाणं साधकतमस्य करणत्वात् । सत्यपि
तु शब्दे प्रमा न भवतीति तस्य साधकत्वं विघटयति विषयाभावा-
च्चेति । प्रामाण्यं हि विषयवत्तया व्याप्तं सा शब्दान्निवर्त्तमाना प्रामाण्यमपि
निवर्त्तयति वृक्षतेव निवर्त्तमाना स्वव्याप्तं शिंशपात्वम् । द्विविधश्च विषयः
प्रत्यक्षः परोक्षश्च । तत्र पूर्वः प्रत्यक्षस्य प्रमाणस्य विषयः । अप्रत्यक्षस्त्व-
विनाभूताल्लिङ्गादवगन्तव्यः । तदनपेक्षत्वे असंबन्धाविशेषात्सर्वं सर्वस्माद्ग-
म्येत । तथा च सर्वः परोक्षार्थप्रत्ययो ऽनुमानव्याप्तः । न च प्रत्यक्षपरो-
क्षाभ्यामन्यो राशिरस्ति तस्माद्विषयाभावादपि न शब्दप्रामाण्यमिति । यत्त-
दन्तत्यप्रमितेरिति । तत्र असिद्ध इत्यादि ति । न शब्दमात्रं प्रमाणमपि
तु गृहीतः स्मर्यमाणसंबन्धश्च । न चेदृशे शब्दे सति प्रमा न भवति ।
यादृशे तु सति प्रमा न भवति नासौ प्रमाणमित्यर्थः । तन्महत्प्रत्ययक-
र्तृत्वादिति । महत्त्वपरिमाणं हि महतो विशेषणं तत्र ज्ञातं विशेष्ये
महति प्रमाणम् । तदेवं सिद्धप्रमाणभावस्य शब्दस्यानुमानाद्भेदं परीक्ष-
माणः पूर्वपक्षयति । अनुमानं शब्द इति ।

शब्दो-स्यात् (सू. ४९) ॥ यत् ज्ञानं प्रत्यक्षेणानुपलभ्यमानार्थवि-
षयं प्रत्यक्षस्य पश्चादुपजायते तदनुमानं यथाग्निमद्धूमज्ञानं तथा च शब्दज्ञानं
तस्मादनुमानमित्यर्थः । अद्विप्रवृत्तिकत्वं प्रकारभेदरहितत्वं प्रत्यक्षानुमाने तु
परोक्षापरोक्षावगाहितया प्रकारभेदवती इत्यर्थः । सिद्धान्तस्वरूपमुपक्रमते
२६२ । १० यत्तावदिति । एतेन संशयादिषु व्यभिचारेण ते ऽपि हि त्रिकालविषया
इति । अन्वयव्यतिरेकोपपत्तिमात्रं प्रत्यक्षे ऽप्यस्ति । प्रत्यायनाङ्गान्वयव्यतिरे-
कज्ञानं तु अन्यादृशं शब्दे अन्यादृशं त्वनुमाने तद्धि पक्षधर्मतापेक्षमनुमाने
शब्दे तु तदनपेक्षमित्यत्र सूत्रं भवति ।

आप्तो-यः (सू. ५२) ॥ यो ह्यत्यन्तादृष्टपूर्वः स्वर्गापूर्वदेवतादिः
स वाक्यार्थरूपः । तथा हि यन्न दुःखेन संभिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम् । अभि-
लाषोपनीतं च तत्सुखं स्वःपदास्पदमिति स्वर्गो वाक्यार्थः । एवमपूर्वमपि

तत्खलु स्वर्गनरकादिहेतुः पुरुषविशेषगुणः कालान्तरस्थायी स्वकार्यविरोधीति वाक्यार्थ एव । एवं देवता ऽपि । सा ऽपि हि सूक्तहविर्भागिनी सहस्राद्युपेतदेहादिमती वाक्यार्थ एव नैवेष शब्दादृते अस्मदादिप्रत्यक्षादिगोचरः । न चागृहीतं लिङ्गमस्मिन्प्रवर्तितुमर्हति न चागृहीते संबन्धिनि समयग्रहः संबन्धः । पदं तु यद्यपि पदार्थसङ्गतिसंवेदनमपेक्षते यद्यपि पदार्थ एव पदार्थान्तरविशिष्टो वाक्यार्थः ये ऽपि वाक्यार्थे स्वर्गादौ पदार्थस्मरणद्वारेण प्रवर्तमानं सङ्गतिग्रहानपेक्षमेव स्वर्गरूपवाक्यार्थं कुर्वन्ति स्वलोकसिद्धं सुखजातीयमुद्दिश्य लोके सिद्धैरेव दुःखाद्यसंभेदैर्विशिष्टं स्वर्गपदवाच्यं प्रतिपादयन्ति नापदार्थं वाक्यार्थं कुर्वन्ति वाक्यार्थे च पदवचनं स्वर्गे इति यथा श्रोत्रियश्छन्दो ऽधीत इति । यथा चक्षुरादयो रूपादिष्वगृहीतसङ्गतयः प्रवर्तन्ते एवं पदार्थसङ्गतिग्रहापेक्षाण्यपि पदानि वाक्यार्थबोधने सङ्गतिग्रहमपेक्षन्ते कार्यव्यङ्ग्यत्वात्प्रमाणभावस्य सङ्गतिग्रहापेक्षेभ्यो ऽपि च पदभेदेभ्यो वाक्यार्थावबोधकार्यदर्शनात् । तस्मान्न पदं तदर्थो वा वाक्यार्थावबोधे लिङ्गं तत्र संबन्धग्रहानपेक्षत्वाद् रूपादिबोधे चक्षुरादिवत् । स्यादेतत् । मा भूत्प्रत्यक्षतोदृष्टमनुमानं वाक्यार्थे सामान्यतोदृष्टं भविष्यति । यद्यपि च वाक्यार्थे साध्ये पदानामपक्षधर्मत्वं यद्यपि च पदस्मारिताः पदार्था व्यभिचारिणः तथा ऽप्याकाङ्क्षायोग्यतासत्तिविशेषणाः पदार्थाः संसर्गे लिङ्गं भविष्यन्ति । तथा हि यत्र दुःखेनेत्यादिभिः पदैः स्मारिताः पदार्थाः गुणप्रधानभावेनावस्थिताः संसर्गवन्तः आकाङ्क्षायोग्यतासत्तिमत्त्वे सति पदैः स्मारितत्वाद् गामभ्याजेति पदस्मारितपदार्थवत् । संसर्गस्य च संसृज्यमाना एव विशेषा न पुनराख्यानतो ऽस्ति कश्चिद्विशेषः । संसृज्यमानाश्च पदैरेव स्मारिता इति संसर्गविशेषप्रतिलम्भः । स एव च वाक्यार्थ इति लिङ्गमानुमानिको वाक्यार्थ इति । गामभ्याजेत्यत्र पदार्थानां संसर्गवत्त्वं च वाक्यश्रवणसमनन्तरप्रयोज्यवृद्धप्रवृत्त्यनुमितपदार्थसंसर्गप्रत्ययादवगतम् । तदेतदचतुरस्रम् । पदानामेव पदार्थस्मरणावान्तरव्यापाराणां वाक्यार्थप्रमां प्रति करणतया प्रमाणत्वात् । तेषां चापक्षधर्मतया लिङ्गत्वानुपपत्तेः । यदि तु पदानि पदार्थमात्रपर्यवसितवृत्तीनि न वाक्यार्थप्रत्ययपराणि स्युः ततो न पदार्थानामाकाङ्क्षा ऽस्तीति वाक्यार्थ-

प्रत्ययो न भवेत् । न खल्वाकाङ्क्षां विना सन्निधियोग्यताभ्यामेव पदार्थाः संबध्यन्ते यथा ऽयमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषो ऽपसार्य्यतामित्यत्र पुत्रसंबन्धेन निराकाङ्क्षो राजा न पुरुषेण संबध्यते । न च पदानां वाक्यार्थप्रत्ययपरत्वमन्तरेण तत्स्मारितानां पदार्थानामाकाङ्क्षास्ति । न हि यद्येन विना न भवति तत्तदाकाङ्क्षति येन कारकं क्रियामपेक्षेत द्रव्यं वा गुणं तथा सति पटो भवतीति वाक्यं न निराकाङ्क्षं स्यात् । पटस्य द्रव्यस्य गुणाकाङ्क्षित्वात् । तस्माद्रक्तः पटो भवतीत्यस्यैकदेशः पटो भवतीति साकाङ्क्षत्वादप्रमाणमेव पटो भवतीत्यपि वाक्यं साकाङ्क्षं स्यात् । न चैवमस्ति पटो भवतीति हि वाक्यं यं कं चिद् गुणं गृहीत्वा ऽनाकाङ्क्षं प्रमाणमेव यदा पुना रक्तः पटो भवतीत्यस्यैकदेशो यं कं चिद् गुणमाक्षिप्य निराकाङ्क्षः एवं विभागे सति निराकाङ्क्षत्वेन वाक्यभेदः स्यात् । रक्त इत्यपि च वाक्यं यं कं चिद् गुणिनं क्रियां च कां चिदाक्षिप्य निर्वृणुयात् । न च विशेषदर्शने सति नाक्षेप इति युक्तम् । एकवाक्यतायां सत्यां विशेषदर्शने ऽनाक्षेपः । अनाक्षेपे च सत्येकवाक्यतेत्यन्योन्याश्रयापत्तेः । तस्माद्वाक्यार्थप्रतिपादनपरसमभिव्याहृतपदकदम्बस्मारितत्वेनापर्यवसानमेव पदार्थानामाकाङ्क्षेति युक्तमुत्पश्यामः । तथा च पटो भवतीत्येतावन्मात्रं निराकाङ्क्षं यं कं चिद् गुणमाक्षिप्य निर्वृणोति रक्तः पटो भवतीत्यत्र तु रक्तपदस्यापि समभिव्याहारात् पटादिसंसर्गपरत्वमिति पटादिसंसर्गमन्तरेण रक्तत्वमपर्यवस्यद् पटादयश्च रक्तत्वसंसर्गं विना ऽपर्यवस्यन्तः परस्परसंबन्धा भवन्तीति सिध्यत्येकवाक्यता । तस्मात्पदान्येव पदार्थस्मरणद्वारेण तत्संसर्गं लक्षयन्ति वाक्यार्थे प्रमाणं तेषां चापक्षधर्मतया न लिङ्गत्वम् । स्यादेतत् । अयं पदकदम्बकविशेषः स्मारितपदार्थसंसर्गवान् आकाङ्क्षादिमत्त्वे सति पदकदम्बत्वाद् गामभ्याजेतिपदावलीवदिति नापक्षधर्मता मेवम् । अन्योन्याश्रयापत्तेः । धर्मकारणं हि पटादन्यद्वस्तुतः सिद्धं ज्ञानलक्षणाय फलाय कल्पते । यथा ऽग्निमत धूमस्य पर्वतस्य वा ऽग्निसंयोगः न त्वग्निज्ञानजनकत्वं तद्वत्ता । व्या-प्यत्वं हि तन्नानुपजाते फले कल्पते । तथा च फलोपजनने सत्यग्निमत्ता तद्वत्तायां तु कर्मणि फलोपजननमित्यन्योन्याश्रयापत्तिः । न हि कार्यकारणयोरैक्यम् । न हि वृक्ष एव छिदा भवति । तदिह संबन्धवत्त्वं. प्रमाणं

ज्ञानजनकत्वं नानुमानसाध्यं भवितुमर्हति । न ह्यग्निज्ञानजनकत्वं
धूमस्यानुमानसाध्यमित्युक्तम् । स्मृतिजनकत्वमप्येषां वाक्यार्थप्रत्यायनाय
कल्पितं न संबन्धान्तरं व्यनक्तीति । तदिदमुक्तमेतन्न पदानि वाक्यार्थबोधे
लिङ्गमपक्षधर्मत्वान्मनोवदिति । अपि च लौकिक एवार्थः पदेभ्योऽनुगम्यते
न तु स्वकृतलक्षणानुरोधेनालौकिकमास्थीयते । न च क्लेशेन कया चित्प्रक्रियया
पक्षधर्मतां कल्पयित्वा लोकः पदेभ्यो वाक्यार्थमवगच्छति अपि तु स्वतः
केभ्य एव तेभ्य इति सिद्धः शब्दस्य प्रमाणस्यानुमानाद्भेदः । आप्तोक्तत्वं
तु स्वर्गादिप्रतिपादकस्यागमस्य प्रामाण्ये लिङ्गमेव न चैतावता तदर्थे आनु-
मानिको भवति । न हि प्रवृत्तिसामर्थ्यानुमितप्रामाण्यस्य प्रत्यक्षस्य विषये
प्रत्यक्षत्वानुमानिकः । अर्थविषयं हि प्रमाणं प्रामाण्यविषये च प्रवृत्तिसामर्थ्या-
नुमानत्वे इति । एवं व्यवस्थिते अभ्युपगममात्रतया भाष्यवार्तिककाराभ्या-
माप्तोक्तत्वाश्रयत्वानाश्रयत्वे शब्दानुमानभेदहेतुतयोपन्यस्ते इति मन्तव्यम् ।
एतेन प्रवृत्तिभेदकथनेनाद्विप्रवृत्तिकत्वं व्याख्यातम् । निराकार्यतया संबन्धात्प्र-
तिपत्तेरनुमानं शब्द इति यदुक्तं पूर्वपक्षिणा तदनुभाष्य दूषयति । यत्पुनरेत- २६३ । ४
दिति । अस्येदमिति षष्ठीविशिष्टस्येति भाष्यं तस्य व्याख्यानं वाच्य-
वाचकभाव इति । स्वाभाविको हि शब्दार्थयोः संबन्धस्तथा स्यात्
तादात्म्यलक्षणो वा प्रत्याय्यप्रत्यायकभावो वा प्राप्तिलक्षणो वा तत्राव्यपदे-
श्यपदेन प्रत्यक्षलक्षणस्थेन तादात्म्यमपाकृतम् । शब्दार्थयोः प्राप्तिनिराक-
रणहेतुना चोपरिष्टादौत्पत्तिकः प्रत्याय्यप्रत्यायकभावो निराकरिष्यते । तेन
प्राप्तिं निराकरोति भाष्यकारः प्राप्तिलक्षणस्त्विति । एकेन्द्रियग्राह्ययोर्ह्यो
प्राप्तिः प्रत्यक्षा यथा ऽङ्गुल्योः न तु शब्दार्थयोरेकेन्द्रियग्राह्यता तस्मान्नान-
योः प्राप्तिः प्रत्यक्षगम्या वायुवनस्पत्योरिवेत्यर्थः । ननु शब्दस्यार्थः समा-
नेन्द्रियग्राह्य एव तत्कथं नेन्द्रियेण गृह्यते शब्दस्तस्य विषयभावमतीतो ऽर्थ
इत्यत आह । अस्ति चातीन्द्रियविषयभूतो ऽपीति । शब्दग्राहके-
न्द्रियातिपतित इन्द्रियमात्रमतिपतितश्चातीन्द्रियः स च विषयभूतश्चेति
कर्मधारयः । तदेतद्यस्माच्छब्दस्येति वार्तिकेन व्याख्यातम् । प्राप्तिल-
क्षणे चेत्यादि भाष्यं व्याचष्टे नानुमानेनापीति । उपसंपद्यते प्राप्नोति ,, । १२
गच्छतीति यावत् । आगच्छन्नुपलभ्येत मोदकादिः न चोपलभ्यते तस्मा-

गामगच्छति शब्ददेशमर्थः । ततश्चास्मिन्पक्षे शब्देन लोकव्यवहार उच्छि-
पृ॰१ । १९ द्येत । अथ शब्द इति । न तावद् गुणस्य शब्दस्य गतिरुपपद्यते तस्मा-
त्संतानवृत्त्या शब्दो ऽयं देशमागच्छतीति वाच्यं तथा च नित्यत्वव्याहति-
रित्यर्थः । शङ्कते । अथ नागच्छतीति । भवति विद्यत इत्यर्थः । अभूत्वा
भवनं भवत्यर्थ इति मत्वा निराकरोति । नित्यश्च भवति चेतीति ।
शङ्किता स्वाभिप्रायमाह । अथ नागच्छतीति । निराकरोति न सर्वार्थेति ।
न हि समानदेशाः समानेन्द्रियग्राह्याः प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्या दृष्टा इत्य-
भिप्रायः । सामान्यस्याश्रयोपलब्धिर्व्यक्तिहेतुः न पुनः शब्दस्याश्रयोपलब्धि-
रस्ति यतः शब्दो व्यज्येत । प्रत्युत शब्देनैवाश्रयो व्यञ्जनीयः स्यात् ।
तथा चार्थाश्रितः शब्दस्ताल्वादिभिरप्राप्तैः सर्वान्प्रति व्यक्त इत्युक्तदोषापत्तिः
न च शब्दस्यार्थे प्रवृत्तिरनुभवगोचर इत्याह । न च वाच्ये वृत्तिराग-
मात्प्रतिपत्स्यत इति । निरुक्तादिरागमः उत्तरं स एवायमिति । निरुक्ता-
दीनामर्थसंबन्धे सिद्धे प्रतिपादकत्वं भवेत् । स एव तु विचार्यत इत्यर्थः ।
पूर्वपक्षवाद्याह शब्दार्थेति । सिद्धान्तवाद्याह । न सामयिकत्वादिति ।
अभिधानाभिधेयनियमनियोग इति । अभिधानाभिधेययोर्नियमो गोश-
ब्दस्य सास्नादिमानेवार्थ एवमश्वशब्दस्य केसरादिमानेवेति । तस्मिन्नियोगो
बोद्धव्य इति भगवतः परमेश्वरस्य सर्गादौ सो ऽयं समय इति चायमर्थः ।
तस्मिन्नुपयुक्ते ज्ञाने शब्दार्थव्यवस्था भवति । संबन्धवादिनो ऽपि न
वर्जनीय इति । ये ऽपि मीमांसका वैयाकरणा वा स्वाभाविकं शब्दार्थयोः
संबन्धमास्थिषत तेषामपि नैव सत्तामात्रेण गमका गमयितुं ज्ञातः सन्नु
विज्ञाने चायमस्य वाचक इति वा ऽस्मादयं बोद्धव्य इति वा संकेत एवो-
पायः । वृद्धव्यवहारो ऽपि गवादिशब्दानां देवदत्तादिशब्दवत्संकेतपूर्व एव ।
तद्वरमस्तु संकेत एव कृतमत्र स्वाभाविकेन संबन्धेन तन्मात्रादेव प्रयोगप्रति-
पत्तिव्यवहाराणामुपपत्तेरित्यर्थः । नन्वयं समयः केषां चित् पदानामस्ति
स्वाभाविके ऽर्थैः संबन्धे न कर्तुं शक्यः निर्दिश्य ह्यर्थं ब्रूयादयमस्माद्बोद्धव्य
इति । न च निर्देशो ऽस्ति स्वाभाविके संबन्धे केषां चिच्छब्दानां सिध्य-
ति । संकेताधीने तु वाचकत्वे सर्वेषामकृतसमयत्वात् किं केन निर्दि-
श्येत । तस्मात्संकेतकरणमेव स्वाभाविकसंबन्धं प्रतिपादयति शब्दानामि-

त्यत आह । प्रयुज्यमानग्रहणाच्चेति । परमेश्वरेण हि यः सृष्ट्यादौ गवादिशब्दानामर्थे संकेतः कृतः सो ऽधुना वृद्धव्यवहारे प्रयुज्यमानानां शब्दानामविदितसंगतिभिरपि बालैः शक्यो ग्रहीतुम् । तथा हि वृद्धवचनानन्तरं तच्छ्राविणो वृद्धान्तरस्य प्रवृत्तिनिवृत्तिभयशोकहर्षादिप्रतिपत्तेस्तद्धेतुं प्रत्ययमनुमिमीते बालः । तस्य च सत्स्वप्यन्येष्वर्थेषु भूतस्य वाभूतस्य वा श्रवणसमनन्तरं च भवतो वाक्यश्रवणहेतुतामवगच्छति तदवयवानां च पदानामावापोद्वापभेदेन तदर्थप्रत्ययोपजनापायदर्शनात्तेषु तेष्वर्थेषु तेषां तेषां पदानां वाचकत्वं कल्पयति । एवं पदावयवेषु प्रकृत्यादिष्वपि द्रष्टव्यम् । सो ऽयं वृद्धव्यवहारः साम्प्रतिकानां संकेतग्रहोपायः स्वर्गादिभुवां तु महर्षिदेवतादीनां परमेश्वरानुग्रहाद्धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यातिशयसंपन्नानां परमेश्वरेण सुकर एव संकेतः कर्तुम् । तद्व्यवहाराच्चास्मदादीनामपि सुग्रहः संकेतः (तद्व्यवहारपरम्परागतश्चास्मदादीनामपि) संकेतग्रहो न संबन्धस्मृतिमपेक्षते । आप्तपरम्परात एव ततो निःशङ्कव्यवहारोपपत्तेः । अत एवाह भाष्यकारः लौकिकानामिति । स्यादेतत् । यदि शब्दानां सांकेतिकः संबन्धो न स्वाभाविकः कृतं तर्हि साध्वसाधुविभागपरेण व्याकरणेन स्वाभाविकं हि यस्य वाचकत्वं स साधुरसाधुश्चेतरः सामयिकत्वे तु सर्व एव साधवो ऽसाधवो वेत्यत आह । समयपरिपालनार्थं वदतीति । पारमेश्वरसमयपरिपालनार्थमित्यर्थः । तथा च येषां पदानां येनार्थेन परमेश्वरेण कृतः समयः तानि तत्र साधूनि असाधूनीतरथेति विभागाय व्याकरणमर्थवदिति सिद्धम् । अर्थरूपस्तु यो लेशो ऽतुषः स नास्ति केवलं परैः प्राप्तिलक्षणः संबन्धः कल्पित इत्यर्थः । तथा च स्वाभाविकसंबन्धाभावादनुमानाद्यविनाभावसिद्ध्यर्थं स्वाभाविकसंबन्धाभिधानमयुक्तमिति सिद्धम् । वार्तिकं स पुनः समयः कुत इति । यदि केनापि शब्दाः प्रसिद्धसंबन्धास्ततो २६६ । ऽन्वयप्रतीतिः समय इति भावः । उत्तरं पदज्ञानात् । पदं ज्ञायते व्युत्पाद्यतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या व्याकरणादित्यर्थः । ननु सर्वेषां शब्दानामविदितसङ्गतिः कथं व्याकरणादपि शब्दमात्रात्समयं प्रतिपद्यत इत्यत आह । लोकतश्चेति । वृद्धव्यवहारावधृतसमयो व्याकरणात्साध्वसाधुविभागं च प्रतिपद्यत इत्यर्थः ।

( ) एतन्मध्यस्थः पाठो २ पु॰ नास्ति ।

तदेतन्निगद्यते तदिदं शास्त्रमिति । एवं तावद्दृष्टेनैव समयेनोभयसिद्धेन शब्दार्थव्यवस्थापनस्योपपत्तेर्नात्यन्तापरिदृश्यमानस्वाभाविकसंबन्धकल्पना युक्तेत्युक्तं सम्प्रत्यनुपपन्नो ऽप्ययं स्वाभाविकः संबन्ध इत्याह ।

२६६ । १२ जाति-त् (सू. ५६) ॥ स्वाभाविको हि संबन्धः कस्य चिच्छब्दस्य केन चिदर्थेनास्ति न सर्वस्य सर्वेण । तथा सति शब्दार्थव्यवस्था न स्यात् । एवं च तर्हि न चार्य्यम्लेच्छानां नियमः स्यात् । तथा हि यवशब्द मार्य्यैर्दीर्घशूके पदार्थे प्रयुज्यते ते हि यवशब्दाद्दीर्घशूकं पदार्थं प्रतिपद्यन्ते म्लेच्छास्तु प्रियङ्गौ प्रयुञ्जते ते हि ततः प्रियङ्गुं प्रतिपद्यन्ते । एवं पिकृतशब्दमृषयः स्तोमीयानवके प्रयुञ्जते । आर्यास्तु लताविशेषे सोयमनियमो न स्यात्स्वाभाविके संबन्धे न हि स्वाभाविकसंबद्ध आलोको रूपेण सहसैवापि शिल्पिभीरसादिसंबद्धुः शक्यः कर्तुम् । यतस्ततो रसादयो गम्येरन् । नापि तत्र संकेतेन स्वाभाविकः संबन्धो व्यज्यते । सदेव हि व्यज्यते नासत् । नो खलु यत्र घटो नास्ति तत्र तं प्रदीपः शक्तो व्यक्तुम् । सो ऽयमनियमः सामयिकत्वे उपपद्यते पुरुषेच्छाधीनत्वात् । तस्याश्चानियमात् । न तु स्वाभाविकत्वइति । न च वाच्यं सर्वएव शब्दाः सर्वैरेवार्थैः स्वभावतः संबद्धाः संकेतेन तु नियम्यन्तइति प्रमाणाभावात् । जातिभेदेन चार्थभेदप्रत्ययस्य संकेतभेदादप्युपपत्तेरिति । नन्वार्यदेशवर्तिनां म्लेच्छानामार्यव्यवहारनिश्चितसंकेतानां नानियम इत्यत आह वार्त्तिककारः । जातिविशेषशब्देनेति ।

तद्-भ्यः (सू. ५७) ॥ अनुमानान्तर्भावे कदा चिदर्थाविनाभावाद्भवेच्छब्दस्य प्रामाण्यं तद्बहिर्भावे तु सुलभमस्याप्रामाण्यमिति मत्वा ऽनुमानभेदाभिधानानन्तरमप्रामाण्यमाह पूर्वपक्षी तस्येत्यादि भाष्यं तद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे । तदित्यधिकृतशब्दाभिधानादिति । शास्त्रे ह्यस्मिन्निःश्रेयसाधिगमपरे तन्नान्तरीयकतया वेदप्रामाण्यव्युत्पादनमधिकृतमित्यधिकृतः शब्दो वेद इत्यर्थः । स्यादेतत् । अनृतत्वमप्रामाण्यमिति पर्यायः तत्र

२६७ । ४ च प्रतिज्ञार्थ एव हेतुरित्यत आह अप्रामाण्यमर्थस्याप्रत्यायकत्वम् । अर्थस्येत्यविपरीतस्येत्यर्थः । पुत्रकामेष्टिकारीर्यादयो हि ऐहिकफला नामुष्मिकफलाः ऐहिकत्वेनैव तत्फलस्य चेतनेन काम्यमानत्वात् एतच्छरीरोपभोगयोग्य-

त्वान्न विरुद्धार्थोपस्थापकत्वेन सहासंभवो वाक्ययोर्वा पदयोर्वेति । अथ भाष्यकारोदितहोमादिविधिवाक्यानां निन्दाभिव्याघात इत्युक्तमधिकविवक्षया वार्तिककार आह अग्निहोत्रमिति । होमकालानामुदितादीनां निन्दया प्रति- २६७ । ७
षेधात् । ननु मध्याह्नापराह्णसायाह्ना भविष्यन्ति होमस्य काला इत्यत आह । न चान्य इति । तेषामपि सर्वेषामुदितकालत्वादित्यर्थः । यस्तूदयानन्तर एव काल उदितकाल इत्युच्यते । तथा चान्यो ऽस्ति काल इत्युक्ते व्याघातो न तुष्यति तं प्रत्यन्यथा व्याघातमाह । उदितानुदितेति । अग्निहोत्रं जुहोतीत्युत्पत्तिवाक्येन विहिते अग्निहोत्रनाम्नि होमे तदनुवादेनैकं वाक्यमुदितं कालं विधत्ते । अन्यथा ऽनुदितकालमपरं च समयाध्युषितकालं न चैक एव होमस्तदा तदा शक्यः कर्तुम् । न च कालगुणानुरोधेन प्रधानहोमस्यावृत्तिरिति युक्तम् । न चोदितादिवाक्ये होमस्याभ्यासः श्रूयते । तस्मात्परस्परव्याघातादप्रामाण्यमेव साधीय इति । नन्वेते ऽनृतत्वादयः सर्ववेदवाक्याव्यापिन इति भागासिद्धतया हेत्वाभासता इत्यत आह । दृष्टान्तस्थेनेति । अयमत्र प्रयोगः । पुत्रकामेष्टिहवनाभ्यासवाक्यानि अप्रमाणम् अनृतत्वादिभ्यः लौकिकवाक्यवदिति । एवं शेषाणि वेदवाक्यानि अप्रमाणं वेदवाक्यत्वात् पुत्रकामेष्टिवाक्यवदिति । पर्युदासं साध्यमुक्त्वा तेनैव हेतुना प्रसज्यप्रतिषेधसाध्यमाह अग्निहोत्रादिवाक्यानां चेति । तदन्यवाक्यं पुत्रकामेष्ट्यादि । एवं पूर्वपक्षमुक्त्वा सिद्धान्तमुपक्रममाणः प्रथमं तावदनृतत्वं दूषयति ।

न क–त् (सू. ५८) ॥ फलादर्शनमन्यथा ऽप्युपपद्यमानं नानृतत्वं साधयति ततश्चासिद्धमनृतत्वं हेतुरित्यर्थः । स्यादेतत् । इष्टेश्चोदितत्वादनपेक्षेयं साधयति पुत्रकारणमिति किमस्याः कर्मकर्तृवैगुण्यं करिष्यतीत्यत आह । इष्टेः करणसाधनत्वेनेति । दृष्टसहकार्यदृष्टं कारणं न केवलं ततो दृष्टवैगुण्यादुपपन्नमभवनं फलस्येत्यर्थः । अपेक्षणीयं कर्तारमाह । पितराविति । करणमाह इष्ट्येति । क्रियामाह संयुज्यमानाविति । इष्ट्याश्रयं तावदिति भाष्यम् । समीहा तदङ्गसमिदादिकर्मानुष्ठानं तस्या भ्रेषो भ्रंशो ऽननुष्ठानमिति यावत् । अविद्वान्प्रयोक्तेति । विदुषो ह्यधिकारः सामर्थ्यात् । अत एव स्त्रीशूद्रतिरश्चामसमर्थानामनधिकारः विद्वानपि यदि

द्विजातिधर्महानिहेतुं कर्म ब्रह्महत्यादि कृतवान् तत्कृतमपि कर्म फलाय न कल्पते कर्तृत्वे वैगुण्यादिति दर्शयति । कपूयेति । कपूयं निन्दितं कर्म आचरतीत्याचरः पुरुषः हविरसंस्कृतमनृतमप्रोक्षितं वा उपहतं श्वमार्जारादिभिः मन्त्रा न्यूनाः क्रमविशेषेण दक्षिणा दुरागता द्यूतोत्कोचादेर्दुष्टादुपायादागतेत्यर्थः । अन्वाहार्यमिह दक्षिणा । सा ततो न्यूना वा दीयते यावत्या पुरुषो न तृप्यति । स च पुरुषाहारो ऽरत्न्यरत्नेनावगन्तव्यतया निन्दितः मिथ्यासंप्रयोगः पुत्रायितादिर्मोनरि योनिव्यापदो नानाविधाः पुत्रजन्मप्रतिबन्धहेतवः लोहितरेतसो बीजस्योपघात उपहतत्वं यतः पुत्रजन्म न भवति । मिथ्याभिमन्थनं यतो नाग्निर्जायते कर्मवैगुण्यकर्तृवै-
२६८ । ८ गुण्ये आह वार्त्तिककारः । तथेष्टेः साधयितुरिति । मन्त्राणामसामर्थ्यादिति । मन्त्रादिसाधनानां पुत्रकामेष्ट्यादीनां कर्मणामित्यर्थः । ननु यदि निरपेक्षा नेष्टिः साधनं तास्तह्यनपेक्षमाणौ पितरावेव सम्यक् संयुज्यमानौ पुत्रस्य जनकौ कृतमत्र पुत्रकामेष्ट्या अत एव श्रेष्ठादीनामपि पुत्रजन्मोपपद्यत इत्यत आह । तत्सहकारित्वादिति । नान्वयव्यतिरेकगम्यमिष्टेः सहकारित्वमपि त्वागमगम्यं श्रेष्ठादीनां पुत्रजन्म जन्मान्तरीयादृष्टवशादित्यागमप्रामाण्यादनुसरणीयम् । दृश्यमानकर्मकर्तृवैगुण्ये च फलानुत्पादे ऽदृष्टमपेक्षणीयं सूचयति । तदनेन पुत्रकामेष्ट्यादीनामनियतफलत्वमपि सूचितं भवति । तथा कर्मान्तरप्रतिबन्धेन कर्मकर्तृसाधनावैगुण्ये ऽपि फलानुत्पादः समर्थितो भवति । ऐहिकफलेषु तु कारीर्यादिषु साधनवैगुण्यं परिहारः । अनृतत्वादप्रमाणमिति चेदिति । धर्मिविशेषणत्वेनोपयुक्तानामपि पश्चान्निष्कृष्याभिधानं न दोषावहमिति भावः । उत्तरं किमिदमिति । मन्त्रार्थाप्रतिपादकत्वं प्रतिज्ञा तदेवानृतत्वं च हेतुरिति
२६९ । १२ प्रतिज्ञाहेत्वोरर्थाभेद इत्यत आह । अनृतत्वं चेति । यत्पुनरनुदिते होतव्यमित्यादीनामेव परस्परव्याघात इति तत्राह उभयेति । विधु कालविधिपरेषु वाक्येष्वेकैकेनैव वाक्येनोभयोभयवाक्यार्थप्रतिषेधानभिधानादन्यथा नाप्रामाण्यमित्यर्थः । यद्यपि चैको होमः समुच्चयेन तदा न शक्यः कर्तुं तथा ऽपि विकल्पेन करिष्यते बहुलं हि विकल्पो लोके ऽप्युपलभ्यते । वस्तु हि व्यवस्थितं न विकल्प्यते अनुष्ठाने चानागतोत्पाद्ये विधि-

प्रतिषेधविकल्पानामविरोधः स्वरूपानिष्पत्तेरिति । वाक्यार्थो न कर्तव्य
इति । वाक्यं तन्न कर्तव्यमित्यर्थः । कामतो वा प्रकल्प्येतेति । परस्पर- २७० । ६
व्याहतार्थं प्रकल्प्येतेत्यर्थः । अभिहितस्येति । यदनेन वाक्येन स्वसाम-
र्थ्येनाभिहितं तद्वा परीक्षकैरवधृत्यानूद्यते इदमनेन वाक्येनाभिहितमिति ।
निर्धारयति । अभिहिते त्विति । विहितानुवादो वेति क्व चित्पाठः विहितो
होमस्तस्यानुवादः कालविशेषविधानार्थेति । विहितानुवाद एव न्याय्यः
कालविशेषविधानाय न तु कालान्तरप्रतिषेधोऽर्थः कल्प्यत इत्यर्थः । एकादश
सामिधेन्य उत्पत्तौ पठितास्तासां प्रथमोत्तमयोस्त्रिर्वचनं पञ्चदशत्वं मन्त्रस्व
प्रयोजनवतः साधयत्सप्रयोजनमिति । तदेवं वेदाप्रामाण्यहेतूनुद्धृत्य प्रामा-
ण्यसंभवहेतुः सूत्रकारेण नतान्य इति पूर्वं वार्तिककारः स्वत एव तावत्प्रामाण्य-
संभवहेतूनाह । पुत्रकामेष्टीति । सोऽयं हेतुमवतारयति समस्तानीति ॥ २७१ । १७

विधिर्विधायकः (सू. ६३) ॥ तस्य व्याख्यानं यद्वाक्यमिति । चोदकं
प्रवर्तकम् । अथ चारोग्यकामः पथ्यमश्नीयादित्याद्युपदेशश्च वर्षसमनन्तरं
पथ्याशने प्रवर्तमानं प्रयोज्यवृद्धमुपलभ्य बालस्तस्य प्रवृत्तिहेतुं प्रत्ययमनुमि-
मीते अस्य प्रवृत्तिः प्रवर्तकप्रत्ययपूर्विका स्वतन्त्रप्रवृत्तित्वान्मत्प्रवृत्तिवदेव
वाक्यमनुमाता व्युत्पित्सुः स्वात्मसिद्धमेव प्रवर्तकज्ञानमनुमिनोति नादृष्टपूर्वं
न हि स्वात्मनि पूर्वसिद्धे प्रवृत्तिहेतौ दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पना न्याय्या । न
चैष शब्दतद्व्यापारपुरुषाशयनिरुपाधिप्रवर्तकमात्रापूर्वप्रत्ययानात्मनि प्रवर्त-
कानवगतवान् येन तेषु प्रवर्तकत्वशङ्काऽप्यवतरेत् । स्तन्यपानादिविष-
यककार्यप्रत्ययोऽस्य प्रवर्तक इति चेत् किं पुनरेतत्कार्यमिति । पुरुषप्रयत्नः
कृतिस्तद्व्याप्यत्वमिति चेत् । ननु कृतिरिति मानसी प्रवृत्तिः तदुपहितं
कार्यं प्रकृतिविषयः प्रवृत्तिफलं वा फलोद्देशेन पुरुषप्रवृत्तेः । तदवगमः
प्रवृत्तिहेतुः प्रवृत्त्यवगतिस्तर्हि प्रवृत्तिहेतुरित्युक्तं भवति । स चाननुविधेयो
ऽनुष्ठेयः न चाननुविधेयनियोगेष्वस्माकं व्युत्पन्नानां नास्ति प्रवृत्त्यवगमः स
चास्मात्प्रवर्तेमहि । अपि चेयं प्रवृत्तिः प्रयत्नापरनामा इच्छाद्वेषयोनिरवति
कार्ये न स्वज्ञानमात्रादुदेतुमर्हति । न चेच्छाद्वेषावेव प्रवृत्तिहेतू लिङ्गादिगोच-
राविति सांप्रतम् । तत्खलु लिङ्गादिगोचरोऽभ्युपेयः । यच्च ज्ञानेन प्रवर्त-
यति । न तु स्वसत्तया शब्दस्य ज्ञापकत्वादनुत्पादकत्वाच्च । न चेच्छाद्वेषौ

स्वज्ञानेन प्रवर्तयतो यतः प्रवृत्तिं प्रति ज्ञानाय शब्दमपेक्षेयाताम् । यदि तु यत्नया तस्मात्तदेव लिङादेर्बोध्यम् । सत्यं ज्ञातमिच्छाद्वेषौ प्रसूते तत्र फलं निसर्गसुन्दरतया ज्ञातमात्मनीच्छां प्रसूते एवं तदुपायो ऽपि तत्तया ज्ञातः फलसंबन्धादात्मनीच्छां तस्माद् द्वयमवशिष्यते फलं तदुपायो वा तत्र फलस्य यद्यपि स्वत एवेच्छादिविषयत्वं तथा ऽपि तद्विषयेच्छा न तत्र प्रवर्तयितुमर्हति तस्यायोग्यत्वेन प्रवृत्तिविषयत्वानुपपत्तेः । न च फलगोचरेच्छा अन्यत्र तदुपाये स्वकार्यं प्रयत्नं जनयितुमर्हति इति प्रयत्नयोरेकविषयतया कार्यकारणयोः संप्रतिपत्तेः । न च तत्संबन्धात्तदुपायो नेष्यते येन फलेच्छाया एवोपायविषयप्रयत्नप्रवर्तकहेतुत्वं कल्प्येत । यथा ऽऽहुः अन्यद्धि वक्त्यन्यत्करोतीति विप्रतिषिद्धमिति । तस्मादिष्यमाणमपि फलं प्रवृत्तिविषयत्वाभावान्नात्मनि स्वज्ञानेन प्रवर्तकं तदुपायस्तु प्रवृत्तिविषयत्वादिष्यमाणत्वाच्च स्वज्ञानेन प्रवर्तक इति युक्तमुत्पश्यामः । बालानां तु स्तन्यादावुपेक्षितोपायताज्ञानं प्राग्भवीयव्याप्तिग्रहजनितसंस्कारानुवृत्तिवशादुत्पन्नव्याप्तिस्मरणानां तज्जातीयत्वलिङ्गजमनुमानमेव । एतच्च पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुबन्धादित्यत्रोपपादयिष्यते । अत एव प्रयोजनलक्षणं व्याचक्षाणेनोक्तं वार्तिककृता इदं सुखसाधनमिति बुद्ध्या सुखावाप्तये यतते इदं दुःखसाधनमिति चावगम्य दुःखहानायेति । तस्मादपेक्षितोपायता प्रवर्तना स्वात्मनि सिद्धा वृद्धस्यापि प्रवृत्तिहेतुरित्यवगच्छति व्युत्पित्सुर्बालः । सा च लिङाद्युच्चारणसमनन्तरमुपजायमाना लिङाद्यर्थ इति निश्चिनोति न चापेक्षितोपायतामात्रं प्रवृत्तिहेतुः भवति हि यजमाननिर्वर्तिता कारीरी कृषीवलानामपेक्षितोपायो न चैते ऽस्यां प्रवर्तन्ते तस्याः सिद्धत्वात् । तस्मात्कर्तुरपेक्षितोपायता प्रवृत्तिहेतुरित्यास्थेयं न च सिद्धे कर्तृता ऽस्ति । यथा ऽऽह भगवान् जैमिनिः शास्त्रफलं प्रयोक्तरि तल्लक्षणत्वादिति । लोके च क्रियैवापेक्षितोपायः शब्दार्थ इति तदनुसारेणाग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम इत्यादयो ऽपि वैदिका उपदेशाः क्रियामेवापेक्षितोपायमभिदधति । सा चेयमाशुतरविनाशिन्यप्यवान्तरापूर्वव्यापारा सती चिरभाविने ऽपि फलाय कल्पते । कृषिरिव निदाघसमयजन्मा हेमन्तसमयभाविने सस्यायेति । नापूर्वस्यापेक्षितोपायत्वं कल्पयितव्यम् । भवतु वा तदेवापेक्षितोपायः प्रवृत्तिहेतुस्तथा

ऽपि कर्त्तुरपेक्षितोपायतालक्षणसमानोपाधि*र्विधिशब्दस्तदेकोपाधिसंबन्धात्क्व
चित्क्रियायां क्व चिद्‌पूर्वे प्रवर्त्ततइति न काचिद्दूषणक्षतिः । तदेवमुपदेशे
नियोज्यप्रयोजनकर्मणि व्युत्पन्नस्तानेव शब्दान् नियोक्तुं प्रयोजनकर्मणया-
ग्नादौ प्रयुज्यमानानुपलभ्याध्येषणानुज्ञावाचकत्वमप्यवगच्छति । अग्निहो-
त्रादिवाक्यानां तु नियोज्यप्रयोजनकर्मवाचिनामुपदेशत्वमेव । तस्मादध्य-
ध्यानाध्येषणामन्त्रणोपदेशाः सर्वे विधयस्तथा ऽपीहोपदेशो विधिरभिमतः
तस्मात्सुष्ठूक्तं यद्वाक्यं विधायकमिति । कर्त्रपेक्षितोपायताज्ञापकमित्यर्थः ।
विधिस्तु नियोगो ऽनुज्ञा वेति भाष्यमनुभाष्य व्याचष्टे । विधिस्त्विति । २७१ । ७
यदेतदग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इति वाक्यमप्रवृत्तप्रवर्त्तकलक्षणम् कर्त्रपेक्षि-
तोपायतां ज्ञापयद्विधिः तदेव तत्साधनद्रव्याद्यप्राप्तिप्रवृत्तिमनुजानाति ।
एतदुक्तं भवति ये हि द्रव्यार्जननियमविधयो ब्राह्मणस्य प्रतिग्रहादिनेत्येव-
मादयः ते च रागतो धनार्जने प्रवृत्तानां ब्राह्मणानां लौकिकानेकोपायप्रयुक्तौ
सत्यां नियमपराः पुरुषार्थाः न क्रत्वर्थाः क्रतुविधयस्तु धनसाधनास्ते
ऽनूदिताः पर्यवस्यन्तो ऽपि न धनार्जनं तन्नियमं वा प्रयुञ्जते पुरुषार्थत्वे-
नैव तस्य प्रयुक्तत्वात् केवलमनुजानन्ति तस्मात्तदेवाग्निहोत्रादिवाक्यमप्राप्ते
ऽग्निहोत्रादौ विधिरन्यतः प्राप्ते तत्साधने ऽनुज्ञेति सिद्धम् । समुच्चये
चशब्दः स्तुतेरुपयोगद्वयं प्रवृत्त्या धर्मे कर्त्तव्ये विधिना प्रवृत्तौ कर्त्तव्यायां
च सहकारिता प्रशस्तमिति ज्ञात्वा प्रवर्त्तमानाः पुमांसः प्रवर्त्तन्तेतरां सा च
प्रवृत्तिः श्राद्धस्य धर्मं प्रसूते नाश्राद्धस्य तथा च श्रूयते यदेव विद्यया
करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेवास्य वीर्यवत्तरं भवतीति । तत्र प्रवृत्तेः कार्ये
सहकारितामाह । स्तूयमानमिति । विधेः कार्ये सहकारितामाह ।
प्रवर्त्तिका चेति । कथं परकृतिपुराकल्पावर्थवादाविति । चरकाध्वर्यु-
पुरुषसंबन्धश्रवणादुपांशुयाजमपृषदाज्याभिघारणयोः क्रमभेदस्याप्राप्तस्य पुरुषवि-
शेषधर्मतया विधायकं परकृतिवाक्यम् । तथा बहिष्पवमानसामस्तोममन्त्र-
संबन्धस्य पूर्वकालपुरुषसंबन्धितया श्रवणादिदानींतनपुरुषधर्मतया विधायकं
पुराकल्पवाक्यं कस्मान्न भवतीति भावः । उत्तरम् । स्तुतिनिन्दावा-
क्येन कस्य चिद्विधेः शेषभूतेन संबन्धादिति । न तावदेतेषु वाक्येषु

* भवतीति अधिकम् ३ पु. ।

सिद्धाभिधायिषु विधिश्रुतिरस्ति तत्र किमश्रूयमाणो विधिः कल्प्यतामाहो प्रतीतेन विधिनैकवाक्यतेति । तत्र कल्पनालाघवात्प्रतीतेन विधिनैकवाक्यतैव ज्यायसी पूर्वपक्षे विधिकल्पना तदेकवाक्यताकल्पनमिति द्वयं कल्पनीयम् उत्तरस्मिंस्तु एकवाक्यतामात्रमिति भावः । स्फुटतरस्तुतिनिन्दाप्रतीत्यभावात्तु परकृतिपुराकल्पयोः स्तुतिनिन्दाभ्यां भेदेनोपन्यास इति ॥

२७१ । १३ विधि-वादः (सू. ६५)॥ विहितमधिकृत्य स्तुतिर्वोच्यते निन्दा वेति यथा ऽश्वमेधेन यजेतेति विधेरर्थवादो यो ऽश्वमेधेन यजत इति । किमर्थं स्तोतुं तरति मृत्युं तरति पाप्मानमिति स्तुतिः । उदिते होतव्यमित्यस्य विधेरर्थवादो यदुदिते जुहोतीति । किमर्थं निन्दितुं श्यावो वा अस्याहुतिमभ्यवहरतीति निन्दा । प्रयोजनान्तरमाह विधिशेषो वा ऽभिधीयत इति । यथा यदाग्नेयो ऽष्टाकपालो भवतीत्यादिभिरुत्पत्तिवाक्यैः षडाग्नेयादयो यागाः पौर्णमास्यमावास्याकालसंबन्धा विहितास्ते च विधय इष्टाभ्युपायतारूपाः स्ववाक्ये चेष्टमनावादयन्तः सापेक्षाः । एवमाघाराद्युत्पत्तिविधयो ऽपि कालविशेषासंबन्धा इष्टापेक्षा एव तत्र य एवं विद्वान्पौर्णमासीं यजते य एवं विद्वानमावास्यां यजत इति कालविशेषसंबन्धेनोत्पन्नानामाग्नेयादीनामनुवादः किमर्थं यदाग्नेयो ऽष्टाकपाल इत्याद्युत्पत्तिविध्यपेक्षितेष्टसंबन्धनियमार्थं दर्शपौर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति षण्णामेवाग्नेयादीनां कालविशेषसंबन्धोत्पन्नानुदितानां फलसंबन्धो यथा स्यान्मा भूदाघारादीनां कालासंबन्धेनोत्पन्नानामित्येवमर्थम् । अत आघारादयः फलवत्संनिधावफलं तदङ्गमिति दर्शपौर्णमासाङ्गतयावतिष्ठन्त इति सिद्धं भवति । सो ऽयं फलसम्बन्धनियमो विधिशेषः तदर्थमनुवाद इत्यर्थः । एवमग्निहोत्रं जुहोतीति विहितो होमो ऽनूद्यते किमर्थं दध्यादिगुणविशेषाधानार्थम् । दध्ना जुहोति पयसा जुहोतीत्यादिषु सो ऽयं गुणविधिर्विधिशेष इति । प्रयोजनान्तरमनुवादस्याह विहितानन्तरार्थं इति । यथा सोमो विहितो दर्शपौर्णमासौ च तयोरानन्तर्यं विधातुमुभयानुवादो दर्शपौर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेतेति । एवमध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयतीति । विध्यभावे ऽर्थग्रहणात्प्रामाण्यं भवितुमर्हतीति । प्रामाण्यं भवतीत्यर्थः ॥

नानु-क्तेः (सू. ६६) ॥ भाष्योक्तमनुवादस्य प्रयोजनमविद्वान् पूर्वः पक्षः ।

शीघ्र-षः (सू. ६७) ॥ वार्त्तिकं यथेति । यथा शीघ्रं गम्यतामित्युक्ते २७२ । ४
शीघ्रतरं गम्यतामिति न पुनरुक्तम् । कुतः; क्रियातिशयप्रतीतेः । एवं शीघ्रं शीघ्रं गम्यतामित्यभ्यासात्क्रियातिशयप्रतीतेः सकृदुच्चरितान्नावगतेः क्रियातिशयस्य प्रयोजनवानभ्यासः । क्रियाविशेषणातिशयो ऽपि क्रियातिशय एवेत्यर्थः । अवगतं तावच्छीघ्रं शीघ्रं गम्यतामित्यभ्यासादतिशयप्रतीतेरनुवादस्य विशेषः । पचति पचतीत्यादौ को विशेष इत्याह । कः पुनरसौ विशेषो यः पचति पचतीत्यादौ भवतीति । न च वक्तुरन्यथा प्रत्ययः श्रोतुश्चान्यथा येन विप्रतिपत्तेः श्रोतुः प्रत्ययो भ्रान्त इति कल्प्येतेत्याह । यथा च श्रोतुरिति । एवमन्यो ऽपीति । यथा ग्रामो ग्रामो रमणीय इत्यादिरिति । अनन्तरसूत्रावतारणपरं भाष्यं किं पुनः प्रतिषेध इति । तदनुभाष्य व्याचष्टे । किं पुनरिति । उत्तरं नेति । पृच्छति । किं कारणम् । उत्तरं न साधनमन्तरेणेति । पुनः पृच्छति । कुतः तर्हीति । उत्तरं प्रमाणतः । पृच्छति । तत्किं प्रमाणम् । तत्र तावद्वेदप्रामाण्यसंभावनायां प्रमाणमाह । अर्थविभागवत्त्वम् । न त्वेतद्वेदप्रामाण्ये प्रमाणं बुद्धादिप्रणीतेनागमेनार्थविभागवता अनैकान्तिकत्वात् । वेदप्रामाण्यप्रमाणं तु सूत्रोक्तम् ॥

मन्त्रा-त् (सू. ६८) ॥ चशब्दः पूर्वहेत्वनुकर्षणार्थ इति । पूर्वस्य प्रामाण्यसंभावनाहेतोरर्थविभागवत्त्वस्यानुकर्षणार्थः । संभावितो हि पक्षो हेतुना साध्यते न त्वसंभावितः । यथा ऽऽहुः संभावितः प्रतिज्ञायां पक्षः साध्येत हेतुना । न तस्य हेतुभिस्त्राणमुत्पतन्नेव यो हत इति । सूत्रं व्याचष्टे
यथा मन्त्रायुर्वेदवाक्यानीति । पुरुषस्य भगवतो वेदकारकस्य विशेषः २७३ । ४
साक्षात्कृतहेयोपादेयता तद्धेतुभूता भूतदया यथार्थचिख्यापयिषा च करणपाटवं चेति । विशिष्यते ह्यनेनैव पुरुषः पुरुषान्तरेभ्यो ऽनाप्तेभ्य इति । त्रिविधेन विशेषणेनेत्युपलक्षणं करणपाटवमपि द्रष्टव्यम् । एतदाकूतम् । अनन्तानन्तर्गणितसुखदुःखभेदवन्तः प्राणभृद्भेदा दृश्यन्ते न चैषां वैचित्र्यं स्वाभाविकमिति तृतीये निवेदयिष्यते । न च दृष्टकारणमात्रनिबन्धनं तस्य दृष्टव्यभिचारत्वात् । तस्मादृष्टसहायमदृष्टमस्य वैचित्र्यस्य कारणं तच्चापूर्वमिति च धर्माधर्माविति चाख्यायते । तच्च कस्य चित्प्रत्यक्षं मन्वादे-

रित्युपपादितम् । तनुभुवनादिलक्षणस्य कार्यस्य कर्त्ता तन्निर्माणसमर्थः समस्तवस्तुतत्त्वज्ञः क्लेशकर्मविपाकाशयापरामृष्टः परमकारुणिकस्तनुभुवनादेरेव कार्यादनुमीयत इति चतुर्थ उपपादयिष्यते । सो ऽयमात्मीयहिताहितप्राप्तिपरिहारोपायानविदुषः प्राणिनः पश्यन् प्रत्युतानेकविधदुःखदहनदह्यमानानवलोकयन् कथं न तप्येत तप्यमानो वा हिताहितपरिहारोपायतत्त्वं विद्वान् कथं नोपदिशेत् अन्यथोपदिशेद्वा । तस्मादनेन परमकारुणिकेन पृथिव्यादि सृष्ट्वा प्रजाश्चतुर्विधास्ताभ्यो हिताहितप्राप्तिपरिहारोपाय उपदेष्टव्यः । न ह्ययमनुपदिश्य स्थातुमर्हति । प्रजानां पितृकल्पस्य चास्योपदेशो देवर्षिमनुष्यगोचरश्चातुर्वर्ण्येन चातुराश्रम्येण चाऽऽदराद्ग्राह्यः । धार्यश्च हिताहितप्राप्तिपरिहारोपायानुष्ठानाय तस्माद्यो वर्णाश्रमाचारव्यवस्थापक आगमो महाजनपरिगृहीतः स तत्प्रणीत आप्तोक्तत्वात्प्रमाणं मन्त्रायुर्वेदवाक्यवदिति संप्रधार्यते । कतमो ऽसावागम आप्तोक्तः किं शाक्यभिक्षुकदिगम्बरसंसारमोचकादीनामागमाः किं वा वेदा इति । तत्र शाक्याद्यागमानां बुद्धर्षभादयः प्रणेतार इति स्फुटतरमस्ति स्मरणं न तूक्तलक्षण ईश्वरस्तेषां कर्त्तेति । न चैते शौद्धोदनिप्रभृतयः तनुभुवनादीनां कर्त्तारो येन सर्वज्ञा इति निश्चीयेरन् तदुपायानुष्ठानेन तु संभाव्येतेषां सर्वज्ञता न च संभावनामात्रेण तत्प्रणीतेष्वागमेष्वाश्वासः प्रेक्षावतां भवितुमर्हति न चैतेषामागमा वर्णाश्रमाचारव्यवस्थाहेतवः नो खलु निषेकाद्याः क्रियाः श्मशानान्ताः प्रजानामेते विदधति । न हि प्रमाणीकृतबौद्धाद्यागमा अपि लोकयात्रायां श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणनिरपेक्षागममात्रेण प्रवर्त्तन्ते । अपि तु ते ऽपि सांवृतमेतदिति ब्रुवाणा लोकयात्रायां श्रुत्यादीनेवानुसरन्ति । तस्माद्भवतु वेदेषु जगन्निर्मातृकर्त्तृकत्वस्मृतिः मा वा भूद् तथैव त्वीश्वरप्रणीता इति वक्ष्यामः । न ह्येते चैत्यवन्दनादिवाक्यवदन्यकर्त्तृकाः स्मर्यन्ते न चान्य आगमो लोकयात्रामुद्वहन् महाजनपरिगृहीत ईश्वरप्रणीततया स्मर्यमाणो दृश्यते न चेश्वरो ऽनुपदिशन्नवस्थातुमर्हतीत्युक्तं तत् पारिशेष्याद्वेदा एव सकललोकयात्रामुद्वहन्तो हिताहितप्राप्तिपरिहारोपायमुपदिशन्त ईश्वरप्रणीता इत्यवगच्छामः । तथा ह्येतएव त्रैवर्णिकैरद्ययावत्प्रयत्नेन गृह्यन्ते धार्यन्ते च । तदर्थपालनायां च महर्षिपरंपराभिरङ्गोपाङ्गेतिहासपुराणधर्मशास्त्राणि प्रणी-

तथि । बुद्धादिवाक्यानि तु न लोकयात्रामुद्वहन्ति न च तत्र लौकिकाना-
मविगानं न च विगायतां साधूनामित्युक्ता ऽपि तदर्थानुष्ठानम् । तस्माद्वि-
गानात्कैश्चिदेव म्लेच्छादिभिर्मनुष्यापसदैः पशुप्रायैः परिग्रहान्नैतेषामाप्तोक्तत्व-
संभवः । न चैतेषां मन्वादिवाक्यवद्वेदमूलकतया प्रामाण्यमिति सांप्रतम्
अध्येत्रध्यापयित्रनुष्ठातृकर्तृसामान्यस्य वेदमूलकत्वानुमानलिङ्गस्य स्मृतिवेद-
योरिव बुद्धादिवाक्येष्वभावात् । तत्सर्वज्ञत्वसंदेहेन चानुभवमूलकत्वाऽनि-
श्चयात् । मन्त्रायुर्वेदेषु प्रवृत्तिसामर्थ्यानुमितप्रामाण्येषु वैदिकशान्तिकपौष्टि-
कादिकर्माभ्यनुज्ञानात् । रसायनादिक्रियारम्भे च वेदविहितचान्द्रायणादिप्रा-
यश्चित्तोपदेशादायुर्वेदेनाप्याप्तप्रणीतेन वेदानां प्रामाण्यमभ्युपेयते । तत्सिद्ध-
माप्तप्रणीता वेदाः प्रमाणमिति । अभ्युच्चयमात्रं तु कारीर्यादिषु संवाद इति ।
एतदेवाभिप्रेत्य वार्त्तिककारः प्रयोगमाह । अस्य प्रयोगः प्रमाणं वेद २७३ । १६
वाक्यानीति । प्रयोगान्तरमाह । एककर्तृकत्वेनेति । मन्त्रायुर्वेदवाक्यानि
सर्वज्ञकर्तृकाणि । महाजनपरिग्रहे सति अलौकिकार्थप्रतिपादकत्वात् । यानि
तु न सर्वज्ञपूर्वकाणि तानि नैवंरूपाणि यथा वातपुत्रीयवाक्यानीति व्यति-
रेकी हेतुः यथा च बुद्धादिवाक्यान्यलौकिकान्यपि न महाजनपरिगृहीतानि
तथोक्तमनन्तरमेव । मन्त्रायुर्वेदवाक्यानां च सत्यपि प्रवृत्तिसामर्थ्ये तासां
तासामोषधीनां तत्संयोगभेदानां च तत्तद्वरावापोद्धारभेदस्य च नासर्वज्ञः
सहस्रेणापि पुरुषायुषैः शक्तः कर्तुं प्रथममन्वयव्यतिरेकौ न चानिदंप्रथमता तत्प-
रिहारः सर्गादौ तदसंभवात् । सृष्टिमहाप्रलयौ चानुमानागमाभ्यामुपपादयिष्येते
इति सर्वं रमणीयम् । तदेवं सर्वज्ञपूर्वकत्वे सति सिद्धमाप्तोक्तत्वेन मन्त्रायुर्वेदप्रा-
माण्यमोदनार्थी पचेदिति लौकिकवाक्यवदिति । यदि न नित्यानि कथं
प्रमाणम् । अनित्यत्वे हि पुरुषाणां विचित्राभिसंधित्वेन भ्रमशङ्का न च
शक्या ऽपाकर्तुं तस्मादपौरुषेयत्वमेव पुरुषाश्रयान्दोषानपाकुर्वद्वेदप्रामाण्यव्य-
वस्थापकमिति भावः । उत्तरं प्रतिपादकत्वादिति । आप्तोक्तत्वेनानित्य-
स्यापि निश्चायकत्वादित्यर्थः । के चित्त्विति । प्रमाणलक्षणमर्थक्रियां कुर्व-
त्प्रमाणं न च नित्यस्यार्थक्रिया ऽस्ति तस्मान्न प्रमाणमित्यर्थः । निराक-
रोति । तत्तु न सम्यगिति पश्याम इति । यथा च नित्यस्याप्यर्थक्रिया- २७४ । ६
संभवस्तथा तृतीये वक्ष्याम इति भावः । आत्मा चेति प्रमाहेतुतामाच-

२७४ । ७ विवक्षया न तु करणत्वाभिप्रायम् । प्रमाणशब्दस्येति । यत्रापि न करणत्वविवक्षया किं तु प्रमाहेतुमात्रविवक्षयेति द्रष्टव्यम् । इतरवस्तुसाधकत्वेनेति । इतरस्य परमाणुगतस्यैव मूर्तत्वादेः साधकत्वेनेत्यर्थः । तदेवमेकदेशिमतमपाकृत्य स्वमतमाह । तस्मादिति । स च संसारानादित्वादिति । यद्यपि सर्वपदवाक्यानि प्रत्युच्चारणमन्यानि तथाऽपि गत्वादिसामान्यावच्छिन्नानां गकारादीनां तत्समूहानां च वाक्यानां शक्यो गोत्वादिसामान्यावच्छिन्नाभिः शाबलेयादिव्यक्तिभिरेव संकेतो ग्रहीतुमिति भावः । मन्वन्तरेति । महाप्रलये त्वीश्वरेण वेदान् प्रणीय सृष्ट्यादौ संप्रदायः प्रवर्त्यत एवेति भावः । शेषं भाष्यं वार्तिकं चातिरोहितार्थमिति ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायां द्वितीयाध्यायस्याद्यमाह्निकम् ।

अयथार्थ इति भाष्यम् । प्रमाणानां विभागोद्देशो यः सो ऽयथार्थः ।
देतद्वार्तिककारो व्याचष्टे प्रत्यक्षेति । एवं विभागान्तस्याक्षेप इति २१६ । ०
भाष्यमतेन सूत्रं व्याख्याय प्रकारान्तरेणापि व्याचष्टे । संशयव्युदासार्थं
प्रकरणम् । सूत्रं तु संशयार्थम् । न चतुष्ट्वं निश्चेतुं शक्यं
स्मात् । ऐतिह्यार्थापत्तिसंभवाभावप्रामाण्यात् । परैरभ्युपगताद-
त्वं संशयादिति सूत्रार्थः । तात्पर्यान्तरमाह । विधीति । विभागोद्देशो
धिकनिषेधपर इति पूर्वपक्षे अयथार्थः प्रमाणोद्देश इति पूर्वं
व्याख्यातं संप्रति तु प्रत्यक्षादिविधिपरो ऽयमारम्भः प्रत्यक्षानुमानोप-
मानशब्दाः प्रमाणानीति । अधिकनिषेधस्त्वर्थलभ्य इति पक्षमभिप्रेत्यो-
मित्यपीनरुक्त्यम् । तात्पर्यान्तरमाह दोषवतामिति । तात्पर्यान्तरमाह
प्रत्यक्षादिष्विति । अन्तर्भावपरात्प्रकरणादर्थाद्विभागोद्देशस्य यथार्थता विध्य-
त्यर्थः । देशयति सिद्धत्वादिति । न हि यावत्सूच्यते सूत्रकारेण ताव-
त्यमुपपादनीयं भाष्यकारादिभिरपि तदुपपादनसिद्धेरिति भावः । परि-
ति नावधारणप्रयोजनस्य प्रमाणान्तरनिरासस्येति । यत्सूत्र-
सामर्थ्यादनुक्तमपि लभ्यते तत्सूत्रकारेण नोच्यते । यत्तु सूचितमपि तिरोहि-
तमेव तत्सूत्रकारेणोद्घाटनीयमेव न हि तथास्ति निश्चयो ऽस्मद्-
मतमेव वदन्ति भाष्यकारादयो नान्यदिति भावः । किमर्थापत्तेरापद्यत इति
नः । उत्तरं संभवतीति । प्रत्यनीकस्य ग्रहणादिति । अपां पातप्रत्यनी-
कयोपात्तस्य ग्रहणात्तद्विरोधिनः पातविरोधिनो वाय्वभ्रसंयोगस्य ग्रहणं तदिदं
लाभावाख्यं प्रमाणं प्रमीयते मेघोदये ऽपि यतोऽयपातभावेन वाय्वभ्रसं-
ग इति । सिद्धान्तमाह तान्येतानीति । ननु भविष्यत्यसौ विषय
लक्षणानामगोचरः प्रमाणानाम् । प्रवर्त्स्यन्ति च तत्रैतिह्यादीनि प्रमा-
णान्तराणीत्यत आह । विषयाभावाच्चेति । चोदयति अथ प्रयोज-
भेदादिति । तदेतदतिप्रसङ्गापादनेन दूषयति । एवं तर्हि दृष्ट्व-
इति । न तावत्सन्ति तादृशः प्रयोजनसामान्यविशेषाः यैः प्रयोजनवन्ति
स्थानानि परस्परतो व्यावर्तयेयुः । अपि तु भेदमात्राद्व्यावर्तयन्तीति वक्त-
व्यम् । तथा चातिप्रसङ्गेनाष्टत्वसंख्याव्यावृत्तिरित्यर्थः । अथ विषयसा- २११ । २१
मान्येति । रूपत्वादिकं विषयसामान्यं तस्य स्वस्वव्यक्तिव्यतिरेके एकत्वं

२१७ । २२ तस्मादित्यर्थः । निराकरोति न युक्तस्तर्हीति । निरूपाख्यानस्वरूपमेकं व्यापकत्वान्वितत्वसंश्लिष्टत्वोपधानास्त्रय इति चत्वारो विषयसामान्यविशेषा इति चतुष्ट्वप्रतिषेधो न युक्तमित्यर्थः । यद्येतानीति । यद्येतिह्यादीनि प्रमाणानि क्व प्रत्यक्षादौ किमैतिह्याद्यन्तर्भवतीति वक्तव्यम् । अप्रमाणस्य प्रमाणान्तर्भावो न भवतीति प्रमाणानीत्युक्तम् । यत्स्वरूपनिर्दिष्टप्रवक्तृकं प्रवादपारंपर्यमैतिह्यं तस्य चेदाप्तः कर्त्ता नावधारितः ततस्तत्प्रमाणमेव न भवतीति यदीत्युक्तम् । अथाप्तपरम्परेत्यवगतं तथाप्तोपदेश इति शब्दलक्षणान्नातिवर्त्तते तदिदमुक्तम् । सामान्यलक्षणत्वादिति । पृच्छति कथमर्थापत्तिरिति । असत्सु मेघेषु वृष्टिर्न भवति सत्सु भवतीति सेयमर्थापत्तिः कथमनुमानेन संगृह्यते । उत्तरं द्वयोरिति अथोदाहरणमाह । यत्र यत्रेति । उदाहरणस्य साध्यविकलत्वमुदाहरति । एके त्विति । यदि दिवैव न भुङ्क्त इति कालविशेषप्रतिषेधो निश्चीयते ततो रात्रौ भुङ्क्त इति कालान्तरविधानं गम्यते न तु कालविशेषनिषेधनिश्चयोऽपि तु दिवा भुङ्क्त एव नेति । भोजनादिक्रियायाः या ऽन्या ऽऽसनादिक्रिया तन्निषेधनिषेधेन रात्रिभोजनाक्षेपादिति । दिवैव न भुङ्क्त इत्यस्यैकस्य प्राप्तौ भवेद्रात्रौ भुङ्क्ते इति क्रियान्तरनिषेधः निषेधस्य च प्राप्तौ न वक्तव्यं रात्रौ भुङ्क्त इत्यर्थः । तदेतद् दूषयति । एतत्तु न सम्यगिति । प्राप्तिपूर्वका हि प्रतिषेधा भवन्ति । न चेह भुञ्जानस्याभुञ्जानस्य वा क्रियान्तराभावः प्रसक्तो येनासौ प्रतिषिध्यते भुङ्क्त एव नेति । न हि कश्चिदभुङ्क्त एव न भुञ्जानो न जीवति । अन्ततोऽस्त्यादेरपि क्रियायाः भावात् । व्यापृतः कदाचिन्न व्यापारान्तरं कुर्यादपि किं पुनरव्यापृतः स हि व्यापारान्तराण्यव्यासक्तः करोत्येवेत्यर्थः । उपसंहरति तस्मादिति । कालप्रतिषेधो दिवैव भुङ्क्त इत्यस्य प्रतिषेध इत्यर्थः । क्रियान्तरप्रतिषेधनिवृत्तसंभवेन निराकृतत्वादप्राप्तत्वान्न प्रतिषेध
२१८ । २० इति भावः । क्रियान्तरप्रतिषेध इति । अन्तरशब्दो विशेषवचनः तेन भोजनक्रियाया यदनन्तरं विशेषः क्रियान्तररहितत्वं भुङ्क्त एव तस्य प्रतिषेध इत्यर्थः । सामान्यतोदृष्टमिति यत्र न कार्यकारणयोर्गम्यगमकभावः । तत्सामान्यतोदृष्टमिति । सत्यमेतानीति भाष्यम् । तस्यार्थः । सत्यमेतान्यैतिह्यादीनि प्रमाणानि न तु प्रमाणान्तरं नैव प्रमाणान्तरमनुमानाद्भिन्नम्

इत्युक्तम् । न तु प्रमाणत्वमेषामीषां न मृष्यामह इति भावः । वार्त्तिकम्
अर्थापत्तिमात्रस्येति । दिवा न भुङ्क्ते इत्यादेरर्थापत्तेरैकान्तिकत्वादिति । २७९ । ११
अनेन दूषयित्वा सोऽयं दूषणमाह । यामपि भवानिति । न सत्सु
मेघेषु वृष्टिर्भवत्येवेत्यर्थो येन व्यभिचारो देश्येतापि तु असत्सु न भवतीति
तथा च न व्यभिचार इत्यर्थः । यदि तु यत्र विषये ऽर्थापत्तिरैकान्तिकी
ततो विषयान्तरं कल्पयित्वा ऽनैकान्तिकं देश्येत ततो यः प्रतिषेधविषयः
प्रामाण्यमर्थापत्तेः ततो विषयान्तरमर्थापत्तेः सत्त्वं प्रतिषेधविषयं कल्पयित्वा
प्रतिषेधस्याप्रामाण्यं शक्नुमो वक्तुं तथा च प्रतिषेधाप्रामाण्यान्नार्थापत्तेरप्रामा-
ण्यमित्याह ।

प्रति-त् (सू. ५) ॥ एवं ह्यनैकान्तिकः प्रतिषेधः स्याद् यद्यर्थापत्तेः
प्रामाण्यं सत्तां च प्रतिषेधति । न तु सत्त्वं प्रतिषेद्धुमर्हत्यनैकान्तिकत्वात् ।
न हि यदनैकान्तिकं तत् सर्वं नास्ति प्रमेयत्वादीनां नित्यत्वसाधने
ऽनैकान्तिकानां सत्त्वात् । यस्मादर्थापत्तेर्विशेष इति । अर्थापत्तेर्विशेषः
प्रामाण्यं न ह्यर्थापत्तिमात्रं सत्तेति । न चानैकान्तिकत्वं प्रमाणत्वप्रतिषेधे
ऽस्तीति यदि मन्यते पूर्वपक्षी एवं तर्हि ॥

तत्प्रामा-ण्यम् (सू. ६) ॥ विप्रतिपत्तिरप्रतिपत्तिर्वा निग्रहस्था-
नमिति वदत इत्यर्थः । या ऽपि मीमांसाभाष्यकृता ऽर्थापत्तिरुदाहृता
जीवतश्चैत्रस्य गेहाभावदर्शनेन बहिर्भावस्यादृष्टस्य कल्पनेति । तदप्यनु-
मानमेव यदा खलु सन्नेकत्र नास्ति तदा ऽन्यत्रास्ति यदा वा ऽव्यापक
एकत्रास्ति तदा ऽन्यत्र नास्ति सो ऽयं स्वशरीरएव व्याप्तिग्रहः सुकरः
तथा च सतो गेहाभावदर्शनेन लिङ्गेन बहिर्भावदर्शनमनुमानं न च तस्य
सत्त्वेन गेहाभावः शक्यो ऽपह्नोतुं येनासिद्धो गेहाभावो न हेतुः स्यात् ।
गेहाभावेन वा सत्त्वमपह्नूयेत येन सत्त्वमेवानुपपद्यमानं न स्वात्मानं
बहिरवस्थापयेत् । तथा हि सत्त्वमात्रं वा विरुध्यते चैत्रस्य गेहाभावेन
गेहसत्त्वं वा चैत्रस्य न तावद्यत्र क्व चन सत्त्वस्यास्ति विरोधो गेहे अस-
त्त्वेन समानविषयत्वाभावात् । देशसामान्येन गृहविशेषाक्षेपो ऽपि पाक्षिक
इति समानविषयतया विरोध इति चेत् । न प्रमाणविनिश्चितस्य सांशयि-
केन प्रतिक्षेपायोगात् । नापि प्रमाणविनिश्चितो ऽभाव एव पाक्षिकं तस्य

गृहसत्त्वं प्रतिविपन्नत्वमपि प्रतिषेद्धुं सांशयिकत्वं वा ऽपनेतुमर्हतीति युक्तम् । गृहावच्छिन्नाभावेन गृहसत्त्वं विरुद्धत्वात्प्रतिषिध्यते न तु सत्त्वमात्रं तत्र तस्योदासीन्यात् । तस्माद्गृहाभावेन सिद्धेन सतो बहिर्भावो ऽनुमीयत इति युक्तम् । एतेन विरुद्धयोः प्रमाणयोरविरोधापादनं विषयव्यवस्थया ऽर्थापत्तिविषयः परास्तः । अवच्छिन्नानवच्छिन्नयोरविरोधात् । तस्माद् नानुमानात् प्रमाणात्प्रमाणान्तरमर्थापत्तिरिति स्थितम् ॥

२८० । १८ नाभा—द्धेः (सू. ७) ॥ नाभावज्ञानं प्रमाणं कस्मात् प्रमेयस्याभावस्यासिद्धेः । नो खलु सर्वोपाख्यारहितं प्रमाणज्ञानविषयभावमनुभवति । केवलं काल्पनिको ऽयमभावव्यवहारो लौकिकानामिति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तमाह । अभावस्य भूयसीति । सर्वजनीनाभावप्रत्ययव्यवहारो न काल्पनिको भवितुमर्हतः । न च कल्पना ऽपि सर्वोपाख्यारहितं गोचरयितुमर्हतीत्युक्तं विपरीतख्यातिसाधनावसरे । भावभङ्गभङ्गावसरे च तस्योपाख्येयत्वमुपपादयिष्यते तस्मादस्य प्रामाण्याद्युक्तः प्रमाणान्तर्भावः । तदेतत्सर्वं वार्त्तिककारो व्याचष्टे नाभावः प्रमाणमिति । यथोक्तं दूषयति । कथमेवमाहेति । अभावो हि प्रमेयमुच्यते न तत्स्वरूपेण प्रमाणमपि तु तद्विषया प्रतिपत्तिः । सा च प्रत्यक्षफलमुपादानादिबुद्धौ प्रमाणं यथा ऽग्रे तथा वक्ष्यते वर्षाभावप्रत्ययस्तु वाय्वभ्रसंयोगे ऽनुमानमुक्तम् । प्रतिपद्य चानयतीति लक्षणाभावेन विशेषणेनावच्छिन्नान्यानेतव्यत्वेन प्रतिपद्यानयति । एतदुक्तं भवति लक्षणाभावज्ञानं विशिष्टे वाससि प्रत्ययं जनयत्साधकतमत्वात्प्रमाणं भवति ॥

अस—त्तेः (सू. ६) ॥ भावाधीननिरूपणत्वात्प्राप्तिपूर्वकत्वाच्च प्रध्वंस एवाभावः । तस्य भावपूर्वकत्वात् । नान्यो ऽस्त्यभाव इति मन्वानस्य पूर्वपक्षः । नापरिज्ञानादिति । प्रत्यक्षं हि प्रमाणं प्रमेयाभावं व्यवस्थापयति । तच्च प्रध्वंसवत्प्रागभावे ऽपि तुल्यम् । प्रतियन्ति हि लौकिका दधि क्षीराभावमिव क्षीरे दध्यभावम् । ननु सूत्रमन्येषु प्रागस्तु लक्षणाभावकृतामामुपपत्तिं सद्भावमाह । न त्वभावोपलब्धिं सूत्रे तत्कुतो न विरोध इत्यत
२८२ । ३ आह । अत उक्तार्थं सूत्रमिति । व्यतिरेकमुखेन सूत्रस्योक्तो ऽर्थः । अत एवाह भाष्यकारः । नैवमलक्षितेष्विति । लक्षणादर्शनेन हि लक्षणाभाव-

षेनमुपलक्षितम् । यानि तानि लक्षितेष्विति । न कस्य चिल्लक्षितस्य न २८२ । ५
सन्ति यानि च सन्ति तेषामभावो व्याहतः । एतदुक्तं भवति यत्र लक्षणानि
सन्ति तत्र तेषामभावो व्याहतः यत्र च न सन्ति तत्राप्यभावोऽनुपपन्नः । तस्य
भावाधीननिरूपणस्य तदभावेऽशक्यनिरूपणत्वादिति । परिहरति नापरि-
ज्ञानादिति । भावज्ञानाधीननिरूपणो भवत्यभावो न तु भावाधीननिरूपणः
प्रागभावोऽपि च शक्यो भविष्यद्भावज्ञानेनान्यत्रावस्थितभावज्ञानेन वा निरू-
पयितुमिति न प्रागभावाभाव इत्यर्थः । अभावद्वैतमिति । प्रकृतापेक्षं प्रकृतं
प्रध्वंसमात्रवादिनं प्रति प्रागभावप्रतिपादनं परमार्थतस्तु प्रथममभावे द्वैतं तादा-
त्म्याभावः संसर्गाभावश्चेति संसर्गाभावोऽपि प्राक्प्रध्वंसात्यन्ताभावभेदेन त्रि-
विध इति चतस्रो विधा अभावस्येति । असत्यर्थे नाभावः । तत्सिद्धेरल-
क्षितेष्वहेतुरिति चोभे अप्येते छलसूत्रे इति । यो योऽभावः स सर्वः
सत्यर्थे भवति यथा प्रध्वंसः न च तथा लक्षणाभाव इति सामान्यच्छलम् ।
तत्सिद्धेरिति तु वाक्छलं यानि लक्षणानि भवन्ति कथं तान्येव न भवन्तीति
हि तस्यार्थः ।

तदेवं शब्दपरीक्षां प्रस्तुत्य तस्य प्रामाण्यं परीक्ष्य विभागोद्देशः
परीक्षितः संप्रति शब्दपरीक्षाशेषं वर्तयन्नाह । आप्तोपदेशः शब्द इति ।
संशयकारणं विप्रतिपत्तिं दर्शयन् जरन्मीमांसकानां मतमाह । आकाशगु-
णः शब्द इति । अभिघातप्रेरितेन हि वायुना यावद्वेगमभिप्रतिष्ठमानेन
कर्णशष्कुल्यवच्छिन्ननभोभागसमवेतः नित्यः शब्दो व्यज्यत इति । तदेत-
द्वार्तिककारो व्याचष्टे । एके तावदिति । अविनश्यदाधारमपि संयोगाद्य-
नित्यमित्यत आह । एकद्रव्यमिति । तथाऽपि पार्थिवाणुगते रूपादिभि-
रनैकान्तिकमत आह । आकाशगुणश्चेति । एकद्रव्यत्वे सत्याकाशगुणत्वा-
दित्येतावताऽभिमतसिद्धेरविनश्यदाधारत्वं तत्प्रपञ्चार्थं वेदितव्यम् । संयोग-
विभागनादा इति । भेरीदण्डसंयोगप्रेरितो वायुः कर्णशष्कुलीमन्तमाकाशं
प्राप्तः शब्दस्य व्यञ्जकः एवं वंशदलविभागप्रेरितो वायुः शब्दस्य व्यञ्जक
इति द्रष्टव्यम् । संयोगविभागौ पारम्पर्येण नादस्तु साक्षादिति । सांख्यीयम-
तमाह गन्धादिसहवृत्तिरिति । पञ्चतन्मात्रोत्पन्नभूतसूक्ष्मसमुदायारब्धपृ- २८३ । ९
थिव्यादिविकारो गोघटादिमूर्तिः शब्दो योग्यदेशस्य आहंकारिकतया व्यापकं

२८३ । १० विषयदेशस्थं श्रोत्रेन्द्रियं विकुर्वन्नवस्थित एव गृह्यते । तदेतदाह । अपरे
पुनरिति । भूतविशेषाभिघाता इति । भेरीदण्डाभिघाता इत्यर्थः ।
वैशेषिकमतमाह । आकाशगुण इति । बौद्धराद्धान्तमाह । महाभूतसं-
क्षोभज इति । नासंबन्धादिति । यदा भावो ऽस्ति तदा प्राक्प्रध्वंसा-
भावाभ्यामनित्यत्वम् । अनुत्पन्नविनष्टयोश्च प्रसङ्गादिति । न तावत्प्राक्-
प्रध्वंसाभावयोः सहभावो ऽस्ति तस्मात्प्रत्येकमेव तावन्नित्यत्वं तथा चानु-
त्पन्ने वस्तुनि नष्टे वा ऽनित्यत्वप्रसङ्गः । न चेदं दृष्टमिष्टं वा भावधर्मत्वे-
नानित्यत्वस्य प्रतीतेरनित्यो घट इति न केवलमनित्यत्वस्य भाव इति
धर्ममस्मिन्पक्षे न युज्यते षष्ठ्यर्थश्च नास्ति कस्माद् भावस्याभावो धर्मो न
भवतीत्यत आह । न च धर्मकाल इति । चो हेत्वर्थे । यदुक्तं ।
अथेति । भवन्नेव हि यस्मात्प्राग् न भवति पश्चाच्च तस्मात्तस्याभाव इति
षष्ठ्युपपत्तिरित्यर्थः । उत्तरम् एवमपीति । सत्यं भवन्नेव न भवतीति च
स्वेतावता ऽस्याभावसंबन्धो भिन्नकालत्वात् । तस्मान्नास्मदुक्तं किं चित्प्रति-
षिद्धमित्यर्थः । लोकविरोधमुद्भावयति घटस्य प्रागभाव इति । असंबन्धे
षष्ठीप्रयोगो ऽयं भाक्तः भावाधीननिरूपणत्वं च भक्तिरित्यर्थः । अपि च वर्त-
मानवस्तु नित्यमित्युच्यते तस्य भावो नित्यता भवतु किमेतावता ऽपीत्यत
आह । वर्त्तमाने चेति । विनाशो ऽस्यावश्यंतया भविष्यतीति अवश्यंभा-
विनो विनाशस्य सन्निधानेन संबन्धमुपचर्य मतुपः प्रयोग इत्यर्थः । उपल-
ब्धिलक्षणप्राप्तस्येति । न हि सतो विनाशो ऽस्ति येनासंबन्धो भावस्य
दृश्येत किं तु यथा सत आविर्भावो जन्म एवं सत एवात्यन्ततिरोभावो
विनाश इति अनित्यतेति चाख्यायते तिरोभावस्य च सता सह समानका-
लतया संबन्ध उपपद्यत इति भावः । तिरोभावश्च घटादिना ऽपि संभवती-
२८६ । १ त्युपलब्धिलक्षणप्राप्तस्येत्युक्तम् । तदेतत्सांख्यीयं मतं दूषयति । एतत्तु शून्य-
मभिधानमिति । प्रधानविकारत्वाद्बुद्धेस्तस्य विकारस्य च प्रकृतेरनन्यत्वात्
प्राधानिकस्य कस्य चिदुपलम्भान्नास्त्येव तद्वस्तु यदत्यन्तं नोपलभ्यत इति
सांख्यसिद्धान्तस्तं बाधत इत्यर्थः । अपि च यथा सतो न विनाशः एवमसतो
ऽपि जन्म नास्ति तथा चानुपजातविशेषस्य वस्तुनस्तिरोभावो न युक्तः विशे-
षोपजनने च कथं सत उत्पत्तिर्विशेषस्यैव प्रागसत्त्वात् सत्त्वे वा प्रागप्युप-

तव्व्यावसङ्ग इति । ये पुनरिति । अनित्य एवानित्यता स्वार्थिकस्तल्प्रत्यय २८६ । ५
इत्यर्थः । दूषयति । एतत्तु न युक्तम् । पाणिनेरपि स्मृतिः प्रमाणाविरोधिनी
तत्त्वव्यवस्थाहेतुर्न तद्विरोधिन्यपि अस्ति च ठगादीनां स्वार्थिकत्वे प्रमाणवि-
रोधः । तथा हि प्रकृतिप्रत्यययोः समभिव्याहारो न स्यात् न खल्वेकार्थयोः
समभिव्याहारो दृष्टः न हि भवति वृक्षः शिंशपा इतिवद्वृक्षस्तरुरिति प्रयोगः ।
एवं तर्ह्येको द्वौ बहव इति चेत् । न लिङ्गविशेषव्यत्ययार्थत्वाद्विभक्तिप्रयोगस्य
सर्वं याचकादिष्वपि विरुद्धजात्यन्तरव्यवच्छेदः प्रत्ययार्थो वेदितव्यः । यथा
च व्याचक्षते शाब्दाः याच एव याचक इति । तदिदमुक्तमनुपलभ्यमानभे-
दानामप्यनुमानतो भेद इति । किमनुमानं षष्ठ्या भेदविषयत्व-
मिति । त्वतलभिप्रायं नित्यत्वानित्यत्वयोः प्रकृतत्वात् । तस्य भावस्त्वतला-
विति त्वतलोः षष्ठीसमर्थादुत्पत्तेः सर्वविषयं त्वनुमानमुक्तमिति । अवध्य-
पेक्षानपेक्षेति । सत्तैवोभयान्तावध्यपेक्षा भवत्यनित्यता सैव च तदनपेक्षा
नित्यता अवधित्वोपलक्षणं न विशेषणम् तच्च भिन्नकालमपि भवत्येव यथा
मृतायां मातरि देवदत्तायां देवदत्तापुत्रो यज्ञदत्त इति भूतपूर्वगत्या देव-
दत्ता स्वपुत्रमुपलक्षयति यदा च कार्यत्वं समवायस्तदोभयान्तावच्छिन्ना
सत्ता नित्यता । यदा तु पूर्वान्तावच्छिन्ना सत्तेवोत्पत्तिस्तदा ऽपरान्ताव-
च्छिन्ना सत्ता अनित्यतेति न हेतुलक्षणव्याख्यानावसरोक्तेन विरोध इति ।
कारणमित्यभिधीयत इति । समवायिकारणाभिप्रायम् । समस्तकारण-
व्यापकं तु लक्षणं कार्योत्पादस्य पुरस्तान्नियमेन सद्भाव इति द्रष्टव्यम् ।
कार्यात्मलाभहेतुः समवाय इति । कार्यस्यात्मलाभः स्वकारणसंब-
न्धित्वं तस्य हेतुः समवायः । समवाये हि समवेतत्वं भवति समवायः
कारणविशिष्टकार्यत्वमिति निमित्तकारणभेदानुविधानमुत्पत्तिधर्मकत्वं गम्य-
गमकयोरभेदविवक्षया निमित्तकारणानि भेरीदण्डसंयोगादयः । तद्भेदात्खलु
शब्दो भिन्नो भवति । पक्ते संयोगविभागेति । यथा हि कारणभेदेन
भेदो दृश्यते एवं व्यञ्जकभेदेनापि मणिकृपाणदर्पणादिव्यज्यमानस्य मुखस्य
भेदो दृष्टः तस्मात् संशय इति । श्रोत्रं तावन्न शब्ददेशं गच्छत्यमूर्त- २८७ । २१
त्वादिति । कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नं हि नभः श्रोत्रं न च कर्णशष्कुली मूर्ता ऽपि
सती वक्तृमुखमुपसर्पतीति प्रत्यक्षं हि कर्णशष्कुली श्रोत्रस्था गृह्यते तस्माद्ग-

यद्यपि कर्णशष्कुल्युपधानविरहान्न नभोमात्रं श्रोत्रं न मान्मा कर्णशष्कुली
यासीत् तदुपकृतं तु नभो गच्छतीति यो मन्यते तं प्रत्येतदुक्तमिति द्रष्ट-
२८८ । २ व्यम् । **क्रियाकारणगुणसमवायादिति** । नोदनाभिघातसमवायादि-
त्यर्थः । **नायं निरपेक्षार्थ इति** । यद्यपि समवायिकारणं पतने कर्तव्ये
गुरुत्वमपेक्षते तथा ऽपि चरमभाविनिमित्तान्तरं नापेक्षत इति निरपेक्षशब्द-
स्यार्थः । यद्यपि प्रतिबन्धकापगमो भवति चरमभावी तथा ऽपि न
निमित्तान्तरं प्रतिबन्धे हि सति गुरुत्वं न करोति कार्यमौत्सर्गिकं न पुनः
प्रतिबन्धकापगमस्यापि तत्र निमित्तभावकल्पना युक्ता तदन्वयव्यतिरेकस्या-
न्यथासिद्धेरिति भावरूपं वा चरमभाविनिमित्तान्तरं नापेक्षत इत्यनपेक्षार्थः ।
विषयाभावाच्चेति । क्रियोत्पादं प्रति यो ऽवयवो क्रियाविषयस्तमाश्रित्य क्रिया
भवति सा मूर्त्तिः न चासावसर्वगतद्रव्यपरिमाणलक्षणा ऽऽत्मा ऽऽकाशादौ सर्व-
गते समस्ति तस्मान्नैते क्रियावन्त इत्यर्थः । **ततो ऽन्त्यस्यातिमान्द्या-
दिति** । नान्त्यः शब्दान्तरमारभते न केवलमसौ स्वकारणं शब्दं नाशयति किं
तु सो ऽपि स्वकारणेन शब्देन नाश्यते तदिदमनयोः कार्यकारणविरोधित्वम् ।
आद्यस्तु कार्येणैव नाश्यते मध्यानां त्वनियम इति । परन्मीमांसकमतमुत्था-
पयति **एक एवेति चेदिति** । एक एव तेषां शब्दो नभोगुणो नभो वितत्या-
वस्थितः परिमाणवदित्यर्थः । शब्दसंस्कारपक्षं कक्षीकृत्य दूषणमाह **न सर्वै-
रुपलब्धिप्रसङ्गादिति** । न किम इति प्रश्नस्येत्यर्थः । **शब्दस्याकाश-
वृत्तित्वादिति** । आकाशस्य सर्वगतत्वेन तत्र व्यक्तः सर्वत्रैव व्यक्त इति
सर्वत्रैवोपलम्भस्तद्वस्थ एवेत्यर्थः । अभ्युपेत्यैकदेशमाह । **एकदेशाभि-
व्यक्तौ चार्थप्रत्ययो न स्यात्** । वर्णसाध्यस्य कार्यस्यैकदेशेनाकरणात् ।
यथा नानावर्णे पदे एकवर्णाभिव्यक्तौ नार्थप्रत्यय इति । स्यादेतद् एक-
देश एव वर्णः तथा च वर्णसाध्यं कार्यमेकदेशः शक्तः कर्तुमित्यत आह ।
सर्वएव व्यापका भवन्तीति । एतस्मिन्पक्षे वर्णैकदेशव्यक्तिरभ्युपगम्यते
तस्माद्व्यापकाद्वर्णादव्यापक एकदेशो ऽन्य इत्यर्थः । नन्वस्त्वेकदेशत एवार्थ-
२९० । १ प्रत्यय इत्यत आह **एतस्मिन् पक्षे वर्णैकदेशव्यक्तिरभ्युपगम्यते न च
वर्णैकदेशः शक्यो निरूपयितुम्** । अल्पीयसा हि प्रयत्नेन वर्णमुच्चारि-
तमतिर्न गृह्णाति मुहूर्त्तौ वा वर्णमेव गृह्णाति न तु तदेकदेशं कदा चिदपि

…: । निह्नवमभ्युपेत्याह । न च निरूपितादिति । सहवर्तीहि वर्णो २९० । ८
…व्यन्तां तन्निरूपणाच्चार्थो गम्यतइत्यत आह । एतेनेति । यस्तु मन्यते
वस्तुतो ऽस्त्येकदेशः शब्दस्य किं तु संस्कारस्याव्याप्यवृत्तित्वमेवैकदेशः ।
…तः पक्षे शब्दस्याव्याप्यवृत्तित्वमेव नभस एकदेश इति तं प्रति दोषा-
…रमाह कोलाहलश्च स्यादिति । यद्युच्येत कश्चिदेव ध्वनिः कं चिदेव
…दं व्यनक्ति ततश्च न कोलाहल इति तत्राह । नियमश्च न स्यादिति ।
…मानदेशानामपि रूपरसादीनां व्यञ्जकनियम इत्यत उक्तं समानेन्द्रिय-
…ग्राह्याणामिति तथा ऽपि भिन्नदेशानां समानेन्द्रियग्राह्याणामपि न सहसा
…षां व्यक्तिरित्यत उक्तं समानदेशानामिति । शङ्कते यद्यस्य व्यञ्ज-
…मिति । न हि व्यञ्जकानां व्यञ्जकत्वं व्यक्तेरन्यतः प्रतीयते सा च
…मतेति व्यञ्जकानामपि नियमसिद्धिरित्यर्थः । परिहरति तत्रादृष्ट-
…त्वात् । अन्येषामेव भूतानां व्यञ्जकानां व्यङ्ग्यानां चानियमो दृष्ट इहापि
…यमं विघटयति । कार्याणां तु समानदेशानामपि समानेन्द्रियग्राह्याणामपि
…पादीनां संख्यादीनां च दृष्टः कारणनियम इति शब्दानामपि नियतकार-
…णयोत्पत्तिनियम उपपद्यत इति भावः । समस्तवस्त्वव्यवधानेन सामा-
…न्यानां सर्वसामान्यसंगतं समस्तं वस्त्विति मन्वानः शङ्कते । सामान्य-
…दिति । सर्वार्थाव्यवधाने ऽपि किं चिदेव वस्तु केन चिदेव सामान्येन
…द्धं न सर्वं सर्वेणेत्याशयवान्निराकरोति । नानभ्युपगमादिति । यद्य-
…देशस्थानां समानेन्द्रियग्राह्याणां सत्त्वनरत्वब्राह्मणत्वानां स्वरूपभेद-
…स्थानयोनिव्यङ्ग्यानां प्रतिनियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वं तथा ऽपि समानदेशत्वाभा-
…व्यभिचारः । सत्त्वस्य पदार्थत्रयसमवायादधिकदेशतया नरत्वस्य ब्राह्म-
…त् क्षत्रियादिषु सद्भावाद् ब्राह्मणत्वस्य क्षत्रियादिपरिहारात् कठादिष्वेव
…वाद् न्यूनाधिकदेशतया न समानदेशत्वमिति । एतेन श्रोत्रसंस्कारे
…नियमो बोद्धव्यः यथोन्मीलनसंस्कृतमिन्द्रियं समानदेशान्स्वग्राह्यान्सकृ-
…दर्शयति न तु किं चिदेवेति सर्वमवदातम् । अपि च सर्वशब्दस्य
…वादिसंयोगव्यङ्ग्यत्वे तदुपरमे विदूरे शब्देनोपलब्धव्यं न चोपलभ्यते ।
…संतानव्यङ्ग्यत्वे तु प्रागुक्तनियमाभाव एव दोष इति शङ्कोत्तराभ्यां
…यति । यदि चेति । अपि चायं नित्यः शब्दः प्रादेशिको वा स्याद्व्यापको २९१ । ११

२६१ । १९ वा उभयथा ऽपि दोष इति शङ्कोत्तराभ्यां दर्शयति । निमित्तसन्निधाने चेति । स्यादेतत् । मा भूद्वायुसंतानो व्यञ्जकः सन्ति खलु वायुगुणा नादास्ते ऽस्य शब्दस्य व्यञ्जका इत्यत आह । नादोपलब्धौ चेति । न तावन्नादो नाम वायुगुणः कश्चिदुपलभ्यते अभ्युपेत्यापि ब्रूमः । नादोपलब्धावपि यत्र वायुस्तत्र तद्गुणो ऽङ्गीकर्तव्यः न च विप्रकृष्टेन पुरुषेण शब्दोपलब्धौ तत्र वायुरस्ति तद्गुणो वा नादः वायुसंतानगमनं चास्मिन् पक्षे नेष्यते यस्माद्विप्रकृष्टेन पुरुषेण शब्दोपलब्धेर्न व्यञ्जको नाद इति । स्यादेतत् । मा भूद्वायुसंतानो मा च भूत्तद्गुणो नादः शब्दस्य व्यञ्जको वायवीयास्तु संयोगविभागा व्यञ्जका भवन्तीत्यत आह । एतेनेति । यस्तु मन्यते प्रत्यभिज्ञैव भगवती शब्दस्थेमसाधिनी तदानुगुण्याय व्यापिनः शब्दस्य गुणस्य द्रव्यस्य वा प्रयत्नप्रेरिता वायवो यावद्वेगं प्रतिष्ठमानाः श्रोत्रं श्रोत्रावच्छिन्नशब्दविशेषं वा संस्कुर्वन्तो व्यञ्जका इति कल्प्यते । न च समानदेशानां समानेन्द्रियग्राह्याणां नियतव्यञ्जकव्यङ्ग्यत्वं न दृष्टमितीमं प्रसङ्गं प्रत्यभिज्ञा मृष्यति सो ऽयमनया बाधितविषयो विलीयत इति तं प्रत्याह ।

२६२ । ८ कृतकवदुपचारात् । अत्र चोपचारेण प्रयोगेण तत्कारणं शब्दभेदप्रत्ययमुपलक्षयति । अस्ति हि शुकसारिकामनुष्यशङ्खप्रभवेषु गकारादिषु स्फुटतरा रूपभेदप्रत्ययाः पुंसाम् । एवं स्त्रीपुंसप्रभवेषु स्त्रीपुंसभेदप्रभवेषु च । न चैषमौपाधिको न तु स्वरूपत इति वाच्यम् । तथा ह्यौपाधिकत्वमानुभाविकं वा स्याद् यथा कुङ्कुमारुणा तरुणीति । उपपत्तिगोचरो वा यथा कृपाणधारायां जले च प्रतिबिम्बहेतौ रोचिष्मुतायां दीर्घश्यामतायां मुखस्य न तावदानुभाविकं विदितोपाधेः खलु तद्भवति यथा विदितकुङ्कुमस्य कुङ्कुमारुणेति । शुकादिभेदमविदुषो ऽपि च काण्डपटाद्यावृते शुकादौ शब्दभेदप्रत्ययो भवति यत एतदुन्नयति शुकोदीरिता मञ्जुतमा गाथेति नाप्यौपाधिकत्वमुपपत्तिगोचरः न हि शब्दस्वरूपसमवायिनो भेदस्यौपाधिकत्वे किंचिदस्ति प्रमाणं मुखस्येव मणिदर्पणकृपाणगतस्य । न खलु विरुद्धपरिमाणेषु दर्पणादिषु विरुद्धपरिमाणानां प्रतिबिम्बानामुत्पादः संभवति । शब्दानां तु संयोगविभागयोनीनां युक्तस्तद्भेदेन रूपभेदः । स्यादेतत् । तीव्रमन्दत्वादयो धर्माः परं भिद्यन्ते न तु तदाश्रयः शब्दः न ह्यन्यस्य भेदेनान्यो

भेदमर्हति अतिप्रसङ्गात्। न हि रूपरसादीनां युगपद्भाविनां वा क्रमभाविनां वा संयोगादीनां भेदे द्रव्यं भिद्यते। कथमेकस्यैव शब्दस्यापर्यायेण तीव्रमन्दत्वादिविरुद्धधर्मसंसर्ग इति चेत्। अत एवौपाधिको ऽस्तु मुखस्येवाभेदिनो ऽपर्यायेण कृपाणादिषु दीर्घपरिमण्डलत्वादिः। उच्यते न वयं धर्मभेदमात्रेण धर्मिणो भेदमाचक्ष्महे किं तु धर्मभेदमात्रप्रथा उत धर्मिभेदो ऽपि प्रथत इति निपुणं निरूप्यताम्। अस्ति हि गौर्गौरिति प्रत्यनुगमे ऽपि शुक्लकपिलकपोतिकासु गोषु धर्मिभेदावगाहिनी प्रथा। अस्ति च धर्ममात्रभेदावगाहिनी प्रथा धर्मिणमभिन्नमाकलयन्ती यथा शालप्रांशुः पृथुविशालवक्षाः प्रलम्बभुजो नीलोत्पलदलश्यामः सिंहास्यो नवाम्भोदध्वनिगम्भीरमधुरघोषश्चकोरेक्षणः ऋषियुवेति। सेयं शुकसारिकामनुष्येषु युगपद्गकारानुच्चारयत्सु तीव्रमन्दानुनासिकादिगकारावगाहिनी प्रथा किमेकमेव ऋषियुवानमिव गकारमनेकधर्मवन्तमालम्बते एको गकारो नानाधर्मेति किं वा यथेयं शुक्ला गौरियं कपिला गौरिति तथा तीव्रो ऽयं गकारो मन्दो ऽयं गकारो ऽनुनासिको ऽयमिति भवन्त एव विदां कुर्वन्तु। सेयं गोत्वमिव कपिलादिषु गोविशेषेषु गत्वं तीव्रमन्दादिशब्दभेदेष्वालम्बमाना प्रत्यभिज्ञा च भेदप्रथा चोपपत्स्यते। अपि च युगपत्तीव्रमन्दत्वादिलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गादपि गकाराणां परस्परतस्तपनखद्योतवद्भेदमनुमिमीमहे न चायं विरुद्धधर्मसंसर्गो न गकारादिनिवेशी किं त्वौपाधिकः उपाधयश्च भिद्यन्त एव न गकार इति सांप्रतम्। गकारसमवायिनः प्रतीयमानस्यासति बाधके औपाधिकत्वकल्पनाऽयोगात्। प्रत्यभिज्ञानस्य च गत्वसामान्यालम्बनत्वेनोपपत्तेः। अपि चौपाधिकत्वपक्षे ताल्वादिसंयोगधर्मो वा तदभिघातप्रेरितध्वनिधर्मो वा तीव्रानुनासिकत्वादिः शब्दे समारोप्यत इत्यास्थेयम्। न चारोप्यमजानतामारोपः संभवति। न च ध्वनीनां ताल्वादिसंयोगविभागानां वा धर्मः श्रोत्रेण शक्यो ग्रहीतुं तदन्यधर्मवत्। न चैते तदानीं प्रमाणान्तरेणोपनीयन्ते स्मृता वा येनारोप्येरन् न च ध्वनिभेदसंस्कारवशाच्छ्रोत्रस्यैतादृशः सामर्थ्यभेद आविर्भवति। यत आरोप्याग्रहे ऽपि भ्रमो भवति। न च मण्डूकवसाक्ताक्षाणामिवानवगतास्मृतोरगाणामपि प्रथमाक्षसन्निपाताद्वंशेषूरगारोप इति सांप्रतम्। सर्वेषामेव भ्रान्तीनां प्रमाणगृहीतारोप्यारोपविषयग्रहणपुरःसरत्वनियमात्। तदनुसारेण

मण्डूकवसाञ्जनाक्तानामपि वंशेषूरगभ्रमो व्याख्येयः । वंशानां तावदस्ति भूयः साहचर्यमुरगेण तेन चैते तन्मात्रेण स्मृतेः शक्नुवन्ति गृहीताः स्मारयितुमुरगम् । एवमपि यदन्येषां भ्रमो न भवति तत्र सर्पाकारव्यावृत्तवंशग्रहो हेतुः मण्डूकवसाञ्जनं च वंशाकारपिधानमात्रहेतुः । न च प्रथमाक्षसन्निपातादेव भ्रम इति प्रामाणिकं वचभेदस्य दुर्ज्ञानत्वात् । न चागृहीतसर्पस्य भवतीति युक्तं शक्यं वक्तुम् । तस्मिन् जन्मनि जन्मान्तरे वा सर्पग्रहसंभवात् । ध्वनिधर्मस्त्वनुनासिकत्वादिरस्मिन्नेव जन्मनि जन्मान्तरे ऽप्यनुभूत ग्रह एव । तस्मादूर्णसमवेतो ऽनुनासिकत्वादिः प्रतीयमानो वर्णधर्म एव नौपाधिकः तथा च युगपद्विरुद्धधर्मयोगात्परस्परमन्यत्वं गकारादीनामिति युक्तम् । तदनेनाभिसंधिनोक्तं कृतकवदुपचारादिति । तदेतद्वार्त्तिककारो
२९२ । ८ व्याचष्टे । तीव्रं मन्दमिति कृतकमुपचर्यत इति । शब्दविषयत्वेन विरुद्धधर्ममुपलक्षयति । अपरानपि शब्दानित्यत्वहेतूनाह । कृतकवदुपचारादित्यनेनेति । सामान्यवत इत्येतावतैव जातिनिराकरणे सिद्धे विशेषग्रहणं साधर्म्ये सामान्यमिति भ्रमनिराकरणार्थम् । तद्धि प्रमेयत्वसत्त्वादिके गुण इव जात्यादावप्यस्तीति । विशेषपदेन तु जातिग्रहणान्निवर्तितं भवति । उपलभ्यस्येति तूपरिष्टात्स्फुटीभविष्यतीति । शङ्कते तीव्रशब्दस्येति । तीव्रत्वधर्मान्वयव्यतिरेकानुविधायिप्रवृत्तिस्तीव्रशब्दो न शब्दं धर्मिणमभिधातुमर्हतीति यथोक्तमात्रस्यादोष इत्यर्थः । निराकरोति न शब्दशब्देन समानाधिकरणस्येति । एतच्च व्यक्त्याकृतिजातयः पदार्थ इत्यत्र प्रतिपादयिष्यते । शङ्कते व्यञ्जकस्येति । स्वकारणात्खलु व्यञ्जकाच्छब्दज्ञानमुत्पन्नं तीव्रं मन्दं चेति । तेन तीव्रज्ञानवेद्यः शब्दो ऽपि तीव्र इव मन्दज्ञानवेद्यः शब्दो मन्द इव भासते न त्वाजानतो ऽस्य तीव्रत्वं मन्दत्वं वा येन
२९३ । ३ भिद्यत इत्यर्थः । निराकरोति नाभिभवेदिति । अन्यत्खल्वन्येन समानजातीयेनाभिभूयते न तु तदेव तेन न हि मध्यंदिनोल्काप्रकाशसंबन्धी पटः पटुना सावित्रेण प्रकाशेन प्रकाशमानमात्मानमात्मना ऽभिभवति । एवं गकारो ऽपि तीव्रध्वनिप्रकाश्यं गकारमात्मानमभिभवेत् । यदि त्वयं मन्दध्वनिप्रकाश्यो गकारस्तीव्रध्वनिप्रकाश्याद्गकारादन्यो भवति । ततो मध्यंदिनोल्काप्रकाशः सवितृप्रकाशेन चाल्पत्वादभिभूयत इति युज्यते तद्वत्

भाष्य उक्तमिति । सत्यमन्यदन्येनाभिभूयते तथा ऽपि न गकारस्य २९३ । ३
त्वमपि तु तद्ग्रहणानां तेषां चाभिभाव्याभिभावकभावो न गकारस्ये-
नाभिप्रायेण शङ्कते । ग्रहणमिति । निराकरोति । न ग्रहणभेदस्येति ।
भेदाधीननिरूपणो ग्रहणभेदो नार्थभेदमन्तरेण शक्यो निरूपयितुं न
भेदेनानिरूपितः शक्यो ऽभिभाव्याभिभावकभावेन प्रत्येतुमित्यर्थः ।
यं ग्रहणभेदः स्यादिति । ग्रहणभेददर्शनाभ्युपगमे नियतमर्थभेदो ऽभ्यु-
तव्यः । तथा च सर्वमेव भिद्यतइति नाभिन्नं किं चिद्भवेत् । भेदो
न स्यादभेदाश्रयत्वाद्भेदस्येत्यर्थः । अभिभवानुपपत्तिश्चेति ।
त्रैव क्षणे पूर्वं ज्ञानमुत्तरेणोत्पद्याभिभवनीयं तत्रैव तेन विनाश्यते न
तो ऽभिभव इत्यर्थः । सांख्यमते ऽपि नाभिभव इत्याह । अभिभवेति ।
नं सांख्यं दृष्ट्वा नास्माकमयमस्त्यनुयोग इति मन्वानो मीमांसकः
शङ्कते । सर्वत्रेति । निराकरोति नेति । सांख्यस्योदयति । यदि
नवृत्तिरिति । परिहरति । शब्दसंतानस्य निमित्तभेदाभिमु-
ादौ प्राप्तेरिति । निमित्तभेदो भेरीशङ्खतालशादिस्तत्तदाभिमुख्येन यः
भ्कुन्यत्रत्तद्गुस्य नभसः श्रोत्रस्य भागः स्थितस्तस्मिन्नादौ य उत्पन्नः
स्तस्य प्राप्तिः पूर्वादिदिग्वस्थितशङ्खादिजन्मा ऽयं शब्द इत्यनुमीयते ।
तं भवति विशिष्टदिग्देशावस्थितशङ्खादिप्रभवशब्दसंतानजन्यस्य तस्य
स्य को ऽपि धर्मभेदः श्रोत्रगोचरो यस्मात्तस्य विशिष्टदिग्देशावस्थित-
दिप्रभवत्वमनुमीयते न चासौ सामान्यविशेषो ऽव्यपदेश्यत्वान्नास्ति ।
इक्षुक्षीरगुडादीनां मधुरत्वावान्तरसामान्यभेदाः प्रत्यक्षवेदनीयाः शक्या
पदेश्यतया प्रत्याख्यातुम् । अनुभवस्य समानः तस्मादानुमानिकः
दिग्देशप्रत्यय इति । यः शब्दसंतान इति । संतनोतीति संतानः
शब्दो यो जायते स संतनोतीति संबन्धः यस्मात्तन्निमित्तादभिमुखे
योजना । आद्यशब्देति । तदभिमुखभागयुक्तः शब्द इति । तदेवं
ामुक्त्वा परमतमाह । एके त्विति । परोक्षे वक्तरीति शेषः । यद्यपि
न्धानामपि कथं चिदभिमुखपृष्ठपार्श्वतःशब्दविवेकः संभवति तथा
पूर्वापरदिग्विभागो नास्तीत्यत उक्तं जात्यन्धानामिति । एतन्नाभावे २९५ । १
ति न सत्तासंबन्धो नोभयान्तावच्छिन्नत्वमित्यर्थः । ननु यद्यन्य-

व्यापकत्वं नास्ति कथं तर्हि भवद्भिः केषां चिद्व्यापकत्वमव्यापकत्वं च केषां
२९८ । १५ चिदिष्यत इत्यत आह । वयं तु व्याप्तिमङ्गुलिरूपस्येति । यत्र यत्रा-
श्रयोपलब्धिस्तत्र तत्र यद्वस्तूपलब्धियोग्यं सदुपलभ्यते तद्व्यापकं तेन
बलाकाव्यापकमपि योऽयं मन्दमन्दालोके बलाकायामुपलभ्यमानायामपि नोप-
लभ्यते योग्यताभावात् । ईदृशं संयोगादीनां व्यापकत्वमशक्यं गुणत्वेन
साधयितुमनुपलब्धिविरोधादित्याह । न पुनः शब्दादय इति । उपल-
ब्धियोग्या इति शेषः । सर्ववस्तुविषयं च स्वाभिमतं व्यापकत्वाव्यापकत्वं
संक्षिप्याह । समुदितस्थानानामिति । समुदितस्थाना हि सत्तादयो
गोत्वादयश्च व्यापका एकसमुदाय्युपलम्भे ऽप्युपलब्धेः संयोगादयस्तु
समुदितस्थाना अव्यापकाः न ह्येते समुदायिन्येकस्मिन्निरूप्यन्ते अपि
तु समुदितेष्वेव एकाश्रयाणां रूपादीनां व्यापकानामव्यापकानां च
शब्दबुद्ध्यादीनामाश्रयोपलब्धावुपलब्ध्यनुपलब्धी व्याप्त्यव्याप्ती इति योजना ।
एकसमुदायीत्यनेकग्रहणमशेषसमुदायिनिवृत्त्यर्थम् । न त्वेको विवक्षि-
तस्तद्ग्रहणं वा तेन कतिपयावयवोपलब्धौ तदनुपलब्धौ चोपलभ्यमानो
ऽवयवी व्यापकत्वेनोक्तो भवति । मूर्तिमत्त्वादिभ्य इत्यादिग्रहणेन सर्व-
गतत्वाव्यापित्वादीनि गृह्यन्ते । कार्याकाशसंयोगो विप्रतिपत्तिविषय
इति । यदि कार्याकाशसंयोगमात्रं पक्षीक्रियते ततो विनश्यदाधा-
रद्रव्यवर्तिनः संयोगस्येत्यस्त्यत एव यावद्द्रव्यभावित्वमित्यपसिद्धान्तः
स्यादित्यत उक्तं विप्रतिपत्तिविषय इति । तेनैवानैकान्तिकं स्यादत उक्त-
मविनश्यदाधारस्येति । तथा ऽपि पटस्य नीलीद्रव्यसंयोगेन यावद्द्र-
व्यभाविना ऽनैकान्तिकं स्यादित्यत उक्तं क्रियावद्द्रव्यवृत्तित्वे इति ।
विवक्षितपरस्परविभागहेतुक्रियावत्त्वमिह ग्राह्यम् । क्वचित्पठ्यते विप्रति-
२९९ । ८ पत्तिविषया विभागिन आकाशादयः क्रियावद्द्रव्यसंयोगि-
त्वात्परमाणुवदिति । अत्र यद्याकाशादयो विभागिन इति साध्येत तत
आत्मादिभिरपि विभागिनः स्युरित्यपसिद्धान्तः स्यादत उक्तं विप्रतिप-
त्तिविषया इति । ततो मूर्तेन विभागो न इत्यभिमतं लभ्यते । संयोगस्य
चाव्याप्यवृत्तित्वमिति । प्रदेशवतोः कल्यामलकयोः संयोगो ऽव्याप्यवृत्तिता
संयोगस्याकाशादावपि प्रदेशवद्द्रव्यसामान्यं तेनाकाशादौ प्रदेशोपचार इत्युक्तं

ति सामान्यान्तरोपचारबीजमाह एकस्य चेति । यथा घट एको ऽनेक- २९९ । १२
मूर्तद्रव्यसंयोगी प्रदेशवानेवमाकाशमित्यर्थः । कतमस्मिन्नर्थ इति प्रश्नः ।
र्थः । तत्त्वभाक्तयोर्नानात्वस्य विभागादव्यभिचारः संतानानुमानविशे-
षात् कारणद्रव्यस्य प्रदेशशब्देनाभिधानादिति सूत्रैरेवानैकान्तिकत्वपरिहारा-
स्मिन्नर्थे सूत्रं न श्रूयते इत्ययुक्तमिति । उत्तरं निष्प्रदेशमाकाश-
ति । न हि कारणद्रव्यस्य प्रदेशशब्देनाभिधानादिति सूत्रमाकाशादीनां
प्रदेशत्वं साक्षाद् ब्रूत इत्यर्थः । एवं स्थिते भाष्यकारीये प्रश्ने वार्तिककारः
उत्तरमाह । अर्थतो ऽधिगतेरिति । विषयान्तरं प्रश्नोत्तरयोराह
शब्दसंतानेति । भाष्यकारीयमुत्तरमाह द्वौ पक्षौ न व्यवस्थापयतीति ।
स्यार्थः निष्प्रदेशत्वमात्मादीनां शब्दसंतानं च साक्षादाचक्षाणः सूत्र-
कारः एवं व्यवस्थापयेन्न तु तेनेदमभिहितमिति अनुमानतरोश्च पञ्चानां
खानां चतुर्णां वा संपदः शाखा अवयव इत्यर्थः । सतो ऽनुपलब्धिका-
रणाभाव इति । प्राक्प्रध्वंसाभावाभ्यां व्यभिचारो मा भूदिति सत इत्यु-
क्तम् । अथ जातिवादिनः सूत्रद्वयं तदनुपलब्धेरनुपलम्भादावरणोपपत्तिः ।
आवरणानुपलब्धेस्तावदुपलब्धिर्न संभवति । अनुपलब्धिस्वरूपविरोधात् ।
अनुपलम्भादावरणानुपलब्धिरेव वक्तव्या तथा चावरणानुपलब्धेरभावे सत्यावर-
णोपलब्धिस्तया त्वावरणसद्भावः । ज्ञानस्य निरालम्बनत्वायोगात् । द्वितीयं
सूत्रम् अनुपलम्भादनुपलब्धिसद्भावान्नावरणानुपपत्तिरनुपलम्भात् । यदि पूर्वो-
भयादनुपलभ्यमाना ऽप्यावरणानुपलब्धिरस्ति तथा सत्यनुपलब्धेरने-
कान्तिकत्वान्नावरणाभावो ऽनुपलम्भादिति । तदिह द्वाभ्यां सूत्राभ्यामनैका-
न्तिकत्वं दर्शितम् अस्यावतारभाष्यम् एवं च सति तत्त्वमिति । तदेत-
द्वार्तिककारो व्याचष्टे एवं चेति । सूत्रयोस्तात्पर्यं प्रश्नपूर्वकमेकत्र दर्शयति
ऽस्य वाक्यस्येति । अथ सिद्धान्ती पृच्छति कथं पुनरिति । जाति-
वाद्याह किमत्र ज्ञेयं प्रत्ययात्मवेदनीयत्वादिति । सिद्धान्त्याह एवं
तीति । यद्यावरणानुपलब्धिरुपलभ्यते मानसेन प्रत्यक्षेण तदा नानैकान्ति-
कत्वं न चावरणसद्भावः । उत्तरवाक्यमिति । जात्युत्तरवाक्यमित्यर्थः ।
स्योत्थानमस्तीति । न सूत्रद्वयस्याप्युत्थानमस्तीत्यर्थः । ननु पूर्वेणैव ३०१ । ५
नावरणोपपत्तौ दर्शितायां कृतमनुपलम्भादित्यनेन सूत्रेणेत्यत आह ।

३०१ । ५ अभ्यनुज्ञावादेनेति । पूर्वसूत्रेणानुपलब्धेरनुपलम्भादभाव उक्तः इह त्वनुप-
लम्भादपि यद्यनुपलब्धेर्नाभावादिति तदनेनाभ्यनुज्ञाया अनैकान्तिकत्वमु-
च्यत इति नापार्थकमेतत्सूत्रमित्यर्थः । सूत्रगतोऽपिरभ्युपगमार्थमवद्योतयति ।
एतदेवाह भाष्यकारः । यद्यप्यनुजानाति भवानिति । तदनेन सूत्रद्व-
येनानैकान्तिकत्वमुक्तमिति स्थितम् । अस्योत्तरसूत्रम् ॥

अनु–तुः (सू. २१) ॥ यानिवार्यनुपलब्धेरनुपलब्धिर्नास्ति विरो-
धादिति मन्यते तच्च विधिविषयप्रमाणगोचरता ऽनुपलब्धौ विरुध्येत ।
ननु निषेधगोचरप्रमाणविषयता ऽपि तत्तत्त्वोपलब्धिं निषेधता प्रमाणेन
मनसा ऽनुपलब्धिग्रहणं न विरोधमावहति तदयं सूत्रार्थः । अनुपलब्धे-
रावरणानुपलब्धेरनुपलम्भात्मकत्वादावरणोपलब्धिनिषेधात्मकत्वात् तद-
नुपलब्धेरनुपलम्भादित्ययमावरणोपपत्तौ न हेतुः । असिद्धत्वाद् निषे-
धविषयेणानुपलब्धेरनुपलम्भादिति तदेतद्भाष्यकारो व्याचष्टे । यदुपलभ्य-
त इति । यदुपलभ्यते विधिविषयेण प्रमाणेन तदस्ति यन्नोपलभ्यते यन्निषे-
धविषयेण प्रमाणेनोपलभ्यते तन्नास्तीति । तस्मादनुपलम्भात्मकं निषेध-
विषयप्रमाणागम्यमसदिति स्थितम् । उपलब्ध्यभावश्चानुपलब्धिः सेयमभा-
वत्वान्नोपलभ्यते विधिविषयेण प्रमाणेन । शेषं सुगमम् । अस्य वार्त्तिक-
कारः परमतात्पर्यमाह । अतथाजातीयेनेति । अनुत्तरं जात्युत्तरमि-
त्यर्थः । यथाजातीयक इति । उपलब्धस्य हि शब्दस्यासत्यनुपलब्धिकारणे
प्रागूर्द्ध्वं चोच्चारणादनुपलभ्यमानस्यानित्यस्य सधर्मा नान्य आत्मादिर्दृष्टो
ऽनित्य इति । ननु प्रागूर्द्ध्वं चोच्चारणान्मा भूच्छब्द इति एतावता ऽपि नित्या-
न्तरवैधर्म्येण कस्मान्न नित्यः शब्दः न ह्यात्माकाशादयो नित्याः सर्वथा
सर्वेषां सधर्माणः मा भूदेषामभेद इत्यत आह । उक्तं चेति । अनित्यत्व-
साधनमाह । अनित्य इति । प्रत्यक्षत्वादित्युच्यमाने गोत्वादिभिर्व्यभिचारः
स्यादत उक्तं व्यापकद्रव्ये समवाये सतीति । तथा ऽप्यात्मसमवायिनै-
कत्वेन व्यभिचारः स्यादत उक्तम् । अव्यापकस्यासमवाये सतीति ।
तथा ऽप्यात्मसमवायित्वस्येति अमूर्त्तत्वादित्युच्यमाने घटादिभिः प्रदेशवद्भिः
„ । १९ प्रथमे पक्षे व्यभिचारो ऽत उक्तं सर्वदेति । तथा ऽपि क्रियागुणादिभिर्व्य-
भिचारस्तेषामपि हि समवायिकारणं प्रदेश इत्यत उक्तम् । द्रव्यस्य सत्

…ति । तदेवं स्वपक्षसाधनमुक्त्वा विप्रतिपत्तिनिमित्तं परपक्षसाधनमुपन्यस्य …राकरोति । अथ शब्दस्येति । अस्पर्शेन कर्मणैवोभयतो व्यभिचारे लब्धे ३०२ । २
…पेनाधुना व्यभिचारोद्भावनं कृतकत्वानित्यत्वयोस्तमव्याप्तिकत्वनिराकरणार्थं …व्यम् । अयं तर्हि हेतुः संप्रदानादिति । संप्रदीयमानत्वादित्यर्थः । दातृ-…तिग्रहीत्रोरन्तराले शब्दो ऽस्ति अध्यापनाद् गुरुणा शिष्याय दीयमान-…वाद् धनुर्वेदविदा ऽऽचार्येण शिष्याय दीयमानेष्वादिवदिति । यद्यन्यन्नाम …गति भवेत् ततो ऽन्यत्वे ऽप्यभ्यासोपचारादित्यनेनानैकान्तिकत्वमुद्भाव्येत …देव नास्तीति वाक्छलेन प्रत्यवतिष्ठते ।

अन्य-वः (सू. ३०) ॥ तस्य परिहारसूत्रम् ।

तद्-वः (सू. ३१) ॥ तयोरन्यानन्ययोर्मध्ये ऽनन्यस्यान्यापेक्ष-…द्धेरित्यर्थः । न चान्यस्वरूपात्तदनन्यदिति परस्मादप्यनन्यद्भवितुम-…र्हति । न हि नीलमात्मनो ऽनन्यदिति पीतादप्यनन्यदिति । अन्यदेव हि …तान्नीलमिति परमार्थः । अयं तावत्प्रत्ययः पुरुषान्तरे निवर्त्त-…मानो दृष्ट इति । यदा खल्वेकस्य पुरुषस्य तत्प्रत्ययो भवति तदा ऽवश्यं … पुरुषान्तरस्य तस्मात्प्रत्ययाद्व्यावृत्तिरसिद्धैवेति । एवमेतदिति । सत्यं …शेषदर्शनं तत्प्रत्ययनिवृत्तिहेतुः तदभावे तु विशेषादर्शनस्य न शक्यं संशय-…हेतुत्वं निवारयितुमित्यर्थः । यत्पुनरेतद्गोशब्द इति । गोशब्दो गोशब्द …इत्येकाकारः प्रत्ययो नैकमन्तरेण भवितुमर्हति । अथ भ्रान्तः कस्मान्न …भवतीत्यत आह । न च गोशब्दस्येति । भ्रान्तत्वे हि ततो गोशब्दाद-…प्रत्ययो भ्रान्तः यथा समारोपितधूमभावया मशकवर्त्त्या धूमध्वजानु-…मानम् । तस्मादभ्रान्तो गोशब्दैकत्वप्रत्ययः स्थायितामस्य सूचयतीत्यर्थः ।
…कमति एतदपीति । युक्ता तु कारणसामान्यात्तत्प्रत्ययस्याव्यावृत्तिरिति ३०५ । ३
गोशब्दबुद्धेः कारणमालम्बनं गोशब्दस्तस्य सामान्यं गत्वमोत्वं गोशब्द-…त्वमिति यावत् । तस्मात्तत्प्रत्ययस्य व्यावृत्तिर्युक्ता गोशब्दो गोशब्द इत्ये-…वरूपा कथमिति प्रश्नः गोबुद्धौ गोबुद्धिप्रत्ययो न व्यावर्तते जात्यभिप्राय-…वचनं गोबुद्धाविति । यथा हि गोबुद्धिषु भिन्नास्वपि परस्परं गोबुद्धि-…र्बुद्धिरित्यनुगतावभासिनी प्रथा गोबुद्धित्वसामान्योपधाना स्वकारणभूता …बुद्धीरालम्बते एवं गोशब्दो गोशब्द इति बुद्धिरपि गोशब्दत्वोपधाना

गोशब्दव्यक्तीर्न पुनर्गोशब्दव्यक्तिमेकामनेकदेशकालव्यापिनीम् । न चास्या
गोशब्दबुद्धेरित्यत्रापि जातावेकवचनम् । गोशब्दो गोशब्द इति बुद्ध्यनु-
गतिः । सामान्यनिबन्धना अनुगतित्वे सति गोशब्दबुद्धिसंबन्धित्वात् ।
गोशब्दबुद्धिर्गोशब्दबुद्धिरित्यनुगतबुद्धिवदिति । भिन्नमभेदेन विद्वान् यस्या-
नुपलब्धविशेष एव निवर्त्तते तं प्रति तस्य वस्तुनः किं विशेषो ऽस्ति
३०५ । ९ नास्तीति भवन्त एव प्रष्टव्याः उभयत्र दोषमाह यद्यस्तीति । द्व्यात्मक-
मिति । भिन्नमभिन्नमित्यर्थः । अशेषपुरुषविषयतयेति । साधारतयेत्यर्थः ।
कारणद्रव्यविभाग इति । विभागेनासमवायिकारणसंयोगविनाशो लक्षितः
तत्कार्यत्वात् । अनपदेशो हेतुरित्यर्थः । उभयमितीति । यथा क्रमेलकं
विषाणित्वादश्वत्वेन साधयति तदा ऽस्य न विषाणं नापि तत्सम्बन्धः
यथा विषाणित्वं क्रमेलके ऽसिद्धं तथा ऽनुमानेन विनाशकारणोपलब्धौ तद-
नुपलब्धिरसिद्धेति । अश्वविषाणसंबन्धस्याभावादिति । अश्वत्वविषा-
णत्वयोर्यतः को ऽपि संबन्धो ऽश्वेषु सिद्धो नास्ति तस्माद्विरोधादनुमानमे-
तदशोभनमित्यर्थः । तस्माद्यथा विरुद्धाद्धेतोरनुमानमसदेवमसिद्धादपी-
त्यर्थः । शङ्कते कर्मत्ववदिति चेत् । निराकरोति । तच्च न आश्र-
यस्यानित्यत्वात् । कर्मत्वाश्रयः कर्म तस्यानित्यत्वादित्यर्थः । शब्दस्य
नित्यस्याश्रवणमनुपपन्नम् अश्रवणकारणानुपपत्तेरिति ब्रूमः । तन्नाश्रयानित्य-
त्वादिति सङ्क्षेपकवाक्यं विभजते कर्मत्वस्य पुनरिति । प्रतिघातिद्रव्य-
संयोगस्त्वन्त्यस्य शब्दस्य निरोधक इति भाष्यम् । तस्यार्थः । प्रति-
घातिद्रव्यं कुड्यादि तत्संयोगो नभसः । एतदुक्तं भवति घनतरद्रव्यसंयुक्तं
नभो न शब्दसमवायिकारणतां प्रतिपद्यते ततश्च सन्नप्यसमवायिकारणं
शब्दो न शब्दान्तरमारभते तस्य च स्वकारणं तत्कारणस्य तस्माद्विनाशो
भवतीति द्रष्टव्यम् । एवमन्यत्रापीदृश एव शब्दविनाशहेतुरूहनीय इति ।
३०६ । ११ इतश्च शब्दो नित्य इत्याह । घण्टायामभिहन्यमानायमिति । यदि
घण्टास्थेन व्यञ्जकेनान्यवृत्तिना वा ऽवस्थितेन संतानवृत्तिना वा नित्यः शब्दो
व्यज्येत ततस्तारतारतरतारतममन्दमन्दतरादिश्रुतिभेदो न स्यात् ।
नित्यस्य च शब्दस्य न स्वाभाविको भेदो नाप्यौपाधिक इत्युपपादितम-
धस्तात् । यदि तु तारतमादयस्तावन्त एव शब्दा नित्यास्ततस्तावन्त एव

देव गम्येरन् विशेषाभावाद् एको ह्येषां व्यञ्जकः स्थिर इति । अथ
वृत्तिस्तथा ऽपि सर्वैव तत्सन्ततिपतिताः समर्था इत्यादीनेव
व्यज्येरन् न तु समानदेशानां समानेन्द्रियग्राह्याणां व्यञ्जकनियमो युक्त
माविनिगमकत्वात् । कारकत्वे तु घण्टास्थस्य संतानवृत्तेर्युक्तं यत्तारत-
भेदेन कारकभेदात्कार्यभेद इति तात्पर्यार्थः । युगपदनेकशब्दोप- ३०६ । १०
प्रसङ्ग इति । अनेकस्य तारतमादेः शब्दस्योपलब्धिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।
स्थं चाभिव्यक्तिकारणं कथमन्यत्र वर्तमानमिति । श्रोत्रे वर्त-
इत्यर्थः । द्वितीयं कल्पमाशङ्क्य दूषयति । अथान्यगतमिति ।
संबन्ध्येव शब्द इति हि तावल्लौकिकप्रत्ययः सो ऽयमन्यमते शब्द-
के यथैकस्यां घण्टायां भवति तथा घण्टान्तरेष्वपि तत्प्रत्यासत्त्यनु
विशेषात् । तस्मादेकघण्टास्थत्वे नियमहेतुर्वक्तव्य इति । असति
भेदे श्रुतीनामिति । शब्दानानामित्यर्थः । नाद इति वायुधर्मो
ीयत इति शङ्कते व्यामोहप्रत्यय इति । यथा हि वस्तुतः स्वच्छ-
स्फटिकमणौ लाक्षारसावसेकतिरस्कृतधवलिम्नि लोहितः स्फटिक
प्रत्ययः एवमभिव्यञ्जकवृत्तिस्तारत्वादिभ्रान्त्या शब्दे प्रतीयते
ः । निराकरोति न विशेषहेत्वभावादिति । न हि समीचीनात्प्र-
तारो ऽयं शब्द इति प्रत्ययस्य कश्चिद्विशेषहेतुरस्ति बाधकप्रत्ययो
मिथ्याप्रत्ययः स्यादित्यर्थः । न च निर्बीजा भ्रान्तिरपि संभवितु-
दीर्घत्वादिभ्रमाणां तु शब्दे ऽस्ति बीजमित्याह यदि चायमिति ।
खलु दीर्घाणि वंशप्रभृतीनि एषामवयवो वा ऽपचयः समानजातीयो-
दहाप्यविरतभूतो शब्दसंताने विवृतकारणनिष्पन्ने समस्ति समानजा-
पचय इति तत्साधर्म्याद् दीर्घत्वभ्रम एवं शब्दसंतान एव तारो
त्युच्यते तथाप्यस्ति समानजातीयोपचयो ऽस्ति च स्फुटतरत्वं महा-
स्फुटतरो ऽयमपि तथेति महानित्युच्यते । शङ्कते तुल्यमिति चेत् ।
अनित्यवादे घण्टास्थमवस्थितं संतानवृत्ति न युगपत्तारमन्दानुत्पाद-
किं तु क्रमेणैव एवं नित्यानपि शब्दान् क्रमेण व्यञ्जयतीत्यर्थः ।
रोति । न तन्निमित्तस्य कदा चिद्भावात् । न तावन्नित्यवादि- ३०७ । १३
तारत्वादिधर्मभेदेन शब्दभेदो ऽभ्युपेयते तथा चैकेनावस्थितेन घण्टा-

स्येन संतानवृत्तिना व्यज्यमान एकस्मिन् शब्दे नित्ये श्रुतिभेदः कादा-
चित्को नोपपद्यते । शब्दे त्वनित्ये ऽन्यस्मिन्नन्यस्मिन् क्रियमाणे संतान-
वृत्तिना कारणेन तद्भेदात्कार्यत्वात्कादाचित्कत्वाच्च श्रुतिभेदोपपत्तिरिति
३०७ । २१ वैधर्म्यमित्यर्थः । तच्च कारणमिति । निमित्तकारणमित्यर्थः । पार्थि-
र्संश्लेषमपेक्षमाणादिति । स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्यसंयोगाद् घण्टायां कर्म कर्मवद्-
घण्टाकाशसंयोगात्तादृशाच्छब्दस्येत्येकः कालः तत्कर्म पार्श्वमिघातमपेक्ष-
माणं विभागसमकालं संस्कारं वेगाख्यं करोति । सा घण्टा चलन्त्याध्यात्मिकं
.वायुमुपगृह्णाति घण्टातदवयवसंयुक्ता वायुपरमाणव एवाध्यात्मिको वायुः
तदुपग्रहो घण्टायाः स्ववेगमपेक्षमाणाया वायुसंयोगाद्वायौ क्रियोत्पादकत्वं
ततश्चानिलकर्मणो घण्टानिलसंयोगो वायुगतवेगापेक्षो घण्टायां कर्मारभते
तदिदमाह सा च वायुना ऽभिहता पुनः कर्म करोति । तदेवं वायुघण्टा-
संयोगो घण्टावेगापेक्षो घण्टाकाशसंयोगश्च शब्दमारभत इति द्रष्टव्यम् ।
ततश्च कर्मणः संस्कारः संस्कारेण पुनः कर्म शब्दश्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । सुग-
ममन्यत् । देशयति अथ घण्टास्थ इति । न खलु कारणविनाशे कार्यो-
च्छेदो मा मृत्कुलालादिनिवृत्तावपि घटादिनिवृत्तिरित्यर्थः । परिहरति
न ब्रूम इति । यद्यपि निमित्तनिवृत्तावपि कार्यं निवर्त्तते यथा ऽपेक्षाबुद्धि-
नाशाद् द्वित्वादि तथा ऽपि निमित्तनिवृत्तावपि तदनिवृत्तिमभ्युपगम्यैष
परिहार इति मन्तव्यम् । सिंहावलोकितन्यायेन पूर्वोक्तं हेतुं दूषयति ।
विनाशेति । प्रत्यक्षेण शब्दविनाशकारणानुपलब्धेश्चावस्थाने शब्दस्य शब्दो-
पलब्धेरपि नित्यत्वप्रसङ्गः । न हि तस्या अपि विनाशकारणं प्रत्यक्षेणोप-
लभ्यत इति तदनेन विनाशकारणानुपलब्धिरित्यस्यानैकान्तिकत्वमुद्भावि-
भा. तम् । संप्रति सांख्यः प्रत्यवतिष्ठते । कम्पसमानाश्रयस्येति । अनुवृत्तो
नादः शब्दो ऽनुनाद इति । वैयधिकरण्ये हीति । द्रव्यप्रश्लेषसमाना-
धिकरणस्यैव संस्कारस्योच्छेदः स्याद् न व्यधिकरणस्य शब्दस्य व्यधिक-
रणस्य तूच्छेदाभ्युपगमे ऽतिप्रसङ्गः स्यात् तस्मात् कम्पसंतानसंस्कारसमा-
नाश्रयः शब्दो ऽभ्युपगन्तव्यः । तदनेनाकाशाश्रयत्वं शब्दस्य प्रतिषिद्धं
तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे । व्यधिकरणत्वादयुक्तमिति । अस्योत्तर-
सूत्रम् ।

अस्प-र्शः (सू. ३७) ॥ प्राप्यकारित्वमिन्द्रियाणां व्यवस्थितं मत् । घण्टाद्याश्रयः शब्दो न श्रोत्रं प्राप्नोति । एवं हि प्राप्नुयाद् यदि घण्टा कर्णशष्कुलीमागच्छेत् कर्णशष्कुली वा घण्टां न चैतदुभयमस्ति । न चाहंकारिकमिन्द्रियं व्यापीत्युक्तम् । तस्माच्छब्दाधारो निःस्पर्शो व्यापी चाकाशस्तदाधारः शब्दः श्रोत्रमायाति संतानवृत्त्येति युक्तं तथा च श्रवणमस्योपपन्नं नान्यथेति । तदेतद्वार्त्तिककृद्विभजते अस्पर्शेति । येन केन ३०६ । १०
चिदिति । मन्दतरेण वा मन्दतमेन वा कारणशब्देनेत्यर्थः । अनेकः संस्कार इति तत्त्वं शब्दभेदादिति । एकस्य हि संस्कारस्य धर्मभेदकल्पनायां कल्पनागौरवप्रसङ्गः संस्कारस्तावदेको धर्मो धर्मभेदाश्चेति । तदिह धर्मभेदस्थाने ऽस्तु संस्कारभेदः कृतमनेकेन धर्मिणा । न च संस्कारभेदेषु धर्मभेदाः कल्पनीयाः संस्कारभेदमात्रादेव कारणात्कार्यभेदोपपत्तौ तद्गतधर्मभेदकल्पनावैयर्थ्यादिति भावः । यस्य च वैशेषिकस्यैकः संस्कारस्तस्यैषोः पातः प्राप्नोति संस्कारस्य ह्येषोर्मूर्तद्रव्यसंयोगो विनाशको ऽविनाशको वा विनाशकश्चेद् आद्येनैव मूर्तद्रव्यसंयोगेन तस्य विनाशादगत्वैव यावद्गन्तव्यमिषोः पातप्रसङ्गः । द्वितीये तु कल्पे कृतकस्यापि संस्कारस्य विनाशकारणाभावेनाविनाशान्न कदा चिदपि पातः स्यात् प्रयोगस्य इष्वादिवेगः क्षणिकः वेगत्वाद् घटादिगतवेगवदिति ।

विभ-क्ते (सू. ३८) ॥ सांख्यानां रूपरसगन्धस्पर्शशब्दसमुदायो वीणावेणुशङ्खादिद्रव्यं तत्र समासे समुदाये स्थितएव व्यज्यतइति दर्शनं तस्मिन्समुदाये सांख्याभिमते विभक्त्यन्तरोपपत्तेश्च न व्यज्यते शब्दः यदि समुदाये व्यज्येत शब्दः विभक्तिश्च षड्जधैवतगान्धारादिभेदेन विभागान्तरं च षड्जजातीयस्यैव तारमन्द्रादिरूपं नोपपद्यते न हि तद्गतानां गन्धादीनामेकस्मिन्नेव द्रव्ये वीणादौ नानाजातीयानां च प्रतिक्षणं भेदो दृश्यते तस्माद्विभक्त्यन्तरोत्पत्तेर्न समासे व्यज्यते शब्दः अपि त्वाकाशगुणः क्रियतइति सांप्रतम् । सूत्रव्याख्ययैव भाष्यवार्त्तिके व्याख्याते । तदेवं रूपादिसन्निविष्टः शब्दो व्यज्यतइति सांख्यमते दूषिते स एव सांख्यो वर्णेषु प्रकृतिविकारभावश्रुतेर्मृत्सुवर्णादिवत्परिणामिनित्या वर्णा इति यदि प्रत्यवतिष्ठते तत्र परीक्षामारभते द्विविधश्चायं शब्द इति । विकारोपदेशो ऽपि न भा·

ध्वनिमात्रे शब्दे ऽस्तीति न तस्य परिणामिनित्यतामापादयितुमर्हति केवलं वर्णात्मन्यापादयेद् यद्यसंदेहः स्याद् अस्ति तु तथापि संदेहः । तथा हि इको यणचि इत्यादिकं विकारोपदेशमात्रवतएके अन्ये त्वादेशोपदेशं तत्र व्याख्यातृविप्रतिपत्तेः संशयः । तन्नापरीक्ष्य शक्यमवधारयितुमित्यर्थः । तत्र परीक्षायामादेशोपदेशस्तत्त्वमित्यवधारयति । आदेशोपदेश इति । सुवर्णजातीयाः खल्ववयवा अन्यतमव्यूहपरित्यागेनान्यतमं व्यूहमापद्यमाना रुचक इति वा वर्द्धमान इति वा परिणमन्ते अस्ति हि तेषु सर्वेषु सुवर्णजातीयानामवयवानामनुगमः न तु यकारे इकारस्य वा तदारम्भकस्य वा अवयवस्यानुगममीक्षामहे । तस्माद्विकाराभावादादेशत्वमस्य निश्चितम् इति । उपपत्त्यन्तरं वार्त्तिककारो दर्शयति । भिन्नकारणयोश्चेति । यदि हीकारविकारो यकारः स्याद् यकारप्रयोगायेकारमुपाददानास्तत्कारणं विवृतकरणं पूर्वमुपाददीरन् । तन्निरपेक्षास्तु यकारं प्रयोक्ष्यमाणा ईषत्स्पृष्टकरणमुपाददते तस्मान्नेकारविकारो यकार इत्युत्पश्यामः । उपपत्त्यन्तरमाह । अविकारे चेति । कारकज्ञापकयोर्हेत्वोरविशेषमाह । उभयत्रेति । उपपत्त्यन्तरमाह । प्रयुज्यमानेति । यथा हि क्षीरं कालविपाकापेक्षं दधि भवद्दृश्यते न तथेकारो यकारो भवन्नित्यर्थः । यदि न विकारः कथं तर्हि शब्दान्वाख्यानमिको यणचीत्यत आह । अविकारे चेति । इकः प्रयोगप्रसङ्गे संहितायां यणः प्रयोगमाह तत्सूत्रं न पुनर्विकारं यणमित्यर्थः । ननु मा भूद्विकारः परिणामो ऽर्थान्तरं तु भविष्यति ततो नित्या वर्णा भविष्यन्तीत्यत आह । एतावच्चैतदिति । परिणामो वेत्यापाततः कार्यकारणभावो वेति परमार्थः । न जातु क्षीरं तदवयवा वा दधिरूपेण परिणमन्ते न ह्यवयवा अवयविस्वभावाः तस्मात्कार्यकारणभाव एव तात्त्विक इति । स च वर्णेषु नास्ति इगनपेक्षस्य यणो निष्पत्तेः । तस्मादिक्प्रयोगप्रसङ्गे संहितायां यणः प्रयोग इत्यन्वाख्यानार्थ इति । इतश्चायमादेशोपदेश इत्याह । वर्णसमुदायेति । वर्णस्यैकस्य वास्तवत्वात् कदाचिद्विकार उपपद्यते बुद्धिः समाहारमात्रस्य तु तत्समुदायस्य न विकारसंभवः । तस्मात्तथाकामेनाप्यादेशोपदेशो वक्तव्यः । सु वरं कृमत्वादेशस्मिन्नप्यस्तु वर्णइति इत्यर्थः । इतश्च न प्रकृतिविकारभावः । प्रकृति-

विवृद्धाविति । महद्भिः खलु तूलपिण्डैरारब्धस्स्थूलः पिण्डो ऽल्पैरप्यारब्धो महानल्प इति दृष्टं तद्वदिहापि दीर्घेकारविकारस्य यकारस्येकारविकाराद्भवितव्यं विशेषेण न चास्ति विशेषः तस्मान्न प्रकृतिविकारभाव इत्यर्थः । अस्याक्षेपसूत्रम् ।

न्यून–तुः (सू. ४१) ॥ अल्पेन हि न्यग्रोधबीजेनारब्धो न्यग्रोधतरुर्महान् ततो ऽतिमहता वा नारिकेलबीजेनारब्धो नारिकेलतरुरल्पः नारिकेलबीजैरेव परस्परापेक्षमाणसमैरारब्धः सम इति । अस्य प्रत्याख्यानसूत्रम् । द्विविधस्यापि हेतोरिति । यदि च न्यूनसमाधिकोपल- भा.
ब्धेरिति साधनं तदा द्विविधस्य हेतोरभावाद् दृष्टान्तमात्रस्य चासाधकत्वात् प्रतिदृष्टान्तस्य च संभवादित्येतद् दूषणम् । यदि च न्यूनसमाधिकोपलब्धेरित्यनेनानैकान्तिकोद्भावनं प्रकृत्यनुविधानस्य क्रियते तदा दूषणत्वे नातुल्यप्रकृतीनां विकारविकल्पादिति दूषणम् । अनैकान्तिकद्वोषस्याऽसंबन्धत्वं नाम न्यूनसमाधिकत्वे तु प्रकृत्यनुविधानं विकाराणामप्युतम् । तथा ह्यतुल्यायाः प्रकृतेर्विकारा विकल्पन्ते प्रकृतिभेदमनुविधीयन्ते न खलु न्यग्रोधबीजाद् नारिकेलपादपो भवति भवति च न्यग्रोधबीजान्न्यग्रोधपादप इति । एतदुक्तं भवति प्रकृतिभेदानुविधानं विकारभेदानां ब्रूमो न पुनस्तद्विवृद्धिह्रासाभ्यां तद्विवृद्धिह्रासौ येनानैकान्तिकत्वमुद्भाव्येत तस्मादनैकान्तिकोद्भावनमसंबद्धमित्यर्थः । न त्विवर्णमनुविधीयते यकार इति भाष्यं तस्यार्थो न त्विवर्णभेदमनुविधीयत इति । तस्मादनुदाहरणं न्यूनसमाधिकभावे द्रव्यविकार इति । अस्याक्षेपसूत्रम् ।

द्रव्यविकार इति । न प्रकृतिभेदमवश्यमनुविधीयन्ते विकाराः द्रव्यत्वेन तुल्यत्वे ऽपि प्रकृतीनां विकारवैषम्यदर्शनात् । एवं वर्णत्वेन तुल्यत्वे ऽपि विकारवैषम्यं तथा च दीर्घह्रस्वाभ्यां वैषम्ये विकारवैषम्यं भविष्यति प्रकृतिसाम्य इव विकारवैषम्यम् इति भावः । तत्र प्रत्याख्यानसूत्रम् । न विकारधर्मेति । यद्यपि प्रकृतेर्द्रव्यत्वमभेदस्तथा ऽपि विकारभेदे प्रकृतिभेद एवोपयुज्यते न पुनः प्रकृतेरभेदः तद्विकाराणां तु यदभिन्नं रूपं द्रव्यत्वं तत्र तस्योपयोग इति स्थिते परिहारो ऽन्वय (स्याक्षेपसूत्रं द्रव्यविकार इति ।)*

---

* ( ) प्रकरणवत्स्वः पाठः ३ पु॰ नास्ति ।

३११ । ८ यद्दयं परिहार उक्तः । इतश्च न सन्ति वर्णविकारा इत्याह । विकारेति ।
नो खलु क्षीरविकारो दधि पुनः क्षीरं दृष्टमित्यर्थः । अननुमानादिति
प्रमाणाभावमुपलक्षयति । अस्याक्षेपः सुवर्णादीनामिति सूत्रम् । साधनपक्षे
दूषणं व्यभिचारादिति । दूषणपक्षे दोषमाह । सुवर्णोदाहरणोप-
पत्तिश्चेति । तथा हि । ये सुवर्णजातीया अवयवा रुचकत्वमापन्नास्त-
एव पूर्वव्यूहपरित्यागेन वर्धमानतामापन्नाः पुना रुचकत्वमापद्यन्ते तद-
वयवानां तत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् । न त्विहेकारो यकारानुगत इकार-
यकारानुगतो वा ऽन्यः कश्चिद्धर्मी दृश्यते य इत्वं परित्यज्य यत्वमा-
पद्यते वर्णत्वं त्वनुगतमपि न धर्मि किं तु धर्म एव । न च निवर्त-
मान इकारो यकारस्य धर्मो भवितुमर्हति धर्मधर्मिणोः समानकालत्वा-
दित्यर्थः । ननु दध्यत्रेति प्रयोगे कदेकारस्योत्पद्य निरोधः । तथा दधि
अत्रेति प्रयोगे कदा यकारस्योत्पद्य निरोध इत्यत आह । तदेतदवगृह्य
संधानइति । अवग्रहो ऽसंहिता दधि अत्रेत्युच्चार्य दध्यत्रेत्युच्चार्यते
दध्यत्रेति वा संधाय दधि अत्रेत्यवगृह्यत इत्यर्थः । जातिवादी प्रत्यव-
तिष्ठते । नित्यपक्षे तावदिति । यथा हि सत्यपि नित्यत्वे के चिद-
तीन्द्रियाः यथा परमाण्वाकाशादयः के चिदैन्द्रियकाः यथा गोत्वादयः
एवं सत्यपि नित्यत्वे परमाण्वाकाशादयो न प्रकृतिविकारभूताः वर्णास्तु
प्रकृतिविकारभावमापत्स्यन्ते नित्या अपीत्यर्थः । सेयं विकल्पसमा जातिरि-
त्याह विरोधादिति । न खल्वैन्द्रियकत्वानैन्द्रियकत्वाभ्यामस्ति कश्चिन्नि-
त्यत्वस्य विरोधः । प्रकृतिविकारभावेन त्वस्ति न हि संभवति कार्यं च
नित्यं चेत्यर्थः । अनित्यपक्षे जातिवाद्याह । अनवस्थायित्वे चेति ।
यथा सत्यप्यनवस्थायित्वे वर्णा इन्द्रियेण संबध्य स्वविषयं ज्ञानं जन-
यन्ति एवं विकारमपि करिष्यन्तीत्यर्थः । सेयं साधर्म्यसमा जातिरि-
त्याह । असंबन्धादिति । कतिपयक्षणावस्थानेन वर्णानां क्षणिकानामपि
स्वविषयज्ञानहेतुभावो युज्यते अवगृह्य चिरं स्थित्वा यदा संधीयते संधाय
वा चिरं स्थित्वा यदा विगृह्यते तदा वर्णानामनित्यानां न तावन्तं
कालमवस्थानमस्तीति नोपलब्धिहेतुत्वेन विकारकर्तृत्वं वर्णानां तुल्यम् ।
तस्मादसंबन्धादसमर्था वर्णोपलब्धिर्वर्णविकारप्रतिपादन इत्यर्थः । मा

मुख्योपलब्धिर्वर्णविकारेण साक्षात्संबद्धा आदेशविरोधितया तु तद्वि-
कृता पारिशेष्याद्विकारं साधयिष्यतीत्यत आह न च वर्णोपलब्धिरिति ।
तदेवं वार्त्युत्तरमुत्थितमेव मारितं कृत्वा भाष्यकारो ऽत्रैवार्थे सूत्रं पठति ।
विकारधर्मित्वइति । वार्तिकम् उपलभ्यमानस्य चेकारस्य यत्वा- ३१३ । २
नुपपत्तेरिति । अवगृह्य चिरं स्थित्वा संधाय यदा यत्वं तदोपलभ्यमा-
नेकारस्य नास्तीत्यर्थः । इतश्च वर्णविकारानुपपत्तिः । प्रकृत्यनिय-
मादिति । क्षीरजातीयस्य दधिजातीयो विकारो न पुनः कदा चिदपि
दधिजातीयस्य क्षीरजातीया विकारा उपलभ्यन्ते । इह तु यथेकारजाती-
यस्य यकारजातीयो विकारो दध्यत्रेति दृश्यते एवं यकारजातीयस्यापि
विकार इकारजातीयो दृश्यते यथा व्यधेः इति प्रसारणे यकारस्येकार
इति । तस्मादनियमान्न प्रकृतिविकारभाव इत्यर्थः । अत्र छलवादी
प्रत्यवतिष्ठते । अनियमे नियमादिति । तदेतस्य वाक्छलत्वमापादयति
नियमानियमविरोधादिति । नियमानियमसामानाधिकरण्यं विरुध्यते
न त्वाधाराधेयभाव इत्यर्थः । तदेवं प्रकृतिविकारभावं निराकृत्य विकार-
वचनव्यक्तिं शब्दानामादेशपक्षे समर्थयति । न चेयं वर्णविकारोपप-
त्तिरिति । एकस्याप्रयोगे ऽन्यस्य प्रयोगो विकार इति सामान्यलक्षणं
तस्य विशेषानाह । स भिद्यतइति । उपमर्दो नामेति । यथा ऽस्ते-
र्भूरिति । लेशः स्त इत्यस्तेरकारलोपे सकारमात्रस्य लेशस्यैकदेशस्य
व्यवस्थापनम् । श्लेष आगमः प्रकृतेः प्रत्ययस्य वा । अत्रापि केवलस्याप्रयोगे
विशिष्टस्य प्रयोग इत्येतावता विकारसामान्यलक्षणं लक्षणीयम् । एतेन
वार्तिकमपि व्याख्यातमेवेति । तदेवमुक्तेन क्रमेण वर्णानामनित्यतां प्रति-
पाद्य शब्दप्रामाण्योपयोगि पदं निरूपयति ।

ते वि—दम् (सू. ५५) ॥ एवं किल के चित्पश्यन्ति न वर्णाः
प्रतिपादयन्त्यर्थान् ते हि प्रत्येकं वा अन्वयधियमादधीरन् नागदन्ता इव
शिक्यालम्बनं मिलिता वा ग्रावाण इव पिठरधारणम् । तत्र न तावत्पूर्वः
कल्पः । प्रत्येकमर्थप्रत्ययानुत्पादात् । वर्णान्तरोच्चारणानर्थक्याच्च । नापि
संहताः एककर्तृप्रयोगे क्रमनियमेन संघातानुपपत्तेः । अनेककर्तृकप्रयोगे
ऽपि सत्यपि यौगपद्ये अर्थप्रत्ययानुत्पादनात् । नापि क्रमवत्पूर्ववर्णानुभव-

भावितसंस्कारसहितो ऽन्त्यवर्णप्रत्ययोऽर्थप्रत्ययहेतुरिति साम्प्रतम् । भावनापदनाम्नः संस्कारस्य स्वोत्पादकानुभवविषयस्मृतिजननादन्यत्र सामर्थ्यादर्शनात् । न हि गवानुभवजनितः संस्कारः करोति स्मृतिं तुरङ्गमे । अपि चेयमन्त्यवर्णश्रुतिः स्वार्थसंकेतस्मृत्यपेक्षा वार्थप्रत्ययमादधीत अनपेक्षा वा तदपेक्षत्वे तत्काले अन्त्यवर्णश्रुतिरुपरता क्षणिकत्वेनेति कथा संकेतस्मृतिरपेक्ष्यते अन्त्यवर्णश्रुतिसमये च संकेतस्मृतिरनागतेति किमन्त्यवर्णप्रत्ययो ऽपेक्षेत । संकेतस्मृत्यनपेक्षत्वे अगृहीतसंकेतस्यापि प्रथमश्राविणो ऽर्थप्रत्ययप्रसङ्गः । न हि चिरध्वस्तस्यानपेक्षितस्मृतेः संकेतग्रहस्यास्ति कश्चिदुपयोग इति । न च भावनाख्यसंस्कारसहितो ऽन्त्यवर्णः प्रत्यायको ऽर्थस्य । नाप्यन्य एव कश्चित्पूर्ववर्णानुभवजनितः संस्कारः श्रोत्रादिभिरिव श्रोत्रादेरन्त्यवर्णप्रत्ययसहकारीति युक्तम् । अनेकादृष्टकल्पनाप्रसङ्गात् । स एव तावददृष्टचरः कल्पनीयस्तस्य चानेकत्वमिति सो ऽयं वर्णेभ्यो ऽर्थप्रत्ययो भवन्ननुपपद्यमानस्तदतिरिक्तं स्फोटादनुभवमायतते । अस्ति हि भिन्नेष्वपि वर्णेषु वाक्यमिदमेकं पदमिति वा सर्वजनीनो ऽनुभवः । न चासौ भिन्नवर्णालम्बनो भवितुमर्हति एकस्य नानात्वविरोधात् । तस्माद्वर्णातिरिक्तं पदं वाक्यं वालम्बते । ननु प्रत्येकमेव ध्वनयो ऽभिव्यञ्जयन्ति केवलं पूर्वे ध्वनयः स्वरूपमात्रभासयन्ते चरमस्तु व्यक्तं न चेयमर्थे विधा संभविनी प्रत्यक्षस्यावनियतत्वात् । व्यक्ताव्यक्तावभासितायाः पदे प्रत्यक्षे उपपत्तिः वर्णस्य तु पदगम्यस्याप्रत्यक्षस्य मानान्तरेण ग्रहणमस्तीति । अग्रहणं वा न तु स्फुटास्फुटत्वाभ्यां योगः । अपि च यस्मिन्ननुवर्तमाने यद्व्यावर्तते तत्तस्माद्भिद्यते यथा सुवर्णावयवेष्वनुवर्तमानेषु कटकमुकुटादयः । अनुवर्तमानेषु तु वर्णेषु व्यावर्तन्ते पदभेदास्तस्मात्ते ऽपि वर्णेभ्यो भिन्ना इति तान्प्रत्याह । ते विभक्त्यन्ताः पदम् । तएव वर्णा एव पदं न तु तदतिरिक्तं स्फोटाख्यमित्यर्थः । इदमत्राकूतम् । न तावद्वर्णातिरिक्तः पदात्मा कश्चिदुपलभ्यते प्रत्यक्षेण पदमिति तु व्यपदेशस्तावेव वर्णानाम् समूहाप्येकस्मृतिसमारोहितया वा एकार्थधीहेतुतया वा अभिन्नाकारकावभासकतया वा ऽऽलम्बते भाक्तः । न चैवमन्योन्याश्रयः नहि पदावधारणादर्थाधिगमो न चार्थाधिगममन्तरेण पदावधारणमिति । [illegible]

तिबुद्धिसमारोहिणां वर्णानामप्यर्थवत्तया ऽवबोधे सुज्ञानत्वात् तन्मा-
च स्वार्थेन संकेतग्रहस्यापि सुकरत्वात् तदुत्तरकालत्वाच्च पदमिति
रकशब्दप्रवृत्तेः । इतरथा सर्वेषु कारकशब्देषु दुर्वारमितरेतराश्रयत्वं
पहितमर्यादत्वात्कारकाणां तदनुपातित्वाच्च तच्छब्दानां तस्माद्व्यपदे-
शानुरोधेन नैकैकवर्णमात्रावभासिनीषु श्रोत्रजासु बुद्धिषु तदाहितवा-
सनालब्धजन्मायां चानुभूतवर्णसंकलनात्मिकायां स्मृतिबुद्धावप्रथमानो वर्ण-
मात्रोपमर्देन न शक्यः पदात्मा प्रत्यक्ष इति वक्तुं नापि निर्भागस्य
स्फुटास्फुटत्वे वा भागविपर्यासो वा युज्यते नो खलु सर्वथा ऽदृश्यमानो
स्फुटः नापि समारोपविषयः । न हि सामान्यात्मना ऽप्यगृहीता
शुक्ती रजतत्वसमारोपविषयः न च निर्भागे पदात्मनि गृहीते कि-
मस्यागृहीतमवशिष्यते यदग्रहणादस्फुटत्वं वा समारोपो वा भवेत् ।
न च तदेव तदैव तेन गृहीतमगृहीतं च संभवति । तस्मान्न प्रत्य-
क्षस्य तदाभासस्य वा गोचरः पदात्मा । नाप्यनुमानस्यार्थप्रत्ययलिङ्गज-
न्मनः परस्पराश्रयप्रसङ्गात् । न तावत्सत्तामात्रेण पदात्मा ऽर्थप्रत्ययमाधत्ते
धान्नित्यत्वेन नित्यमेनम् । तस्मात्स्वज्ञानेन तच्च स्वज्ञानमर्थप्रत्य-
यात् तथा च सत्यर्थप्रत्यये पदप्रत्ययः पदप्रत्यये च सत्यर्थप्रत्यय इति
मन्योन्याश्रयत्वम् । न चेयमर्थधीर्वर्णेभ्यो नोदेतुमर्हति ते हि पूर्व-
नुभूताः प्रत्येकम् अनुभूतताक्रमोपस्कृता एकबुद्धिसमारोहिणः शक्नुवन्त्य-
र्थधियमाधातुम् । न चाक्रमानुक्रमविपरीतक्रमाणामविशेषो वर्णानाम् । पूर्वा-
परसन्निवेशानुसारित्वात्स्मृतेः तत्सन्निवेशस्य च विशेषाद्विशेषोपपत्तिः ।
भेदे ऽपि च वर्णानां न हि ह्निनेत्यादौ पदभेद उपपत्स्यते विना ऽपि
स्फोटकल्पनाम् । क्रमभेदानुविधायित्वात्पदभेदस्य अर्थप्रत्ययकारकत्वं च न
वर्णमात्राणामपि तु क्रमन्यूनातिरिक्तत्वाद्युपहितानाम् । तत्तदुपधानं च
समत्वे ऽपि वर्णानामन्यदन्यदिति पदभेदसिद्धिः । तस्माद् दृष्टेभ्य एव
वर्णेभ्यो दृष्टप्रकारानुपूर्वीभ्यो ऽर्थप्रत्ययोत्पत्तिरुपपद्यमाना नादृष्टं स्फोटात्मानं
दृश्यमानवर्णभेदापह्नवेन कल्पयितुमर्हतीति सिद्धम् । ते विभक्त्यन्ताः पद-
मिति । यथादर्शनं विकृता इति भाष्यम् । गुणान्तरापत्त्यादिभिरादेशरूपेण
विकृताः यथादर्शनं यथाप्रमाणं न तु प्रकृतिविकारभावेन तस्य प्रमाणबाधि-

३१४ । ५ तत्त्वादित्यर्थः । वार्त्तिकम् अर्थप्रत्ययस्तर्हि न प्राप्नोतीति । स्फोटवा-
दिन उक्तो ऽभिप्रायः । उत्तरम् । अन्त्यवर्णप्रत्ययादिति । वर्णेषु प्रत्ययो
वर्णप्रत्ययः । अन्त्यश्चासौ वर्णप्रत्ययश्चेति अन्त्यवर्णप्रत्ययः सकलवर्णा-
वगाहिनी स्मृतिः । सा च प्रायः प्रत्येकवर्णानुभवानपेक्ष्यान्त्या भवति ।
यद्येवमगृहीतसंकेतानामप्यर्थावगतिरस्तीति तेषामर्थप्रत्ययप्रसङ्गः स्यादित्यत
आह । पूर्ववर्णप्रतिसंधानप्रत्ययापेक्षादिति । संकेतग्रहणसमय: पूर्वः
तद्भाविनो वर्णाः पूर्वे तेषां प्रतिसंधानं यावतां यादृशानां यज्जातीयानां
गृहीतः संकेतस्तादृशास्तावन्तस्तज्जातीया एवैत इत्येवमाकारं तदेव प्रत्य-
यस्तदपेक्षात् । न चावगृहीतसंकेतानामस्तीति सन्नप्यन्त्यवर्णप्रत्ययो ना-
र्थस्य प्रत्यायक इत्यर्थः । अभिधेयस्य क्रियान्तरयोगाद्विशिष्यमाणरूपः
शब्दो नाम अन्तरशब्दो विशेषवचनः क्रियाविशेषयोगाद्धेतोरित्यर्थः ।
एतदुक्तं भवति । यस्याभिधेयं क्रियाविशेषसंबन्धेन विना न पर्यवस्यति
तन्नाम आख्यातार्थस्तु यद्यपि क्व चित् क्रियया ऽपि संबध्यते यथा ऽभि-
क्रामं जुहोति भुक्त्वा व्रजतीत्यादिषु तथा ऽपि जुहोति व्रजतीत्यादयो न
क्रियासंबन्धमन्तरेण न पर्यवस्यन्ति अपि तु तत्समभिव्याहृता अपि संब-
ध्यन्ते । नामार्थस्तु न पूर्वापरीभूतप्रधानक्रियापदार्थमन्तरेण पर्यवस्यति ।
अत एवाहुः यत्रान्यत् क्रियापदं न श्रूयते तत्रास्तिर्भवन्तीपरः प्रयोक्तव्यः
तथा च ब्राह्मणो ऽभिक्रामं भोक्तुं भुक्त्वेत्यादयश्च समुच्चयाद्यपेक्षाः क्रिया-
विशेषमन्तरेणापर्यवस्यन्तो नामत्वेन संगृहीता भवन्ति । अस्योदाहरणमाह ।
यथा ब्राह्मण इति । अस्यार्थमाह क्रियाकारकसमुदायः कारकसं-
ख्याविशिष्टः । अत्र हि क्रियाशब्देन ब्राह्मणस्य भावो ब्राह्मणत्वमभिधीयते
भावशब्दस्य क्रियार्थत्वात् । भविता च ब्राह्मणः कारकम् । तयोर्ब्राह्मण-
त्वब्राह्मणयोः समुदायः स च कारकस्य भवितुर्ब्राह्मणस्यैकत्वसंख्यया विशिष्टो
,, । ११ ब्राह्मण इत्येतस्मान्नामपदाद्गम्यत इत्यर्थः । आख्यातलक्षणमाह । क्रिया-
कालयोगाभिधायि क्रियाप्रधानमाख्यातं क्रियायाः कालयोगः पूर्वा-
परीभावः । कालयोगाद्धि संभवति तदभिधायि । तदनेन पाक इत्यादे-
र्नामपदाद् व्यवच्छिनत्ति । एवमपि भुक्त्वा भोक्तुमित्यादावपि नाति प्रसङ्गः ।
अस्ति हि तत्रापि कालावधिपूर्वापरीभूतकर्मैकत्वप्रचयप्रत्ययो ऽन्यथा भोक्तु-

मिति कर्मसंबन्धो न स्याद् अत उक्तं क्रियाप्रधानमिति । स्वनिष्ठा ह्याख्या-
तात् क्रिया प्रतीयते नान्यतन्त्रा । भोक्तुमित्यादौ तु क्रियान्तरमन्तरेण न
पर्यवस्यन्तीति क्रिया गम्यते । व्रजतीत्यादौ तु न तथा तदिदं क्रियाप्रा-
धान्यम् । तदनेन पचति पचेत पच्यते स्थीयतइत्यादि सर्वमाख्यातं संगृ-
हीतं भवति । न च क्विदपि नाम्नि प्रसङ्गः यदप्यस्त्यादि नामाख्यात-
प्रतिरूपकं तथापि सन्नित्यस्यार्थे सिद्धरूपे तद्वर्तते न पुनः पूर्वापरीभूतक्रि-
यार्थत्वमिति द्रष्टव्यम् । यस्मान्नाम्ना सर्वं पदं व्याप्यतइति । बाहुल्यं ३१४ । १६
व्याप्यर्थः । प्रायेण हि वाक्ये बहूनि नामपदानि आख्यातं पुनरेकमेवैक-
स्मिन् वाक्ये आख्यातभेदे वाक्यभेदादिति । अधिकरणमाक्षिपति न पदा-
दर्थाधिगतिरिति । पदेन हि विशेषो वा ऽभिधीयते सामान्यं वा तत्र
विशेषाभिधानं तावद् दूषयति । विशेष इति । अनवस्थानमनवधारण-
मिति । सामान्याभिधानमास्थायाह न पदस्येति । दूषयति न सामा-
न्यस्येति । व्यवहाराय हि वाक्यमुच्चारयन्ति वृद्धाः न तु व्यसनितया ।
न चास्ति सामान्यसाध्यः कश्चिद्व्यवहारः किं तु सर्वो व्यवहारो विशेष-
साध्यः । न चास्य पदं वाचकं तद्वाक्यमेव वाक्यार्थस्य वाचकमिति न
पदार्थचिन्तावसर इत्याक्षेपार्थः । समाधत्ते न सामान्यविषयत्वे सता-
ति । न तावत्पदातिरिक्तमस्ति वाक्यं नामेत्युक्तमधस्तात् । न च वर्णमालेव
पदार्थप्रतिपादनावान्तरव्यापारानपेक्षा वाक्यार्थबोधिनीति युक्तम् । अनपे-
क्षितसंकेतग्रहायास्तदवबोधने प्रथमश्रावणो ऽविदितसंकेतस्य वाक्यार्थ-
बोधप्रसङ्गः । यतः संकेतग्रहापेक्षत्वे वाक्यार्थेन सहानन्त्यव्यभिचाराभ्यां
वाक्यसंकेतग्रहासंभव इत्यकामेनापि पदानां स्वार्थे संकेतो ऽभ्युपगन्तव्यः ।
तस्मात्पदानां सामान्यमर्थस्तत्प्रतिपादनावान्तरव्यापाराणां च यथा वाक्या-
र्थप्रतिपादकत्वं तथा ऽस्माभिस्तत्त्वबिन्दौ निपुणतरमुपपादितम् । सेयं पदा-
त्सामान्यप्रतीतिर्गौरिति वा अश्व इति वा सर्वगवीषु सर्वाश्वेषु वोपसर्पन्ती
शुक्ल इति कृष्ण इति वा विशेषश्रुत्या नियम्यतइत्यर्थः । पृच्छति । कथं
पुनरियमिति । तिष्ठति गच्छतीत्यादयो ऽपि न पदत्वेन विशेषे वर्तितुम-
र्हन्ति संबन्धग्रहणासंभवात् । तस्मादेते ऽपि सामान्यवचना इति भावः ।
उत्तरं नैवेयमिति । तदेवं पदस्य सामान्यवाचकत्वनिश्चयादाकृतिव्य- ३१५ । ९

त्योश्च पदात्प्रतीतेर्वादिनां विप्रतिपत्तेर्भवति संशयः । किं त्रितयमर्थ आहो
स्विदन्यतम इति । एवं तावत्सामान्यावगमाद्वाचकत्वं निश्चित्य चिन्तान्तराव-
तारो दर्शितः । संप्रति त्रितयावगमात्पदस्य वाचकत्वशङ्कैव नास्ति
३१५ । ११ तस्मात्कुतश्चिन्तान्तरावतार इत्याह भवतु चेति । प्रतीतिसिद्धमनुजाना-
ति क्रिया च तत्साधनं चेति । भविता गोरित्यर्थः । किमन्यतमः
पदार्थं उतैतत्सर्वमिति भाष्यम् । तत्रान्यतमार्थमाह वार्त्तिककारः ।
किं व्यक्तिरिति । अत्र गोशब्दादिप्रयोगसामर्थ्याद्व्यक्तिरेव पदार्थ इत्येके
मन्यन्ते । स्यादेतत् । व्यक्तिवदाकृतिरपि भिद्यत इत्याकृतेरप्यभिधायकं
कस्मान्न भवतीत्यत आह । आकृतेरपीति । गोत्वं च जातिरुपाधिर्भवि-
ष्यति तेन जातिप्रसङ्गः न चोपाधेरभिधानम् । अनभिहितस्यापि तच्छब्दे-
नोपहितावच्छेदकत्वदर्शनात् । यथा गार्गिकया श्लाघत इत्यत्र श्लाघोपाधि-
र्विहितो वुञ् न श्लाघामाहेति भावः । तमिमं व्यक्त्यभिधाननियमवादि-
नमपाकरोति । नानेनेति । नाप्रतीत उपाधिरुपहितावच्छेदाय प्रभवति ।
न च गार्गिकयेत्यत्रोपाधिर्वुञाभिहितो ऽपि न प्रतीयते श्लाघत इति पदा-
न्तरेण तस्याभिधानात् । यत्र तु श्लाघत इति न प्रयुज्यते न तत्र वुञो
भावाभिधायिनः साधुत्वमस्ति । सेयं व्यधिकरणे ऽनुपाधौ गतिः । समा-
नाधिकरणे तु पश्वादावुपाधौ प्रत्ययान्तशब्दवाच्यत्वमेव । यथा दृतिहरिः
श्वेति । अत्र हि दृतिहरिरित्येतावतैव पशौ लब्धे तद्विशेषनिय-
मार्थं श्वेति प्रयुज्यते । न च प्रयोगादेवोपाधेर्गम्यमानत्वादनभिधानं सांप्र-
तम् । तदुपाध्यनभिधायिनस्तत्र प्रयोगनियमस्य पर्यनुयोज्यत्वात् । अननुयो-
ज्यत्वे अनादेर्लोकप्रयोगस्य सर्वेषामेव शब्दानामनभिधायकत्वप्रसङ्गः ।
प्रयोगनियमादेव हि तेभ्यो ऽप्यर्थो ऽवगम्यते । अथाप्रतिपादकस्य प्रयोग-
नियमो नोपपद्यत इति यत्र प्रयोगस्तत्प्रतिपादकत्वमित्यभ्युपेयते तदुपाधा-
वपि समानम् । तथा च स्मरति भगवान्कात्यायनः तदन्तवाच्यः समान-
शब्दो ऽयमिति । समानशब्दः समानाधिकरणशब्दो य उपाधिरसौ प्रत्य-
यान्तशब्दवाच्य इत्यर्थः । तस्माद्व्यक्तिनियमे अप्रतीता जातिरवाच्या । न च
गोशब्दादन्यदस्याः प्रत्यायकमस्तीति सा ऽपि तेन प्रत्याय्यत इति सिद्धं न
व्यक्तिमात्रं पदार्थ इति । कटार्थेषु वीरणेषु व्यूह्यमानेष्विति भाष्यम् ।

कटं करोतीति निर्वर्त्यस्य कटस्य कर्मत्वमनुपपन्नं कारकाऽधिकारीयत्वात्। कर्मसंज्ञायाः क्रियानिमित्तस्य च कारकत्वात्। असिद्धस्य च क्रियायाः पूर्वं निमित्तभावायोगात्। तस्मात्तादर्थ्यनिमित्तादेव कटशब्दः कटार्थेषु वीरणेषु व्यूह्यमानेषु वर्तते। वीरणानां च वा रच्यमानानामस्ति कटक्रिया-पूर्वभावित्वेन निमित्तभाव इति। यदि न जात्या विना व्यक्तिनियम इति जातिरभिधेया हन्त भोः सा ऽप्याकृत्या नियन्तव्येत्याकृतिरेवाभिधीयता-मित्याह। यदि तर्हीति। एतदपि दूषयति। अत्रापि तदेवोपस्थितं ३१७। १९ न तदनवस्थानादिति। संस्थानेनापि व्यज्यमाना जातिरेकार्थसमवायाद्गृ-ह्यते च व्यवस्थाप्यते च। सा तु व्यक्तिसंस्थानाभ्यां व्यावर्तमानाभ्यामनुवर्त-माना ऽभिन्नबुद्ध्या ऽवसीयते। तादृशी च व्यक्तिसंस्थानाभिधानानपेक्षापि पदेन शक्या बोधयितुं संस्थानं तु व्यक्तिवद्भिन्नमानन्त्यव्यभिचाराभ्यामश-क्यसंकेतग्रहणं जात्यभिधामनपेक्ष्य न शक्यं पदेन बोधयितुमिति न संस्थानापरनामा ऽऽकृतिः पदार्थ इत्यर्थः। नापि जातिद्वारेण व्यक्तिवदा-कृतिः पदार्थो जात्या सहासंबन्धादित्याह। यस्य च जात्या योग इति। अस्तु तर्हि जातिरेव पदार्थः तत्र हि सुकरः संकेतग्रहः व्यभिचाराभावा-दिति। व्यक्त्याकृत्योस्तु व्यभिचारः जात्यभिधायिनो व्यक्तावाकृतौ चोपचा-रिकः प्रयोगो भविष्यतीत्यभिप्रायेणाह। अस्तु तर्हीति। शेषमस्यातिरोहि-तार्थम्। एकमनेकत्र वर्त्ततइति प्रतिजानानो नानुयोक्तव्यः। उभ-येन व्याघातादिति। यद्येकमनेकत्र वर्तमानं प्रतिव्यक्ति सर्वात्मना वर्तत-इति किं त्वनेकमनेकत्र वर्ततइति प्राप्तम्। एवं चानुयोगाधिकरणव्या-घातः। अथैकमनेकत्र वर्तमानं प्रतिव्यक्त्येकदेशेन वर्तते तथा ऽपि नेक-मनेकत्र वर्तते किं त्वनेकमनेकत्रेति एकदेशानामनेकत्वादिति। सो ऽयमुभयेन व्याघातः उक्तो ऽवयविवादे तदेवमन्यतमाभिधाननियमं निरा-कृत्यानियमाभिधानं सिद्धान्तमाह।

व्यक्त्या-र्थः (सू. ६३)॥ इदमत्राकूतम्। गोशब्दोच्चारणान्तरं विदितसंगतेरेकपदे व्यक्त्याकृतिजातिनिर्भासः प्रत्यय उदयमासादयति न पुन-र्यथा गङ्गायां घोषः प्रतिवसतीत्यत्र गोर्वाहीक इत्यत्र वा गङ्गात्वगोत्वावगमोत्त-रकाले शाब्दार्थे तत्संबन्धानुपपत्तेस्तदविनाभावेन वा लक्ष्यमाणगुणयोगेन वा

तीरं वाहीको वा ऽवगम्यते तथेहावगतिः । प्रयोगप्राचुर्य्यादत्यन्ताभ्यासेनातिशी-
घ्रतया सन्नपि प्रत्ययक्रमो न लक्ष्यते । शीघ्रतरबाणहेतुकशतपत्रपत्रशतव्यति-
भेदवदिति चेत् । न भवति बाधके बलवति प्रत्ययाभेदप्रथायामन्यथाकर-
णायोगात् । तथा च सति न क्व चिदप्यभेदो ऽवतिष्ठेत तथा च भेदो
ऽपि न स्यात् अभेदाश्रयत्वाद्भेदस्य । अपि च न रूपशून्या रूपावगतिः
रूपं च द्रव्यस्य जातिः तेन रूप्यमाणत्वाद् रूपि द्रव्यम् । न च येन
यद्रूप्यते तदनवगमे तदवगमः । यथा नार्थमन्तरेण बुद्धेरुपलम्भनं
तस्माज्जात्युपलम्भो द्रव्योपलम्भैकदेशो न द्रव्योपलम्भमन्तरेण केवलः संभ-
वति । तस्मादेकोपलम्भगोचरत्वान्न जातिजातिमतोर्लक्ष्यलक्षणभावः स
चोपलम्भः शब्दज्ञानानन्तरं जायमानः शाब्दः न च वाच्यमेकोपलम्भगोच-
रत्वे ऽपि जातिव्यक्त्योर्जातिरेव वाच्या न व्यक्तिः एकवाच्यत्वे ऽप्युभयोपल-
म्भोपपत्तावुभयवाच्यत्वकल्पनानुपपत्तेरिति । कार्य्यव्यङ्ग्यं हि कारणानां साम-
र्थ्यं कार्य एव नाकार्ये । कार्ये चानुभवः स चैक एवेति न सामर्थ्यभेदक-
ल्पना । तद्द्वारेण तु कर्मण्यप्युच्यते पदमर्थे समर्थमिति कार्ये च द्वारमेक-
मिति विषयभेदे ऽपि सामर्थ्यमेकमेवेति । अपि च पुरुषसंकेता-
पेक्षवृत्तीनां पदानां न किं चित्सामर्थ्यं नाम प्रमाणगोचरः यदेक-
मनेकं वा स्यात् । एतेन निष्कृष्टलक्षणायां शब्दस्य जात्यभिधानो-
पक्षीणस्य न व्यक्तिसामर्थ्यं कल्पनीयम् । अन्यथाव्यापृतस्य तथार्थस्येव
सामर्थ्यमिति यदाहुस्तदपि निरस्तम् । स खल्वर्थः प्रतीतो वा व्यक्तिं
गमयेद् अप्रतीतो वा । अप्रतीतस्य गमकत्वे सर्वदैव व्यक्त्यवगतिप्रसङ्गः
कारणस्य नित्यत्वात् । प्रतीतस्य गमकत्वे दुरुत्तरमात्माश्रयत्वं न हि
जातिप्रत्ययादन्यो व्यक्तिप्रत्यय इत्युक्तम् । तस्मात्साधु पारमर्षसूत्रं
व्यक्त्याकृतिजातयस्तु पदार्थ इति । संप्रत्यन्यापोहपदार्थवादिनमुत्था-
३३२ । १४ पयति । न व्यक्त्याकृतिजातयस्तु पदार्थ इति केचिदिति । अथ
द्रव्यादिवृत्तित्वादिति । गवाश्वस्य तु नाश्रयाश्रयिभाव इति भावः ।
जातिमन्मात्राभिधायको ऽपि सच्छब्दो न भवति । कस्मात्
अस्वतन्त्रत्वादिति । जातिमन्तो घटपटादयः न चैते घटादिशब्दा-
दिव निरपेक्षात्सच्छब्दात्प्रतीयन्ते किं तु सच्छब्दाद् घटादिषु बुद्धिः परि-

प्रवर्तते । घटादिशब्दापेक्षस्तु यच्छब्दो घटादिनिश्चयहेतुः । तस्माद् घटा-
दिशब्दपरतन्त्रत्वान्न तद्वतो वाचक इत्यर्थः । अथ चेति । यद्यच परतन्त्रं ३२४ । १२
वर्तते तत्तस्य न वाचकं यथा गङ्गागवादिशब्दास्तीरवाहीकादेः । तथा च
जातिशब्दा जातिमति । तस्मान्न जातिमद्वाचकाः ते हि जातिमपेक्ष्य
जातिमति वर्तन्त इति तादृशं पारतन्त्र्यमित्यर्थः । अथ जात्यनपेक्षं
कस्मान्न तद्वति वर्तत इत्यत आह । उक्तं चात्रेति । अस्तु तर्ह्यौपचा-
रिक एव तद्वति प्रत्यय इत्यत आह । लक्षणेति । यथा ऽऽधिपत्य-
लक्षणो गुणः स्वामिनो जितकाशिनि भृत्ये ऽप्यस्तीति तत्र स्वामिशब्दः
प्रवर्तते न तथा जातिगुणयोगो व्यक्तेरित्यर्थः । अपि च अन्यशब्दो ऽन्यत्र
वर्तमानः प्रथमं तावदन्यधियमुत्पादयति अथान्यत्र वर्तते यथा
गोशब्दो गवि बुद्धिमुत्पाद्य वाहीके वर्तते । न चेह जातिशब्दो जातौ
तद्व्युत्क्रमेण प्रवृत्तः । न चौपचारिकस्य वृत्तियौगपद्यमित्याह । क्रम-
वृत्त्यभावात् । युगपदसंभवाच्च । गुणोपरागं दूषयति । अयथार्थ-
ज्ञानोत्पत्तिप्रसङ्गाच्च । गुणोपरागाद्यथा नीलः स्फटिक इति ज्ञानमेवं
सर्वमेव शाब्दं ज्ञानं विना बाधकमयथार्थमेव स्यादित्यर्थः । एकस्वलक्षणा-
भिधानं दूषयति । असाधारणेति । अशक्यसमयत्वाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् ।
तदेवमन्यापोहवादिनमुत्थाप्य दूषयति । अत्रास्माभिरिति । व्यक्त्याकृ- ३२५ । १
तिजातयस्तिस्रो ऽस्माकं पदार्थः । गुणप्रधानभावस्तु क्व चिदेव कस्य चित्
जातिमद्व्यक्त्यभिधाने द्विविधमप्यस्वातन्त्र्यं न संभवति शब्दानाम् । न
तावद्व्यक्तिज्ञाने जनयितव्ये तदर्थं जातिज्ञानं पूर्वमपेक्षन्ते शब्दा इति संभ-
वति । द्वयोरप्येकज्ञानवेद्यत्वनियमेन पौर्वापर्यायोगात् । नापि विशेषवाचकं
पदं विना जातिशब्दानां बुद्धिपरिप्लवात्तद्विनिश्चयाय विशेषशब्दापेक्षया
स्वातन्त्र्यम् । स्वविषये जातिशब्दाद्बुद्धेरपरिप्लवात् । जातिमद्व्यक्तिमात्रमस्य
हि विषयो न चात्र बुद्धिपरिप्लवः । व्यक्तिनियमस्तु विषय इति न तत्र
बुद्धिपरिप्लवो दुष्यति । दूराद्धि आरोहपरिणाहवद्द्रव्यमात्रं गोचरः प्रत्यक्षस्य
न तु स्थाणुः पुरुषो वा न चात्र बुद्धिपरिप्लुतिः प्रत्यक्षवार्तां कां चनावह-
ति । न चास्मिन् पक्षे जातिशब्दो व्यक्त्याकृत्योः परशब्दो येनौपचारिकः
स्यात् । न च सामानाधिकरण्यं न कल्पते जातिव्यक्तिपदयोरेकार्थाभिधा-

यिनोर्वैयधिकरण्यायोगात् । तस्मात्सर्वमवदातम् । एवमनेकान्तवादे परोक्त-
३२५ । २ दोषाप्रसङ्गमभिधाय दूषणवाक्यं परोक्तं दूषयन् दोषाभावमाह । न चैते
दोषा इति । सत्ताशब्द इति । सत्तायाः शब्द इति वा विग्रहः सत्ता-
रूपः शब्द इति वा तत्र पूर्वस्मिन्कल्पे सत्ताया न वाचकः सत्ताशब्द इति
व्याघातः । उत्तरस्मिन्कल्पे न वाचकः सत्ताया इत्यनेन व्याघातः सत्ताया
इत्यनेन शब्देन सत्तामभिधत्से अथ च तस्य वाचको न सत्ताशब्द इति
ब्रूषे ततो व्याघातः सत्ताशब्द इति चोपलक्षणार्थे सत्ताया न वाचक इति
द्रष्टव्यम् । शङ्कते भवदभिप्रायेणेति । निराकरोति । नेति । यथा-
स्मदभिप्रायार्थं प्रतिपद्यसे अर्थप्रतीत्यधीनो ऽभ्युपगम इति अभ्युपगमं
ब्रूषे तत्तथा च न निषेद्धुमर्हसीति भावः । अथ निषेद्धुं प्रत्येमि न
पुनरभ्युपेमीत्याशङ्क्याह यच्चेदमिति । दूषयति तदपि नेति । अतथा-
भूतस्यापुरुषभूतस्य स्थाणोस्तथाभाविभिः पुरुषैः सामान्ये सत्य-
ध्यारोपितः पुरुषत्वादिर्धर्मो यस्य स तथेत्युक्तः तस्य प्रधानभावः
पुरुषः तदाकारा प्रतीतिरित्यर्थः । सत्तायाः प्रधानसाधनवा-
चिनेति । प्रधानं साधनं व्यञ्जकतया भवितृद्रव्यं तद्वाची खलु सच्छब्दः
सत्ताशब्दस्तु द्रव्योपसर्जनभाववाची न तस्य द्रव्यवाचिना सामानाधिकर-
ण्यमित्यर्थः । सामानाधिकरण्यासिद्धिः सद्द्रव्यशब्दयोरिति ।
सिद्धिः प्रतीतिः सा भवन्मते न स्यादिति यदुक्तं केश्चित्तदप्यनेन सामाना-
धिकरण्यव्यवस्थापनेन प्रत्युक्तम् । व्याख्यातो निराकार्यत्वेन । स्वयं प्रक्लृ-
प्तां वाचोयुक्तिमिति । जातिशब्द इति सदादिशब्देषु स्वयं प्रक्लृप्ता या
वचनव्यक्तिस्तां प्रतिषेधति तच्चास्माकं सिद्धसाधनमित्यर्थः । यच्छब्दो
जातिशब्दस्तस्य भेदवाचकत्वं नास्य संमतमिति मन्वानो देशयति ।
यदि तर्हीति । सुगमः परिहारः । तथा ऽपि नान्वयी न व्यतिरेकी चे-
ति । ये ये अनन्ता न ते जातिशब्दवाच्या इति न दृष्टान्तः । सर्वभेदस्व-
ीकरणात् । नापि यो जातिशब्दवाच्यो न तस्यानन्त्यं यथा गोत्वादिरिति
शक्यं वक्तुं जातेरेव भवन्मते व्योमारविन्दायमानत्वादिति भावः । कस्मा-
दथापीति । तथा सत्यन्वयी दृष्टान्तो लभ्यत इति भावः । निराकरोति ।
३२७ । ५ अयमपि नेति । विशेषणोपादानविरोधात् । न हि भेदमन्तरेण किं चि-

वस्तुवद् यतो विशेषणं व्यावर्त्तयेदिति भावः । हेतुभावानभ्युपग- ३२१ । ११
मादिति । न शब्दो ऽर्थप्रत्यायने लिङ्गं येन व्यभिचारेण दुष्यति । न च प्रत्या-
यकमात्रं व्यभिचारेण दुष्यति चक्षुरादीनामपि नीलादिव्यभिचारेण पीतादौ
प्रमाणतया व्यभिचारिणामप्रत्यायकत्वप्रसङ्गात् । संकेतग्रहस्तु सत्यपि भे-
दानां व्यभिचारे चैकैकजातिक्रोडीकृतानां सुकर एवेति भावः । भेदवाचक-
त्वप्रतिषेधादिति । भेदवाचकत्वे निषिद्धे द्रव्यवाचकत्वं निषिद्धं भवति द्रव्य-
स्य भेदत्वात् । ततश्च द्रव्यशब्द इति व्याघात इत्यर्थः । उक्तोत्तरमे-
तद् सच्छब्दद्रव्यशब्दयोरेकविषयत्वादिति । विशेषमात्रं विषयः सदा-
दिशब्दस्य न पुनर्नियतो ऽयमेव नान्य इति भावः* । सत्ताशब्देन द्रव्य-
गुणकर्माणि नाक्षिप्यन्त इति । सामानाधिकरण्ययोग्यतयेत्यर्थः । तद-
भावेन तदनुपपत्तेः । आक्षेपमात्रं तु शक्यं वक्तुमित्याह । शक्यं वक्तुमिति ।
यथा सच्छब्दस्य गुणप्रधानभावेन त्रयो ऽर्था इति सूत्रकारन्यायेनावधार-
णमिति । सदिति चायमिति । अर्थकृत इति । अर्थः कार्यं तत्कृतः । एत-
दुक्तं भवति यस्य कार्येण संबन्धस्तत्प्रधानं यस्य कार्यसंबन्धावच्छेदकत्वं तद्-
गुणमिति । एतेनेति । अर्थत्रयाभिधानेन । न हि स्वामिप्रत्ययो भवति भृत्ये ।
किं तु तदर्थक्रियाकारितया स्वामिव्यपदेशमात्रमित्यर्थः । नात्र क्रमो
न युगपत्प्रत्यय इति । भेदाधिष्ठाने क्रमयौगपद्ये नैकस्मिन् विशिष्टद्रव्यप्र-
त्यये संभवत इति । एतेनेति । शब्दस्य सत्ताविशिष्टद्रव्यवाचित्वाभिधानेना-
यथार्थज्ञानोत्पत्तिप्रसङ्गादिति प्रत्युक्तम् । परमार्थस्वच्छधवले हि स्फटिके नी-
लद्रव्योपधानान्नीलप्रत्ययो भवतु भ्रान्तः तस्य परमार्थतो नीलगुणासमवा-
यात् । सत्तासमवायस्तु द्रव्यादीनां पारमार्थिक इति न द्रव्यादिषु सदिति
प्रत्ययस्य मिथ्यात्वमित्यर्थः । न हि कश्चिच्छब्द इति । स्वलक्षणानामशक्य-
समयतया न कश्चिदपि शब्दो भवता तद्वाचकत्वेनाभ्युपेयत इत्यर्थः । न च जा-
तिशब्दस्येति । जातेरभावादिति भावः । न जातिशब्दो भेदानां वाचकः कस्य
चिदिति पूर्वं भेदाप्रधानीकृत्योक्तं संप्रति तु जातिशब्दानित्येतावता अपोहग्र-
हेनास्ति विवाद इति । अन्यापोहजात्योर्लक्षणाभेदे नास्ति विवाद इत्य- ३३१ । ३
र्थः । द्रव्यसच्छब्दयोस्तु सामानाधिकरण्यं न च भेदवाचकाः शब्दा

* विशेषशब्देन चासौ सामानाधिकरण्येन नियम्यते न तु प्राप्यते इति ३ पु० अधिकम् ।

३३१ । ८ इति व्याहतमिति । द्रव्यमिति हि विधिरूपमेवं सदित्यपि विधिरूपं
तच्छब्दो तयोर्वाच्यो तयोरन्यापोहार्थत्वं व्याहतं विधिशब्दो चान्यापो-
हार्थाविति न संभवति । न च भेदानभिधायिनोः सामानाधिकरण्यमपि
युज्यते । भिन्नाभ्यां हि निमित्ताभ्यामेकस्मिन्नर्थे भेदरूपे वर्तमानौ समाना-
धिकरणौ भवेतां भेदं चेन्नाभिधत्तो नैकत्र वर्तेयाताम् । अवर्तमानौ च
भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तपर्यवसितौ गौरश्व इतिवन्न समानाधिकरणौ भवितुमर्हतः ।
सोऽयमपरो व्याघातः । भेदानभिधानं च सामानाधिकरण्यं चेति । तद-
नेन व्याघातद्वयमुक्तं तदेतद्व्याघातद्वयं निराचिकीर्षुराशङ्कते । उपचारतो
न व्याघात इति चेत् । तदेतद्विभजते द्रव्यसच्छब्दाविति । तदनेन
प्रथमो व्याघातः परिहृतः द्वितीयं व्याघातं शङ्कित्वा परिहरति । तावेता-
,, १२ विति । अतः प्रतिपादयतो ऽध्यवस्यत इति यावत् । एतदाकूतम् ।
विकल्पयोनयो हि शब्दास्तदेवाभिनिविशन्ते यद्विकल्पानां गोचरः ।
कार्यकारणयोः सामानाधिकरण्येन प्रतिपत्तेः । चतुष्टयी चेयं विकल्पानां
सदसद्धर्मिधर्मावगाहिनां जातिः । गौरीश्वरो नीलं नित्यमित्येवमादीनां
न च विकल्पानां गोचरो यो विकल्पने देशकालावस्थाभेदेनैकत्वेनानुसंधी-
यते तदेवेदमिति । स एव च शब्दगोचरः तत्र शब्दानां शक्यसंकेत-
त्वात् । न च स्वलक्षणानि त्रैलोक्यविलक्षणान्येकमिति न विकल्पविषयः । न
च सामान्यं नाम किंचिदस्ति यद्विषयः स्यात् । अत एव न तद्वन्ति
स्वलक्षणान्यपि तेषां सामान्यानामभावे तद्वत्तायाः स्वलक्षणेष्वभावात् । अपि
चास्तु सामान्यं वस्तुसत् तथा ऽपि नित्यत्वादनुपकार्यतया स्वलक्षणाधार-
त्वानुपपत्तिः आधारत्वमपि हि कारणत्वमेव । पतनधर्माणो हि बदरादयः
कुण्डादिभिरपतनधर्माणः क्रियन्ते । न च नित्यं क्रियत इति नाधेयम् ।
तथा वृक्षत्वशिंशपात्वे स्वतन्त्रे एव सामान्ये स्वशब्दाभ्यामवगमिते न गौरश्व
इतिवत्सामानाधिकरण्यं भजेताम् । अपि च भवतु नित्यस्याप्युपकार्यत्वेना-
धेयत्वं तथा ऽप्येतद्विकल्पनीयम् । किं येनैव स्वभावेन तत्स्वलक्षणं वृक्ष-
त्वमुपकरोति तेनैव शिंशपात्वमपि अथ स्वभावान्तरेण । अत्र हि स्वभा-
वान्तरेण स्वभावभेदादन्यत्स्वलक्षणं शिंशपात्वाधारो ऽन्यच्च वृक्षत्वाधार
इति पुनरपि गौरश्व इतिवत्सामानाधिकरण्याभाव एव । अथैकेन स्वभा-

तेन स्वलक्षणं सर्वसामान्योपकारि तथा ऽपि स्वभावाभेदे तदुपकाराधीन-स्वभावानां सामान्यानां च मध्ये एकसामान्यवतः स्वलक्षणस्य एकेन शब्देन विकल्पेन वा ग्रहणे सर्वेषां तदेकोपकारनिबद्धस्वभावानां सामान्यानां सदादिद्रव्यपार्थिववृक्षशिंशपाविकल्पानां शब्दानां च पर्यायत्वप्रसङ्गः । यथा ऽऽह । एकोपकारके ग्राह्ये नोपकारास्ततो ऽपरे । दृष्टे तस्मिन्नदृष्टा ये तद्ग्रहे सकलग्रह इति । तस्मान्न सामान्यवद्भेदगोचरा विकल्पाः । स्वलक्षणभेद-गोचरत्वनिषेधेन ज्ञानग्राह्याकारगोचरत्वमप्यपास्तम् । स्वाकारमबाह्यं बाह्य-मध्यवस्यन् विकल्पः स्वाकारबाह्यविषय इति चेत् । यथा ऽऽह स्वप्रति-भासे ऽनर्थे ऽर्थाध्यवसायेन प्रवृत्तिरिति । अथ को ऽयमध्यवसायः । किं ग्रहणमाहो स्वित्करणम् उत योजना अथ समारोपः । तत्र स्वप्रतिभासमनर्थमर्थं कथं गृह्णीयात् कुर्याद्वा विकल्पः न हि पीतं नीलं शक्यं ग्रहीतुं कर्तुं वा शिल्पिशतेनापि । नाप्यगृहीतेन स्वलक्षणेन स्वाकारं योजयितुमर्हति विकल्पः । न च स्वलक्षणं विकल्पगोचर इति चोपपादितम् । न च स्वाकारमनर्थमर्थे आरोपयति । न तावदगृहीतः स्वाकारः शक्य आरोपयितुमिति तद्ग्रहणमेषितव्यम् । तत्किं गृहीत्वा आरो-पयति अथ यदेव गृह्णाति तदेवारोपयति । न तावत् पूर्वः पक्षः न हि विकल्पज्ञानं क्षणिकं क्रमवन्तौ ग्रहणसमारोपौ कर्तुमर्हति । उत्तरस्मिंस्तु पक्षे विकल्पस्वसंवेदनप्रत्यक्षाद्विकल्पाकारादहङ्कारास्पदादनहङ्कारास्पदं समा-रोप्यमाणो विकल्पो नास्वगोचरो न शक्यो ऽभिन्नः प्रतिपत्तुं नापि बाह्यस्व-लक्षणैकत्वेन शक्यः प्रतिपत्तुं विकल्पज्ञानेन स्वलक्षणस्य बाह्यस्याप्रतिभा-सनात् । तस्मादेष विकल्पविषयो न ज्ञानं न ज्ञानाकारो नापि बाह्य इत्य-लीक एवास्थेयः । यथा ऽऽह भदन्तधर्मोत्तरः बुद्ध्या कल्पिकया विविक्तम-परैर्यद्रूपमुल्लिख्यते बुद्धिर्नो न बहिरिति । तथा ऽपि विकल्पज्ञानाद्बाह्याभि-मुखी प्रवृत्तिस्तदर्थिनां न स्यात् । तस्मादलीकबाह्यमेषां विषयः बाह्यभेदा-ग्रहश्चास्य बाह्यत्वं न पुनर्बाह्याभेदग्रहः । विकल्पगोचरे बाह्ये तदभेदग्र-हस्याशक्यत्वात् । तस्मान्निर्विकल्पकपृष्ठभाविनो विकल्पाः तदुपनीतबा-ह्यस्वलक्षणभेदं स्वग्राह्यालीकस्यागृह्णन्तः तदभिमुखं प्रवर्तयन्ति व्यवहर्तॄन-र्थिनः पारंपर्येण तत्संबन्धात् प्राप्तेन विसंवादयन्ति लोकम् । तेषां च

विकल्पविषयाणां न तैरेव विकल्पैः परस्परतो भेदो गृह्यते नापि विकल्पान्तरैरिति भेदाग्रहादभेदमभिमन्यते पुरुषः तदभेदाच्चावमर्षाणाम् अभेदः तदभेदाच्च तद्धेतूनामविकल्पधियामभेदः तदभेदाच्च स्वलक्षणानामविकल्पधीविषयाणामप्यभेदः । यथाऽऽह । एकप्रत्यवमर्षस्य हेतुत्वाद्धीरभेदिनी । एकधीहेतुभावेन व्यक्तीनामप्यभिन्नतेति । तत् सिद्धमलीकं बाह्यं विषयो विकल्पानां शब्दानां चेति । तच्चेदमन्यव्यावृत्तिरूपं भावाभावसाधारण्याच्चात्यन्तविलक्षणानां सालक्षण्यापादनाच्च तादूप्यानुभवाच्च । तथा हि यद्भावाभावसाधारणं तदन्यव्यावृत्तिरूपमेव । यथाऽमूर्त्तत्वं तत् खलु विज्ञाने च शशविषाणे च साधारणम् । तथा च विवादाध्यासिता विकल्पविषयाः घटपटादय इति स्वभावहेतुः । गौरस्ति गौर्नास्तीति हि भावाभावसाधारणो गवादिर्विकल्पविषयो विधिरूपस्वलक्षणवद्भावासाधारण्ये नास्तीत्यनेन न संबध्येत विरोधात् । अस्तीत्यनेनापि न संबध्येत पौनरुक्त्यात् । भावाभावसाधारणग्रहणं च नानिमित्तं नाप्यन्यनिमित्तं न हि विधिरूपविषयस्य तत्स्वरूपविषयस्य वा विधिधर्मापातिनस्तत्र निमित्तभावः संभवति । तस्मान्निमित्तवत्तया साधारणग्रहणं व्याप्तं विपक्षान्निमित्तवत्त्वस्य व्यापकस्यानुपलब्ध्या निवर्त्तमानमन्यव्यावृत्तिविषयत्वेन व्याप्यत इति प्रतिबन्धसिद्धिः । अपि चात्यन्तविलक्षणानां सालक्षण्यम् अन्यव्यावृत्तिकृतमेव । यथा गवाश्वमहिषमातङ्गानामत्यन्तविलक्षणानामपि सिंहव्यावृत्त्या सालक्षण्यम् । तथा च बाह्यस्य स्वलक्षणस्य विधिरूपस्य परमार्थसतो ऽपरमार्थसता ऽत्यन्तविलक्षणेन सालक्षण्यमिति स्वभावहेतुः । बाह्यं हि विधिरूपमप्यगोव्यावृत्तम् । विकल्पविषयो ऽपि चेदगोव्यावृत्तस्ततः सालक्षण्यं नान्यथा तथा च सालक्षण्यमपि निमित्तवत्तया व्याप्तं तदनुपलब्ध्या विपक्षाद्व्यावर्त्तमानं स्वसाध्येन व्याप्यत इति प्रतिबन्धसिद्धिः । अपि चानुभूयत एव विकल्पविषयो व्यावृत्तिरूपः । तथा हि । तदप्रतिभासने गां बध्नानेति देशितो ऽश्वं बध्नीयाद् गोरश्वाद् भेदेनाप्रतिभासनात् । प्रतिभासे वा कथं नागोव्यावृत्तिप्रतिभासः । तस्मादन्यापोहगोचरा शब्दविकल्पा इति ।
३३१ । १२ तदेतदुक्तं वार्त्तिककृता । तावेतावसद्व्यव्युदासरूपेण प्रवर्तमानावेकमर्थमधिकुरुत इति । एकं स्वलक्षणमध्यवस्यतः अध्यवसायस्य स्ववि-

स्वलक्षणाद्भेदेनाग्रह इत्युक्तम् । अथोच्यते । जातिस्तावदुपपादितस-
त्त्वा तत एव तद्वती व्यक्तिरपि परमार्थसती । स्वाभाविकस्य संबन्धो व्यक्ते-
र्नित्या सह नोपकारमपेक्षते । अपि चानित्यस्याप्युपकार्यता क्षणभङ्गभङ्ग-
पादयिष्यते । यथा चैकोपाधिग्रहे ऽपि नोपाध्यन्तरविशिष्टग्रहस्तथोपपा-
दितं प्रत्यक्षलक्षणावसरे । न चात्यन्तासतः केन चिदसद्रूपस्य प्रथोपपद्यत-
इति सारूप्यनिमित्तां भ्रान्तिमुपपादयता वार्तिककृतोक्तम् । उपपादितं
चास्माभिः । तस्माज्जातिमत्यो व्यक्तयो विकल्पानां शब्दानां च गोचरः
तेषां तद्वृत्तीनां रूपमतज्जातीयव्यावृत्तमित्यर्थः अतस्तदवगतेर्न गां बधा-
नेति चोदितो ऽश्वादीन् बध्नाति । न च शब्दार्थस्य जातेर्भावाभावसाधा-
रण्यं नोपपद्यते । सा हि स्वरूपतो नित्या ऽपि देशकालविकीर्णानन्तव्य-
क्त्याश्रयतया भावाभावसाधारणी भवत्यस्तिनास्तिसंबन्धयोग्या । वर्त-
मानव्यक्तिसंबन्धिता हि जातेरस्तिता अतीतानागतव्यक्तिसंबन्धिता च
नास्तितेति । संदिग्धव्यतिरेकित्वादनैकान्तिकं भावाभावसाधारण्यमन्य-
था ऽसिद्धं चेति । जातिमती व्यक्तिर्विकल्पगोचरो नालीकमिति कस्य वस्तुना
सह सादृश्यायान्यव्यावृत्तिरूपता ऽऽस्थीयते । अपि चालीकस्य समस्तसा-
मर्थ्यविरहिणो ऽत्यन्तविसदृशस्य समर्थेन स्वलक्षणेन विधिरूपेण किं
सादृश्यम् । अन्यव्यावृत्तिरिति चेत् । नन्वन्यव्यावृत्तिर्भाविकी स्वलक्षणस्य
स्वभावो वा अन्यो वा न तत्स्वभावो विधिरूपेण विरोधात् । अविरोधे
वा विधिनिषेधयोरैकात्म्याद्विधिरूपतानिषेधेनालीकस्य स्वलक्षणसारूप्याया
अन्यव्यावृत्तिरूपतोपपादनमनर्थकम् । विधिरूपेणातुच्छेन तुच्छस्य सारू-
प्यमनुपपन्नमिति चेत् । हन्त भोः स्वलक्षणस्यास्ति किं तुच्छमपि रूपं
येनालीकस्य तुच्छस्य सारूप्यं स्यात् । तथा सत्ययमेकस्य स्वलक्षणस्य
तुच्छातुच्छविरुद्धस्वभावद्वयसमावेशमभ्युपगच्छन् श्लाघनीयप्रज्ञो देवानां-
प्रियः । न च स्वलक्षणादन्यव्यावृत्तिरलीकमन्यव्यावृत्तं स्वलक्षणेन सरूपयति
तथा सति हस्तिमशकावपि रासभः सरूपयेत् * धर्मो न च स्वलक्षणधर्मो
व्यावृत्तिर्भेदवद्भिरभ्युपेयते । स्यादेतत् । अध्यवसीयमानमपि स्वलक्षणं न
परमार्थसत् । अपि तु तदपि कल्पितं तस्मात्तस्य विधिनिषेधरूपता न

* धर्म इति नास्ति ३ पु० ।

विरुध्येत वस्तुनि हि विरुद्धधर्माध्यासो विरुध्यते नावस्तुनि तेनास्य विधि-
रूपपरित्यागेन निषेधरूपतामुपादायाऽलीकस्य सारूप्यमुपपद्यते । यथा
ऽऽह यच्च गृह्यते यच्चाध्यवसीयते ते द्वे अप्यन्यव्यावृत्ती न वस्तुन इति ।
अथालीकस्य स्वलक्षणस्यालीकसादृश्ये किं विरुध्यति । न तावत् तत्र
प्रवृत्तिः अवस्तुनः प्रवृत्तिविषयत्वायोगात् । सतस्तु प्रवृत्तिविकल्पस्य न सादृश्य-
मवस्तुना सादृश्ये वा वृथा अलीकस्वलक्षणाभ्युपगमः । अथ न वयमलीकं
स्वलक्षणान्तरमातिष्ठामहे किं त्वलीकस्यैव दाहपाकादिसामर्थ्यारोपम् ।
न तत्स्वलक्षणं तस्य सर्वतो व्यावृत्त्या अभिलापसंसर्गायोग्यत्वेन विकल्प-
ज्ञानप्रतिभासाभावात् । अभिलापसंसर्गयोग्यस्य चान्वयिनो ऽस्वलक्षणत्वात् ।
तस्मात्स्वान्वयिनो ऽन्यव्यावृत्तिरूपस्यासमर्थस्यापि सामर्थ्यं समारोप्य तदर-
र्थिनो व्यवहर्त्तॄन् प्रवर्त्तयन्तो लोकविकल्पाः पारंपर्य्येण संबन्धात्समर्थं वस्तु प्राप-
यन्तो न विसंवादयन्ति लोकमिति युक्तमुत्पश्यामः । अथास्य अतदर्थक्रियासा-
मर्थ्यारोपः किं दृष्टार्थक्रियास्वलक्षणसालक्षण्येनाहो स्विदनादिवासनावशात् ।
तत्र स्वलक्षणेन सर्वतो व्यावृत्तेन समर्थेन समस्तसामर्थ्यविरहिणो ऽन्वयिनो
न किं चिदस्ति सारूप्यम् अन्यवृत्त्या तु सारूप्ये विधिरूपेणापि प्रसङ्गः ।
तस्यास्ततो भेदाभावादित्युक्तम् । अनादिवासनावशात्तु तदारोपे प्रथमदर्शने
ऽपि नालिकेरद्वीपागतस्य वह्नौ दाहपाकादिसामर्थ्यज्ञानप्रसङ्गः । वह्निस्वलक्ष-
णाद्दाहपाकादिकारिणो भेदाग्रहादलीकस्य तद्रूपसमारोप इति चेत् । किं
स्वलक्षणे गृह्यमाणे अथागृह्यमाणे । न तावद्गृह्यमाणे तस्य विकल्पज्ञानगो-
चरत्वाभावादित्युक्तम् । तत्समयभाव्यविकल्पकं तत्त्वं गृह्णदपि न विक-
ल्पे स्वविषयं निवेशयति । तस्य ततो ऽन्यत्वेन तज्ज्ञानानभिज्ञत्वात् । एवं
विकल्पज्ञानमपि समनन्तरोत्पन्ननिर्विकल्पकव्यापारपारंपर्य्ये ऽपि न स्वलक्षणं
गोचरयितुमर्हति । तस्याभिलापसंसर्गयोग्यप्रतिभासविषयत्वादित्युक्तम् ।
समनन्तरप्रत्ययादविकल्पादुत्पत्तेस्तद्व्यापारपारम्पर्य्यादतद्गोचरो ऽपि तद्गोचर
इवाभासत इति चेत् । अनुभववासनाभावेषु भवेदपीयं गतिर्न तु परोक्षा-
भावावगाहिष्वविद्यावासनाप्रभवेषु संभवति । अपि चानुभववासनाप्रभवस्यापि
तद्गोचरत्वाभिमानस्तस्मिन्नप्रथमाने तदुत्पत्तिमात्रान्न भवितुमर्हति । अगृह्य-
माणे तु वह्निस्वलक्षणे ततो भेदाग्रहेण तद्रूपारोपे त्रैलोक्यरूपारोपप्रसङ्गो निय-

सद्धेतोरभावात् । न हि तदानीमगृह्यमाणतया त्रैलोक्याद्वह्निस्वलक्षणस्य कश्चिद्विशेषः वह्निस्वलक्षणविषयनिर्विकल्पकप्रभवत्वेन तस्मिन्नियमे अविद्या-वासनाप्रभवेषु प्रधानेश्वरादिविकल्पेषु तदभाव इति नियमो न स्यात् । न चाग्रहेण तदारोपसंभव इत्युक्तम् । तस्मादलीकस्य ग्राह्यत्वं विकल्पगोचर इति रिक्तं वचः । अपि च नानाकारवत्स्वलक्षणवच्चालीकग्राह्यत्वमपि न विक-ल्पगोचरो भवितुमर्हति । एतद्धि कल्पनाधीनमुत्पन्नायां कल्पनायामुत्पन्नमिव विनष्टायां नष्टमिव विकल्पनाभेदे भिन्नमिव न शक्यमेकत्वेन प्रतिकर्तुम् । भेदानवमर्षादिति चेत् । किमत्यानवमृष्टमपि तत्त्वम् । ओमिति चेत् । न तर्हि कल्पितम् । ननु नास्य भेदोऽपि स्वाभाविकः स्वाभाविको हि भेदाभेदाभ्यां युज्यते न त्वलीकम् । मा भूद्भेदोऽस्य स्वाभाविकः कल्पनाधीनं तु तदलीकं तद्भेदाद्भिन्नं प्रतिपत्तव्यम् । अन्यथा तदधीनत्वापत्तेः । इदमेव हि तस्य विकल्पितस्य कल्पनाधीनत्वं यत्कल्पनाभेदाभेदानुविधानं नाम तदधीनत्वे तु कल्पितत्वानुपपत्तेरनलीकत्वप्रसङ्गात् । तन्मा नाम भूतामस्य स्वाभाविके नानात्वैकत्वे न तु भिन्नकल्पनाऽनुपाति शक्यमेकत्वेन प्रतिपत्तुमिति भिन्नं प्रतिपत्तव्यम् । तत्सिद्धं विकल्पागोचरत्वमलीकग्राह्यस्य अभिलापसंसर्गायो-ग्यत्वात्सुखादिस्वलक्षणवदिति । अभिलापसंसर्गायोग्यं हि तत् तेनाशक्यस-मयत्वात् सुखादिलक्षणवदिति । शक्यसमयतया खल्वभिलापसंसर्गयोग्यता व्याप्ता अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । सालीकग्राह्यतायाः प्रतिविकल्पं भिन्नाया व्यावर्तमाना ऽभिलापसंसर्गयोग्यत्वमपि व्यावर्तयतीति प्रतिबन्धसिद्धिः । अपि चेदमलीकमगोव्यावृत्तिरूपं वा तद्धर्मो वा । अगोव्यावृत्तिरूपं चेत् । न तदसिद्धौ गवि शक्यं ग्रहीतुम् अगोश्च गोनिषेधात्मेति गोसिद्धिमपेक्षत इति दुरुत्तरमितरेतराश्रयत्वं तद्धर्मत्वे वा गोत्वमेवास्तु भाविकं तद्धर्मो विधि-रूपः कृतमलीकेनाविधिरूपेण । तद्धर्माणां तद्भाविकत्वसाधनं च निराकृतं तस्य च भावाभावसाधारण्यमुपपादितं तद्विस्तराद्बिभ्यतोऽपि बहुतरवि-स्तरे पतिताः स्म इत्यास्तामेतन्नास्तिकमानोपमर्दनमिति । उपचारतो न
व्याघात इति चेदिति शङ्कायाः परिहारवार्त्तिकम्]। मुख्यासंभवादिति । ३३१ । १४
सर्वत्र मुख्यपूर्वक उपचारो वा समारोपो वा दृष्टः तव तु राद्धान्तेन विधिविषयः कश्चिदस्ति मुख्यः शब्दो वा विकल्पो वा सर्वस्य निवृत्तिगो-

चरत्वात् । न चाध्यवसेयो विधिः संभवतीत्युपपादितमधस्तादिति भावः ।
न चान्यापोहपक्ष उपचारो युक्तः उभयोः प्रधानशब्दत्वादिति । न हि
सिंहत्वं नाम किं चिदस्ति सिंहव्यक्तिषु यन्माणवके न स्यात् । अपि
तु प्रचण्डकारित्वादिव्युदासो माणवके नास्तीति सिंहव्यक्तिष्विव माण-
३३२ । ७ वके ऽपि सिंहशब्दो मुख्य एव स्यादित्यर्थः । किं गौरगौरिति । अश्वादि-
रित्यर्थः । प्रैष्यप्रत्ययपूर्विका प्रैषस्य प्रैषविषये प्रवृत्तिः संप्रतिपत्तिः अङ्ग-
व्यतिरिक्तस्य चाङ्गिनः सेनावनबहुत्वसंख्यादीनां भवद्भिरभ्युपगमादित्यर्थः ।
क्रियारूपत्वाच्चापोहस्य विषयो वक्तव्य इति । कर्म विषयः क्रियाया-
स्तद्वक्तव्यमित्यर्थः । कथमन्यविषयादिति । कथमन्यविषयादपोहादगो-
विषयाद् गवि प्रतिपत्तिरिति । अथागोरिति । अस्ति हि का चित् क्रिया
या ऽन्यस्यान्यविषया । यथा विधानमात्मनो ऽर्थः विषयं चेत्यर्थः । निरा-
करोति । केन गोरिति । क्रिया हि चेतनानां प्रयत्नपूर्वा भवति । अपोह-
लक्षणा च क्रिया निषेधरूपा निषेधश्च प्राप्तिपूर्वकः न हि गोरगोत्वं केन-
चित्प्रसञ्जितं यत्प्रेक्षावता व्यपोह्येतेत्यर्थः । कथं चागवीति । अगवीति
पदेन यो ऽयं प्रतिषेधो नासौ गोप्रतिपत्तिमन्तरेण भवतीत्यर्थः । अध्यासा-
नुपपत्तेरर्थप्रत्ययो न युक्त इति । अपोहरूपो ऽर्थप्रत्ययो न युक्त इत्यर्थः ।
किमपोहो वाच्यो ऽथावाच्य इति । अपोहादिशब्देनेत्यर्थः । यदि वा-
च्य इति । स्वरूपेणैवापोहो वाच्यो न चापोहापोहेनेत्यर्थः स्यादेतत् ।
यद्यन्यापोहेन शब्दो न वर्तते कथं तर्हि द्व्यादिविशेषेष्वनेकशब्द एकापो-
हेन वर्तते । न ह्यपानेकत्वं नाम गोत्वमिव किं चिदस्ति सामान्यमित्यत
आह । अनेकमिति चास्य पदस्य द्व्यादिविषयत्वात् । सामान्या-
धिगतावेकत्ववर्जितसंख्यात्वसामान्याधिगतौ विशेष आपयितव्यः । संख्या-
त्वसामान्यमेवैकत्ववर्जितं तच्च द्व्यादिविशेषाधिगतिहेतुर्न पुनरन्यापोहमात्र-
मित्यर्थः । न ह्यसति सामान्यशब्दादेकत्ववर्जितसंख्यासामान्यवाचकादने-
कशब्दाद् विशेषाश्रयणे अन्यापोहमात्राद्विशेषाधिगतिरिति योजनीयम् ।
ब्राह्मणादिशब्दानामपीयमेव गतिः । तत्रापि पुंस्त्वसामान्यमेव ब्राह्मण-
३३४ । ६ शब्दार्थ इति । नीलोत्पलशब्दयोश्च प्रधानत्वादिति । अनीलानुत्पलव्यु-
दासौ हि प्रधानौ नीलोत्पलशब्दावाहतुः न ह्येतयोरस्ति विशेषणविशेष्य-

भाव: परस्परासंबन्धादिति भाव: । एतेन नीलोत्पलशब्दयोरस्मिन्सिद्धान्ते
प्रधानार्थत्वेन व्युत्पादनेन राजपुरुषशब्दो व्याख्यातो प्रधानत्वेन चाप्यरा-
जपुरुषव्यवच्छेदयोर्नावच्छेद्यावच्छेदकभाव: नापि स्वस्वामिभाव इत्यर्थ: ।
सामानाधिकरण्ययोश्चेति । शब्दविकल्पयो: परमार्थसद्वस्तुसंस्पर्शासंभवादि-
त्यर्थ: ॥

व्यक्ति-र्ति: (सू. ६४) ॥ यत्र हि व्यक्त्याकृतिजातीनां समावेश-
स्तत्र व्यक्तिनिर्द्धारणायेदं लक्षणम् । तेनाकाशाद्यनवरोधे ऽपि न दोषस्त-
त्राकृतेरभावादिति भाष्यमतम् । यथा ऽऽह भाष्यकार: न सर्वं द्रव्यं
व्यक्तिरिति । यद्यपि गुरुत्वादय: सामान्यगुणास्तथा ऽपि गुणान्तरेभ्यो
व्यावर्त्तमाना गुणविशेषा इत्युच्यन्ते । अव्यापिन इति । सर्वगतस्य द्रव्यस्य
परिमाणं व्यवच्छिन्दन्ति । मूर्च्छिता: परस्परं संयुक्ता अवयवा यस्य तन्मूर्च्छि-
तावयवम् । कथं पुनरित्यादिभाष्यमाक्षिपति वार्तिककार: । अधिगतत्वादि- ३३४ । १४
ति । स्वरूपावगमपूर्वकत्वाद्वाक्यप्रतिपादनस्य स्वरूपावगमो ऽपि तन्त्रान्त-
रीयकत्वात्सिद्ध इत्याक्षेपाभिप्राय: । निराकरोति । न निमित्तत्रैविध्ये
सति तद्विशेषविषयज्ञापनार्थत्वात् । प्रकृतस्य शब्दप्रवृत्तिनिमित्तानां
त्रैविध्ये सति तद्विशेष एव विषय: तज्ज्ञापनमर्थ: प्रयोजनं यस्य स तथोक्त: ।
एतदुक्तं भवति सिद्धं कृत्वा भेदमभिधेयत्वं त्रयाणां प्रतिपादितम् । संप्रति
स एव भेद: प्रतिपाद्यतइति । सूत्रमिति । बहूनामर्थानां सूचनादिति
भाव: । अत्र भाष्यव्याख्यानमुपन्यस्यति । व्यज्यतइति । दूषयति एतत्तु
नेति । व्यक्ति: पदार्थ इत्येतत् प्रकृतं तत्र यथा ऽवयविनो व्यक्ते: पदार्थत्व-
मेवम् आकाशादीनां चोत्क्षेपणादीनां च तत्तथा लक्षणं व्याख्येयं यथा सर्वं
संगृह्यते अन्यथा सूत्रकारो ऽकुशल: स्यात् तदर्थमाह । वयं तु ब्रूम इति ।
अत्रेदं व्याख्यानम् । व्यक्तिरिति लक्ष्यनिर्द्देश: शेषं लक्षणम् । गुणविशेषा इति
द्वेधा समास: गुणाश्च विशेषाश्चेति प्रथमो विग्रह: तेनाकृतिर्निराकृता संगृही
ताश्च रूपादयो भवन्ति । तथा ऽप्युत्क्षेपणादिव्यक्तेरसंग्रह इति द्वितीयो
विग्रह: । गुणेभ्यो विशेषा गुणविशेषा: गुणेभ्यो व्यावृत्ता उत्क्षेपणादय इति
यावत् । तथा ऽपि न द्रव्यं संगृह्यतइत्यत आह । आश्रय इति । तच्छब्दा-
ध्याहाराद् गुणविशेषाश्रयो द्रव्यमित्यर्थ: । प्रतिपदमिति । गुणा इति च ३३५ । १६

विशेष इति चाऽऽश्रय इति चेति पदानि । अथ वा गुणविशेषाणामाश्रय इति गुणा रूपादयः विशेषाः कर्माणि गुणेभ्य इत्यर्थात् । तेषामाश्रयश्चेति द्वन्द्व एव तेषामित्यर्थाद्गम्यते । नच मूर्च्छन इति मूर्च्छनं संबन्ध इह चासौ समवाय इति ।

आकृ-ख्या (सू. ६५) ॥ जातिश्च जातिलिङ्गानि च जातिलिङ्गानि तान्याख्यायन्ते यया सा आकृतिः । शिरःपाण्यादिव्यूह आकृतिर्जातिं मनुष्यत्वादिकमाचष्टे । शिरोनासिकाललाटचिबुकादीनां शिरोऽवयवानां व्यूहो मनुष्यत्वजातिलिङ्गं शिर आचष्टे । **शिरसा पादेन गामनुमिन्वन्तीति** भाष्यम् । यद्यपि गोत्वं प्रत्यक्षमेव नाकृतिव्यङ्ग्यं तथाऽपि विप्रतिपद्यमानं प्रत्युच्यते अनुमिन्वन्तीति न पुनः सर्वा जातिराकृत्या लिङ्ग्यत इति । मृत्सुवर्णरजतादिका हि रूपविशेषव्यङ्ग्या जातिर्नाकृतिव्यङ्ग्या ब्राह्मणत्व द्विजातित्तु योनिव्यङ्ग्या आज्यतैलादीनां जातिस्तु गन्धेन वा रसेन वा व्यज्यते । अत एव न सार्षपादीनां तैलत्वमस्ति तद्व्यञ्जकयोर्गन्धरसयोरभावात् । भाक्तस्तु तैलवद्प्रयोगः क्षीरजातिरपि रसव्यङ्ग्यैव अत एवाभिक्षायाः क्षीरत्वं न तु वाजिनस्य तद्व्यञ्जकस्य रसभेदस्य वाजिने ऽभावाद् जामिक्षायां च भावादिति ॥

समा-तिः (सू. ६६) ॥ प्रसूत इति प्रसवः समानबुद्धिर्भिन्नेषु प्रसोषी या जातिः सा ऽवश्यं समानप्रत्ययं प्रसूते न पुनर्या समानप्रत्ययं प्रसूते सा जातिः । पाचकादिषु व्यभिचारादिति । व्यक्त्याकृतिभ्यां भेदकत्वमात्रेण चेतलक्षणं न तु सर्वथा वेदितव्यम् । यस्तु वैयात्यात्प्रत्यक्षे ऽपि विप्रतिपद्यते

३३६ । १८ तं प्रत्यनुमानान्याह । **गवादिष्वनुवृत्तप्रत्यय इति** । व्यपदेश इति संबन्धिना संबन्धान्तरस्य विशेषणं पुरुषो व्यपदिश्यते राज्ञ इत्यनेनेति । **गोर्गोत्वानुवृत्तिप्रत्यया इति** । पूर्वमनुवृत्तप्रत्ययमात्रं पक्षीकृतम् इह तु गोर्गोत्वानुवृत्तिप्रत्यय इत्यपौनरुक्त्यम् । **कीर्तित इति** । यथा* लिङ्गं विवक्षितमनन्तरत्वात् । अन्यच्च यथालिङ्गं प्रत्यय इति । नपुंसकमनपुंसकेनेति नपुंसकत्वं नाशङ्कनीयमिति ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायां द्वितीयाध्यायस्य द्वितीयमाह्निकम् ।

द्वितीयो ऽध्यायः समाप्तः ॥

---

* यथालिङ्गमिति ३ पु॰ पाठः ।

अथ भाष्यं परीक्षितानि प्रमाणानि प्रमेयमिदानीं परीक्ष्यत-
इति । वृत्तानुकीर्तनं प्रमेयपरीक्षां वक्ष्यमाणां प्रति वृत्तायाः प्रमाणपरीक्षाया
हेतुभावं दर्शयितुम् । प्रमाणेन हि प्रमेयं परीक्ष्यते नान्येन न च तदपरी-
क्षितं प्रमेयपरीक्षायै प्रभवति । तत्प्रमाणपरीक्षा हेतुः हेतुमती प्रमेयपरी-
क्षेति । द्वादशविधं प्रमेयं तत्कस्मात्प्रथमत आत्मैव परीक्ष्यते न प्रमेयान्त-
रमित्यत आह । तत्रात्मादीत्यात्मा विचार्यत इति । आत्मैव हि
प्रमेयेषु प्रथममुद्दिष्टो लक्षितश्चेति तदनुरोधादात्मैव प्रथमं परीक्ष्यते न
प्रमेयान्तराणीति । अत्र च यद्यपि स्वरूपेणात्मन्येव परीक्षां प्रतिजानीते
तथा ऽपि लक्षणपरीक्षाद्वारेण लक्ष्यपरीक्षणात् लक्षणपरीक्षैव द्रष्टव्या । यथा
चेयमात्मलक्षणपरीक्षा तथोपरिष्टाद्दर्शयिष्यते । तदेतद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे ।
आनन्तर्यादिति । किं पुनः प्रयोजनं प्रमेयपरीक्षायाः न हि निष्प्रयोजनं ३३८ । ३
परीक्षन्ते प्रेक्षावन्त इत्यत आह । यद्विषयो ऽहंकार इति । अहंकार
इत्यात्मादिविषयं मिथ्याज्ञानं निर्दिशति । शरीराद्यभेदेनात्मदर्शनं खलु
संसारं प्रवर्तयतीत्युक्तं द्वितीयसूत्रे । अनेन प्रमेयपरीक्षायाः प्रयोजनवत्त्वं दर्शि-
तम् । अत्र भाष्यकारेण विचारपूर्वरूपः संशयो दर्शितः । किं देहेन्द्रिय-
मनोबुद्धिसंघातमात्रमात्मेति । संशयकारणं चोक्तं व्यपदेशस्येति ।
यद्यपि वृक्षप्रासादयोरवयविसमुदाययोरन्ययोरेवावयवेन समुदायिना च व्यप-
देशस्तथा ऽप्यवयव्यभावं समुदायं च समुदाय्यनतिरिक्तं मन्वानस्य परस्योदा-
हरणं द्रष्टव्यम् । तदेतद्वार्त्तिककार आक्षेप्तुं पृच्छति । किं पुनरस्येति । उत्तरं
किं शरीरेति । आक्षिपति नेति । समानधर्मणो धर्मिणो दर्शनात्संशयो न पुन-
र्व्यपदेशनादित्यर्थः । समाधत्ते नेच्छादिसूत्रेति । इच्छादयो हि कार्यत्वाल्
लिङ्गमात्मन इति दर्शितम् । तान्येव तु लिङ्गानि दर्शयत्येवितारं परीक्षन्ते ।
किं देहेन्द्रियव्यतिरिक्त एभिस्तेभ्यः सिध्यति आहो स्विदभिन्न इति युक्तो
विचारः । अपि चायमात्मशब्दाभिधेयो धर्मी सर्वतन्त्रसिद्धः केवलमस्य
शरीरेण सह भेदाभेदे वादिनां विवाद इत्याह । अविप्रतिपत्तेश्चेति ।
ननु चात्मासत्त्वे परैः प्रमाणान्यनात्मवादीन्युपन्यस्तानि तत्र कथं न
तत्सत्त्वे विप्रतिपत्तिरत आह । असत्त्वप्रतिपादकप्रमाणाभावाच्चेति । ३३९ । ५
आश्रयासिद्धो न भवति यो धर्मिणि विप्रतिपद्यते न हि धर्मिणि विप्रतिपद्य-

मानस्यास्ति किं चित्प्रमाणं सर्वस्य तस्याश्रयासिद्धेरप्रमाणत्वात् । अभावस्य
च भावाधीननिरूपणस्यात्यन्तासद्भावानिरूपणेनानिरूपणात् । तस्माद्धर्म्य-
भाववादी न लौकिको न परीक्षक इत्युन्मत्तवदुपेक्षणीय इति भावः । धर्म्य-
३३९ । ६ सिद्धिवादिनां प्रमाणमुपन्यस्यति न नास्तीति । निराकरोति । तत्र
नास्त्यात्मेति । यत्पुनरपरे समादधुः अनादिवासनोद्भूतविकल्पपरिनिष्ठि-
तः । शब्दार्थस्त्रिविधो धर्मो भावाभावोभयाश्रयः । भावाश्रयो यथा नील-
मिति अभावाश्रयो यथा घटविनाशमिति उभयाश्रयो यथा ऽमूर्तमिति ।
अमूर्तं हि भवति विज्ञानं भवति च घटविनाशम् । तस्मिन्बाह्यानुपादाने
साध्ये ऽस्यानुपलम्भनम् । तथा हेतुर्न तस्यैवाभावः शब्दप्रयोगत इति ।
सो ऽयमात्मविकल्पो बाह्योपादानो न भवतीति । यथा नीलविकल्पो
बाह्यनीलोपादानः नैवमात्मविकल्पो बाह्योपादान इत्यर्थः ।

तत्रैवं भवान्प्रष्टव्यो जायते । किमात्मविकल्पस्य बाह्योपादान-
त्वमात्रं प्रतिषिध्यते किं बाह्यात्मोपादानत्वम् । पूर्वस्मिन् सिद्धसाधनं मा
भूदात्मविकल्पो बाह्यनीलाद्युपादानः किं नः छिन्नम् । उत्तरस्मिंस्तु कल्पे क्वायं
बाह्यात्मा सिद्धः यदुपादानत्वं विकल्पस्य प्रतिषिध्यते । सिद्धश्चेत् क्वापि
नास्यात्यन्ताय प्रतिषेधः । असिद्धश्चेत् कथमप्रतीतस्य निषेधः । प्रतीतो
विकल्पे बाह्ये निषिध्यते चैत्र इव गेहे चत्वरतले निषिध्यत इति चेत् ।
एवमपि यत्र प्रतीतस्तत्र न निषिध्यते यथा भवद्भिरेवोक्तं न तस्यैवाभावः
शब्दप्रयोगत इति । बाह्यश्चात्मा विकल्पेन नोपदर्शित इति प्रसक्त्यभावान्न शक्यो
निषेद्धुम् । अप्रदर्शितोऽप्यध्यवसित इति प्रसक्त एवेति चेत् । ननु विकल्पस्य को
ऽयमध्यवसायो नाम ग्रहणादतिरिक्तः ग्राह्यस्य स्वाकारस्य वा ऽऽलीकस्य वा
बाह्याध्यारोप इति चेत् । न बाह्या ऽविषया विकल्पा बाह्यमारोपयन्तीति
चित्रम् । न हि आरोपविषयारोप्ये अजानन् आरोपयितुमर्हतीत्यसकृदावे-
दितम् । अपि च अलीकं प्रतीयमानं यथा न निषेद्धुं शक्यं प्रतीयमानत्वा-
देवमस्य बाह्यत्वमपि । मिथ्यात्वात्प्रतिषिध्यत इति चेत् । तत्किमलीकमपि
सत्यं यत्तदुल्लङ्घ्य बाह्यत्वं प्रतिषेद्धुमध्यवसितो ऽपि बाह्यमेवग्रहस्तद-
ध्यवसायो न प्रसञ्जक इति न निषेधगोचरः । न च ज्ञानाकार आत्मा
परमार्थसन् बाह्यत्वेनारोप्यमाणः प्रतिषिध्यत इति सांप्रतम् । किमात्मनो

सर्वथा बाह्यस्याग्रहे तत्समारोपासंभवात् । अत्यन्तासतश्च बाह्यस्य
ानानात्मनो ग्रहे तथाविधेनासता विज्ञानानात्मना विज्ञानग्राह्येण
मपराद्धं येन तद्ग्राह्यो न स्यादिति विज्ञाननयो दत्तजलाञ्जलि: प्रसज्येत ।
चायमात्मा पूर्वापरकालावस्थायी क्षणिकविकल्पाकारो भवितुमर्हति येन
ाकारो बाह्यत्वेन प्रतिषिध्यते तस्मादन्यत्र दृष्टमन्यत्र समारोप्य प्रतिषि-
तइति युक्तं स च समारोप: क्वचित्स्वकारणप्रभव: क्वचित्प्रतिषिध्यते
न्द्रियादिदोषादुत्पन्नरजतज्ञानस्य शुक्तिकायां नेदं रजतमिति । क्वचित्तु
ाहार्यो यथा नेह चैत्र इति । तस्मादात्मनो देशकालान्तरे वस्तुनि
ल्पनं विज्ञाने चासंभवादत्यन्तासतो न समारोप: तदभावादात्मन्येव
स्ति अस्ति चेत्कथमत्यन्ताय निषेध: । तस्मादात्मा नास्तीति पदयो-
घात: । यद्यप्यात्मा नास्तीति पदानि तथाऽपि नास्तीत्यस्यैकपदत्वं
त्वित्वा पदे इति द्विवचनोपपत्ति: । पद्यते गम्यतेऽनेनार्थ इति विव-
ना पदसमुदायोऽपि पदमुच्यते । यद्यपि घटादीनां देशान्तरादौ निषे-
तथाऽपि आत्मनोत्यन्ताय भविष्यति न हि प्रतिषेधान्तरधर्ममवश्यं
षेधान्तरमनुबध्नातीत्यत आह । सर्वत्रायमिति । उपपादितमेतदध- ३३९ । १४
द् यथा नानारोपितप्रतिषेधो यथा चाननुभूतमशक्यमारोपयितुमिति न
चिदात्मन्यन्याधारत्वमुक्तं स्वातन्त्र्यादात्मन: सामान्यादयस्तु पिण्डा-
रतन्त्रनिरूपणा: पिण्डाद्याधारा इति । पृच्छति किमयमिति । यन्न
चिदस्ति तदत्यन्तमसद् यथा शशविषाणं तथा चायं तस्मादत्यन्त-
न्निति भाव: । उत्तरं न नास्तीति । न तावन्न क्वचिदस्तीति वाक्य-
मानं स्वरूपेण निषेधति देशरूपविशेषप्रतिषेधात् । शङ्किता आह ।
यं वाचोयुक्तिरिति । उत्तरवाद्याह । एषा वाचोयुक्तिरिति । एषा
प्रमाणार्था । तदर्थमाह । यच्चयथाभूतमिति । न हि पदार्थानां सत्ता
त्वलेन व्याप्ता येन देशवत्त्वं निवर्तमानं तां निवर्तयेदिति भाव: । न च ३४० । ३
लविशेषप्रतिषेधोऽपीति । कालान्तरप्रतियोगी एकैक: काल: काल-
ष: तत्प्रतिषेधोऽप्यात्मन्ययुक्त: न हि यथा घटादिष्ववच्छेदार्थ:
: तथा नित्यआत्मनि । प्रध्वंसाभाववान् घट: खल्वासीन्न तथाऽऽत्मा
ाभाववान् घटो भविष्यति न तथा आत्मा । अतीतप्रागभावेऽनागतप्र-

ध्वंसः घटो वर्त्तमानो न च तथात्मा तस्मान्नास्यावच्छेदाभेन त्रैकाल्य-
मुपावर्त्तते । अतीतानागतव्यपवृक्तवर्त्तमानक्रियाव्यङ्ग्यः कालो ऽस्ति सच
नित्यानां यतो ऽस्त्यात्मा विद्यते व्योमेति तस्मादवच्छेदकत्रैकाल्याभावः न
त्रैकाल्यप्रतिषेधः । अतीतानागतव्यपवृक्तक्रियाव्यङ्ग्यस्य च वर्त्तमानस्याप्र-
३४० । ७ तिषेधत्वाद् नात्मनि कालप्रतिषेध इति स्थितम् । आत्मप्रतिषेधं
चेति । आत्मेति हि पदं लोकसिद्धं पठ्यते ह्यनेन कश्चिदर्थः येन न
कश्चिदर्थः पठ्यते तदपार्थकं भवितुमर्हति । किमसतः सता साधर्म्यमि-
ति । नहि भवतां सिद्धान्ते पूर्वापाख्यारहितमसत्प्रमेयमस्तीति भावः । अथ शरी-
रादेरात्मत्वं कल्पितं निषिध्यते शरीरादयो नात्मान इति तत्राह आत्मसा-
मान्यं चेति । अथ शरीरादीति । अहंकारस्तावत्परमार्थतः शरीरादिविषयः
स्थूलो ऽहं गौरो ऽहमिति प्रत्ययात् । तमिममात्मनि कल्पयित्वा विपर्य-
स्यति तदनुरूपं व्यपदिशति व्यवहरति च । सो ऽयं विपर्ययः प्रतिषिध्यते
नास्त्यात्मेति । निराकरोति । एवं शरीरादीति । न ह्यहंकारसमारोपवि-
षयसत्त्वमनभ्युपगच्छतः समारोप उपपद्यते तस्मात्तत्प्रतिषेधतो व्याघात
इत्यर्थः । चतुर्णामुपादानरूपत्वात् तमस इति । रूपरसगन्धस्पर्शा-
श्चत्वारो घटादिरूपेण परिणतास्तेषामुपादानरूपं तम इति उपादीयत इत्यु-
पादानम् । उपादेयरूपत्वादिति क्व चित्पाठः स तु सुगमः । सो ऽयं
वात्सीपुत्रीयाणां वैभाषिकाणां सिद्धान्तः तेन विरोध इत्यर्थः । सुगममन्यत् ।
अथायं भावप्रतिषेध इति । न जन्मभावप्रतिषेधो ऽपि तु आत्मनो
भावः सत्ता प्रतिषिध्यत इत्यर्थः । स्वतन्त्रस्य धर्मस्य समवायादन्यत्वादर्श-
नादिति । निकायो देवमनुष्यतिर्यगादीनामनेकतराधर्मैर्व्यावस्थितः संघातः
तद्विशिष्टाभिरित्यर्थः । कार्यं कारणं वेति । यदि विषाणमवयवस्तदा
कारणं यदि तु केशनखादितुल्यत्वेनानारम्भकत्वान्नावयवस्तदा कार्यं तस्मा-
त्तत्प्रभवतीति । उक्तमप्यर्थं पुनर्विकल्पयन् पर्यनुयोगार्थमाह । इदं शश-
विषाणं नास्तीति ब्रुवाण इति । सामान्यप्रतिषेधो विषाणसंबन्धमात्रप्रति-
षेध इति । विशेषप्रतिषेधः कार्यकारणभावलक्षणसंबन्धप्रतिषेध इति ।
३४४ । ४ विषयस्वभावभेदानुविधायीति । अहमिति विज्ञानं मानसं विष-
स्यात्मनो यः स्वभावभेदः कर्तृत्वभोक्तृत्वलक्षणो जाने ऽहं भुञ्ज इत्या-

दित्सदनुविधायि । एतदुक्तं भवति न केवलमात्मस्वरूपमात्मज्ञानस्य विषयस्तथा सति परसमवेतक्रियाफलशालित्वाभावेनात्मनः कर्मत्वाभावेनाकर्मतया तद्व्याप्यज्ञानस्यापि निवृत्तिप्रसङ्गात् । यदा तु धर्मवदात्मविषयं ज्ञानं भवति तदा धर्माणां परसमवेतक्रियाफलशालितया तद्व्याप्तस्य ज्ञानस्यापि निवृत्तिरिति । आमातिरिक्तात्मधर्मकर्मा आत्मानमपि गोचर- ३४४
यतीति सूक्तं विषयस्वभावभेदानुविधायीति । अहंकारालम्बनेति । आलम्ब्यते अनेनेत्यालम्बनं ज्ञानमहंकारेण च विषयिणा विषयमुपलक्षयति । द्योतयति ननु भवत्यहं गौर इति । परिहरति न भवतीति ब्रूम इति । न व्यपदेशमात्रं देहाद्यतिरिक्तात्मसद्भावबाधनमस्माभिरुक्तं येनानैकान्तिकं भवेत् । अपि त्वनुभवः । स च न शरीरादिष्विदमो विषयेष्वस्ति । अपि त्वसंभिन्नेदंविषयो ऽहंप्रत्ययः शरीराद्यतिरिक्तविषय एवास्ति । स चात्मा शरीरादयस्तु मतुल्योपादभेदोपचाराद्वा ऽहमा विषयीक्रियन्ते । ममात्मेति तु व्यपदेशमात्रं न पुनः शरीरादिष्विव ममकारस्तत्र मुख्यो भेदेनाप्रतिभासनात् । राहोः शिर इतिवत्तु ममकार आत्मनि द्रष्टव्यः । अत एवाह । ममप्रत्यये त । न पुनर्ममकारमात्रं तस्मात्सर्वं रमणीयम् । विरुद्धा प्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिर्बोधिनेति यावत् । कः साधनार्थ इति कः साधनशब्दस्यार्थः । अथानुपलब्धिरपि नास्तीति । भावरूपो धर्मो ऽपि विरुध्यते नासद्रूप उभयोः समानशीलत्वादित्यर्थः । निराकरोति कः साधनार्थो ऽनुपलब्धेरिति । असत्यास्तुच्छाया अनुपलब्धेः कः साधनस्वरूपो ऽर्थ इत्यर्थः । शङ्कते । अथ कल्पितस्येति । नानुपलब्धिस्तुच्छा किं तु तत्त्वान्तरं सत् सा तु कल्पिताश्रयतया नाश्रयासिद्धेत्यर्थः । एतद्विकल्प्य निराकरोति । कथं कल्पितस्येति । न हि तात्त्विक्यनुपलब्धिः परमार्थसदाश्रया कल्पितसत्त्वस्य धर्मिणो धर्मो भवितुमर्हतीत्यर्थः । द्वितीयं कल्प-
माशङ्कते । अथासत्त्वेनेति । निराकरोति । सिध्यत्यनुपलब्धिरिति । ३४५
असत्त्वेन कल्पितस्य पारमार्थिकं सत्त्वमनुमन्तव्यम् । असत्यसत्त्वकल्पनाया अयोगात् । तथा च भावाश्रयानुपलब्धिस्तात्त्विकी सिध्यत्येव । यदर्थं त्वेषा तदेव पारमार्थिकमसत्त्वमात्मनो न सिध्यति असत्त्वस्य काल्पनिकत्वाभ्युपगमाद्बद्धिरित्यर्थः । अपि चायमसत्त्वेन सन्तमात्मानं कल्पयित्वा ऽत्यन्ता-

सत्त्वमनुपलब्धेरस्य साधयितुमध्यवसितः । तच्चास्य सधर्मेणानुपलब्ध्या न सिध्यति । न जातु स्थाणुधर्मेण कल्पितेन पुरुषे स्थाणुत्वं पारमार्थिकं शक्यं
३४६ । ३ साधयितुमित्याह । किमर्थं चायमात्मेति । रूपादिशब्देभ्योऽन्यत्वे सतीति । यदि हि पदत्वादित्युच्यते रूपादिशब्दैरनैकान्तिकं स्यादत उक्तम् । रूपादिशब्देभ्यो ऽन्यत्वे सतीति । यद्येकपदत्वादित्युच्येत रूपादिशब्दैरनैकान्तिकं स्यादत उक्तं रूपादिशब्देभ्यो ऽन्यत्वे सतीति । तथा ऽपि रूपविज्ञानवेदनासंज्ञासंस्कारा इत्ययं शब्दो रूपादिवाचको यः शब्दो रूपं वेदना संज्ञा विज्ञानमित्यादिस्ततो ऽन्यो ऽसमस्तादन्यः समस्त इति तेनानैकान्तिकत्वमत उक्तमेकेति । तेन रूपादिवाचकपदव्यतिरिक्तं यदेकपदं तद्रूपादिव्यतिरिक्तस्य वाचकं यथा घटादिपदं तथा चात्मपदं तस्मात्तदपि तथेति । एतेनेति । आत्मशब्दसाध्यत्वेनैवासंभिन्नेदंप्रत्ययो ऽहंप्रत्ययो व्याख्यातः । शङ्कते असिद्ध इति । घट इति रूपादय एवैकोदकाहरणावच्छिन्ना उच्यन्ते । न तु रूपाद्यतिरिक्तो घटो नाम कश्चिदस्तीत्यर्थः । निराकरोति । अत्रोक्तमिति । उपादेयरूपत्वात्तमस इति । यथा दायइति देयमुच्यते एवमुपादायेत्यनेनोपादेयमिति । सविषयत्वं सद्विषयत्वं सिद्धान्तिनोक्तमिति मन्वानश्चोदयति । तमःशब्दस्य सविषयत्व इति । यद्यप्यभावविषयत्वे ऽपि न निर्विषयत्वं तथा ऽपि देशकाभिमानमनुविदधानः परिहरति । न सूत्रार्थेति पुनर्दृष्टान्तो नास्तीति । पूर्वमात्मानुपकारकत्वे साध्ये दृष्टान्ताभाव उक्तः पुनरिहोच्यत इत्यर्थः । देशयति । अथात्मशब्द इति । यो यो वर्णात्मकः स सर्वो ऽनित्यविषयो यथा घटादिशब्दः तथा चानित्यत्वे सति तद्विज्ञानमेव स्यान्नात्मेति फलत आत्मप्रतिषेध इत्यर्थः । एतदपि दूषयति तथा ऽपीति । नित्यशब्दस्तावन्नित्यमाचष्टे अन्यथा न तत्प्रतिषेध इत्यर्थः । शङ्कते अथेति । सिद्धसाधननिवृत्त्यर्थं शरीरादिव्यतिरिक्तविषय इति । निराकरोति तथा ऽपीति । रूपादिस्कन्धपञ्चकातिरिक्तं नास्तीति भवतां राद्धान्तस्तदतिरिक्ताभ्युपगमेन विरुध्यत इत्यर्थः । यदि
३४८ । ४ विवक्षितार्थव्यतिरेकेणेति । वादिनो हि शरीरेन्द्रियबुद्धिवेदनासंघातव्यतिरिक्तपारार्थ्यं विवक्षितं परार्थाश्चक्षुरादय इति ब्रुवतो न संघातपरार्थत्वं तच्चेह पक्षधर्मताबलात्सिध्यदस्याभिप्रायेण व्याप्यते न तु साक्षाद्विवक्षितं तद्बुद्धि-

शाभिप्रायव्याप्तं विवक्षितमारोप्य यद्यनन्वयविरोधौ दृश्येते ततः सर्वानुमा-
नोच्छेदः एतच्चेश्वरसिद्धौ निपुणतरमुपपादयिष्यते । अथानुमानेन बाध्यत- ३४८ । १०
इति । संघातत्वानुमानमेषामभिप्रेतविपरीतसंघातपरार्थत्वपक्षो व्यवस्थालक्ष-
णानिष्टप्रसङ्गरूपतर्कसहायमस्य बाधकं प्राणादिमत्त्वानुमानं वेति । एकदेशेन
च एकदेशान्तराणामिति ब्रुवतो वार्तिककारस्य गृहप्रासादादयो नावय-
विनो विजातीयानामनारम्भकत्वादित्यभिमतम् । अकार्यकारणभूतानां
चेति । यथा हि कालाक्षीं गामीक्षितवतः स्वस्तिमत्यां गवि भवति प्रतिसं-
धानं न चैतयोरस्ति कार्यकारणभाव इत्यर्थः । एवं चैतन्यं त्वात्मनः
स्वातन्त्र्ये सत्यव्यवस्थानाच्चक्षुरादिवदिति *हेतुः प्रमाणसंशयविपर्यय-
स्मृतिषु योऽनुस्यूत एक उपलभ्यते स चेतनः स्वातन्त्र्ये सत्यव्यवस्थानात् ।
यस्त्वचेतनो नासौ स्वातन्त्र्ये सत्यवस्थितो यथा चक्षुरादिरिति व्यतिरेकी
हेतुः । यद्यव्यवस्थानादित्येतावन्मात्रमुच्येत ततो मनसाऽनैकान्तिकं स्यादत
उक्तं स्वातन्त्र्ये सतीति । अथ वा कृतमव्यवस्थानेन स्वातन्त्र्यमेव केवल-
मस्तु चैतन्यसाधनमित्याह । नाचेतन आत्मेति । आत्मेति प्रमाणसंशय-
विपर्ययस्मृतिष्वनुस्यूतमनुभूतम् उपलक्षयति । निराकृतमप्यर्थं प्रकारान्तरेण
पुनरुपन्यस्य निराकरोति । पृथिव्यादिनित्यत्वसाधन इति । भाष्यं
भिन्ननिमित्ताविति । भिन्नमिन्द्रियं निमित्तं ययोः अनन्यकर्तृकौ आत्मैक-
कर्तृकौ समानविषयौ द्रव्यमेकं विषय इत्यर्थः । पूर्वपक्षसूत्रम् ।

न वि—त्(सू. २) ॥ यद्भावाभावानुविधायिनौ ज्ञानभावाभावौ तच्चे-
तनम् । इन्द्रियभावाभावानुविधायिनौ ताविति तदेव चेतनमिति भावः । सिद्धा-
न्तभाष्यं संदिग्धत्वादहेतुः अनन्यथासिद्धावन्वयव्यतिरेकौ कारणत्वमात्रे
प्रमाणं न तु कर्ता न चेतनश्चेतनं करणमित्यपेत्यर्थः । विषयव्यवस्थानं च
विरुद्धमिन्द्रियादीनामचैतन्यस्य साधनादित्याह । यथोक्तमिति ।

तद्य—षः (सू. ३) ॥ सर्वज्ञ इत्यस्य विवरणं सर्वविषयग्राही सर्वे-
षामिन्द्रियाणां च ये विषयास्तद्ग्राही इन्द्रियान्तराणि प्रमाणान्तराणि च पुनर्व्य-
वस्थितविषयाणि तेनार्वागपि सर्वज्ञ इति सिद्धम् । तत्रेदमभिज्ञानमिति ।

---

* व्यतिरेकीत्यधिकः ३ पु· पाठः ।

च्छाधारत्वं चिह्नमभिज्ञानमुच्यते तच्चाप्रत्याख्येयमनुभवसिद्धत्वात् । चेतन-
वृत्तमभिज्ञानप्रत्याख्येयमुदाह्रियतइति योजना । अनियतपर्य्यायमनियतक्रममि-
त्यर्थः । अनेकविषयमर्थजातमिति । अनेकपदार्थो विषयो यस्यार्थजातस्य
तत्तथोक्तम् । क्व चित्पाठो ऽनेकविषयमर्थजातमिति स सुगम एव । आकृति-
मात्रं त्विति । सामान्यमात्रमित्यर्थः । तदेतच्चेतनवृत्तं देहादिभ्यो व्याव-
र्तमानं तदतिरिक्तं चेतनं साधयतीति स्थितं नेच्छाद्याधारत्वं देहादीना-
मिति । सूत्रान्तरमवतारयति भाष्यकारः इतश्च देहादिव्यतिरिक्त आत्मा
न देहादिसंघातमात्रमिति ।

शरीर-चात् (सू. ४) ॥ प्राणातिपाते पातकाभावप्रसङ्गादिति
अयं यद्यपि भूतचैतनिकानां नानिष्टप्रसङ्गस्तथा ऽपि शाक्यान्प्रति द्रष्टव्यः
ते हि प्राणातिपातकृतं पातकमिच्छन्ति । एवं च न बुद्धिरात्मेति वक्ष्ये
देहादिपक्षयं विचिन्ताभिसंधित्वात्पुंसां यदि कश्चिद्भूतचैतनिकः प्राणातिपात-
कृतं पातकं नेच्छेत्तं प्रति दूषणं भवत्येवमर्थमिति मन्तव्यम् । वार्तिकम् ।
३५३ । १५ अकृतकृताभ्यागमनाशदोष इति । येनाकृतं कर्म प्राणातिपातः तस्य पात-
काभ्यागमो येन च कृतं तस्य नाश इत्यर्थः । शास्त्रचोदितं फलमनुष्ठातरीत्य-
यमुत्सर्गो यत्र पुनः शास्त्रमन्यस्य फलमाह यथा श्राद्धे वैश्वानरीयेष्ट्यादौ
तत्र भवतु पुत्रकृतस्य श्राद्धस्य पितृगामि फलं पितृकृताया वा जातेष्टेः पुत्रगामि
फलमिति । भावना स्मृतिहेतुः संस्कारः । यस्कायेति । येन कायेनोपल-
क्षितः कश्चिच्चित्संतानः स कायान्तरवर्त्यपि फलं भुङ्क्त इत्यर्थः । एकनिमि-
त्तानां प्रत्ययानां प्रतिसंधानादिति । उक्तमेतद् यथा नर्तकीभ्रूलताभङ्गे
एकस्मिन् बहूनां प्रतिसंधानमिति । सर्वावस्थोपलब्धेरिति । सर्वावस्थासु
बीजावयवानामुपलब्धेः परमाण्ववस्थत्वे त्वनुपलम्भः स्यात् । तस्मान्न बीजा-
वयवाः पच्यमानाः अङ्कुरोत्पत्तौ परमाण्ववस्था भवन्ति । अपि त्ववयविन
एव पच्यन्तइत्यर्थः । परमाण्ववस्था बीजावयवा न बीजत्वादिजातिविशेष-
न्तमारब्धुमर्हन्तीत्युक्तं सिद्धान्तिनेति मत्वा देशयति । यदि तर्हीति । परि-
३३५ । १३ हरति नानेनैवोक्तोत्तरत्वादिति । प्रतिसंधानाय बीजत्वजातीयानवयवान्
लक्षितुमस्माभिर्बीजावयवानां परमाण्वन्तो विभागो निषिद्धः कल्पादौ त्वारम्भे
परमाणूनां न प्रतिसंधानमस्ति न हि पूर्वसर्गे ये बीजमारेभिरे सांप्रतमपि

तस्यारभन्ते नान्यइति प्रतिसंन्धाननियमः अपि त्वन्येभ्यो ऽपि भव-
न्तीति भावः । पेलुकाठःशङ्कते । आमध्यात्पाकानुपपत्तिरिति चेत् । ३५५ । १९
परिहरति नाप्रतिबन्धादिति । सान्तराण्येवावयविद्रव्याणीत्यर्थः ।
अथायमवयवानुप्रवेशो द्रव्यस्य विनाशकः कस्मान्न भवतीत्यत आह ।
यदि चायमवयवानुप्रवेश इति । भाजनगतानामपां भाजनविनाशे ऽव-
स्थानमेव न स्यात् । सान्तरत्वे तु तावत्य एवापो भाजने स्यन्दन्ते याव-
तीभिर्बहिः शीतस्पर्शोपलब्धिर्भवति मात्रया च तत्र कालपरिपाकवशाद-
नवस्थानमपि विनाशे तु सहसानवस्थानमपां भाजनगतानां भवेदित्यर्थः ।
अव्यवहिते द्रव्ये स्फटिकभाजने न तुल्योपलब्धिरिति शङ्कते । सुखी स्या-
मिति तत्क्रियेति चेत् । यद्यपि विशरारवः स्कन्धास्तथा ऽप्यनाद्य-
विद्यावासनावशो ऽयमेकमहंकारास्पदं सत्त्व*मित्यभिमन्यमानः सुखी भवेयं
दुःखी मा भूवमिति तृष्णाकृ प्रवर्ततइत्यर्थः । निराकरोति तस्यानुभू-
तत्वादिति । यथा च क्षणिकानां विज्ञानानां परस्परवार्तानभिज्ञतया
न प्रतिसंधानक्षमत्वं तथोपपादितमस्माभिरात्मलक्षणावसरइति । नानाग-
तानामनुत्पत्तेः सत्त्वादिति । न च ब्रह्मचर्यादिपरिपाकसहितेन ज्ञान-
क्षणेनासमर्थो ज्ञानक्षणो जन्यते स च न ज्ञानान्तरं प्रसूतइत्यनागता-
नुत्पत्तिरसमर्थस्य च क्षणस्य स्वभावतो विनाश इति युक्तम् । असमर्थक्ष-
णोत्पादस्येव सहकारिसापेक्षत्वानपेक्षत्वानुपपत्तेः । यथा चैतत्तथा क्षणभङ्ग-
भङ्गावसरे उपपादयिष्यते ।

तद त् (सू. ५) ॥ वैनाशिको नैयायिकपक्षवत्सांख्यपक्षे ऽपि हिं-
सातत्फलानुपपत्तिमापादयतुं हिंसां तत्फलसंभवं पूर्वपक्षयति । इयं तु
हिंसेति । व्यक्तेरिति । सदेव कार्यं कारणेन व्यज्यते न त्वसत् क्रियतइत्यर्थः ।
परिहरति नेति । त्रिविधो ऽप्ययं धर्मलक्षणावस्थापरिणामो नित्याद् धर्मिणो
न भिद्यते इति परिणामानित्यत्वं धर्मिनित्यत्वेन विरुध्यते । अविरोधाय
वा धर्मिणो नित्यत्वाभ्युपगमे वैनाशिकपक्षोक्तदोषप्रसङ्ग इत्यर्थः । गुण इति ।
अणुत्ववक्रत्वे खलु गुणौ प्रचयसंयोगविभागविशेषौ सत्येव द्रव्यारम्भकसंयोगे
तदवयव्यवयवन्तावनुभूयेते इति । तदेतद् नैयायिकपक्षदूषणं सांख्यपक्षे ऽप्यापाद्य

---

* सत्वं नित्यमिति २ पु· पाठः ।

३५९ । ६ नैयायिकं पृच्छति । अथात्मनो नित्यस्येति । नैयायिक आह । सुखदुःखे इति । नित्यादात्मनो व्यतिरिक्ताभ्यां पुण्यपापाभ्यामात्मधर्माभ्यामनित्याभ्यामात्मधर्मावेव सुखदुःखे जन्येते इत्यर्थः । एतदुक्तं भवति । नित्यस्यानित्यधर्माधानमेवोपकारो न तु नित्यस्वरूपकरणं येन तदनित्यं स्यात् । धर्मश्च धर्मिणो भिन्नो न तु धर्मिस्वभावः । यथा च भेदाविशेषे सत्यपि वह्निधूमयोरेव कार्यकारणभावो न वह्निकमेलकयोर्वस्तुस्वभावनियमात् । एवं भेदाविशेषे ऽपि आत्मनः पुण्यपापयोरेव धर्मधर्मिभावो नात्माकाशयोः पुण्याकाशयोर्वेति शेष-

११ । १४ माषमचोक्तं विस्तरस्तु क्षणभङ्गभङ्गे भविष्यतीति । नानेकान्तादिति । वाद्यभिमतपरमाणुनित्यत्वग्राहिप्रमाणाद्भावेनानेकान्तिकत्वमुक्तं न तु बोद्धुराद्धान्ते नित्यः परमाणुरिति । अत एवापरितोषेणान्यथाविघ्निमाह । धर्मश्चानित्यत्वमिति । नद्युतां चोपलादीनामवस्थानादिति । नास्ति विनाशप्रत्यये विनाशे ऽस्ति किं चित्प्रमाणम् । उपलादिषु चावयवविभागविनाशाभ्यां प्राग् न विनाशो ऽनुभूयते क्षणभङ्गभङ्गस्य मिवेत्स्यतइति भावः । आरब्धकार्याणां द्रव्यान्तरानारम्भिका इति । अवयव्यारम्भकात्संयोगाद्विद्र उक्तः । विक्रियायां च दृष्टान्ताभाव इति । धर्मोत्पादमन्तरेणाविनश्यतो धर्मिस्वरूपस्य विक्रियायामित्यर्थः । शङ्कते यद्येवमिति । यदेवंभूतो विकारः यादृशो घटादीनां श्यामतानिवृत्तो लोहितोत्पादे विकारस्तादृशो नात्मन इति यदि शङ्कसइत्यर्थः । निराकरोति । आत्मन्यपीति । न बाह्येन्द्रियग्राह्य एव विकारो ऽपि तु धर्मान्तरोत्पादमात्रं तच्चात्मन्यप्यस्तीति ।

न का–तु (सू. ६) ।। वैकल्यं वा प्रमापणं वेति । यथा शरीरमुपघ्नन् हिनस्त्येवं चक्षुराद्युत्पाटयन् हिनस्त्येवेति । पृच्छति कुत एतदिति । स्वरूपतो हिंसासम्भवे भाक्ती हिंसा न युक्तेति वैनाशिकस्याभिसन्धिः । अतः हिंसाफलोपभोगस्येति । वैनाशिकस्यापि विशराकूणां भावानां न स्वरूपहिंसा कारणजन्येति विलक्षणोत्पादो हिंसेति वक्तव्यं तच कारणव्यापारसम्भवात् तथा च तथापि हिंसा भाक्तीति भाक्तत्वस्योभयपाक्षिकत्वाद् यस्मिन्पक्षे कृतहानमकृताभ्यागमदोषो नास्ति स पक्षो ऽभ्युपेतव्यः । अत्र

३६१ । २० नित्यात्मपक्षः तस्मात्पारिशेष्यात्तत्सिद्धिरिति । ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नानां

समवायः कर्तृत्वमिति । उपायतद्व्यापारयोरनभिज्ञो हि चिकीर्षन्नपि न करोति एवमभिज्ञो ऽप्यचिकीर्षन् तथा चिकीर्षन्नप्यलसतया अप्रयतमानो न करोति । सुखदुःखसंवित्समवाय इति । स्वसुखदुःखेति द्रष्टव्यम् । ३६१ । २०
अस्ति हि परकीयसुखदुःखसाक्षात्कारो योगिनां न चैते भोगिन इतश्च देहादिव्यतिरिक्त आत्मा कुतः ।

सव्य-त् (सू. ७) ॥ तत्र मानसमनुव्यवसायलक्षणं प्रत्यभिज्ञानं साक्षात्कारो दर्शयति । तमेवैतर्हीति । व्यवसायं बाह्येन्द्रियजं प्रत्यभिज्ञानमाह । स एवायमर्थ इति । अस्यैव चानुव्यवसायः पूर्वः । तदेतद्वसुरे-णेनाक्षिपति ।

नैक-त् (सू. ८) ॥ समाधत्ते ।

एक-त्वम् (सू. ९ ॥ विनाशाविनाशलक्षणविरुद्धधर्माध्यासान्नानात्वमित्यर्थः । आक्षेप्ता ऽऽह ।

अव-तुः (सू. १०) ॥ समाधाता आह ।

दृष्टा-धः (सू. ११) ॥ तृतीयं व्याख्यानमाह ।

अथ वा एकविनाशस्यानियमादिति । एकत्वे चक्षुषो विनाश-नियमो न स्यात् । सव्यस्यैव चक्षुषो न दक्षिणस्येति । एकत्वात्सव्यविनाशे दक्षिणस्यापि नाशप्रसङ्गात् । दृश्यते चायं नियमः । तस्माद् द्वावर्थौ पृथगावरणौ पृथगुपघातौ चेति । अपि च यदि चक्षुरेकं सव्येन नासावंशेनावपीडितं ततोऽङ्गुल्या ऽवपीडितं यथैकं भिन्नमिवावभासयति । अवपीडने निवर्तमाने भिन्नावभासौ तावर्थौ संदधातीति । तथा नासावंशावपीडितं भिन्नमिव दर्शयेत् तन्निवृत्तौ संदध्याद्वेत्याह । अवपीडनाच्चैकस्य चक्षुष इति । रश्मिभेदाद्विषयसन्निकर्षस्य भेद इत्यर्थः । अङ्गुल्यवपीडितेन चक्षुषा दृष्टान्तेन विरोधादित्यर्थः । एकविनाशेनेतरविनाशो वा दृष्टान्तः । तेन विरोधादिति । स खलु दृश्यमानश्चैकान्तावधारणाद्दर्शयेति दृष्टान्त इति सूत्रार्थः । तदेतत्प्रकरणं वार्तिककारो दूषयति । सिद्धत्वादनारम्भ ३६२ । ८
इति । युक्तौ ऽन्यः समुच्चयः शास्त्रे । अयमभिसन्धिः । काणस्तथा न पश्यति पिहितैकलोचनो वा यथा ऽविकलेन्द्रियः । तत्र यदि सव्यदक्षिणाधिष्ठानभेदभिन्नं चक्षुर्न चेतद् द्वयमणुना मनसा युगपदधिष्ठातुं शक्य-

मित्यन्यतरदधिष्ठेयम् । तथा च सर्वे एवैकैकेन चक्षुषा पश्यतीति पिहितैकलोचनेनातुल्योपलम्भः अविकलाचस्य स्यात् । न चैवमस्ति एकत्वे तु तदुभाभ्यामधिष्ठानाभ्यां विनिर्यत्क्व चिदपि मनसा ऽधिष्ठितमेवेत्यविकलाचस्य न विकलाचवदुपलम्भप्रसङ्गः । तस्मादेकमनेकाधिष्ठानं चक्षुरिति ।
३६३ । २ प्रकरणविरोधश्चेन्द्रियपञ्चत्वादिति । न चैतदेकस्मिन् शरीरे चात्याभिप्रायं प्राणादीनां व्यक्तीनां चतसृणां व्यक्त्यन्तरेण समभिव्याहारोपपत्तेर्न तु जात्या न हि भवति ब्राह्मणयुधिष्ठिरावागताविति किं तु ब्राह्मणराजन्याविति वा वशिष्ठयुधिष्ठिराविति वा । विनष्टे ऽप्येकस्मिन्नधिष्ठाने यो ऽविनष्टो ऽवशिष्यते तेन प्रत्ययमात्रं कारणस्येव भवति । न च नासावंशावपीडितेन सर्वेषां सर्वदा सर्वत्र द्विचन्द्रवद्विभ्रमप्रसङ्गः । आगन्तुकमवपीडनं भ्रमहेतुर्नौत्पत्तिकमिति कार्यदर्शनात्कल्प्यते । तदेवं प्रतिसन्धानद्वारेणात्मनि प्रत्य प्रमाणयित्वा अनुमानमिदानीं प्रमाणयति । अनुमीयते चायमिति । विप्रतिपन्नं हि प्रति सन्धानमुक्तं परमार्थतस्तु अनुभवानुसारमार्गो ऽयमिति मन्तव्यम् ॥

इन्द्रि–त् (सू. १२) ॥ कस्य चिदम्लचिरबिल्वादेरनुभूतस्य तेन सहचरितं रूपं वा गन्धं वा ऽनुभवति । अथ तत्सहचरितं रसमनुस्मरति स्मृत्वा चेच्छति इच्छातो रसनेन्द्रियविकारो दन्तोदकसंप्लवलक्षणः प्रवर्तते तद्दर्शनाच्चास्येच्छानुमीयते इच्छया च स्मृतिः सेयं स्मृतिरसत्यात्मनि सर्वेन्द्रियविषयवेदिनि न भवितुमर्हतीति । अस्याक्षेपसूत्रम् ।

न स्मृ–त् (सू. १३) ॥ स्मृतिरात्मानं कारणत्वेनावगमयेत् विषयत्वेन वा । न तावत्कारणत्वेन तस्याः संस्कारकारणत्वात् । न विषयत्वेन स्मर्तव्यविषयत्वात् । स्मृतात्र तस्मादिन्द्रियान्तरविकारोत्पत्तिरित्यर्थः । समाधत्ते ।

तदा–धः (सू. १४) ॥ असत्यात्मनि स्मृत्यनुत्पत्तिं दर्शयित्वा स्मर्तव्यार्थविषयैव स्मृतिर्नात्मविषयेति पूर्वपक्षिणो ऽवधारणं खण्डयति ।

अपरिसंख्यानाच्च स्मृतिविषयस्येति (सू. १५) ॥ मानसानुव्यवसायजनितसंस्कारकारणासु चतसृष्वपि स्मृतिषु नार्थमात्रं विषयो अपि तु मानमातृमेयानि सर्वएव विषयाः । चतुर्षु वाक्येषु एकत्र ज्ञातं मितं

कारकान्निष्कृष्टा यथा अमुष्मिन् मम ज्ञानमभूदिति अगृह्यमाणो ऽप्यर्थः स्मृति-
सन्निधापनादमुष्मिन्नित्युच्यते । कारकादनिष्कृष्टाप्येकच पूर्वापरीभूतभावनाप्रधा-
ना ज्ञानक्रिया गम्यते अज्ञासिषमहममुमर्थमिति । अन्यच तु ज्ञानभावने कार-
कादनिष्कृष्टे कर्तृप्रधाने यथा ज्ञातवानहममुमर्थमिति । अन्यच ज्ञानभावने
कारकादनिष्कृष्टे कर्मप्रधाने यथा ऽसावर्थो मया ज्ञात इति । समानार्थं भा·
मिति । ज्ञानज्ञेयज्ञातृप्रकाशनं समानमित्यर्थः । एवं तावदगृह्यमाणे ऽर्थे
स्मृतिः प्रदर्शिता अथ प्रत्यक्षे ऽऽर्थे स्मृतिः प्रदर्श्यते । अथ प्रत्यक्षे ऽर्थ-
इति । स्मृतिरिति प्रत्यभिज्ञानमाह स्मृतिच्छायावाहित्वात् । अद्राक्षमि-
ति । पूर्वार्थमर्थदर्शनं परामृषति तेनार्थदर्शनानुभवः कल्प्यतामनुभवकल्पना
तु कुतस्त्येत्यत आह । न खल्वसंविदिते स्वे दर्शने इति । अपि त्वर्थद-
र्शनं तद्दर्शनं च संविदिते एवेत्यर्थः । कुत एतदित्यत आह । एतदद्राक्ष-
मिति । यस्मादनुभवपुरस्सरं यदचाद्राक्षमिति भवति नूनं तचानुभवप्रथा
ऽप्यभूदिति कल्पनीयमित्यर्थः । इतो ऽपि न शरीरगुणः स्मृतिः बाल्ये
अनुभूतस्य वार्धके स्मरणात् । अन्यद्धि बालशरीरमन्यच्च वृद्धशरीरमिति ।
आस्तां तावत्प्रत्यभिज्ञानं सादृश्यमपि दुर्विज्ञानम् । न च परमाणूनां चैतन्यं
ते हि प्रत्येकं वा चेतयेरन् मिलिता वा । पूर्वस्मिन् कल्पे अनेकचैतन्ये एक-
स्मिन् शरीरे नेकमित्यनियमो भवेत् । न हि नानाचेतनानामेकमत्यनियमो
दृष्टः मिलितानां तु चैतन्ये परमाणूनामावापोद्वापभेदेन मेलकस्य नानात्वा-
त्स एवान्योपलब्धस्यान्येन स्मृत्यभावप्रसङ्गः । तस्मान्न शरीराधारा चेत-
नेति । परेषां कारिकां दूषयति वार्तिककारः । एतेन न तच्चक्षुषि नो ३६६ । १
रूपइति प्रत्युक्तम् । आत्मनः पारिशेष्यात्सिद्धेः स्मृत्याधारत्वव्युत्पाद-
नेनेत्यर्थः । यचाधिकरणे तज्ज्ञानं निष्ठितं भवेन्न तदधिकरणमस्ति न च
नास्तीति व्याहतम् । स्यादेतद् नायं विशेषप्रतिषेधो न चक्षुषि विज्ञानं न
रूपइति किं तु ये चक्षुराद्याश्रयं विज्ञानं मन्यन्ते तन्मतं प्रतिषिध्यते ।
आधारवत्त्वं तु न प्रतिषिद्धुमप्रसक्तत्वादित्यत आह कस्य वेति । अपि चैषा
कारिका आत्माभावविवक्षया प्रयुक्ता आत्मसत्त्वमेव प्रतिपादयन्ती विवक्षि-
तविरुद्धेत्याह । अयं च विज्ञानस्येति । तदेवं भाष्यमतेनेन्द्रियान्तरवि-
कारादिति सूत्रं व्याख्याय वार्तिककारः स्वमतेन व्याचष्टे अथ वैकस्येति । ३६६ । ९

उक्तमेव प्रतिसंधानं पुनरिन्द्रियान्तरविकारद्वारेण दर्शयति सूत्रं यथा च प्रतिसंधानं देहेन्द्रियादिव्यतिरिक्तमात्मानं प्रतिपादयति तथा ऽधस्तादेव

३६६ । १० विवृतमित्याह । उक्तन्यायमिति । मतिः स्मृत्यनुमानादिज्ञानम् । यद्यपि चेदं प्रातिस्विकसंस्कारादिकारणकं तथाप्यवश्यमेतेनेन्द्रियजेन भवितव्यं ज्ञानत्वाद्रूपादिज्ञानवदिति तच्चेन्द्रियमसति चक्षुरादौ भावान्मतेश्चक्षुराद्यतिरिक्तं मन इत्युच्यते । ननु भवतु करणान्तरं मनः तत्तु कथमिन्द्रियान्तरसहकारि कथं चाणुपरिमाणमित्यत आह । तच्च ज्ञानायौगपद्यलिङ्ग-

भा. मिति । वार्त्तिकं यदि सर्वं विज्ञानं ससाधनमुच्यते मनस्यपीति । न च तच्च मन एव करणमात्मनि वृत्तिविरोधादिति तदन्यस्य करणत्वे तज्ज्ञानायापीन्द्रियान्तरमुपादेयमित्यनवस्था चक्षुरिन्द्रियवत्त्वे तु मनावधि संस्काराद्येव कारणमस्तीति कृतं मनसेति भावः । परिहरति ओमितीति । यथा कारणसत्तया कार्ये जनितं कारणं ज्ञायते एवं मनःसत्तया मनोलिङ्गज्ञाने जनितं मनो ज्ञापयति । तच्च लिङ्गजं मनोज्ञानं मनःसत्ताहेतुकं न च स्वात्मनि वृत्तिविरोधः न हि मनःसत्तायां मनःकरणं मनोज्ञाने वा मनोज्ञानं करणं येन स्वात्मनि वृत्तिविरोधः स्यात् । केवलं वा मनःस्वज्ञाने करणं येनैकत्र कर्मकरणत्वे स्याताम् । अपि तु मनोज्ञाने लिङ्गज्ञानसहितं मनः करणं तत्स्वरूपं तु लिङ्गज्ञानसाहित्यादिति न स्वात्मनि वृत्तिविरोधः । नाप्येकस्यैव केवलस्य कर्मकरणभाव इति भावः । स्यादेतद् लिङ्गज्ञानसहितस्य मनसः करणत्वे मा भूदेकस्यैव कर्मकरणभावः स्वरूपेण कर्मत्वाद् लिङ्गज्ञानसाहित्येन च करणत्वात् । यदा तु योगिना प्रत्यक्षेण मनो गृह्यते तदा कथमेकस्य कर्मकरणभाव इत्यत आह । यस्य तु मनः प्रत्यक्षमिति । शास्त्रार्थभूताभ्युदयनिःश्रेयसोपयोगिनं परलोकं परिचिकीर्षुः परीक्षाहेतुभूतं संशयमाह । किं पुनरयमिति । अथ वार्त्तिककारः संशयं दूषयन् प्रकरणान्तरारम्भमाक्षिपति । एतस्मिन्नर्थ इति । देहेन्द्रियबुद्धिवेदनाभ्यो व्यतिरिक्तत्वमात्मनो दर्शयता बाल्यकौमारयौवनवार्द्धकभेदे ऽपि चैकात्म्यप्रतिसंधानमर्थादुपपादयता शरीरनाशादूर्ध्वमात्मसद्भावो दर्शितः तावता च नः प्रयोजनं तत्किमवशिष्यते यत्र संशयो यत्कृते च प्रकरणा-

३६८ । ४ रोत्थानमित्यर्थः । समाधत्ते नानारभ्यमिति । सिद्धे ऽपि देहान्तरा

बाल्यादिषु चानुगमे किमयमात्मा आ शरीरोत्पत्तेरा च प्रायणाद्यावद्दे-
हानभावी आहो स्विदुपरते ऽपि देहादिसंताने ऽनुवर्तत एवेत्येष
ऽद्यापि न निराकृत इति तन्निरासायेदं प्रकरणमारभ्यत इत्यर्थः ।
देहभेदादिति । ल्यब्लोपे पञ्चमी बाल्यकौमारयौवनवार्धकदेहभेदम-
पीक्ष्य प्रतिसंधानादस्यावस्थानं सिद्धमित्यर्थः । वार्त्तिकम् । अभिप्रे-
विषयप्रार्थनाप्राप्ताविति । अभिप्रेतविषयप्राप्ताविति वक्तव्ये प्रार्थना- ३६८ । १४
म् इष्यमाणतमत्वं सूचयति । नेष्यमाणप्राप्तौ हर्षो ऽपि त्विष्यमाणत-
यो तेनाभिप्रेतविषयस्य प्रार्थनायां सत्यां प्राप्तावित्यर्थः । हानाशक्यते-
विषयेण विषयिणीं बुद्धिमुपलक्षयति । अनिष्टो विषयो मरणादिस्तस्य
कारणं हि व्याघ्रादिस्तस्योपनिपातः सन्निधानं तस्मिन्सति व्याघ्रादिजिहा-
शक्यहानमेतदिति बुद्धिर्भयं सा हि कस्यापि जनयति । इष्टविषयवि-
सति तत्प्राप्त्यशक्यप्रार्थना शोकः । तस्यैव पुरुषस्य यः प्राप्य-
:तच प्रार्थना शोकः य इष्टो विषयः प्राप्तुमशक्यस्तच प्रार्थना इदं
पपद्यतां भवत्विति इत्थंभूता चेयं प्रार्थना न स्वरूपेण शोक इत्यत
। इष्टविषयवियोगे सतीति । अनर्हत्वेनेति यावत् तदयमर्थः ।
वियोगे तत्प्राप्त्यशक्यताज्ञानं शोक इति । अनर्हत्वेन प्राप्त्यशक्यताज्ञानं
तः सूचयति । प्रत्ययबुद्धिनिरोध इति । प्रत्ययग्रहणेन ग्रहणमात्रमु-
च्यते । तदनुगृहीतः स्मृत्यनुगृहीतः । तदनुसंधानविषय इति ।
संधीयत इत्यनुसंधानं स्मृते यदनुसंधेयं तद्विषय इत्यर्थः । तथा ऽपि
प्रत्यभिज्ञयोरविशेष इत्यत आह । वर्तमानस्य विषयस्य दृश्यस्य
विषय इति । दृष्टो हि निरालम्बनो बालः स्खलन्मातुरङ्कात्पतन-
निष्टसाधनत्वमनुस्मृत्येदं च पतनमिति परामृश्य तस्यानिष्टसाधनत्वम-
य सद्यन्मातुर्मङ्गल्यमुरःसूत्रं विक्षिप्य हस्तौ वेपमान उपाददानः
मानसी चेष्टया भयशोकावनुमीयेते इत्यर्थः । दृष्टेन विशेषितत्वादि-
दृष्टशब्देन विशेषितो व्यवस्थापितः कार्यकारणभावो न शक्यो व्युद-
मित्यर्थः । अथात्मन उत्पत्तिनिरोधानुमानमिति । यद्विकारि ३७० । १०
त्पत्तिनिरोधधर्मकं दृष्टं यथा पद्मं तथा चात्मा तस्मादनित्य इत्यर्थः ।
धर्मोपजननमात्रं विकारः स आकाशादिष्वपीत्यनैकान्तः धर्मधर्मिणोश्च

भेदान्न धर्मोपजननापायौ धर्मिणि युज्येते इति नानित्यत्वानुमानं विकारात् । अस्माकं स्वात्मनित्यत्वे ऽनुमानमस्तीत्याशयेन नित्यत्वानुमानमाह ।
३७० । ११ तन्न युक्तमिति । सर्वदा ऽमूर्त्तत्वादिति । घटादयो ऽप्येकस्मिन् क्षणे भवन्त्यमूर्त्ताः परिमाणविशेषो हि मूर्त्तिः न च द्रव्यसमानकालोत्पत्तिर्गुणानामिति तन्निवृत्त्यर्थं सर्वदेत्युक्तम् । पद्मात्मकानां पद्मादीनां विकाराः पद्मात्मकविकारा इति सामान्यतो ऽधिगतस्य विशेषज्ञापनार्थमिति । हर्षादिना सामान्यत इच्छामात्रमवगतं तद्विशेषस्तु स्तन्याभिलाषो रागस्याचोक्त इत्यर्थः ॥

अय-एम् (सू २३)॥ न पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुबन्ध एव प्रवृत्तिकारणम् । अयसो ऽयस्कान्तोपसर्पणे तदभावात् । यदि च बालकस्य पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुबन्धो भवेत् जात्यन्धबधिरादयस्तज्जन्मानुभूतान् गन्धस्पर्शान् जात्यन्तरानुभूतान् रूपस्पर्शादीनपि व्याचक्षीरन्नित्यभिप्रायः । विकल्प्य दूषयति । किमिदमिति । यौवनाद्यवस्थायां चेतनस्य प्रवृत्तिः क्षीरादौ पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुबन्धहेतुका प्रतीतेति बाल्यावस्थायामपि चेतनस्य तद्धेतुकैव भवितुमर्हति तेन हेतुना चेतनप्रवृत्तेः स्वाभाविकसंबन्धावगमाद् वह्निनेव धूमस्य । एवं व्यवस्थिते यत्र स्मृतेः कार्यं दृश्यते तन्मात्रविषयैव बालस्य स्मृतिरनुमीयते नान्यत्र । न च य एकं स्मरति तेनापरमपि स्मर्तव्यमिति कश्चिन्नियमहेतुरस्ति येन जात्यन्धबधिरादयो रूपादिभेदान् व्याचक्षीरन् अदृष्टपरिपाकोद्बोधितस्य संस्कारस्य तन्नियमेन नियमोपपत्तेः । [illegible]त्वे ऽपि चानुभूतेषु कस्य चिदेव स्मरत्यात्मा न सर्वस्येति । भाष्यं न च स्तन्याभिलाषलिङ्गमन्यदिति । स्तन्याभिलाषो लिङ्गमस्य निमित्तान्तरस्य तत्तथोक्तम् । अन्यत्र लोष्टादौ लोष्टादेरिति यावत् । षष्ठीसप्तम्योरभेदार्थत्वात् । एतदुक्तं भवति लोष्टादेरन्यस्यायस्कान्तप्रवृत्त्यभावाद् अयसश्च सनिमित्तमुपसर्पणमिति पूर्वं व्याख्यातम् । संप्रति त्वन्यथा व्याचष्टे अयसः खल्वपीति । निपातसमुदायः कल्पान्तरं द्योतयति । पूर्वानु-
३७२ । ८ भूतविषयानुचिन्तनमिति । एकविषयः स्मृतिप्रवाहो विजातीयप्रत्ययासंभिन्नश्चिन्तनं तच्चानुभवस्य पश्चाद्भवतीत्यनुचिन्तनं न च तत्स्मृतिमन्तरेण भवति न हि तत्र प्रवाहः प्रवाहिणं विना ऽस्ति तदेवानुचिन्तनं पूर्वानुभूतविषय-

नार्थः सङ्कल्पः प्रार्थना सङ्कल्पः स च पूर्वानुभूतविषय इत्यर्थः। अथास्मिन्नेव जन्मनि इन्द्रियजो विषयानुभवो ऽन्वयव्यतिरेकावधारितेष्टोपायतासहकारी प्रमाद् रागहेतुर्न भवतीत्यत आह वार्तिककारः। न विषयावगमास- ३१२। ९ ङ्खितेति। तदनेन पूर्वानुभवश्च विषयाणामन्यस्मिन् जन्मनीति यं व्याख्यातम्। अत्रायमुदितानुवाद इति भाष्यम्। तस्यार्थः दनमिदं चोद्यम्। अयस्कान्तदृष्टान्तेन चोद्येन तथा ऽपि तस्यानुवादो र्शनार्थः। पूर्वमयस्कान्तो निदर्शनमिदानीं तु घटादीनामुत्पद्यमानानां पादयो निदर्शनमिति तदर्थमित्यर्थः। चोद्यस्योदितानुवादत्वात्परिहारो दितानुवाद एवेति। तन्मयत्वाद्राग इति। अभ्युपेत्याऽदृष्टकारणत्वं ादीनां परिहृतं परमार्थतस्तु तन्मयत्वाद्राग इत्यर्थः। स्यादेतद् दि पूर्वाभ्यस्तस्मृत्यनुबन्धाद्रागादीनामुत्पादो हन्त मनुष्यजन्मान्तरं प्राप्त- भावस्य मनुष्यजन्मोचितानां भावानामानन्तर्यात्तदनुरूपा एव रागा- भवेयुर्न करभभावानुरूपाः करभजातेरस्य विजातीयजन्मसहस्रव्यव- त्वादत आह। जातिविशेषाच्चेति। कर्मणः संस्कारोद्बोधकत्वात्कर- त्यर्थेन कर्मणा जन्मसहस्रव्यवहिता ऽपि करभभावनोद्बोध्यते नानन्तरा मनुष्यभावना प्रायणाभिभूतेति भावः। ननु सगुणद्रव्योत्पत्तिवदिति धनपक्षे मा भूदनैकान्तिकापादनपक्षे तु को दोष इत्यत आह वार्तिक- रः। अनैकान्तिकपक्षे सूत्रं न कस्मात् नोक्तोत्तरत्वात्। उक्तोत्त- ३१३। १ नद्यत इति। अपि च मनुष्यत्वेन तुल्यत्वे ऽपि प्रज्ञामेधाप्रकर्षनिकर्ष- दर्शनात् प्राग्भवीयाभ्यासकल्पना अद्यत्वे ऽपि हि शास्त्राभ्यासस्तद्गो- प्रज्ञामभिवर्धयन्नन्वयव्यतिरेकाभ्यामनुभूयते सो ऽयमिह जन्मन्यकृत- स्त्राभ्यासस्य तद्विषयः प्रज्ञामेधातिशयः प्राग्भवीयाभ्यासातिशयं स्वका- मवगमयति जनस्य तिर्यगादिजातिशतव्यवधानपरिम्लानप्राग्भवीयसंस्का- प्रज्ञामेधानिकर्ष इति कल्पनीयं तस्मान्नित्यस्यात्मनः कर्माविद्यानि- यनो ऽनादिरेषो ऽनेकविधशरीरपरिग्रहपरित्यागप्रवाहो ऽपवर्गान्त इति द्धम्॥

आत्मानन्तरमुद्दिष्टं शरीरं परीक्षिष्यमाणो ऽवान्तरसङ्गतिमाह व्यकारः अनादिश्चेतनस्य शरीरयोग इत्युक्तम्। परीक्षोपयोगिनिर्व-

दृष्टसाधनत्वमाह । स्वकृतकर्मेति । परीक्षापूर्वरूपं संशयमाह । किं घ्राणादिवदिति । एकद्वित्रिचतुःपञ्चप्रकृतिकतामाश्रित्य शरीरस्य वादिभेदो ऽयं संशयविकल्पः । अथ वार्त्तिककारः स्वातन्त्र्येण शरीरपरीक्षायां युक्-

३७३ । ८ तिमाह । आत्मानन्तरमिति । भाष्यमतेन सङ्गतिमाह । अथ चेति । अथान्तरसङ्गतेस्तात्पर्यमाह तस्मिन् परीक्ष्यमाण इति । मानुषं शरीरं पार्थिवं गन्धवत्त्वात् पार्थिवपरमाणुवदिति । न कारणं कार्यस्यात्मा तत्कि-यमेकात्मकमित्यत आह । एकात्मकमित्येकस्वभावं स्वो भावो प्रकृतिर्जातिः एकजातीयसमवायिकारणत्वे हि तत्तदेकजातीयं स्याद् नान्यथेत्यर्थः । परोक्तान् हेतूनन्यथासिद्धयिष्यन्प्रथमं तावत्सूत्रद्वयेनाह नानेक-दमवादिभिरिति । परोक्तसाधनमन्यथासिद्धमुक्त्वा बाधकमुक्तं भाष्यकृता तदनुभाष्य वार्त्तिककारो व्याचष्टे । तदिदमनेकप्रकृतीति । पृथिव्युदकाभ्यामारभ्यमाणमगन्धं कारणगन्धस्यैकस्यानारम्भकत्वात् । अयमभिसन्धिः पृथिव्याप्यपरमाणू तावन्नैकं द्व्यणुकमारब्धुमर्हतः तयो रूपरसस्पर्शवत्त्वेन तदारम्भसम्भवे ऽपि गन्धवत्त्वाभावप्रसङ्गात् । एवं पार्थिवाणुसमवेतस्य गन्धस्यैकत्वेनानारम्भकत्वात् । नापि पार्थिवपरमाणुद्वयमेकश्च पाथसीयः परमाणुरित्यणूनामारम्भकत्वे गन्धवत्त्वोपपत्तिरिति साम्प्रतम् । परमाणूनां बहूनामनारम्भकत्वात् । तथा हि त्रयः परमाणवो न कार्यं द्रव्यमारभन्ते परमाणुत्वे सति बहुत्वसंख्यायुक्तत्वात् घटोपगृहीतपरमाणुप्रचयवत् । आरम्भकत्वे तेषां घटोपगृहीतानां कपालशर्कराचूर्णक्रमो घटनाशे नोपलभ्येत । द्व्यणुके च विजातीयानारम्भकत्वे सिद्धे तेनैव दृष्टान्तेनान्यत्रापि विजातीयैरनारम्भो निषेध्यः । एतेन पार्थिवावयवानां महतां पाथसीयैरवयवैः शरीरारम्भः प्रत्युक्तः विजातीयानामनारम्भकत्वस्य दृष्टान्तधर्मिणि विनिश्चयादिति । तदनेन वार्त्तिककृता चातुर्भौतिककल्पा निराकृता

३७४ । १९ इति । यदि पुनरेकैकं कारणं स्यात् ततः किं भवेदित्यत आह । एककारणत्वे त्विति । नित्यं निरपेक्षमेकं कारणमिति सततोत्पत्तिः कार्यस्य भवेत् । कारणविनाशात्तद्विभागाद्वा द्रव्यं विनश्यति न चैकस्य कारणस्य नित्यस्य विनाशो ऽस्ति । न च विभागः तस्य सद्वितीयवस्त्वाश्रयत्वात् एकस्य च द्वितीयाभावात् । विनाशकारणाभावात्कृतकमित्यप्यनुपपन्न-

...यमेकमवयविनि न रूपमारभन्त इत नीरूपो ऽवयवी तथा च रूप-
संस्काराभावेनावयवी नोपलभ्येतेत्यर्थः । स्मृतिरुत्पत्तिरित्यर्थः । न्याय-
सिद्धमर्थं श्रुतिरुपोद्बलयति न पुनरस्य प्रापिका सांख्यराद्धान्तावलम्बनेना-
प्यस्याः कथंचिदुपपत्तेः ॥

उद्देशक्रमानुरोधाच्छरीरानन्तरमिन्द्रियाणां परीक्षां प्रतिजानीते भाष्य-
कारः । **अथेदानीमिन्द्रियाणि प्रमेयक्रमेणे**ति । तत्र परीक्षापूर्वरूपं संश-
यमाह । **किमाव्यक्तिकानि आहो स्विद्भौतिकानी**ति । उपलक्षणं चैत-
त् । यदा ऽपि भौतिकानि तदापि किं कृष्णसारं यत्तदेतदुपलभ्यते तदेवेन्द्रि-
यम् आहो तदधिष्ठानं तैजसमित्यपि संशयो द्रष्टव्यः । **विप्रतिपत्तेः संशयः** ।
तत्र पूर्वः सांख्यनैयायिकयोर्विप्रतिपत्तेः । उत्तरस्तु सौगतनैयायिकयोरिति ।
आव्यक्तिकत्वमाहङ्कारिकत्वं द्रष्टव्यम् । अहङ्काराद्धि बुद्धिविकाराद्वैकारिकादेका-
दशेन्द्रियाणि जायन्त इति हि सांख्याः आव्यक्तिकत्वं त्वव्यक्तस्य मूलकारण-
त्वादुक्तम् । विप्रतिपत्तिबीजं पृच्छति । **कुतः संशय** इति । विप्रतिपत्तिमाह
कारणे कार्योपचारात् । उत्तरं **कृष्णसारे सती**ति । कृष्णसारे सत्युप-
लम्भात् कृष्णसारमेव चक्षुरिति बौद्धाः । **व्यतिरिच्य चोपलम्भात्** ।
तदतिरिक्तं तच्चाहङ्कारिकम् । अहङ्कारस्य विभुत्वेनाप्रतिघातात् । भौति-
कत्वे काचाभ्रपटलादिभिर्भौतिकैः प्रतिघातप्रसङ्गादिति सांख्याः । तत्र
सांख्यमुत्थाप्य बौद्धपक्षं दूषयति । **अभौतिकानी**ति । कृष्णसाराधिक-
ग्रहणे विवक्षिते ऽर्थग्रहणं संपातायातं न तु तदत्र विवक्षितम् अप्रा-
प्यकत्वादिति । घ्राणा अङ्कुरः । नैयायिकः सांख्यं दूषयति ॥

रश्म्य-णम् (सू. ३२) ॥ आहंकारिकत्वे चक्षुर्न प्रतिहन्यते यदि तत्
काचाभ्रपटलान्तरितप्रकाशवत् कुड्यान्तरितमपि प्रकाशयेत् । न चैवमस्ति त-
स्मात्कृष्णसाराधिष्ठानं तेज एव भौतिकं प्राप्य गृह्णाति कुड्यान्तरितं त्वर्थमप्राप्तं
न गृह्णाति । काचाभ्रपटलान्तरिते तु वक्ष्यति । वार्तिकं **किमाव्यक्तिकानि**
तस्य व्याख्यानमाहंकारिकाणीति । **न प्रदीपादिभिरनेकान्तादि**ति । ३१५ । २१
वर्तिदेशस्थेन पिण्डितेन तेजसा प्रदीपेनानेकान्तात् । प्रभा हि विसारिणी
तमर्थं प्राप्य प्रकाशयति न तु प्रदीप इत्यर्थः । **विषयीभावादिति चे**दि-
ति । उत्पादविशेष एव स तादृक् चक्षुरर्थवशयोर्यतो ऽप्राप्तयोरपि विषय-

विषयिभावाद्वेद्यवेदकत्वं न चायं व्यवहितविप्रकृष्टयोरिति न तयोर्वेद्यवेदक-
३७६ । ६ भाव इत्यर्थः । निराकरोति नोक्तोत्तरत्वात् । स एवार्थो विप्रकृष्टो य
विषयः सन्निकृष्टश्च विषय इत्येकस्य विषयीभावस्तदभावश्चायुक्तः धर्मभङ्ग-
श्च निषेत्स्यत इति भावः । अभौतिकत्वं तु व्यापकत्वादिति ।
तद्यथा विज्ञानाद्यभौतिकं महच्चाणु च गृह्णातीत्यर्थः । एकदेशिमतेन
दूषणमाह । न भौतिकेषु प्रदीपादिष्विति । ननु बुद्धिर्यदि महदणोः
प्रकाशनं तत् किमिदानीं सर्वस्यैवाप्रकाशनमित्यत आह । अवधारितस्य
त्वर्थस्येति । न च हानोपादानोपेक्षाबुद्धयो ऽणव्यो महत्यो वेति भावः ।
पूर्वपक्ष्याह नेन्द्रिये ऽपि समानत्वादिति । तदेवमेकदेशिनो ऽसाधारक-
त्वापादने पूर्वपक्षिणा दूषिते सिद्धान्त्याह । अभूतात्मकं व्यापकं चेति ।
सांख्यः शङ्कते । वृत्तिरिति । इन्द्रियाणां वृत्तयो ज्ञानहेतवः प्रतिनियता-
न्तात इत्यर्थः । युगपदनेकग्रहणप्रसङ्गाच्चेति । यद्यपि सांख्यीयराद्धान्ते
दीर्घां शष्कुलीं भक्षयतो युगपदनेकज्ञानोत्पत्तिरभिमता तथा ऽपि क्व चित्
क्रमो ऽपि दृश्यते स न स्याद् वृत्तिमतो ऽवस्थाने तदभिन्ना वृत्तिरप्यवति-
ष्ठत इति तन्मात्राधीनोत्पत्तीनां विज्ञानानां क्रमो न स्यादिति भावः ।
उभयं नेष्यत इति । वृत्तिभ्यो ऽनन्यत्वं वृत्तिमतो नेष्यते नापि वृत्तीनाम-
नन्यत्वं वृत्तिमत इत्यर्थः । भूयो ऽवयवसन्निकर्षानुग्रह इति । इन्द्रि-
यावयवानामर्थावयवैः इन्द्रियावयवानामर्थेन अर्थावयवानामिन्द्रियेण इन्द्रि-
यस्यार्थेनेति । तदनुपलब्धेरिति । नोपलब्धिलक्षणप्राप्तमनुपलभ्यमानं
शक्यमनुमातुं नरविषाणादीनामप्यनुमानप्रसङ्गादित्यर्थः । परिहारः मानु-
मीयमानस्येति । सत्यमनुपलब्धिलक्षणप्राप्तमनुपलभ्यमानं न शक्यमनुमातुं
न तु महत्त्वाद्येवोपलक्षणप्राप्तेरपि तु रूपविशेषो ऽपि । न चासौ विशेष
उद्भवसमाख्यातः कृष्णसाराधिष्ठानस्य चक्षुषो ऽस्तीत्यर्थः । आचार्यदेशीयानां
मतमाह । अपरे त्विति । दूषयति । एवं तर्हीदमिति । यत्रोपलब्धिस्तत्र-
चैतदिति सूत्रार्थः । ततो महत्त्वादिषु मध्ये यत्किंचिदेकं वक्तव्यं सूत्रका-
रेण यत्रोपलब्धिस्तत्रैतदित्येकस्मादेव सिद्धेरनेकोपादानवैयर्थ्यं तस्मादयु-
क्तनायोग्यताभिधानपदं सूत्रम् । ननु यथाश्रुतं महत्त्वाद्युपलब्धिकारणं
३८० । ११ चाक्षुषस्य रश्मेरिति कस्मादयं नोपलभ्यत इत्यत आह । द्रव्य...

। अनेकरश्मिसन्निधाने स्पर्शस्योद्भूतौ सत्यां द्रव्यं दह्येत रूपोद्भूतौ
यं व्यवहितत्वादादौ निपतितेन चक्षुरन्तरेण द्रव्यस्यानुपलब्ध्या भवि-
म् । यद्भुते अथानेकेति । नानानयनावयवैरेको ऽसौ नयनाव- ३८२ । १
ारभ्यतइत्यर्थः । निराकरोति । एवं सतीति । नानानयनावयवैरा-
एको ऽसौ नयनावयवी समग्रासमग्रचक्षुःपुरुषसाधारण इत्युपलब्धि-
्या स्यादित्यर्थः । न हि यद्यस्याभिभावकं तत्तस्य व्यञ्जकमि-
। रात्रौ यद् लोष्टतेजसो ऽभिभावकं दिवा कथं तदेवास्य व्यञ्जकं
तदभावाद्रात्रौ लोष्टतेजो नोपलभ्येत इत्यर्थः । अपिशब्दाद्गम्यत-
। न रात्रावपीति सूत्रगतादित्यर्थः । सो ऽयं चक्षुषो रश्मिः किमभा-
ोपलभ्यते किं वा ऽनुद्भूतेरत्राह भाष्यकारः उपपन्नरूपा चेयमनभि-
क्तितो ऽनुपलब्धिरिति योजना । अनभिव्यक्तितो ऽनुद्भूतेरित्यर्थः ।
हेतुर्बाह्यप्रकाशानुग्रहाद्विषयोपलब्धेः विषयस्य स्वरूपमात्मनो ऽन्यच्च ।
दुक्तं भवति यदुपलब्धौ बाह्यप्रकाशमनुग्राहकमपेक्षते तस्यानुद्भूतेरे-
ुपलब्धिर्न त्वभिभूतेः यथा हेमन्ते विषक्तावयवस्याप्यस्य द्रव्यस्य ।
यं हि द्रव्यं विषक्तावयवं स्वविषयोपलब्धौ बाह्यप्रकाशानुग्रहमपेक्षमाणं
चक्षुरपि च विषयोपलब्धौ बाह्यप्रकाशमपेक्षते निरालोके तस्याप्रवृत्तेः ।
माद्विषयोपलब्धौ बाह्यप्रकाशापेक्षत्वात्तदनुद्भूत्या न प्रतीयते न पुनरभि-
ेति सिद्धं प्रकृतम् । तदेतद्वार्तिककारो व्याचष्टे । तस्य विद्यमानस्ये-
। तमिमं विशेषं मध्यंदिनोल्काप्रकाशादावविद्वान् पृच्छति । कस्मात्पुनर्ना-
स्येति । अत्रोत्तरम् ॥

अभि-त् (सू. ४२)॥ अभिभवनीयस्य रूपमाह । यदुद्भूतरूपमिति ।
धर्म्यमनुद्भूतरूपस्याह । अनुद्भूतरूपश्चेति । अनुद्भूतरूपस्याभिभवाभावे
दर्शनमाह । यदनुद्भूतरूपमिति । बाह्यप्रकाशानुग्रहापेक्षस्य चाभि-
ाभावे निदर्शनमाह । यच्च बाह्यप्रकाशानुग्रहापेक्षमिति । कृष्णसार-
समदित्युच्यमाने प्रसन्नान्धस्यापि कृष्णसारं रश्मिमत्साध्येत तथा चाप-
द्धान्त इत्यत आह । विप्रतिपत्तिविषय इति । तेन विप्रतिपत्तिवि-
: कृष्णसारं रूपं च रश्मिमदिति साध्यनिर्देशः । उपलब्धौ निमित्तत्वा-
ुच्यमाने गन्धादिभिरनैकान्तिकं स्यादत उक्तं रूपोपलब्धाविति । ३८४ । ७

रूपसाक्षात्कार इत्यर्थः । तथा ऽपि सन्निकर्षादिभिरनैकान्तिकमत उक्तं
३८४ । ७ द्रव्यत्वे सतीति । तथा ऽपि मनसा ऽनैकान्तिकमत उक्तं नियतस्य
साधनाङ्गस्येति । असाधारणस्य साधनाङ्गत्वे सतीति । मनसस्तु साधा-
रणस्य साधनाङ्गस्य रूपोपलब्धौ निमित्तत्वम् । साधनं समुदायस्तदङ्गम-
वयवः । अथ चेति । द्रव्यत्वे सति नियतत्वे चार्थप्रकाशकत्वादित्युच्य-
माने घ्राणादिभिरनैकान्तिकं स्यादत उक्तं स्फटिकाद्यव्यवहितेति ।
मानुषं चक्षूरश्मिमदिति । रूपाद्युपलब्धिनिमित्तत्वादिति । सावधा-
रणं रूपादीनामेवेति । तेन न मनसा ऽनैकान्तः । तथा ऽपि सन्निकर्षेणा-
नैकान्त इत्यत उक्तमप्राप्तिस्वभावत्वइति । इतरच्च मेतिकानीन्द्रि-
याणि चक्षूरसनत्वग्घ्राणानीत्यर्थः । तथा ऽपि श्रोत्रस्य रूपं न चाप्यतो
कीदृशं तदित्यत आह । भूतं श्रोत्रम् । अर्थप्रकाशकत्वादित्युच्यमाने
मनसा ऽनैकान्तिकमत आह प्राप्तेति । न हि रूपादिभिः सहास्ति
मनसः प्राप्तिस्तथा ऽपि मनस्येवानैकान्तः आन्तरं हि सुखादि मनः प्राप्य
प्रकाशयत्यत आह बाह्येति । तथा ऽपि सन्निकर्षादृष्टादिभिरनैकान्तो ऽत
आह । द्रव्यत्वे सतीति । शङ्काभाष्यं जातिभेदवदिन्द्रियभेद इति
चेत् । निराकरोति धर्मभेदमात्रं चानुपपन्नम् । वृषदंशनयनस्य रश्मिमत्त्वं
मानुषनयनस्य तु न तत्त्वमिति यो ऽयं धर्मभेदः स एव मात्रं तच्चानुप-
पन्नम् । चो ऽवधारणे भिन्नक्रमः । अनुपपन्नमेवेति योजना । कुतो ऽनुपपन्न-
मित्यत्र हेतुमाह आवरणस्येति । यथा हि धूमवत्त्वं पर्वते रसवत्यां
चान्यत् तथा ऽप्येष विशेषो ऽस्याग्निमत्त्वानग्नित्वे प्रत्यप्रयोजकः । यथा
बिडालत्वमनुष्यत्वे अप्रयोजके इत्यर्थः । सो ऽप्रतिहन्यमान इति । स
रश्मिरप्रतिहन्यमानः काचेन काचं व्यतिभिद्यार्थेन संबध्यते [illegible]
३८६ । ४ तेन । वार्त्तिकम् अव्यूह्यमानावयवद्रव्यानुप्रवेश इति । यस्य [illegible]
भर्जनकपालादेरवयवा न व्यूह्यन्ते पूर्वोत्पन्नद्रव्यारम्भकसंयोगनाशेन [illegible]
न्तरजनकसंयोगोत्पादनं व्यूहनं तन्न क्रियन्ते तस्य द्रव्यस्य भर्जनकपाला-
देरव्यूह्यमानस्यावयवव्यूहनमवयविनो ऽपीति अव्यूह्यमानस्येत्युक्तम् । [illegible]
भर्जनकपालादेरन्तरावयवैर्यो ऽभिसंबन्धो वह्नेः सो ऽप्रतिघातः । [illegible]
भवति सान्तरत्वादवयविद्रव्याणां तदविनाशेनाग्नेर्यो ऽनुप्रवेशः [illegible]

त इति । प्रवेशे ऽप्रतिघातमुक्त्वा निःसरणे ऽप्यविघातमाह । अन्तर्व्य- ३८६ । ६
वस्थितस्य वा द्रव्यस्य मधूदकादेर्बहिरवस्थितहस्तादिप्राप्तिः तस्य कीदृ-
श बहिरित्यत आह । अव्यूह्यमानावयवस्य शलाकादेस्तस्य बहि-
र्वा द्रव्यान्तरासंपृक्तद्रव्यसमवायः स्वच्छतेत्यर्थः । प्रसङ्गात्प्रतिबिम्बभ्र-
मादन्नममाह । आदर्शादिष्विति । यदभिमुखमग्रमिति । द्रष्टुः
यस्याभिमुखं नयनरश्मेः परावृत्तस्यायं तदभिमुखं मुखादि पश्यति ।
सारूप्यनिबन्धनत्वाद्विभ्रमाणां सारूप्यमिहाप्याह । यथा ऽग्रतो ऽवस्थि-
तस्य पुरुषस्य मुखं लोचनरोचिरसंबन्धमभिमुखमेवमेतदिति । मन्वाद-
र्शाभिहतश्चेद् नयनरश्मिः परावृत्तः कथं पश्चादभिमुखविभ्रमहेतुः
भो: पातमाचादादर्शज्ञानेन भवितव्यं पश्चात्प्रतिबिम्बविभ्रमेण न चैव-
न यौगपद्यप्रतिभासादित्यत आह । आदर्शेति । कुतस्तर्हि मणिकृपाणा-
दिवनलेषु नानानिर्भासः प्रतिबिम्बावभास इत्यत आह आदर्शरूपा-
ग्रहादिति । संप्रति तेषामेवेन्द्रियाणामेकानेकत्वे परीक्षिषुः संदिग्धे ।
तापि खल्विदमस्ति । प्रश्नपूर्वकं सूत्रमवतारयति । कुतः संशयः ॥
स्थाना-यः (सू. ५१) ॥ तत्र के चिदिदं सूत्रं भाष्यमतानपेक्षं
यथाश्रुति व्याचक्षते । तद्दूषणपुरःसरं भाष्यव्याख्यानं ग्रहीतुं यथाश्रुति व्या-
ख्यानं परेषां सूत्रपाठपूर्वकमुपन्यस्यति । एके त्विति । दूषयति अनुपपन्नरू-
पत्वायमिति । अत्र हि यथाश्रुति स्थानान्यत्वइति निमित्तसप्तम्या नानात्व-
बीजं स्थानान्यत्वमुक्तं न त्वेकत्वस्येति । एकत्वस्य तु बीजं नानास्थानत्वं
युक्तम् । अवयविनानास्थानत्वादिति । अवयवीत्येकत्वमुपलक्षयति ।
नानान्यत्वं च स्थानस्यान्यत्वमुच्यते । नानास्थानत्वं च नानास्थानानि यस्ये-
त्यपदार्थः स्थानान्यत्वादन्यः न तु धर्मद्वयं साक्षात्संशयकारणमित्येक-
त्वैकानेकसाधारण्यं वाच्यम् । तत्र यदि तावदेवं क्रियते संशयः स्थाना-
न्ये नानात्वैकत्वदर्शनादिति । तदा सूत्रार्थालोचनेनैकत्वे स्थानान्यत्व-
दर्शनान्न समानधर्मः सूत्रं खल्वेकत्वे नानास्थानत्वमाह न स्थानान्य-
त्वम् । अनेकत्वभावे हि तदुक्तं सूत्रकारेण स्थानान्यत्वे नानात्वादिति ।
नानास्थानत्वे सत्येकत्वानेकत्वदर्शनात्संशय इति एतद् दूषयति ।
द्रव्यं नानास्थानमनेकं न किं चिद् दृष्टं सूत्रम् । अवयविनाना- ३८८ । १२

स्थानत्वादिति सूत्रं नानास्थानत्वेनैकत्वमाह न तु नानात्वमपि यत्पुनर्घटा-
द्यनेकं न तन्नानास्थानमुक्तं सूत्रकृता । अपि तु स्थानान्यत्वं सूत्रकृतोक्तं
३८८ । १२ स्थानान्यत्वे नानात्वादित्यनेन दूषणमुपसंहरति । सोऽयं संशय उभय-
था ऽनुपपन्न इन्द्रियेषु यथाश्रुतसूत्रपरिग्रहेण उभयथा स्थानान्यत्वेन ना-
नास्थानत्वेन चेत्यर्थः । तदेवं परव्याख्यानं दूषयित्वा भाष्यकारीयस्य
व्याख्यानस्य युक्तत्वमाह स्थानेषु तु युक्तः । स्थानेष्विति निमित्तसप्तमी ना-
नास्थानत्वनिमित्त इन्द्रियेष्वेकत्वानेकत्वसंशयो युक्तः नानास्थानं खल्वेकमव-
यविद्रव्यं दृष्टमनेकं च भिन्नभाजनगतं फलमिति । इन्द्रियविषयं नानास्थान-
त्वनिमित्तकं संशयमाह । किं नानास्थानानीन्द्रियाणि उत नानास्थान-
मेकमिन्द्रियमिति । तदिदमुक्तं भाष्यकारेण बहूनि द्रव्याणि नाना-
स्थानानि दृश्यन्ते नानास्थानश्च सन्नेको ऽवयवी च । तेनेन्द्रियेषु
भिन्नस्थानेषु संशय इति । सूत्रे ऽपि स्थानान्यत्वे इत्यनेन नानास्थान-
त्वमेवोपलक्षणीयमित्यविरोधः । यथाश्रुतस्तु न सूत्रार्थ इत्याह । इन्द्रियेषु
तु न स्थाननानात्वात्संभवति । न च नानास्थानत्वादिति । किं त्वि-
न्द्रियविषयो नानास्थानत्वादेव संशयो भाष्यकारीयः साधीयानित्यर्थः ।
तदेवं परोक्तं संशयबीजं दूषयित्वा भाष्यकारीयं संशयबीजं दर्शयित्वा वार्त्ति-
ककारः स्वातन्त्र्येण संशयबीजमाह । शरीराव्यतिरेकित्वात्सत्त्वाच
संशय इति । पूर्वपक्षं गृह्णाति ।

त्वग-त् (सू. ५२) ॥ कः पुनरव्यतिरेक इति । घटादिप्राप्तं चक्षु-
स्त्वचो व्यतिरिच्यतएवेति भावः । उत्तरम् । सर्वाधिष्ठानसंबन्ध इति ।
सोऽयस्याव्यतिरेकशब्दस्य व्याख्यानान्तरमाह । सति भावो वेति । तदनेन
यस्यां च सत्यामिति भाष्यं व्याख्यातम् । वो विकल्पार्थः । सिद्धान्तमाह
नेन्द्रियेति । लोकविरोध इति । लोक्यते ज्ञायते ऽनेनेति लोकः प्रमाणं तद्वि-
रोध इत्यर्थः । अनेकेन चानिन्द्रियेणेति । शरीरं पार्थिवं भूतान्तरैश्च
च तदिन्द्रियाधिष्ठानानि शरीरावयवभूतानि पृथिव्यादिना व्याप्तानीत्यने-
कः । न व्याघातादिति । परदोषोद्भावनपरं न पुनस्त्वगवयवत्वमिन्द्रि-
यान्तराणामभिमतमिति । एवं भाष्यकारीयसिद्धान्तमुक्त्वा चोपं सिद्धान्त...
३९० । ३ सूत्रेण चाभिसंबन्धः सिद्धान्तस्य ।

न यु—द्धेः (सू. ५३) ॥ नैतदस्त्येकमिन्द्रियमिति कस्माद् युगपद-
नुपलब्धेरिति । तदेतत्सूत्रं भाष्यदृष्ट्या व्याचष्टे वार्तिककारः । यस्यैकमिं- ३९० । ६
न्द्रियमिति । तदेतद्व्याख्यानं दूषयति । नैकेन्द्रियग्राह्याणामिति । भाष्य-
व्याख्यानं दूषयित्वा सूत्रमन्यथा व्याख्यातुं भूमिरचनां करोति एवं ब्रुवाण
एकेन्द्रियवादीति । साम्यर्थम् । एकमपीन्द्रियमर्थं प्राप्य गृह्णाति अप्राप्तं
वार्थमेकदेश इति यावत् । करणधर्ममतिक्रामन्तं प्रति युगपदुपलब्धिप्रसङ्गो
दूषणमित्यर्थः । एकत्वप्रतिषेधादेव पारिशेष्यान्नानात्वं सेत्स्यतीत्यत आह
नासाधना क्रियेति । एकत्वं च कथमिति । न शक्यः पक्षो दूषयितु-
मित्युक्तम् । न च साधननिराकरणमात्रात्साध्यं निवर्तते मा भूद्धूमनिवृत्तौ वह्नि-
निवृत्तिरित्यर्थः । पृच्छति कथं तर्हीति । उत्तरम् । प्रतिषेधाच्चानन्त-
रमिति । यद्यप्यनन्तरशब्दप्रयोगे पञ्चमी न स्मर्यते तथा ऽप्यन्यशब्दस्या-
ध्याहारेण पञ्चमी व्याख्येया । अनन्तरं प्रतिषेधादन्यः स्थापनाहेतुरिति यो-
जना । अथ वेति । व्यतिरेकी हेतुर्द्वयोर्विरुद्धयोरेकतरनिषेधेनेकतरं व्यव-
स्थापयति । यथा नैरात्म्यनिषेधेन जीवच्छरीरस्य सात्मकत्वमिति ।

इन्द्रि-त् (सू. ५५) ॥ सूत्रमाक्षिपति । इदं तु सूत्रमिति । एष
न्यायो मया वाचो भङ्ग्या सूचित इत्यर्थः । पूर्वपक्षिणः सूत्रम् ।

न त-त् (सू. ५६) ॥ पूर्वपक्षमाक्षिपति न विरोधादिति । पूर्व-
पक्षिणः समाधानं नासाधनादिति । सिद्धान्तः ।

गन्ध-धः (सू. ५७) ॥ यस्याधिष्ठानं भिन्नमिति । भिन्नं निय-
तम् । एतदुक्तं भवति रूपव्यञ्जकस्य कृष्णसारमेवाधिष्ठानं न कर्णशष्कु-
ल्यादि एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम् । यस्य पुनः सिद्धान्तिनो ऽधिष्ठानाभेदस्तथा
च तदधिष्ठानस्येन्द्रियस्यापि भेदः तस्यैकाधिष्ठानविनाशेन तद्गतस्येन्द्रियस्य
विनाशे ऽप्यधिष्ठानान्तराश्रितस्येन्द्रियान्तरस्यावस्थानमिति नैकाधिष्ठाननाशे
सर्वाधिष्ठाननाशात्सर्वेन्द्रियनाशलक्षणः तथैकाधिष्ठानावस्थाने सर्वेन्द्रियाव-
स्थानलक्षणो दोष इति । इष्टानिष्टोपेक्षणीय इति । उपेक्षणीयस्यापि ३९४ । १०
पुरुषार्थत्वं भवति केन चित्प्रकारेण यदि हि तत्र पुरुषः प्रवर्तते ततो
निष्फले कर्मणि प्रवृत्तः पुरुषस्तप्येत । दुःखं कर्मेत्यनुभवो लोकस्य उपेक्ष-
णीयत्वे तु तन्न तस्य भवति । तत्र पार्थिवं घ्राणं रूपरसगन्धस्पर्शेषु निय-

मेन गन्धस्य व्यञ्जकत्वात् बाह्यपार्थिववदिति । यथा हि मृगमदगन्ध
व्यञ्जकाः कुङ्कुमोशीरादयः पार्थिवा इत्यर्थः । न चातपेनानेकान्तः
न ह्यातपो गन्धव्यञ्जको ऽपि तु जलाभिभूतो गन्धो द्रव्याणां केवलम
केवलं जलमातपो ऽपनयति न तु गन्धं द्रव्यस्याभिव्यनक्ति तस्मान्नानै
कान्तः । एवं रसनमिन्द्रियमाप्यं गन्धादिषु मध्ये नियमेन रसस्य व्यञ्ज
कत्वाद् दन्तान्तरस्यन्दमानोदकबिन्दुवत् । न खलु विगुण्यऽास्यो मोद
कादिरसमनुभवति । एवं तैजसं चक्षुः गन्धादिषु मध्ये नियमेन रूपव्य
व्यञ्जकत्वात् प्रदीपादिवत् । एवं वायवीयं त्वगिन्द्रियं गन्धादिषु मध्ये
स्पर्शस्यैव व्यञ्जकत्वात् स्वेदोदबिन्दुशीतस्पर्शव्यञ्जकव्यजनपवनवत् । नि
यमहणं मनोनिवृत्त्यर्थम् । गन्धादिषु मध्य इति चावधारणसिद्ध्यर्थम्
अन्यथा घ्राणादीनां गन्धत्वादिव्यञ्जकत्वेनावधारणं न स्यात् । तदेत
३९५ । ११ दाह । एवं शेषेष्विति । एवं चेन्द्रियपञ्चत्वेन हस्तपादपायूपस्थवाचामि
न्द्रियत्वनिषेधो ऽपि सूचितः इन्द्रियलक्षणविरहात् । यच्छरीरसंयुक्तं संस्का
रकदोषव्यतिरिक्तं साक्षात्प्रतीतिसाधनं तदिन्द्रियमिति हीन्द्रियलक्षणं न चैत
दस्ति हस्तादिषु । तच्च ज्ञानेन्द्रियाणां लक्षणमिमानि कर्मेन्द्रियाणीति चेत्
हन्तैषामिन्द्रियत्वलक्षणान्तरं वक्तव्यम् । शरीराश्रितमसाधारणकार्यकारीन्द्रि
यमिति लक्षणमिति चेत् । वक्तव्यमेषामसाधारणं कार्यम् । उक्तं वचना
दानविहरणोत्सर्गानन्दाः पञ्चानामिति । नन्वादानविहरणोत्सर्गास्तावद्
हस्तादिभिरपि शक्याः कर्तुम् । अपि चास्ति कण्ठहृदयामाशयपक्वाशया
दीनां गिरणादितत्तदसाधारणं कार्यमिति तान्यपीन्द्रियाणि प्रसज्ये
रन्निति तस्माद्यत्किंचिदेतदपीति । क्रमप्राप्तमर्थलक्षणं परीक्षितुकामो
ऽर्थलक्षणं स्मारयति । गन्धादयः पृथिव्यादिगुणा इत्युद्दिष्टमिति
लक्षितमिति वक्तव्ये संमुग्धाभिधानं सामान्यादुद्दिष्टमित्युक्तम् । तत्र
चामुखं संशयमाह । उद्देशश्च नियोगेति । नियोगादीनां रूपमाह स
नियोग इति । तदेवं विमृश्य नियोगसमुच्चयौ परित्यज्य विकल्पमा
स्थते सूत्राभ्यामतो विशेषणार्थमिति ।

गन्ध-व्याः (सू. ६१)॥ अप्ते–रः (६२) । विशेषणार्थमि
३९५ । १८ सूत्रयोस्तात्पर्यमुक्तं तदेव स्फुटयति । नियमार्थ इति । उत्तरपक्षाभिप्रा

णां गन्धादीनां स्पर्शपर्यन्तानाम् । तथा हि चतुर्षु गन्धापकर्षेऽपकृष्टस्य
स्य पुनरुद्भवो नास्तीति मद्भ्य उत्तरे तेजसि रसस्यापकर्षः । एवमप-
स्य गन्धरसयोः पुनरुद्भवो नास्तीति तेजउत्तरे वायौ रूपापकर्षे
। एवमपकृष्टानां गन्धरसरूपाणां पुनरुद्भवो नास्तीति वायोरुत्तरस्मिन्ना-
स्पर्शस्यापकर्षः । तदिदमुक्तमेकैकश इति । अथ्युत्पन्नो ऽयमुत्तरशब्दो ३९६ । १
रवचनः तेन बहूनां निर्द्धारणे ऽप्युपपन्नार्थ इति । भवतु वा तरमि-
तथा ऽपि न दोष इत्याह भवत्विति । क्व चित्पाठस्तन्त्रं वेति
ाष्यं स्फुटार्थ एव । पूर्वपक्षी नियोगपक्षमुत्थापयति ।

न स-ष्वेः (सू. ६३) ॥ पृथिव्यादिप्रकृतीनां घ्राणादीनां गन्धादि-
प्तिनियम एवमुपपद्यते यदि गन्धमात्रगुणा पृथिवी रसमात्रगुणा आप
दि न त्वन्यथा । अन्यथा तु पार्थिवेन घ्राणेन गन्धवद्रसरूपस्पर्शा
व्यज्येरन् अविशेषादित्यर्थः ।

विष्टं-ण (सू. ६४) ॥ संसर्गस्य द्व्याश्रयत्वे ऽपि न द्वये समानत्वं
ऽग्निधूमयोः संबन्धो ऽन्यथा ऽग्नेः स हि व्यापको धूमे धूमध्वजस्य
एव नाभावः । धूमस्तु व्याप्यः तस्य वह्नावेव भावो नान्यत्रेति । एवमपरं
यादि परेणाबादिना विष्टं व्याप्तं नाबादिमन्तरेणास्ति पृथिवी । तेन पृथि-
बादिगुणानां रसादीनां नियमेनोपलम्भो न त्वबादिषु पृथिवीगुणानाम्
वनलादिगुणो व्याख्यातः । विवृतत्वं संयोगविशेषो व्याप्तिरित्यर्थः ।
तथैतद्भूतसृष्टाविति । भूतसृष्टिप्रतिपादकेषु पुराणेषु । नैतर्हीति ।
ीमननुभवादित्यर्थः । सिद्धान्ती विकल्पवाद्येनद् दूषयति ।

नपा-त् (सू. ६७) ॥ त्रिविधं हि द्रव्यं चाक्षुषमिष्यते पार्थिवमाप्यं
च । तत्र रूपवत्त्वेन तैजसमेव चाक्षुषं स्याद् नेतरद् रूपवत्त्वात् । न च
स्यसंसर्गाच्चाक्षुषत्वमरूपयोरपि पार्थिवाप्ययोरिति वाच्यम् । नभोनभस्व-
ि चाक्षुषत्वप्रसङ्गात् । अस्ति हि रूपवता तेजसा तयोः संयोग इति ।
वा पार्थिवाप्यसंबन्धिनो रसभेदस्य रूपभेदस्य चैकानेकविधत्वेन
त्वादित्याह भाष्यकारः । रसयोर्वेत्यादिनोपपद्यत इत्यन्तेन । पुन-
व्याख्यानान्तरमाह । स्पर्शयोरिति । पार्थिवाप्ययोरित्यस्योदाहरण-
ीत्वात् पार्थिवतैजसयोरित्यपि व्याख्यानमुक्तम् । व्याख्यानान्तर-

माह अथ चेति । कार्यस्य व्यवस्थितगुणस्य दर्शनात् कारणमपि व्यव-
स्थितगुणमनुमीयते । न च सर्वत्र संसर्गो येनान्यस्य गुणोऽन्यत्रोपलभ्यते
विवेकस्यासंसर्गस्य दर्शनात् । व्याख्यानान्तरमाह इष्टश्चेति । चो विक-
ल्पार्थः । नियोगस्तु निरनुमान इत्याह । निरनुमानं तु विष्टं ह्यपरं
परेणेत्येतदिति । यच्चोक्तं भूतसृष्टौ वेदितव्यं नेतर्हीति तद् दूषयति ।
नियमकारणाभावादिति । नियमो गन्ध एव पृथिव्यामित्येवमादिः ।
तस्य कारणं प्रमाणं नास्ति तद्बाधकस्यैव प्रमाणस्योक्तत्वात् । तस्माद्भूत-
सृष्टिः कथं विदुपचारतो व्याख्येयेति । विष्टत्वं संयोगः स च द्वयोः
समान इति अन्यगुणो यदन्यत्रोपलभ्यते तत्किं संयोगादाहो स्विद्व्याप्तेः
यदि व्याप्तेः वायोरालोके वह्निसंपृक्ते वह्निगुणा गृह्येरन् । तयोर्व्याप्यव्यापक-
भावाभावात् । धूमे च गगनतलावलम्बिनि भूमिष्ठेन वह्निना व्याप्तेरग्नेर्गुणा
गृह्येरन् तयोर्व्याप्यव्यापकभावात् । तस्मादन्यसंयोगो हेतुः स चोभयोरवि-
शिष्ट इति तेजसा संयुक्तस्य वायोरपि रूपवत्त्वेन चाक्षुषत्वप्रसङ्ग इति ।

पूर्वं-नम् (सू. ६८) ॥ प्रधानतापदार्थं व्याचष्टे भाष्यकारः विष-
यग्राहकत्वं गन्धादिविषयः । तदेव विषयग्राहकत्वं कुतस्तत्राह । गुणोत्क-
र्षात्स्वाभिव्यक्तिसामर्थ्यात् । विषयग्राहकत्वं चेत्प्राधान्यं तत्सर्वेषामेवेन्द्रियाणां
विषयग्राहकत्वादित्याशयवान् वार्तिककारो भाष्यकारीयं व्याख्यानमस्पृष्ट-
३९७ । १८ मात्रः पृच्छति । का प्रधानता । स्वमतेनोत्तरमाह । चतुर्गुणत्वादिति ।
एतदुक्तं भवति यस्माच्चतुर्गुणत्वेन पार्थिवं घ्राणं रसनादिभ्य आप्यादिभ्यः
प्रधानं तस्मादस्यागन्धवत्त्वं नास्ति येन गन्धं न गृह्णीयात् । न त्वेवं रस-
वत्त्वादिकमप्यस्ति घ्राणस्येति रसादिकमपि गृह्णीयादत उक्तं गुणोत्कर्षा-
दिति । सर्वेषां समवायाविशेषेऽपि गन्धस्यैव घ्राणउत्कर्ष इति गन्ध[illegible]
गृह्णाति तेनागन्धवत्त्वनिषेधपरं प्राधान्याभिधानं न पुनर्गन्धग्रहणे गन्[illegible]
प्रयोजकमपि तु गन्धस्योत्कर्ष इति सिद्धम् । तत्रोत्कर्षपदार्थं पृ[illegible]
वार्तिककारः को गुणोत्कर्षः । उत्तरं स्वगुणाभिव्यक्तिसामर्थ्यं [illegible]
गुणो घ्राणस्य गन्धः तज्जातीयश्चन्दनादिसमवेतोऽपि गन्धः स्व [illegible]
च्यते । न पुनः स्वगुणमेवाभिव्यनक्ति घ्राणं घ्राणसमवेतस्य हि गन्ध[illegible]
दृष्टवशात्तादृशो निर्माणभेदो येन सजातीयं चन्दनादिसमवेतं ग[illegible]

इति यथा मृगमदादिगन्धं पार्थिवद्रव्यान्तरसमवेतो गन्ध इति । अत आह येन गुणेन यद् द्रव्यमुत्कृष्यते स तज्जातीयाभिव्यञ्जकत्वा- ३।१।६८ । १
दुत्कृष्टो भवति । तस्मिन् द्रव्य इति शेषः । यः पुनर्गन्धगुणत्वादिति । गन्धमात्रगुणत्वादेव घ्राणं गन्धस्य व्यञ्जकं न तु गन्धस्योत्कर्षादित्यर्थः । तस्य वादिनः सर्वेषामेव पार्थिवानां गुणानामुपलब्धिप्रसङ्गः घ्राणग्राह्यत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः । ननु भवतोऽपि कुतो व्यवस्थितिरिति सूत्रमवतारयितुं पृच्छति । कस्मात्पुनरिति ।

तद्व्य-त्(सू. ६८)॥ अर्थनिर्वृत्तीति । अर्थः पुरुषार्थः । प्रविभक्तस्येति । इतरेभ्यो विशिष्टस्य । संस्कारकारित इति । अदृष्टकारित इति । शङ्कते । यदि पुनरिन्द्रियस्य गन्ध इति । निराकरोति । तेनैव तस्येति । तदेतद्दूषणवाक्यं सोपस्कारं व्याचष्टे । यदिन्द्रियं स्वगन्धं गृह्णीयात्ते तव दर्शने नासाविन्द्रियगन्धः अथेन्द्रियं गन्धस्ततो नेन्द्रियग्राह्यः स्यात् । कस्मान्नेन्द्रियग्राह्य इन्द्रियगन्ध इत्यत आह । गन्धं च गृह्णदिति । यो हेत्वर्थे न चात्मसाधनं करणमस्तीति मनस्तु लिङ्गवदात्मनि करणं न केवलमित्युक्तम् । तुल्यत्वमापादयितुं सिद्धान्ती पूर्वपक्षिणमनुयुङ्क्ते कस्मात्पुनरिदं न चोद्यत इति । पूर्वपक्ष्याह न चोद्यत इति । सिद्धान्तवाद्याह तुल्यं घ्राणेन स्वस्य गन्धस्याग्रहणमिति । तुल्यतामेवापादयति एतदप्यदेशनीयमिति । तद्गुणत्वमेव शब्दगुणत्वमेव दिक्कालयोरिति चेद् नास्ति विवादः दिक्कालयोर्हि शब्दगुणत्वे सत्यसाधारणयोगित्वेन न परापरव्यतिकरकारणत्वं पृथिव्यादिवद्भवितुमर्हतीति । तथा च शब्दगुणं परापरप्रत्ययाकारणं चाकाशमेवेति नास्ति विवादः । दिक्कालौ तु परापरव्यतिकरकारणे कल्पनीयौ ततो व्यतिरिक्तावित्यर्थः । अपि चाकाशमिच्छत आकाशप्रत्याख्यानं च सामर्थ्यानुपलब्धेरिति । रूपादिसाक्षात्कारे हि इन्द्रियाणामिन्द्रियत्वमेव स्वरूपसामर्थ्यं तच्चक्षुरादिद्रव्यस्य दृष्टं न गुणादीनामित्यर्थः ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायां तृतीयाध्यायस्य प्रथममाह्निकं समाप्तम् ॥

*परीक्षितानीन्द्रियाण्यर्थाश्च बुद्धेरिदानीं परीक्षाक्रमः । क्रमः स्थानं कृतलक्षणमात्रानुकीर्त्तनं हेतुहेतुमद्भावज्ञापनार्थम् । यथेन्द्रियपरीक्षा च बुद्धिपरीक्षणं च यथोपयुज्यते तथा बुद्धिपरीक्षायामेव स्फुटीभविष्यति । संशयमाक्षिपति । अनुपपन्नरूप इति । यद्युपलभ्यमानज्ञानविषयः संशयः सो ऽनुपपन्नः सांख्यानामपि तदनित्यत्वस्याभ्युपगमात् । अथ सांख्याभिमतमहत्तत्त्वविषयः तस्य चेत्तदेव विप्रतिपत्तिरिति कुतस्तद्गतधर्मविचारः सति धर्मिणि धर्माश्चिन्त्यन्ते न सन्दिग्धधर्म्मणीति भावः । समाधत्ते दर्षिमवादेति । सांख्यानां हि दर्शने प्रवादो महदन्तःकरणं बुद्धिरिति तदुपालम्भार्थं दूषणार्थं प्रकरणमिति । अयमभिप्रायः नेह नित्यानित्यविचारो ऽपि त्वनया द्वारा वृत्तेरतिरिक्ता सांख्याभिमता बुद्धिर्निराक्रियते सामान्यतो बुद्धिमात्रस्य नित्यानित्यत्वविचारेण । यदि हि नित्या बुद्धिः स्यात्ततो वृत्तिभ्य उदयव्ययवतीभ्यो ऽतिरिक्तं महत्तत्त्वमन्तःकरणं स्यात् । अथ तु नित्यत्वसाधनानि प्रतिसन्धानादीनि न बुद्धिनित्यत्वस्योशते ततो वृत्तय एव बुद्धयो न तु तदतिरिक्तं बुद्धितत्त्वं सिध्यतीति सिध्यति बुद्धिरुपलब्धिर्ज्ञानमित्यनर्थान्तरमिति बुद्धेर्लक्षणं तथा चास्य लक्षणे सङ्गतिः इतरथा तु प्रधानतो नित्यानित्यत्वविचारो न लक्षणेन सङ्गच्छतइति । साधनं च प्रचक्षते विषयप्रत्यभिज्ञानादिति । वृत्तिमान् किल विषयं प्रत्यभिजानन्नात्मानमपि प्रत्यभिजानाति । न च चेतनो वृत्तिमान् तस्य कूटस्थनित्यत्वात् । अन्यथा पूर्वापरावस्थाभेदवान् न कूटस्थनित्यः स्यात् । परिणामिनित्या तु बुद्धिरुदयव्ययवदनेकवृत्तिमती युज्यतइति भावः । सिद्धान्त्याह साध्यसमत्वादहेतुरिति । वृत्तयो हि वृत्तिमतो भिन्नास्तेन तासां नित्यत्वे ऽपि न वृत्तिमान् कौटस्थ्याच्च्यवते । तथा च प्रत्यभिज्ञाता ऽऽत्मैव प्रत्यभिज्ञानान्नित्यः स्यान्न त्वन्तःकरणं बुद्धिसंज्ञकं न हि तत्प्रत्यभिज्ञाने प्रकाशतइत्यर्थः । क्रियानाधारत्वाच्च करणस्येति । प्रधानक्रियानाधारः करणं प्रधानक्रिया चेयमुपलब्धिः स्वतो यदाधारा प्रतीयते स कर्ता न करणं तथा च प्रत्यभिज्ञानाद्युपलब्ध्या तदाधारः कर्ता ऽऽत्मा सिध्यति नित्यो न तु करणमित्यर्थः । क्रियामात्राभिधानेन [illegible]

* बहुदेशस्थैश्चियाटिकसोसाइटीद्वारा ऽध्यायवत्तृतीयाध्यायप्रथमाह्निकान्तमेव व्याख्या[illegible] मुद्रितमिति तदनुसारेण पृष्ठाङ्का निवेशिताः । अतउत्तरं सूत्राङ्कैरेव निर्वाहः कार्य्य इति ।

कर्येति । प्रधानक्रियामालम्ब्य निराकरोति सत्यं भवतीति । ननु भेदविवक्षया कर्मादिशब्दप्रवृत्तिरभेदविवक्षायां च कारकशब्दप्रवृत्तिः तर्हि कर्म कारकं करणं कारकमित्यादिसामानाधिकरण्यं भेदाभेदयोर्विरुद्धार्थत्वादित्यत आह कारकशब्देनापीति । नाभेदविवक्षायां किं तु सामान्यविवक्षा भिद्यतइति भेदो न भेदो ऽभेद सामान्यस्याभिधानात् । तथा च सामान्यविवक्षया प्रवृत्तः शब्दस्तथानाद्विद्वाचिना सामानाधिकरण्यं प्रतिपद्यमान इतरेतरव्यावृत्ते ऽपादानादौ प्रवर्त्तते भन्यस्य कारकविशेषस्य कारकशब्देन सामानाध्यसंभवात् । पूर्ववदिति । द्वितीयाध्यायोक्तं कारकविशेषस्य लक्षणमिति । चोदयति यद्यन्यकारकेति । कारकाणामुपादानेन खलु प्रवकर्ता कारकाण्युपादत्ते । तस्मादितराप्रयोज्यत्वमस्याविद्धमित्यर्थः । ति । न प्रयुज्यते फलस्य प्रयोजकत्वादिति । नाप्रयुज्यमानं ब्रूमो ऽपि तु कारकाप्रयोज्यं न च फलं कारकमित्यर्थः । उपेत्य भिज्ञानमन्तःकरणे तस्येति । प्रत्यक्षं चेत्प्रत्यभिज्ञानं नैकत्वे किं ानं ततो यद्यत्प्रत्यभिज्ञायते तत्तदेकमिति न निदर्शनमस्ति न हि त्वमन्यतो निश्चितमतः प्रत्यभिज्ञानात् । नाप्यनेकत्वं दृष्टं तथा ारणतया हेत्वाभास इत्यर्थः । प्रत्यभिज्ञानस्वरूपावधारणे च सति हेत्वाभासो बुद्ध्यनित्यत्वसाधनादिति । शेषं निगदेनैव व्याख्यातम् । ध्यवसायाभेदो बुद्धिलक्षणे ऽस्माभिर्विचारितः । वृत्तिमतो ऽवस्थानाख्यानप्रसङ्ग इति सूत्रार्थः । भाष्ये तु वचनं ममाप्येवं कस्मादिति ातुर्वचनं न कारणभेदे दृष्टत्वादिति । कारणभेदे हि सति एकस्य ापदनेकं कार्यं दृष्टम् । सांख्यानां चान्तःकरणं कर्तृ व्यापकं चेति ापकेनान्तःकरणेनाधिष्ठितानीन्द्रियाणि युगपदेव कार्याणि कुर्युः । ं त्वन्तःकरणस्य करणत्वादेकेन्द्रियग्राह्ये ऽपि न युगपत्कार्योत्पाद विशेषः । गत्यभावाच्च प्रतिषिद्धं विभुनो ऽन्तःकरणस्यायुगपर्ं न लिङ्गान्तरेणानुमीयतइति भाष्यस्य गत्यभावाच्च विभुनो रणस्येति प्रतीकमनूद्य तस्यार्थमाह प्राप्त्यर्थस्य गमनस्याभाति । न वा युगपत्प्रत्ययोत्पत्तौ प्रमाणमस्ति येन प्रमाणेन प्रतिषिद्धमपि योगपद्यं प्रतिपद्येत । तस्माद्विभुन्यन्तःकरणे ऽसंभावि प्रत्यययौग-

पद्यं न चैतद्दृष्टं तस्मादन्तःकरणमस्तीत्यर्थः । ननु दीर्घां शष्कुलीं भक्षयतः पञ्चानामपि ज्ञानानां युगपदुत्पादो दृष्ट इति को ऽयं प्रसङ्गः अन्तःकरणस्य विभुत्वे युगपदुत्पादः प्रसज्येतेत्यत आह । न च युगपत्प्रत्ययोत्पत्तावि-ति । अतिशीघ्रतया युगपदुत्पादाभिमानो न तु तत्र यौगपद्यं भाविकमि-त्यर्थः । पुरुषो जानीते नान्तःकरणमिति स्वमतसमाधानपरं भाष्यं व्याचष्टे । यस्य पुनर्वृत्तिर्वृत्तिमतोरिति । यदपि सांख्या आचख्युर्वि-षयान्तरव्यासक्ते ऽन्तःकरणे चक्षुरादिसंबन्धस्याप्यज्ञानादन्तःकरणवृत्तिर्ज्ञान-मिति तन्निराकरणपरं भाष्यम् । एतेन विषयान्तरव्यासङ्ग इति । तद-नुभाष्य वार्त्तिककारो व्याचष्टे । एतेनेति । तत्रेति । नेत्यस्योपवीव्यमाह पुरुषो जानीते नान्तःकरणमिति । हेतुना विषयान्तरव्यासङ्गो ऽन्तःकर-णस्य प्रत्युक्तः । व्यासक्तो हि स भवति यो जानीते न चान्तःकरणं जानीते किं तु पुरुष इति तस्येदृशव्यासङ्गो नान्तःकरणस्य अन्यादृशस्त्वन्तःकर-णस्य व्यासङ्गो न निषिध्यतइत्यर्थः । चोद्यभाष्यम् एकमन्तःकरणं नाना-वृत्तयइति तद्व्याचष्टे । एकमन्तःकरणं नानावृत्तय इति । नैतदिति । सम्यगाचष्टे जानीते संचक्षाणः सांख्यः सांख्या हि समीचीना बुद्धिस्तया वर्त्त-तइति सांख्यः । एतदुक्तं भवति यद्यपि वृत्तयो नाना प्रतिभान्ति तथापि भ्रान्तिरियमन्तःकरणादेकस्मादभिन्नानां नानात्वानुपपत्तेः । तस्मात्स्फटिकस्य यथैकस्यापि तापिच्छजपाकर्णिकारादिकुसुमोपधानभेदाद्भेद औपाधिक एवम-न्तःकरणमणेरपि स्वच्छस्येन्द्रियप्रणालिकया तत्तदर्थोपरक्तस्यौपाधिकं नानात्वं वृत्तिरिति च प्रत्यय इति ज्ञानमिति चाख्यायतइत्यर्थः । तदेतद् दूषयति । नानेकान्तादिति । यो ऽपि वृत्तीनामौपाधिकभेदमाह तेनाप्युपाधयो [illegible] आजानतो भिन्ना वक्तव्याः । तथा च भेदस्य द्विधा दर्शनादनेकान्तो [illegible] नेकार्थस्य साधकः । न हेत्वभावादिति भाष्यं व्याचष्टे यथाश्रुतिस्तु [illegible] न केवलं साधनाभावो बाधकं चाप्यस्तीत्याह विकल्पानुपपत्ते[illegible] न परपक्षस्य प्रतिषेधमात्रेण स्वपक्षसिद्धिरस्तीत्याशयवान् पृच्छति । [illegible] तामिति । उत्तरं ज्ञानानां क्रमेणेति । स्यादेतत् प्रत्यभि[illegible] मानो भविष्यति हेतुरेकत्वे वृत्तीनाम् । एकत्वं वृत्तीनां नाना[illegible] नविषयत्वात् स्फटिकवदिति तस्मान्न हेत्वाभाव इति [illegible]

नेकविषयत्वाच्च प्रत्ययनानात्वाभिमानस्य एकानेकविषयाधि-
कथमिति । नानात्वाभिमानो ऽपि दृष्टान्तवदसाधकः नैकान्तिक-
। तदेवमन्तरा परकीयामाशङ्कां निराकृत्य पुनरपि वृत्तिभेदं साधयति ।
यमभिन्न इति । यद्यर्थोपधानभेदात्प्रत्ययेषु भेदो नाज्ञानतंस्तत एक-
र्थे न प्रत्ययभेदः प्रत्ययोपधानभेदाभावादित्यर्थः । कश्चिद्दूषयति ।
क इति । परिहरति न नैरन्तर्यदर्शनादिति । नीलोद्रव्यलेपस्यापि
त्व नीलः स्फटिक इति साक्षात्कारानुमेयमिति भावः । इतो ऽपि
भेद इत्याह । यस्य च प्रत्ययाभेद इति । प्रमाणस्य भेदः प्रत्ययल-
र्यभेदोन्नेयो नासति प्रत्ययभेदे भवितुमर्हति । शङ्कते विषयभेदा-
। एतदुक्तं भवति । प्रातिस्विको ऽपि भेदो विषयाणां यदि प्रमाणभे-
 इन्तेतस्यानन्त्येन प्रमाणानामनन्तो भेदः स्याद् न तु चित्वं
दवान्तरसामान्यं विषयाणामास्थेयं न च तदपि स्वरूपमात्रनिष्ठं विष-
 संभवति एकस्मिन्नपि प्रमाणानां संप्लवात् * । तस्मात्प्रत्ययभेदोपहित-
न्या विषयास्त्रित्वे व्यवतिष्ठमानाः प्रमाणमपि त्रित्वे व्यवस्थापयन्ति ।
विषयान्वयव्यतिरेकानुविधायिनश्च प्रत्ययास्त्रयो भवन्ति । तथा च
यत्वात्प्रमाणानि त्रीणि तदिदमुक्तं विषयभेदादिति । निराकरोति ।
 । प्रमाणाभेदे सामग्रीत्रयाभेदे तदनुविधायिनां प्रत्ययानामभे-
। न हि प्रत्ययभेदमन्तरेण सामग्रीभेदः शक्यो विज्ञातुं तस्मात्स-
ामग्र्यभेदे ऽपि विषयभेदानधिगतेर्न विषयभेदस्त्रित्वाधिगमो वा
भेदमन्तरेणेति । शङ्कते विषयतादात्म्यादिति चेत् । प्रत्ययप्रत्येत-
रभेदादुपपन्नः प्रत्ययभेद इत्यर्थः । निराकरोति । तन्नेति । अपि च
ाभेदे प्रकारवत्त्वाभावाद् यथा ऽध्यवस्यति बुद्धिस्तथा चेतयते पुरुष
व्याघातः । कुतो ऽप्रकारवत्त्वाद् भिन्नो हि प्रकारवान् भवति नाभिन्न
ः । अन्तःकरणस्य बुद्धेः प्रत्ययानामभेदे बुद्धिस्तं प्रत्ययमुपलभते
 इति । तदेवं स्वमतेन सांख्यपक्षं दूषयित्वा बौद्धैर्यत्सांख्यराद्धान्ते
ुक्तं तद् दूषयितुं बौद्धमतमुपन्यस्यति । स्फटिकान्यत्वाभिमान
ममृष्यमाणः क्षणिकवाद्याहेति ।

---

* संभवादिति च । ३ पु॰ पाठः ।

स्फटि–तुः (सू. १०)॥ यत्सत्तत्सर्वं क्षणिकं यथा शरीरं तथा च स्फा-
टिक इति वदन्तो बौद्धाः । शरीरस्य च कालपरिपाकवशेन स्थौल्यस्य ह्रासस्य च
दर्शनात् प्रतिक्षणं सूक्ष्मः परिणतिभेदो ऽनुमीयते स चान्तरा विनाशं नेति ।
यस्यापि स्फटिकादेस्तादृशं स्थौल्यं ह्रासो वा न दृश्यते तस्यापि सत्त्वेन शरीरव-
देव प्रतिक्षणं विनाशोत्पादावनुमीयेते इति । स्यादेतद् यदैवोपचयापचयौ शरी-
रस्य दृश्येते तदैवोत्पादविनाशौ भविष्यतः पूर्वं तु तत्प्रबन्धकल्पनायां किं
प्रमाणमित्यत आह । यस्य खलु प्रतिक्षणमिति । अस्य प्रयोगः प्रतिक्ष-
णमन्यथान्यथेति । पटस्य कुङ्कुमादिद्रव्यसंयोगे सत्यन्ते ऽरुणिमलक्षणो
विशेषो दृश्यते न चास्यारुणिमा प्रतिक्षणमावीत्यत उक्तं बाह्यप्रत्ययाभेदे
सतीति । अभिन्नो हि शरीरोपचयहेतुः प्रतिदिनमुपयुज्यमानो ऽन्नपानप्रचयो
यथा पाकजोत्पत्तावौष्ण्यापेक्षो वह्निसंयोगो बाह्यः प्रत्ययः कारणं पटे तु
रागोत्पत्तौ कुङ्कुमद्रव्यसंयोगः सांप्रतिको विशिष्ट इत्यर्थः । सिद्धान्तसूत्रम् ।

निय–ज्ञा (सू. ११)॥ तदेतच्छ्राघ्ये । तदिदमुपचयापचयेति ।
न हि धूमदर्शनानुमितो वह्निः क्वचित्पर्वते इत्यदृश्यमाने ऽपि धूमे पर्वतान्त-
मात्रेण पर्वतान्तरे ऽपि वह्निमनुमिन्वते ऽनुमातार इत्यर्थः । शङ्कते यत्रोपल-
ब्धिरिति । क्षणिकत्वं पूर्वापरभागविकलकालकलामात्रावस्थायित्वम् । न च
तादृशं क्षणिकत्वं नैयायिकानां क्वचिदपि संमतमिति न सिद्धसाधनमित्यर्थः ।
निराकरोति सत्यमिति । कस्मात्पुनरस्मदभिमतैव क्षणिकता न सिध्य-
त्युपचयापचयप्रबन्धदर्शनादित्यत आह । उपचयापचयप्रबन्धदर्शनं चा-
न्यथा भवेदिति । चो हेत्वर्थः । शङ्कते तुल्यमिति । निराकरोति नासा-
धनादिति । एकान्तनिश्चयं विना न साधनं दूषणं तु संदेहापादनेनापीति
सो ऽयं साधनदूषणयोर्विशेष इत्यर्थः । उत्तरसूत्रमवतारयति । अथाप-
साधनं वक्तव्यमिति ।

नोत्प–ब्धेः (सू. १२)॥ उत्पत्तिविनाशकारणं यावकमवयवोप-
पचयौ न क्षणिकपक्षे युज्येते । निरन्वयोत्पादविनाशयोरुपचयापचयप्रत्य-
बादिति । उपचयापचयोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेरिति । उप-
पचयौ च तावुत्पत्तिविनाशकारणे चेति कर्मधारयः । उत्पत्तिवि-
शोपलब्धेरित्यस्य व्याख्यानान्तरमाह । अथ वा कारणमिति ।

णं हि कार्यात्पूर्वं च कार्यकाले चेति लोकसिद्धं तच्चैतत्क्षणिकत्वे ऽनुपपन्न-
त्यर्थः । एककालानुभाविनी अनुभवः प्राप्तिः एककालप्राप्ते इत्यर्थः ।
लोकमर्यादः शङ्कते आधाराधेयभावस्येति । निराकरोति नानेका-
त् । भवतामपि राद्धान्ते रूपं सप्रतिघं कार्यमाधारवन्न । यदि तु रूपमप्य-
धारं मनुषे ततस्ते स्वसिद्धान्तव्याकोप इत्याह । स्पर्शस्तदाश्रय इति च
घात इति । एवं तदेककालानुभावि सिद्धं भवतीति । शङ्कते सिद्धः
र्यकारणभावः क्षणिकेष्वपीति । कार्यस्यानाधारत्वप्रसङ्गेन न हि
कत्वे कार्यकारणभावो न सिध्यति । स तु सिद्धः क्षणिकत्वपक्षे ऽपीति
विनाशसमकालत्वेन कार्योत्पादस्य कार्यकारणयोः समानकालत्वा-
त्यर्थः । निराकरोति । न हेत्वर्थापरिज्ञानादिति । एतावता प्रयासेन
या कार्यकारणभावः क्षणिकानां समर्थ्यते न चायमक्षणिकत्वे हेतुरपि
धाराधेयभावः स चायमप्रसाधनः को नु खल्वयं कारणविनाशः कार-
णाभावो वा विनाशकारणसान्निध्यं वा । पूर्वस्मिन्पक्षे कार्यकारणयोः कुतः
नकालता उत्तरस्मिन्नप्युत्पन्नस्य पश्चाद्विनाशकारणसान्निध्ये ऽपि कुतः
: क्षणिकता । न चोत्पद्यमानविनश्यत्तयोस्तुल्यकालत्वमनुभवविरो-
धात् । कार्यस्य च तदेवोत्पद्यमानत्वे कार्यकारणभावाभावः सव्यदक्षिण-
वदिति भावः । अपि च दृष्टान्तो ऽपि साध्यविकल इत्याह । अनु-
कारस्येति । ये अवयवकर्मणी नामोन्नामौ न तयोः कार्यकारणभावः ।
वयविकर्मे न तत्र यौगपद्यं नापि कार्यकारणभाव एकत्वादित्यर्थः ।
अवयवसंयोगा उन्नतेरिति । विधारकः प्रयत्नस्तुलाधारस्य तदपेक्षः
नः संयुक्तसंयोगो गुरुत्वं च तत्संयुक्तावयवान्तरवर्तिकारणमुन्नतेस्तुला-
स्य अवनतेरपि द्रव्यं गुरुत्ववत्सुवर्णादि परिमीयमाणं तत्संयोगानुगृ-
रज्जुतुलासंयोगः कारणम् । चोदयति न नास्ति शीतोष्णस्पर्श-
स्येति । परिहरति स तु निमित्तान्तरादिति । पुनश्चोदयति ।
जोवयवानुप्रवेशो न युक्त इति । स्वगता महाभूतविशेषास्तदव-
पृथिव्यादयः ते हि परस्परतो विशिष्यन्त इति विशेषाः । परिहरति
क्तमिति । यदि प्रतिक्षणमन्यत्वमाधेय विशेषस्ततः काष्ठतृणानामपि
मलोहवद्विशेषोपलम्भः स्यात् । यथा हि काष्ठपादकस्माल्लोहस्य

भिद्यन्ते एवं काष्ठखण्डान्तराख्यपीति । तस्मात्पार्थिवत्वे ऽपि स्वतो विशेषा-वास्थेयो यतो भूम्यश्मादिभ्यो व्यावर्त्तन्ते न व्यावर्त्तन्ते च काष्ठखण्डान्तरेभ्यः काष्ठखण्डाः तस्मादेव विशेषादचविकत्वे ऽपि काष्ठभूम्यश्मलोहानामुपपन्न उत्तरोत्तरो विशेष इति वृथा चविकत्वकल्पनेति । असाधनं भूतस्वभावः चविकत्वसिद्धावित्यर्थः । दूषणान्तरमाह विरुद्धश्चायं हेतुः उत्तरोत्तर-विशेषदर्शनादिति । भवतां किल भूतानामन्योन्यव्यावर्त्तकं लक्षणं खर-स्नेहोष्णेरणात्मकानि भूतानीति । खरा पृथिवी स्नेह उदकम् उष्णं तेजः ईरणं समीरणो गतिमानिति यावत् । तथोत्पादे तु काष्ठभूम्यश्म-लोहानामक्रियमाणे एकमेव खरोष्णे खरोष्णेरणात्मकं स्यादिति संकीर्ण-त्वाद्भूतलक्षणव्याघात इति । कठिनमिति खरां पृथिवीमुपलक्षयति । अस्मत्पक्षे तु न व्याघात इत्याह यस्य पुनरिति । न केवलं पृथिव्यादि-लक्षणेन विरुध्यते अपि तु शीतोष्णस्पर्शभेदेन नानात्वस्य साधनेन पूर्वोक्तेनापीत्याह । विरुद्धश्चायमिति । पृच्छति कथम् । उत्तरम् एकस्य विशेषाभ्युपगमात् । येनैव विशेषेण पूर्वस्मान्नानात्वमभ्यु-पगतं शीतोष्णादिना भेदेन तेनैव समस्त्येकत्वादित्यर्थः । सिद्धान्त-मभ्युपेत्येति । पूर्वेण हेतुना यो ऽभ्युपगतो ऽर्थः तद्विरोधितया विरुद्ध इत्यर्थः । शङ्कते अथ मन्यसे न विशेषमात्रमिति । मा भूद्रूपं सप्र-तिघमुपादानमिति रूपस्यैकस्य नानात्वमिति भावः । निराकरोति नाभिप्रायेति । यस्त्ववयवानुप्रवेशो दैशयेदुष्णजले वह्निस्पर्शवद्रूपयशो ऽपि स्यादयोगोलकइवेति तं प्रत्येकदेशिमतेन परिहारमाह । जले ऽग्निरूप-ग्रहणप्रसङ्गस्त्विति । तद्दूषयति । तन्नेति । युक्तं मध्यन्दिने सवितृप्रका-शेनोल्बणेन मन्द उल्काप्रकाशो ऽभिभूयते सजातीयत्वे सत्युल्बणत्वात् । तोयरूपं तु नोल्बणं न च सजातीयमभास्वरत्वात् । तेजस्तु भास्वरं तस्मा-न्नाभिभव इत्यर्थः । परमार्थपरिहारमाह । अपि तु तेजसश्चातुर्विध्यात् किं चिदुद्भूतरूपस्पर्शं तेजो भवति । यथा सवितृप्रकाशः शरदि वा किं चिदु-द्भूतरूपस्पर्शं यथा चाक्षुषं तेजः किं चिदुद्भूतरूपमुद्भूतस्पर्शं च यथा [illegible] प्रभायां तेजः किं चिदनुद्भूतरूपमुद्भूतस्पर्शं यथा तोयगतं तेजः [illegible]

वे निदाघसमये तेजो यतो मेदस्विनः स्विद्यन्तीति । प्रतिज्ञार्थं यथा-
ं विकल्प्य दूषयति । या चेयं प्रतिज्ञेति । अथ वर्तमानं स्फटिक-
णमस्य यदतीतं स्फटिकान्तरं तत्पक्षीकृत्य वर्तमानात्तदन्यदिति
मे । निराकरोति । एवं सतीति । यदि लिङ्गं स्वसत्ताज्ञानाभ्यां
ं तदा सत्यपि ज्ञाने अतीतधर्मस्य सत्ता नास्तीति न गमक इति
: । यदि पुनः स्वज्ञानमात्रेण गमकं लिङ्गमुच्येत तदा दूषणान्तरमाह ।
मानाच्चेति । तद्विरोध्याश्रयनाशानुविधानेन विनश्यतीति ।
श्येति गुणाभिप्रायम् । गुणो हि विरोधिना गुणान्तरेण नाश्यते आश्रय-
न चेति सर्वसाधारणम् । आश्रयग्रहणं चोपलक्षणं तेनासमवायिकारणनि-
कारणविनाशेनापि यथासम्भवमुन्नेतव्यमिति । शङ्कते विनश्यदवस्थेति ।
भूतप्रदीपो दृष्टान्तो विनश्यदवस्थे तु द्रव्ये कर्मोत्पन्नमुत्पत्त्यनन्तरमेवापवृ-
अत ईदृशं कर्म दृष्टान्तो भविष्यतीत्यर्थः । निराकरोति न कर्मण
। कर्मापलापनिबन्धनो ह्ययं क्षणिकवादस्तदभ्युपगमे न भवितुमर्हति ।
ाद् द्रव्याद्यागन्तुककर्मसहितादेव कार्योत्पादोपपत्तेरिति । निराकर-
रमाह अनभ्युपगमाच्चेति । तादृशस्यापि कर्मणः क्षणिकत्वस्यास्माभिः
हि द्रव्यस्य विनश्यता कर्मोत्पाद इत्येकः कालः । अथ द्रव्यस्य
शः न च कारणोत्पादसमये कार्योत्पाद इति द्रव्यविनाशानन्तरं
ाश इति सिद्धं क्षणद्वयावस्थानं कर्मण इति । शङ्कते । विनाशहे-
ावादिति चेत् । अयमभिसंधिः स्वकारणादयं भावो विनश्वरो जायते
श्वरो वा विनश्वरश्चेद् विनाशं प्रति न हेतुमपेक्षेत न हि नीलं
रणादुत्पन्नं नीलत्वे हेतुमपेक्षते तस्यैव ताद्रूप्यात् । अविनश्वरत्वे-
ऽपि नास्य हेतुशतैरपि शक्यो विनाशः कर्तुम् । न हि नीलमुत्पन्नं
शिल्पिशतेनापि शक्यं कर्तुम् । अपि चायं विनाशो भावस्य कारणेरा-
मानो भावाद्भिन्नो ऽभिन्नो वा जायते । अभिन्नत्वे भाव एवासाविति
ी भावः प्राग्वदुपलब्ध्यर्थक्रिये कुर्यात् । न च भावाभावयोः कारणभेदे
सम्भवत्यभेदः । तन्तुसंयोगभेदेभ्यो हि पटो जायते तन्तुविभागाद्वा
विनाशाद्वा पटाभाव इति कारणभेदः । भावाद्भिन्नत्वे तु जायतामभावो
स्य किमायातं न हि क्रमेलकोत्पादने पीलवो निवर्तन्ते । अभावेन

भावस्तिरोधीयतइति चेत् । न तिरोधानस्यापि भावाद्भेदे पूर्ववदनुप-
लब्ध्यादिप्रसङ्गः । भेदे ऽपि तिरोधानस्यान्यस्योत्पादे अन्यस्य न किं चिदु-
त्पन्नं विनष्टं चेति भावतादवस्थ्यादुपलब्ध्यादिप्रसङ्गः । अपि च यद्येषां ध्रुव-
भावि न तच तेषां हेत्वन्तरापेक्षा यथा कृष्णस्यायोमयत्वे । ध्रुवभावी च
कृतकानां भावानां नाश इति विरुद्धव्याप्तोपलब्धिः । ध्रुवभाविता हि
प्रतिषिध्यमानहेत्वन्तरापेक्षत्वविरुद्धतन्निरपेक्षत्वव्याप्तोपलब्धा सेह प्रतीयमा-
ना निरपेक्षत्वमुपस्थापयन्ती हेत्वन्तरापेक्षतां प्रतिक्षिपति । ये हि हेत्वन्तरा-
पेक्षा न ते ध्रुवभाविनो यथा वाससि रागादयः कुसुम्भादिसंयोगसापेक्षा
नावश्यं भाविन इति । तस्मादभावस्य सर्वोपाख्यारहितस्य कल्पितस्य
क्रियानुपपन्नेति । अभावं करोतीति क्रियाया अभावेन संबन्धानुपपत्ते-
र्नञ्संबन्धो भावेन करोतीति । यथा ऽऽह न तस्य किं चिद्भवति न
भवत्येव केवलमिति । तस्माद्विनाशकारणाभावादुत्पन्न एवाभावो विनश्य-
तीति सिद्धः क्षणभङ्ग इति । तदेतन्निराकरोति । न विकल्पानुपपत्तेः ।
अयमभिसन्धिः यत्तावद्विकल्पितं स्वहेतुभ्यो भावा विनश्वरा अविनश्वरा
वा जायन्तइति । तच ब्रूमः किं पुनरिदं विनश्वरत्वं भावानामभिमतमा-
युष्मतः किं विनाशस्वभावत्वम् आहो विनाशार्हत्वं नित्येभ्यो व्यावृत्तम् ।
न तावत्पूर्वः कल्पः परस्परपरिहारवतोर्भावतन्नाशयोस्तादात्म्यानुपपत्तेः ।
तादात्म्ये च विनाशवद्भावो ऽपि द्वितीयादिक्षणेषु वर्ततेति साधु [illegible]
समर्थितमत्रभवता भावानां नित्यत्वमुपपादयता । भावसमये वा विनाशो
ऽपि भावात्मा ऽस्तीत्यत्यन्ताभावो भावस्य भवेदिति सुष्ठुवदातं [illegible]
भावानाम् । न च भाव एकक्षणस्थितिधर्मा नाशो द्वितीयादि[illegible]
साम्प्रतम् । प्रथमद्वितीयक्षणावच्छेदलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गेण भेदाद् [illegible]
तु कल्पमनुमन्यामहे । नन्वेवं विनाशार्हाश्चेद्भावाः स्वकारणादु[illegible]
हन्तोदयानन्तरमेवापवृज्येरन् नापवृज्यन्ते विनाशार्हा अपि पटाद[illegible]
विनाशाद्वा तन्तुविभागाद्वा स्वकारणाधीनजन्मनो विनश्यन्ति । [illegible]
तण्डुलाः पचेलिमा इति विनैव दहनसलिलसंयोगप्रचयभेदं वि[illegible] ।
काष्ठानि वा भिदेलिमानीति कुठाराभिघातमन्तरेण दलन्ति । यो [illegible]
तएव तण्डुलाः पचेलिमाः ये समर्थदहनोदकपिठरसहभुवः [illegible]

ताः प्रादुर्भवन्ति यदनन्तरं न प्रादुर्भवन्ति न ते पचेलिमा इति
न्तरमक्षणिकार्थक्रियामुपपादयन्तो वक्ष्यामः । तस्माद्भिनश्वराणामुत्पत्तेः
ारणान्न विनाशकारणापेक्षा भावानामिति युक्तम् । केवलं भावादन्यद्
ं ब्रुवाणः पर्यनुयोज्यो भवान् । किमकारणत्वान्नाशस्य नास्तित्वं रोच-
किं वा नित्यतां तथोक्तं वाचाट्टूषणं वार्त्तिककृता । भवतां वाक्यानां
अकारणं द्विधा नित्यं व्योम शशविषाणादि वा तुच्छम् । अस्माकं
नित्यमेव भवदभिमतस्य तस्य तुच्छस्याभावस्यानङ्गीकारादस्मदभि-
य भवद्भिरनङ्गीकृतत्वेन नास्तीत्यध्यारोप्य राशिरेक उक्तः । उत्पन्नस्य
श इति सर्वजनीनं तद्विपरीतं भवत्पक्षे प्राप्नोति । मन्वस्तु भावाभावयोः
वस्थानं को दोष इत्यत आह । ततश्च भावानामिति । शङ्कते
विनाशित्वादिति । प्रयोजनवतिरियं यदकारणत्वे विनाशस्येष दोष
। न तु दोषभयेन स्फुटतरप्रमाणबाधितं कारणत्वं विनाशस्य शक्यम-
तुमिति भावः । गूढाभिसंधिः सिद्धान्ती पृच्छति विनाशो न विनश्य-
त । कुत एतत् । चोदक आह विनष्टानामिति । सिद्धान्ती बौद्धमत-
म्ब्याह । न हि विनाशाभाव इति । यस्य पटाभाव एव तुच्छस्तस्य
ावे का कथा तस्य तुच्छादपि तुच्छतरत्वादिति भावः । स्वमतमास्था-
। अपि च विनाशः कारणवांश्चेति । शेषं सुबोधम् । यदप्यकार-
कारणमुक्तं भावाद्भिन्नश्चेदभावो जन्येत भावतादवस्थ्यमिति । तथा-
नाभावस्योत्पादे भावस्यापरा निवृत्तिः किं त्वभावोत्पाद एव तन्नि-
कथमन्यस्योत्पादे ऽन्यस्य निवृत्तिः अथ स्वभावभेदैहतरं वाच्यं ये
रपरिहारावस्थितयः स्वहेतुभ्यो जायन्ते । न हि स्वतो ऽन्यस्याङ्कुरस्य
ने कारणमन्यत्वाविशेषाट्टस्मनो ऽपि न कारणमिति । स्वभावभेदेन तु
कारणभावनियमसमर्थनं परस्परपरिहारस्थितिनियमे ऽपि तुल्यम् । यथा
ादस्य पुरस्तादखिलसामर्थ्यरहितस्याङ्कुरप्रागभावस्योपकारं किं चिदकु-
ऽपि बीजादयो ऽङ्कुरमारभन्ते तदुत्पादस्येव तत्प्रागभावनिवृत्तिरू-
त् । एवं तदभावहेतवो ऽपि भावरूपे अकिंचित्करा अपि तदभावमा-
त न चेद्भावरूपे किं चित्कृतं तदभावहेतुभिरप्यभावः प्रागिव स्वाभा-
ये कस्मान्न स्वरूपोपलम्भार्थक्रिये करोति । अथोत्पादात्प्रागिवोत्पन्नो

भावस्तिरोधीयतइति चेत् । न तिरोधानस्यापि भावाद्भेदे पूर्ववदनु-
लब्ध्यादिप्रसङ्गः । भेदे ऽपि तिरोधानस्यान्यस्योत्पादे अन्यस्य न किं चिदु-
त्पन्नं विनष्टं चेति भावतादवस्थ्यादुपलब्ध्यादिप्रसङ्गः । अपि च येषां ध्रुव-
भावि न तत्र तेषां हेत्वन्तरापेक्षा यथा कृपाणस्यायोमयत्वे । ध्रुवभावी च
कृतकानां भावानां नाश इति विरुद्धव्याप्तोपलब्धिः । ध्रुवभाविता हि
प्रतिषिध्यमानहेत्वन्तरापेक्षत्वविरुद्धतन्निरपेक्षत्वव्याप्तोपलब्धा सेह प्रतीयमा-
ना निरपेक्षत्वमुपस्थापयन्ती हेत्वन्तरापेक्षतां प्रतिक्षिपति । ये हि हेत्वन्तरा-
पेक्षा न ते ध्रुवभाविनो यथा वाससि रागादयः कुसुम्भादिसंयोगसापेक्षा
नावश्यं भाविन इति । तस्मादभावस्य सर्वोपाख्यारहितस्य कल्पितस्य
क्रियानुपपन्नेति । अभावं करोतीति क्रियाया अभावेन संबन्धानुपपत्ते-
र्नेत्संबन्धो भावेन करोतीति । यथा ऽऽह न तस्य किं चिद्भवति न
भवत्येव केवलमिति । तस्माद्विनाशकारणाभावादुत्पन्न एवाभावो विनश्य-
तीति सिद्धः क्षणभङ्ग इति । तदेतन्निराकरोति । न विकल्पानुपपत्तेः ।
अयमभिसन्धिः यत्तावद्विकल्पितं स्वहेतुभ्यो भावा विनश्वरा एविनश्वरा
वा जायन्तइति । तत्र ब्रूमः किं पुनरिदं विनश्वरत्वं भावानामभिमतमा-
युष्मतः किं विनाशस्वभावत्वम् आहो विनाशाहत्वं नित्येभ्यो व्यावृत्तम् ।
न तावत्पूर्वः कल्पः परस्परपरिहारवतोर्भावतन्नाशयोस्तादात्म्यानुपपत्तेः ।
तादात्म्ये च विनाशवद्भावो ऽपि द्वितीयादिक्षणेषु वर्त्ततेति साधु समर्थितं
समर्थितमत्रभवता भावानां नित्यत्वमुपपादयता । भावसमये वा विनाशे
ऽपि भावात्मा ऽस्तीत्यत्यन्ताभावो भावस्य भवेदिति सुघटघटितं तदेवं
भावानाम् । न च भाव एकक्षणस्थितिधर्मो नाशो द्वितीयादिक्षणस्थिति-
धाम्नातम् । प्रथमद्वितीयक्षणावच्छेदलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गेण भेदाद् द्वितीय-
तु कल्पमनुमन्यामहे । नन्वेवं विनाशार्हाश्चेद्भावाः स्वकारणादु-
त्पन्नोदयानन्तरमेवाप्यवृज्येरन् नापवृज्यन्ते विनाशार्हा अपि घटादयः
विनाशाद्वा तन्तुविभागाद्वा स्वकारणाधीनजन्मनो विनश्यन्ति । यथा हि
तण्डुलाः पचेलिमा इति विनैव दहनसलिलसंयोगप्रचयभेदं विक्लिद्यन्ते ।
काष्ठानि वा भिदेलिमानीति कुठाराभिघातमन्तरेण दलन्ति । यो हि
तत्र तण्डुलाः पचेलिमाः ये समर्थदहनोदकपिठरसहभुवः तण्डुलास्ते

[illegible]ः प्रादुर्भवन्ति यदनन्तरं न प्रादुर्भवन्ति न ते पचेलिमा इति तदनन्तरमपचित्वार्थक्रियामुपपादयन्तो वक्ष्यामः । तस्माद्विनश्वराणामुत्पत्तेः कारणान्न विनाशकारणापेक्षा भावानामिति युक्तम् । केवलं भावादन्यद्-[illegible] गुणाणः पर्यनुयोज्यो भवान् । किमकारणत्वान्नाशस्य नास्तित्वं रोचयते किं वा नित्यतां तथोक्तं बाधादूषणं वार्त्तिककृता । भवतां शाक्यानां [illegible] अकारणं द्विधा नित्यं व्योम शशविषाणादि वा तुच्छम् । अस्माकं तु नित्यमेव भवदभिमतस्य तस्य तुच्छस्याभावस्यानङ्गीकारादस्मदभि-मतस्य भवद्भिरनङ्गीकृतत्वेन नास्तीत्यध्यारोप्य राशिरेक उक्तः । उत्पन्नस्य विनाश इति सर्वजनीनं तद्विपरीतं भवत्पक्षे प्राप्नोति । मन्वस्तु भावाभावयोः [illegible]वस्थानं को दोष इत्यत आह । ततश्च भावानामिति । शङ्कते यथाविनाशित्वादिति । प्रयोजनवतिरियं यदकारणत्वे विनाशस्यैष दोष इति । न तु दोषभयेन स्फुटतरप्रमाणबाधितं कारणत्वं विनाशस्य शक्यम-ङ्गीकर्तुमिति भावः । गूढाभिसंधिः सिद्धान्ती पृच्छति विनाशो न विनश्य-तीति । कुत एतत् । चोदक आह विनष्टानामिति । सिद्धान्ती बौद्धमत-मालम्ब्याह । न हि विनाशाभाव इति । यस्य पटाभाव एव तुच्छस्तस्य तदभावे का कथा तस्य तुच्छादपि तुच्छतरत्वादिति भावः । स्वमतमास्था-याह । अपि च विनाशः कारणवांश्चेति । शेषं सुबोधम् । यदप्यकार-णत्वे कारणमुक्तं भावाद्भिन्नश्चेदभावो जन्येत भावतादवस्थ्यमिति । तथो-च्यते नाभावस्योत्पादे भावस्यापरा निवृत्तिः किं त्वभावोत्पाद एव तन्नि-वृत्तिः कथमन्यस्योत्पादे ऽन्यस्य निवृत्तिः अथ स्वभावभेदैरुत्तरं वाच्यं ये परस्परपरिहारावस्थितयः स्वहेतुभ्यो जायन्ते । न हि स्वतो ऽन्यस्याङ्कुरस्य [illegible]र्न कारणमन्यत्वाविशेषादुस्मनो ऽपि न कारणमिति । स्वभावभेदेन तु कार्यकारणभावनियमसमर्थनं परस्परपरिहारस्थितिनियमे ऽपि तुल्यम् । यथा [illegible]त्पादस्य पुरस्तादखिलसामर्थ्यरहितस्याङ्कुरप्रागभावस्योपकारं किं चिदकु-र्वन्तो ऽपि बीजादयो ऽङ्कुरमारभन्ते तदुत्पादस्यैव तत्प्रागभावनिवृत्तिरू-पत्वात् । एवं तदभावहेतवो ऽपि भावरूपे ऽकिंचित्करा अपि तदभावमा-दधति न चेद्भावरूपे किं चित्कृतं तदभावहेतुभिरप्यभावः प्रागिव स्वाभा-[illegible]मये कस्माच्च स्वरूपोपलम्भार्थक्रिये करोति । अथोत्पादात्प्रागिवोत्पन्नो

पवनादिसकलसमवधानोत्पन्नातिशयवदुत्तरोत्तरक्षणपरम्परालब्धजन्मा चरमो बीजक्षणः समर्थः समर्थक्षित्यादिलक्षणसहभूरनपेक्ष्य स्वाङ्कुरं जनयति । न चास्य क्षित्यादिसहभुवस्तद्दनपेक्षस्यापि तैर्विना करणं तदेकसामग्र्यधीनस्य तदभावे ऽभावात् । न वा सहकारिता क्षित्यादीनां तैरेव सहाङ्कुरजननात् । तेषामपि कार्यात्पूर्वभावस्य नियमतो ऽविशेषात् । तन्मात्रत्वादेव च कारणतायाः । न चानपेक्षाणामपि प्रत्येकं कार्यान्तरारम्भणं तन्मात्रस्य तेभ्य उपलब्धेस्तथैव सामर्थ्यनियमात् । न च कृतकरणतयैतरेतर-क्रिया सहक्रियायां कृतमित्यसंभवात् । न च स्वकारणलब्धसन्निधयो भावाः प्रेक्षावन्तः शक्यमिदमस्माभिरेकेनापि कर्तुं कृतं नः सर्वेषां सन्निधानेनेत्येको ऽन्य निवर्त्तितुमीशते न च स्वकारणभेदमात्रं कार्यभेदहेतुः अपि तु सामग्रीभेदः तस्मिन्सति कार्यभेदोपलब्धेः अभिन्ना भेदसामग्रीति न कार्यभेद-प्रसङ्गः । परस्परसमवधानं चोपसर्पणप्रत्ययेभ्यः क्षित्यादीनामिति । न च अक्षणिकस्यार्थक्रियाविरोधादसाधारणता हेतोः न च साध्यधर्मिणि दृश्यमाने शब्दादौ व्याप्तिसाधनादेव साध्यसिद्धेरसाधनाङ्गं हेतुवचनम् । न खलु सर्वोपसंहारवती व्याप्तिर्दृश्यमानविषया भवितुमर्हति । यत्सत्वं हि अर्थानां घटादीनां दृश्यमानानां सत्त्वमक्षणिकात् न व्यावर्त्तितं त्वयेति सत्त्वमनेकान्तिकं क्षणिकत्वसाधनइति । तस्माद्यद्दृश्यमदृश्यं वा तत्सर्वं क्षणिकमिति सर्वोपसंहरणीया व्याप्तिः । नन्वेवमपि शब्दादेर्विवादास्पदीभूतस्य व्याप्तिदर्शनवलादेव सिद्धा क्षणिकतेति तद्वचस्यमेवासाधनाङ्गत्वं हेतुवचनस्य मैवम् । यद्यप्यपि शशविषाणादौ यत्सद्दृश्यमदृश्यं वा तत्सर्वं क्षणिकमिति यथा सर्वोप-संहारवती व्याप्तिः न च शशविषाणादयो ऽपि भवन्ति क्षणिकाः एवं सत्यपि विवादास्पदीभूते शब्दादौ व्याप्तिसिद्धावपि न सिध्यति क्षणिकता तेनावश्यं दर्शयितव्यमेतेषां क्षणिकत्वसाधनाय सत्त्वमिति नासाधनाङ्गत्वं हेतुवचनस्येति । अत्रोच्यते । न सत्त्वं क्षणभङ्गसिद्धावङ्गमसाधारणत्वात् संदिग्धव्यतिरेकित्वाद्वा । तथा हि क्रमाक्रमाभ्यां व्याप्तं सत्त्वं तदनुपलब्धेर-क्षणिकाद्व्यावर्त्तेतैवं तदेव सापेक्षत्वानपेक्षत्वाभ्यां व्याप्तं तदनुपलब्धेः क्षणिकादपि व्यावर्त्तेत तस्मादुभयतस्त्ववदसाधारणं सदसाधनाङ्गम् । यानि सन्तानवर्त्तीनि क्षितिपवनपाथस्तेजोबीजानि समर्थानि प्रागुक्तानि

[illegible]चरमोत्पादानामवनिजलानलाङ्कुराणां कारणं भवद्भिरभ्युपेयन्ते तान्य-
[illegible] परस्परानपेक्षाणि वा जनयेयुः सापेक्षाणि वा । ननु निरपेक्षाण्येवान्त्यक्ष-
[illegible]णि क्षित्यादीन्युत्तरस्मिन्क्षणे जनयितव्य इत्युक्तम् । तत्किमनभ्युपग-
[illegible]त्वेन सापेक्षाणि निरपेक्षाणि चेति । तत्किमिदानीं समर्थबीजक्षणज-
[illegible] ऽपि बीजक्षणो ऽनपेक्ष एव । ओमिति चेत् । नन्वेवं सर्वत्र बीज-
[illegible] निरपेक्षाः स्वकार्योपजनन इति कृतं सहकारिभिः । ननूक्तं नैते प्रेक्षा-
[illegible]: किं तु स्वप्रत्ययाधीननियतसंनिधयो न व्यवधेरीशत इति । तत्कि-
[illegible] कृषीवलो ऽपि न प्रेक्षावान् प्रेक्षावान् यतः प्रयत्नेन कुशूलादवतार्य बीज-
[illegible]ति भूमौ परिकर्षितायां क्षित्यादिसहभुव एव बीजक्षणस्यातिशयोत्पादप-
[illegible]राया अङ्कुरप्रसवसामर्थ्यात् कुशूलस्थात्तु सहस्रेणापि वर्षैरङ्कुरानुत्पादे तथाव-
[illegible]ति चेत् । अथ किमयं न स्वसंतानमात्रप्रभवः समर्थो बीजक्षणः तथा चेत्कथं
[illegible]मान्तरं नापेक्षेत स्वकार्ये । नन्वपेक्षत एव किं तु स्वोत्पादे न पुनः स्वकार्ये
[illegible] तस्यानपेक्षत्वमुपेयते न तु स्वोत्पादे । ननूत्पत्तावप्यस्य जागर्ति स्वसंता-
[illegible]र्ती पूर्व एव निरपेक्षः क्षणः एवं तस्य पूर्वः पूर्वः क्षणः स्वसंततिपतित
[illegible]नपेक्षो जागर्त्युपजनन इति कुशूलनिहितबीज एव स्यात् कृती कृषीवलः
[illegible]मस्य कृषिकर्मणा दुःखबहुलेन । तस्मात्परस्परापेक्षाणामेवान्त्यक्षणप्राप्तानां
[illegible]जनकत्वमकामेनाप्युपेयम् । अपि चान्त्यक्षणप्राप्तं बीजमनपेक्ष्य अङ्कुरावनि-
[illegible]पाथस्तेजांसि जनयेत्किं येनैव रूपेणाङ्कुरं जनयति तेनैव तदितराण्यपि
किं वा रूपान्तरेण । न तावत्तेनैव क्षित्यादीनामङ्कुरस्वाभाव्यापत्तेः । न खलु
[illegible]तां कारणाभेदे भेदवत्कार्यं भवितुमर्हति । कार्यभेदस्याकस्मिकत्वप्र-
[illegible]ात् । यथोक्तं भवद्भिरेव अयमेव हि भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्मा-
[illegible]: कारणभेदश्चेति । नापि सामग्रीभेदः तस्या अप्यभेदात् । अन्यथा
[illegible]भावनियमाभावात् । स्वकारणादासादितः कश्चिदेव स्वभावभेद एक-
[illegible]दृशो यस्मान्नानाकार्याणि जायन्ते तस्मान्नाकस्मिकत्वं कार्यनानात्वस्य
[illegible]तिप्रसङ्गः तादृशस्य तस्यासार्वत्रिकत्वात् । न च कार्यकारणयोरभेदो
[illegible] कारणभेदाभेदावनुपतेतां कार्यभेदाभेदौ । तस्माद्यथा केभ्यः कश्चि-
[illegible] बहुभ्यः कार्यमेकं जायते तथैकस्मादेव कुतश्चिद्बहूनि जनयिष्यन्ते कार्या-
[illegible]ति चेत् । मुधैव तर्हि नानादेशवृत्तिरेको ऽवयवि सामान्यसंयोगादिरर्थ-

एव क्रमाक्रमाभिधान: क्रमयौगपद्याभ्यामन्य: प्रकारो यमास्थाय भावाः स्थिरा अप्यर्थक्रियायामुपयोक्ष्यन्ते । न त्वेवां प्रकारान्तरवदर्थक्रिया ऽपि कियाचायमानेव तथा चेत् किं न: छिन्नं दृश्यमानास्त्वनुभूतावसिता: परस्परव्यावृत्तक्रमयौगपद्यरूपप्रकारद्वयसमालिङ्गितरूपा अर्थक्रिया न प्रकारान्तरं द्रष्टुमीष्टे । न च प्रकारान्तरमपि । तथा हि यत्र यत्प्रकारप्रतिषेधेन तदितरप्रकारव्यवस्थानियमस्तत्र न प्रकारान्तरसंभव: यथा नीलप्रकारप्रतिषेधेनानीलप्रकारव्यवस्थायां पीते अस्ति च तयोरन्यतरप्रकारनिषेधे ऽन्यतरव्यवस्थानियमो निषिध्यमानप्रकारविषयीकृते सर्वत्र कार्यकारणे इति विरुद्धोपलब्धि: । निषिध्यमानप्रकारान्तरसंभवविरुद्धो हि द्वयोरन्यतरनिषेधेनान्यतरव्यवस्थानियम इति प्रकारान्तरासंभवाद्भावानामर्थक्रिया क्रमाक्रमाभ्यां व्याप्ता तौ च स्थिरान्निवर्तमानावर्थक्रियामपि व्यावर्तयत: वृक्षतेव निवर्तमाना शिंशपात्वमाराद्दृश्यमानादेकशिलामयाद्भूत्कटकादिति प्रतिबन्धसिद्धि: । तथा हि न तावदक्षणिक: क्रमेणार्थक्रियां कर्तुमर्हति । स्वेन हि रूपेण भावा अर्थक्रियायामुपयुज्यमाना दृश्यन्ते । यद्वस्तु यत्कार्यान्वयव्यतिरेकानुविहितभावाभावं तद्वस्तु तत्कार्यप्रसवसमर्थं रूपं च तस्य कार्येणानुकृतान्वयव्यतिरेकमिति रूपमेव समर्थं तच्च द्वितीयादिक्षणेष्विव प्रथमे ऽपि क्षणे अस्तीति द्वितीयादिक्षणजन्यं कार्यकलापं प्रथमएव क्षणे निष्पादयेत् । समर्थस्य क्षेपायोगादिति नाक्षणिकस्य क्रमवद्व्यापारता प्रयुज्यते । स्यादेतत् समर्थो ऽपि क्रमवत्सहकारियोगात् क्रमेण करोतीति तदयुक्तम् । विकल्पासहत्वात् किमस्य सहकारिण: कं चिदुपकारमादधति न वा आदधाना वा भावाद्भिन्नमभिन्नं वा । तत्र भिन्नोपकाराधाने भावे सत्यनुत्पत्तेरुपकारे च सत्युत्पत्ते: एवं कार्यस्योपकार एव जनको न जनको भाव: । न चोपकारसहितो भाव एव कार्यस्य जनको नोपकारमात्रमिति वाच्यम् । उपकारस्योपकारान्तरजनने अनवस्थानात् । अजनने तु सहकारिभावाभावात् । अभिन्नोपकाराधाने च भाव एव जनयेत् स च प्रागप्यासीदिति सहकारिवैयर्थ्यम् । अनुपकारकत्वे वा सहकारिणो न भावेनापेक्ष्येरन्नित्युत्पन्नमात्र एव भाव: कार्यमुत्पादयेत् । समर्थस्य क्षेपायोगात् क्षेपे वा न पश्चादपि कुर्यादविशेषात् यदि मन्येत अनुपकारका अपि भवन्ति सहकारिणो यतस्ते

[illegible]करोति । न च भावेन नापेक्ष्यन्ते तैर्विना कार्यस्यानुत्पत्तेरिति । ननु [illegible] चेत्कार्यजनको भावः न कस्मान्नेमानन्तरेण जनयति तेभ्यः प्रागपि [illegible]सद्भावात् । सहकारिरूपेण वा जनकत्वे सहकारिण एव जनका न [illegible] भावः । न चोभयभावाभावानुविधानादर्थक्रियाभावाभावयोरेकस्मान्न [illegible]परादुभयाधीनतेति सांप्रतम् । भावे सत्यनुत्पादात्कार्यस्य व्यभिचा-[illegible] चरमभाविनिमित्तसहकारिसमवधाने सति भावादेव सहकारिसमवधा-[illegible] चरमभाविनो व्यभिचारेण कारणत्वावधारणात् । एतेनैतन्निरस्तं यदा-[illegible] स्वहेतोर्विलम्बकारी भावो जात इति नोत्पन्नमात्रः करोतीति । सा [illegible] विलम्बकारिता अस्य स्वभावः सहकारिसमवधानकाले ऽप्यस्ति न वा [illegible] चेत्तदा ऽपि न कुर्यात् । नास्ति चेत् कथं स्वभावनाशे भावो न [illegible] । अथास्य विलम्बकारिता न स्वभावः कथमुत्पन्नमात्रो न कार्यं कुर्या-[illegible] । तस्मान्न क्रमेणार्थक्रिया भावानां नापि यौगपद्येन तस्माद्यावत्कार्यं [illegible]क्षणिकेन प्रथमे क्षणे संपादितं तावत्सर्वं द्वितीयादिक्षणेषु संपादयेत् । [illegible]कार्यसंपादनस्वरूपस्य द्वितीयादिष्वपि क्षणेषु भावात् । न च संपादितं [illegible]संपादनमिति यद् द्वितीयादिक्षणेषु संपादयति तत्प्रथमक्षणे संपादिताद-[illegible]ति क्रमा एवावर्तन्तइति तत्र चोक्तो दोषः । युगपत्कृतकृत्यस्य वा [illegible]तीयादिषु कर्तव्याभावान्नार्थक्रियासामर्थ्यमस्तीत्यसत्त्वेन क्षणिकत्वापत्तिः । तस्मादक्षणिके सत्त्वे व्यापकयोः क्रमाक्रमयोरनुपलम्भाद्व्यापकानुपलब्ध्या निव-[illegible]मानं सत्त्वमक्षणिकात् क्षणिकत्वेन व्याप्यतइति प्रतिबन्धसिद्धिः । नीलमेव [illegible]नुभूतावस्थितं समारोपिताक्षणिकभावमक्षणिकं तादृशनीलस्वरूपोपलम्भ एव [illegible]क्षणिके क्रमयौगपद्यानुपलम्भः । यथा भूतलस्वरूपोपलम्भ एव समारोपि-[illegible]त्वस्य घटस्यानुपलम्भः भूतलं च तथोत्पन्नं घटाभावो न त्वभावो नाम [illegible]द्रूपइवानस्ति यः प्रतिपत्तिगोचरः स्यात् । अपि तु व्यवहर्तव्यः परम् । [illegible]तत् । क्षणिको भावो ऽर्थक्रियाजनकस्वभावो न वा न चेदसन्नेव तज्जनकस्व-[illegible]श्चेत्किमस्य सहकारिभिः । उत्पन्नमात्रमेव बीजमङ्कुरं जनयेत् । ननूत्पन्नो [illegible]: समर्थो जनयत्येवाङ्कुरं कुतः समर्थस्योत्पत्तिः पूर्वस्माद्बीजक्षणात् । [illegible] तत्सन्तानवर्तिनां सर्वेषां बीजत्वाविशेषादङ्कुरजननसामर्थ्यमिति कुसु-[illegible]लब्धजन्ममात्रमेव बीजमङ्कुरं जनयेत् । मैवम् । पूर्वपूर्वचितिबीज-

ऽप्यङ्कुरः कस्मादुपलम्भार्थक्रिये करोति । उत्पत्तेः प्रागङ्कुरो नासीन्न नाकार्षीदुत्पन्नस्त्वस्ति तस्मात्करोतीति चेत् । हन्त भावो ऽपि यदा ऽऽसी-त्तदा ऽकार्षीदिदानीं तु विनष्ट इति नास्ति तेन न करोति । यथा च भावो-त्पाद एव तत्प्रागभावस्य नास्तिता एवमभावोत्पाद एव भावस्य नास्तिता । उत्पत्तिनाशधर्मतया भावाभेदो विनाशस्य ततो न सदसद्रूपतया द्वैराश्यं वि-श्वस्येति चेत् को ऽयमुत्पत्तिर्नाम यदि स्वकारणसमवायः सत्तासमवायो वा सो ऽभावे नास्ति अथ स्वरूपप्रतिलम्भः तथा ऽपि तावन्मात्रस्य साम्ये ऽपि प्रकारान्तरभेदेन द्वैराश्योपपत्तिः । तस्माद्यथा सत्त्वस्य साम्ये ऽपि द्रव्य-गुणकर्माणि तेन तत्त्वेनान्योन्यं भिद्यन्ते एवं प्रमेयत्वाभिधेयत्वकारणवत्त्वे-नाविशेषे ऽपि सद्भिः सहासतां सत्तातद्विरहरूपभेदाद्द्वैरं इति सिद्धम् । या ऽपि ध्रुवभाविता विनाशस्य तत्र क्रमः* ध्रुवभावित्वेन विनाशस्य हेत्वन्तरा-नपेक्षत्वं प्रयासो नाहेतुकत्वं वक्तुमर्हति । हेत्वन्तरनिराकरणेन हेतुना निरा-करणात् । विशेषनिषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञाफलकत्वात् । अपि च ध्रुवभावित्व-मसिद्धमनैकान्तिकं वा इदं भवान् पृष्टो व्याचष्टां किं घटसंतानात्सभागात् कपालसंततिर्ध्रुवभाविनी न वा । न चेद् न विनाशो ऽपि घटस्य ध्रुवभावी न खलु विसभागक्षणोत्पादमन्तरेण घटविनाशमीक्षामहे मांसचक्षुषः तथा चा-सिद्धा ध्रुवभाविता विनाशस्य । अथ ध्रुवभाविनी तस्यामेव तर्हि विसभा-गसंततौ ध्रुवभाविन्यां मुद्गरादिहेत्वपेक्षेत्यनैकान्तिकं ध्रुवभावित्वं नानपेक्ष-त्वव्याप्तमिति न हेत्वन्तरापेक्षित्वं निषेद्धुमर्हतीति । तदेतदपरस्याकारण-विनाशे दोषः स चापरिहार्य इत्यनेन वार्त्तिकेन सूचितम् । एवं ता-वदन्यत्वे साध्ये दोष उक्त इति । यद्यपि क्षणिकत्वमपि पूर्वमुक्तं दूषितं च तथा ऽपि क्षणिकाभिधानं तदान्यपरमन्यत्वमेव तु तत्र प्रधानम् । इदानीं तु क्षणिकत्वमेव प्रधानतया साध्यमित्येतावता प्रकरणभेद इति विशेषणं सि-द्धान्तविरोधीति । यद्याशुविनाशिनो ऽपि के चन भावा भवेयुः तदा विशेषणमाशुविनाशिन इति कल्पेत तथा च सिद्धान्तविरोध इत्यर्थः । मत्वर्थीय इति । क्षणिक इति अत इनिठनाविति मत्वर्थीयष्ठन् [illegible] विनाशेन विशिष्यमाण इत्युपलक्ष्यमाणः । सर्वान्तकालमिति । पूर्वा[illegible]

* तत्र क्रम इति ३ पु॰ पाठः ।

कुशलकालकलेका ज्योतिर्विद्याप्रसिद्धा सर्वोन्तः कालमिति संज्ञामात्रं न तु वस्तुतः वास्तवी च क्षणिकता ऽभिमतेति । पक्षवचनं दूषयित्वा हेतुं दूषयति ये ऽपीति । यथादिग्रहणेन सत्त्वकृतकत्वादयः संगृहीता वेदितव्याः । तत्र यत्सत्तत्सर्वं क्षणिकं यथा घटः संश्च विवादाध्यासितः शब्दादिरिति स्वभावहेतुः सत्तामात्रानुबन्धित्वात्क्षणिकत्वस्य । कथं पुनः सत्तामात्रानुबन्धसिद्धिः क्षणिकताया उच्यते सत्त्वं नामार्थक्रियाकारित्वं भावानां नान्यत् । न ह्यस्ति संभवः संश्च भावो न चार्थक्रियां करोतीति । तथा हि स सर्वस्य विज्ञानस्यालम्बनप्रत्ययो भवेन्न वा । न चेद् नास्ति सर्वज्ञो वा न सर्वज्ञः तस्यैवाज्ञानाद् आलम्बनप्रत्ययश्चेत् कथं नार्थक्रियां करोतीति । न च सत्तासामान्यं नास्ति किं चन नापि समवायो यतः सन्निन्युच्यते । तत्सद्भावे वा न भवन्तां सामान्यविशेषसमवायाः सन्तो भवेयुः तेषां सामान्याश्रयत्वानभ्युपगमात् । प्रमाणग्राह्यता ऽपि प्रमाणविषयता प्रमाणं प्रत्यालम्बनप्रत्ययत्वमेव तच्चार्थक्रियाकारित्वान्नान्यदिति सिद्धमर्थक्रियाकारित्वमेव सत्त्वमिति । तच्च क्रमाक्रमाभ्यां व्याप्तं तृतीयप्रकारविरहात् । तथा हि भावानां तासु तास्वर्थक्रियासु क्रमाक्रमौ परस्परपरिहारवन्तौ चकास्तः तथा च क्रमाक्रमात्मकं प्रकारान्तरमपि यदीदृशाभ्यामेवानुभूतावसिताभ्यां क्रमाक्रमाभ्यां करम्बितमङ्गीक्रियते ततो दृश्यमानयोरपि क्रमाक्रमयोः परस्परसंकरप्रसङ्गः । करम्बितावेव हि क्रमाक्रमाविमावपीति दृश्यमानः क्रमो ऽक्रमात्मकः अक्रमश्च क्रमात्मकः प्रतिभासेत । न च तथा प्रतिभासते । एतेन प्रत्यक्षमेव परस्परपरिहारवन्तौ क्रमाक्रमौ परिच्छिन्दत्सर्वथैवानयोः संकरं प्रतिक्षिपति । यदि क्व चिदप्यनयोस्तादात्म्यं भवेदिहापि तावेव क्रमाक्रमाविति संकीर्णौ गृह्येयाताम् । तस्मादनयोरिह संकरानुपलम्भ एव देशान्तरे कालान्तरे च संकरं निषेधति । तादात्म्यनिषेधे च दृश्यत्वाविशेषादनुपलब्धेः दृश्यमानस्तम्भतादात्म्येन स्वयमदृश्यानां पिशाचादीनां दृश्यानां च प्लवङ्गादीनामविशेषेण प्रतिषेधात् । यथा ऽऽह विशेषणं वावाच्यमिति । अनेकान्तक्रमयौगपद्यव्यतिरेकवती प्रकारान्तरे क्रमयौगपद्ये एव न भवतः न हि शब्दाभेदेन वस्तुनो ह्यभेदः । मा भूद्गोशब्दसामानाधिकरण्येन वागादीनामपि विषाणित्वप्रसङ्गः । स्यादेतत् । मा भूतां क्रमयौगपद्ये असत्त्वस्य

स्तपस्वी भवता ऽऽयाचितः न हि नानात्वे ऽपि देशानां तदाश्रितः सामान्यादिरर्थो नाना भवितुमर्हति । तस्य तेभ्यो ऽभिन्नत्वात् । रूपान्तरेण बीजमङ्कुरादितरेषां क्षित्यादीनां जनकम् । तथा हि बीजमङ्कुरस्योपादानं तत्सारभागविक्रियया ऽङ्कुरस्योत्पत्तेः क्षित्यादिषु तु जनयितव्येषु सहकारि पूर्वे तु क्षित्यादयः क्षित्यादीनां यथास्वमुपादानानि तद्विक्रियया तदुत्पत्तिरिति चेत् । अथ सहकारितोपादानते किमेकं तत्त्वं नाना वा । एकं चेत् कथं रूपान्तरेण जनकं नानात्वे तयोर्बीजाद्भेदो ऽभेदो वा भेदे कथं बीजस्य जनकत्वं ताभ्यामेवाङ्कुरादीनामुत्पत्तेः । अभेदे वा कथं न भेदो बीजस्य भिन्नतादात्म्यात् । तयोर्वैकरूपत्वमेव तादात्म्यात् । तस्मादङ्कुराद्भिन्ने क्षित्यादौ जनयितव्ये तदुपादानं पूर्वमेव क्षित्यादिसमसमयभावि बीजेनापेक्ष्यते । एवं बीजमपि समसमयभाव्येव सहकारिकारणं क्षित्यादिभिरपेक्ष्यते नान्यथा कार्यभेदसिद्धिरित्यनिच्छता ऽप्यभ्युपेयम् । न चानुपकारकमपेक्षागोचर इति भवद्भिरेवोपपादितम् । न च क्षणिकस्योपकारकत्वसंभवो ऽन्यत्र जननात् तस्याभेद्यत्वात् । न च समसमयभाविनोर्जन्यजनकत्वमस्ति सव्येतरविषाणयोरिव । तस्मात्स्वसंतानमात्रादेव कार्योत्पादप्रसङ्गात्कार्यभेदानुपपत्तेश्चानुपकारिण्यपेक्षाविरहाच्च क्षणिकस्यापि सापेक्षस्यानपेक्षस्य वा नार्थक्रिया संभविनीत्यसाधारणत्वं न क्षणभङ्गसिद्धावङ्गम् । अथ मा भूदसाधारणता सत्त्वस्येत्यनुपकारकेष्वपि कार्यकरणायापेक्षा ऽभ्युपेयते तेषामपि कार्येणानुकृतान्वयव्यतिरेकत्वात् । न त्वनेन क्रमेणाक्षणिको ऽपि भावो ऽनुपकारकानपि सहकारिणः क्रमवतः क्रमवतेव कार्येणानुकृतान्वयव्यतिरेकानपेक्षिष्यते । करिष्यते क्रमवत्सहकारिवशः क्रमेण कार्याणि । समर्थस्याप्यपेक्षणीयासन्निधेः कार्याक्षेप उपपत्स्यते । न चैतावता सहकारिसमवधानादेवोत्पत्तिमतः कार्यसिद्धिः कृतमेषां रूपेणेति वाच्यम् । तत्सान्निध्यादेव तत उत्पत्तिदर्शनात् । रूपे सत्यप्यनुत्पादात् । समवधाने हेतुत्युत्पादादेव कार्यस्वसमवधानमेव हेतुर्न पुना रूपमपीति चेत् तत्किमिदानीं रासभादितुल्यता बीजरूपस्य । ॐमिति चेत् । अथ कस्मात्क्षित्यादीनन्तरेणेव बीजरूपं विना ऽपि नाङ्कुरो जायते । तत्समवधानस्या[illegible] रूपत्वादिति चेत् । तत्समवधाने कारणे कथं तन्निवेशि रूपमपि [illegible]

म् । न चावर्जनीयतया तन्निवेशः । समवधानमात्रस्य बीजरूपमन्तरेणापि
पि तत्र भावात् । विशेषस्तु समवधाने रूपमेव बीजादीनाम् । तस्माद्यथो-
भयाधीननिरूपणा व्याप्तिरयोगव्यवच्छेदेन व्यापके निरूप्यते व्याप्ये भाव
व व्यापकस्य नाभाव इति व्याप्ये पुनरन्ययोगव्यवच्छेदेन व्यापक एव भावो
व्याप्यस्य नान्यत्रेति एवं कार्यकारणभावो ऽप्युभयाधीननिरूपणो ऽपि कारणे
योगव्यवच्छेदेन निरूप्यते । कार्योत्पादस्य पुरस्ताद्भाव एव कारणस्य ना-
भाव इति । कार्ये पुनरयोगव्यवच्छेदेन । कारणएव सति भावो नान्य-
स्मिन्निति अनुभवानुसारान्निश्चीयते । तथैव हि लौकिकपरीक्षकाणां संप्रति-
त्तेः । न च कारणतैव सत्ता किं तु स्वरूपं नीलादेरनुभूतावसितं तद्धि तेनैव
रूपेण स्वाभावव्यवच्छिन्नं तासु तास्वर्थक्रियासूपयुज्यते न पुनरर्थक्रियाकारितैव
स्वरूपं मा भूदनेकार्थक्रियाकारिणो ऽपर्यायेण रूपभेदः । तस्माद्यदस्ति सर्वं-
स्तत्तः स्वरूपेणैव सन्भावः तज्ज्ञानस्यालम्बनप्रत्ययो भविष्यति । अथ तु
स्ति तथा ऽपि तद्रूपो जनित्वा ऽऽपाततो ऽकिंचित्करो ऽपि पश्चात्कुतश्चिन्नि-
मित्तादासाद्य सहकारिप्रत्ययान् तासु तास्वर्थक्रियासूपयोक्ष्यते । तत्सिद्धमेतत्
क्षणिकस्यापि क्रमाक्रमाभ्यां यथायोगमर्थक्रियोपपत्तेर्व्यापकानुपलब्धेरसिद्धेः
संदिग्धव्यतिरेकमनैकान्तिकं सत्त्वं शाक्यानां क्षणिकत्वे साध्ये भावानाम् ।
अस्माकं त्वन्यथासिद्धमसिद्धप्रभेद एवेति । न च जनकत्वाजनकत्वलक्षणवि-
रुद्धधर्मसंसर्गो नानात्वे हेतुर्भवितुमर्हति । जनकत्वं नाम न वस्तुस्वभावो
पि तु तद्धर्मः । धर्मश्च धर्मिणो वस्तुतो भिद्यते । न चान्यस्य भेदो ऽन्यस्य
भेदायालमतिप्रसङ्गात् । अन्यत्वाविशेषे कथं तस्यैव धर्म इति चेत् । अथ
स्तुस्वभावैरेवोत्तरं वाच्यम् । यथा ऽन्यत्वाविशेषे ऽपि कार्यं धूमो हुतभुज
व न बीजस्येत्युक्तम् । न च कृतकत्वमपि क्षणिकत्वे हेतुरन्यथासिद्धेः ।
हेतुके विनाशे तदुपपत्तेश्च । न चोत्पत्तिविनाशयोस्तादात्म्यं भावस्यात्य-
नाभावप्रसङ्गादित्युक्तम् । तदिदमुक्तं वार्त्तिककृता ते ऽप्यसिद्धा अन्य-
थासिद्धा विरुद्धा वा भवन्तीत्यहेतव इति । अन्यत्वाविशेषदर्शनं
पक्षधर्मत्वेनासिद्धत्वादसिद्धम् । सत्त्वकृतकत्वे अन्यथासिद्धे विरुद्धत्वं च
स्यैव हेतोः क्षणिकत्वे साध्ये । तथा हि सत्त्वं कृतकत्वं वा चैलोक्यव्यावृ-
त्तया ऽननुमतं देशतः कालतो वा न साधनं तस्यापक्षाविनाभावज्ञान-

हारान्तरं त्वेकदेशिमतेनाप्रधानमित्यर्थः । अपि च न स्मृतयो युगपदुत्पद्यन्ते परिच्छेदत्वाद् गन्धरसरूपस्पर्शशब्दज्ञानवदित्याह परिच्छेदत्वाच्चेति । एकदेशिपरिहारमाह अपरे त्विति । दूषयति एतत्तु न सम्यगिति । न हि मनः क चिदाश्रितमिति । न क चित्समवेतं संयोगमात्रं त्वतिप्रसक्तमित्यर्थः । नापि वृत्तिः स्वकार्यसामर्थ्यमिति । शरीरस्थ मनः स्वकार्यं करोति नान्यथेति शरीराश्रितं मन इत्युच्यतइत्येतदपि नास्ति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य मनःकार्यस्य शरीराद्बहिर्भावादित्यर्थः । तमिममाक्षेपं समाधत्ते । अत्र ब्रूम इति । येनात्मना यच्छरीरं कर्मोपार्जितं तत्संयुक्तस्य मनसो वेदोपकज्ञानादिलक्षणकार्यकारित्वं न तदसंयुक्तस्येति शरीराश्रितत्वं मनसो नान्यदित्यर्थः । चोद्यम् ।

साध्य-तुः (सू. २७) ॥ परिहारः ।

स्मर-षः (सू. २८) ॥ पुनश्चोद्यम् ।

न त-सः (सू. २९) ॥ परिहारः ।

न स्मर-त् (सू.३०) ॥ भाष्यं चिन्ताप्रबन्धः स्मृतिप्रबन्धः कस्य चिदेवार्थस्य लिङ्गभूतस्य चिह्नभूतस्याधारणस्येति यावत् । चिन्तनं स्मरणम् । आराधितं सिद्धं चिह्नवतः स्मृतिहेतुमेवतीति । इतश्च शरीरसंयोगापेक्षमेव मनः स्मृतिहेतुर्नेतरथेत्याह । शरीरसंयोगानपेक्ष इति । शरीरान्नैव बहिर्मन इत्येकदेशिमतमुपन्यस्यति ।

आत्म-षः (सू. ३१) ॥ दूषयति ।

व्यास-नम् (सू.३२) ॥ प्रातिभवदिति । स्मृत्युत्पादस्य पुरस्तात्प्रणिधानादीनां स्मृतिकारणानामसंवेदनादात्मनः संयोगात्संस्कारापेक्षात् स्मृतीनां युगपदुत्पादप्रसङ्गः प्रातिभवदित्याक्षेपः । समाधानमाह । सतः स्मृतिहेतोरिति । अदृश्यमानमपि कारणं तत्क्रमश्च कार्योत्पादक्रमेणानुमीयत इति प्रातिभमपि पुरुषकर्मविशेषापेक्षादात्ममनःसन्निकर्षादुपजायमानं [illegible]रणं न चाक्रमवदिति प्रधानभूतामुपपत्तिमवतारयितुं पृच्छति [illegible]कारः । प्रातिभमिदानीमिति । अपेक्षितरमाविलं दत्त्वा शङ्कते । हेत्व[illegible]वादयुक्तमिति चेत् । उत्तरमाह । न करणस्येति । यद्यपि [illegible]

व्रश्चनस्य युगपद्दारुद्वयसंयोगे युगपच्छिदाद्वयं भवति तथा ऽपि व्रश्चनावयवभेदात्करणभेद उन्नेयः । अथ वा करणान्तराणि युगपत्कार्याणि कुर्वन्तु प्रत्ययकरणं तु क्रमेणैव प्रत्ययान्करोतीत्यत्र न व्यभिचारः । तदुक्तं प्रत्ययपर्याय इति । तस्मात्करणमेकं न क्व चिदपि युगपत्कार्यायालमिति । कर्ता पुनरेको ऽपि करणभेदे युगपद्बहूनि कार्याणि करोतीत्याह । **न ज्ञातुर्विकरणधर्मणो देहनानात्वे प्रत्ययायौगपद्यादिति** । विविधं करणं धर्मो यस्य स तथोक्तः तद्व्याचष्टे वार्तिककारः न चायं नियम इति । योगी खलु ऋद्धौ प्रादुर्भूतायां सेन्द्रियाणि शरीराणि तेषु तेषु लोकेषु निर्माय मुक्तात्मनामादाय मनांसि मोक्षाय त्वरमाणो युगपत्कर्मोपार्जितान् सुखदुःखभेदान्न द्विषन्न रक्तो भुङ्क्ते तदस्यैकस्यापि करणभेदाद्युगपज्ज्ञानानि भवन्तीति । अयं च द्वितीयः प्रतिषेधः । ज्ञानसंस्कृतात्मप्रदेशभेदस्यायुगपज्ज्ञानोत्पादकस्य अवस्थितेति । यथात्मप्रदेशो ऽस्य ज्ञानानि नानाविषयाणि जातानि तत्संस्कारश्च तत्रैवावस्थितशरीरस्य तदनेन शरीरान्तर्गतस्य मनसस्तत्र प्रदेशे संयोग उपपादितः । तदिदमाह वार्तिककारः । **यदि च ज्ञानसमवेतात्मप्रदेशेन सन्निकर्षादिति** । अतश्चाव्यापकत्वादपरिहारः । आचार्यदेशीयानां तु स्मृतियौगपद्यप्रसङ्गमाह । **अवस्थितशरीरस्यैव संस्काराः समानदेशा इत्ययुक्तम्** । कुतः **आत्मप्रदेशानामद्रव्यान्तरत्वात्**सर्वसंस्काराणां समानदेशत्वे प्रत्यययौगपद्यप्रसङ्गो ऽपरिहार्यः । न ह्यात्मनो घटस्येव प्रदेशास्ततो ऽन्ये संभवन्ति किं नामात्मैव स चैक एवेति सर्व एवात्मवर्तिनः समानदेशा इत्यर्थः । तदिदमुक्तं भाष्यकारेण **आत्मप्रदेशानामद्रव्यान्तरत्वादेकार्थसमवायस्याविशेषे सति स्मृतियौगपद्यस्य प्रतिषेधानुपपत्तेरिति** **शब्दसंताने** त्विति शङ्कानिराकरणभाष्यं तुशब्दः शङ्कां निराकरोति । तदेतद्भाष्यं वार्तिककारो व्याचष्टे । **संस्कारप्रत्यासत्त्येति** । पृच्छति । **का प्रत्यासत्तिरिति** । उत्तरं न ब्रूम इति । निष्प्रदेशत्वे ऽप्यात्मनः संस्कारस्याव्याप्यवृत्तित्वमुपपादितं तेन शब्दवत्सहकारिकारणस्य सन्निधानासन्निधाने कल्पेते एवेत्यर्थः । संप्रति बुद्धिरेव किमिच्छादिसमानाधिकरणा न वेति विचार्यते । तत्र सांख्यदर्शनत्रैनाशिकानां विप्रतिपत्तेः संशयः । तद्विप्रतिपत्तिमाह । **पुरुषधर्मो ज्ञानमन्तःकरणस्य**

त्मपरिमाणेनानेकान्तो ऽत आह । प्रत्यक्षत्वेति । अस्मदादीनामिति शेषः । गुणत्वादिविशेषणयोगात्प्राभ्यामाकाशादिव्यवच्छेदः योगः । अस्मदादिप्रत्यक्षत्वादित्युच्यमाने सामान्यसमवायाभ्यामनेकान्तः स्यादत आह जातिमत्त्वे सतीति । आग्नितत्वादित्यत्रापि जातिमत्त्वे सति प्रत्यक्षत्वे चेत्यनुषञ्जनीयम् । अनित्या बुद्धिः प्रत्यक्षत्वादित्युच्यमाने मनसा व्यभिचारो ऽत आह । अयोगीति । तथा ऽप्यात्मना व्यभिचारो ऽत उक्तं करणभावे सतीति । ज्ञानादिबुद्धौ बुद्धिः करणं भवति । शब्दस्य प्रत्यये करणम् । अत्रापि जातिमत्त्वे सतीत्यनुषञ्जनीयं तेन न गन्धत्वादिभिरनेकान्तः ।

चिन्तान्तरमवतारयति । इदं तु चिन्त्यत इति । नन्वात्मपरीक्षायामात्मगुणत्वं बुद्धेर्व्यवस्थापितं तत्कस्मात्पुनः परीक्ष्यत इत्यत आह भाष्यकारः । प्रसिद्धो ऽपीति । यद्यप्ययमर्थः परीक्षितस्तथा ऽप्यवान्तरविशेषपरिज्ञानार्थं पुनः परीक्ष्यत इत्यर्थः । चोदयति वार्त्तिककारः । न गुणेति । परिहरति । अनित्यत्वे सतीति । विमृश्य सिद्धान्तीयपक्षं गृह्णाति । सन्निकर्षोत्पत्तेरिति । चोदयति अग्राह्यमित्येतन्नेति । परिहरति स्मृतावपीति । दूषयति । अस्तु तर्हीति । परिहरति युगपदिति । यत्करणत्वेनानुमितं* तत्करणत्वमपोह्य न कर्तृ भवितुमर्हतीत्यर्थः । युगपज्ज्ञेयानुपलब्ध्या यत्समधिगतमिति भाष्यमाक्षिपति । विशेषणोपादानादिति । समाधत्ते न सर्वस्येति । पुनराक्षिपति । एवमपीति । त्रिविधस्य करणस्य ज्ञानगुणत्वनिषेधः करणान्तरस्य ज्ञानगुणत्वमापादयति न चात्मा करणमित्यर्थः । समाधत्ते अन्यस्योपपत्तेरिति । एतदेव विवृणोति । अनवस्थितत्वादिति । प्रमातेव कदा चित्प्रमाणं कदा चित्प्रमेयमित्यर्थः । पुरुषान्तरेण पुरुषान्तरं परिच्छिनत्तीति । यादृशो ऽयं पुरुषस्तादृशो ऽयमपीति पुरुषान्तरेण प्रसिद्धेन पुरुषान्तरपरिच्छेद इति । पृच्छति यदि न करणस्य कस्य तर्हीति । उत्तरं ज्ञस्य वशित्वात् । कर्तुः स्वातन्त्र्यादित्यर्थः । कर्तृकरणादिसमवधाने हि चैतन्यं कर्तर्येव दृष्टं न करणादौ । यथा मृद्दण्डचक्रसलिलसूत्रकुलालसमवधाने कर्तुरेव कुलालस्य न तु मृदादीनामिति । वशी ज्ञाता वश्यं ज्ञा-

* केवलत्वेनानुमितमिति ब पु॰ पा॰ ।

त्वमिति भाष्यं तदनुपपन्नं ज्ञातुरपि क्व चिद्वश्यत्वदर्शनात् । यथा देवदत्तं कटं कारयति यज्ञदत्त इत्यत आह । न चायं ज्ञातरीति । यदि तु कश्चिज्ज्ञानगुणं मन इच्छेत्तं प्रति भाष्यं ज्ञानगुणत्वे चेति । घ्राणादिसाधनस्येति भाष्यं व्याचष्टे । यथा ज्ञातुरिति । तथा च मन्तुर्मतिसाधनं यत्तन्मनः करणम् । अथ तदपि कस्माच्चेतनं न भवतीत्यत आह । उभयोरिति । विभु चान्तःकरणं ज्ञानमन्तःकरणान्तररहितमिति शेषः । अथ मनो ऽन्तःकरणमपश्यंश्चोदयति । तदात्मगुणत्वे ऽपीति । परिहरति न प्रसङ्ग इति । विकरणधर्मेति भाष्यं विशिष्टं करणं धर्मो यस्य स विकरणधर्मा अस्मदादिकरणविलक्षणकरणः येन व्यवहितविप्रकृष्टसूक्ष्मादिवेदी भवतीत्यर्थः । यदि पुनरित्यादि भाष्यं पूरयित्वा व्याचष्टे । यदि पुनरिति । नोत्पत्तीति । नात्र प्रमाणमपदिश्यते । प्रत्युत बाधकं प्रमाणमस्तीत्यर्थः । व्याख्यानान्तरमाह । अयुगपदुत्पत्तौ चेति । व्याख्यानान्तरमाह । विदेहेति । शरीरवृत्तित्वे हि मनसः सर्वं ज्ञानं शरीरायतनस्यात्मनो भवेत् । यदा तु मन एव नास्ति तदेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्यात्मनश्च शरीराद्बहिरपि भाव द्विदेहप्रत्ययोत्पादप्रसङ्ग इति । अन्तःकरणप्रत्याख्याने चेति । यद्यपि सर्वाण्यपि ज्ञानानि न युगपदुपजायन्ते तथा ऽपि स्मृतीनामवश्यं युगपदुत्पादप्रसङ्ग इति पूर्वस्मादस्य विशेषः । व्याख्यानान्तरमाह । यदा चेन्द्रियमात्मा चार्थेन युगपत्संबद्धा इति । असतीन्द्रियमनःसन्निकर्षे व्यभिचारिणां कारणत्वकल्पनायां विनिगमनाहेतोरभावादिति भावः ।

विना-क्षः-(सू. २१)॥ अथ पूर्वपक्षसूत्रे चकारः पूर्वपूर्वपक्षसूत्रापेक्षयेत्याह । तदात्मगुणत्व इति । अतः परस्य निगद एव व्याख्यानम् । यदनन्तरमपवृज्यते पुरुषः सा ऽन्त्या बुद्धिः । स्थितिहेत्वभावाद्विनश्यतीति । स्थितिहेतू धर्माधर्मौ तयोरभावादिति । अथ तयोरभावः कस्मादित्यत आह । कालात् । अन्त्यसुखदुःखोपभोगकालं प्राप्येत्यर्थः । अथ वा स्वजनितात्संस्कारादेवान्त्याया बुद्धेर्विनाश इत्याह । संस्काराद्वा । संस्कारस्य तु स्थितिहेत्वदृष्टाभावाद्विनाशो भवतीति भावः । पृच्छति । कथं कालात् । उत्तरं यावत्तस्य जन्मन इति । चरमस्य देहस्येत्यर्थः । दर्शयति यदि कारणस्येति अत्र तावदेकः परिहार इति । एकः प्रधानः परिहारः परि-

त्मपरिमाणेनानेकान्तो ऽत आह । प्रत्यक्षतयेति । अस्मदादीनामिति शेषः । गुणत्वादिविशेषणयोगात्प्रागव्यापकग्रहणस्योपयोगः । अस्मदादिप्रत्यक्षत्वादित्युच्यमाने सामान्यसमवायाभ्यामनेकान्तः स्यादत आह जातिमत्त्वे सतीति । आश्रितत्वादित्यत्रापि जातिमत्त्वे सति प्रत्यक्षत्वे चेत्यनुषञ्जनीयम् । अनित्या बुद्धिः प्रत्यक्षत्वादित्युच्यमाने मनसा व्यभिचारो ऽत आह । अयोगीति । तथा ऽप्यात्मना व्यभिचारो ऽत उक्तं करणभावे सतीति । ज्ञानादिबुद्धौ बुद्धिः करणं भवति । यद्वदस्य प्रत्यये करणम् । अत्रापि जातिमत्त्वे सतीत्यनुषञ्जनीयं तेन न गन्धत्वादिभिरनेकान्तः ।

चिन्तान्तरमवतारयति । इदं तु चिन्त्यत इति । नन्वात्मपरीक्षायामात्मगुणत्वं बुद्धेर्व्यवस्थापितं तत्कस्मात्पुनः परीक्ष्यत इत्यत आह भाष्यकारः । प्रसिद्धो ऽपीति । यद्यप्ययमर्थः परीक्षितस्तथा ऽप्यवान्तरविशेषपरिज्ञानार्थं पुनः परीक्ष्यत इत्यर्थः । चोदयति वार्त्तिककारः । न गुणेति । परिहरति । अनित्यत्वे सतीति । विमृश्य सिद्धान्तीयपक्षं गृह्णाति । सन्निकर्षोत्पत्तेरिति । चोदयति अग्राह्यमित्येतस्येति । परिहरति स्मृतावपीति । दूषयति । अस्तु तर्हीति । परिहरति युगपदिति । यत्करणत्वेनानुमितं* तत्करणत्वमपोद्य न कर्तृ भवितुमर्हतीत्यर्थः । युगपज्ज्ञेयानुपलब्ध्या यत्समधिगतमिति भाष्यमाक्षिपति । विशेषणोपादानादिति । समाधत्ते न सर्वस्येति । पुनराक्षिपति । एवमपीति । विशिष्टस्य करणस्य ज्ञानगुणत्वनिषेधः करणान्तरस्य ज्ञानगुणत्वमापादयति न चात्मा करणमित्यर्थः । समाधत्ते अन्यस्योपपत्तेरिति । एतदेव विवृणोति । अनवस्थितत्वादिति । प्रमातेव कदा चित्प्रमाणं कदा चित्प्रमेयमित्यर्थः । पुरुषान्तरेण पुरुषान्तरं परिच्छिनत्तीति । यादृशो ऽयं पुरुषस्तादृशो ऽयमपीति पुरुषान्तरेण प्रसिद्धेन पुरुषान्तरपरिच्छेद इति । पृच्छति यदि न करणस्य कस्य तर्हीति । उत्तरं ज्ञस्य वशित्वात् । कर्तुः स्वातन्त्र्यादित्यर्थः । कर्तृकरणादिसमवधाने हि चैतन्यं कर्तर्येव दृष्टं न करणादौ । यथा मृद्दण्डचक्रसलिलसूत्रकुलालसमवधाने कर्तुरेव कुलालस्य न तु मृदादीनामिति । वशी ज्ञाता वश्यं करणं

* केवलत्वेनानुमितमिति २ पु॰ पा॰ ।

णमिति भाष्यं तदनुपपन्नं ज्ञातुरपि क्व चिद्दृश्यत्वदर्शनात् । यथा देवदत्तं कटं कारयति यज्ञदत्त इत्यत आह । न चायं ज्ञातरीति । यदि तु कश्चित् ज्ञानगुणं मन इच्छेत्तं प्रति भाष्यं ज्ञानगुणत्वे चेति । घ्राणादिसाधनस्येति भाष्यं व्याचष्टे । यथा ज्ञातुरिति । तथा च मन्तुर्मतिसाधनं यत्तन्मनः करणम् । अथ तदपि कस्माच्चेतनं न भवतीत्यत आह । उभयोरिति । विभु चान्तःकरणं ज्ञानमन्तःकरणान्तररहितमिति शेषः । अथ मनो ऽन्तःकरणमपश्यंश्चोदयति । तदात्मगुणत्वे ऽपीति । परिहरति न प्रसङ्ग इति । विकरणधर्मेति भाष्यं विशिष्टं करणं धर्मो यस्य स विकरणधर्मा अस्मदादिकरणविलक्षणकरणः येन व्यवहितविप्रकृष्टसूक्ष्मादिवेदी भवतीत्यर्थः । यदि पुनरित्यादि भाष्यं पूरयित्वा व्याचष्टे । यदि पुनरिति । नोत्पत्तीति । नात्र प्रमाणमपदिश्यते । प्रत्युत बाधकं प्रमाणमस्तीत्यर्थः । व्याख्यानान्तरमाह । अयुगपदुत्पत्तौ चेति । व्याख्यानान्तरमाह । विदेहेति । शरीरवृत्तित्वे हि मनसः सर्वं ज्ञानं शरीरायतनस्यात्मनो भवेत् । यदा तु मन एव नास्ति तदेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्यात्मनश्च शरीराद्बहिरपि भावाद्विदेहप्रत्ययोत्पादप्रसङ्ग इति । अन्तःकरणप्रत्याख्याने चेति । यद्यपि सर्वाण्यपि ज्ञानानि न युगपदुपजायन्ते तथा ऽपि स्मृतीनामवश्यं युगपदुत्पादप्रसङ्ग इति पूर्वस्मादस्य विशेषः । व्याख्यानान्तरमाह । यदा चेन्द्रियमात्मा चार्थेन युगपत्संबद्धाविति । असतीन्द्रियमनःसन्निकर्षे व्यभिचारिणां कारणत्वकल्पनायां विनिगमनाहेतोरभावादिति भावः ।

विना-ङ्गः-(सू. २१)॥ अथ पूर्वपक्षसूत्रे चकारः पूर्वपूर्वपक्षसूत्रापेक्षयेत्याह । तदात्मगुणत्वइति । अतः परस्य निगद एव व्याख्यानम् । यदनन्तरमपवृज्यते पुरुषः सा ऽन्त्या बुद्धिः । स्थितिहेत्वभावाद्विनश्यतीति । स्थितिहेतू धर्माधर्मौ तयोरभावादिति । अथ तयोरभावः कस्मादित्यत आह । कालात् । अन्त्यसुखदुःखोपभोगकालं प्राप्येत्यर्थः । अथ वा स्वजनितात्संस्काराद्वान्त्याया बुद्धेर्विनाश इत्याह । संस्काराद्वा । संस्कारस्य तु स्थितिहेत्वदृष्टाभावाद्विनाशो भवतीति भावः । पृच्छति । कथं कालात् । उत्तरं यावत्तस्य जन्मन इति । चरमस्य देहस्येत्यर्थः । देशयति यदि कारणस्येति अत्र तावदेकः परिहार इति । एकः प्रधानः परिहारः परि-

०या लिङ्गभावाभावात् । अन्वयमुखेन व्यतिरेकमुखेन वा ऽविनाभावग्रह-स्यैकस्मिन् धर्मे ऽशक्यत्वात् । तस्माद्देशकालानुगतं सत्त्वं कृतकत्वमन्यद्वा हेतूकर्तव्यम् । तच्च विधिरूपं वा भवत्वन्यव्यावृत्तिरूपं वा नानाकालमेक-मन्वयिनं क्षणिकत्वेन साध्येन विरुध्यत इत्युक्तं विरुद्धा चेति । अन्ते विशेषदर्शनादित्यस्य तु विरुद्धत्वमनन्तरं वक्ष्यति । उपेत्य विशेषवत्त्वो-सिद्धत्वमनैकान्तिकत्वमाह उपेत्य चेति । हेतोरसिद्धत्वविरुद्धत्वे दर्शयि-तुमाह । अन्ते विशेषेति । दर्शनादर्शनलक्षणस्य हेतोरन्यथासिद्धतेत्याह । यो ऽप्ययं हेतुरिति । भावाभावयोस्तद्वत्त्वादिति । संयोगभावाभावयो-रिन्द्रबुद्धेर्भाववत्त्वादित्यर्थः । प्रदीपस्य देशान्तरे उत्पाद इत्येतदपि न बुध्यामह इति । क्षणिकस्य प्रदीपस्य यदि संतानमात्रप्रभवत्वं निबद्धं देशान्तरे कार्योत्पादकत्वं ततः सर्व एव प्रदीपक्षणा देशान्तरे प्रदीपमुत्पा-दयेयुः । न के चन प्रणोदन एवेति । अथोपसर्पणप्रत्ययवशात्प्रणोदना-दन्यत्रापि कार्यमुत्पादयन्ति । ननूपसर्पणप्रत्ययः प्रदीपे कं चिदुपकारमाधत्ते न वा । न तावदाधत्ते क्षणस्याभेद्यत्वेनोपकृतानुपकृतत्वासंभवात् । अनाधाने च सहकारिभावाभावात् । अनुपकारकस्य सहकारित्वे ऽतिप्रसङ्गादिति भव-तामेव गिरः । न च विशिष्टप्रदीपक्षणजननमेवोपकारः सहकारिणां तस्य पूर्व-स्मादेवोपादानादुत्पत्तेः सहकार्यनपेक्षणात् । न खलु तस्यैव तत्कारणस्या-प्युपकारकाः सहकारिणो भवितुमर्हन्ति । एवं पूर्वेषामपि प्रदीपक्षणानां पूर्व-पूर्वप्रदीपमात्रसामर्थ्यभुवां न सहकारिणा किं चिदाधीयत इति सर्व एवैक-स्मिन् प्रधाने कार्ये कुर्युः देशान्तरे वा । यदि पुनरनुपकारिणो ऽपि कार्यानु-विहितभावाभावतया क्षणिकेन प्रदीपेन कार्ये क्रियां प्रत्यपेक्ष्यन्ते तदक्षणिकपक्षे ऽपि तुल्यमिति संक्षेपः । विपञ्चितं चैतदस्माभिर्ब्रह्मतत्त्वसमीक्षान्यायकणि-काभ्यामित्युपरम्यते । न किलाकाशे पततो लोष्टादेरिति । लोष्टश्ये-नादेस्तुल्यगुरुत्ववतां द्रव्याणामेकस्य गुरुत्वप्रयत्नक्षेपाः कारणम् । तत्र हि सौधस्योपरिस्थेन पुरुषेण भूमौ चरन्तं पारावतमुद्दिश्य यदा ऽधः श्येनः क्षिप्यते तदा श्येनस्य पारावतजिघृक्षाजनितः प्रयत्नो गुरुत्वं च क्षेपश्चाधःपतन-हेतवः । आक्षिप्तस्य तु गुरुत्वप्रयत्नावाधःपतनहेतू अप्रयतमानस्य गुरुत्व-मात्रं पतनहेतुरिति । औलूक्यमते ऽपि न दोष इत्यत आह । [illegible]

संस्कार इति । अयुगपत्कालाः प्रत्यया एकविषया इत्युच्यमाने घटपटादि-प्रत्ययाः प्रदीपादिप्रत्ययाश्च क्रमवन्त एकविषयाः प्रसज्येरन्नित्यत आह । विप्रतिपन्ना इति । समानशब्दवाच्यत्वादित्यनेकान्तः भवन्ति हि समानशब्दवाच्याः प्रत्ययाः अक्षो ऽक्ष इति । न च समानविषयाः देवनादीनां तद्विषयाणां भेदादत आह तत्प्रत्ययसामानाधिकरण्ये सतीति । तथा ऽपि प्रदीपप्रत्ययैरेवानेकान्त इत्यत आह । अव्यु-त्थायीति । व्युत्थातुं भ्रमितुं शीलमस्येति व्युत्थायि भ्रान्तमिति यावत् । अभ्रान्तत्वं चास्य क्षणिकत्वसाधननिराकरणेन द्रष्टव्यम् । अव्यु-त्थायितत्प्रत्ययसामानाधिकरण्येनैव विद्धे समानशब्दवाच्यत्वं प्रयुक्तः । भाष्यं गुणान्तरप्रादुर्भाव इति । द्रव्यं तावत्सदेव गुणो ऽपि सन् केवल-मनुद्भूत आसीत् । एकस्योद्भूतो गुणः तत्र य उद्भूतस्तिरोभवति पूर्वगुणस्य निवृत्तौ तिरोभूतो गुणान्तरमुत्पद्यते तद्भवतीत्यर्थः । अत्र तु प्रतिषेध इति । क्षीरावयवा एव हि क्षीरविनाशे सत्युत्पन्नपाकजा विलक्षणं द्रव्यमु-त्पादयन्ति । यदि तु सर्वं कार्यं सदेव कारणव्यापारात्प्रागपि व्यर्थः कारण-व्यापारः अभिव्यक्तेरपि कार्यायाः सत्त्वात् । असत्त्वे वा यथा सैव न सती क्रियते एवं कार्यान्तराण्यपीति । विपर्ज्ञितं चेतदस्माभिर्न्यायकणिकायाम् । अभ्यनुज्ञाय च निष्कारणमिति । विनाशोत्पादत्वात्समानधर्मात्संशयः दधिक्षीरयोर्विनाशोत्पादावकारणौ दृष्टौ कुम्भस्य चोत्पादविनाशौ सकार-णौ तदिह स्फटिके विनाशोत्पादौ सकारणौ निष्कारणौ वेति संदेहः । तद्यदि सकारणावेवेति प्रमाणतो निश्चीयते ततो विनाशकारणानुपलब्धेः स्फटिकस्य कुम्भवद्विनाशो नास्तीति निश्चीयते । तदिदमुक्तं भाष्यकारेण । न पुनर्यथा विनाशकारणाभावादिति । निरधिष्ठानं चेति । धर्मि-णमाश्रित्य तत्समानधर्मा दृष्टान्तो भवति स्फटिकोत्पादविनाशौ च धर्मिणौ तत्समानधर्मतया क्षीरदधिविनाशोत्पादयोर्दृष्टान्तत्वेन भवितव्यम् । न पुनः स्फटिकोत्पादविनाशौ धर्मिणौ गृह्येते । तस्मान्न तत्समानधर्मतया दृष्टान्तो भवत इति । यदि तु द्रव्यसमवायादित्युच्येत ततस्तोयादिपरमा-णुविसमवेते रूपादिभिरनेकान्तः स्यादित्यत आह । व्यापकेति । तथा ऽप्यात्मत्वसामान्येनाऽनेकान्तो ऽत आह । गुणत्वे सतीति । तथा ऽप्या-

स्विति । पुरुषचैतन्यमेकमेव कूटस्थनित्यं सततदर्थाकारपरिणतबुद्धितत्त्व-प्रतिबिम्बविभ्रमवशाद्भिन्नमिवोपजनापायधर्मकं विज्ञानमिति च वृत्तिरिति वा व्याख्यते । इच्छाद्वेषादयस्तु वस्तुत उपजनापायधर्माणो ऽन्तःकरणस्येति दर्शनं तत्प्रतिषिध्यते ।

ज्ञस्ये-स्योः (सू. ३५) ॥ प्रतिवृत्त्याञ्चतीति प्रत्यगात्मा तस्मिन् । एतदुक्तं भवति । ज्ञानसामानाधिकरण्येनोपलब्धेरन्यदीयानामिच्छादीनामन्य-स्याप्रत्यक्षीकरणात्करणे वा मेचगतानामपि चैत्रेण ग्रहणप्रसङ्गाद् अन्तःक-रणवृत्तीनां गुणान्तराणां नित्याप्रत्यक्षत्वादात्माश्रिता एवेच्छादयो नान्तःक-रणाश्रया इति । अथान्तरे लब्धावकाशो भूतचैतनिकः प्रत्यवतिष्ठते ।

तल्लि-घः (सू. ३६) ॥ यदि यस्यारम्भनिवृत्ती तस्येच्छाद्वेषौ यस्य चेतौ तस्य चैतन्यं इत्यायातमनेन क्रमेण भूतचैतन्यमस्मदभिमतं भूतेष्वेव कायाकारपरिणतेषु आरम्भनिवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । परश्वादिष्वित्यस्य तात्प-र्यमाह वार्त्तिककारः । परश्वादिष्विति । भूतचैतनिकस्तल्लिङ्गत्वादिति हेतुं स्वपक्षसिद्ध्यर्थमन्यथा व्याचष्टे । अयं तर्हीति । शरीरेष्ववयवव्यूहभेददर्श-नाच्च लोष्टादिषु शरीरारम्भकाणामणूनां प्रवृत्तिभेदो ऽनुमीयते ततश्चेच्छाद्वेषौ ताभ्यां चैतन्यमिति चयं जङ्गमं विशरारु अस्थिरं कृमिप्रभृतीनां शरीरं स्थावरं स्थिरं शरीरं देवमनुष्यादीनां तद्धि चिरतरं वा ध्रियते । तदेतद् दूषयति । कुम्भादिमृदवयवानामिति । कुम्भाद्यारम्भिकाणां मृदां व्यूहभेदादारम्भदर्शनाददर्शनाच्च सिकतानामारम्भनिवृत्त्योरनैकान्तत्वम् । तदेवं भूतचैतन्यसाधनं दूषयित्वा तेभ्यो ऽन्यस्य चैतन्ये साधनमाह ।

नियमानियमौ तु तद्विशेषकौ (सू. ३६) ॥ तयोरिच्छाद्वेषयोर्निय-मानियमौ विशेषकौ । अयमेव चेच्छाद्वेषयोर्विशेषो यद्भूताश्रयत्वमनयोर्[illegible] तदितराश्रयत्वव्यवस्थितिः तत्रानियमं तावदाह । ज्ञस्येच्छाद्वेषनि[illegible] प्रवृत्तिनिवृत्ती स्पन्दास्पन्दौ न स्वाश्रये नेच्छाद्वेषयोराश्रये किन्त्व[illegible] न्ये परश्वादावाश्रये दृष्टे तत्र प्रयुज्यमानेष्वेव भूतेषु प्रवृत्तिनिवृत्ती स्यातां न[illegible] प्रयोजकेष्वपि शरीरादिष्विति । सेयमनियमोपपत्तिः सार्वत्रिकत्वमनियम[illegible] एतदुक्तं भवति न शरीरमिच्छाज्ञानद्वेषाधारः इच्छादिजनितस्पन्दा[illegible]

दिवदिति । तदेवमनियमं भेदकं व्याख्याय नियमं व्याचष्टे । यस्य तु
स्य दर्शने सत्वाद्भूतानामिच्छाद्वेषनिमित्ते आरम्भनिवृत्ती स्वाश्रये
दो तस्य चार्वाकस्य यथाभूतानां गुरुत्वादिगुणान्तरनिमित्ता प्रवृत्तिः
दिलक्षणा तस्यैव गुरुत्वादेर्गुणान्तरस्य प्रतिबन्ध आधारद्रव्यसंयोगेन ।
निवृत्तिरपतनादिका सा भूतमात्रे भवति नियमेन व्याप्ता न तु
परिगृहीतेषु भूतेषु एवं भूतमात्रे ज्ञानेच्छाद्वेषनिमित्ते प्रवृत्तिनिवृत्ती
ये स्याताम् । एतदुक्तं भवति ये ये पृथिव्यादिधर्मास्ते ते यावत्पृथि-
भाविनो दृष्टाः यथा गुरुत्वादयः ज्ञानेच्छादयो ऽपि चेत्पृथिव्यादिधर्मा-
वश्यं यावत्पृथिव्यादिभाविभिर्भवितव्यं न तु घटादौ दृश्यन्ते तस्मान्न
व्यादिधर्मा ज्ञानादय इति । अत्र च भाष्यकृता सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गविव-
नियमशब्दः प्रयुक्तः असार्वत्रिकत्वविवक्षया त्वनियमशब्दः । वार्त्ति-
ना तु प्रयोज्य एवेत्यवधारणं विवक्षित्वा प्रादेशिके नियमशब्दः प्रयु-
सार्वत्रिके तूक्तनियमरूपावधारणाभावादनियमशब्द इति विवक्षाभे-
याद्विरोध इति । यस्तु नियमं मदशक्त्या व्यभिचारयेद् यथा किल
ादयः परिणामविशेषवन्तो मदिराभावमापन्ना मदयन्ति एवं कायाका-
परिणतानि पृथिव्यादीनि चेतयन्ते नान्यथा तेन घटादिष्वप्रसङ्ग इति
त्याह एकशरीरे चेति । यथा मदिरावयवेषु प्रत्येकमेव मदशक्तिरस्ति
नः समुदायमात्रसमवायिनी एवं शरीरावयवेष्वपि प्रत्येकमेव चैतन्येन
तव्यं न च वैयात्यात् कायसमुदायाश्रयमेव चैतन्यं नावयवाश्रयमिति
मास्थातुं चित्रतुरावयवच्छेदे ऽपि चैतन्योपलम्भात् । तस्मादवय-
प्रत्येकं चैतन्ये शरीरएकस्मिन्बहवश्चेतनाः स्युः । भवतु किं नो
तइति चेत् । न विरुद्धाभिप्रायत्वेन स्वतन्त्राणां न किंचिदपि कार्यं
त । न च बहूनामेकाभिप्रायनियमो दृष्टः काकतालीयन्यायेन स्यादेका-
यत्वं न पुनरस्य नियमो दृष्टचर इति प्रसिद्धत्वाद् दूषणमेतदुपेक्ष्य
यव्यवस्था न भवेदिति दूषणमुक्तम् । एकस्मिन् शरीरे प्रत्ययानां
रप्रतिसंधानं पश्यामो न शरीरान्तरइति व्यवस्था । सेयं यद्येकस्मिन्
रे एक एव चेतनो न चासौ शरीरान्तरे ततो भवेन्नान्यथेत्यर्थः । क्व
मठः प्रत्ययव्यवस्थानानुमानं स्यादिति स सुगम एव । नियमा-

नियमादिति यदुक्तं तदनुमानमेव सूचयति भाष्यकारः । दृष्टश्चान्यगुणनिमित्तः प्रवृत्तिविशेष इति । हिताहितप्राप्तिपरिहारहेतुः परिस्पन्दः प्रवृत्तिविशेषः सो ऽयं प्रयोगः । चरस्थावरशरीरेषु प्रवृत्तिः स्वाश्रयव्यतिरिक्ताश्रयगुणनिमित्ता प्रवृत्तिविशेषत्वात् । परश्वादिगतप्रवृत्तिविशेषवदिति न केवलं शरीरस्य प्रवृत्तिविशेषो ऽन्यगुणनिमित्तः भूतानामपि तदारम्भकाणां प्रवृत्तिविशेषो ऽन्यगुणनिबन्धन एवेत्याह । तदवयवव्यूहलिङ्ग इति । नेन्द्रियार्थयोर्विनाशे ऽपि ज्ञानावस्थानादिति च समान इति । यथा हीन्द्रियार्थयोर्विनाशे ऽपि ज्ञानावस्थानान्नेन्द्रियार्थयोर्गुणो ज्ञानमेवं बाल्यकौमारवार्द्धकावस्थासु शरीरविनाशे ऽपि ज्ञानावस्थानान्न शरीरगुणो ज्ञानमित्यर्थः । अपि च इच्छाद्वेषनिमित्तत्वादारम्भनिवृत्त्योरित्यत्रारम्भनिवृत्तिशब्देन न प्रवृत्तिनिमित्तमात्रमभिमतमस्माकमपि तु हिताहितप्राप्तिपरिहारार्थस्पन्दविशेषः । तमिमं प्रवृत्तिविशेषमज्ञात्वा त्वया प्रवृत्तिसामान्येन प्रत्यवस्थितमित्यप्रतिपत्तिस्ते निग्रहस्थानमित्याह भाष्यकारः । क्रियामात्रमिति । तद्वार्त्तिककारो व्याचष्टे । अन्यथा ऽभिधानाच्चायुक्तमिति शेषः । स्यादेतत् । यथोक्तहेत्वर्थादित्यादयो वक्ष्यमाणसूत्रगता हेतवो भूतेन्द्रियचैतन्यप्रतिषेधे ऽपि समाना इति कस्मान्मनोमात्रे चैतन्यं प्रतिषिध्यते न मनस इत्यत आह । भूतेन्द्रियमनसामिति ॥

यथो—सः (सू. ४०) ॥ यथोक्तहेतुत्वादिति व्याचष्टे । इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मनो लिङ्गमित्यत आत्मलक्षणात्प्रभृति तल्लक्षणपरीक्षापर्यवसानं यावदुक्तं तत्संगृह्यते । अत एव हेतुशब्देनेच्छादिसूत्रं सुसंगृहीतं भावप्रत्ययेन हेतुत्वविषया परीक्षोपलक्षिता । वार्त्तिकं यथोक्तहेतुत्वादिति । दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणादित्येवमादीनां हेतूनामुक्तहेतुत्वं तस्मादिति योजना । तदनेन भाष्यगतप्रभृतिपदार्थो विवृतः । नन्वेते यथोक्ता हेतवः परैः प्रतिषिद्धा इत्यत आह । अप्रतिषेधात् । वाङ्मात्रेण प्रतिषिद्धा न वस्तुत इत्यर्थः । धारणप्रेरणव्यूहनक्रियासु यथायोगं शरीरेन्द्रियाणि [illegible]न्त्राणि भौतिकत्वाद् घटादिवदिति । मनश्च परतन्त्रं करणत्वा[illegible]वदिति कस्य चित्प्रयत्नवशात्प्रवर्तन्ते चैतन्ये पुनः स्वतन्त्राणि स्युः । [illegible] च पारतन्त्र्यप्रसाधकानुमानविरोध इत्यर्थः । यस्तु कश्चिदभ्युपेत[illegible]

पुरुषमचेतनं फलभागिनमभ्युपगम्य शरीरादीनां चैतन्यं रोचयते तं प्रति तेषामचैतन्ये हेतुमाह । अकृताभ्यागमाच्च । उपदेशफलं हि कर्तरि कर्मापेक्षितो भवताभिधानलक्षणत्वादुपदेशस्य । यथाऽऽह स्मात्र भगवान् जैमिनिः । शास्त्रफलं प्रयोक्तरि तल्लक्षणत्वादिति । उपपादितं चैतदस्माभिर्विधिविधायकप्रत्ययान्तरे । स्वर्गकामो यजेतेति च कर्त्रभिप्रायफलावगमात् अपि चात्मनेपदस्मरणात् । य एव कर्मणः कर्ता स एव तत्फलस्य भोक्तेति सर्वैरास्तिकपथानुसारिभिरभ्युपेयम् । शरीरादीनां चैतन्ये चेतनस्य स्वातन्त्र्यात्तएव कर्मणः कर्तारः न तेषां भस्मसाद्भूतानामामुष्मिकफलशालितासम्भव इत्यात्मनोऽचेतनस्य तद्भागिताऽभ्युपगन्तव्या तथा च तैः शरीरादिभिः कर्म कृतं पुरुषेण भुज्यत इति शास्त्रप्रतिषिद्धाकृताभ्यागमकृतनाशदोषप्रसङ्गः । अचैतन्ये तु शरीरादीनां देहाद्यतिरिक्तस्य च पुरुषस्य चैतन्ये पुरुषः स्वातन्त्र्यात्कर्ता तत्प्रयोज्यतया शरीरादीनि तत्साधनानीति तत्साधनस्य स्वकृतकर्मफलोपभोग इति न शास्त्रव्याकोपः नापि प्रेक्षावत्प्रवृत्तिविरोध इति भावः । अथार्थं सिद्धोपसंग्रहः उपसंहार इत्यर्थः । उपपत्तिपदार्थव्याख्यानमप्रतिषेधादिति । भाष्यं कायस्य भेदाद्विनाशादिति । अप्रतिसंहितमिति । पूर्वेद्युरर्द्धकृतानामपरेद्युः परिसमापना दृष्टा मयाऽऽरब्धं मयैव परिसमापनीयमिति प्रतिसन्धाने अप्रतिसन्धाने तु न परिसमापयेयुः । परिसमापने वा चैत्रारब्धमपि मैत्रः परिसमापयेत् यतः स्वयमारब्धात् परारब्धमव्यावृत्तमविशिष्टं स्वस्यापि परत्वादपरिनिष्ठं च कर्मजातं स्यात् । तथा हि वैश्यस्तोमे वैश्य एवाधिकारी न ब्राह्मणराजन्यौ एवं राजसूये राजैव न ब्राह्मणवैश्यौ । एवं सोमसाधनके यागे ब्राह्मण एवाधिकृतो न राजन्यवैश्यौ शूद्रश्चानधिकृत एवेति परिनिष्ठा सा बुद्धिसंततिमात्रे न स्यात् कुतः सलक्षणानां सर्वेषामेव त्रैलोक्यवैलक्षण्येन भेदात् । अन्यापोहसामान्यस्य च निवर्तितत्वादित्यर्थः । अप्रतिसंहितत्वे हेतुमाह । स्मरणाभावादिति । त्रिकालव्यापिनो ज्ञानशक्तिरेव स्वस्वाभाव्यं तच्चाकाशादिभ्यो व्यावृत्तं त्रिकालव्यापि स्वरूपमेवात्मनः स्मृतिहेतूनामयौगपद्यादित्येतत्सिंहावलोकितन्यायेन पृच्छमानान्तरसूत्रमवतारयितुं स्मृतिहेतूनामिति । तात्पर्याभिधानपुरःसरं सूत्रमवतारयति । स्मृतिकारणानामिति ॥

प्रणि-भ्यः (सू. ४३)॥ भाष्यं सुस्मूर्षया मनसो धारणमिति तेषु तेषु विषयेषु प्रसक्तस्य मनसस्ततो निवारणमित्यर्थः । सुस्मूर्षितलिङ्गानुचिन्तनं वा साक्षाद्वा तत्र धारणतल्लिङ्गे वा प्रयत्न इत्यर्थः । निबन्धः खल्विति यथा अत्रैव प्रमाणादयो ऽर्था एकग्रन्थोपात्ता अन्योन्यस्मृतिहेतवः । आनुपूर्व्या वा । यथा प्रमाणपदार्थं स्मृत्वा प्रमेयं स्मरति । इतरथा वा । यथा निग्रहस्थानानां प्रमाणानां स्मृत्वा स्मरति । निबन्धस्य व्याख्यानान्तरमाह । धारणेति । धारणाशास्त्रं जैगीषव्यादिप्रोक्तं तत्कृतो ज्ञातेष्वेव वस्तुषु नाडीचक्रहृत्पुण्डरीककण्ठकूपनासाग्रतालुललाटब्रह्मरन्ध्रादिषु स्मर्तव्यानां बीजरूपसंस्थानास्त्राभरणभूतानां च देवतानामुपनिक्षेपः समारोपः तस्मा च तत्र देवताः समारोपितास्तास्तत्तदवयवग्रहणात् स्मर्यन्त इत्यर्थः । अभ्यासजनितः संस्कार आत्मगुणो ऽभ्यासशब्देनोच्यते । तेन आदरप्रत्ययावपि संगृहीतौ भवतः । तयोरप्यभ्यासवत्संस्काराधानद्वारेणैव स्मृतिहेतुत्वात् । अपि च स्मृतिकारणानां नासमावेशो विवक्षितः तेन संस्कारेण स्मृतिहेतूनां सर्वेषामेव प्रणिधानादीनां समावेश एव । निबन्धादिभिस्तु यथायोगं समावेशासमावेशावूहनीयाविति । अयमत उपलब्धं लिङ्गं पुनरिति संयोगिन उदाहरणं धूमो ऽग्नेरिति । समवायिन उदाहरणं कुड्यादिव्यवहिताया गोरव्यवहितप्रत्यक्षं विषाणं गवा समस्ति विषाणसमवाय इति समवायि विषाणमुक्तम् । न तु तद्गवि समवायि गोरेव स्वावयवे विषाणे समवायात् । एकार्थसमवायीत्यस्य एकार्थस्य समवाय एकार्थसमवायः स यस्यास्ति स एकार्थसमवायीत्यर्थः । तदेतदुदाहरणं यथा पाणिः पादस्येति । एकस्य खल्ववयविनः समवायः पादे च पाणौ च तौ पाणिपादावेकार्थसमवायवन्तौ तयोरेकेनैकार्थसमवायवता प्रत्यक्षेणाप्रत्यक्ष [illegible] स्मर्यतइति । यदा त्वेकस्मिन्नर्थे समवाय इत्यर्थस्तदा रूपं स्पर्शस्यो[illegible] हरणम् । स्वाभाविकाविनाभावयुक्तं लिङ्गं साङ्केतिकं तु चिह्नमिति [illegible] ग्रामणीनायकः । यद्यपि सर्वत्र प्रणिधानादौ संबन्धः संप्रवर्तते तथा[illegible] प्रणिधानादिपरिहाणया संबन्धान्तरे गोबलीवर्दन्यायेन संबन्धशब्दो [illegible] न च संबन्धशब्देन सर्वसंग्रहादनर्थकमितरपदोपादानमिति वाच्यम् । [illegible] मत्र भाष्यकृता ऽन्यत्र वाक्यलाघवं नाद्रियते सूत्रकार इति [illegible]

ादस्येवं भवति विशेष्याभिधानादिति । आनन्तर्यादिति । ब्राह्मे हि
ं प्रबोधानन्तरमुत्थानं ततो मूत्रं ततः शौचं ततो मुखप्रक्षालनदन्तधा-
दीनि । वियोगादिति शोकमुपलक्षयति । ततो ऽपि शोकविषयस्य
ति । एककार्यादिति । यथा सप्तदशावराणामृत्विक्कामानामेकं सत्रं
ृ । तत्रैकं यजमानं दृष्ट्वा यजमानान्तरं स्मरति । अतिशयात् ।
ब्रह्मचारी उपनयनविद्याविनयातिशयोत्पादकमाचार्यं स्मरति । प्राप्तेस्तु
प्रार्थको यतो ऽनेन मिष्टमन्नं प्राप्तं प्राप्तव्यं वा तमभीक्ष्णं स्मरति इच्छा
। स तु भार्यादिषु द्वेषः प्रतिकूले दारादौ ताभ्यामपि च तद्विषयं
त । क्रियया कार्येणेत्यर्थः । धर्माद् वेदाभ्यासजनितेन धर्मेण जातिं
त इति पूर्विकाम् । एवं ज्ञानमात्रस्य सुखादिसाधनस्मरणं धर्माध-
ां द्रष्टव्यम् । ननून्मादादयो ऽपि स्मृतिहेतवो लोकसिद्धास्तत्किं ते
नोक्ता इत्यत आह । निदर्शनमात्रं चेदं स्मृतिहेतूनामिति ।
सिंहावलोकितं समर्थ्य प्रकृतायामेव बुद्धौ विचारान्तरमारभते ।
त्यायां च बुद्धाविति । द्रव्याश्रितत्वादित्युच्यमाने ऽपि चक्षुरादिगते
र्भिर्व्यभिचारो ऽत आह । व्यापकद्रव्याश्रितत्वादिति । तथा
त्मत्वादिभिरनेकान्तो ऽत आह । जातिमत्त्वे सतीति । तथा ऽपि
वेन परिमाणेनानेकान्तो ऽत आह । अस्मदादिप्रत्यक्षत्वे सतीति ।
दनन्तानविषया बुद्धय अवान्तरविनाशिन्यः अथ यदि प्रकाशकत्वादि-
त तत आत्मना ऽनेकान्त इत्यत आह । करणत्वे सतीति । तथा
मनःश्रोत्रादिभिरनेकान्तो ऽत आह । प्रत्यर्थेति । एका बुद्धिरेकविषया
षयान्तरविषया एवमन्या अपि बुद्धयः स्वविषयमात्रे पर्यवसिताः न
श्रोत्रादि तथा नानाविषयत्वात्तस्येति । ननु प्रत्यर्थनियतत्वमव्यापकं
नेकार्थसन्निकर्षे सति नानाविषया ह्येका बुद्धिरुपजायते ऽत आह ।
णां कर्मणो ऽर्थस्यापूर्वस्योत्पत्तौ सत्यां तत्कार्याया बुद्धेरयुगपदुत्पत्तौ
क्रमानुविधानात्कार्यक्रमस्य प्रत्यक्षबुद्धेर्विषयकारणत्वात् । एकैकस्यासौ
क्रमोत्पादवान्कारणमिति क्रमवतीनां सर्वासामेव सिद्धं प्रत्यर्थनियत-
नियमश्च तज्जातीयकर्मान्तरापेक्षया न तु द्रव्यापेक्षया तेन कर्मबु-
ादिविषयत्वे ऽपि प्रत्यर्थनियमाविरोधः । प्रत्यर्थे नियतत्वविशेषणयो-

गाद्व प्रागात्मना ऽनैकान्तिकत्वशङ्कायां करणत्वं विशेषणमिति । प्रयोगान्त-
रमाह । अथ चेति । सुखत्वादिभिरनैकान्तिकत्वं मा भूदत उक्तं गुणत्वे
सतीति रूपादिभिर्व्यभिचारनिवृत्त्यर्थमुक्तमचाक्षुषेति । अवस्थितग्रहणे ऽपि
प्रत्ययनिवृत्तेर्व्यभिचारिणीति यद्यपि शक्यं वक्तुं स्पर्शादिबुद्धिरेकैव तावन्तं
कालमवस्थिता व्यवधानादिना ऽर्थसन्निकर्षविनाशाद्विनश्यति निमित्तकारण-
विनाशो ऽपि कार्यविनाशहेतुर्दृष्टो ऽपेक्षाबुद्धिविनाशाद् द्वित्वविनाशवदिति
तथा ऽपि क्षणिकत्वे हेत्वन्तरादेव सिद्धे बुद्धीनामभ्युपगममात्रमेतद् द्रष्ट-
व्यम् । तथा हि क्षणिकध्वंसिवस्तुविषयबुद्धिक्षणिकत्वसमर्थनेनैव स्थायिव-
स्तुविषयबुद्धिक्षणिकत्वसमर्थनमपि सूचितम् । स्थिरगोचरा बुद्धयः क्षणिकाः
बुद्धित्वात्क्रमोत्पन्नबुद्धिवदिति । बुद्धिरेव स्मर्त्री ग्रहीत्री चेत्यात्मभावं बुद्धा-
वारोप्य शङ्कते । स्मृतेरवतिष्ठत इति चेदिति । निराकरोति । नात
एवेति । न हि बुद्धिः स्मर्त्री येन तदभावे स्मृतिर्नोत्पद्येत अपि
त्वात्मा स च नित्यः बुद्धिवद्वास्तु स्मृतिविरोधीत्यर्थः । अथ यदि बुद्धि-
र्नास्ति कुतस्तर्हि स्मृतिरुत्पद्यते न ह्यकारणं कार्यं भवति । न चात्ममात्रं
कारणं मा भूदात्मनो नित्यत्वेन स्मृत्युत्पादो ऽपि नित्यः तस्मात्स्मृत्युत्पादो
ऽपि लिङ्गं बुद्ध्यवस्थानस्येत्यत आह । अन्यतश्च तद्भावादिति । स्यादेतत् ।
बुद्धिजः संस्कारस्तत्स्मृतिहेतुरयं यावत्संस्कारस्मृति स्यादत आह । तत्र
प्रणिधानादिति । न संस्कारो ऽस्तीत्येतावता स्मृतिरपि तु तत्प्रबोधात् ।
प्रबोधश्च कादाचित्कः कादाचित्कत्वात् प्रणिधानादेरित्यर्थः । बुद्धिस्थैर्य-
वाद्याह नावस्थायिनीति । दूषयति । न विरोधादिति । बुद्धेर्ना-
शस्य स्थायित्वं प्रतिज्ञाय विद्युत्संपातजातया घटादिबुद्धेरनवस्थायित्वाभि-
धानं विरुद्धमित्यर्थः । अव्यक्तग्रहणस्यान्यथासिद्धत्वं चाह । अव्य-
क्तग्रहणस्येति । धर्मग्रहणहेतोर्भेदात् । अव्यक्तस्य यो धर्मिग्रहणे हेतुः
सामान्यमात्रवन्तं धर्मिणं गृह्णाति तद्वशादव्यक्तग्रहणं यस्तु सामान्य-
विशेषवन्तं तद्वशाद्व्यक्तग्रहणमित्यर्थः । धर्मिणं त्वनाश्रित्य सूत्रे [illegible]
ग्रहणानां तदसंभवाद्व्यक्तत्वादित्यर्थः । धर्मिणमनाश्रित्येत्य[illegible]
शङ्कते लोकविरोध इति चेदिति । धर्मिग्रहणमाश्रित्य निरा[illegible] ।
नान्यथेति । दोषान्तरमाह । अनैकान्तिकत्वाच्चेति । वार्त्तिक[illegible]

ख्याख्या । पूर्वं हि शरीरेति । भूतेन्द्रियमनसां चैतन्यं साक्षान्निराकृत-
पान्न शरीरस्य संप्रति तु शरीरस्यैव साक्षाच्चैतन्यं निरस्यतइति तात्प-
र्यपुनरुक्तम् । वस्तुतस्तु पौनरुक्त्यपरिहारं भाष्यकारः प्रकारान्तरेण
ति तद्गुणत्वं तत्रोपलब्ध्या सिध्यति । अबाधितयेति शेषः । न
ानुच्छेदाच्चेतनायाः शरीरमस्याः कारणं तत्रानुच्छिन्नं संस्कारस्य तु
ास्योच्छेद इति द्रष्टव्यम् । तत्र न पाकजगुणान्तरोत्पत्तेरिति ।
न्तिकः परमाणौ वा पिठरे वा रूपाभाव इत्यर्थः । तदेवमात्यन्तिका-
न्तिकत्वं वैधर्म्यमुक्त्वा सप्रतिद्वन्द्वित्वाप्रतिद्वन्द्वित्वं वैधर्म्यान्तरमाह ।
च प्रतिद्वन्द्विसिद्धेः पाकजानाम् । तद्व्यभिचारोद्भावनेन चैतन्यस्य
शरीरभावित्वाप्रतिषेधः प्रत्ययव्यवस्थाप्रसङ्गात् । यथ देवदत्तस्य ज्ञानं
यज्ञदत्तः प्रतिसंधत्ते किं तु देवदत्त एवेति व्यवस्था एवमेकस्मिन्
ऽ अवयवान्तरज्ञानमवयविनो वा ज्ञानं न प्रतिसंधत्त इत्यर्थः । दृष्टान्त-
मिति । न करचरणादयश्चेतनाः शरीरावयवत्वात् केशनखादिवदिति
न्तार्थं सूत्रमित्यर्थः । त्वक्पर्यन्तत्वादिति । शरीरावयवत्वं केशनखा-
ां हेतुरविद्धः इन्द्रियाश्रयत्वं शरीरलक्षणं तद्यच शरीरसमवेतं तेनेन्द्रि-
येणावश्यं भवितव्यम् । त्वक्पर्यन्तत्वादवयवसमूहस्तथा न तु केशनखा-
स्तादृशा इति न शरीरावयवा इत्यर्थः । रूपादीनां त्वितरेतरवैधर्म्यम-
ंहितं च शरीरगुणत्वेनानन्वितमित्यर्थः । न हि येषां चाक्षुषत्वरासन-
दिरूपवैधर्म्ययोगस्ते न शरीरगुणा इति दृष्टम् । अव्यावृत्तं च शरीरगु-
ां तादृशवैधर्म्यदर्शनात् । तस्मादशरीरगुणत्वान्वयव्यतिरेकाभावाद्व्यभि-
ाचमेतत् । बाह्यकरणप्रत्यक्षाप्रत्यक्षशरीरगुणवैधर्म्यं मानसप्रत्यक्षत्वम-
व्यतिरेकि तु चेतनायाः शरीरगुणत्वसाधनं न भवति । अपि तु तद्-
णत्वसाधनमित्यर्थः । विशेषप्रतिषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञाहेतुत्वादि-
। ये हेतव इति बहुवचनं हेत्वेकदेशविवक्षया न शरीरगुणश्चेतना
ावद्द्रव्यभावित्वादित्युच्यमाने संस्कारेणानेकान्त इत्यत उक्तं निमि-
न्तराभाव इति । तथा ऽपि पाकजेन गुणेनानेकान्त इत्यतउक्तं वि-
विगुणादर्शने चेति । शरीरव्यापित्वादिति । न साधनमिति । प्रसङ्गो
न साधनं हेतोरभावात् । यथा ऽऽहुरस्ति प्रसङ्गो न प्रसङ्गसाधनमिति ।

बाह्यकरणाप्रत्यक्षत्वादिति । न च गुरुत्वादिभिरनेकान्तः । तेषां ह्यप्र-
त्यक्षत्वमेव । न तु बाह्यकरणप्रत्यक्षत्वमिति भावः । मनःस्वरूपपरीक्षायां
भाष्यवार्त्तिके निगदेनैव व्याख्याते । संस्थापनं स्थापनम् । मनसि विचा-
र्यमाणे कः संबन्धः शरीरोत्पत्तिनिमित्तविचारस्येत्यत आह । मनसः
खल्विति । मन एवाधिकरणविचारेणापि परीक्ष्यत इति नासंबन्धः शरी-
रोत्पत्तिनिमित्तविचारस्य परित ईषा परीक्षा सा च स्वरूपतश्च संबन्धि-
तश्च शरीरं च मनःसंबन्धि तदधिकरणत्वान्मनसः तस्मान्मनस एव
परीक्षा या शरीरस्येत्यर्थः । उत्पत्तिसमकालमिति । सममिव समम् ।
उत्पत्त्यनन्तरमित्यर्थः । क एवमाह न ददातीति । यदि समयं भवति
तत उत्पत्त्यनन्तरं दास्यत्येवेत्यर्थः । विपच्यमानः कर्माशय इति ।
स्वफलं भोजयन्नित्यर्थः । यानि वा प्राण्यन्तराणि तस्य कर्मणः समा-
नोपभोगानीति । तद्यथा किं नरत्वनिर्वर्त्तनीयं कर्म स्त्रीपुंसभोग्यं स्त्रीपुंस-
योरन्यतरकर्मप्रतिबन्धे फलं न ददातीति । यानि प्राण्यन्तराणि लोहविषया
ग्रामादयस्तस्य कर्मणो भोगानीति । कर्मफलानामन्नाद्याश्वग्रामादीनां भागि-
त्वात्कर्मभोगीनीत्युच्यन्ते तेषां प्राणिनां कर्मभिरभाग्यादिशब्दवाच्यैः प्रति-
बन्धादिति । तस्य वा कर्मणः सहकारिधर्माधर्मलक्षणं निमित्तं ना-
स्तीति । अयमर्थः । दृष्टानां सेवादिकर्मणां व्यभिचाराद्ग्रामादिलाभेऽदृष्टं का-
रणं कल्पनीयम् । यथाऽऽहुः तत्रैव तत्र कारणं शब्दश्चेति दृष्टं सेवादि
कारणं शब्दश्चेति । विषयिणा तद्विषयमदृष्टमुपलक्षयति ते च ग्रामादयस्त-
स्माददृष्टादुपजायमाना अन्तरा विघ्ननाशाय देवतानमस्कारादिजनितमपि
धर्ममपेक्षन्ते तस्मात् प्राग्भवीयेन धर्मेण स्वफलनिर्वर्त्तनाय धर्मान्तरं सह-
कार्यपेक्ष्यते सहकारिणां च वैचित्र्यात्प्रतिबन्धापगमहेतोरपि सहकारित्वावि-
रोधः । तेन कर्मणः सहकारिनिमित्ताभावात्प्रतिबद्धमदृष्टं फलं न जनयती-
त्यर्थः । तस्य वा कर्मणः सहकारिणः कारणस्य गरीयसा कर्मान्तरेण
प्रतिबन्धात्फलस्यानारम्भः । एवं स्वकर्मणां सहकारिनिमित्ताभावप्रतिबन्धौ
बुद्ध्वा समानोपभोगसत्त्वान्तरकर्मणामपि सहकारिनिमित्ताभावप्रतिबन्धौ
दर्शयति । सत्त्वान्तरकर्मणां चेति । रूपादिमत्त्वादित्युच्यमाने [illegible]
भिरनेकान्तः स्यादत आह । बाह्यकरणप्रत्यक्षत्वे सतीति । [illegible]

त्वे सतीत्येतावतैव सिद्धे इन्द्रियग्राह्यत्वशेषो बाह्यकरणग्राह्यं त्वन्तरमि- तावन्मात्रविवक्षयो बाह्यकरणग्राह्यत्वे सतीत्युक्तम् । सिकतादिदृष्टा- न्तस्य साध्यसमतयैव पुरुषार्थक्रियासामान्यादित्यस्य हेतोरनैकान्तिकत्वो- द्भावनमपि प्रत्युक्तम् । सिकतादीनामपि कथं चित्पुरुषार्थहेतुत्वात्तत्सर्गः पुरुषगुणपूर्वक इत्युक्तम् । मा भूद्वा पुरुषगुणपूर्वकत्वं सिकतादिसर्गस्य तथा शरीरस्योत्पत्त्यादि परिभावयन्तः सिकतादिभ्यो वैषम्यं वीक्षमाणास्त- त्पुरुषकारणत्वमेव प्रतिपद्यामहे तथा च सिध्यति पुरुषगुणनिमित्तते- ति । विषमश्चायमुपन्यास इति । ननु मातापितरौ न साक्षाच्छरी- रोत्पत्तौ कारणमित्यत आह मातापितृशब्देन लोहितरेतसी इति । अनु- मानीये इति । भव्यगेयादिपाठात्कर्तरि कृत्यः इतो ऽपि वैषम्यमि- त्याह ।

तथा ऽऽहारस्य (सू. ६७) ॥ पूर्वसूत्रप्रतीकेन पूरयति । उत्प- त्तिनिमित्तत्वादिति प्रकृतम् । कललकण्डरमांसपेश्यादयो लोहितरेतसोः शरीरारम्भकयोः परिणामभेदाः ।

प्राप्तौ—त्त (सू. ६८) ॥ दम्पत्योः संयोगः प्राप्तिः तस्यामनियमः शरीरोत्पादस्य तस्माद् दृष्टस्य व्यभिचारादस्ति तददृष्टं यतः शरीरसर्ग इत्यर्थः । सर्वस्य: शङ्कते सर्वात्मभिरिति । ननु यदीयेनादृष्टेन यच्छरीरमुपात्तं तस्यैव भोगायतनं नान्यस्येति नानियम इत्यत आह । न च पुरुषगत मिति । आत्ममनःसन्निकर्षजौ हि धर्माधर्मौ सन्निकर्षश्च मनसः सर्वात्मभिः साधारण इति सर्वेषामेव धर्माधर्मौ न पुनः कस्य चिदेवासाधारणावित्यर्थः । स्योत्तरं शरीरेति । उक्तेनैवाभिप्रायेण शङ्कते तत्स्थता एकपुरुषस्थता त इति चेत् । उत्तरम् । न स्वसंयोगेति । पुनः पृच्छति । संयोगे तो नियम इति । यथैवैकेनात्मना मनःसंयुक्तमेवमात्मान्तरैरपि । त्ममन एवं यथैकेन मनसा स आत्मा संयुक्त एवं मनोन्तरैरपीति । त्ममनःसन्निकर्षे ऽस्ति विशेष इत्यर्थः । उत्तरं न मनोनियमहेतु- त्वादिति । अदृष्टनियमनिबन्धनो हि मनोनियमः मनोनियमनिबन्धन- श्चादृष्टनियमः । अनादित्वाच्च बीजाङ्कुरवदन्योन्याश्रयो न क्षतिमावहती-

त्यर्थः । तदेवमात्मगुणनिबन्धने शरीरसर्गे व्यवस्था दर्शिता । ये तु मेनिरे न कर्मनिबन्धनः शरीरसर्गो ऽपि तु प्रकृत्यादिनिबन्धनः । प्रकृतयो हि स्वयमेव धर्माधर्मरूपनिमित्तानपेक्षाः सत्त्वरजस्तमस्तया प्रवृत्तिशीलाः स्वं स्वं विकारमारभन्ते प्रतिबन्धापगममात्रे तु धर्माधर्मावपेक्षन्ते तद्यथा कृषीवलः केदारादपां पूर्णात्केदारान्तरमपूर्णमाप्लावयिषुरपां सेतुमात्रं भिनत्ति । तास्तु निम्नाभिसर्पणस्वभावा अपहृतसेतवः स्वयमेव केदारमाप्लावयन्ति । एवमाप्लावयन्ति प्रकृतयो ऽपि विकारानिति । यथा ऽऽहुर्निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनामावरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवदिति । तान् प्रत्याह ।

एतेनानियमः प्रत्युक्तः (सू. ७०)। एतेन कर्मसापेक्षाणां भूतानां शरीरसर्गे अनियमाभिधानेन तन्निरपेक्षाणां व्यतिरेकमुखेनानियमः प्रत्युक्तः नियमो व्याप्तिः साधारणविग्रहवत्त्वं सर्वात्मनाम् । अनियमस्त्वव्याप्तिः कस्य चिदात्मनः किं चिच्छरीरं कस्य चित्किं चिदिति । प्रकृतिनिबन्धने हि शरीरसर्गे तस्याः प्रकृत्याः सर्वात्मसाधारण्यान्न न शरीराणामसाधारण्यहेतुः । भूतग्रहणं तु प्रकृत्युपलक्षणार्थं न केवलमकर्मनिमित्ते शरीरसर्गे साधारणविग्रहवत्त्वं दोषः अपि तु मोक्षो ऽपि न स्यादिति दर्शयितुं स्वपक्षे मोक्षमुपपादयति उपपन्नश्चेति । सांख्यपक्षे तु न मोक्षः स्यादिति दर्शयति । कर्मनिरपेक्षेष्विति । शङ्कते । तददृष्टकारितमिति चेदिति । तदभोगशब्दादादर्शनं प्रकृतिपुरुषभेदादर्शनं वा ऽदृष्टमुच्यते । तत्कारितमित्यर्थः । निराकरोति एतस्मिन्निति । यथा प्रागदर्शनमेवं निरोधसमाधेः पश्चादप्यदर्शनमित्यपवृत्तो ऽपि पुनः संसरेदित्यर्थः । शङ्कामुत्थाप्य दूषयति । चरितार्थतेति । ननु न शब्दाद्युपभोगं पुरुषार्थं ब्रूमो येन चरितार्थता स्यात् । अपि तु पुरुषभेददर्शनं तच्चाद्यापि न भवतीत्यारभते शरीरमिति दर्शयति । पुरुषार्थत्वेन च हेतुनेति । चो ऽवधारणे पुरुषार्थत्वेनैवेत्यर्थः । परिहरति । तस्य वा करणादिति । चस्त्वर्थे । दर्शयति कृतो यदर्थं शरीराद्यारभते तन्न कृतमन्यत् कृतमिति किं केन संगतमित्यर्थः । [illegible] दिदृक्षाविशेष इति । दर्शनं हि नञा पर्युदस्तमतस्तन्मूलां दिदृक्षां सा चापवर्गे नास्ति तस्मान्नापवृत्तः संसरतीत्यर्थः । निराकरोति न [illegible] ति । एतदुक्तं भवति । दिदृक्षा हि बुद्ध्याश्रया नासत्यां बुद्धावस्ति [illegible]

परिणामस्य बुद्धिस्तथा च सत्यां दिदृक्षायां बुद्धिः बुद्धौ सत्यां दिदृक्षेति परस्पराश्रयप्रसङ्गः । न चानादिता परिहारः । सृष्ट्यादौ द्वयोरभावात् । अस्माकं तु प्रलयसमये धर्माधर्मसंस्कृतो ऽस्त्यात्मा मनश्चेति विशेषः । संस्कार्यमादाय शङ्कते । **सर्वशक्तिमत्त्वादिति** । निराकरोति । **नापवर्गाभावप्रसङ्गादिति** । शिष्टं विभजते **दिदृक्षावन्नानात्वदर्शनमप्यस्तीति** । न तदर्थं प्रकृतेः प्रवृत्तिः तथा च न संसारस्तत्प्रध्वंसश्चापवर्गाभावान्नास्तीत्यपवर्गाभाव इत्यर्थः । एतदेव स्फुटयति । **विद्यमाने च नानात्वदर्शने** तदर्थं प्रधानस्य प्रवृत्तिरयुक्ता ततः संसाराभावात्तत्प्रध्वंसो ऽपवर्गो न स्यादिति भावः । तमेवापवर्गाभावं तद्विरोधिसंसारसत्त्वेन दर्शयति । **यदा च नानात्वदर्शनमिति** । निदानानुच्छेदे निदानिनो नोच्छेद इत्यर्थः । पुनर्विकल्पं दर्शयति । **अज्ञानमदर्शनमिति चेति** । विवेकज्ञानाभावस्य तुल्यत्वादित्यर्थः । **शेषमतिरोहितार्थमिति** । अपरे त्वार्हता अदृष्टं परमाणुगुणं वर्णयन्ति । पार्थिवानामणूनां मनसश्च गुणो ऽदृष्टं ते पार्थिवाद्या अणवः स्वादृष्टप्रयुक्ताः शरीरमारभन्ते मनश्च स्वगुणप्रयुक्तं तच्छरीरमाविशति । तच्च स्वकादेवादृष्टात्पुद्गलस्य सुखदुःखोपभोगं साधयति । न तु पुद्गलस्य धर्मो ऽदृष्टमिति सांख्यवत्तेषामपि पुनस्तत्प्रसङ्गो ऽपवर्गे । एतदुपपादयति । **परमाणुगुणस्येति** । अपि चास्मिन् दर्शने प्रायणं न स्यादित्याह । **मनः कर्मनिमित्तत्वादिति** । अस्मद्दर्शने तूपपद्यते प्रायणमित्याह । **वर्तमानशरीरारम्भककर्माशयक्षये तु भविष्यद्देहान्तरारम्भककर्माशयान्तरादपसर्पणं मनस इति युक्तं प्रायणम्** । उभयहेतुरिति । उपसर्पणापसर्पणहेतुरित्यर्थः । ननु भवतु संयोगाद्युच्छेदः किं नो बाध्यत इत्यत आह । **शरीरस्य नित्यत्वप्रसङ्गश्च प्रायणानुपपत्तेः** संयोगाद्युच्छेदादित्यर्थः । ननु सदकारणं नित्यमिति कथं सकारणं शरीरं नित्यं भवेदित्यत आह । **नित्यत्वप्रसङ्ग इति प्रायणानुपपत्तिं ब्रूमः** । विनाशानुपपत्तेरित्यर्थः । यादृच्छिके अकारणके प्रायणभेदो न स्यात् । दृष्टश्च प्रायणभेदः कश्चिद्गर्भस्थ एव प्रैति कश्चिज्जातमात्रः कश्चित्कुमारक इत्यादिरिति । अकारणस्य नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वा स्यात् । गगनवत्तत्कुसुमवदित्यर्थः । अकारणत्वादित्यस्य हेतोरनैकान्तिकत्वेन

प्रत्यवतिष्ठते । अणुश्यामतावदिति । निराकरोति । तच्च नेति । प्रमाणे-
नाविषयीकृतमकृतं प्रत्युत प्रत्यक्षागमविरुद्धमिति यावत् । तस्याभ्यागमो
ऽभ्युपगमस्तत्प्रसङ्गादित्यर्थः । न च परमाणुश्यामता ऽप्यकारणा पार्थिव-
रूपत्वात् लोहितादिरूपवदित्यनुमानेन तस्यापि पाकजत्वाभ्युपगमादिति
भावः । यथाश्रुति वा सूत्रार्थः । अकृतस्य कर्मणः फलोपभोगप्रसङ्गा-
दिति । यदा खलु परमाणुगुण एव नित्यः शरीराद्यारम्भकस्तदा ऽसौ
नित्यत्वान्न केन चित् क्रियते । तस्याकृतस्यैव फलं पुरुषैरुपभुज्यते तत-
श्चायमास्तिकानां विहितनिषिद्धप्रवृत्तिनिवृत्तिनियमो ऽनर्थकः शास्त्रप्रणयनं
चाप्यनर्थकं भवेदिति भावः । एतच्चातिविस्तृतं भाष्ये तस्यार्थो निगदव्या-
ख्यातः ॥

**इति वाचस्पतिमिश्रविरचितायां न्यायवार्तिकतात्पर्य-
टीकायां तृतीयो ऽध्यायः समाप्तः ॥ शुभम् ।**

अथ मनःपरीक्षानन्तरमुद्देशलक्षणक्रमानुरोधेन प्रवृत्तिः परीक्षितुं युक्ता सा कस्मान्न परीक्ष्यतइति शङ्कानिराकरणाय सूत्रमित्याह । मनसोऽनन्तरमिति ।

प्रवृत्तिर्यथोक्ता (सू. १) ॥ अस्य शेषस्तथा परीक्षिता यथा लक्षिता तथा परीक्षितेत्यर्थः । पृच्छति । **किं पुनरिति** । प्रमेयमात्मादिमनोन्तं परीक्षितं न पुनः प्रवृत्तेः स्वरूपं वा कार्यं वा परीक्षितमिति भावः । उत्तरम् । **यावद्धर्माधर्माश्रयमिति** । एकद्रव्येत्येकस्मिन्नेवात्मनि वर्त्ततइत्यर्थः । **अवस्थिता** न तु बुद्ध्यादिवदाशुतरविनाशिनीत्यर्थः । **आत्मसमवायादिति** । कार्यत्वे सतीति द्रष्टव्यं विशेषणम् । तेन न सामान्यविशेषाभ्यां व्यभिचारः । प्रायणादीत्यादिशब्देन सुखादियो ऽपवर्गश्च गृह्यते । संसारापवर्गहेतुभूतात्मसद्भावासद्भावाभ्यामिति शेषः । **एवमाद्युक्तमिति** । आदिग्रहणेनात्मसमवेता प्रवृत्तिर्न तु पृथिव्याद्याश्रयेति दर्शयति । प्रवृत्तेरनन्तरास्तर्हि दोषाः परीक्ष्यन्तामित्यत आह ।

तथा दोषाः (सू. २) ॥ उक्ता इति शेषः । प्रवृत्तितुल्यतया प्रवृत्तिपरीक्षयैव तावद्दोषाणां सत्त्वं*परीक्षितमित्यर्थः । कार्यरूपप्रवृत्तितुल्यतामाह **बुद्धिसमानाश्रयत्वादिति** । अभीष्टविषयानुचिन्तनप्रभवाः खल्विमे दोषा नार्थचिन्तनबुद्धिव्यधिकरणा भवितुमर्हन्ति तथा सति चैत्रस्याभीष्टविषयानुचिन्तने मैत्रस्य रागः प्रवर्तेत । तस्माद्बुद्धिसमानाश्रयत्वादात्मगुणाः आत्मगुणत्वाच्च कार्यप्रवृत्तितुल्यतया प्रवृत्तिपरीक्षयैव तावद्दोषाः परीक्षिता इत्यर्थः । इदं च प्रवृत्तितुल्यत्वमपरं दोषाणामित्याह । **संसारस्यानादित्वादिति** । यतश्चोक्तं वीतरागजन्मादर्शनादित्यनेन तथोद्देशपरीक्षापरेण द्वितीयसूत्रेण यत्ते दोषाणां परीक्षितं तदाह । **सम्यग्ज्ञानाच्चेति** । स्यादेतत् । गुणत्वेन ह्यात्मा गुणा इति सिध्यति तदेव तु कुत इत्यत आह । **कार्यत्वे सतीति** । इन्द्रियान्तरं मन इति मानसप्रत्यक्षेश्चात्मत्वसुखत्वादिभिरनैकान्तित्वं मा भूदत उक्तं कार्यत्वे सतीति विशेषणम् । अचाक्षुषप्रत्यक्षत्वादित्यत्रापि कार्यत्वे सतीति विशेषणमनुषञ्जनीयम् । तदेवं बहु परीक्षितं

* बहुपरीक्षितमिति पाठः पा॰ पु॰ ।

दोषाणां यत्तु किं चित्‌दोषाणामपरीक्षितमस्ति तत्परीक्षितुमुपक्रमते । प्रवर्त्तनालक्षणा इत्युक्तं तथा च मानादय इति । रागद्वेषमोहा एव दोषा न च मानादयस्तेष्वन्तर्भवन्ति बुद्धिव्यपदेशभेदात् । प्रवर्त्तनालक्षणत्वं तु तेषामप्यस्ति तस्मादतिव्यापकत्वान्न लक्षणमेतद्युक्तं युक्तत्वे वा लक्षणसूत्रे मानादयोऽपि दोषवत्पठनीया इति पूर्वपक्षः । सिद्धान्तवाद्याह नोपसंख्यायन्ते संगृहीतत्वादिति । रागद्वेषमोहानां सामान्यरूपाणां कामादयो विशेषास्तथा चोपपन्नो बुद्धिव्यपदेशभेदः संग्रहश्चेति भावः । स्वस्वत्वादानेच्छा स्वामिदानपूर्विका स्पृहा पुनर्भवप्रार्थना तृष्णाहेतुभूता प्रवृत्तिद्वारेण पुनर्भवप्रतिसंधानस्येति । प्रमाणविरुद्धे त । अन्यायेनेत्यर्थः । परस्य ख्यातिर्ममाप्येतदिति बुद्धिरभिनिवेशः तत्प्रतिषेधाभिप्रायो वानिषिद्धाचस्येर्ष्येत्युच्यते अमर्षलक्षणो द्वेष इति । नन्वकृतापकारस्य या असहिष्णुता सोऽमर्ष इति द्वेषस्यैव विशेष इत्युक्तं कथं द्वेषसामान्यमुच्यत इत्यत आह । असहिष्णुता दुःखस्य दुःखसाधनानां चेति । मिथ्याप्रतिपत्तिलक्षणो मोह इति । संशयो हि यथावस्थिते पदार्थे अयथाभावप्रतिपत्तिर्भवति । व्यवस्थितं हि वस्तु अव्यवस्थिततया गृह्णाति संशयः एवं पण्डितमानिनो मीमांसकदुर्दुरूढस्याभिमान इति । एकयोनयो हि रूपादयो न चैषामेकत्वं यदि पुनस्तत्र रूपादीनां परस्परभेदसिद्धये कश्चित्कारणभेद आस्थीयते स रागादिष्वपि समान इति भावः । आर्यप्रज्ञेति भाष्यम् । आरात्तत्त्वाद्याता आर्या । आर्या चासौ प्रज्ञा चेति आर्यप्रज्ञा सम्यग्बोधः संबोधे नाशति निदानोच्छेदे निदानिनामुच्छेद इति । रागद्वेषयोर्निदानिनोरुच्छेदाय तन्निदानत्वं मोहस्य दर्शयति सति चार्थान्तरत्व इति ।

तेषां मोहः पापीयान् कुतः नामूढस्येतरोत्पत्तेः । अमूढस्येतरोत्पत्तिर्न भवति यत इत्यर्थे नामूढस्येतरोत्पत्तेरित्युक्तम् । मोहा[illegible] द्विषयस्य सुखसाधनत्वानुस्मृतिः दुःखसाधनत्वानुस्मृतिश्च सङ्कल्पः र[illegible] नीयाः कोपनीया इति कर्त्तरि कृत्यो भव्यगेयादिपाठात् । वार्त्तिकं [illegible] मुह्यतीति । मूढ इति मोहवासनावान् । भवतु निदानोच्छेदादुच्छेदो [illegible] निनः निदानस्य कुत उच्छेद इत्यत आह । तत्त्वज्ञानाच्चेति । [illegible] भ्यासान्निदानोच्छेद इत्यर्थः । दोषनिमित्तत्वादिति हेतोरप्रयो[illegible]

मदोषलक्षणावरोधादिति । तथाभावस्तज्जातीयत्वमतथाभावो ऽतज्जातीयत्वम् । अनेकान्तिकत्वमाह । निमित्तनैमित्तिकोपपत्तेश्चेति । उत्पादोच्छेदौ प्रेत्यभावो न चात्मनो नित्यस्य तौ स्तः तस्मादस्मिन् दर्शने न युक्तः प्रेत्यभावः । वैनाशिकानां तु सत्त्वोत्पादनिरोधाभ्यां युक्तः प्रेत्यभावः । प्रेत्येति ल्यब् मुखं व्यादाय स्वपितीतिवद् द्रष्टव्यः तथा च भूत्वा प्रायणमिति भवनप्रायणयोः समानकर्तृकत्वमप्युपपन्नमिति पूर्वपक्षः । पूर्वाभ्यस्तसूत्रे आत्मनित्यत्वव्यवस्थापनात् । सत्त्वोत्पादोच्छेदे च कृतहानाकृताभ्यागमदोषाभ्युदयनिःश्रेयसार्थमप्रवृत्तिः स्वव्यपदेशानर्थक्यप्रसङ्गाच्च स्वदेहेन्द्रियबुद्धिसंवेदनासंबन्धोत्पादविनाशौ नित्यस्यात्मनो जन्मप्रायणे तथा चोपपन्नः प्रेत्यभाव इति सिद्धान्तः । प्रेत्यभावविचारप्रस्तावेनेदमपरं विचारयति । येयं प्रेत्योत्पत्तिर्नाम सा कथमिति चेत् । अत्र हि प्रावादुकानां नानाविधा विप्रतिपत्तयः सन्ति तत्राभिमतं तावत्पक्षं गृह्णाति । व्यक्तादिति । अग्रे विप्रतिपत्तीर्निवारयिष्यति शरीरेन्द्रियविषयोपकरणाधारमिति । एकवद्भावेन नपुंसकत्वम् । प्रत्यक्षगृहीतसंबन्धप्रभवमनुमानं प्रत्यक्षेप्सूगदिशति प्रत्यक्षमूलकत्वादिति । ननु भवतु शरीरं पृथिव्यादि च व्यक्तं महत्त्वानेकद्रव्यवत्त्वरूपविशेषेभ्यः तन्मूलकारणं परमाणवः कथं व्यक्ता इत्यत आह । तत्सामान्यादिति । रूपादिमत्सामग्रीपूर्वकं शरीरमित्यर्थः । अतः परं प्रावादुकानां तैर्थिकानां च दर्शनान्युपन्यस्तानि कानि चित्प्रतिषिध्यन्ते तत्र कानि चिदभ्यनुज्ञायन्त इति । तत्र तावदेके प्राहुरभावाद्भावोत्पत्तिः कुतः नानुपमृद्य प्रादुर्भावो यतः तस्मादित्यर्थः । विश्वं हि शून्यताया एव जायते । एवं किल श्रूयते असदेवेदमग्र आसीदिति । अत एवाद्याप्यसत एव जन्म दृश्यते न सतः तत्कस्य हेतोः अभावस्तस्य कारणमिति । उपलक्षणं चेदं नानुपमृद्य प्रादुर्भावादिति असत उत्पादादित्यपि द्रष्टव्यम् । तस्मादसदुपादानं विश्वमिति सिद्धम् । तत्र सिद्धान्ती गूढाभिसन्धिराह । उपमृद्य प्रादुर्भवतीति व्याघात इति । तदभिसन्धिमविद्वान् पूर्वपक्षी दूषयति । अतीतानागतयोः कारकशब्दयोगादिति । उपमृद्य प्रादुर्भवतीति भाक्त एव प्रयोगो न मुख्य इत्यर्थः । भिन्नस्य कुम्भस्य कपालानीति तु

यद्यपि न साक्षात्कारकशब्दस्तथा ऽपि षष्ठ्या संबन्धाभिधानात् तस्य क्रियागर्भत्वात्क्रियायाश्च कारकनान्तरीयकत्वात्पारम्पर्येण कारकशब्दता द्रष्टव्या । पृच्छति कः पुनरङ्कुरेण बीजोपमर्दार्थः । का पुनर्भक्तिः यया योगादुपसंगृह्णाति बीजमङ्कुर इति भवति प्रयोग इत्यर्थः । उत्तरम् । अनन्तरोत्पत्त्यर्थः उपमर्द्योपमर्दकयोरप्यानन्तर्यमनयोरपीति एतत्सामान्यमित्यर्थः । पुनरपि गूढाभिसन्धिरेव सिद्धान्ती उक्तं स्मारयति । अत्रोक्तमिति । अभिप्रायमुद्घाटयति । यदपीदमुच्यत इति । नौपचारिकं प्रयोगं व्यासेधामः कारकशब्दानां किं तु यथा भविष्यन्नङ्कुरः सम्प्रति असन्न बीजमुपमृद्नाति एवं बीजाभावो ऽसन्नङ्कुरं करोतीति ब्रूमः । तदिदमाह अपि स्वसतः कारणादुत्पत्तिर्न युक्तेति । ननूक्तमुपमृद्य प्रादुर्भावादित्यनेनानन्तर्यं बीजविनाशाङ्कुरोत्पादयोः सूचितं बीजविनाशानन्तर्याच्चाङ्कुरोत्पादस्य बीजविनाशकार्यत्वमित्यत आह । यत्पुनरेतदानन्तर्यसामर्थ्यादिति । अनन्यप्रयुक्तमानन्तर्यं कार्यकारणभावसाधनम् इदं तन्तुव्यूहानन्तर्यप्रयुक्तमिति नाभावस्य कारणत्वं गमयितुमर्हतीत्यर्थः । यदि व्यूहान्तरकार्यो ऽङ्कुरो ऽथ कस्मादविनष्टे पूर्वव्यूहे न भवतीत्यत आह । न चाविनष्ट इति । ननु यदि बीजावयवव्यूहान्तरमङ्कुरोत्पादहेतुर्न बीजं कस्मादङ्कुरार्थिनः कृषीवला बीजमुपाददत इत्यत आह । एवं चेति । बीजावयवोपादाने अवर्जनीयतया बीजमागच्छदशक्यप्रत्याख्यानमित्यर्थः । तदेवमर्थे परिशोध्याचेत्यार्थे सूत्रं योजयति । अस्य चार्थस्येति । न विनष्टेभ्यो बीजेभ्यो ऽङ्कुरस्यानिष्पत्तेः बीजविनाशस्येऽङ्कुरोत्पादहेतुरथ विनष्टे बीजे तदवयवेषु परस्परविच्छिन्नेष्वसति तेषां व्यूहान्तरे कस्मादङ्कुरो न भवति भवति तु सति तेषां व्यूहे तस्माद्विनष्टेभ्यो ऽङ्कुरानुत्पत्तेरसति व्यूहे न बीजनाशः कारणमिति सूत्रार्थः । क्रमनिर्देशादित्यस्य हेतोरसमर्थत्वे [illegible]प्रतिषेधः । तथाप्यानन्तर्यस्य तुल्यत्वात् । तथा ऽपि विनिगम[illegible]को हेतुरित्यत आह । अभावश्चेदङ्कुरोत्पादकारणं स्यात् । [illegible]ल्प्येय इति शेषः । न ह्यनन्वयविनष्टयोः शालियवबीजयोः कश्चि[illegible] ऽस्ति येनैकस्माच्छाल्यङ्कुरो नान्यस्मादिति । को नु खल्वभावानामन्यो-[illegible]न्यतो भेद इति । अपि च कारणानां शक्तिभेदात्कार्याणि भिन्न[illegible]

यदा तु कारणानामभेदस्तदा कुतस्तच्छक्तीनां भेदः तथा च कार्याणि
शक्तीनि न स्युरित्याह । अनन्वितं च कार्यं सर्वाभिरिति । यद-
न उत्पादादभावस्योपादानत्वं तदपि कार्याणां भिन्नत्वेन भिन्नशक्तिक-
च प्रत्युक्तम् । तत्प्रागभावानां स्वाभाविकभेदविरहात् । अपि च प्रागभावा-
नादित्वेन कार्योत्पादस्याप्यनादित्वप्रसङ्गः भावरूपकारणसहकारित्वं त्व-
स्य न निषिध्यते अस्मदभिमतस्योपादेयस्य । अत एव पाकजादीनां
दीनां पूर्वरूपादिध्वंसनिमित्तत्वमभ्युपेयते । श्रुतिस्तु पूर्वपक्षाभिप्राया तथा
सिद्धान्तश्रुत्यन्तरं सदेव सोम्येदमग्र आसीदिति कथमसतः सज्जायेतेति ।
ताविवर्तो विश्वप्रपञ्च इति तु दर्शनमसत्ख्यात्यनिर्वचनीयख्यातिनिरा-
मापाकृतम् । अपि च सर्वशून्यत्वे ख्यातुरभावात्ख्यातेरभावः । तस्मान्न
तोपादानस्तद्विवर्तो वा विश्वप्रपञ्च इति सिद्धम् । अथापर आह ॥

ईश्वरः कारणं पुरुषकर्माफल्यदर्शनात् (सू. १९) ॥ मा भूदयं
रूपप्रपञ्चः शून्यतोपादानो ऽपि तु ब्रह्मोपादानो भविष्यति । ब्रह्मैव हि
रूपेण परिणमते मृत्तिकेव घटशरावोदञ्चनादिभावेन । न चैवं नित्य-
व्याघातः । परिणामे ऽपि तत्त्वाविघातात् तल्लक्षणत्वाच्च नित्यतायाः ।
ह यस्मिंस्तत्त्वं न विहन्यते तदपि नित्यमित्येकं दर्शनम् । अपरं च
वानिर्वचनीयानाद्यविद्योपधानान्नामरूपप्रपञ्चभेदेन विवर्तते मुखमिवे-
निकमणिकृपाणादिभेदादनेकविधप्रतिबिम्बभेदेनेति तदेतद्दर्शनद्वयमनेन
तम् । ईश्वरो ब्रह्म ईशनायोगात् । चेतनाशक्तिः क्रियाशक्तिश्चेशना ।
अस्ति ब्रह्मणीति ब्रह्मेश्वरः कारणं जगतः । श्रूयते हि तदैक्षत बहु
प्रजायेयेत्यादि सा चेयं श्रुतिश्चेतनस्य जगत्कारणतामाह । न चाभावो
धानं वा परमाणवो वा चेतयन्ते । ननु जीवा एव चेतनास्तत्कर्मनिमित्तो
रूपप्रपञ्चो भविष्यति कृतमत्र भगवतेश्वरेणेत्यत उक्तं पुरुषकर्माफल्य-
नादिति । पुरुषश्चेच्चेतयेन्नैवं निष्फलं कर्मारभेत निष्फलं विद्वान्
मानः कथं चेतनो नाम तस्मात्पुरुषकर्माफल्यदर्शनादीश्वरः कारण-
र्थः । एतद्दर्शनद्वयमपाकरोति ।

न पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेः (सू. २०) ॥ इदमपाकू-
। न तावन्मृत्तिकेव नामरूपप्रपञ्चरूपेण ब्रह्म परिणमते । तद्धि सर्वा-

त्मना वा परिणमते एकदेशेन वा । तत्र सर्वात्मना परिणामे तत्त्वविनाशादनित्यत्वम् । एकदेशेन परिणामे सावयवत्वात्तदेवानित्यत्वम् । [illegible] तत्त्वेनानुमतस्य परिणामः तच्च ब्रह्म । न तर्हि ब्रह्मणः परिणामः । न च निर्भागस्यैकस्य स्वसंवेदनप्रत्ययस्य विपरीतज्ञानगोचरत्वसम्भवः । सामान्यतो ग्रहे रूपविशेषाग्रहे च तदन्यरूपारोपेण विभ्रमो दृष्टः शुक्तिकादौ न तु जातु शुक्तिरूपं विद्वान् रजतमिति विपर्यस्यति । न च निरंशे स्वसंवेदनप्रत्यये ब्रह्मणि तत्स्वरूपाग्रहः सामान्यग्रहो वा भवति । तस्मादीश्वरो जगद्भेदेन विवर्तत इत्ययुक्तम् । निमित्तं तु स्यादीश्वरो जगतः स चेदनपेक्ष एव जगत्कारणमित्युच्यते तत्रेदमुपतिष्ठते न पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेरिति । अस्य व्यतिरेकमाह वार्त्तिककारः । ईश्वरश्चेत्कारणं भवेदिति । एकरूपं कार्यं स्यादित्याह ईश्वरस्येति । कर्मवानीश्वरो ऽनीश्वरः स्यात् । तथा च तत्कारणानि नेश्वरेण प्रयुज्यन्त इत्यनैकान्तो वक्ष्यमाणो हेतुरित्यर्थः । तदेवमीश्वरोपादानत्वं च ब्रह्मविवर्तत्वं च निरपेक्षेश्वरनिमित्तत्वं च निराकृत्याभिमतं पक्षं गृह्णाति ।

तत्कारितत्वादहेतुः (सू. २१) ॥ परमाणूपादानस्य जगतः पुरुषकर्मापेक्ष ईश्वरो निमित्तकारणं यच्च तेनापेक्षणीयं पुरुषकर्म तदपीश्वरनिमित्तकमेव । न च यदपेक्ष्यते तस्यानिमित्तत्वमित्युपरिष्टात्प्रवेदयिष्यामः । तस्मादीश्वरकारितत्वात्पुरुषकारस्य तत्सहाय ईश्वरो निमित्तकारणं जगत्यस्य पक्षस्य निराकरणे पुरुषकर्माभावे फलानिष्पत्तेरित्यहेतुः । निरपेक्षेश्वरनिमित्तकत्वनिराकरणे हेतुरेवेत्यर्थः । भाष्यं गुणविशिष्टमात्मान्तरमिति । गुणानीश्वरस्य ज्ञानादीनुपपादयिष्यति वार्त्तिककारः । आत्मकल्पाद्वित्यत्रात्मप्रकारादात्मजातीयादिति यावत् । संसारवद्भ्य आत्मभ्यो विशेषमाह । अधर्मेति । नन्वस्य कर्मानुष्ठानाभावात् कुतो धर्मः तथा चाणिमादिकमैश्वर्यं कार्यरूपं विनैव कर्मणेत्यकृताभ्यागमप्रसङ्ग इत्यत आह । संकल्पानुविधायी चास्य धर्म इति । प्रवर्त्तयतु किमेतावतेत्यत आह पूर्वोक्त[illegible] स्वकृताभ्यागमस्यालोपनेति । मा भूद्व्रतानुष्ठानं संकल्प[illegible] नितधर्मफलमस्यैश्वर्यं जगन्निर्माणफलमिति नाकृताभ्यागमप्रसङ्ग [illegible] स्यादेतत् । प्रयोजनं विना न प्रेक्षावतां प्रवृत्तिः न च प्राप्त[illegible]

...णीयं किं चिदीश्वरस्य । तस्मात् कृतमस्य जगन्निर्माणेनेत्यत आह । आप्तकल्पश्चेति । मा भूदस्य भगवतः स्वार्थः परानुग्रहार्थं जगन्निर्माणे प्रवर्त्स्यतीत्यर्थः । अत्रैव दृष्टान्तमाह । अयं यथा पितुरपत्यानाम् । अयं पिता स्वापत्यानां यथा पितेत्यर्थः । दार्ष्टान्तिके योजयति तथा पितृभूत ईश्वर इति । नन्वात्मान्तराण्यनित्यज्ञानयोगीनि दृष्टानि तद्वैलक्षण्यादीश्वरो नात्मजातीयो भवितुमर्हतीत्यत आह । न चात्मकल्पादिति । यद्यात्मान्तराण्यनित्यज्ञानयोगीनि अयं च नित्यज्ञानादियुक्तः तथा ऽप्यात्मजातीय एव बुद्ध्यादिगुणयोगित्वात् । अन्यथा तोयादिपरमाणूनामतोयत्वादिप्रसङ्गो नित्यरूपादियोगात् । कार्यादिगतानां रूपादीनामनित्यत्वोपलब्धेरिति । यदि चायं बुद्ध्यादिगुणैर्नोपाख्यायेत प्रमाणाभावादनुपपन्न एव स्यादित्याह बुद्ध्यादिभिश्चेति । स्यादेतद् यदि कारुण्यादीश्वरो जगन्निर्माणे प्रवर्तेत हन्त भोः सुखिनमेव सृजेन्न तु दुःखिनम् । न च चेतनगतधर्माधर्मसहकारितया निर्माणवैचित्र्यं वाच्यं धर्मस्य तदनधिष्ठितस्य स्वकार्याकरणेन कारुणिकेन तदधिष्ठानायोगात् । तस्मात्सुखिदुःख्यादिभेदेन जगद्वैचित्र्यदर्शनान्नानुकम्पाप्रयुक्त ईश्वरः करोतीत्यत आह । स्वकृताभ्यागमालोपेन प्रवर्तमानस्येति । अयमभिसंधिः । कारुणिको ऽप्ययमात्मान्तरातिशयितमहिमा ऽपि न वस्तूनां सामर्थ्यमन्यथा कर्तुं पारयति । तस्माद्धर्मेणोत्पत्तिमतापि नेश्वरप्रभावादपि नित्येन भवितुं युक्तम् । न च फलविरोधिना फलमप्रदाय विनंष्टुमपि शक्यम् । अतः चेतनानां नियतिमलङ्घयता ईश्वरेण नाधर्मः शक्यो ऽनधिष्ठातुं तस्मात्कारुणिको ऽप्ययं वस्तुस्वभावमनुविधीयमानो धर्माधर्मसहकारी जगद्वैचित्र्यं विधत्ते तदिदमुक्तं स्वकृताभ्यागमालोपेन प्रवर्तमानस्येति । पुरुषैर्यत्कर्म कृतं तत्फलाभ्यागमालोपेन प्रवर्तमानस्येत्यर्थः । वार्तिकईश्वरप्रक्रियेति । प्रक्रिया प्रकरणं ईश्वरनिमित्तत्वविचार इत्यर्थः । अथ विद्यमानाः प्रतिबन्धाश्च प्रवर्तयतीति । सुखाय पुरुषार्थेन प्रधाने प्रवर्तयितव्ये अधर्मः पुरुषार्थस्य प्रतिबन्धकः । एवं दुःखाय पुरुषार्थेन प्रधाने प्रवर्तयितव्ये धर्म इत्यर्थः । न चायं हेतुस्तस्मान्निवर्तत इति । अयमेवाचेतनत्वलक्षणो हेतुः क्षीरान्न निवर्तत इत्यर्थः । परिस्पन्दः क्रिया सा च मूर्त्यनुविधायिनी नामूर्ते सर्वगत ईश्वरे संभविनी इति मन्वानः

शङ्कते । क्रियानावेशादकारणमिति चेदिति । अपरिस्पन्दा अपि ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्ना आख्यातपदवाच्यतया भवन्ति क्रिया ईश्वरस्येत्यभिसंधिना परिहारः । न विकल्पानुपपत्तेः । यदा च युगपदनेकानि द्रव्याणि संहन्यन्ते तदा साधारणकार्यव्यावृत्तेभ्यः संयोगेभ्य इति । असाधारणं कार्यम् । एकैकस्य तन्तुद्वयसंयोगस्य द्वितन्तुकं तस्माद्व्यावृत्तेभ्यः संयोगेभ्यः सह साधारणस्यैव कार्यस्य पटलक्षणस्योत्पादादित्यर्थः । न केवलमुत्पन्नक्रियेषु क्रियोपरतौ द्रव्योत्पादः क्वचिदनुत्पन्नक्रियेष्वपि द्रव्येष्ववस्थितसंयोगेभ्यः पूर्वद्रव्योपरतौ द्रव्यान्तरोत्पाद इत्याह एकावयवविभागे त्विति । तुशब्देन पूर्वस्मादुत्पन्नोपरतक्रियाविशेषो दर्शितः । किमक्रियाणामेवारम्भो नेत्याह कानि चित्पुनरिति । अन्यतरकर्मणान्नोदनात्संयोगान्निवृत्ते कर्मणि इतरस्मिन् द्रव्ये कर्मनिर्वृत्तिसमकालमेव द्रव्यं चोत्पद्यत इति तत्स्वाभाव्यात्प्रवर्तत इत्यदुष्टमिति । चेतनो ऽप्ययं परानुग्रहस्वभावो ऽपि वस्तुस्वभावमनुरुध्यमानः कर्माशयानुरोधेन जगद्वैचित्र्यं विधत्ते । न चावश्यं दुष्कृते पुंसां प्रश्निं विहन्तीत्यर्थः । अद्यत्वे ऽपि चेतनानां विविधस्वभावत्वं दृष्टं सदसन्मध्यमानां जनानाम् । अथ नित्यमैश्वर्यं धर्मवैयर्थ्यं न तद्धर्माद्भवतीति । ततश्चेश्वरस्यैश्वर्यं स्वकृतकर्मफलं वेदितव्यमित्ययुक्तं भाष्यमिति भावः । परिहरति नित्यमिति ब्रूमः । तस्य हि ज्ञानक्रियाशक्ती नित्ये इति ऐश्वर्यं नित्यम् । अणिमादिकं त्वनित्यं तदभिप्रायं च भाष्यकारस्य धर्मफलत्वाभिधानम् । प्रत्यात्मवृत्तिधर्माधर्मसञ्चयाधिष्ठानं धृत्यात्मवृत्तिसंकल्पानुविधायिन ईश्वरस्य धर्मस्य प्रयोजनमिति । अभ्युपेत्येश्वरधर्ममेतदुक्तं भाष्यकृता । परमार्थतस्तु नेश्वरस्य धर्मसद्भावे प्रमाणमस्ति नित्याभ्यामेव ज्ञानक्रियाशक्तिभ्यां सकलकार्योत्पादसिद्धेरित्याशयवानाह । न चेश्वरे धर्मो ऽस्तीति । बुद्धिमत्त्वात्तस्यात्मान्तरमिति । आत्मान्तरं शरीर्यन्तरमभिप्रेतमिति । स च शरीरसंबन्धो वर्तमानः केषां चिद्यथा संसारिणां केषां चिदतीतो यथा मुक्तानां शुकप्रह्लादादीनाम् । तदनेनेश्वरेण बुद्धिमता सता अवश्यभाव्यं शरीरिणेति देश्यार्थः । नात्मान्तरं शरीर्यन्तरमित्यर्थः । कुतो [illegible]दात् । नित्यास्त्वेतदस्य बुद्ध्यादयः कृतं शरीरग्रहणेन तदुत्पादकेनेति [illegible] ।

कश्चिदमेव बुद्धिमत्कारणाधिष्ठिताः परमाणवः प्रवर्त्तन्त इति पक्षधर्मताब-
लात्तर्कसहायान्नित्यबुद्धिमत्त्वमस्य सिध्यतीत्यर्थः । प्रत्यर्थनियमासंभ-
वादित्यादिना तर्कः प्रमाणसहायो दर्शितः । एवं तावद्गुणभेदेनाशरीरित्व-
मीश्वरस्य दर्शितं न चैतस्य शरीरयोगो विकल्पमपि सहत इत्याह ।
तस्य बुद्धिमत्तयेति । अतीतानागतवर्त्तमानविषया प्रत्यक्षे ऽस्ति साक्षा-
त्कारवतीत्यर्थः । न पुनरसमाश्रिता नित्यत्वात् । उपलक्षणं चैतत् ।
नानुमानिकी चेति नेन्द्रियकी नोपमानिकीत्यपि द्रष्टव्यम् । अक्लिष्टेति ।
क्लेशो ऽविद्या तददूषितेत्यर्थः । मूर्त्तिमद्द्रव्यसंबन्धित्वादिति ।
संयोगित्वादित्यर्थः । तथा च न रूपादिभिर्व्यभिचारः । एतावदभिप्रेतमा-
चार्यस्य त्रयो हि खलु भावा जगति भवन्ति प्रसिद्धचेतनकर्तृकाः यथा
प्रासादाट्टालगोपुरतोरणादयः । प्रसिद्धतद्विपर्ययाः यथा परमाण्वाकाशा-
दयः । संदिग्धचेतनकर्तृका यथा तनुतरुमहीधरादयः । तत्र प्रमेयत्वाद्वा-
दिविप्रतिपत्तेर्वा साधकबाधकप्रमाणाभावे चेतनकर्तृत्वे संशयः । न च प्रत्य-
क्षानुपलब्धिमात्रमत्र बाधकं भवितुमर्हति । स्वभावविप्रकर्षिणां सतामपि
प्रत्यक्षानुपलब्धेः परमाण्वादीनाम् । तथा च विवादाध्यासितास्तरुमहीध-
रादय उपादानाभिज्ञकर्तृका उत्पत्तिमत्त्वात् अचेतनोपादानत्वाद्वा यदु-
त्पत्तिमदचेतनोपादानकं वा तत्सर्वमुपादानाभिज्ञपूर्वकं यथा प्रासादादि
तथा च विवादाध्यासितास्तनुतरुमहीधरादयस्तस्मात्तथेति । न चैषामुत्पत्ति-
मत्त्वमसिद्धम् । सावयवत्वेन वा महत्त्वे सति क्रियावत्त्वेन वस्त्रादिवत्तत्सिद्धेः
न चैतावता वैनाशिकानां कर्मणा चेतनेन मीमांसकानां क्षेत्रज्ञेन चेतनेन
चेतनकर्तृत्वसिद्धेः पृथिव्यादीनां सिद्धसाधनं चैतन्ये ऽपि तेषामुपादानान-
भिज्ञत्वात् । तज्ज्ञत्वे वा स एवास्माकमीश्वरः ईदृशमस्तु सिद्धसाधनं को
हि क्लेशं विना न वाञ्छितसिद्धिमिच्छेत् । न च साध्यहीनो दृष्टान्तः ।
पटादीनामप्युपादानाभिज्ञकुविन्दादिकर्तृकत्वात् । अत एव न विरुद्धता
हेतोः एवं हि सा भवेत् । यद्युपादानानभिज्ञकर्तृकाः पटादयो भवेयुः न
चैतत्परेषामपि संमतम् । स्यादेतद् अर्थाक्षिप्तस्य विशेषस्य शरीरादिमत्त्वादेः
प्रमाणविरोधाद्विरुद्धता । यथा तृणादिविकारकारित्वादग्निमद्धिममित्यत्र वह्नि-
मत्त्वाक्षिप्ततृणादिविकारोपयुक्तवह्निगतोद्भूतोष्णस्पर्शविरुद्धशीतस्पर्शस्य प्रत्यक्ष-

चोपलम्भाद्बाधितो विरुद्धो हेतुः । तथा ह्यस्य क्षित्याद्युपादानविषयं ज्ञानमात्ममनःसन्निकर्षादिकारणकं नासति तस्मिन् भवतीति तद्धनेनाविना-भावाच प्रमाणबाधितं तन्निवृत्तौ च ज्ञानमस्य निवर्त्तेत उष्णत्वोद्भूतिनिवृत्ता-विव दाहको वह्निरवश्यायहति । न व्यापकनिवृत्तावव्याप्यनिवृत्तेरयोगात् । कारणं चेदव्यापकं कार्यस्य हन्त हता तर्हि व्याप्यव्यापकसंकथा । भवेदे-तद्यदि क्षित्याद्युपादानज्ञानमप्यस्य कार्यं स्यान्नित्यं तु तदभ्युपेयतइति न शरीरादिनिवृत्तावपि निवर्त्तितुमर्हति । अव्यापकनिवृत्तेरव्याप्यस्यानिवृत्ते-रिति । अन्यथा नाश्ववान् मेच इति गोमानपि न स्यात् । न च बुद्ध्या-दीनामनित्यानां बहुलमुपलब्धेर्नित्या बुद्धिरसंभाविनीति सांप्रतम् । न हि प्रत्यक्षाः पार्थिवा हिमकरकादयस्तद्गता रूपादयो ऽनित्या इति तदार-म्भकैः परमाणुभिस्तद्गतैर्वा रूपादिभिस्तथा भवितव्यम् । सदकारणतया तु नित्यतोभयत्रापि तुल्या । न च शरीरादिसहभावेन ज्ञानस्य तत्र तत्रोप-लम्भाच्छरीरादीनां ज्ञानं व्याप्यमिति युक्तम् । स्वाभाविकसंबन्धशालिता हि व्याप्यता सा चोपाधिविरहे भवति अस्ति च शरीरादिसहभावे ज्ञानस्यो-पाधिः कार्यत्वम् । कार्यं ज्ञानं स्वकारणं शरीरादिना निवर्त्तते नित्यं तु तदतिवर्त्तमानमपि साहित्योपलम्भं न विरुणद्धि तस्माद्यथा ऽनित्यः शब्दः उत्पत्तिमत्त्वात् घटवदिति प्रयुक्ते कश्चित्साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मवैचित्र्यात्प्रत्य-वतिष्ठेत यदि घटसाधर्म्यादुत्पत्तिमत्त्वादनित्यः शब्दः हन्त तस्मादेव रूपादिमता तेन भाव्यं न चेदयं घटसाधर्म्येण रूपादिमान् एवमनित्यो ऽपि मा भूदित्येवं च प्रत्यवतिष्ठमान उत्कर्षसमजातिवादी पराजीयते एवमेवं-वाद्युत्कर्षसमजातिवादितया पराजेतव्यः साधर्म्यमात्रेणाप्रयोजकेन प्रत्य-वस्थानात् । तस्य च सर्वानुमानेषु सुलभतया सर्वानुमानोच्छेदापादकत्वात् ।

स्यादेतत् । उत्पत्तिमत्त्वमुपादानाद्यभिज्ञकर्तृपूर्वकत्वमात्रव्याप्तं घटा-दिषु दृष्टं तावन्मात्रमेव पृथिव्यादीनां गमयेद् नित्यसर्वविषयज्ञानकर्तृकत्वं तु कुतस्त्यम् । न हि तद्दृष्टान्तधर्मिणि दृष्टम् । अथ रूपाद्युपलब्धेः क्रिया-त्वेन चक्षुराद्यनुमानमपि कथं न हि छिदादयः क्रिया इन्द्रियाणि सा-धनाः तासां कुठारादिसाधनत्वात् । अथ दृष्टान्तधर्मिण्यदृष्टमप्यतीन्द्रियसाध-नत्वं पक्षधर्मताबलात्सिध्यति । रूपाद्युपलब्धिगतं हि क्रियात्वं सर्वेन्द्रियाणां

[illegible]मेत् यदुपलब्धिनिर्वर्तनसमर्थं न च कुठारादयः समर्था इति पक्षधर्म-
[illegible]त्कुठारादिविलक्षणमदृष्टपरमपि चक्षुराद्युपस्थापयतीति तदितरच्चापि
[illegible]म् । न ह्यपरिमेयानियतदिग्देशेन्द्रियज्ञानेन्द्रियकचस्थावरादिलक्षण-
[illegible]कार्योत्पादयौगपद्यमसति सर्वविषयज्ञाने तन्नित्यत्वे वा घटयितुमर्हति नो
[illegible]स्मीदृशं परमेश्वरविज्ञानं कार्यशरीरादिकार्ये संभवति । शरीराद्युत्पत्तेः
[illegible]स्याचैतन्येन तत्प्राक्कालकार्यान्तरोत्पादायेश्वरान्तरकल्पनाप्रसङ्गात् । एवं
[illegible]त्तत्त्वामित्यनेकालौकिककल्पनया वरं बुद्धिनित्यत्वं कल्पितम् । एतेन
शरीरेन्द्रियनित्यत्वकल्पना ऽपि प्रत्युक्ता । एतेन यदेके ब्रुवते सन्निवेशादि-
मत्सर्वं बुद्धिमद्धेतु यद्यपि प्रसिध्येत्सन्निवेशादेरेककारणता कुत इति तदपि
परिहृतम् । तेषां प्रसिध्येत्सर्वज्ञनिराक्रियामनोरथो यदि पिशितचक्षुषः परमा-
णून् चेतनान् तत्समवेतान्वा कर्माशयान् द्रष्टुमीशते न चैतदस्ति ।
तस्मादतीन्द्रियार्थदर्शिनो ऽस्मदादिविलक्षणा बहवः कल्पनीयाः तद्वरमेक
एव तादृशः कल्पनालाघवायेति । न च कादाचित्कपरिपाकादृष्टवत्त्वेन च-
परमाणुसंयोगादेव तनुभुवनादिकार्योपपत्तेः कृतं चेतनकर्तृकत्वेनेति
वाच्यम् । उत्पत्तिमत्त्वस्योपादानाद्यभिज्ञकर्तृकत्वेनोपाधिविरहिणः स्वाभावि-
कप्रतिबन्धसिद्धेः । न च विज्ञानानामिन्द्रियमनसां ज्ञानोत्पादसाधनानामन-
धिष्ठानस्य च वत्सवृद्धिनिमित्तस्याप्यचेतनस्य क्षीरस्य स्वातन्त्र्येण प्रवृत्तेः
वने विटपादीनां च विना प्रयत्नमुत्पादस्य दर्शनाद्व्यभिचार इति सांप्रतम् ।
सर्वेषामेव तेषां विवादास्पदीभूतत्वेन पक्षनिक्षेपात् । न च शशशृङ्गास्तिता-
वदनुपलब्धिविरोधादपक्षधर्मता । धर्मिणो दर्शनानर्हतया भगवतस्तद्विरो-
धानुपपत्तेः । अन्यथा सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्गात् । शृङ्गस्य तु शशाधिरोप-
णिनो वत्साद्रिगतस्येव दर्शनार्हस्यानुपलब्धिनिराकृतस्य साधनानर्हत्वात् ।

स्यादेतत् । नोत्पत्तिमात्रं स्वभावप्रतिबद्धं बुद्धिमद्धेतुत्वेन किं तु
तद्विशेषः यद्दृष्टेरक्रियादर्शिनो ऽपि कृतबुद्धिरुत्पद्यते तस्य च दृष्टेः सोपधा-
मते । यद् बुद्धिमद्भावाभावं दृष्टं घटादि च तथा न तूत्पत्तिमन्मात्रं तनु-
भुवनाद्यपि तस्य सद्भावासद्भावानुविधानादर्शनात् । तदेतेन विशेषेणोपाधिना
प्रयुक्तां बुद्धिमद्धेतुकत्वव्याप्तिमुपजीवदुत्पत्तिसामान्यं न तेन स्वभावप्रतिब-
द्धमिति न तद्गमयितुमर्हतीति । अन्यथा धूमप्रयुक्तां धूमध्वजव्याप्तिमुप-

जीव्य पाण्डुतादेः कुमुदकपोतकादिगतादपि धूमकेतुनानुमानप्रसङ्गादिति । अत्रोच्यते । इदमत्र निपुणतरं भवन्तो निरूपयन्तु किं बुद्धिमदन्वयव्यतिरेकानुविधानं विशेष आहो तद्दर्शनम् । यदि पूर्वपक्षः स बुद्धिमद्धेतुकत्वं तनुभुवनादीनामातिष्ठमानैरभ्युपेयतएव । न हि कारणं कार्याननुविहितस्वभावाभावमन्यो वक्तुमर्हत्यस्वीकारात् । अथ दर्शनं न तर्ह्यक्रियादर्शिनः कृतबुद्धिसंभवः । य एव हि घटो ऽनेन बुद्धिमद्धेत्वन्वयव्यतिरेकानुविधायी दृष्टः स एव तत्कार्यो न तु विपक्षवर्ती । तज्जातीयस्य तदन्वयव्यतिरेकानुविधानदर्शनाददृष्टान्वयव्यतिरेकानुविधानमपि तज्जातीयं तथेति चेत् । हन्तोत्पत्तिमद् घटादि बुद्धिमदन्वयव्यतिरेकानुविधायीत्यन्यदपि तज्जातीयं तनुभुवनादि तथा भवद्वचनेन न पराणुद्यते । घटजातीयमुत्पत्तिमद् बुद्धिमत्पूर्वमिति चेत् । ननु प्रासादादि न तद्धेतुकं भवेत् । अघटजातीयत्वात् । अथ यज्जातीयं बुद्धिमदन्वयव्यतिरेकानुविधायि दृष्टं तज्जातीयमेवादृष्टान्वयव्यतिरेकमपि बुद्धिमद्धेतुकम् । तत्किमिदानीं कार्यजातीयं प्रासादादि बुद्धिमद्धेतुकं न दृष्टं येनोत्पत्तिमत्तनुभुवनादि तथा न स्यात् । न खलु तज्जातीयत्वे कश्चिद्विशेष इति । यत्तु मृद्विकारत्वेन वल्मीकस्य घटादिवत्कुलालकार्यत्वं न भवति तत्कुम्भकारस्य प्रत्यक्षानुपलम्भविरोधात् । अदृश्यचेतनपूर्वकत्वं तु तस्योपेयतएव ।

स्यादेतत् । नोत्पत्तिमात्रमुपादानाभिज्ञकर्तृकत्वेन व्याप्तम् । अपि तु यदस्मदादिशक्यज्ञानोपादानादि न च तथा तनुभुवनाद्युत्पत्तिमदपि तस्माद् व्याप्तिविरहान्न तत्पूर्वकमिति । तदयुक्तम् । उत्पत्तिमत्त्वतदुपादानाद्यभिज्ञकर्तृकत्वयोः प्रथममन्वयव्यतिरेकाभ्यां व्याप्तौ सिद्धायां तदुपादानादिज्ञानाज्ञानत्वकल्पनायाः कार्यज्ञानविषये व्यवस्थापनात् । व्याप्तिबलेन ज्ञानसामान्यसिद्धौ पक्षधर्मताबलेन तन्नित्यत्वसिद्धिरित्युक्तम् । तेनोपाधेरनुपलभ्यमानस्यानुपलब्धेः स्वभावप्रतिबद्धमुत्पत्तिमत्त्वं बुद्धिमद्धेतुकत्वेन । न च स्वभावप्रतिबद्धमुत्पत्तिमत्त्वं स्वसंबन्धिनमतीत्यापि वर्त्स्यतीति शक्यं वक्तुम् । तथा सति स्वभावहानिप्रसङ्गः ।

स्यादेतत् । न सर्वज्ञपूर्वकाः क्षित्यादयः प्रमेयत्वसत्त्वादिभ्यः ... दिवदित्यनुमानानि सन्ति प्रतिपक्षसाधनानीति सत्प्रतिपक्षतया प्रकृत...

नामासम् । अत्रोच्यते । किमनेन सर्वज्ञपूर्वकत्वं निषिध्यते उत ज्ञातृमा-
त्रपूर्वकत्वं सर्वग्रहणमुपलक्षणार्थम् । यदि पूर्वः पक्षः तदेकदेशदर्शिपूर्वकत्वं
बाधितं स्यात् । तथा चापसिद्धान्तः न च शक्यमपि न ह्यस्मदादिना ऽर्वा-
ग्दर्शिना शक्याः पृथिव्यादयः कर्तुं ज्ञातृमात्रपूर्वकत्वे तु निषेध्ये घटादिभि-
र्व्यभिचारः । यच्चेश्वरो नाधिष्ठाता परमाण्वादीनामशरीरित्वाद् मुक्तात्मवत् ।
ईश्वरं ज्ञानं न सर्वविषयम् अनित्यं च ज्ञानत्वाद् अस्मदादिज्ञानवदि-
त्यनुमानं तत्पक्षधर्मतासिद्ध्यर्थमीश्वरसिद्धिं तद्बुद्धिमत्त्वं चापेक्षमाणं तत्सा-
धकप्रमाणविरुद्धमात्मानमेव तावन्नाशयितुमर्हति प्रागेव तद्विरोद्धुम् । न
ह्यागमानुमाने जगत्कर्तृत्वनित्यसर्वविषयबुद्धिमत्त्वव्यतिरेकेण केवलमीश्वरं
साधयतः तथा च ताभ्यां विरुद्धं भवदनुमानं नोत्पत्तुमर्हतीति सिद्धम् । बुद्धि-
वदिच्छाप्रयत्नावपि तस्य नित्यौ सकर्तृकत्वसाधनान्तर्गतौ वेदितव्यौ । ज्ञा-
नचिकीर्षाप्रयत्नसमवायलक्षणत्वात् कर्तृत्वस्य तेषां च परस्पराविनाभावादन्य-
तरसिद्धावितरयोः सिद्धेः । तदेवमुत्पत्तिमत्त्वादेव पक्षधर्मतासहायादेवंभूते-
श्वरसिद्धिरित्युक्तम् । भवतु वा तस्मादुपादानाद्यभिज्ञकर्तृकत्वमात्रसिद्धिः परि-
शेषानुमानात्तु व्यतिरेकसिद्धेर्विशेषसिद्धिः । तथा हि तनुभुवनाद्यभिज्ञः कर्ता
नानित्यासर्वविषयबुद्धिमान् तत्कर्तुस्तदुपादानाद्यनभिज्ञत्वप्रसङ्गात् । न
ह्येवंविधस्तदुपादानाद्यभिज्ञो दृष्टः यथा ऽस्मदादिः तदुपादानाद्यभिज्ञ-
श्चायं तस्मात्तथेति । नो खलु परमाणुभेदान् प्रतिक्षेत्रज्ञसमवायिनश्च कर्मा-
शयानन्यः शक्तो ज्ञातुमृते तादृशादीश्वरादिति प्रपञ्चितमधस्तात् । परपु-
रुषसमवेतावपि धर्माधर्मावधिष्ठातुं शक्नोति संबन्धाद् न हि साक्षात्संयोग-
समवायावेव संबन्धौ संयुक्तसंयोगिसमवायस्यापि तद्भावात् । संयुक्ताः ख-
ल्वीश्वरेण परमाण्वादयः तैश्च क्षेत्रज्ञाः तत्समवेतौ धर्माधर्माविति संयुक्त-
समवायो वा क्षेत्रज्ञेनेश्वरस्य संयोगात् अजसंयोगस्याप्युपपादितत्वात् । धर्मा-
धर्मौ परमाणून्वा स्वधर्मोपग्रहमन्तरेणापि चेश्वरः स्वकार्याभिमुखान् करि-
ष्यति विपश्चिद्याविद्विव विषयफलं क्रियारम्भाभिमुखम् । एतेन चेतनोपा-
दानत्वमपि व्याख्यातम् । वार्त्तिककृता तूपलक्षणतया चेतनत्वं हेतुरुक्तः ।
उत्पत्तिमत्त्वादयो ऽपि हेतव ऊहनीयाः इमं च न्यायमाम्नाय उपोद्बलयति
एतस्य वा ऽक्षरस्य प्रशासने गार्गि द्यावापृथिवी विधृते तिष्ठतः । द्यावापृ-

शिवी अवयन् देव एकः तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेत्यादिः । स्मृतिश्च भवति । अज्ञो जन्तुरनीशो ऽयमात्मनः सुखदुःखयोः । ईश्वरप्रेरितो गच्छेत्स्वर्गं वा श्वभ्रमेव वा । अकारकत्वेन चेश्वरज्ञाननित्यतां दर्शयति श्रुतिः अपाणिपादो जवनो ग्रहीता पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः स वेत्ति विश्वं न हि तस्य वेत्ता तमाहुरग्र्यं पुरुषं पुराणमित्यादिका । अतएवाशरीरित्वं दर्शितं भवति । परिशिष्टं तु वार्त्तिककृता स्वयमेव प्रपञ्चितमित्युपरम्यते । कण्टकादीनां संस्थानविशेषवतां निमित्तादर्शनेनानिमित्ततां मन्वानस्तेनैव दृष्टान्तेन शरीरादीनामपि संस्थानभेदवतामनिमित्ततां मन्वानः पूर्वपक्षयति ।

अनिमित्तत इति । अदृश्यमाननिमित्तानां शरीरकण्टकादीनां पक्षनिक्षेपात् पक्षे च व्यभिचारानुद्भावनात् । तदुद्भावने वा सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्गात् सर्वत्र तस्य सुलभत्वात् । उभयसिद्धेन निमित्तवत्पटादिदृष्टान्तेन संस्थानभेदवत्त्वात्कण्टकशरीरादीनामपि निमित्तवत्त्वमिति सिद्धान्तः । सिद्धान्त्येकदेशिमतमुद्भाव्य दूषयति । अपरे त्विति । स्वयं वार्त्तिककारः कण्टकादीनामनिमित्ततां विकल्प्य दूषयति । कण्टकादीनामनिमित्तं जन्मेति । प्रतिपाद्यप्रतिपादकन्यायस्येति । प्रतिपाद्यः पुरुषः कर्म प्रतिपादकश्च पुरुषः कर्ता कर्तृकर्मणी च कारके कारकं च क्रियाया निमित्तमिति प्रतिपाद्यप्रतिपादकविषयो न्यायः स चायमनिमित्तं शरीरादीनां जन्मेति प्रतिज्ञानानेनाभ्युपेयते । अन्यथा ते मूकतैव स्यादिति । तदिदमुक्तं सर्वं चानिमित्तं प्रतिपादयसि चेति व्याहतम् । न केवलं प्रतिपाद्यप्रतिपादकन्यायाभ्युपगमाद्वितो ऽपीत्याह । वाक्योपादानाच्चेति । प्रतिवाद्यनिमित्तं वाक्यमुपादत्से अभिधत्से चानिमित्तं सर्वमिति व्याघात इत्यर्थः । तथा ऽप्यन्यतरधर्मासिद्ध इति । अन्यतरेण साध्यधर्मिणाऽनिमित्तत्वस्येनासिद्धो ऽनिमित्तत्वस्यैवासिद्धेः । ननु प्रतिवादिनो वाङ्मात्रेण न सिद्धमसिद्धं भवत्यतिप्रसङ्गादित्यत आह । संस्थानविशेषवत्त्वस्य भावात् पटादिदृष्टान्तेन कण्टकादीनां सनिमित्तकत्वस्य प्रामाणिकत्वेन [illegible] सिद्धेरिति । कस्मात्पुनः पूर्वःपक्षः स्वयं सूत्रकारेण न निराकृत इत्यत आह भाष्यकारः स खल्वयं वादो ऽकर्मनिमित्त इति । अन्ये तु [illegible]

सर्वमनित्यमुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वादिति । हेतोर्गमकत्वं दर्शयितुं पृच्छति । किमनित्यमिति । उत्तरं यस्य कदा चिद्भावः । हेत्वर्थं विवृणोति उत्पत्तीति । यद् उत्पत्तिधर्मकमनुत्पन्नं नास्ति तद् उत्पन्नं चास्ति विनाशधर्मकं च विनष्टं नास्ति अविनष्टं चास्ति तस्मात्पूर्वापरयोः कालयोरभावान्मध्ये च भावात्सिद्धं कदाचिद्भावलक्षणमनित्यत्वमुत्पत्तिविनाशधर्मकत्वादित्यर्थः । साध्यधर्मिरूपं पृच्छति । किं पुनरिति । उत्तरं भौतिकं चेति । अथ तावत्स्वयं वार्तिककार उत्तरमाह । सर्वमनित्यमिति । सूत्रस्य दृष्टान्तार्थत्वादिति । अर्थशब्दो निमित्तवचनः दृष्टान्तनिमित्तत्वात् सूत्रस्य प्रतिज्ञाहेतूपन्यासपरस्य । न दृष्टान्तं विना हेतुः प्रतिज्ञातार्थस्य गमको यत इत्यर्थः । एतदेव विभजते सर्वमनित्यमिति । निराकरणान्तरमाह उत्पत्तिविनाशधर्मकत्वादिति चायमिति । सिद्धान्त्येकदेशिमतमुपन्यस्य दूषयति ।

नानित्यतानित्यत्वादिति । परमसिद्धान्तं सूत्रोक्तमाह अयं त्वित्विति । अथोच्यते न वयं सर्वमनित्यं साधयामो ऽपि तु यस्य यस्यानित्यता नामास्ति धर्मस्तत्सर्वमनित्यमिति । ततश्चाकाशादीनां नित्यत्वे ऽपि नास्मत्पक्षक्षतिरिति तदेतत्सिद्धसाधनेन दूषयति । अनित्यताभावाच्च सर्वमनित्यमिति न दोष इति । यस्य खलु धर्मो ऽस्वं तद्योगादनित्यः स्यात्स एव कदाचिन्नास्तीत्यत आह । अनित्यत्वं नाम धर्मः सो ऽसति धर्मिणि न भवतीति । स्यादेतद् उत्पत्तिविनाशधर्मकत्वावगतानित्यतायोगाद् घटादि भवत्वनित्यं तेनैव दृष्टान्तेन सत्त्वादाकाशादयो ऽपि भविष्यन्त्यनित्या इति दूषयति । अथ पुनरिति । परिहरति । तस्याप्युत्तरपदसिद्धौ तत्पदार्थस्य नित्यत्वस्य सिद्धेरिति । अयमपर एकान्तः ।

सर्वं नित्यं कस्मात्पञ्चभूतनित्यत्वात् । पञ्चभूतात्मकं खल्वेतद् गोघटादिकार्यमुपलभ्यते व्यपदिशन्ति हि मृद् घटो मृच्छरीरमिति । भूतानि च नित्यानि तेषामुच्छेदस्य नैयायिकैरनभ्युपगमात् । तेन भूतानां गोघटादीनां नित्यतेति पूर्वः पक्षः । भूतेभ्यो भौतिकानि भिन्नानि न हि परमसूक्ष्माः परमाणवो गोघटादयः । परमाणुवत्तेषामतीन्द्रियत्वे सर्वा-

सहप्रसङ्गादित्युक्तं द्वितीये ऽध्याये । तस्मात्सत्कार्यविरुद्धधर्माध्यासयोगा-दन्ये भौतिका भूतेभ्यः । तथा च तेषामुत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेर्न नित्यत्वं भूतनित्यत्वे ऽपीति सिद्धान्तमाह ।

नोत्पत्तिविनाशकारणोपलब्धेरिति । भूतसाधर्म्येण तादात्म्यं मन्यमानः पुनरपि पूर्वपक्षवाद्याह ।

तल्लक्षणावरोधाद्गोघटादीनां भूतनित्यत्वेन नित्यत्वाप्रतिषेधः । भूतसाम्यं गोघटादीनां भूतकार्यत्वे ऽप्युपपद्यमानं न भूतात्मकत्वमवगमय-तीत्याशयवानाह ।

नोत्पत्तितत्कारणोपलब्धेरिति । अपि च यद्युत्पत्तिविनाशौ न भावानां वस्तुसन्तौ कथं प्रेक्षावतामभिमतोत्पत्तिकारणे ऽभिमतविनाशकारणे च तदर्थिनां प्रवृत्तिरित्याह । **उत्पत्तिविनाशकारणेति** । अपि चाव्याप्तको हेतुरित्याह । **शब्दकर्मबुद्ध्यादीनां चाव्याप्तिः अव्यापकश्चानैकान्त उक्तः पक्षो हि सर्वं नित्यमिति** । तस्मिन्सत्त्वासत्त्वाभ्यामनेकान्तः नैकः सत्त्वासत्त्वलक्षणो ऽन्तो ऽस्येत्यनेकान्त इति । तदेतद्वार्त्तिककारो वक्ष्य-**त्यर्थदृष्ट्या पक्षस्यान्तद्वये ऽवस्थानादिति** । हेतोरन्तद्वये सत्त्वासत्त्व-रूपे पक्षस्यावस्थानादिति योजना । असति बाधके मिथ्यात्वकल्पनायामति-प्रसङ्ग इत्यमुमर्थं शङ्कानिराकरणाभ्यामाह **स्वप्नविषयेत्यादि** । भाष्योक्तमर्थ-मुक्त्वा स्वयं वार्त्तिककार आह । **सर्वस्य चेति** । **यावद्येन प्रतिपाद्यत-इति** । प्रतिपादनेन क्रियत इत्यर्थः । शेषमतिरोहितार्थम् ।

तदेवं सांख्यानां मतमपास्य स्वायंभुवानां मतमपाकर्तुमुपन्यस्यति । अपरे सर्वं नित्यमित्यन्यथा वर्णयन्ति । त्रिविधः खल्वयं धर्मिणः परिणामो धर्मलक्षणावस्थारूपः तद्यथा सुवर्णं धर्मि तस्य परिणामो वर्धमानरुच-कादिः धर्मस्य तु लक्षणपरिणामो ऽनागतादिः । यदा खल्वयं सुवर्णकारो वर्धमानकं भङ्क्त्वा रुचकं रचयति तदा वर्धमानको वर्तमानलक्षणं हित्वा ऽतीतलक्षणमापद्यते रुचकं त्वनागतलक्षणं हित्वा वर्तमानतामापद्यते वर्तमानतापन्न एव तु रुचको नवपुराणभावमापद्यमानो ऽवस्थापरिणामवान् भवति । नवपुराणावस्थाश्च वर्तमानलक्षणाश्रया लक्षणपरिणामाः सो ऽयं त्रिविधः परिणामो धर्मिणः धर्मलक्षणावस्थाश्च धर्मिणो भिन्नाश्चाभिन्नाश्च

था च ते धर्म्यभेदान्नित्याः भेदाच्चोत्पत्तिविनाशविषयत्वमित्युभयमुपप-
न्नम् । ननु यद्युपजनापायधर्मकत्वं धर्मिणां हन्तोत्पत्तेः प्राक्तेषामसत्त्वाद्
नाशाच्चोर्द्ध्वमसत्त्वात्कथं सर्वनित्यत्वसिद्धिरित्यत आह । यच्चोपजायते
त्प्रागप्युपजनादस्ति । धर्मिरूपेणेति शेषः । तन्निवृत्तमप्यस्तीति ।
त्रापि धर्मिरूपेणेति शेषः । निराकरोति ।

न व्यवस्थानुपपत्तेः (सू. ३३) ॥ उपजनापाययोः स्वरूपतः
ालतो विशेषतः संबन्धितो ऽनागतत्वादिव्यवस्थानुपपत्तिरित्यर्थः । एतदुक्तं
वति न तावद्भेदाभेदौ परस्परपरीहारव्यवस्थितधर्मावेकत्र समाविशतः ।
स्मादुपजनापायव्यवस्थायै भेदं धर्मलक्षणावस्थानां धर्मिण इच्छता तेषाम-
नित्यत्वमभ्युपेतव्यं सांख्यशत्सत्कार्याभ्युपगमेन तु नित्यत्वव्यवस्थापने वार्त्ति-
ककार आह । यच्च निवर्त्तते तन्निवृत्तमप्यस्तीति ब्रुवाण इति । सुग-
मम् । अयमप्यन्य एकान्तो बौद्धानां सर्वं पृथक् कस्माद् भावलक्षणपृथ-
क्त्वात् । न रूपाद्यतिरिक्तं द्रव्यं नाम किं चिदस्ति नाप्यवयवातिरिक्तः
कश्चिदस्त्यवयवीति सौत्रान्तिका वैभाषिकाश्च प्रतिपेदिरे तान्निराकरोति ।

नानेकलक्षणैरेकभावनिष्पत्तेः (सू. ३५) ॥ अनेकविधैर्लक्षणैः
वस्तुस्यैकस्य भावस्य घटादेरवयविनो निष्पत्तेरिति । अथापीति । अपि
त्यर्थः । अणुसमूहे चागृह्यमाण इति । परमसूक्ष्मत्वेनातीन्द्रियत्वा-
दित्यर्थः । अथाप्येतदनुक्तमिति । अपि च भावलक्षणपृथक्त्वादिति हेतु-
मुक्त्वा बौद्धेन पश्चादेतदुक्तं किं तदुक्तमित्यत आह । नास्त्येको भावो
यस्मात्समुदाय इति । एतदनुक्तं दूषयति । एकानुपपत्तेर्नास्त्येव
समूहः । अनूक्तं विवृणोति । नास्त्येको भावो यस्मात् समूहे भाव-
शब्दप्रयोगः । अस्य दूषणं विवृणोति । एकस्यानुपपत्तेरिति । एत-
दुपपादयति एकसमुच्चयो हीति । नास्त्येको भाव इति यस्य भावस्यैकत्व-
प्रतिषेधः प्रतिज्ञायते समूहे भावशब्दप्रयोग इति ब्रुवता स एवाभ्यनुज्ञा-
यते । ननु समूहो ऽभ्यनुज्ञायते न त्वेको भाव इत्यत आह । एकसमु-
च्चयो हि समूह इति । तदनेन प्रतिज्ञाया हेतोर्व्याघात उक्तः संप्रति
प्रतिज्ञाया हेतुना व्याघात इत्याह समूहे भावशब्दप्रयोगादिति चेत् ।
[illegible]कम् । अस्य प्रयोग इति । कुम्भशब्दो ऽनेकविषय इति पारमार्थि-

कानेकविषयः काल्पनिकं तु कुम्भस्यैकत्वं न बाध्यते तथा चैकपदमित्येकपदेन व्यभिचारः तस्यापि पारमार्थिकानेकविषयत्वादित्यर्थः । स्यादेतद् घटादिशब्देभ्यो रूपादीनां बुध्नादीनां च बहूनामवगमात् कथमेकार्थतेत्यत आह । आधाराधेयभावेति । यदि नानार्थता ऽपि भवति घटादिशब्दानां तथा ऽपि प्रत्येकमेकत्वं तदर्थानामशक्यापह्नवमिति न पूर्वपक्षिणो ऽभिमतसिद्धिरिति । उपेत्य तूच्यते अनेकार्थत्वमप्यत्र न संभवतीति । समूहे भेदस्य चानवस्थानादिति । यदि समूहमात्रमेवं न त्वेकं किंचिदस्ति तथा सति घटलक्षणे समूहे भिद्यमाने नाल्पतरतमादिभेदः प्रतीयेत घटादिकपालशर्कराचूर्णपरमाणूनां समूहत्वेनानन्तावयवत्वादयं महानयमल्पो ऽल्पतर इति विभागो न स्यात् । तस्मादनेन तारतम्यं समर्थयमानेन क्व चित् समूहनिवृत्तिर्वाच्या न चासावसमूहमेकमन्तरेणेत्येको ऽभ्युपेयत इत्यर्थः । उक्तमर्थमविद्वान् शङ्कते । अथ मन्यस इति । रूपादीनां समुदाय इति चत्वारि वा द्रव्याणीति चावान्तरदर्शनभेदविवक्षया द्रष्टव्यम् । उक्तार्थदर्शनेनोत्तरम् । एतस्मिन् वै दर्शन इति । अथानन्तं समुदायं प्रतिपद्यस इति निराकृतस्यापि पुनराशङ्का आगमविरोधमापादयितुम् । एकानुपपत्तौ नानेकोपपत्तिरिति । यत्तदनेकमुक्तमेतत्त्याज्यमिति । शेषं भाष्यव्याख्यया व्याख्यातम् । संप्रति शून्यतावादिनमुत्थापयति । अयमपर एकान्तः ।

सर्वमभाव इति प्रतिज्ञा । अत्र हेतुर्भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरिति । सर्वमिदं प्रमाणप्रमेयप्रमातृप्रमितिरूपमभावस्तुच्छम् । भावेष्वितरेतराभावसिद्धेरिति । वार्तिककारो व्याचष्टे असत्प्रत्ययभावप्रतिषेधाभ्यां [illegible] भावशब्दसामानाधिकरण्यात् । प्रमाणादयः खल्वमी परस्परानात्म[illegible] तया असदिति प्रत्ययस्य नञश्च गोचरा इत्यनुभूयन्ते अतस्तद्वाचि[illegible] शब्दानां तत्सामानाधिकरण्यं ततः प्रमाणादयो ऽसन्तः अनुत्पन्नप्रध्व[illegible] टवत् । अपि चामी भावा नित्या अनित्या वा नित्यत्वे सर्वेषामर्थ[illegible] स्यासत्त्वम् । न हि नित्यं क्व चित्कार्यमुपयुज्यते क्रमाक्रमानुपपत्तेरि[illegible] अनित्यत्वे तु विनाशस्वभावाश्चेद् द्वितीयादिक्षणवत् प्रथमक्षणे [illegible] स्युः । सत्त्वे वा नामी विनाशस्वभावाः । अतत्स्वभावत्वे वा [illegible]

न विनश्येयुः । नो खलु नीलं स्वकारणादुपजातं जातु कारणसहस्रेरपि
यं पीतं कर्तुमिति विनाशस्वभावकत्वमकामेनापि अनित्यानामेषित-
म् । तस्माद्भावानां शून्यतैव पारमार्थिकी कल्पनया त्वसत्त्वसत्या सन्त
ावभासन्त इति युक्तमुत्पश्याम: । तथा च सर्वे भावा इति । सर्वे
शब्दा इत्यर्थः । प्रयोगश्च सर्वे भावशब्दा असद्विषयाः असत्प्रत्ययप्र-
षेधाभ्यां सामानाधिकरण्यात् । अनुत्पन्नप्रध्वस्तघटशब्दवत् । अथ ताव-
सूत्रं भाष्योक्तं दूषणं वार्तिककार आह । प्रतिज्ञापदयोः प्रतिज्ञाहे-
ारश्च व्याघात इति । अभिन्नविभक्तिकत्वमभिन्नार्थकविभक्तिकत्वं न
भिन्नविभक्तिकत्वमेव भिन्नविभक्तिकानामपि सामानाधिकरण्यात् । यथा
ः पठतीति । यथा च न त्वां तृणाय मन्य इति । मासति तत्प्र-
ये न भवितुमिति । न ह्यत्यन्तासन्निरुपाख्यं सर्वमिति वा भाव इति वा
धानस्य गोचरः उपपादितं हि द्वितीयसूत्र एव यथा ऽसन्ना ऽनिर्व-
ीयं वा न ख्यातिगोचरो ऽपि तु सदेव सदन्तरात्मना तथा च कुतो
न्तासतः कल्पनागोचरत्वमपीति । शेषं भाष्य इति । प्रतिज्ञाहेतोर्व्या-
ो भाष्ये प्रपञ्चित इति । उत्सूत्रमुक्ता भाष्यकारः सैत्रं दूषणं वक्तुमाह ।
ोप चाभिसंबन्धो दूषणस्य ।

न स्वभावसिद्धेर्भावानाम् । (सू. ३८) ॥ सर्वमभाव इति
ति । कस्मात्स्वभावसिद्धेर्भावानां स्वभावो धर्मो द्रव्यादीनां सदादिः । अथ
स्वभावः स्वरूपं भावानां येनामी भावाः स्वभावाद्व्यावर्तन्ते । यद्वा असन्निति
स्य गव्यश्वात्मनेति विशेषणात् । अगोरित्यस्य गां परिहृत्याश्वादिभिः
न्धाद्गोभावसिद्धेरेवमश्वादिष्वपीति स्वभावसिद्धेर्भावानां नाभाव इत्यर्थः ।
स्वभावसिद्धेरिति सूत्रमनूद्य वार्तिककारः स्वरूपमात्रेण व्याख्याय प्रश्न-
कं तात्पर्यमस्य दर्शयति । पूर्वसूत्रस्येति । कश्च स्वभाव इत्यादिना
द्धो भाव इत्यन्तेन । सूत्रस्य व्याख्यानद्वयं भाष्यकारीयं वार्तिककारो
यति । सामान्यो धर्मः समानो नित्यत्वादिरित्यर्थः । प्रश्नपूर्वक-
प्रत्ययप्रतिषेधसामानाधिकरण्यं भावस्योपपादयति । कथं तर्हीति ।
शब्दः खल्वभावविशेषणं सदेवाभिधत्ते एवमसत्प्रत्ययो ऽप्यभावविशेषणं
ालम्बते यथा शुक्लशब्दः शुक्लगुणविशिष्टे पटे वर्तते तथा चासत्प्रत्य-

याभिधानयोरुपपन्नं भाववाचिना पदेन सामानाधिकरण्यमित्यर्थः । भावस्त्व कश्चिन्नित्यः कश्चिदनित्यः तत्र नित्यस्यार्थक्रियाकारित्वमुपपादितं क्षणभङ्गभङ्ग एव । अनित्यो ऽपि न विनाशस्वभावो भावः किं तु स्वकारणादयं सत्स्वभावो जातः कारणान्तरात्तु विनश्यति । यत्तूक्तं नीलं शक्यं न पीतं कर्त्तुमिति । तत्र ब्रूमः शक्य एव नीलः पटः पीतः कर्त्तुम् आमश्यामो घटो वह्निसंयोगाद्रक्तः । अथ नीलत्वं न पीतत्वं शक्यं कर्त्तुं ननु भावो ऽपि नाभावः कर्त्तुं शक्य इति । यथैव कुम्भाधिकरणे श्यामरक्तत्वे पर्यायेण भवतः एवं कपालाधिकरणौ कुम्भभावाभावावित्यदोषः । स्वभावसिद्धेरिति यदुक्तं तदाक्षिपति शून्यतावादी ।

न स्वभावसिद्धिरापेक्षिकत्वात् ॥ (सू. ३९) ॥ सर्व एव हि भावा भिन्नस्वभावा भिन्नत्वं च तेषामन्यापेक्षम् । तथा हि नीलं भिन्नं पीतापेक्षया न तु स्वभावतः एवं ह्रस्वत्वदीर्घत्वपरत्वापरत्वपितापुत्त्रत्वादयः परस्परापेक्षा द्रष्टव्याः । यच्च परापेक्षं तन्न स्वाभाविकं यथा जपाकुसुमापेक्षं स्फटिकस्य रक्तत्वमित्याक्षेपार्थः । समाधत्ते ।

व्याहतत्वादयुक्तम् ॥ (सू. ४० ॥ तद्व्याचष्टे यदीति । ननु यद्यनेन क्रमेणोभयाभावो भवति भवतु सिद्धमेव नः समीहितमित्यत आह । अपेक्षायामनपेक्षायां चेति । परिमाणभेदो हि दीर्घत्वं ह्रस्वत्वं च स च भावानामौत्पत्तिकः केवलं तस्यातिशयानतिशयौ परस्परग्रहणाधीनौ । तथा हीलुयष्टेर्वेणुयष्टितो ह्रस्वत्वं पूर्वसंख्यायोगिहस्तपरिमितत्वमनतिशयः वेणुयष्टेर्दीर्घत्वमतिशयः परसंख्यायोगिहस्तपरिमितत्वं तच्चेदं प्रतियोगिनिरूपणाधीननिरूपणम् । न तु प्रतियोग्यधीनोत्पत्तीति न वस्तुधर्मो ऽयं परापेक्षः । भिन्नत्वं च भेदः स च वस्तुविशेषणं नोत्पत्तौ वस्त्वन्तरमपेक्षते किं तु स्वनिरूपणे । एवं पितृत्वमपि व्यवस्थिता जनकशक्तिरेव सा जन्यनिरूपणाधीननिरूपणा न तु तदधीनोत्पत्तिः । विपश्चितं चैतदस्माभिर्ब्रह्मतत्त्वपरीक्षायाम् । परत्वापरत्वादयस्त्वपेक्षाबुद्धिनिमित्ततया [illegible] पेक्षोत्पत्तिका अपि लोकयात्रां वहन्तो न शक्याः प्रत्याख्यातुम् । [illegible] वता तदधिकरणं भावो न निरपेक्ष इति सर्वमवदातम् । स्यादेतत् । [illegible] वामाणमेव दीर्घत्वादयो भविष्यन्ति कृतमेषां वस्तुस्वभावेनेत्यत [illegible]

क्रमावसिद्धौ चासत्यामिति । अपेक्षासामर्थ्यमपेक्षाप्रयोजनयोगः । एवं वार्तिककारो दूषणान्याह सर्वथा चायं व्याहत इति । निगदव्याख्यातम् । उत्तरसूत्रावतारपरं भाष्यम् । अथैते संख्यैकान्तवादाः संख्या एकान्तो येषु वादेषु ते तथोक्ताः । अथ शून्यतावादानन्तरं ते परीक्ष्यन्त इत्यर्थः । तत्र प्रथमं ब्रह्माद्वैतमुत्थापयति । सर्वमेकं कुतः सदविशेषात् । इदमस्याकूतम् । न तावदयं नामरूपप्रपञ्चः प्रकाशाद्भिन्नः सन् प्रकाशितुमर्हति । जडस्य स्वयंप्रकाशासंभवात् । न च प्रकाशयोगात्प्रकाशत इति युक्तम् । न खल्वान्तरेण प्रकाशेनास्य कश्चिद्योगः संभवति । विषयविषयिभावः संबन्ध इति चेन्न । तत्राकिंचित्करस्य विषयित्वासंभवात् । न चार्थे ज्ञानं फलं जनयतीति सांप्रतम् । अतीतानागतयोरर्थयोस्तदसंभवात् । न च न तयोर्विषयभावः । तस्मात् ज्ञानाद्भिन्नस्य नामरूपप्रपञ्चस्य न प्रकाशसंभव इति ज्ञानस्यैवायं विवर्त इति युक्तमुत्पश्यामः । न च प्रकाशात्मानो घटादय एवोदयव्ययधर्मिणः परस्परव्यावृत्ताः सन्त्विति सांप्रतम् । तद्व्यावृत्तिग्रहे प्रमाणाभावात् । स हि यद्यतो व्यावर्तते तदुभयग्रहे गृह्यते न च विज्ञानानि विलक्षणानि स्वरूपमात्रावस्थितानि परस्परवार्तानभिज्ञानि ज्ञानान्तरमपि ग्रहीतुमुत्सहन्ते प्रागेव स्वस्माद्व्यावर्तयितुम् । न च निषेध्यनिषेधाधिकरणग्रहणकारणको व्यावृत्तिग्रहः स्वकारणेन समसमयोत्पादो भवितुमर्हति । तादृशोः सव्येतरविषाणवत्कार्यकारणभावाभावात् । न चैकं विज्ञानं क्षणिकं निषेध्यनिषेधाधिकरणे गृहीत्वा पश्चान्निषेधं गृह्णातीति युक्तम् । क्षणिकस्याक्रमस्य क्रमवद्व्यापारायोगात् । न चैकं विज्ञानं निषेध्यनिषेधाधिकरणे गृह्णाति अथ ज्ञानान्तरं निषेधतीति युक्तम् । चैत्रगृहीतेऽपि तस्मिन्मैत्रस्य निषेधज्ञानप्रसङ्गात् । न च ज्ञानस्वरूपग्रह एवास्य निषेधग्रह इति सांप्रतम् । एवं हि स भवेद्यदि स्वरूपतदन्यव्यावृत्त्योरेकत्वं भवेत् । तत्र व्यावृत्तिस्वभावो वा भावो भावस्वभावा वा व्यावृत्तिः । तत्र पूर्वस्मिन्कल्पे व्यावृत्तेस्तुच्छत्वात्तत्स्वभावा भावास्तुच्छाः स्युः । ततश्च प्रयोगमन्तरेण शून्यवादप्रसङ्गः । उत्तरस्मिंस्तु कल्पे विधिरूपो भाव एव व्यावृत्तिरिति विधिरूपतया च ते न व्यावर्तन्त इति न व्यावृत्ता भावाः परस्परं परमार्थतः तदिदमुक्तं सदविशेषादिति । अनाद्यनिर्वचनीयाविद्या-

निबन्धनं तु भावानां भेदं न व्यासेधामः । न च ज्ञातुरपि ज्ञानेन्द्रियं ग्राहक- मस्ति प्रमाणमुक्तादेव विशेषात् । तस्मान्न ज्ञेयानां परस्परतश्च ज्ञानाच्च भेदः । नापि ज्ञातुर्ज्ञानादस्ति भेदः नापि ज्ञानानामन्योन्यस्य तस्मात्प्रकाश एव स्वयं प्रकाशः कूटस्थनित्य आनन्दघनोऽनाद्यविद्योपदर्शितविविधविचित्रनामरूपप्रप- ञ्चो ब्रह्मेत्यद्वैतसिद्धिः । अत एव श्रुतयो भवन्ति । एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म नेह नानास्ति किं चन । मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति इत्ये- वमादिकाः । तदेवमेकान्तिकमेकत्वमुपन्यस्य द्वित्वमेकान्तिकमाह सर्वं द्वेधा कुतः नित्यानित्यभेदात् । न हि नित्यानित्याभ्यामन्यो राशिरस्ति यमाश्रित्य पदार्थोऽस्त्वित्यादिके व्यवतिष्ठेरन्निति । मतान्तरमाह सर्वं त्रेधा तदेव दर्शयति । ज्ञाता ज्ञेयं ज्ञानमिति । ज्ञप्तिरपि ज्ञायमानत्वात् ज्ञेयान्नातिरिच्यत इति भावः । मतान्तरमाह । सर्वं चतुर्धा दर्शयति । प्रमाता प्रमाणं प्रमेयं प्रमितिरिति । यदि प्रमितिर्नाम तत्त्वं प्रमा- त्रादिभिन्नं नाभ्रीयते प्रमायाः प्रधानक्रियाया अभावात्कथं प्रमात्रादयः । कथं च प्रधानक्रियामन्तरेणैकवाक्यता स्यात् कारकवैचित्र्यं वा । प्रमायाः फलत्वावस्थाया उपरि प्रमेयव्यपदेशं न वारयामः । न चैतावता तत्त्वा- न्तरं न भवति । एवं यथासंभवमन्येऽपीति । प्रकृतिपुरुषाविति वा पञ्च- स्कन्धा इति वा पशुपाशतदुच्छेदेश्वरा इति वेत्यादयः । तत्र परीक्षां संख्यै- कान्ततानिराकरणरूपान्तां दर्शयति सूत्रेण ॥

संख्यैकान्तासिद्धिः कारणानुपपत्त्युपपत्तिभ्याम् (सू. ४१) ॥

अनवयवेन सर्वं चेदेकं द्वेधा त्रेधा चतुर्धा चेति प्रतिज्ञार्थः तदतिरिक्तं साधनं वाच्यम् । न हि साध्यमेव साधनं भवति । तथा च साधनस्य तदतिरेकान्न संख्यैकान्तसिद्धिः । न च किं चिदपि स्वसंवेदनमस्ति ज्ञान- प्रदीपादीनामपि परसंवेद्यत्वात् । यथा च ज्ञानातिरिक्तोऽप्यर्थो विषयस्तथा विज्ञानवादनिराकरणावसरे वक्ष्यते । न च विज्ञानादर्थस्य भेदोऽशक्यग्रहः । तथा हि नीलमुपलभ इत्यनहङ्कारास्पदमश्वेतादिरूपं नीलं प्रत्यात्ममनुभ- वगोचरः एवं नीलादीनामपि परस्परम् । अन्यथा घटमानयेति देशितो नयने निमील्य शयीत शयीथा इति देशिते तोयमाहरेत् । कस्य चित् कुतश्चित्कथं चिद्विवेचकाभावात् । न चानिर्वचनीयानाद्यविद्यानिबन्धनोऽयं

व्यवहार इति सांप्रतम् । अनिर्वचनीयख्यातेः पूर्वमेव निराकृतत्वात् । स्वात्मसंवेदनसिद्धोऽयं भेदप्रत्ययो न कारणमुखनिरीक्षणेन युक्तो निराकर्तुम् । अपि तु स्पष्टदृष्टात्कार्याद्भेदप्रत्ययलक्षणात्तादृशं तत्कारणं कल्पनीयं यादृशेन तत्कारणेन प्रपञ्चप्रत्ययो ऽप्रत्यूहमुत्पद्येत । तच्च प्रत्यक्षमेव । तथा हि तन्नीलं परिच्छिन्दत्पीतादिभ्यो ऽस्य भेदं परिच्छिनत्ति संयुक्तविशेषणतालक्षणादिन्द्रियसन्निकर्षात् । नीलं हि नीलमित्यनुभवन् पीतादिकं च पीतादिकमित्यनुभवन्स्मरन्वा शक्नोति निषेध्यनिषेधाधिकरणतया समाकलयितुं रूपमात्रगृहीतपरस्परभेदमपि । न हि तत्र भेदेन प्रथतइत्यभेदेन प्रथेत । येनानयोर्नीलपीतयोर्गृहीतस्वरूपयोरव्यवधिमद्भावो न स्यात् । तथा च तौ गृहीत्वा प्रत्यक्षेण शक्यो ऽनयोर्भेदो ग्रहीतुमित्यसांप्रतमेतत् । अन्योन्याभावाद्भेदो न प्रमान्तरसाधनः । तस्मिन्निदं नायमयमिति भेदं विना न धीः । एतेन प्रमातुरपि प्रमाया भेदो व्याख्यातः । प्रमातारश्चानेकविधसुखदुःखोपभोगव्यवस्थानाद्धधिरान्धकाणादिकोविदजात्मसंसारिमुक्तविभागोपपत्तेश्च भेदवन्तो ऽनुमीयन्ते । एकस्मिन्नपर्यायेण विरुद्धधर्मसंसर्गासंभवात् । कल्पनया कथं चित्संभाव्यमानो ऽप्ययं गोमयपायसीयन्यायमावहति । तदेवं प्रत्यक्षविरोधादनुपपन्नार्थाः श्रुतय एकमेवाद्वितीयमित्याद्याः प्रथमां वृत्तिमुत्सृज्य जघन्यामवलम्बन्ते यजमानः प्रस्तर आदित्यो वै यूप इत्यादिवदिति । यदाह भगवान् जैमिनिः । गुणवादस्त्विति । तत्सिद्धिरिति चेति । तस्माद्व्यद्वैतमिति । साध्यात्साधनस्य भेदेन च संख्यान्तरैकान्ता अप्रत्याख्याता[*] इत्युक्तम् । अथ पूर्वपक्षवाद्याह ॥

न कारणावयवभावात् (सू. ४२) ॥ तद्व्याचष्टे कारणस्य साध्यावयवभावात् । एकस्य द्व्यादीनां वा कश्चिदेकदेशः साधनं तथा च न संख्यान्तरं न च साधनभाव इत्यर्थः । निराकरोति ॥

निरवयवत्वादहेतुः (सू. ४३) ॥ अवयवभावादिति यदि साध्यस्य कश्चिदवयवो भवेन्न संख्यैकान्तः स्यादिति सर्वमेकमित्येतस्मिन्प्रतिज्ञार्थे न किं चिदपवृज्यते व्यावर्तेत यतस्तत्साधनं न स्यादित्यर्थः । अथ कस्मान्न साध्यमेव हेतुरित्यत आह । आत्मनि चेति । चो हेतौ अपि

---

* अप्रत्याख्याता इति २ । ३ पु० पा० ।

चैते संख्यैकान्ताः प्रत्यक्षादिप्रमाणविरोधान्मिथ्यावादा इत्याह । ते खल्विमे संख्यैकान्ता इति । खलुशब्दः समुच्चये शक्रकोटरपाण्यादिविशेषकारितो योऽर्थभेदः स्थाणुपुरुषादिः तत्प्रत्याख्यानेनेत्यर्थः । अथ विशेषकारितार्थभेदाभ्यनुज्ञानेन वर्तते तथाऽप्येकान्तत्वं जहाति एकत्वादिसंख्याया अनैकान्तिकत्वमित्यर्थः । अथ सामान्यकारित इति संख्याभावमङ्गीक्रियते न पुनरस्या ऐकान्तिकत्वमित्यर्थः । तदस्माकमभिमतमेवेत्याह तथाऽपि न किं चिद्बाध्यत इति । येऽप्याहुः सत्तासामान्यमेव तत्त्वं भेदास्तु काल्पनिका इति तान् प्रत्याह । न च भेदमन्तरेणेति । यदाहुः निर्विशेषं न सामान्यं भवेच्छशविषाणवदिति । स्यादेतत् प्रेत्यभावपरीक्षायां क एषामवसरो यदेते एकान्तवादाः परीक्ष्यन्त इत्यत आह । तदिति । अद्वैतादिष्वेकान्तेषु प्रेत्यभावो न तात्त्विको भवेदपि तु काल्पनिकः न केवलं प्रेत्यभावोऽपि तु षोडशापि पदार्थाः । तस्मादेतेषां यत्तत्त्वज्ञानं तस्य प्रविवेकार्थे ज्ञेयप्रविवेकेन ज्ञानप्रविवेक इति तदर्थमेते परीक्षिता इति । तदनेन प्रबन्धेन प्रेत्यभावः परीक्षितः । अथोद्देशक्रमानुरोधात्फलमिदानीं परीक्ष्यते । तत्राग्निहोत्रादीनां फलमनन्तरभावि कालान्तरभावि वेति संशयः । एतदुक्तं भवति । कर्मानन्तरं दुःखं च लोकपङ्क्त्यादि चोपलभ्यते प्रशंसन्ति हि लौकिका धार्मिकोऽयं साधुतम इति तत्किमेतावदेवास्य फलमस्तु आमुष्मिकं स्वर्गादीति । किं प्राप्तं स्वर्गादिफलत्वे कर्मणः स्वरूपेणाशुतरत्वाच्च चिरनिवृत्ते तस्मिंस्तदुत्पत्तेः अपूर्वकल्पनायां च प्रधानाङ्गापूर्वाणि भूयांसि कल्पनीयानि न च तान्युत्पन्नमात्राणि जनयन्ति फलमिति तत्सहकार्यन्तराणि कल्पनीयानीत्यदृष्टकल्पनागौरवात् तदनन्तरदृष्टफला[illegible]नामुष्मिकं फलं स्वर्गादि अपि त्वनन्तरदृश्यमानमेव । तथापि दुःखफलत्वे उपदेशव्याघातात् लोकपङ्क्तिलाभख्यात्यादिकमेव फलं तच्च सुखहेतुतया कथं चित्स्वर्गादिपदेनो*च्यते । दृष्टो हि सुखहेतौ स्वर्गपदप्रयोगो लोके यथा चन्दनं स्वर्गः सूक्ष्माणि वासांसि स्वर्ग इति प्राप्तम् । एवं प्राप्ते सूत्रम् । स्वर्गपदस्य तावदर्थवादतो यन्न दुःखेन संभिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरम् । अभिलाषोपनीतं च तत्सुखं स्वःपदास्पदमिति सुखं प्रति वाचकत्वावगमात्

* स्वर्गादिफलत्वेनेति २ । ३ पु॰ पा॰ ।

मिति । न च तद्वाचकत्वेनैव चन्दनादौ तत्प्रयोगोपपत्तावनेकार्थत्वकल्पना युक्ता । यदाहुरन्याय्यश्चानेकार्थत्वमिति । तस्मान्मुख्यो ऽयं स्वर्गशब्द उक्ते सुखे । तथा च स्वर्गकाम इत्यत्र मुख्यार्थसंभवे नोपचरितार्थता युक्ता । न चानेकादृष्टकल्पनाभयान्मुख्यार्थपरित्यागो न्याय्यः प्रमाणसिद्धे नियोगपर्यनुयोगानुपपत्तेः । यथा ऽऽहुः श्रुतसिद्ध्यर्थमश्रुतोपलब्धौ यत्नवता भवितव्यं न तु श्रुतशैथिल्यमादरणीयमिति । तथा प्रमाणवन्त्यदृष्टानि कल्प्यानि सुबहून्यपि । न चानन्तरदृश्यमानं लोकपक्तयादि होमाद्यनुष्ठानफलमपि तु तदनुष्ठानफलम् । अग्निहोत्रिणां प्रच्छन्नमनुतिष्ठतामपि लोकपक्तयादेरभावात् । तस्मात्सूक्तं न सद्यः कालान्तरोपभोग्यत्वादिति भाष्यम् । तथा प्रवृत्त्या संस्कारो धर्माधर्मलक्षणो जन्यत इति । नैष पुरुषसंस्कारः स्नानादिजन्य इव बोद्धव्यो ऽपि तु पुरुषधर्मतामात्रेण संस्कार इत्युच्यते परमार्थतस्त्वयं धर्मः पुरुषाश्रयो ऽपि कर्मणः फले जनयितव्ये तस्यावान्तरव्यापार इति । वार्त्तिकं सद्यस्तापादिफलेति । अतद्गुणसंविज्ञानो ऽयं बहुव्रीहिस्तापादीति । तेन लोकपक्तयादिकमुच्यते स्वर्गफलं श्रूयते इत्ययुक्तम् । स्वर्गकाम इति स्वर्गस्य पुरुषविशेषणत्वेन श्रवणादसाध्यत्वादत आह । देशितया च क्रियया नानर्थिकया भवितव्यम् । कर्मोपदेशः खल्वयमुपदेश्यस्य कर्मणो ऽभिमतोपायतामाह तच कर्मणो ऽभिमतापेक्षायां पुरुषविशेषणस्याप्यपेक्षितत्वात्साध्यत्वमिति सिद्धम् । एवं हि लोकपक्तयादिरग्निहोत्राद्यनुष्ठानसाध्यो भवेद् यदि तत्कामस्य स्वर्गकामस्येवाग्निहोत्राद्यनुष्ठानं देश्येत न चैतदस्तीत्याह न च तापादिकाम इति । लोकपक्तयादिकाम इत्यर्थः । शेषमतिरोहितार्थम् । इदमिदानीं चिन्त्यते किमेतत्फलमुत्पत्तेः प्रागसद्वा सद्वा सदसद्वा ऽनुभयं वेति । अत्र समस्तपक्षाक्षेपेण फलाभावमभिधित्सुः पूर्वपक्षयति । तदिदं फलं निष्पत्तेः प्राक् ।

नासन्न सन्न सदसत् सदसत् कस्मान्न भवतीत्यत आह सदसतोर्वैधर्म्यात् परस्परविरुद्धधर्मत्वाद् धर्मः स्वभावः विरोधादित्यर्थः । अथानुभयं कस्मान्न भवतीत्यत आह । नाप्युभयविपरीतमिति । सिद्धान्त्याह ।

प्रागुत्पत्तेरुत्पत्तिधर्मकमसदित्यद्धा । ननु नासदुत्पद्यते न सद्विरुद्ध्यत इत्याचक्षते सांख्याः तत्कथमेतदित्यत आह ।

उत्पादव्ययदर्शनात् (सू. ४९) ॥ यथा नित्यस्वरूपायाश्चिति-
शक्तेर्नोत्पादो न च व्यय एवं फलस्यापि नित्यस्य तौ न स्यातामित्यर्थः ।
न हि सत्पच्यइति । सत्कार्यपक्षइत्यर्थः । न किं चिज्जायतइति । न
प्रतिज्ञावाक्यात्किं चित्तत्त्वज्ञानं संभवति । किं चिन्न संदेहादि न विनश्यतीति
अज्ञानतिरोभावः संशयविपर्ययतिरोभावः । कारणस्य हि प्रधानस्य लक्षणं
महान् लक्ष्यते हि महता प्रधानमिति । एवं तस्याप्यहङ्कारस्तस्य पुष्टिः सूक्ष्म-
तेत्यर्थः । पश्चाद्भवतीति केवलकारणावस्थायाः पश्चादिति । यद्वोपादानमुपा-
दाननियमादिति । तत्र यदि पुरुषस्योपादाननियमः घटार्थान् तन्तूनेवो-
पादत्ते न क्षीरघटार्थी क्षीरमिति ततस्तदुपादानानां तत्र तत्र कार्ये साम-
र्थ्यपरिज्ञानात् तच्च सामर्थ्यमानुमानिकं तदिदमुच्यते ।

बुद्धिसिद्धं तु तदसदिति । तदसदपि कार्यमनेनैव कारणेन
जन्यते नान्येनेत्यनुमानाद् बुद्धिसिद्धमेवेत्यर्थः । अथासत्कार्यपक्षे तन्तव
एव घटस्योपादानं न क्षीरादीत्ययं नियमो न स्यादिति ब्रूषे तदयुक्तम् ।
असत्त्वाविशेषे ऽपि स्वकारणादुत्पन्नं किं चिदेव किं चित्कार्यं जनयितुं स-
मर्थं नान्यदित्ययं स्वभावविशेषादुपपद्यतइति । अपि च सत्कार्यपक्षे प्रधा-
नोपादानत्वाद्विश्वस्य तस्य चाभेदात्कारणात्मकत्वाच्च कार्यजातस्य सर्वं
सर्वात्मकमितीदमिदं नेदमिदानीं नेदमिति नियमो न स्यात् कस्य
चित्कुतश्चिद्विवेकहेतोरभावात् । तस्मादस्ति रासभे ऽपि विषाणमिति
तच्च तस्यासत्त्वं ब्रुवाणः स्वसिद्धान्तं बाधतइत्याह । असत्त्वाच्च खरवि-
षाणं नोत्पद्यतइति ब्रुवाण इति । सत्त्वे चासत्त्वे च समाने यस्य कार-
णत्वमस्ति तदुत्पद्यत इति गुडजिह्विका । परमार्थतस्त्वसत्त्वे कारणसामर्थ्य-
नियमादुत्पत्तिनियमः कल्पते सर्वात्मना सर्वस्य सत्त्वे तु न नियमहेतुरस्ती-
त्युक्तप्रायम् । दर्शयति अथासत्कार्ये किं प्रमाणं न ह्यनुमानम-
स्मिन्नर्थे प्रमाणं भवितुमर्हति आश्रयासिद्धेः । नापि प्रत्यक्षं तेनाप्य[illegible]
स्वातन्त्र्येणानिरूपणादिति भावः । विदिताभिप्राय उत्तरमाह नासत्त्वे [illegible]
सत्त्वे ऽनुमानमस्ति । यथा ऽस्माकमाश्रयासिद्धिदोषादसत्त्वे कार्यस्य [illegible]
मानम् । एवं भावे ऽपि कार्यस्य सत्त्वे नानुमानमाश्रयासिद्धेरेव । [illegible]
मानमित्यत आह धर्मिण्यविप्रतिपत्तेरनुमानमस्तीति शेषः [illegible]

ाश्रयो ऽस्य सिद्ध्यतीत्यर्थः । पुनः पृच्छति केति । यदि धर्मिण्यविप्रति-
तिः क्व तर्हि विवादः । उत्तरं यदुभयेति । धर्म्यधिकरणान् सत्कार्यवा-
मामेव वादान्विभजते तान्प्रतीति । तन्तुमात्रं पट इति तन्तुभ्यो ऽभि-
इत्यर्थः । कार्यात्मनेति । कार्यं कारणाद्भिन्नाभिन्नमित्यर्थः । असत्का-
वस्तु स्वाभिमतः स्फुटत्वादवान्तरप्रतिबन्धाभावाच्च नोपन्यस्तः । उप-
दित इति द्वितीयाध्याये । प्रागुपलब्धिकारणादिति । कारणव्यापारात्
मित्यर्थः । संस्थानविशेषशून्यतामात्रविवक्षया तुर्यादिदृष्टान्तो न तु प्राग-
वो विवक्षितः । शक्तिविशेषावस्थिता इति । कारणव्यापारात् प्रागिति
ः । अत्र विद्धसाधनं वयमपि ब्रूमहे स्वव्यापारात्पटोत्पत्तिनिमित्तात्प्राक्
तवः शक्तिविशेषावच्छिन्ना एवेति परेषां सत्कार्यसाधनमुपन्यस्यति । विद्य-
नाभिव्यक्त्यर्थास्तन्तवस्तदर्थिना नियमेनोपादानात् खनित्रादि-
त् । यथा हि खनित्रं विद्यमानमेवोदकं मृदपनयनेन व्यनक्तीति । तदेतद्
यति । विद्यमानस्याभिव्यक्तिरसतीति व्यक्तिवत्कार्ये ऽपि प्रसङ्गः । यथा
तिरसत्या एवोत्पाद्यस्तथा कार्यस्याप्यसत एवोत्पाद इत्यर्थः । खनित्रा-
वदिति दृष्टान्तः साध्यविकल इत्याह यदपीति । सा ऽप्राप्तिः कुतो भव-
ति वक्तव्यमिति । प्राप्तिः खलु संयोगः स च गुणः गुणश्च द्रव्यविना-
द्विनश्येद् विरोधिगुणान्तराद्वा । तत्र तावदावरणद्रव्यमाम्रियमाणं वोदकं
विनष्टं येन तयोः संयोगो विनश्येत् ततस्तद्विरोधिगुणान्तरोत्पादो वक्तव्यः
एव च संयोगविरोधी गुणो विभाग इत्युच्यत इत्यर्थः । प्राप्तेरभावो ऽप्रा-
रिति पक्षं दूषयित्वा पर्युदासपक्षमाशङ्क्य दूषयति अथ प्राप्तेरिति । पुनः
ते अथ भिन्नदेशोत्पत्तिमिति । न च वयं संयोगं विभागं वा गुणमु-
ः । किं तु भिन्नदेशोत्पन्नएव द्रव्ये विभागो निरन्तरोत्पन्न एव संयोग
र्थः । निराकरोति भिन्नदेश इति । विशेषणोपादानान्न भिन्नदेशोत्पत्ति-
भागः कस्माद् उत्पन्ने उत्पन्नमिति भिन्नदेशतया भिन्नमिति विशेषणं हि
नुरक्तं प्रत्ययं विशेष्ये जनयति न त्वन्यानुरक्तम् । न खलु नीलं विशेष-
त्पले रक्तप्रत्ययं जनयत्यभ्रान्तस्येत्यर्थः । अपि च क्षणभङ्गं भावानां व्या-
द्भिरस्माभिर्भिन्नदेशोत्पत्तेः प्रतिषेधान्न भिन्नदेशोत्पत्तिर्विभागः । शङ्कते
येकत्वाद्विभागस्येति । उत्पद्य हीन्द्रियसन्निकर्षाद्विभागेन स्वविषयं

ज्ञानं जनयितव्यम् । न चैतावन्तं कालमसावस्ति क्षणिकत्वेनोत्पन्नापवर्गित्वादित्यर्थः । निराकरोति न सामान्याभिव्यक्तीति । एतद्विभजते । पूर्वं तावदुत्पन्नो विभागः सामान्यं व्यनक्तीति । स्वकारणसमवायः सत्तासमवायो वा उत्पत्तिः । तद्विशिष्ट उत्पन्न इत्युच्यते । येषां सामान्यग्रहपुरःसरं विशेषज्ञानं तन्मते न सामान्यं व्यनक्ति तदुत्तरकालं च स्वप्रत्ययं जनयतीत्युक्तम् । एतदुक्तं भवति न वयं बौद्धा इव पूर्वापरकालभावावस्थितिलक्षणां क्षणिकतां विभागादीनामाचक्ष्महे किं त्वाशुतरविनाशलक्षणां सा च द्वित्रादिक्षणस्थायिनां चिरस्थायिभ्यो घटादिभ्यो व्यावृत्तात्मा शक्या वक्तुमिति । देहाद्यतिरिक्तमात्मानं नित्यं परलोकिनमसन्तं मन्यमान आह ।

आश्रयव्यतिरेकाद्वृक्षफलोत्पत्तिवदित्यहेतुः (सू. ५१)॥ मूलसेकफलोत्पादयोरेकवृक्षाश्रयत्वम् । कर्मणस्तु होमादेराश्रयः शरीरम् । न चामुष्मिकस्य स्वर्गादेः शरीरमाश्रयः तस्मिन्नष्टेऽस्य भावात् । तस्मादाश्रयव्यतिरेकात्स्वर्गादेर्वृक्षफलोत्पत्तिवदित्ययं दृष्टान्तः स्वर्गफलत्वे होमस्याहेतुरित्यर्थः । अस्त्यात्मा स्वर्गोपभोगसमर्थः शरीरादिव्यतिरिक्तः कर्तेत्युपपादितमित्याशयवानाह ।

प्रीतेरात्माश्रयत्वादप्रतिषेधः (सू. ५२)॥ अस्तु स्वर्गाद्यात्माश्रयं तथाऽप्यव्यापको हेतुः पुत्रादिफलेभ्यो निवृत्तेरिति । दूषयति ।

न पुत्रपशुस्त्रीपरिच्छेदहिरण्यान्नादिफलनिर्देशात् (सू. ५३)॥ परिहरति ।

तत्संबन्धात्फलनिष्पत्तेस्तेषु फलवदुपचारः (सू. ५४)॥ स्वर्गोऽपि तावत्स्वर्गतया न काम्यते किं तु भोग्यतया एवं सति सैव कथा पुत्रादिषु । तेऽपि भोग्यतयैव काम्यन्ते न तु स्वरूपं भोग्यमिति तत्साध्यं सुखं भोग्यम् । तस्मात्पुत्रादिसंबन्धात्तदुत्पत्तेः सुखोत्पत्तेः तेषु यथा फलशब्दप्रयोगस्तथा तेषु पुत्रादिष्वित्यर्थः । सूत्रार्थकथनेनैव भाष्यवार्तिके व्याख्याते । फलानन्तरं दुःखपरीक्षणं तत्रेयं परीक्षा भवतु दुःखं बाधनालक्षणमनुभूयमानं यत्पुनरिदं सुखं प्रत्यात्ममनुकूलवेदनीयं तत्कथं दुःखमनुभवविरोधात् । शरीरेन्द्रियबुद्धयश्च यदि दुःखहेतुतया दुःखं कस्मात्सुखहेतुतया सुखमेव न भवन्ति । सेयमतिभीरुता [illegible]

रोधिनी। यथा ऽऽहुः न हि मृगाः सन्तीति शालयो नोप्यन्ते। न हि
कवः सन्तीति स्थाल्यो नाधिश्रीयन्तइति। तस्मान्मांसार्थीव कणट-
मुद्धृत्य मांसमश्नन्नानर्थं कणटकजन्यमाप्नोतीत्येवं प्रेक्षावान् दुःखमुद्धृत्ये-
त्यादिसाधनं सुखं भोक्ष्यते सन्ति च विविधदुःखपरिवर्जनहेतवो दृष्टाः
दृष्टसामर्थ्या अन्वयव्यतिरेकाभ्यामित्यभिप्रायवान् पूर्वपक्षी गुडजिह्विकया
ध्यान इव पृच्छति। तत्किमिदमिति। सिद्धान्तिन उत्तरम् अन्य
याह सूत्रकार इति। तेनैवाभिप्रायेण पूर्वपक्षी पृच्छति कथम्। उत्तरं
वै सर्वलोकसाक्षिकमिति। अयं तु दुःखभावनोपदेशः किमर्थमित्यत
ह भाष्यकारः। दुःखहानार्थः। किंभूतस्य दुःखहानमित्यत आह।
न्ममरणप्रबन्धस्यानुभवः प्राप्तिः तन्निमित्ताद् दुःखोपदेशपरिशील-
त निर्विण्णस्यालंप्रत्ययवतः अत एव दुःखं जिहासत इति योजनीयम्।
भिप्रायेण पूर्वपक्षी पृच्छति। कया युक्त्या। उत्तरम्। सर्वे खलु
त्त्वनिकाया इति। उत्पत्तिः सुखदुःखहेतुभूता विषयसंपत्तिः तस्याः
स्थानानि भुवनानि। आ सत्यलोकादा चावीचेरिति। एतदुक्तं भवति। यदि
ःखवर्जनेन शक्यते सुखमुपादातुं ततस्तादृशं सुखमनुकूलवेदनीयं कः
वान् प्रजह्यात्। न च तादृशमस्ति सुखं क्व चिदपि सर्वस्य दुःखावि-
भाविनः केवलस्योपादातुमशक्यत्वात्। न हि मधुविषसंपृक्तमन्नं विषमप-
स्य शक्यं मधुमात्रमुपादातुमिति। तस्मान्नेदं सुखस्य प्रत्याख्यानमपि
सुखएव दुःखभावनमुपदिश्यते। अत्र हेतुरुपादीयते सूचिता।

विविधबाधनायोगाद् दुःखमेव जन्मोत्पत्तिः (सू. ५५)॥

न्मन उत्पत्तिः सा दुःखमेव भावयितव्या विविधबाधनायोगादिति।
स्मात्पुनर्दुःखमेव स्वरूपतो न भवतीत्यत आह।

न सुखस्यान्तरालनिष्पत्तेः (सू. ५५)॥ न खल्वयं दुःखो-
ो दुःखकथनं सुखस्य प्रत्याख्यानम्। इतश्च दुःखसंज्ञाभावनं न
स्य प्रत्याख्यानं दुःखोद्देशेनेत्याह।

बाधनानिवृत्तेर्वेदयतः पर्येषणदोषादप्रतिषेधः (सू. ५७)॥

स्मादिदं मे सुखसाधनमिति वेदयन् प्रार्थयते सुखसाधनम्। तच्च उक्ता-
प्रकाराद्बाधनाहेतुरिति दुःखभावनयोपदेशनमिति। कामं काम्यं कामय-
नस्य यदा कामः समृध्यति संपन्नो भवति। अथानन्तरमेनं पुरुषमपरः काम

इच्छा क्षिप्रं बाधते स्वर्गादिप्राप्तावपि स्वाराज्यादि कामयते । एवं तत्प्राप्तौ प्राजापत्यादीति अस्येच्छा तदुपायप्रार्थनादिना दुःखेन प्रबाधतइत्यर्थः । समन्तादुद्‌नेमि यथा भवति तथा भूमिं लभतइति योजना । अन्वयं यद्यप्यन्तराले सुखान्यनुभवति तथाऽपि दुःखसंभेदमाकलयन् अनुपदिष्टोऽपि स्वयमेव निवर्त्स्यति कृतमस्य दुःखभावनोपदेशेनेत्यत आह ॥

दुःखविकल्पे सुखाभिमानाच्च (सू. ५८) ॥ शास्त्रशिष्टानां विवेकिनां खलु विविधबाधनानुषङ्गाद् अनवयवेन सुखमपि दुःखमेवेति विनिश्चयो ऽक्षिपात्रकल्पा हि ते । तद्यथोर्णातूलसंपर्कोऽप्यक्षिपात्रं दूयते न गात्रावयवान्तराणि तथा मृदुनितान्तया विवेकिनो दूयन्ते अविवेकिनस्तु प्रबलकलहकुपितकुरङ्गाक्षावलोचनाङ्गनाऽलक्तकरसार्द्रपादपल्लवपातमपि शिरसि रहसि सुखमभिमन्यमाना घनपुलककञ्चुकाञ्चिततनवः सान्द्रानन्दाम्बुप्लुतनयना निर्वृणवन्तीति तान् प्रत्ययमुपदेशोऽर्थवानित्यर्थः । **जायस्व म्रियस्व चेति संधावती**ति । पुनर्जायते पुनर्म्रियते जनित्वा म्रियते मृत्वा जायते तदिदं संधावनव्यापारप्रचय इत्यर्थः । चोदयति । **कस्मात् दुःखं जन्मेति नोच्यत** इति । यदि दुःखभावनोपदेशो जन्मनि एवं सत्येवकारः किमर्थ इत्यर्थः । परिहरति । **जन्मविनिग्रहार्थीय** इति । विनिग्रहो विनिवृत्तिः स यदर्थः प्रवर्ततइति जन्मविनिग्रहार्थीयः । यथा च मत्वर्थीय इति । एतदुक्तं भवति । जन्म दुःखमेवेति भावयितव्यं नात्र मनागपि सुखबुद्धिः कर्तव्या अनेकानर्थपरंपराया*मपवर्गप्रत्यूहप्रसङ्गादिति । **दुःखोद्देशानन्तरमपवर्ग उद्दिष्टो** लक्षितश्चेति शेषः । स प्रत्याख्यायते ।

ऋणक्लेशप्रवृत्त्यनुबन्धादपवर्गाभावः (सू. ५९) ॥ तद्व्याचष्टे भाष्यकारः । **ऋणानुबन्धादि**ति । अस्ति हि ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेद् अनपाकृत्य मोहेन मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः । [illegible] चयापाकरणेनैव वयःसमाप्तेर्मोक्षनिवेशावसरो नास्तीत्यपवर्गाभाव इत्यर्थः । [illegible] **क्लेशानुबन्धान्नास्त्यपवर्गः ।** नानुच्छिन्ननिदानः संसारः [illegible] त्यर्थः । प्रवृत्त्यनुबन्धादित्यस्यापीयमेव व्याख्या । एवं पूर्वपक्षयित्वा [illegible]

* परम्परायातेनेति ३ पु॰ पाठः ।

तमनुपक्रमते । अत्राभिधीयते । यत्तावदृणानुबन्धादिति । जाय-
मान इत्यस्य प्रधानार्थतानुपपत्त्या गुणशब्दत्वं साधयितुं दृष्टान्तलाभाय
ऋणशब्दस्य प्रथमं गुणशब्दत्वमाह । प्रधानशब्दानुपपत्तेरिति । तद्व्या-
चष्टे । गुणैरिति । नायं प्रधानशब्द इति । ऋणवानिवास्वतन्त्रस्तेषु
तेषु कर्मसु नाधिकारीति निन्दा । तदभावे तु स्वतन्त्र इति प्रशंसा । एवं
जायमान इति गुणशब्दो न मुख्य इति । कस्मात् पुनर्न मुख्य इत्यत
आह मातृतो जातमात्रस्यैवानधिकारात् । कस्मादनधिकार इत्यत
आह । अर्थिनः शक्तस्य चाधिकारात् कस्मादर्थिन इत्यत आह ।
कर्मविधावग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इत्यादौ कामसंयोगश्रुतेः । न च
बालकः सुखदुःखप्राप्तिपरिहारकामो ऽपि विवेकेन स्वर्गपुत्रपश्वन्नादि काम-
यत इति । शक्तस्य च प्रवृत्तेरिति । न ह्यशकनीयमर्थमशक्तं प्रति वेद
आप्तोपदेशरूपो विधातुमर्हति । न च बालकः शक्तो ऽविद्वत्त्वादिना । अत
एव तिर्यग्देवर्षिपङ्गुशूद्रव्याधितानामनधिकारः सामर्थ्याभावात् । न केवलं
वैदिको ऽयमीदृशो व्यवहारो ऽपि तु लौकिको ऽपीत्याह । न भिद्यते
चायं लौकिकात् । तद्व्याचष्टे लौकिकस्तावदिति । उपपन्नानवद्या-
दीति । उपपन्नं प्रमाणेन अनवद्यं पुनरुक्तदोषेण अनपेक्षितमुपदेष्टव्यं यत्र
भवति तदित्यर्थः । न्यायप्राप्तमिममर्थं लिङ्गदर्शनमुपोद्बलयतीत्याह । गार्ह-
स्थ्यलिङ्गं च मन्त्रब्राह्मणं कर्माभिवदतीति । गार्हस्थ्यस्य लिङ्गं पत्नी
यस्मिन्कर्मणि तत्तथोक्तम् । पत्न्यवेक्षितमाज्यं भवति । पत्न्य उद्गायन्ति ।
क्षामे वसानावग्नी आदधीयातामित्येवमादि तदनेन गार्हस्थ्यात्पूर्वावस्था
तावदृणानुबद्धा न भवतीत्युक्तं संप्रत्युत्तरावस्थापि न ऋणानुबद्धेत्याह ।
यदा चार्थिनो ऽधिकारस्तदा ऽर्थित्वस्याविपरिणामे जरामर्यवादो-
पपत्तिः । तेन यदुक्तमृणापाकरणेन वयःपर्यवसानान्नास्ति मोक्षावसरस्तद-
युक्तं भवति । अविपरिणामपदार्थव्याख्यानं न निवर्तत इति । तुरीयस्ये-
त्यस्य व्याख्यानं चतुर्थस्येति । प्रायेण पञ्चसप्ततिवर्षेष्वतिवाहितेषु अर्थतृष्णा
तनूभवति । अत्यन्तसंयोगे तु जरया हवेत्यनर्थकम् । मृत्युना वेत्यनेनैव
सिद्धेरिति शेषः । यदुच्यते अशक्ततोपलक्षणमेतज्जरया ह वा मृत्युना वेति ।
तेन कस्यानर्थक्यमित्यत आह । अशक्तो विमुच्यत इत्येतदपि नोप-

पद्यतइति । स्यादेतत् । यद्यपि गृहस्थस्य यज्ञादिविधानान्तराणि सन्ति तथा ऽपि जायमानस्त्रिभिर्ऋणैरिति वाक्यं बालस्यापि यज्ञादि विधास्यती-त्येनां शङ्कां विमर्शपूर्वमपाकरोति । यथापि विहितं वा ऽनूद्येत कामा-द्वा ऽर्थः प्रकल्प्येतेति । न तावज्जायमानो ह्यवे इति वाक्ये विधिविभक्ति-रस्ति तेन विद्धानुवादः स्वरसतः प्रतीयते यदि तु तस्यार्थस्य विधिर्वा-क्यान्तराद्वा प्रमाणान्तराद्वा कथमपि न कल्पेत ततो वचनानि त्वपूर्वत्वा-दिति न्यायाद्विधित्वमस्य कल्प्येत सन्ति तु शतशस्तदर्थविधायकानि वाक्यानि विभक्तिमन्तीति को जात्वस्य स्वेच्छामात्रेण विधित्वं कल्पयेत् । तस्माद्विहितानुवचनमेव न्याय्यमिति जायमानशब्दो जघन्यवृत्तिरिति युक्त-मुत्पश्यामः । स्यादेतत् । जायमानशब्दो ऽनुपचरितोऽर्थः स्वभावतो मातुरुद-राद्विभागमाह । स कथं विद्धनुवादानुरोधेन जघन्यवृत्तिः कल्पनीयः । तद्वरं मुख्यार्थानुरोधेन विधानमेव कल्प्यताम् । एवं सति श्रुतिरनुरोधिता भवति । अस्ति च बालकस्यापि फलोत्पादनयोग्यता तदात्मनः फलं प्रति समवायिकार-णत्वात् । तेन यद्यपि जातमात्रस्य फलसाधनानुष्ठानयोग्यता नास्ति तथा ऽपि फलोत्पादं प्रति योग्यता ऽस्ति फलेन च प्रयोजनं न तत्साधनेनेत्यत आह फलस्य साधनानि हि प्रयत्नविषयो न फलमिति । अयमभि-संधिः । विधिर्हि स्वव्यापारे कर्तृतया पुरुषं नियुङ्क्ते प्रयत्नस्वास्य व्यापारः संभवति विषये न शक्यो निवर्तयितुमिति स्वविषयमपेक्षते न चास्य साक्षा-त्फलं विषयो भवितुमर्हति । उद्देश्यतामात्रेण तु भवेत् । नैतावता प्रयत्नो ऽस्य निर्वृणोति यावदयं साक्षादभिनिर्वर्तनीयं न प्राप्नोति । तदुपायस्य सा-क्षादभिनिर्वर्तनीय इति फलोद्देशप्रवृत्तस्य पुरुषप्रयत्नस्य निर्वृणोति फलोपु-पायो विषयः । न च बालकस्य तदुपायमविदुषस्तत्र सामर्थ्यमस्ति । तद-नर्थस्वाकर्ता कथमात्मानं प्रयत्नेन व्याप्नुयात् । अव्याप्नुवंश्च कथमधिकारीति जायमानशब्दो जघन्यवृत्तिरेव न्याय्य इति सिद्धम् । विहितं च आश्रमा-न्तरमिति अथवाक्यात्प्राग्विधीयते च अथवाक्यादूर्ध्वमित्यर्थः । यदुक्तं ... हि प्रव्रज्या विधीयतइति तदमृष्यमाण आह प्रत्यक्षविधानाभावादि-ति चेत् । शङ्कां निराकरोति । न प्रतिषेधस्यापि विधानाभावादि-शङ्कां विभजते प्रत्यक्षत इति । परमाप्तो हि भगवानीश्वरो ऽनुमानाद्...

देशाय प्रवृत्तौ यद्गार्हस्थ्यमेवाश्रममुपदिशति ततो ऽवगच्छामो न सन्त्या-
मान्तराणि श्रुतेभ्यो हितानीत्यर्थः । अत एवाहुः एकाश्रम्यं त्वाचार्याः
क्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्येति । निराकरणं विभजते न प्रतिषेधस्येति । स्मृती-
तिहासपुराणानि तावदविवादं विदधति चातुराश्रम्यमुपलभ्यन्ते यदि प्रत्यक्षया
त्या प्रतिषिध्यन्ते ततस्तद्विरोधेनौदुम्बरीसर्ववेष्टनवत् तथाप्रमाणानि स्युः ।
च तत्प्रतिषेधः श्रुतेः साक्षादवगम्यते । तस्मात्स्मृत्यादिविहितं चातुरा-
श्रम्यमप्रतिषिद्धं श्रुत्या न शक्यं परित्यक्तुमित्यर्थः । न चाविधानेन तत्प्र-
षेधानुमानमित्याह । अधिकाराच्चेति । गार्हस्थ्योपदेशस्याधिकारात्तस्यैव
धानं नाश्रमान्तरस्य न त्वाश्रमान्तराभावात् । न हि व्याकरणं शब्दं व्यु-
ादयत्प्रमाणाद्यभावमाक्षिपति । अपि च मा भूत्प्रत्यक्षविधानं श्रुतौ सथा-
नापवर्गाभिधानानि चातुराश्रम्याभिधानानि च प्रत्यक्षाण्युपलभ्यन्ते वचनानि
न्यपूर्वत्वाद्विधानानि अपवर्गस्य ससाधनस्य चातुराश्रम्यस्य च भविष्य-
न्तीत्याह । ऋग्ब्राह्मणं चापवर्गाभिधाय्यभिधीयत इति । मृत्युमिति
त्यभावमित्यर्थः । परं कर्मभ्य इति । कर्मपरित्यागमपवर्गसाधनं सूच-
ति । अमृतत्वमिति चापवर्गो दर्शितः । सूचितं कर्मत्यागमपवर्गसाधनं
न्यन्तरेण विशदयति । न कर्मणा न प्रजयेति । परेण नाकमिति ।
कमित्यविद्यामुपलक्षयति । अविद्यातः परमित्यर्थः । निहितं गुहाया-
मिति लौकिकप्रमाणागोचरत्वं दर्शयति । तमसः परस्तादिति । अविद्या
मः तस्य परस्तात् । आदित्यवर्णमिति । नित्यप्रकाशमित्यर्थः । तद्-
भिस्वरप्रणिधानस्यापवर्गोपायत्वमुक्तम् । अथ उदाहृत्य ब्राह्मणमुदाहरति
थ ब्राह्मणानीति । यज्ञ इत्यादिना गृहस्थाश्रमो दर्शितः । तप एवेति
नप्रस्थाश्रमः । ब्रह्मचारीति ब्रह्मचर्याश्रमः एषामभ्युदयलक्षणं फल-
ाह । सर्व एवैत इति । चतुर्थाश्रममाह । ब्रह्मसंस्थ इति । तथाक्रतु-
रिति । क्रतुः संकल्पः । काममयमानो य आसीत् स एवाथकाममयमानो
भवति । अकाममयमानः कामं परिहरन् तत्परिहारविद्धो सोऽकामयंस्तस्य
ख्यानं निष्काम इति । आत्मकाम इति । कैवल्योपेतात्मकामः
प्राप्त्या आप्तकामो भवति । न तस्य प्राणा इति शाश्वतो भवतीत्यर्थः ।
मुपसंहरति तत्र यदुक्तमिति । अपरामपि चातुराश्रम्याभिधायिनीं

श्रुतिमाह । ये चत्वार इति । इतश्च फलार्थिन एव जरामर्यवाद इत्याह । फलार्थिनश्चेति । गृष्ट्वा सूत्रं पठति कथम् ।

समारोपणादात्मन्यप्रतिषेधः (सू. ६१) ॥ आत्मन्यग्नीनां समारोपणादृणानुबन्धेनापवर्गस्याप्रतिषेधः । तदनेन च्छलेन प्रत्यक्षविधानं प्रव्रज्याया अपि दर्शितम् । एषणाव्युत्थितस्य विपर्यस्तबुद्धेः अलमाभिरेषणाभिरनर्थहेतुभिरिति कृतबुद्धेः अत एव निवृत्ते फलार्थित्वे समारोपणमात्मन्यग्नीनां विधीयतइति । एवं ब्राह्मणानीति यदेषणाभ्यो व्युत्थितस्य प्रव्रज्याविधानं तदा तदभिधायीनि ब्राह्मणान्युपपन्नानीत्यर्थः ।

पात्रचयान्तानुपपत्तेश्च फलाभावः (सू. ६२) ॥ प्रमृते खलु यजमाने यज्ञपात्राणि यजमानस्य शरीरे यथावयवं निधायान्त्येष्टिः क्रियते । तत्र जरामर्ये कर्मण्यविशेषेण कल्प्यमाने सर्वस्य पात्रचयान्तानि कर्माणीति प्रसज्येत मरणपर्यन्तानि कर्माणीति प्रसज्येतेत्यर्थः । नन्विष्यतएव पात्रचयान्तत्वं कर्मणामित्यत आह । **तत्रैषणाव्युत्थानमिति** । तस्मान्नाविशेषेण कर्तुः प्रयोजकं फलं भवतीति । फलाभाव इत्यस्य सूत्रावयवस्याविशेषेण फलस्य कर्तृप्रयोजकत्वाभाव इत्यर्थः । तदनेनैषणाव्युत्थानश्रुतिविरोधो दर्शितः । तदेवं चातुराश्रम्यस्य श्रुतिरुक्ता । संप्रति स्मृत्यादयोऽपि चातुराश्रम्यस्योपदेशकाः सन्तीत्याह **चातुराश्रम्यविधानाच्चेति** । **चकृते तदप्रमाणमिति चेत्** । जगन्निर्मातुः परमकारुणिकस्य सर्वज्ञस्याप्तमस्य परमेश्वरस्यागमो भवतु प्रमाणमाप्तोक्तत्वात् । मनुव्यासादीनां त्वाप्तत्वानिश्चयात्कथं तत्प्रणीतानां प्रामाण्यनिश्चय इत्यर्थः । उत्तरं न प्रमाणेनेति । स्यादेतत् । भवतु वेदेनाभ्यनुज्ञानादितिहासपुराणप्रामाण्यं धर्मशास्त्राणां तु मन्वादिप्रणीतानां कुतः प्रामाण्यनिश्चय इत्यत आह । **अप्रामाण्ये चेति** । सर्वजनपरिग्रहात्तेषामपि प्रामाण्यमित्यर्थः । बुद्धादिस्मृतयस्तु वेदनिन्दिते म्लेच्छादिभिः परिगृहीता न त्वार्यैरिति न ताः प्रमाणं भवितुमर्हन्तीत्यर्थः । **द्रष्टृवक्तृसामान्याच्चाप्रामाण्यानुपपत्तिः** । यएव वेदस्य द्रष्टारो ऽनुष्ठातारश्च तदर्थस्य तएवेतिहासादीनां प्रवक्तारः प्राचेतसकृष्णद्वैपायन[illegible] प्रभृतयः । अपि च वैदिकानि कर्माणि स्मार्तामितिकर्तव्यताम[illegible] स्मार्तानि च वैदिकानि मन्वादीनीति सर्वमेतदप्रामाण्ये [illegible]

पद्यते । यद्यपि च मन्वादयो ऽपि धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यशालितया अनु-
प्युपदिशन्तीति संभवति तथा ऽपि वेदमूलकत्वमेवेतिहासपुराणादीनां
म् । तथा हि वेदो ऽखिलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम् । यः
त्कस्य चिद्धर्मो मनुना परिकीर्तितः । स सर्वो ऽभिहितो वेदे सर्वज्ञा-
यो हि सः इत्यादिभिः स्ववचनप्रपञ्चैरात्मा बोद्धा वेदरूपार्पितस्तैरिति ।
ायमितिहासादिगोचरो ऽर्थः कस्मात्प्रत्यक्षप्रतीतेन वेदेन नोच्यतइति
नभिधानादवगच्छामो नूनमयमनभिमतो वेदानां कर्तुरिति । निराकृतो
यं पुनर्निराक्रियते दःख्येथे विषयव्यवस्थानाच्चेत्यनेन । यदप्युक्तं क्लेशानु-
स्याविच्छेदादिति तद्दूषयति ।

सुषुप्तस्य स्वप्नादर्शने क्लेशाभावादपवर्गः (सू. ६३) ॥ तद्व्या-
सुषुप्तस्य खल्विति । लोकसिद्धतया सुषुप्तावस्थोदाहृता । महाप्रलया-
ायामपि क्लेशमुक्ता एवात्मानः केवलमसौ न लोकसिद्धेति नोदाहृता ।
ावांस्तु मुक्तावस्थायां विशेषः यदस्यां क्लेशवासना ऽपि नास्ति । सुषुप्ताव-
यां प्रलयावस्थायां च क्लेशविच्छेदे ऽपि तद्वासना ऽस्तीति । यदपि प्रवृ-
नुबन्धादिति तत्राह ॥

न प्रवृत्तिः प्रतिसंधानाय हीनक्लेशस्य (सू. ६४) ॥ देहिनः ।
ाचष्टे क्षीणेषु रागद्वेषमोहेषु सत्स्वपि न प्रवृत्तिः स्वप्रतिसंधानाय ।
ादितमिदमस्माभिर्यया दोषतुषावनद्धाः कर्मतन्दुला जन्माङ्कुराय कल्पन्ते
केवला इत्यर्थः । शङ्कते । कर्मवैफल्येति । वैफल्ये शास्त्रस्य कर्मणां
साधनताप्रतिपादकस्याप्रामाण्यप्रसङ्ग इति भावः । निराकरोति ।
कर्मविपाकेति । विपाकः फलं तस्य प्रतिसंवेदनं भोगः । पूर्वपक्षवाद्याह ।

न क्लेशसंततेः स्वाभाविकत्वात् (सू. ६५) ॥ सिद्धान्त्येकदेशी ब्रूते ।

प्रागु–त्वम् (सू. ६६) ॥ दध्यादेरुत्पत्तेः प्राक् क्षीरादिषु यो भाव-
स्यानित्यत्ववदिति योजना । अपरस्त्वेकदेशी भावमेव दृष्टान्तयतीत्याह ।

अणुश्यामतानित्यत्ववद्वा (सू. ६७) ॥ यदेतच्छ्यामं रूपं तद-
त्यागमः पार्थिवानां परमाणूनां श्यामतामनादिमाह अन्नपदेन मृदो
ाधानादिति भावः । अथ प्रथममेकदेशिनं दूषयति । सतः खल्विति ।

द्वितीयमेकदेशिनं दूषयति । अनादिरणुश्यामतेति हेत्वभावाच्च युक्तम् । अणुश्यामता कार्या पृथिवीरूपत्वात् । लोहितादिवदिति प्रत्युतानित्यताहेतुरस्ति । एकद्रव्यसमवेतलोहितादिरूपवैलक्षण्येन त्वस्याद्रव्यसमवेतत्वमपेक्षानादित्वाभिधानमिति नासमविरोधः । तदेवमेकदेशिनौ दूषयित्वा परमसमाधिमाह । अयं तु समाधिः ॥

न संकल्पनिमित्तत्वाच्च रागादीनाम् (सू. १८)॥ चकारमनुक्तसमुच्चयार्थं व्याचष्टे । कर्मनिमित्तत्वादितरेतरनिमित्तत्वाच्च । समुच्चयो ऽनुक्तस्येति शेषः । तत्र संकल्पनिमित्तत्वादिति विभजते । मिथ्यासंकल्पेभ्य इति । यद्यप्यनुभूतविषयप्रार्थना संकल्पः तथा ऽपि तस्य पूर्वभागो ऽनुभवो ग्राह्यः । प्रार्थनाया रागत्वात् । तेन मिथ्यानुभवः संकल्प इत्यर्थः । कन्वेकस्मान्मिथ्याज्ञानात्कुतः कार्यवैचित्र्यमित्यत आह । रञ्जनीयकोपनीयमोहनीयेभ्य इति । भव्यगेयादिषु पाठात्कर्त्तरि कृत्यः । मोहनीयः संकल्पो मिथ्याज्ञानसंस्कारः । कर्मनिमित्तत्वं रागादीनां विभजते । कर्म चेन । निकायेन जातिरुपलक्ष्यते । इतरेतरनिमित्तत्वं रागादीनामाह । इतरेतरेति । स्यादेतत् । भवन्त्वनित्याः क्लेशाः तथा ऽपि यदेषां विवर्त्तकं मिथ्याज्ञानं तस्य निवृत्तिहेतोरभावान्न एव क्लेशानुबन्धादपवर्गाभाव इत्यत आह । सर्वमिथ्यासंकल्पानामिति । चपि चानादिः क्लेशसंततिरित्ययुक्तम् । कुतः सर्वइमे आध्यात्मिका भावा इति । आत्मानमधिकृत्य प्रवर्त्तमानाः शरीरेन्द्रियादयो भवन्त्याध्यात्मिका इति । अथ यत्नादीनामपि निवृत्तिः हन्तानुत्पत्तिधर्मकाणामपि निवृत्तिप्रसङ्ग इत्यत आह । न चैवं सत्यनुत्पत्तिधर्मकं किं चिदिति । रागादीनामुत्पत्तिधर्मकाणामेव व्ययधर्मकत्वाभ्युपगमादित्यर्थः । ननु मा भूवन्मिथ्याज्ञाननिमित्ता रागादयो मिथ्याज्ञाननिवृत्तौ । ये पुनरमी कर्मनिमित्तास्तेषां कुतो निवृत्तिः न च कर्मनिवृत्तौ रागादिनिवृत्तिः रागादिमतः कर्मनिवृत्तेरभावात् । तस्मान्न मोक्ष इत्यत आह । कर्म च निकायनिर्वर्त्तकं तत्त्वज्ञानकृतान्मिथ्याज्ञानरूपसंकल्पविघातान्न रागाद्युत्पत्तिनिमित्तं भवति । सर्वरागादीनां मिथ्याज्ञानमेव निमित्तम् । कर्माणि तु निकायनियमेन रागादीन् प्रवर्त्तयन्तीति कर्मनिमित्तत्वमुक्तमिति भावः । ननु यथा [illegible]

सत्यपि कर्मणि मिथ्याज्ञाननिवृत्त्या निवर्तन्ते एवं सत्यपि कर्मणि मिथ्याज्ञाननिवृत्त्या फलमपि मा भूदित्यत आह । सुखदुःखसंविस्तिः फलं तु भवतीति । वार्तिकम् । यावज्जीवसंयोगे हि जरया इ वेत्यनर्थकमिति । मृत्युना वेत्यनेनैव गतार्थत्वादित्यनुक्ता भाष्योक्ता द्वितीया युक्तिरभिहिता वार्तिककृता । यस्मात्स्वयमशक्तस्येत्यनेन । यज्ञसाधनत्वादिति । यज्ञकर्तृत्वादित्यर्थः । एतदेव स्फुटयति । यस्माद्यजमानो यज्ञाङ्गं भवति । यथा ऽऽह भगवान् जैमिनिः पुरुषश्च कर्मार्थत्वादिति । संकल्पाद्यपेक्षं कर्म रागादिकारणमिति । यज्जातीयस्य जन्मनो यत्कर्म कारणं तज्जन्मोचितामेव मिथ्याज्ञानवासनामभिव्यनक्तीति तद्द्वारेण रागादीनां कारणं भवति । चोदयति । सुखादीनामिति । यथा मिथ्याज्ञानसहायं कर्म रागादिहेतुः एवं तत्सहायं फलहेतुरिति चरमदेहस्य तत्त्वज्ञानवतः सदपि कर्म फलकारणं न स्यादित्यर्थः । परिहरति । न निरपेक्षत्वादिति । कर्माशयप्रपञ्चमुच्छेत्तुममूढो ऽप्यसक्तो ऽप्यद्विष्टो ऽपि मूढ इव सक्त इव द्विष्ट इव तत्फलं भुङ्क्ते इति रागाद्यनपेक्षं कर्म स्वफलं जनयति तेनासौ फलोपभोगो न बन्धहेतुः मूढादीनां बन्धहेतुफलोपभोगः स चतादृशो रागादिसहायैः कर्मभिः क्रियते न रागादिनिरपेक्षैरित्यवदातम् ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्तिकतात्पर्यटीकायां चतुर्थाध्यायस्याद्यमाह्निकम् ॥

तदेवं संशयप्रमाणप्रमेयाणि परीक्षितानि । प्रयोजनादयो ऽपि यथ संशयस्तथैवमुत्तरोत्तरप्रसङ्ग इत्यतिदेशेन परीक्षिता इति षोडशापि प्रमाणादयः परीक्षिताः । तेषां तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमहेतुरित्युक्तम् । तथापि प्रमेयतत्त्वज्ञानं साक्षान्निःश्रेयसहेतुरितरेषां तु तत्त्वज्ञानाङ्गतयेत्युक्तम् । इदमिहेदानीं परीक्ष्यते किं प्रत्येकमात्मादीनां प्रमेयाणां तत्त्वज्ञानं निःश्रेयसाधिगमहेतुरुताहो कस्य चिदेषामेकदेशस्येति । तामिमां परीक्षामवतारयति भाष्यकारः । **किं नु खलु भो यावन्तो विषयाः प्रमेयाणि तावत्सु प्रत्येकमिति ।** प्रतिप्राणभृद्भेदं यावन्त आत्मानः यावन्ति चेन्द्रियाणि चेत्यर्थः । पार्श्वस्थः पूर्वपक्षिणं पृच्छति **कश्चात्र विशेषः ।** पूर्वपक्षिण उत्तरं **न तावदेकैकत्रेति ।** समुदायैकदेशाभ्यामनुपपत्तेः । प्रमाणादितत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इत्ययुक्तमिति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तमाह । **मिथ्याज्ञानं वै खलु मोह इति ।** वैशब्दः खलु पूर्वपक्षाक्षमायां खलुशब्दो हेत्वर्थे । अयुक्तः पूर्वपक्षो यस्मान्मिथ्याज्ञानं मोह इति । न तत्त्वज्ञानमज्ञाननिवृत्तिमात्रेण निःश्रेयसोपयोगि अपि तु संसारनिदानोच्छेदद्वारेण दृष्टेनैव न च तत्त्वाज्ञानं संसारहेतुरपि तु मिथ्याज्ञानम् । तदुच्छिन्दद्विरोधितया तत्त्वज्ञानमपवर्गहेतुरिति । भवत्वेतत्तथा ऽपि पूर्वपक्षस्य किमायातमित्यत आह । **तच्च मिथ्याज्ञानं यत्र विषये प्रवर्तमानमिति ।** स्वसंबन्धिनो ह्यात्मादयो विपर्ययेण परिच्छिन्नाः संसारहेतव इति तद्विषयमेव मिथ्याज्ञानमपनेयं नात्माद्यन्तरविषयं ज्ञानं तेन तच्च मिथ्याज्ञानं मा निवर्तिष्ट निवर्ततां वा स्वात्मादिदृष्टान्तेन न तु तस्य संसारनिवृत्तिं प्रत्युपयोगः । यस्य तूपयोगस्तच्च तत्त्वज्ञानं न दुष्करमिति । पृच्छति । **किं पुनस्तन्मिथ्याज्ञानं** सन्ति खलु वादिनां नानाविप्रतिपत्तयः । के चिदाहुः । विधूतविविधनामरूपप्रपञ्चोपप्लवविशुद्धचिदानन्द*घनाद्वैतब्रह्मसाक्षात्कारस्तत्त्वज्ञानमिति । अन्ये तु सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिम् । धर्मपुद्गलनैरात्म्यज्ञानमित्यपरे । शरीरेन्द्रियाद्यनित्यव्यतिरिक्तनित्यात्मदर्शनमिति वृद्धाः । तदेवं विप्रतिपत्तेः प्रश्नः । उत्तरम् । **अनात्मन्यात्मग्रहो ऽहमस्मीति मोहो ऽहङ्कारः ।** न तावदद्वैतानन्दघनात्मज्ञानं तत्त्वज्ञानम् । भेदस्य प्रत्यक्षसिद्धस्याद्यसति बाधके अ-

* प्रकाशानन्देति २ । ३ पु॰ पा॰ ।

तुमशक्यत्वात् । न च प्रकाशानन्दावात्मधर्मावात्मातिरिक्तावात्मस्वभावे। वेतुमर्हत: । सत्यं विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति श्रुतिरानन्दचैतन्ययोरभिप्राया । द्र एव च तद्गुणया कथं चित् सामानाधिकरण्यमुपपद्यते । अभेदे त्वानन्दज्ञानयोस्तत्पदयो: पर्यायतया सह प्रयोगानुपपत्ति: । न च प्रकृष्टप्रकाश: सविन्यच प्रकृष्टप्रकाशयोरभेदो ऽप्रकाशस्यापि प्रकर्षसंभवात् । अप्रकृष्टस्यापि सद्यादे: प्रकाशसंभवात् । तस्माद्यत्किं चिदेतत् । सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिस्तु सत्त्व व प्रकृतेरसंभवादयुक्ता सत्कार्यवादमूलत्वात्प्रधानसद्भावस्य तन्निराकरणेनैव राकरणम् । धर्मपुद्गलनैरात्म्ये तु क्षणभङ्गभङ्गे नित्यात्मसद्भावकथनेन निरा। तस्मात्सुष्ठूक्तमनात्मन्यात्मग्रहो ऽहमस्मीति मोहो ऽहंकार इति। अतएव सस्यैवमात्माशी: कृमेरपि मा न भूवं भूयासमिति । सो ऽयमीदृशो ऽभिनिवेश: रीरादीनामात्मत्वेनाध्यवस्यतो भवति नात्मतत्त्वविदुष: । स खल्वहिनिर्ल्वयनीमिवाहिस्ततो व्यतिरिक्तं शरीरादि पश्यन्न तत्र स्निह्यति स्नेहविरहान्न तप्यते अनुशोचतीति । अतत्त्वज्ञानवत: संसारं दर्शयित्वा तत्त्वज्ञानवत: संसारवृत्तिमाह । यस्तु दु:खमिति । तदेवमुक्तेन प्रकारेण मोहतत्त्वज्ञानयो: संसा· पवर्गहेतुभावो यस्मात्तस्मान्मोक्षमाणे: प्रेत्यभावफलदु:खानि च ज्ञेयानि व्यव· ापयतीत्यादिपूर्वोपसंहार: । आसेवमानस्याभ्यस्यतो भावयत इति। ायकथनं भावनादार्ढ्योपदर्शनार्थम् । अर्थगतिं परिशोध्याचार्यो सूत्रं पठति।

दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहङ्कारनिवृत्ति: (सू. १) ॥

शास्त्रार्थसंग्रहो ऽनूद्यते शास्त्रतात्पर्यसंग्रहो द्वितीयसूत्रेणानूद्यतयर्थ: । किं नु खलु भो इति भाष्यं तदनुपपन्नं यतो न विषयमात्रज्ञानमपवहेतुरपि तु प्रमेयतत्त्वज्ञानमित्यत आह वार्तिककार: । **तत्र विषयान्त**णामिति । यावन्तो विषया इति न विषयमात्राभिप्रायमपि तु प्रमेयाभिप्रामित्यर्थ: । सुगममन्यद्वार्तिकम् । शरीरादिष्वनात्मस्वात्मबुद्धिर्निवर्तयेत्युक्तं तत्र प्रथमं कस्मिन्नात्मबुद्धिर्निवर्तनीयेत्यपेक्षायामाह । **प्रसंख्या**नुपूर्व्या तु खलु । प्रसंख्यानं समाधिजं तत्त्वज्ञानं तच्च विषये सुकरमितत्रैव प्राथमिकस्य प्रथमं प्रयत्नो युक्त: । सूत्रम् ।

दोषनिमित्तं रूपादयो विषया: संकल्पकृता: (सू. २) ॥

व्याख्यानं संकल्पस्तेन विषयीकृता इत्यर्थ: । कामा: काम्या: अन्ये

खलु अवयविसंज्ञां निवर्तयन्तो ऽवयविनमेव प्रत्याचक्षते तान् प्रत्यवयवाह । अतः परं का विदिति । सूत्रम् ।

तन्निमित्तं त्ववयव्यभिमानः (सू. ३) ॥ निमित्तं दन्तान्वादि तद्विषिष्टा विषयाः संज्ञाः प्रियायाः कामुको दन्तोष्ठनासिकादीनवयवाननुभावयन् तस्यां सक्तो भवति । व्यज्यमानान्यवयविनो ऽवयवास्ते: सक्तोपलम्भात्तेषामनुव्यञ्जनं तत्सादृश्यं तेन तदारोपः । तथा च स्त्रैणानां व्यवहारः । दृष्टत्यानकविमलद्युतिरनन्नीलेक्षभूमहेभकर्टविभ्रमस्तनभरालसाङ्गी यदि । प्रिया न परिरभ्यते तुलितविद्रुमसंजीविनी सहेमहि कुतो ऽन्यथा त्रिपमवाचवाचव्यथाम् । मदनचरितमेनां गाहमानो जनो ऽयं जघनपुलिननाभीमण्डलावर्त्तरम्यम् । मुखनलिनवनायामुल्लसद्भूलतोर्मि विरचिरहुतागायायमुक्तां चकार । विवेकिनस्त्वशुभसंज्ञां भावयन्तः प्राहुः । मज्जामस्थामथ प्लीहां यकृतां यकृतामपि । पूर्णाः स्नायुषिरास्यूताः स्त्रियश्चर्मप्रसेविकाः । चलयो ऽप्यशुः । स्थानाद्बीजादुपष्टम्भान्निष्यन्दान्निधनादपि । कायमाधेयशौचत्वात्पण्डिता ह्यशुचिं विदुः । अशुभसंज्ञाभावनाप्रयोजनमाह । तामस्य भावयत इति । तत्किमिदानीमवयवानुव्यञ्जनसंज्ञयोर्विषयो नास्त्यशुभसंज्ञाविषय एव परमस्तीत्यत आह । सत्येव च द्विविधविषय इति । द्विविध एवासौ कामिनीलक्षणो विषयस्तथा ऽपि रागादिप्रहाणायैमवयवादिसंज्ञागोचरत्वं परित्यज्याशुभसंज्ञागोचरत्वमस्योपादीयते वैराग्योत्पादनार्थेत्यर्थः । अत्रैव दृष्टान्तमाह । यथा विषसंपृक्त इति । न हि विषमधुनी परमार्थतो न स्तः अपि तु वैराग्याय विषसंज्ञा तत्रोपादीयतऽत्यर्थः । तदेवं स्वमतेन प्रसंख्यानोपदेशमुक्त्वा पराभिमतप्रसंख्यानं निराकर्तुमुपन्यस्यति । अथेदानीमर्थं निराकरिष्यता विज्ञानवादिना ऽवयविनिराकरणमुपपाद्यते । अर्थविशेषे खल्ववयवानुव्यञ्जनसंज्ञे । तथाऽवयव्यभावात्कुतो ऽवयवानुव्यञ्जनसंज्ञे तन्निराकरणाय प्रथममवयवी निराक्रियते । पश्चात्परमाणुः ततश्च ज्ञानमात्रमर्थरहितं सिद्धं भवतीत्यभिप्रायः । संशयपूर्वकत्वादुपपादनस्य विचारस्य संशयं प्रथममाह ।

विद्याऽविद्याद्वैविध्यात्संशयः (सू. ४) ॥ उपलब्धिर्विद्या ... उपलब्धिश्चाविद्या सन्नोपलभ्यते यथा तडागे तोयम् । ...

मरुमरीचिकायामुदकम् । यत्तु नोपलभ्यते यथा चिरनिखातं भूमौ निध्यादि । यत्तु नोपलभ्यते यथा भूतले दृश्यमाने तत्तुल्योपलम्भनयोग्यो घटादिः । तदेवं विद्याऽविद्याद्वैविध्यादवयविनि संशयः । यद्यवयव्युपलभ्यते तथाऽपि संशयः अथ नोपलभ्यते तथाऽपि संशय इत्यर्थः । तत्र सिद्धान्ती वक्ष्यमाणमप्यवयविनिराकरणहेतुं निराकरिष्यामीत्याशयवानाह ।

तदसंशयः पूर्वहेतुप्रसिद्धत्वात् (सू. ५) ॥ अवयविनः । वार्त्तिककारस्तु स्वयं संशयं निराकरोति । न विद्याऽविद्याद्वैविध्यं संशयस्य कारणमिति । पूर्वपक्षवाद्याह वृत्त्यनुपपत्तेरिति । वृक्षस्तिष्ठति शाखादिषु शाखाद्यो वा वृक्ष इति लौकिकीं प्रतिपत्तिमनुरुध्यमानो विकल्पयति वार्त्तिककारः । अवयवा अवयविनीति । एकद्रव्यश्चावयवः प्राप्नोति । कुतः एकावयविवृत्तित्वात् । भवतु को दोष इत्यत आह । न चैकद्रव्यं द्रव्यमविनश्यदाधारमस्ति । कृतकस्य नित्यत्वप्रसङ्गादिति शेषः । अवयव्येकदेशेनेति । अवयविनो यएकदेशास्तेनावयवो ऽवयविनि वर्त्तत इत्यर्थः । न चास्यावयविनो ऽन्ये अवयवेषु एकदेशा अवयवाः सन्तीति एकैकावयवेनारभ्यतइति सततोत्पत्तिप्रसङ्गः । संयोगाय किल परमभाविने अवयवव्यापारस्तन्निमित्तानि चापेक्ष्यन्ते । एकद्रव्यस्योत्पत्तिं प्रति न संयोगापेक्षेति यावदवयवमवयव्युत्पद्येतेत्यवयव्यनवरुद्धो न कदाचिदवयवो दृश्येतेत्यर्थः । अवयव्यतिरेकेण वर्त्तमानो ऽवयव्युपलभ्येत न चास्याधारान्तरमुपलभ्यते दृश्यमानश्चावयवो नाधिकरणमस्येति भवतैव वादिना ऽभ्युपगतमित्यभिप्रायेणाह । नित्यश्च स्यात् । यस्तु मन्यते अवयवानां धर्ममात्रमवयवी न त्ववयवेभ्यो ऽत्यन्तं भिन्नो ऽभिन्नो वा भिन्नत्वे गवाश्ववद्धर्मधर्मिभावानुपपत्तेः । अभेदे ऽपि धर्मरूपवत्तदनुपपत्तेश्च । तस्मात्कथं चिद्भिन्नो ऽभिन्नश्च कथं चिद्धर्ममात्रमवयवानामवयवीति तं प्रत्याह ।

न चावयव्यवयवाः (सू. १०) ॥ न तावद्भेदाभेदौ परस्परामात्मानावेकत्र समवेत इत्युक्तम् । नाप्यात्यन्तिके ऽभेदे धर्मधर्मिभावः तस्माद्यथा ऽऽत्यन्तिकाभेदे ऽपि केषां चिदेव कार्यकारणभावः तथा केषां चिदेव धर्मधर्मिभाव इत्येषितव्यम् । तत्र च दूषणमित्यर्थः । अवयवी चैकदेशेनावयवे वर्त्तत इति अवयवसमूहमात्रमवयवी प्राप्नोतीति ।

अस्यायमर्थः । अवयवे हि वर्त्तमानो ऽवयवीत्युच्यते । अवयव्येकदेशास्त्ववयवेषु वर्त्तन्ते एकदेशा एव ह्यवयविनः । ते च नानेत्यवयवसमूहमात्रमवयवी प्राप्नोति । एकस्मिंश्चावयवे एकदेशो वर्त्तमानो ऽवयवीति न तावदवयवी क्वचिदवयवे वर्त्ततइति तदेकदेशानां तत्र तत्रावयवे वृत्तेः तावन्मात्रेण चावयविनो ग्रहणमिति यत्रैवास्यैकदेशो वर्त्तते तत्रैव ग्रहीतव्यः । तथा चैकस्मिन् तन्तौ पटैकदेशो वर्त्ततइति तन्तावेकस्मिन् पटो दृश्येतेत्यर्थः । सिद्धान्तवाद्याह ।

एकस्मिन् भेदाभावाद्भेदशब्दप्रयोगानुपपत्तेरप्रश्नः (सू. ११) ॥

अवयवान्तराभावे ऽप्यवृत्तेरहेतुः (सू. १२) ॥ एकदेशेन चावयवी न स्वावयवेषु वर्त्ततइत्यत्र प्रतिज्ञार्थे अवयवान्तराभावादित्यहेतुः । कस्माद् यद्यप्यवयवान्तरमवयविनो भवति तथाप्यवयवान्तरावयविनो ऽवयवान्तरेषु वर्त्तन्ते किमायातमवयविवृत्तेरिति । एक इत्यनेकत्र वर्त्ततइति प्रतिजानानः किं कार्त्स्न्येन किमेकदेशेनेति नानुयोक्तव्यः । कस्मात् उभयेन कार्त्स्न्येन एकदेशेन वा न त्वेकार्थसमवायिना एकस्यावयविनो व्याघातात् । एतदुपजीव्याह यद्यवयवी नैकदेशेन वर्त्तते न कार्त्स्न्येन अथ कथं वर्त्ततइति । शङ्कते रूपान्तरानिर्देशादिति चेत् । क्षोदहार्थं दृष्टान्तमाह । यथा अचित्रास्तन्तवः पटं चित्रमारभन्तइति । नैयायिकैः किलाचित्रैस्तन्तुभिश्चित्रः पट आरभ्यतइत्यभ्युपेयते । तच्चैतदयुक्तम् । न तावच्चित्रं रूपमेकं पटसमवेतं स्ववचनविरोधात् । नाना हि चित्रमुच्यते तत्कथमेकमिति । तेन यदुक्तं भवति नानेकमिति तदुक्तं भवति चित्रमेकमिति । यदाहुः चित्रं तदेकमिति चेदिदं चित्रतरं महदिति । न च नीलपीतादय एव बहवो ऽव्याप्यवृत्तयश्चित्रपदास्पदमिति सांप्रतम् । रूपादीनां व्याप्यवृत्तित्वात् । तेऽमी विवादाध्यासिता नीलपीतादयो व्यापनीया आश्रयवृत्तयो रूपजातीयत्वात् शुक्लपटगतरूपवदिति । उपपन्न उपहासो यथा अचित्रास्तन्तवः पटं चित्रमारभन्तइति । निराकरोति नोपलभ्यमानरूपाधारत्वात् । अवयविनो रूपं निर्देश्यतामिति ब्रुवाणेनेति । अवयवो ऽस्यास्तीत्यवयवी अवयवश्च [illegible] तद्वानवयवी कार्यमिति कार्यकारणभावाभ्युपगमः कुतो भवति । न च प्रत्यक्षसाधनं नाम किं चिदस्ति प्रमाणम् । तर्कस्तु भवेत् । न [illegible]

नेतिकर्तव्यता विना प्रमाणमर्थं साधयितुमर्हतीत्यर्थः । यदपि त्वयोपहासाभिप्रायेण पटरूपं चित्रं दृष्टान्तीकृतं तत्राभिप्रायस्तावत्तव यादृशस्तादृशो वा वचनानावदयं दृष्टान्तः प्रतिभाति । दृष्टान्तश्च वादिप्रतिवादिनोरविवादविषय इति तत्साधनं व्यर्थम् । तथा ऽप्युपेत्य चित्रवादं ब्रूमः त्वां प्रति चित्रं रूपं पटसंबन्धितया साधयामस्त्वदभिप्रायव्याप्रोपहासनिराकरणायेत्यर्थः । पटस्य चित्रं रूपमित्यनुभव एवाबाधितः प्रमाणमिति भावः । वादुः स्वाभिप्रायमुद्घाटयति । अनेकत्वप्रसङ्ग इति चेदिति । निराकरोति । न चित्रशब्दस्यैकानेकविषयत्वात् । यदि नानैव चित्रमुच्येत ततः स्याद्विरोधः किं त्वेकस्मिन्नपि चित्रपदं प्रयुज्यते । तस्मान्नैकत्वेनास्य विरोध इत्यर्थः । देशक आह नैकस्मिन्नदृष्टत्वात् । एकस्मिंश्चित्रग्राहिणो ऽनुभवस्यादृष्टत्वात् । पुरुषविवक्षाधीनप्रवृत्तयस्तु क्व नाम दुर्लभा इति भावः । परिहरति नाभ्युपेतहानेरिति । न तावदनेकपर्यायश्चित्रशब्दो ऽनेकं चित्रमित्यनेकपदेन सामानाधिकरण्यं प्रतिपत्तुमर्हति । पर्यायशब्दानां सह प्रयोगानुपपत्तेः दृश्यते तु प्रयोगो ऽनेकं चित्रमिति । तस्माद्यथा शुक्लानि नाना तथा चित्राणि नानेत्यभ्युपेतव्यम् । तथा चैकं शुक्लमनभ्युपगच्छतो यथा शुक्लनानात्वाभ्युपगमो हीयते एवमेवैकं चित्रमनभ्युपगच्छतश्चित्रनानात्वाभ्युपगमो हीयत इत्यर्थः । शङ्कान्तरमाह । अथानेकमचित्रमिति । निराकरोति । एवमपीति । शङ्कते । अथाचित्राणीति । परिहरति एवं न किं चिदिति । इष्यत एवास्माभिर्यथा ऽवयवसमवेतैः सितहरितलोहितादिभिरसमवायिकारणैरवयविनि चित्रं रूपमारभ्यत इति । देशयति पुटान्तर इति । पुटान्तरं पार्श्वान्तरम् परिहरति । भवतैवेदमुक्तमिति । को ऽपि गुण आरभत इति मत्वा शङ्कते । चित्रप्रत्ययस्तत्रेति । समाधत्ते । न प्रसक्त इति । ननु यच्चित्राचित्राभ्यामारब्धमवयविनो रूपं तदपि सितादिवन्निर्दिश्यतां न च शक्यं निर्देष्टुं तस्मान्नास्तीत्यत आह । एतावतेति । अनिर्वाच्यमप्यनुभूयमानमशक्यापह्नवम् । यथेक्षुक्षीरादीनां माधुर्यान्तरं महदित्यर्थः । न तावदवयवरूपादवयविनो ग्रहणं युक्तमिति । न द्रव्यान्तररूपेण द्रव्यान्तरे चाक्षुषत्वं दृष्टं न खलु पृथिव्यादिरूपेण वायुश्चाक्षुष इत्यर्थः । प्रकृतमुपसंहरति । तस्मादिति । अविकल्पितश्च अविचारिता

इत्यर्थः । सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति अत्र प्रत्यवस्थितः पूर्वपक्षी यद्येवमाहेति । केशसमूहे तैमिरिकोपलब्धिवत्तदुपलब्धेरित्यादिसूत्रभाष्यवार्त्तिकानि पूर्वपक्षसिद्धान्तयोरतिरोहितार्थानि । अपि चायं वृत्तिविकल्प आश्रयव्याघातादयुक्त इत्याह ।

अवयवावयविप्रसङ्गश्चैवमा प्रलयात् (सू. १५) ॥ अत्र चत्वारः पक्षाः संभवन्ति । यो ऽयमवयवेषु अवयविवृत्तिविकल्पानुपपत्त्या अवयविनो ऽभावप्रसङ्ग आपाद्यते स आ प्रलयाद्वा निवर्त्तेताऽऽ परमाणोर्वा न क्व चिदपि निवर्त्तते इति । तत्र प्रथमद्वितीयविकल्पाभिप्रायमिदं सूत्रम् । यद्येव वृत्तिविकल्पः स्थूले घटादाववयवेषु तदवयवेष्विति तदभावात्प्रलये व्यवतिष्ठेत । न च तदा प्रलयः सर्वोपाख्याविरहितो दर्शनविषयः संभवतीति दर्शनविषयाभावादनाश्रयो विकल्प आत्मानमेव न लभते । उपलक्षणं चैतदा प्रलयादिति । आ परमाणोरित्यपि द्रष्टव्यम् । परमाणूनामप्यतीन्द्रियत्वेन दर्शनविषयत्वाभावादनाश्रयता विकल्पस्य तदवस्थैव । तदिदमुक्तं निरवयवाद्वा परमाणुतो निवर्त्ततेति । अथापीति । अपि चेत्यर्थः । अपि च प्रलयमभ्युपेत्येदमुक्तमा प्रलयादिति । वस्तुतस्तु ।

न प्रलयो ऽणुसद्भावात् (सू. १६) ॥ निरवयवत्वे प्रमाणमाह । निरवयवत्वं तु परमाणोरिति । अथानन्त एवायमवयवावयविविभागः कस्मान्न भवतीत्यत आह ।

परं वा त्रुटेः (सू. १७) ॥ त्रुटिस्त्रसरेणुरित्यनर्थान्तरम् । जालसूर्यमरीचिस्थं त्रसरेणु रजः स्मृतम् । यदि त्रुटेः परं द्व्यणुके ऽवयवविभागो न व्यवतिष्ठते ततो ऽवयवविभागस्यानवस्थानाद् द्रव्याणामसंख्येयत्वात्त्रुटित्वनिवृत्तिः त्रुटिरपि सुमेरुणा तुल्यपरिमाणः स्यात् । न त्वनन्तावयवत्वे कश्चिद्विशेष इत्यर्थः । वार्त्तिकं यावद्वा प्रलयो ऽनिवृत्तिर्वेति । प्रलयपरमाणुपक्षे विकल्पनिवृत्तिर्नास्ति दर्शनविषयस्तु नास्तीत्यनाश्रयो विकल्पः । अनन्तावयवत्वे सर्वस्य विकल्पाघ्रातत्वे दर्शनविषयाभाव इत्यनाश्रयो विकल्प इत्यर्थः । संख्योदाहरणम् । इयन्तश्च ते परमाणवः संहतास्त्रुटित्वमापद्यन्त इति । सावयवत्वे तु परमाणुशब्दस्यार्थो वक्तव्यः । किमुक्तं भवति परमाणुरिति परमत्वविशिष्टो ह्यणुः परमाणुः यतः क्षोदीयो ना[illegible]

[प्र]सक्त् । तस्मादपि चेत् क्षोदीयो ऽन्यदस्ति नैव परमत्व विशिष्टो ऽणुरित्यर्थः । [त]स्य भिन्नपरिमाणाः परमाण्ववयवास्ततो न्यूनपरिमाणा इति यावत् । ततो [न] परमाणुः प्रतिषिध्यते परमाण्ववयवा एव परमाणवस्ते चानवयवत्वादकार्याः [त]था च परमाण्वारब्धं कार्ये परमाणुरिति कृत्वा आरोप्य वृत्तिविकल्पेन प्रतिषि-[ध्य]त इति । अथेदानीमानुपलम्भिकस्तस्य व्याख्यानं सर्वं नास्तीति मन्वान आह ।

आकाशव्यतिभेदात्तस्य परमाणोर्निरवयवस्यानुपपत्तिः । साव-[य]वत्वे तु वृत्तिविकल्पात्तदभाव इति शून्यतैव तत्त्वं भावानाम् । अनाश्रितो [ऽ]पि विकल्पो यथालोकप्रतीति कल्पनामात्रनिर्मितस्तात्त्विकीं शून्यतां गम-[य]ति । मिथ्याज्ञानानामपि तत्त्वावगमहेतुत्वदर्शनात् । यथा दूराद्वनस्पतौ [ह]स्तिप्रत्ययप्रवाहो वनस्पतितत्त्वप्रतिपत्तेर्हेतुः । यथा रेखागवयो वा गवय-[तत्त्व]प्रतिपत्तेरित्यादि बहूत्प्रेक्षितव्यमिति भावः । तदेतद्वार्त्तिककारो दूषयति । [आ]काशव्यतिभेदादनित्यः परमाणुरित्यभिदधानो व्यतिभेदार्थं [प्र]ष्टव्य इति । अन्तर्बहिरिति वचनं कार्यस्य कारणान्तरवचनमिति । [का]रणान्तरं कारणविशेषः तस्य वचनमित्यर्थः । उपेत्य परमाणोरवयवान्न [त]द्विभागस्याकार्यं कारणमिति आकाशव्यतिभेदादित्याकाशहेतुकं व्यतिभेदं [वि]भागमाह । न चाकाशं विभज्यमानयोर्द्रव्यान्तरयोर्विभागस्य कारण मपि तु [ध]र्मेत्यर्थः । सर्वतो व्यवहितस्य यस्य मध्ये अवयवा न सन्तीति [त]त्सुषिरमिति । सर्वतो ऽव्यवहितस्य निरन्तरस्यावयविनः स्वावयवद्वारेण । [ए]तदुक्तं भवति । यस्यावयवाः परितो निरन्तरमवस्थिता मध्ये च न सन्ति [त]त्सुषिरमिति । यन्मूर्तिमत्तेन सर्वेण संबध्यते । मूर्तिमता सर्वेण संबद्धत्वं [स]र्वगतत्वं वदतो वार्त्तिककारस्याजसंयोगस्याभ्युपगमः प्रौढिवादतयेति ल-[क्ष्य]ते । स्यादेतत् । आकाशं चेत्सर्वगतं ततो मूर्तिमतां द्रव्याणां तेन प्रति-[घ]ाद्गतेरावरणं व्यूहान्तरापादनं च अलोष्टस्येव मावादिना भवेन्न चास्ति [त]स्मान्न सर्वगतमित्यत आह ।

अव्यूहाविष्टम्भविभुत्वानि चाकाशधर्माः (सू. २२) ॥ यत एवाव्यू-[हा]विष्टम्भावत एवाप्रत्यूहं विभुत्वमस्येत्यर्थः । पुनः शून्यतावादी प्रत्यवतिष्ठते ।

मूर्त्तिमतां च संस्थानोपपत्तेरवयवसद्भावः (सू. २३) ॥

[अ]त्रार्थः सिद्धान्तं निवर्तयति । यद्यपि मूर्तिमतामिति संबन्धित्वमात्रेणोपात्तं

सूत्रे तथाऽपि हेतुपदतया वार्त्तिककारो व्याचष्टे । सावयवाः परमाणवो मूर्त्तिमत्त्वाद् घटादिवदिति । प्रयोगान्तरमाह संस्थानवत्त्वादिति । सूत्रान्तरमनुवृत्तिसहितं पठति ।

संयोगोपपत्तेश्च (सू. २४) ॥ इति । पौनरुक्त्यं देशयति । नन्विदमिति परिहरति । न चरितार्थमिति । मूर्त्तिर्नामाव्यापिनो द्रव्यस्य चतुर्विधं परिमाणमिति । परममहत्त्वपरमाणुत्वे परमसूक्ष्मत्वञ्च द्रव्ये व्यवतिष्ठते व्यापि तु गृहीत्वा परममहत्त्वपरमदीर्घत्वाभ्यामष्टविधं परिमाणं भवति । परममहत्त्वपरमदीर्घत्वे च सर्वगतव्यापिनी इति न मूर्त्तिः । असर्वगतद्रव्यपरिमाणं मूर्त्तिरिति चारमवचनात् । संस्थानं नाम प्रचयाख्यः संयोगो घटादिवृत्तिर्घटत्वादिजातिव्यक्तिहेतुरिति । संयोगः संयोगमात्रं न त्वप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिरिति । तस्मादपौनरुक्त्यम् । तदेतच्छून्यतामतमपाकरोति । यत्तावन्मूर्त्तिमत्त्वादिति । शून्यतावादी प्रलयान्तत्वाभिमानेनाह । अथ तावदिति । सिद्धान्त्याह अन्तो निरवयव इति । प्रलयान्तत्वमधस्तान्निराकृतमिति भावः । नन्वधस्तान्निराकरणान्मा भूत्प्रलयान्तो विभागो विभागान्तस्तु भविष्यति किं परमाणवन्ततायहेणेत्याशङ्कते । अथान्तो विभागः । निराकरोति । स न युक्त इति । नाश्रित गुणिनि गुणोऽस्तीत्यर्थः । एतावन्तश्च कल्पाः संभविनः । तत्र प्रथमे कल्पे अनेकान्तिकत्वव्याघातो द्वितीये विभागस्यानाधारत्वप्रसङ्गः तृतीये चुटेरमेयत्वप्रसङ्ग इत्याह । एतावचैतत् कल्पजातं स्यादिति । परमाण्वन्ततां विभागस्य ब्रुवन्निरवयवं मूर्त्तिमन्तं परमाणुं प्रतिपद्यत इति । अनन्तत्वे तु त्रुटेरमेयत्वप्रसङ्गो व्याघातः । प्रलयान्तत्वे च विभागस्यानाधारत्वप्रसङ्गो व्याघातः । अवयवशब्दस्यार्थः समानजातीयावयवं न केवलं तदारब्धमपि तु तदाश्रितम् । तन्त्वाद्यारब्धं पटादि द्रव्यं तन्त्वाद्याश्रितं च । नन्वेवमपि कुतः सावयवत्वमित्यत आह । अवयवस्तदाधारस्तस्य समानजातीयारब्धस्य कार्यद्रव्यस्याधारः तस्मात्सावयवत्वं कार्यविशेषः तस्मात्सावयवाः परमाणव इति ब्रुवता कार्यविशेषः परमाणुरित्युक्तं भवति । कार्यविशेषश्च परमाणुर्व्याहतम् । आनन्त्ये तु त्रुटेरमेयत्वप्रसङ्गात् । सा खल्वनवयवस्य [illegible] तस्य परमसूक्ष्मतया परमाणवाख्या तेन परमाणुरिति विमुक्तं [illegible]

अनवयवो ऽकार्यश्चेति। सावयव इति किमुक्तं भवति सावयवः कार्यश्चेति प्रतिज्ञापदयोर्व्याख्यानं इत्यर्थः। अथ मा भूत्त्रुटेरमेयत्वमित्येकपरमाणुपूर्वकत्वं परमाणोः प्रतिपद्यते। शेषमनिरोहितार्थम्। यदि द्वे द्रव्ये अधिकृत्याभिधीयतइति। मध्यस्य हि परमाणोरूपर्यधःपार्श्ववर्तिभिः परमाणुभिर्ये संयोगास्तत्र मध्यस्य पूर्वेण परमाणुना यः संयोगो नासौ मध्यपश्चिमपरमाण्वाश्रितः एवं मध्यमपरमाणुसंयोगो नैव मध्यमपूर्वपरमाण्वाश्रय इति। एवमन्यत्रापि द्रष्टव्यम्। षडपि भिन्नदेशा एवेति समानदेशत्वमसिद्धम्। अथ परमाणूनां संग्रन्थिनं परमाणुं मध्यमधिकृत्योच्यते तदाश्रिता हि संयोगाः षडपि भवन्तीति तत्राह। न किं चिद्बाध्यतइति। स्यादेतत्। संयोगसमानदेशत्वेन परमाणवो ऽपि संयुक्ताः समानदेशा इति पिण्डस्याणुमात्रत्वप्रसङ्ग इति परोक्तमनुवदति। यत्पुनरेतदिति। तद् दूषयति। तन्नेति। यच्च यत्समवेतं स तस्य देशो यथा रूपादीनां द्रव्यं न च परमाणवः क्व चित्समवयन्ति किं तु तत्संयोगाः। तेन देशवतां संयोगानामस्तु समानदेशता न तु परमाणूनामदेशत्वादित्यर्थः। देशयति। ननु कार्यकारणे इति। यथेह कुण्डे बदरमिति यथा बदरं कुण्डदेशं एवं तदवयवास्तदवयवाः। न च समवाय एव देशदेशित्वनिबन्धनमपि तु संयोगो ऽपि। न हीह कुण्डे बदरमिह पटे शुक्लत्वमिति वा आधार्याधारप्रत्ययो विशिष्यते। तस्माद्बहूनां द्रव्याणां समानदेशत्वदर्शनान्नासिद्धो दृष्टान्त इत्यर्थः। तद् दूषयति। एतदनभ्युपगमेन प्रत्युक्तम्। द्रव्याणामेकत्र समवायेन समानदेशतां व्यासेधामो न तु संयोगेन समवायेन हि समानदेशता स्थौल्यपरिपन्थिनी। यथा गन्धरसरूपस्पर्शाः समानदेशा न स्थौल्यमारभन्ते तत्कस्य हेतोः एषाममूर्तानां समानदेशसमवायात्। मूर्तास्तु स्पर्शवन्तः समवायेनासमानदेशाः परस्परसंयोगिनो यदि स्थौल्यमारभन्ते किं बाध्यते तस्मात्संयोगेन समानदेशता न प्रतिषिध्यते समवायेन तु प्रतिषिध्यते सा हि स्थौल्यविरोधिनीति सिद्धम्। अभ्युपेत्येवमुक्तं संयोगाः समानदेशा इति। परमार्थतस्तु कुण्डबदरसंयोगस्य कुण्डबदरे आश्रयः तदवयवकुण्डबदरसंयोगस्य कुण्डबदरावयवा इति सिद्धं संयोगानामपि भिन्नदेशत्वमित्याह। न च संयोगा अपीति। उपसंहरति। षण्णां समानदेशत्वादिति। वाक्यमिति। यत्पुनरुक्तं

दिग्देशभेदो यस्यास्ति तस्यैकत्वं न युक्तमिति । परमाणोः किल भवद-भिमतस्यैकस्य दिग्भागाः षट् न चैकस्य दिग्भागे भेदोऽस्तीति षडेव पर-माणवः । एतद् दूषयति क एवमाह दिग्देशभेदो यस्यास्तीति । स्वरूपे-णैका दिक् सर्वगता च नास्या भेदोऽस्तीत्यर्थः । यद्येकैव दिक् क्व तर्हि परमा-णावस्मादयं परमाणुः पूर्वोऽयं पश्चिम इत्यादयो बुद्धिव्यपदेशभेदा इत्यत आह । दिग्देशभेदास्तु दिशः संयोगा एकत्वेऽपि दिश आदित्योदय-देशप्रत्यासन्नदेशसंयुक्तो यः स इतरस्माद्विप्रकृष्टदेशसंयोगात्परमाणोः पूर्वः एवमादित्यास्तमयदेशप्रत्यासन्नदेशसंयुक्तो यः स इतरस्माद्विप्रकृष्टदेशसंयो-गात्परमाणोः पश्चिमः तौ च पूर्वपश्चिमौ परमाणू अपेक्ष्य यः सूर्योदया-स्तमयदेशविप्रकृष्टदेशसंयोगः स मध्यवर्ती । एवमेतयोर्यौ तिर्यग्देशसन्निधानेन मध्यस्य आर्जवेन व्यवस्थितौ पार्श्ववर्तिनौ तौ दक्षिणोत्तरौ परमाणू एवं मध्यंदिनवर्तिसूर्यसन्निकर्षविप्रकर्षावपेक्ष्य उपर्यधोभावो द्रष्टव्यः । संयुक्तसंयो-गाल्पत्वभूयस्त्वे च सन्निकर्षविप्रकर्षौ पूर्वसंख्यावच्छिन्नत्वं चाल्पत्वं परसंख्या-वच्छिन्नत्वं च भूयस्त्वम् । तस्मादेकस्यापि परमाणोः परमाण्वन्तरसंयोगा अव्याप्यवृत्तय एव भागाः । एवं दिशोऽप्येकस्या अपि संयोगा एव भागाः सो-ऽयं परमाणोः षट्केन युगपद्योगो मूर्तत्वमात्रप्रयुक्तो न सावयवत्वप्रयुक्त इति न सावयवत्वं गमयितुमर्हतीति । तेन यदुच्यते प्रपञ्चसाधनं परैः यन्निरंशं तन्न षट्केन संयुक्तं यथा विज्ञानं तथा च परमाणुरिति व्यापकविरुद्धोपलब्धि-रिति तन्निरस्तम् । मूर्तत्वप्रयुक्तत्वेन षट्कसंयोगस्य सावयवत्वेन व्याप्तेरसिद्धेः । छायातपयोगोऽपि परमाणोरेकसंयोगस्याव्याप्यवृत्तित्वेनोपपन्नः । नन्वनवस्था नोपपद्यत इत्युक्तं तत्कुत इत्यत आह भाष्यकारः । अनवस्थायां च [illegible]-धिकरणं द्रव्यावयवानामानन्त्यात् । क्रियावत्त्वादीनहेतून् सर्वथा [illegible] वार्तिककारो दूषयति । ये तु क्रियावत्त्वादिति । एतेनासिद्धत्वेन । न हि घटा-दिकमवयविनमनभ्युपगच्छतो घटादिरस्तीत्यर्थः । मतुपश्चार्थान्तरे दृष्ट-त्वाद्विरुद्ध इति । क्रियां परमाणोरर्थान्तरमनिच्छतो मतुप्प्रयोगो विरुद्ध इत्यर्थः । विज्ञानवाद्याह यदिदं भवान् बुद्धीरिति । यदि पटस्तन्तुभ्यो भिन्नो भवेत्तन्तुव्यतिरेकेण गौरिवाश्वाद्व्यतिरेकेणोपलभ्येत । न चोपलभ्यते तस्मा-त्पट इति मिथ्याबुद्धिरियम् । तन्तुरित्यपि मिथ्याबुद्धिरंशुभ्यो भेदेनानुपलम्भा-

त् । एवमंशुरित्यपि तदनेन क्रमेण परमाणुष्वपि बुद्ध्या विविच्यमानेषु याथात्म्यानुपलब्धेर्न बाह्यवस्तु स्थूलं वा क्षोदीयो वास्तीति सर्वा एव बुद्धयः स्वाकारमबाह्यं बाह्यतया आलम्बमाना मिथ्याभूता इति । ननु पटादयः सावयवा भवन्त्वेवं परमाणूनां त्वनवयवत्वाद् बुद्ध्या विवेचनाद्भावानां याथात्म्योपलब्धिरित्यत आह । **परमाणवो ऽपि भागशो विभज्यमानास्तावद्यावत्प्रलय** इति । भवन्तु परमाणवो ऽनवयवाः संयोगेभ्यस्तु तेभ्यो बुद्ध्या विविच्यमानस्य याथात्म्यमुपलभ्यत इति । तदेतद् दूषयति ।

व्याहतत्वादहेतुरिति । यस्य विविच्यमानस्य याथात्म्यानुपलब्धिस्तत्कुतश्चिद्विवेचनीयम् अवध्यभावे तदनुपपत्तेः । तथा च तेनावधिना क्व चिदवस्थातव्यम् । अनवस्थायां बुद्धेरमेयत्वप्रसङ्गादित्युक्तम् । तस्मात्परमाणुषु वा तत्संयोगेषु वा तेनावस्थातव्यम् । तथा च यतो विविच्यते भावः स एवास्यावधिर्याथात्म्येनोपलभ्यत इति बुद्ध्या विविच्यमानस्य सर्वभावानुपपत्त्या व्याघात इति सिद्धम् । दूषणान्तरमाह । **सर्वभावानुपपत्तिरिति** । प्रमाणस्यापि भावात् तद्गतत्वेन तदनुपपत्तौ सर्वभावानुपपत्तेरित्यर्थः ।

तदाश्रयत्वादपृथग्ग्रहणम् (सू॰ २८) ॥ अपृथग्ग्रहणादिति ब्रुवाणः प्रष्टव्यो जायते । किं विलक्षणव्यवहाराभावः उत भेदाभावः* उत तन्तुव्यतिरेकेण देशान्तरे ऽनुपलम्भ इति । न तावदाद्यः तन्तवो हि भिन्नाभबुद्धिवेद्याः पटस्तु अभिन्नाभबुद्धिवेद्य इति । नापि द्वितीयः । तन्तूनामंशुदेशत्वात् पटस्य तन्तुदेशत्वात् । तस्मात्तन्तुभ्यो ऽन्यत्रादर्शनमपृथग्ग्रहणं तच्च भेदे ऽपि तदाश्रितत्वेनोपपद्यमानं नाभेदं गमयितुमर्हतीत्यर्थः । भाष्यं **बुद्ध्या विवेचनात्तु भावानां पृथग्ग्रहणमतीन्द्रियेष्वणुषु** । यच्च खल्ववयवावयविनावैन्द्रियकौ तत्र पृथग्ग्रहणमविवेचकानामस्फुटतरमतीन्द्रियेभ्यो ऽणुभ्य आनुमानिकेभ्यः प्रत्यक्षदृश्यानां तदाश्रितानामवयविनां पृथग्ग्रहणमित्यतिस्फुटमित्यर्थः । संप्रत्यैन्द्रियके ऽप्यवयवे ऽवयविनो विविच्यमानस्य याथात्म्येन पृथग्ग्रहणमाह । **प्रमाणतश्चार्थप्रतिपत्तेरिति** । यदस्ति पटादिकमवयवि द्रव्यं यथा च स्वावयवसमवेतत्वेन गुणाधारतया च यन्नास्ति शशविषाणादि यथा च कार्यकारणभावेन तत्सर्वं प्रमाणत उपलब्ध्या सिध्यति ।

---

* विलक्षणबुद्धिवेद्यत्वाभाव उत देशाभाव इति २ । ३ पु॰ पा॰ ।

सुगमं भाष्यम् । यदुक्तं प्रमाणोपपत्त्यनुपपत्तिभ्यां न सर्वभावानुपपत्तिरिति । तत्र प्रत्यवतिष्ठते विज्ञानवादी ।

स्वप्नविषयाभिमानवदयं प्रमाणप्रमेयाभिमानः (सू. ३१)॥ न खलु वास्तवः प्रमाणप्रमेयभावः किं त्वनादिवासनानिबन्धनकल्पनाधीनः । यथा हि न स्वप्ने सन्ति विषया अथ च प्रतिभान्ति कल्पनामात्रेण तथा च सांवृतेनापरमार्थसता प्रमाणप्रमेयभावेन बाह्यार्थशून्यता विध्यति परमार्थसती प्रत्ययानां दृष्टा मिथ्याप्रत्ययानामपि तत्त्वप्रतिपत्तिहेतुतेत्यावेदितं पुरस्तादित्यर्थः । तद्व्याचष्टे वार्त्तिककारः । यथा न **स्वप्ने विषयाः सन्तीति** । ननु स्वप्नप्रत्ययानामसत्त्वेवंधर्मकत्वं ये पुनरमी जाग्रत्प्रत्ययाः स्तम्भ इति वा कुम्भ इति वा किमायातं तेषामत्यन्तवैलक्षण्यादित्यत आह । **मायागन्धर्वेति** । जाग्रत्प्रत्यया अप्येवंविधाः सहस्रशो दृश्यन्ते न चैते स्तम्भकुम्भादिप्रत्ययास्तेभ्यो विलक्षणा इत्यर्थः । तदेतद्दूषयति ।

हेत्वभावादसिद्धिः (सू. ३३)॥ तद्व्याचष्टे भाष्यकारः । **स्वप्नान्ते विषयाभिमानवदिति** । अन्तशब्दोऽवयववचनोऽप्यात्मत्वमात्रेणावस्थायां प्रयुक्तः । तेन स्वप्नावस्थायां जागरितावस्थायामित्यर्थः । एतदुक्तं भवति । स्वप्नज्ञानस्यायाथार्थ्यमिच्छता बाधकमन्तरेण तदनुपपत्तेर्जाग्रत्प्रत्ययोऽस्य बाधको वक्तव्यः न चासावसमीचीनस्तद्बाधितुमुत्सहत इति समीचीनत्वं जाग्रत्प्रत्ययस्याभ्युपगन्तव्यम् । तथा च जागरितान्ते विषयोपलब्धिवदित्यनुपपन्नम् । वार्त्तिकं **स्मृतिरिति चेत्** । प्रत्ययत्वमेव स्वप्नोदाहरणसहितं प्रमाणप्रमेयाभिमानमिथ्यात्वे हेतुरित्यर्थः । विपर्यये च सामर्थ्याभावादिति । पूर्वं प्रतिबुद्धेनेति विशेषणं विवक्षित्वोक्तम् । अधुना त्वनुपलब्धेरिति विवक्षित्वोच्यत इत्यपौनरुक्त्यम् । अत्र विज्ञानवादी स्वार्थे प्रमाणमाह । न **चिद्व्यतिरेकिणो विषयाः ग्राह्यत्वात् वेदनावदिति** । इदमपाकृतम् । विज्ञानस्य हि बाह्योऽर्थो ग्राह्यो भवन्निराकारसत्तामात्रेण वा भवेत् कारणत्वेन वा एकसामग्र्यधीनत्वेन वा ज्ञानफलाधारत्वेन वा । न तावत्सत्तामात्रेणान्यस्यान्यो विषयः सत्तायाः विषयान्तरेषु भावात्सर्वे ऽर्थाः सर्वविषया इति सर्वसर्वज्ञतापत्तिः । सत्तामात्रमपि विषयत्वव्यवस्थापकम् असतो ऽपि विषयत्वात् । अत

कारणत्वेन विषयभावः । अपि च चक्षुरादयो ऽपि विज्ञानस्य कारणमिति विषया रूपविज्ञानस्य प्रसज्येरन् वर्तमानावभासि च विज्ञानं न भवेत् । क्षणिकत्वेनोत्पादकस्यार्थस्य तस्योत्पाद्यविज्ञानसमये विनिपातात् । एकसामग्र्यधीनत्वेन तु विषयत्वे वर्तमानावभासितोपपद्यते । सा तु नोपपद्यते अस्तीरप्यतीतानागतयोर्ग्रहणे व्यापकत्वादतिव्यापकत्वाच्च इन्द्रियादिविषयस्यैकसामग्र्यधीनस्यालम्बनत्वप्रसङ्गात् । विज्ञानाहितफलाधार आलम्बनमिति चेत् किं पुनर्विज्ञानेनार्थे जन्यते प्राकट्यं न चेतदर्थधर्मो ऽपि सुखादिवत्सर्वपुरुषसाधारणम् । ज्ञानाहितस्यार्थधर्मस्यापि ज्ञानवन्तं प्रत्यसाधारणत्वदर्शनात् । यथा यस्यापेक्षाबुद्धिजनितं द्वित्वमर्थधर्मः सो ऽपेक्षाबुद्धिमन्तमेव पुरुषं प्रत्यसाधारण इति । तन्न अव्यापकत्वात् । सन्ति खल्वतीतानागतविषयाणि सहस्रशो विज्ञानानि शब्दानुमानजानि न चैतान्यर्थे फलमाधातुमुत्सहन्ते अर्थस्य तदानीमसंभवात् । न खल्वस्ति संभवो ऽसन्ननुत्पन्नरूपो धर्मी धर्मो ऽस्याविनश्यन् प्रत्युत्पन्नरूप इति । स्वकारणादात्मानात्मप्रकाशनशक्तियुक्तमुत्पद्यते ज्ञानं तादृशं येन कश्चिदेवास्य विषयो न सर्वमिति चेत् । हन्त भोः शक्तेः शक्यनिष्ठत्वात्किमस्य शक्यमिति वक्तव्यम् । अर्थ इति चेन्न । न तावद्यमस्य निर्वर्त्यः अर्थस्यैव ज्ञाननिर्वर्तकत्वात् । न चार्थाधारं फलमाधत्त इत्युक्तम् । न चासति शक्ये शक्तिसंभवः तस्मादनाकारं विज्ञानं बाह्यं गोचरयतीति मनोरथमात्रम् । अस्तु साकारमेव बाह्यगोचरम् । तथा हि नीलाद्याकारं ज्ञानं नीलादिगोचरम् । नीलमस्य स्वरूपं यतः । अथैवं वक्तव्यम् । किं सर्वात्मना सारूप्यभावाद् विषयभाव आहो कथंचित्सारूप्यभावात् । न तावदर्थस्य जडात्मनो ज्ञानेन प्रकाशात्मना सर्वथा सारूप्यं सारूप्ये ज्ञानमपि जडं भवेदिति ज्ञानत्वहानिः । एकदेशेन च सारूप्ये तत् क्व नाम नास्तीति सर्वं ज्ञानं सर्वं वेदयेत् । अपि च नीलज्ञानात्समनन्तरप्रत्ययादुत्पन्नं ज्ञानं न तथा नीलार्थसरूपं यथा नीलज्ञानसरूपमिति समनन्तरप्रत्ययगतत्सारूप्यादयं विषयः स्यान्न चैतदस्ति तस्मान्न सारूप्यसमुत्पत्ती अपि विषयलक्षणम् । सममस्य सारूप्यसमुत्पत्ती मनस्कारेन्द्रियादिभिस्तथा ऽपि यमध्यवस्यति सो ऽस्य विषयो ऽर्थं चाध्यवस्यतीति अर्थ एवास्य विषयो न मनस्कारादीति

चेत् । अथ को ऽयमध्यवसायः । न तावद्ग्रहणं न खलु द्वावाकारौ गृह्येते नीलमित्यनुभवो न तु नीले इति । स्वाकारस्य बाह्यसमारोपो ऽध्यवसाय इति चेत् । स किं गृह्यमाणे बाह्ये उतागृह्यमाणे । न तावद्गृह्यमाणे न हि नीलद्वयं प्रकाशत इत्युक्तम् । न चारोपविषयमगृहीत्वा ऽऽरोप्यमारोपयितुमर्हतीति । न ह्यननुभवन् पुरोवर्त्ति शुक्लभास्वरं रजतमारोपयति तच । अपि चागृह्यमाणे बाह्ये प्रवृत्तिनियमो न भवेत् । इतरेषामगृह्यमाणत्वेनाविशेषात्तेष्वपि प्रवृत्तिप्रसङ्गात् । न च साकारज्ञाननये बाह्यसद्भावे प्रमाणमस्ति अगृह्यमाणत्वात् । ननु नीलाद्याकारस्य कादाचित्कत्वमेव प्रमाणम् । तद्धि ऽपि यद्यस्मिन्सत्यपि कदा चिद्भवेत्तत्तदितरापेक्षम् । यथा सत्यपि सोपाने विच्छिन्नगमनरचनप्रतिभासाः प्रत्ययाः संतानान्तरापेक्षास्तथा च सत्यप्यालयसंताने षडपि प्रवृत्तिप्रत्यया इति स्वभावहेतुः वासनापरिपाकप्रत्ययकादाचित्कत्वात् कदा चिदुत्पाद इति चेत् । नन्वेकसंतानपतितानामालयज्ञानानां तत्तत्प्रवृत्तिविज्ञानजननशक्तिर्वासना तस्याश्च कार्यजननं प्रत्याभिमुख्यपरिपाकः तस्य च प्रत्ययः स्वसंतानवर्त्ती पूर्वक्षणो हेतुः संतानान्तरापेक्षानभ्युपगमात् । तथा च सर्वे आलयसंताने पतिताः परिपाकहेतवो न वा कश्चिदपि अविशेषात् । क्षणभेदाच्छक्तिभेदस्तस्य कादाचित्कत्वात्कार्यकादाचित्कत्वमिति चेत् । नन्वेकस्यैव नीलविज्ञानजननसामर्थ्यं शक्तिप्रबोधजननसामर्थ्यं च क्षणान्तरस्य तन्न स्यात् । सत्त्वे वा कथं क्षणभेदात्सामर्थ्यभेद इत्यालयसंतानवर्तिनः सर्वे समर्था इति समर्थहेतुसद्भावे कार्यक्षेपानुपपत्तिः । स्वसन्तानमात्राधीनत्वे तु निषेध्यस्य कादाचित्कत्वस्य विरुद्धं सदातनत्वं तस्योपलब्ध्या तु कादाचित्कत्वं निवर्तमानं हेत्वन्तरापेक्षत्वेन व्यवतिष्ठत इति प्रतिबन्धसिद्धिः । न च संतानान्तरनिमित्तानि प्रवृत्तिविज्ञानानि संतत्यधिकाराणामपि नित्यसन्निधानाद्विज्ञानानामदेशात्मकत्वेन दूरत्वानुपपत्तेर्व्यतिरेकस्यानभ्युपगमात् । नापि कालतो विप्रकर्षसंभवः अपूर्वसत्त्वप्रादुर्भावानभ्युपगमात् । तदिदमनुमानं सौत्रान्तिकानां बाह्याभ्युपगम इति तदयुक्तम् । स्वसंतानमात्रनिमित्तत्वे ऽपि नीलादिविज्ञानानां कादाचित्कत्वोपपत्तौ संदिग्धव्यतिरेकित्वेन हेतोरनैकान्तिकत्वात् । ननूक्तं न क्षणभेदः कार्यभेदहेतुरिति कल्पितस्य सन्तानस्य सर्वसामर्थ्यविरहिणो भेदः कार्यभेदहे-

तुरिति न तु परमार्थसतः क्षणस्य कार्यभेदहेतुत्वमिति को ऽन्यो भेदं तावद्वक्तुमर्हति । ननु यदि क्षणभेदः शक्तिभेदहेतुस्ततो भिन्नानां क्षणानां नैका शक्तिः स्यात् तथा चैकेन केन चिन्नीलज्ञाने जनिते तन्नीलज्ञानं क्षणान्तरान्न स्यात् । यदि भिन्नानां नैकं सामर्थ्यम् अथ बाह्यार्थवादिनो ऽपि कथं भिन्नानां नीलोत्पलसंतानानामेकनीलोत्पलाकारज्ञानधारासामर्थ्यम् । यदुच्यते अन्यदेव नीलविज्ञानं यन्नीलोत्पलसंतानान्तरात् । वयमपि ब्रूमहे अन्यदेव नीलविज्ञानं यत् क्षणान्तरादिति । तस्मात्कश्चिदेव तादृशः स्वलक्षणभेदो जायते यः कं चिदेव कार्यभेदं जनयति न कार्यान्तरमिति । तस्मात्स्वाकारस्यापि ज्ञानस्यार्थो न गोचरो न चागोचरः शक्यो ऽनुमातुमिति । न च प्रत्यक्षवदनुमानमप्यर्थगोचरं तस्मात्साधूक्तं वार्त्तिककृता न चित्तव्यतिरेकिणो विषयाः ग्राह्यत्वाद्वेदनावदिति । नीलादयो हि विषया उभयवादिसिद्धास्तेषां चित्तभेदाभेदयोर्विप्रतिपत्तिः । तत्रैषां चित्तव्यतिरेकः परैरभ्युपगतः प्रतिषिध्यते यावांश्च प्रतिषिध्यते सर्वो ऽनुपलब्धेरिति ग्राह्यत्वादित्ययं हेतुविरुद्धव्याप्तोपलब्धिः । प्रतिषेध्यश्चित्तव्यतिरेकस्तद्विरुद्धस्तदव्यतिरेकस्तेन व्याप्तं ग्राह्यत्वं तस्योपलब्धिरेव तन्निषेध्यस्यानुपलब्धिरिति । अत्र तावदेतद्वक्तव्यम् । ग्राह्यत्वस्याभेदेन व्याप्तौ सत्यां भेदं निवर्तयेद् न त्वभेदेनास्य व्याप्तिः । तथा हि यदेतन्नीलं स्थूलं विच्छिन्नमुपलभ्यते तस्यास्य विच्छेदः स्थौल्यं च न ज्ञानस्यात्मा नानादिग्देशव्यापिता हि स्थौल्यम् । न चैकमदिग्देशात्मकमनवयवि ज्ञानं नानादिग्देशव्यापि संभवति । यथा ऽऽह । तस्मान्नार्थेन विज्ञाने स्थूलाभासस्तदात्मनः । एकत्र प्रतिषिद्धत्वाद्बहुष्वपि न संभव इति । एवमर्थविच्छेदो ऽपि न ज्ञानात्मकः । तस्य तथात्वे परमार्थतो ऽर्थाद्विच्छिन्नं ज्ञानं स्यात् । तस्मादयमपि न ज्ञानमित्यसन्नभ्युपगन्तव्यः । न च सदसतोरेकत्वमित्यनात्मा ऽपि विज्ञाने प्रकाशत इत्यनिच्छता ऽपि स्वीकर्तव्यम् तथा च सदपि प्रकाशिष्यते । नन्वनात्मन्यर्थे ऽकिंचित्करं विज्ञानं कथमर्थप्रकाशकम् । अथाकिंचित्करं ज्ञानं स्थौल्ये कथमस्य प्रकाशकम् । स्वभावादिति चेद् अथाप्यसौ न दण्डवारितः । यद्धि यस्य स्वभावः तस्य नान्यापेक्षा यथा लिङ्गस्य स्वसाध्यसंबन्धे । स्वभावतस्त्वार्थस्य ज्ञानमिति न तदीयत्वे अन्यदपेक्षते । असंबद्धत्वात्कथं ज्ञान-

मर्थस्येति चेद् अथ संबन्ध एव संबन्धिनोः कथम् । संबन्धान्तरकल्पनाया-मनवस्था । तस्माद्यथा संबन्ध एव संबन्धान्तरमन्तरेण संबन्धिनोः एवं ज्ञान-मपि संबन्धान्तरमन्तरेणार्थस्येति समानम् । न चातिप्रसङ्गः । स्वकारणादुत्प-न्नस्य कस्य चिद्विज्ञानस्य कश्चिदेव विषयो नान्यः । न स्वभावाः पर्यनुयो-गमर्हन्ति एवं भवतैवं मा भवत एवं कस्मान्न भवतेति । अकिंचित्करस्य रूपविज्ञानस्य कथं रूपविषयतेति चेत् । किं रूपविज्ञानं प्रमाणं विवक्षित्वे-दमुच्यते आहो फलं विवक्षित्वा । यदि प्रमाणं ततो न तदकिंचित्करं तस्य हानोपादानोपेक्षाप्रसवहेतुत्वात् । अथ फलं तदयुक्तम् । क्व नाम फलं किंचित्करं न हि गतिजन्या नगरप्राप्तिश्चैत्रस्य चैत्रनगरसंयोगसमवायाय किं चित्करोति । एवमर्थविषयत्वाय स्वाभाविकाय न ज्ञानेन किं चिद्रूपं जनयितव्यम् । अर्थप्रतिबद्धत्वं ज्ञानस्यार्थविषयत्वं न हि ज्ञानमनुव्यवसा-यज्ञानेन निरूप्यमाणमर्थनिरूपणं विना शक्यं निरूपयितुमित्युक्तम् । कर्मण्यसमवेतं कथं कर्मेति चेद् अथ फलसमवायः कर्मण्यसमवेतः कथं कर्मणः । तत्पारतन्त्र्यादिति चेत् किमिदं पारतन्त्र्यं तन्निरूपणाधी-ननिरूपणत्वमिति चेत् तदिहापि समानमन्यत्राभिनिवेशात् । तस्मादभे-देन ग्राह्यस्याव्याप्यत्वाद्ग्राह्यत्वं विरुद्धव्याप्तं न भेदं निवर्तयितुमर्हतीति दूषणे स्थवीयसि सत्येव दूषणान्तरमाह वार्तिककारः । वेदना सुख-दुःखे चित्तं विज्ञानमिति । अभ्युपेत्याह यथाभिन्नविज्ञानं वेदना-न्तरमिति । यथा ऽङ्गुल्यग्रं न तेनैवाङ्गुल्यग्रेण स्पृश्यते एवं ज्ञानं न तेनैव ज्ञानेन ग्रहीतुं शक्यते । ननु न गृहीतिर्ग्राह्या न ह्यस्याः कर्मभावो विद्यते क्रियाफ-लशालितया कर्म भवति न चास्यामस्ति फलान्तरम् अपि तु स्वयमाविर्भूत-स्वभावा गृहीतिरपराधीनप्रकाशा ग्राह्येत्युच्यते । यदि चैषा स्वयं न प्रकाशेत नार्था अपि प्रकाशेरन् तत्प्रकाशाधीनप्रकाशा हि ते । तथा हि यद्यत्प्रका-शाधीनप्रकाशं तत्तस्मिन् प्रकाशमाने प्रकाशते यथा दण्डप्रकाशाधीनप्रकाशो दण्डिप्रकाशः ज्ञानप्रकाशाधीनप्रकाशश्च विषय इति स्वभावहेतुः । न च ज्ञानादन्यत्स्वसंवेदनं न दृष्टमित्येतावता स्वसंवेदनं विज्ञानं न [illegible] दर्शनादर्शनाभ्यां न हेतुर्गमको ऽपि तु स्वसाध्याविनाभावात् । [illegible] विपर्यये बाधकप्रमाणप्रवृत्त्या सिध्यतीति कृतं दृष्टान्तेनेत्यत आह । [illegible]

क्रिया चैकं भवतीति । इदमत्राकूतम् । किं पुनरिदमर्थानां संवित्प्रकाशा-
धीनप्रकाशत्वं नाम न हि संवित्प्रकाशेनार्थे प्रकाशान्तरं जन्यते । अपि च
लिङ्गप्रकाशाधीनप्रकाशो हि लिङ्गिप्रकाशः न च लिङ्गे प्रकाशमाने प्रकाशते किं
तु लिङ्गप्रकाशे विनष्टे । यद्युच्येत न ज्ञानादतिरिक्तो ऽर्थप्रकाशो ज्ञानप्रका-
शस्य किं तु ज्ञानमेव स्वसंवेदनमर्थस्य स्वात्मनश्चेति । एवं तर्हि
विमायातं न ह्यात्मैवात्मायत्तः । न च ज्ञानमेवात्मनः परस्य च प्रकाश
इति सिद्धम् । अन्यो हि ज्ञानप्रकाशो मानस ऐन्द्रियकश्चार्थप्रकाशः । न
च प्रमाणज्ञानप्रकाशाधीनो ऽर्थप्रकाशः किं तु प्रमाणज्ञानसत्ताधीनः फला-
धीनं तु न किं चिदित्यावेदितम् । तत्सिद्धमेतद्विवादाध्यासितं विज्ञानं
स्वप्रकाशाद्भिन्नं प्रकाशमानत्वात् । सत्त्वान्तरप्रकाशस्य सत्त्वान्तरप्रकाशवत् ।
तदनेनाभिसंधिनोक्तं न च कर्म च क्रिया चैकं भवतीति । एतेन
सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोरिति परास्तं वेदितव्यम् । अर्थज्ञानो-
पलम्भयोरेकोपलम्भतैव नास्ति कुतः पुनरस्य नियम इति । अथ यथा-
श्रुतः सहोपलम्भो हेतुरित्युच्यते ततो विरुद्धः अभेदे सहार्थासंभवात् । कृत-
प्रपञ्चश्चायमर्थो न्यायकणिकायामिह तु विस्तरभयान्न प्रपञ्चित इत्युपरम्यते ।
सो ऽपि दृष्टं विज्ञानभेदमनुयोक्तव्य इति । न संतानमात्रनिबन्धनो
विज्ञानभेदो भवितुमर्हति नीलपीतादिरूपः नापि संतानान्तराधिपत्यसन्निधा-
ननिबन्धनो विज्ञानानामदेशात्मकानां स्वरूपेण देशविप्रकर्षायोगात् । नापि
कालविप्रकर्षो ऽपूर्वसत्त्वप्रादुर्भावाभावादिति भावः । शङ्कते स्वप्नवद्विज्ञानभे-
दमिति । बाह्याभावे ऽप्याध्यात्मिको विज्ञानभेदहेतुरस्तीति भावः ।
निराकरोति सो ऽपीति । स्वप्नज्ञानमपि पारंपर्येण बाह्यनिबन्धनमित्यर्थः ।
अबाह्यनिमित्तकत्वं स्वप्नप्रत्ययस्याभ्युपेत्याह । अथ स्वप्नपक्षे ऽपीति ।
वर्गः पक्षः । न चैकं विज्ञानं चिन्तनीयमपरं चिन्तकमिति वाच्यम् । व्य-
तिरिक्तालम्बनत्वानभ्युपगमादिति भावः । अभ्युपेत्य त्वबाह्यनिमित्तत्वं
स्वप्नप्रत्ययानामेतदुक्तम् । बाह्यनिमित्तत्वमेव तु पारमार्थिक इत्याह । ये
चैते स्वप्नप्रत्यया इति । ममापीति । अपिशब्दः संभावनायां मम पक्षे
संभाव्यत एतत् यत्सर्व एव प्रत्यया मिथ्या भवन्तीत्यर्थः । सुगममितरत् ।
मिथ्या निद्रा । विषयमन्तरेण विज्ञानस्फुटता चावक्तव्येति सामान्यविशेष-

तद्गतां ग्रहणं स्फुटता सामान्यमात्रग्रहणमस्फुटता तन्नैतद्भवति विषये दुष्करं तदाकारोत्पत्तेरशक्यत्वादित्यर्थः । शङ्कते असत्यर्थे विज्ञानभेदो दृष्ट इति चेत् । स्वप्नमायागन्धर्वनगरमृगतृष्णादिविज्ञानेष्वनुवर्तमानेषु विषयेन्द्रियमनोदोषनिमित्तत्वमस्तु ये पुनरमी प्रेतानां सर्वेषामनुवृत्तिमन्तः पूयपूर्णनदीप्रत्यया न ते बाह्यविषया दोषवशाद्भवितुमर्हन्ति । दोषनिमित्तत्वाद्दृष्टानामनुवृत्तेरभावात् । अदुष्टेन्द्रियार्थसन्निकर्षजत्वे तु जलरुधिराकारविरोधात् । तस्मादनादिवासनावैचित्र्यलब्धजन्मतया ऽर्थनिरपेक्षा एव विचित्राकारा बुद्धय उदयन्ते व्ययन्ते चेति सांप्रतमिति शङ्कार्थः । न तत्र नवास्तीति स्वमतदार्ढ्येनोक्तम् । *न व्याघातादिति । अयमभिसंधिः । जलरुधिरयो रसवीर्यविपाकादिभेदात्तोयरसवीर्यपरिपाकादिदर्शनान्नद्यास्तोयपूर्णत्वे निश्चिते पूयपूर्णत्वनिश्चयः प्रेतानां मिथ्येति निश्चये तदनुवृत्तेर्दोषानुवृत्तिः कल्पनीया दोषश्च प्रेतशरीरनिर्वर्तकं कर्मैव । यथोक्तं तुल्यकर्मविपाकोत्पन्नाः प्रेता इति । कर्मणो वासना ऽन्यत्र फलमन्यत्र कल्पत इति । फलं पुष्पस्रगादि तद्यदि विज्ञानं तदा यत्र ज्ञानसन्ताने कर्मवासना तत्रैव पुष्पाद्याकारं विज्ञानं फलमिति सामानाधिकरण्यमुपपद्यते । पुष्पस्रगादौ त्वर्थरूपे फले वैयधिकरण्यं स्यात् तथा चातिप्रसङ्ग इति भावः । निराकरोति । तज्ञानभ्युपगमादिति । न पुष्पादि स्वरूपेण फलमपि तु तन्निमित्ता प्रीतिः । तस्या एव चेतनेन काम्यमानत्वात् तल्लक्षणत्वाच्च फलस्येति भावः । मुक्तकेनार्थं साधयित्वा प्रयोगानाह । मदीयाच्चित्तादिति । यदि चित्तमात्रं पक्षीक्रियेत तदा दृष्टान्तो नास्तीत्यत उक्तं मदीयाच्चित्तादिति । मदीयाहंकारानास्पदत्वे सतीति विशेषणान्न स्वचित्तेन व्यभिचारः । आरोपनिराकरणार्थत्वाच्च हेतूनां नासमर्थविशेष्यतेति । अपि च मिथ्योपलब्धीनां बाह्यानालम्बनत्वमास्थाय तत्त्वबुद्धीनां बाह्यानालम्बनत्वं साधनीयम् । तासां बाह्यानालम्बनत्वं साधकाधीनं साधकं चात्र समारोपितरजताद्यभिमानं निवर्तयति न तु पुरो ऽवस्थितमर्थसामान्यं शुक्लभास्वरम् । तस्मान्न बाधकानुरोधादपि मिथ्याज्ञानं बाह्यानालम्बनमिति स्वप्नवदिति दृष्टान्तः साध्यविकल इत्याह । एवं सति

* अतः पूर्वं निराकरोतीत्यधिकः पाठः २ पु० ।

मिथ्याज्ञानस्य प्रध्वानाश्रयत्वे मिथ्योपलब्धेर्विनाशस्तत्त्वज्ञानाद्बाधकात् स्वप्नविषयाभिमानप्रणाशवत् प्रतिषेधो न त्वर्थस्य सामान्यस्यापीति शेषः । शेषं भाष्ये । भाष्यं सुबोधम् । यस्तु माध्यमिको मिथ्याबुद्धिदृष्टान्तेन बाह्यापह्नवं कृत्वा तेनैव दृष्टान्तेन विज्ञानाभावं कृत्वा विचारासहत्वं तत्त्वं भावानां व्यवस्थापयां बभूव तं प्रत्याह ।

बुद्धेश्चैवं निमित्तसद्भावोपलम्भात् (सू. ३६) ॥ अर्थे हि निषिद्धे भवेदप्येतत् । तद्व्यवस्थापने तद्वदेवाप्रत्यूहं बुद्धिसद्भावो ऽपि सिध्यति । न चैवं वादिनः प्रमाणमस्त्यसता च प्रमाणेन विचारासहत्वं भावानां व्यवस्थापयन् श्लाघनीयप्रज्ञो देवानांप्रिय इति । न च कल्पनामात्रनिर्मित उपायस्तत्त्वज्ञानाय पर्याप्तः । न च वनस्पत्यादितत्त्वज्ञानस्य मिथ्याहस्तिज्ञाननिबन्धनमपि तु प्रणिहितमनस इन्द्रियार्थसन्निकर्षविशेषः । न चासौ मिथ्याज्ञानसमये आसीत् । न च मोहाभ्यासः समीचीनाय ज्ञानाय कल्पते स हि मोहमेव दृढयतीति सर्वमवदातम् । सो ऽयं माध्यमिको ऽनुभूयमानां मिथ्याबुद्धिं नापह्नोतुमर्हति । तथा च मिथ्याबुद्धिं प्रतिपद्यमानेन तस्या निमित्तं वक्तव्यमित्युक्तम् ।

तत्त्वप्रधानभेदाच्च मिथ्याबुद्धेर्द्वैविध्योपपत्तिः (सू. ३७) ॥ मिथ्याबुद्ध्या स्वनिमित्तं लक्ष्यते तेन मिथ्याज्ञाननिमित्तस्य द्वैविध्यमित्यर्थः । यच्च स्थाणौ पुरुष इति ज्ञानं भवति तत्र तत्त्वं स्थाणुरिति प्रधानं पुरुष इति यः पूर्वं पुरुषो ऽभूदित्यर्थः । एवं तावद्रूपबुद्धीः प्रतिपाद्य गन्धादिबुद्धीरपि प्रतिपादयति भाष्यकारः । गन्धादौ प्रमेयइति । उपसंहरति । तस्मादयुक्तमेतदिति । दोषनिमित्तानां तत्त्वज्ञानादहङ्कारनिवृत्तिरित्युक्तम् । अथ तत्त्वज्ञानं कथमुत्पद्यतइति । न तावदागमत उपपत्तितो वा तत्त्वज्ञानमहङ्कारनिवृत्तिं कर्तुमुत्सहते । दोषनिमित्तेषूत्पन्नज्ञानानामपि पूर्ववदहङ्कारदोषानुवृत्तेः । साक्षात्कारस्तूपायाभावादयुक्त इति । अस्योत्तरं सूत्रम् ।

समाधिविशेषाभ्यासात् (सू. ३८) ॥ समाधिपदं व्याचष्टे भाष्यकारः । स तु प्रत्याहृतस्येन्द्रियेभ्यो मनस इति । अनेन विक्षेपं निवर्तयति । इन्द्रियेभ्यः प्रतीपमाहृतस्य मनसः क्व चित् हृत्पुण्डरीकप्रदेशे आत्मनो

मिणोकमि धारणेन प्रयत्नेन धार्यमाणस्यात्मना संयोगो ऽयम् । स खलु
भा. सुप्तावस्थायामस्तीत्यत उक्तं तत्त्वबुभुत्साविशिष्ट इति । तदभ्यासश्च तद्विषयप्रयत्नोत्पादनेन:पुन्यं तस्मादादरनैरन्तर्यदीर्घकालविशिष्टात्तत्त्वबुद्धि-
„ रुत्पद्यते । एतदाक्षेपसूत्रमवतारयति । यदुक्तं सति हि तस्मिन्निति । इन्द्रियविषयैरपहृतमनसो न धारणा । तथा च तदभ्यासाभावान्न तत्त्वसाक्षात्कार इति सूत्रार्थः । समाधानसूत्रमवतारयति । अस्त्येतत्समाधिव्युत्थाननिमित्तमिति । सूत्रम् ।

पूर्वकृतफलानुबन्धात्तदुत्पत्तिः (सू. ४३) ॥ पूर्वकृतः समाधिः तस्य फलं संस्कारः तस्यानुबन्धः स्थेमा तस्मादिति सूत्रार्थः । तद्व्याचष्टे
„ भाष्यकारः । पूर्वकृत इति । प्रविविच्यते विविच्यते ऽनेनेति प्रविवेकः* प्रकृष्टः संस्कारः स त्वात्मधर्म इति । कस्मात्पुनरदृश्यमानः संस्कारः कल्प्यत इत्यत
„ आह । निष्फले हीति । प्रयत्नविशेषा हि विशरारवो बहवो ऽपि परस्परमसहभवन्तो न तत्त्वसाक्षात्काराय पर्याप्ता इति तज्जनिताः संस्काराः कल्प्यन्ते तेषां स्थेम्ना संभवति संभूयकारितेत्यर्थः । प्रचयकाष्ठा प्रचयावधिः यतः परमपरः प्रचयो नास्ति । तत्सहकारिशालितया* प्रकृष्टायां समाधिभावनायां समाधिप्रयत्नः समाधिभावना तस्यामित्यर्थः । पूर्वपक्षवाद्याह । यद्यर्थविशेषप्राबल्यादिति । स खल्वयमीदृशो बाह्यार्थस्य महिमा यत इन्द्रियाद्यनपेक्षादेवात्मनो बुद्धिर्जनयिष्यत इत्यभिमानः पूर्वपक्षिणः । सिद्धान्तसूत्रम् ।

न निष्पन्नावश्यंभावित्वात् (सू. ४४) ॥ व्याख्यातम् । न खलु तण्डुला अत्यन्तं फलीकृता अपि पिठरोदकदहनसंयोगप्रचयमन्तरेण पुलाका भवन्तीति भावः । किं समाधिविशेष एव तत्त्वज्ञानसाधनम् । मैवम् किं तु ।

तदर्थं यमनियमाभ्यामात्मसंस्कारो योगाच्चात्मविध्युपायैः (सू. ४६) ॥ समानमाश्रमिणां धर्मसाधनम् । अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्य-मपरिग्रह इति यमः । नियम इति । यस्याश्रमिणो ऽसाधारणो धर्मोपायः योग इति विषयेण योगशास्त्रं पातञ्जलं लक्षयति । योगाचारः [illegible]

* अत उत्तरं धर्मज्ञाश्च प्रविवेकश्चेति धर्मप्रविवेक इत्यधिकः पाठः पु॰ ख ।

प्रकारविशेषः एकत्रानवस्थानमित्यादि यतिधर्मोक्तम् । एते ऽपि तत्त्वज्ञान-
स्योत्पादक्रमेणापवर्गसाधनमित्यर्थः । ननु यद्येते तत्त्वज्ञानोत्पादक्रमेणाप-
र्गोपायः कृतं तर्ह्यान्वीक्षिक्येत्यत आह ।

ज्ञानग्रहणाभ्यासस्तद्विद्यैश्च सह संवादः (सू. ४७) ॥ तच्छा-
स्त्रे तदर्थमिति प्रकृतम् । आत्मविद्या ऽऽन्वीक्षिकी । अभ्यासः सततक्रिया
च प्रयत्न इत्यर्थः । प्रयोजनमाह **प्रज्ञापरिपाकार्थम्** । परिपाकस्तु संश-
यच्छेदनम् । किं देहाद्यतिरिक्त आत्मा उत नेति संशयः । तस्य च्छेदनं
ोकस्य तत्त्वज्ञानमात्मनि तदवरोधः । अध्यवसितं प्रमाणेन । तस्या- भा.
नुज्ञानं तर्केण । सब्रह्मचारी सहाध्यायी । गुरुशिष्यसहाध्यायिभ्यो ऽन्यः ।
स्तेषामनुशिष्टः शिष्टश्रेयोर्थिनः श्रेयसि मोक्षलक्षणे श्रद्धाः । तेषामपवर्गे श्रद्धा-
येत्वादस्ति तदुपायाभ्यासः प्राप्तव्यीय इत्यनुमीयते । तेन तेषामपि प्राप्त-
ीयसंस्कारवत्त्वात्प्रतिभोपासनीयेति । **अभ्युपेया***दभिमुखमुपेत्य आनीयात्
र्वादिभिः सहेत्यर्थः । **नीतार्थम्** गतार्थम् । तदनेन गुर्वादिभिर्वादं कृत्वा ,,
त्त्वनिर्णय उक्तः यदि च मन्येत **पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहः प्रतिकूलः परस्य** ,,
र्वादेस्तस्मान्न वादो ऽप्युचित इति । तत्रेदं सूत्रमुपतिष्ठते ।

प्रतिपक्षहीनमपि वा प्रयोजनार्थमर्थित्वे (सू. ४९) ॥ व्या-
ष्टे तमभ्युपेयादिति वर्तते । परतो गुर्वादेः प्रज्ञामुपादित्समानस्तत्त्वबुभुत्सा-
काशनेनात्मनः शरीरादिभ्यो भेदं बुभुत्सत इत्यभिदधानः स्वपक्षमनवस्था-
पन् स्वदर्शनं गुर्वादिकृताद्विचारात्पूर्वपक्षोच्छेदेन सिद्धान्तव्यवस्थापनलक्ष-
ात् स्वदर्शनं परिशोधयेत् । **अन्योन्यप्रत्यनीकानि च प्रावादुकानां** ,,
र्शनान्ययुक्तपरित्यागेन युक्तपरिग्रहणेन च परिशोधयेदिति संबध्यते ।
नु यत्र वादस्यैव दर्शयमीदृशी तत्त्वनिर्णये दत्तजलाञ्जली तर्हि जल्प-
तण्डे इत्यत आह । **स्वपक्षरागेण चैके न्यायमतिवर्तन्ते** । तत्र ।

**तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं जल्पवितण्डे बीजप्ररोहसंरक्ष-
ार्थं कण्टकशाखावरणवत्** (सू. ५०) ॥ इति सूत्रम् । तद् व्याचष्टे
नुत्पन्नतत्त्वज्ञानानामामिति । न केवलं तदर्थं घटमानानां जल्पवितण्डे
पि तु **विद्यानिर्वेदादिभिश्च परेणावज्ञायमानस्य** ।

* ४८ सूत्रावयवव्याख्यानम् ।

ताभ्यां विगृह्य कथनम् (सू. ५१ ॥ इति सूत्रम् । यस्तु स्वदर्शनविलसितमिथ्याज्ञानावलेपदुर्विदग्धतया यद्विद्यावैराग्याद्वा लाभपूजाख्यात्यर्थितया कुहेतुभिरीश्वराणां जनाधाराणां पुरतो वेदब्राह्मणपरलोकादिदूषणप्रवृत्तस्तं प्रति वादी समीचीनदूषणाप्रतिभया ऽपश्यन् जल्पवितण्डे अवतार्य विगृह्य जल्पवितण्डाभ्यां तत्त्वकथनं करोति विद्यापरिपालनाय । मा भूदीश्वराणां मतिविभ्रमेण तच्चरितमनुवर्तिनीनां प्रजानां धर्मविप्लव इति । इदमपि प्रयोजनं जल्पवितण्डयोः । न तु लाभख्यात्यादि दृष्टम् । न हि परहितप्रवृत्तः परमकारुणिको मुनिर्दृष्टार्थं परपांसुलोपायमुपदिशतीति । *शङ्कावार्तिकम् । व्यापकत्वादन्तःकरणस्येति । अस्य वक्ष्यमाणो ऽभिसंधिः । निराकरोति । नोत्कोत्तरत्वात् । सांख्यं दूषयद्भिरित्यर्थः । शङ्किता स्वाभिप्रायमुद्घाटयति । स्वाङ्गगतीच्छयेति । यावद्धस्तावच्छिन्ने चात्मप्रदेशे प्रयत्नो न जायते न तावत्तत्र कर्म न च तत्रात्ममनःसन्निकर्षं विना प्रयत्नः । न च मनस इन्द्रियसंयोगं विनेच्छाम् । न चाणुना मनसा इन्द्रियेण हस्तेन चापर्यायेण संभवः । तस्माद्व्यापक इति शङ्कार्थः । निराकरोति

न शरीरात्ममनःसंयोगयौगपद्यात् प्रयत्नदर्शनयोर्युगपदुत्पत्तेः ।

तत्रात्मशरीरसंबन्धात्स्वाङ्गमतिरिति । पाणिचालनेच्छापेक्षादात्ममनःसंयोगेन पाणिं चालयामीत्येवमाकारः प्रयत्नो जायते तत्र प्रयत्नवदात्ममनःसंयोगात्पाणौ क्रिया जायते । यद्यप्यात्मनः सर्वाङ्गे संयोगो न विशिष्यते तथाऽपीच्छाविशेषादुत्पन्नः प्रयत्नविशेषः पाणावेव कर्म करोति । नान्यत्र प्रयत्नवदात्मसंयोगाद्गुरुत्वः प्रेरणम् । यद्यपि चानयोः प्रयत्नयोर्न युगपदुत्पादः तथा ऽपि तदत्यन्तसौक्ष्म्यात्कालभेदो न लक्ष्यते । नन्वेकस्मिन्नात्मप्रदेशे आत्ममानसंयोगो वा प्रयत्नो वा कथं देशान्तरे असंयोगिन्यप्रयत्नवति कार्यमारभत इत्यत आह । न चात्मनः प्रदेशाः सन्तीति । परिशिष्टं वार्तिकं भाष्यव्याख्यया व्याख्यातम् ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्त्तिकतात्पर्य-
टीकायां चतुर्थोऽध्यायः समाप्तः ॥

---

* इदं वार्तिकम् ३८ सूत्रस्थं ततः प्रभृत्यध्यायसमाप्तिपर्यन्तं टीकाकृता भाष्यस्यैव व्याख्यातत्वादन्ते व्याख्यातम् ।

अथ प्रमाणादयः पदार्था उद्दिष्टा लक्षिताः परीक्षिताश्च तत्किमपरमवशिष्यते यदर्थं पञ्चमो ऽध्याय आरभ्यत इत्यत आह । साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानस्य विकल्पाज्जातिबहुत्वमिति भाष्यम् । तस्यार्थमाह वार्त्तिककारः । जातेः संक्षेपेणोक्ताया इत्यादि । यद्यपि जातिनिग्रहस्थानभेदा जातिनिग्रहस्थानसामान्यलक्षणानन्तरं प्रथमे ऽध्याये युक्ता लक्षयितुं तथा ऽप्येषां बहुत्वात्प्रमेयपरीक्षायां विलम्बो मा भूद् पर्येषिता चासौ शिष्यैः । संशयादिपरीक्षां तु विना प्रमेयपरीक्षा न शक्यते । तस्मान्मुनिः शिष्यानुरोधेन परीक्षां तावद्वर्णयां बभूव । तदनन्तरमवशिष्टं जातिनिग्रहस्थानविशेषलक्षणं वर्णयति । जल्पवितण्डापरीक्षानन्तरं प्रवृत्ता तदङ्गं च जातिनिग्रहस्थाने इत्यवान्तरसंगतिरस्तीति सर्वमवदातम् । विशेषोपयोगि सामान्यलक्षणमाह । तत्र जातिर्नामेति । प्रतिषेधबुद्ध्या प्रयुक्त इति शेषः । आद्यकारम्भमाक्षिपति । जातेः प्रयोगप्रतिषेधादिति । परिवर्जनं तु सामान्यज्ञानादपि भवन्न विशेषज्ञानमपेक्षत इति भावः । समाधत्ते नारम्भप्रयोजनस्योक्तत्वात् । एतदेव स्मारयति स्वयं च सुकरः प्रयोग इति । प्राश्निकैः कतमा जातिरित्युक्ते स्वयं च सुकरः प्रयोग इति । अथ वा सद्विद्याविद्विषा अधिक्षिप्ते तत्त्वे सहसा तन्निरासहेतावस्फुरति साक्षिणां पुरत एकान्तपराजयाद्वरं संदेहो ऽप्यस्तु कथं चित्परपराजयो वेति बुद्ध्या पांसुभिरिवावकिरन् जातिं प्रयुङ्क्ते । तेन हि लोके तत्त्वमवस्थापितं भवति । अन्यथा ऽपन्मार्गप्रवृत्तो लोकः स्यात् । न च नखचपेटादिभिर्विद्याविद्वेषिणो निराकरणे तदुत्थापितकुहेतुनिराकरणधीरस्ति लौकिकानाम् । तस्मान्न नखचपेटादय उपदेष्टव्याः शास्त्रकृतेत्यभिप्रायवानाह । साधुसाधननिराकरणार्थं चेति । अतत्त्वविषयत्वेन परमार्थतो ऽसाध्वपि साधनमहाय दूषणस्याप्रतिभासनात्साध्वित्युक्तम् । लाभपूजाख्यातिकामस्येत्यन्वाचये चकारः । प्रसिद्धं तावत्तत्त्वपरिपालनं प्रयोजनं तस्मिन्सत्येतदप्यन्वाचीयत इत्यर्थः । मतान्तरं निराकर्तुमुपन्यस्यति । असाधुसाधनेति । तत्त्वविषयमपि साधनमसाध्विति विदितवान् वादकाले चाप्रतिभया ऽसाधुत्वोपपादनं न स्फुरति । असाध्वेतदिति स्मरन्नेवासौ जातिं प्रयुङ्क्ते तदिदमुक्तमनभिज्ञतया साधनदोषस्येति । अथ वा जानन्नपि

जातिं प्रयुङ्क्ते तस्य साधनस्य दोषप्रदर्शनार्थं प्रसङ्गव्याजेन मदीयं तावद्दूषणाभासम् एवं त्वदीयमपि साधनाभासं यदि त्वत्साधनं सम्यक् तदा मदीयमपि सम्यक् स्यादिति प्रसङ्गः तद्व्याजेन साधनं दूषयतीत्यर्थः । तदेतत्परमतं दूषयति । एतच्चिवति । जात्यभिधाने हि पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगश्चेति द्वयं निग्रहस्थानं तस्माद्दुष्टेत्युक्तम् । अथ न बुध्यते तत्किमिति जातिं प्रयुञ्जीतेति । यो हि सभादर्शनमात्रात्पूर्वोऽभ्यस्तमपि विस्मरति तस्य कैव कथा अननुसंहितपूर्वजात्युद्भावनस्येति भावः । एतेन बुद्ध्वा ऽबुद्ध्वा वेति विकल्पासंभवेनानैकान्तिके साधने प्रयुक्ते पश्चानां साधर्म्यसमवैधर्म्यसमविकल्पसमसाध्यसमसंशयसमानां जातीनां प्रयोगः प्रत्युक्तः । पूर्वापरभाव इति । पूर्वस्य युक्तस्य साधनस्य युक्तमुत्तरम् । अपरस्यायुक्तस्य साधनस्यायुक्तमुत्तरमिति । ननु साधर्म्यसमादीत्युच्यते न च वस्तुतः साधर्म्यसमादीनां साम्यमस्ति स्थापनया तथा सत्यजातित्वप्रसङ्गादित्यत आह । समीकरणार्थं प्रयोग इति । आभिमानिकसाम्यं न वास्तवमित्यर्थः । साधर्म्यमेव समं यस्मिन् प्रयोगइति शेषः । तदिदमुक्तं समार्थः साधर्म्यसमार्थः समीकरणार्थः प्रयोगो द्रष्टव्य इति । एवं वैधर्म्यमेव समस्मिन्नपि विग्रहे स्वरूपेण साम्यमुक्त्वा विशेषहेत्वभावेन साम्यमाह विशेषहेत्वभावो वेति । ये त्वाहुः सर्वेष्वपदेशेषु सर्वासामेव जातीनां प्रयोग इति तान् प्रत्याह । सर्वापदेशव्याप्तिः सर्वजातिप्रयोगस्य । अपदेशो हेतुवचनम् । ये पुनः साधर्म्यसम इत्यादौ समशब्दस्तस्य साधनवादिजातिवादिनोस्तुल्यार्थत्वाद् यादृशो वादी तादृशः प्रतिवाद्यपि साधर्म्येण द्वौ समाविति मन्यन्ते तान्प्रत्याह न च वादिप्रतिवादिनोस्तुल्यता समार्थः प्रतिवादी जातिवादी विवक्षितः । प्रतिषेधाविति सूत्रपूरणेन पुल्लिङ्गं समर्थयते । अन्यथा जातेः प्रकृतत्वात्सामानाधिकरण्येन साधर्म्यवैधर्म्यसमे इति स्यात् । तद्धर्मविपर्ययोपपत्तेः कृते साध्यविपर्ययोपपत्त्यर्थमित्यर्थः । भाष्यं निदर्शनं क्रियावानात्मा द्रव्यस्य क्रियाहेतुगुणयोगादिति । अस्ति खल्वात्मनः क्रियाहेतुर्गुणः प्रयत्नो ऽदृष्टं वा लोष्टस्यापि क्रियाहेतुर्गुणः स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्यसंयोग इति । एवमुपसंहृते परः साधर्म्येणैव प्रत्यवतिष्ठते निष्क्रिय आत्मा विभुत्वादाकाशवदिति । अत्र च साधनमाभासमुत्तरं च न जातिः । विभु-

त्वस्याक्रियत्वेन स्वभावतः प्रतिबन्धात् । तेनैतदुपेत्य वार्तिककार उदाहरणान्तरमाह । यथा नित्यः शब्द उत्पत्तिधर्मकत्वाद् इदं तु सम्यक्साधनमुत्तरं त्वाभासमिति । साधर्म्योक्ते साधर्म्यसमः वैधर्म्योक्ते वैधर्म्यसमः । एवं साधर्म्योक्ते वैधर्म्यसमः वैधर्म्योक्ते साधर्म्यसम इति । कथं पुनरियं जातिः । अथ प्रकरणसमोद्भावनं सम्यगुत्तरमेव कस्मान्न भवतीत्यत आह । अनयोश्च साधर्म्यवैधर्म्यसमयोरुत्तरम् ।

गोत्वाद्गोसिद्धिवत्तत्सिद्धिः (सू. ३)॥ भवेदेवं यद्यन्वयव्यतिरेकमात्राद्धेतोर्गमकत्वं स्यात् ततो विशेषग्रहणाभावात्प्रकरणसमत्वं भवेत् । न त्वेवं भवति स्वाभाविकसंबन्धभाजो गमकत्वात् । स्वभावसंबद्धं च कृतकत्वमनित्यत्वेन न त्वमूर्तत्वस्य नित्यत्वेन स्वाभाविकः संबन्धः । बुद्धिकर्मादौ व्यभिचारात् । तस्माद्ग्रहमाणविशेषत्वान्न प्रकरणसमः । **यथा गोत्वाद्गौः सिध्यति** स्वाभाविकप्रतिबन्धात् । **न तु सास्नादिसंबन्धादिति** भाष्यं सास्नादीत्यतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । तेन व्यभिचारिणः शृङ्गादयो गृह्यन्ते । वार्तिकम् **एकस्यानन्वयादेकस्याव्यावृत्तेः ।** एकस्य सत्त्वस्यगवा ऽनन्वयाद् अश्वादौ व्यभिचारादनन्वयः । एकस्यैकशफत्वादेर्वैधर्म्यस्य गोष्वेवाव्यावृत्तेः महिषादावपि व्यावृत्तेरित्यर्थः ।

साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यसमाः (सू. ४)॥ उभयसाध्यत्वात्साध्यसमः । पञ्चानां जातीनां साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादित्यनेन पञ्चैव लक्षणानि सूचितानि । तानि च जातिसमाख्याभिर्मिथो विशिष्यन्ते । अनित्यः शब्दः कृतकत्वाद् घटवदित्युक्ते यद्येवं प्रतिवादी प्रसङ्गेन प्रत्यवतिष्ठते यदि घटसाधर्म्यात्कृतकत्वादनित्यः शब्दः तस्मादेव घटसाधर्म्याद्रूपादिमता ऽपि शब्देन भवितव्यम् । न चेद्रूपादिमान्स भूतथा ऽनित्यो ऽपि । न चास्ति विशेषहेतुः कृतकत्वादनित्येन भवितव्यं न पुना रूपादिमतेति । सो ऽयं साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पाद्वैचित्र्याद्धर्मोत्कर्षं प्रसञ्जयति स उत्कर्षसमः । एवं तदेव साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मवैचित्र्यमपकर्षेण विशिष्यमाणमपकर्षसमस्य लक्षणम् । साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मवैचित्र्यात्स्वरूपेण साध्यासाधनत्वप्रसङ्गजनने वर्ण्यावर्ण्यसमौ । साध्यदृष्टान्तधर्मविकल्पहेतु-

जातिं प्रयुङ्क्ते तस्य साधनस्य दोषप्रदर्शनार्थं प्रसङ्गव्याजेन मदीयं तावद्दूषणाभासम् एवं त्वदीयमपि साधनाभासं यदि त्वत्साधनं सम्यक् तदा मदीयमपि सम्यक् स्यादिति प्रसङ्गः तद्व्याजेन साधनं दूषयतीत्यर्थः । तदेतत्परमतं दूषयति । एतच्चेति । जात्यभिधाने हि पर्य्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगश्चेति द्वयं निग्रहस्थानं तस्माद्दुष्टेत्युक्तम् । अथ न बुध्यते तत्किमिति जातिं प्रयुञ्जीतेति । यो हि सभादर्शनमात्रात्पूर्वाभ्यस्तमपि विस्मरति तस्य कैव कथा अननुसंहितपूर्वजात्युद्भावनस्येति भावः । एतेन बुद्ध्वा ऽबुद्ध्वा वेति विकल्पासंभवेनानैकान्तिके साधने प्रयुक्ते पश्चानां साधर्म्यसमवैधर्म्यसमविकल्पसमसाध्यसमसंशयसमानां जातीनां प्रयोगः प्रत्युक्तः । पूर्वापरभाव इति । पूर्वस्य युक्तस्य साधनस्य युक्तमुत्तरम् । अपरस्यायुक्तस्य साधनस्यायुक्तमुत्तरमिति । ननु साधर्म्यसमादीत्युच्यते न च वस्तुतः साधर्म्यसमादीनां साम्यमस्ति स्थापनया तथा सत्यजातित्वप्रसङ्गादित्यत आह । समीकरणार्थं प्रयोग इति । आभिमानिकसाम्यं न वास्तवमित्यर्थः । साधर्म्यमेव समं यस्मिन् प्रयोगइति शेषः । तदिदमुक्तं समार्थः साधर्म्यसमार्थः समीकरणार्थः प्रयोगो द्रष्टव्य इति । एवं वैधर्म्यमेव सममित्यत्र विग्रहे स्वरूपेण साम्यमुक्त्वा विशेषहेत्वभावेन साम्यमाह विशेषहेत्वभावो वेति । ये त्वाहुः सर्वेष्वेवापदेशेषु सर्वासामेव जातीनां प्रयोग इति तान् प्रत्याह । सर्वापदेशव्याप्तिः सर्वजातिप्रयोगस्य । अपदेशो हेतुवचनम् । ये पुनः साधर्म्यसम इत्यादौ समशब्दस्तस्य साधनवादिजातिवादिनोस्तुल्यार्थत्वाद् यादृशो वादी तादृशः प्रतिवाद्यपि साधर्म्येण द्वौ समाविति मन्यन्ते तान्प्रत्याह न च वादिप्रतिवादिनोस्तुल्यता समार्थः प्रतिवादी जातिवादी विवक्षितः । प्रतिषेधाविति सूत्रपूरणेन पुल्लिङ्गं समर्थ्यते । अन्यथा जातेः प्रकृतत्वात्सामानाधिकरण्येन साधर्म्यवैधर्म्यसमे इति स्यात् । साध्यमेविपर्य्ययोपपत्तेः कृते साध्यविपर्य्ययोपपत्त्यर्थमित्यर्थः । भाष्यं निदर्शनं क्रियावानात्मा द्रव्यस्य क्रियाहेतुगुणयोगादिति । अस्ति खल्वात्मनः क्रियाहेतुर्गुणः प्रयत्नो ऽदृष्टं वा लोष्टस्यापि क्रियाहेतुर्गुणः स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्यसंयोग इति । एवमुपसंहृते परः साधर्म्येणैव प्रत्यवतिष्ठते निष्क्रिय आत्मा विभुत्वादाकाशवदिति । अत्र च साधनमाभासमुत्तरं च न जातिः । विभु-

क्रियाक्रियत्वेन स्वभावतः प्रतिबन्धात् । तेनैतदुपेक्ष्य वार्त्तिककार उदाहरणान्तरमाह । यथा नित्यः शब्द उत्पत्तिधर्मकत्वाद् इदं तु सम्यक्साधनमुत्तरं त्वाभासमिति । साधर्म्योक्ते साधर्म्यसमः वैधर्म्योक्ते वैधर्म्यसमः । एवं साधर्म्योक्ते वैधर्म्यसमः वैधर्म्योक्ते साधर्म्यसम इति । कथं पुनरियं जातिः । अथ प्रकरणसमोद्भावनं सम्यगुत्तरमेव कस्मान्न भवतीत्यत आह । अनयोश्च साधर्म्यवैधर्म्यसमयोरुत्तरम् ।

गोत्वाद्गोसिद्धिवत्तत्सिद्धिः (सू. ३) ॥ भवेदेवं यद्यन्वयव्यतिरेकमात्राद्धेतोर्गमकत्वं स्यात् ततो विशेषग्रहणाभावात्प्रकरणसमत्वं भवेत् । न त्वेवं भवति स्वाभाविकसंबन्धभाजो गमकत्वात् । स्वभावसंबद्धं च कृतकत्वमनित्यत्वेन न त्वमूर्तत्वस्य नित्यत्वेन स्वाभाविकः संबन्धः । बुद्धिकर्मादौ व्यभिचारात् । तस्माद्ग्रहणविशेषत्वान्न प्रकरणसमः । यथा गोत्वाद्गौः सिध्यति स्वाभाविकप्रतिबन्धात् । न तु सास्नादिसंबन्धादिति भाष्यं सास्नादीत्यतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । तेन व्यभिचारिणः शृङ्गादयो गृह्यन्ते । वार्त्तिकम् एकस्यानन्वयादेकस्याव्यावृत्तेः । एकस्य सत्त्वस्यगवा ऽनन्वयाद् अश्वादौ व्यभिचारादनन्वयः । एकस्यैकशफत्वादेर्वैधर्म्यस्य गोष्वेवाव्यावृतेः महिषादावपि व्यावृत्तेरित्यर्थः ।

साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादुभयसाध्यत्वाच्चोत्कर्षापकर्षवर्ण्यावर्ण्यविकल्पसाध्यसमाः (सू. ४) ॥ उभयसाध्यत्वात्साध्यसमः । पञ्चानां जातीनां साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पादित्यनेन पञ्चैव लक्षणानि सूचितानि । तानि च जातिसमाख्याभिर्मिथो विशिष्यन्ते । अनित्यः शब्दः कृतकत्वाद् घटवदित्युक्ते यद्येवं प्रतिवादी प्रसङ्गेन प्रत्यवतिष्ठते यदि घटसाधर्म्यात्कृतकत्वादनित्यः शब्दः तस्मादेव घटसाधर्म्याद्रूपादिमता ऽपि शब्देन भवितव्यम् । न चेद्रूपादिमान्मा भूत्तथा ऽनित्यो ऽपि । न चास्ति विशेषहेतुः कृतकत्वादनित्येन भवितव्यं न पुना रूपादिमतेति । सो ऽयं साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पाद्वैचित्र्याद्धर्मोत्कर्षं प्रसञ्जयति स उत्कर्षसमः । एवं तदेव साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मवैचित्र्यमपकर्षेण विधित्स्यमानमपकर्षसमस्य लक्षणम् । साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मवैचित्र्यात्स्वरूपेण साध्यासाधनत्वप्रसङ्गजनने वर्ण्यावर्ण्यसमो । साध्यदृष्टान्तधर्मविकल्पहेतु-

कार्य्यत्वनिबन्धनं तु हेत्वाद्यवयवयोगित्वप्रसञ्जनं साध्यसमः । अत एवोभयसाध्यत्वादिति साध्यत्वं हेतुमाह साध्यसमस्य सूत्रकारः । भाष्यकारो ऽपि हेत्वाद्यवयवसामर्थ्ययोगीति ब्रुवाणस्तत्प्रसञ्जनं साध्यसमं मन्यते । तदेतद्वार्त्तिककृदाह । घटो वा ऽनित्य इत्यत्र को हेतुरिति । न च यदि समाख्याभेदेन विशिष्यमाणं लक्षणपदं भिन्नार्थं तर्हि समाख्यापदान्येव लक्षणानि सन्तु कृतं लक्षणपदेनेति वाच्यम् । लक्षणपदसंहितानामेव तेषां लक्ष्यभेदप्रतिपादकत्वादिति । आसां त्रयाणां जातीनां प्रत्याख्यानम् ।

किंचित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः (सू. ५) ॥

यस्य धर्मिणः साध्यधर्मेण स्वाभाविकसंबन्धः साधको धर्म उपपद्यतउपपन्नो भवति स धर्मस्तस्य साध्यधर्मस्य साधनं साध्यधर्मिण्युपसंह्रियते । तथा च शब्देनेति उपनयपदेनेत्यर्थः । यत्पुनरेतद्विभागजाविभागजविकल्पवन्नित्यानित्यविकल्प इति तत्राह **यथोत्पत्तिधर्मकत्वमन्वयव्यतिरेकि नैवं विभागजत्वम्** । अयमर्थः विकल्पसममुत्तरं वदता हि यथा सत्युत्पत्तिमत्त्वे घटो न विभागजः शब्दस्तु विभागज इति व्यवस्थितो विकल्पः एवं सत्युत्पत्तिमत्त्वे सत्यपि विभागजत्वे शब्दो ऽपि नित्यो भविष्यति घटस्त्वनित्य इत्युक्तम् । तत्र तावदुत्पत्तिधर्मकत्वं यथा सत्यनित्यत्वे घटादौ दृष्टम् आकाशादिषु चासत्यनित्यत्वे न दृष्टं तेनानित्यत्वेन स्वभावप्रतिबन्धमवधारितं नैवमुत्पत्तिधर्मकत्वस्य विभागजत्वेनाविभागजत्वेन वा स्वाभाविकसंबन्धो गृहीतो येनोत्पत्तिमत्किं चिद्विभागजं किं चिदविभागजं न भवेत् । तस्माद्विकल्पसमं जात्युत्तरं वदता ऽतिनिर्बन्धेन विभागजत्वेन शब्दस्य नित्यत्वं वक्तव्यं तच्चेदमुपतिष्ठते **यथोत्पत्तिधर्मकत्वमन्वयव्यतिरेक्य**नित्यत्वं प्रति **नैवं विभागजत्वं** शब्दनित्यत्वं प्रत्यन्वयव्यतिरेकीति । तदसाधारणमित्यर्थः । असाधारण्यमाह । **न हि किं चिद्विभागाज्जायमानं नित्यमनित्यं वा दृष्टम्** । ननु विभागजो विभागो ऽनित्यो दृष्ट इत्यत आह । **यथोक्तविशेषणमिति** । कारणमात्रविभागपूर्वकः शब्दो विभागजस्तु विभागः कारणाकारणविभागपूर्वक इति सिद्धं कारणमात्रविभागपूर्वकत्वमसाधारणमित्यर्थः । एतासां जातीनां प्रत्याख्यानमुक्त्वा वर्ण्यावर्ण्यसाध्यसमानामपरं प्रत्याख्यानमाह ।

साध्यातिदेशाच्च दृष्टान्तोपपत्तेः (सू. ६) ॥ इति । तद्व्याचष्टे दृष्टान्तः साध्य इति ब्रुवतेति । चतुर्दशविधजातिवादिनामिह दूषणमुपन्यस्यति । यत्त्वत्रोक्तं जातीनां पौनरुक्त्यमिति । लक्षणभेदाभेदाभ्यां किल लक्ष्यभेदाभेदौ लक्षणं चेदमेकमिति न षड्जातयः तस्माद्विकल्पसमायामेवोत्कर्षसमादीनामन्तर्भाव इत्यर्थः । दूषयति । न पौनरुक्त्यं तत्तल्लक्ष्यपदसहितानि पञ्च लक्षणानि उभयसाध्यत्वाच्चेत्यनेन सह लक्षणानि षडिति । न केवलं लक्ष्यभेदात्प्रयोगभेददर्शनाच्च । शङ्कते यदि लक्ष्यभेदाज्जातिभेदस्तत आनन्त्यमिति चेत् । निराकरोति । नानवधारणादिति । न लक्ष्याणामवधारणमस्त्येषामानन्त्यात् । लक्षणोपग्रहेण चतुर्विंशतिर्जातय इत्यर्थः । लक्ष्याणां लक्षणाभेदे ऽपि भेदे निदर्शनमाह । तथा हि प्रकरणसमैकेति । सुगममितरत् । प्राप्त्यप्राप्तिसमाविति लक्ष्यपदम् । शेषं लक्षणम् । असत्साध्यते न तु सत् । प्राप्तं च सत् । असतः प्राप्त्यसंभवात् । तस्मान्न साध्यम् । अपि च येन यस्य प्राप्तिस्तेन तस्यैक्यमेव यथा गङ्गा सागरं प्राप्ता सागरेणाभिन्ना तद्वदेवाभिन्ने चेत्साध्यसाधने नास्ति साध्यसाधनभावः तस्य भेदाधिष्ठानत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् । अप्राप्तिसमस्तु स्फुट एवेति । ननु प्राप्त्यप्राप्तिसमयोर्मिलितयोः साधनप्रतिषेधस्यैकत्वात् कथं प्राप्त्यप्राप्तिसमौ भिन्नावित्यत आह । **अनयोर्भेदोपदेशो विवक्षात** इति । साधनप्रतिषेधस्यैकत्वे ऽपि प्राप्य वा ऽप्राप्यं वेति विकल्पभेदाद्भेदविवक्षेत्यर्थः । अभेदविवक्षायां त्वेकमेवोत्तरम् । यथा वृक्षाणां बहुत्वं विवक्षित्वा बहुवचनप्रयोगो वृक्षा इति । तद्बहुत्वसंख्याया एकत्वं विवक्षित्वैकवचनम् एकं वनमिति । उदाहरणेन साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानमिति जातिसामान्यलक्षणं मन्वानो दोषयति । **जातिलक्षणाभावादिति** । परिहरति । न **सूत्रार्थापरिज्ञानादिति** । सूत्रे नोदाहरणसाधर्म्यं विवक्षितमपि तु येन केन चित्साधर्म्यं विवक्षितम् । तच्च येन केन विद्यमानेनाव्याप्त्येन साधर्म्यम् । अप्राप्तेन वा हेतुना साधर्म्यमिति न सामान्यलक्षणायोग इति । प्रत्याख्यानम् ।

घटादिनिष्पत्तिदर्शनादिति । सूत्रं तद्व्याचष्टे मृत्प्राप्तानां दण्डादीनां न गङ्गासागरवद्विशेषः । मृदवयवाः पूर्वव्यूहपरित्यागेनेति ।

कथमर्थत्वनिबन्धनं तु हेत्वाद्यवयवयोगित्वप्रसञ्जनं साध्यसमः । यत एवोभयसाध्यत्वादिति साध्यत्वं हेतुमाह साध्यसमस्य सूत्रकारः । भाष्यकारो ऽपि हेत्वाद्यवयवसामर्थ्ययोगीनि सूत्रावयवत्वप्रसञ्जनं साध्यसमं मन्यते । तदेतद्वार्त्तिककृदाह । **घटो वा ऽनित्य इत्यत्र को हेतुरिति ।** न च यदि समाख्याभेदेन विशिष्यमाणं लक्षणपदं भिन्नार्थं तर्हि समाख्यापदान्येव लक्षणानि सन्तु कृतं लक्षणपदेनेति वाच्यम् । लक्षणपदसहितानामेव तेषां लक्ष्यभेदप्रतिपादकत्वादिति । षण्णां पक्षाणां जातीनां प्रत्याख्यानम् ।

किंचित्साधर्म्यादुपसंहारसिद्धेर्वैधर्म्यादप्रतिषेधः (सू. ५) ॥

यस्य धर्मस्य साध्यधर्मेण स्वाभाविकसंबन्धः साधको धर्म उपपद्यते उपपन्नो भवति स धर्मस्तस्य साध्यधर्मस्य साधनं साध्यधर्मिण्युपसंह्रियते । **तथा च शब्देनेति** उपनयपदेनेत्यर्थः । यत्पुनरेतद्विभागजाविभागजविकल्पवन्नित्यानित्यविकल्प इति तत्राह **यथोत्पत्तिधर्मकत्वमन्वयव्यतिरेकि नैवं विभागजत्वम् ।** अयमर्थः विकल्पसममुत्तरं वदता हि यथा सत्युत्पत्तिमत्त्वे घटो न विभागजः शब्दस्तु विभागज इति व्यवस्थितो विकल्पः एवं सत्युत्पत्तिमत्त्वे सत्यपि विभागजः शब्दो ऽपि नित्यो भविष्यति घटस्त्वनित्य इत्युक्तम् । तत्र तावदुत्पत्तिधर्मकत्वं यथा सत्यनित्यत्वे घटादौ दृष्टम् आकाशादिषु चासत्यनित्यत्वे न दृष्टं तेनानित्यत्वेन स्वभावप्रतिबन्धमवधारितं नैवमुत्पत्तिधर्मकत्वस्य विभागजत्वेनाविभागजत्वेन वा स्वाभाविकसंबन्धो गृहीतो येनोत्पत्तिमत्किं चिद्विभागजं किं चिदविभागजं न भवेत् । तस्माद्विकल्पसमं जात्युत्तरं वदता ऽतिनिर्बन्धेन विभागजत्वेन शब्दस्य नित्यत्वं वक्तव्यं तत्रेदमुपतिष्ठते **यथोत्पत्तिधर्मकत्वमन्वयव्यतिरेक्य**नित्यत्वं प्रति **नैवं विभागजत्वं** शब्दनित्यत्वं प्रत्यन्वयव्यतिरेकीति । तदसाधारणमित्यर्थः । असाधारण्यमाह । **न हि किं चिद्विभागाज्जायमानं नित्यमनित्यं वा दृष्टम् ।** ननु विभागजो विभागो ऽनित्यो दृष्ट इत्यत आह । **यथोक्तविशेषणमिति ।** कारणमात्रविभागपूर्वकः शब्दो विभागजस्तु विभागः कारणाकारणविभागपूर्वक इति सिद्धं कारणमात्रविभागपूर्वकत्वमसाधारणमित्यर्थः । षण्णां जातीनां प्रत्याख्यानमुक्त्वा वर्ण्यावर्ण्यसाध्यसमानामपरं प्रत्याख्यानमाह ।

साध्यातिदेशाच्च दृष्टान्तोपपत्तेः (सू. ६) ॥ इति । तद्व्याचष्टे दृष्टान्तः साध्य इति ब्रुवतेति । चतुर्दशविधजातिवादिनामिह दूषणमुपन्यस्यति । यस्त्वत्रोक्तं जातीनां पौनरुक्त्यमिति । लक्षणभेदाभेदाभ्यां किल लक्ष्यभेदाभेदौ लक्षणं चेदमेकमिति न षड्जातयः तस्माद्विकल्पसमायामेवोत्कर्षसमादीनामन्तर्भाव इत्यर्थः । दूषयति । न पौनरुक्त्यं तत्तल्लक्ष्यपदसहितानि षट् लक्षणानि उभयसाध्यत्वाच्चेत्यनेन सह लक्षणानि षडिति । न केवलं लक्ष्यभेदात्प्रयोगभेददर्शनाच्च । शङ्कते यदि लक्ष्यभेदाज्जातिभेदस्तत आनन्त्यमिति चेत् । निराकरोति । नानवधारणादिति । न लक्ष्याणामवधारणमस्त्येषामानन्त्यात् । लक्षणोपग्रहेण चतुर्विंशतिर्जातय इत्यर्थः । लक्ष्याणां लक्षणाभेदे ऽपि भेदे निदर्शनमाह । तथा हि प्रकरणसमैकेति । सुगममितरत् । प्राप्त्यप्राप्तिसमाविति लक्ष्यपदम् । शेषं लक्षणम् । असत्साध्यते न तु सत् । प्राप्तं च सत् । असतः प्राप्त्यसंभवात् । तस्मान्न साध्यम् । अपि च येन यस्य प्राप्तिस्तेन तस्यैक्यमेव यथा गङ्गा सागरं प्राप्ता सागरेणाभिन्ना तद्वदेवाभिन्ने चेत्साध्यसाधने नास्ति साध्यसाधनभावः तस्य भेदाधिष्ठानत्वादित्यपि द्रष्टव्यम् । अप्राप्तिसमस्तु स्फुट एवेति । ननु प्राप्त्यप्राप्तिसमयोर्मिलितयोः साधनप्रतिषेधस्यैकत्वात् कथं प्राप्त्यप्राप्तिसमौ भिन्नावित्यत आह । अनयोर्भेदोपदेशो विवक्षात इति । साधनप्रतिषेधस्यैकत्वे ऽपि प्राप्य वा ऽप्राप्य वेति विकल्पभेदाद्भेदविवक्षेत्यर्थः । अभेदविवक्षायां त्वेकमेवोत्तरम् । यथा वृक्षाणां बहुत्वं विवक्षित्वा बहुवचनप्रयोगो वृक्षा इति । तद्बहुत्वसंख्याया एकत्वं विवक्षित्वैकवचनम् एकं वनमिति । उदाहरणेन साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानमिति जातिसामान्यलक्षणं मन्वानो देशयति । जातिलक्षणाभावादिति । परिहरति । न सूत्रार्थापरिज्ञानादिति । सूत्रे नोदाहरणसाधर्म्यं विवक्षितमपि तु येन केन चित्साधर्म्यं विवक्षितम् । तच्च येन केन चिद्विद्यमानेनासाध्येन साधर्म्यम् । अप्राप्तेन वा हेतुना साधर्म्यमिति न सामान्यलक्षणायोग इति । प्रत्याख्यानम् ।

घटादिनिष्पत्तिदर्शनादिति । सूत्रं तद्व्याचष्टे मृत्प्राप्तानां दण्डादीनां न गङ्गासागरवदविशेषः । मृदवयवाः पूर्वव्यूहपरित्यागेनेति ।

साध्यं कर्म तच्च मृदवयवास्ते च पिण्डा एवेत्यव्यभिचारः । घटस्तु फलं न साध्य इति भावः । को ऽप्राप्यर्थ इति । अप्राप्तस्य साधकत्वे ऽतिप्रसङ्ग इति भावः । उत्तरं परस्परोपश्लेषमन्तरेण साधकत्वमिति । अन्यथा तूद्देशेनासौ प्राप्त एव । यदुद्देशेनाभिचारः श्येनादिना क्रियते तस्यैव प्रत्यवायो भवति नान्यस्येति नियमः । अत्रापि संयुक्तसंयोगादिः संबन्ध उपेयः । तस्यापि हेतुत्वं क्रियां प्रति दृष्टम् । यथा पङ्काख्यायां भुवि । सुगममन्यत् ।

दृष्टान्तस्य कारणानपदेशात्प्रत्यवस्थानाच्च प्रतिदृष्टान्तेन प्रसङ्गप्रतिदृष्टान्तसमौ सू. ९)॥ दृष्टान्तस्य कारणं प्रमाणं तस्यानपदेशात्प्रसङ्गसमः साध्यसमो हि दृष्टान्ते साध्यवद्धेत्वाद्यवयवं प्रसञ्जयति । पञ्चावयवप्रयोगसाध्यतां दृष्टान्तस्य गतस्यानित्यत्वस्य प्रसञ्जयतीत्यर्थः । प्रसङ्गसमस्तु दृष्टान्तगतस्यानित्यत्वस्य प्रमाणमात्रसाध्यतामित्यपौनरुक्त्यम् । भाष्यं साधनस्यापि । दृष्टान्तगतस्यानित्यत्वस्य साधनं प्रमाणं वाच्यमिति । वार्त्तिकं घट एव तावदनित्य इत्यत्र को हेतुरिति । अत्र किं प्रमाणमित्यर्थः । भाष्यं प्रतिदृष्टान्त उदाह्रियते । क्रियाहेतुगुणयुक्तमाकाशमक्रियं दृष्टं तस्मादनेन प्रतिदृष्टान्तेन कस्मात् क्रियाहेतुगुणयोगो निष्क्रियत्वमेव च साधयत्यात्मन इति शेषः । यदि पुनरियमनैकान्तिकदेशना स्यात् क्रियाहेतुगुणयुक्तस्याप्यक्रियत्वं दृष्टं यथा ऽऽकाशस्येति तद् यत्तत्सदुत्तरं स्यात् । न त्वेवमेतदिति जातिः । शङ्कते । काष्ठाकाशसंयोगस्येति । निराकरोति । न तत्समानोपपत्तेः । तत्समानधर्मणो धर्मिणः क्रियावत्त्वोपपत्तेः । यदि तथाभूत एवाकाशो कस्मान्न करोतीत्यत आह यस्त्वसाविति । यस्तु मन्यते कार्योत्पादैक्यव्यङ्ग्यमेव कारणं न दृष्टकार्यकरणसाधर्म्येण व्यङ्ग्यमपीति तस्य दूषणान्याह यदि चेति । यदि प्रज्ञापनार्थमुत्तरं नाभ्युपेतो दृष्टान्तः । तत्र लौकिकपरीक्षकाणां बुद्धिसाम्यादिति शेषः । स च कथमहेतुर्न स्यादिति । कथं हेतुः स्यादिति । अभ्युपगमादिति । मदीयस्य च दृष्टान्तस्याभ्युपगमान्न त्वदीयो दृष्टान्त इत्यर्थः । अथैवं प्रयुङ्क्ते यथा मदीयो न दृष्टान्तस्तथा त्वदीय इति तथापि व्याघातान्न दृष्टान्तो मदीयस्यादृष्टान्तत्वे साध्ये प्रतिदृष्टान्तेन हि तेन मदीयस्यादृष्टान्तता साध्या स चेन्न दृष्टान्तः मदीयस्यादृष्टान्तता साध्येति व्याहतमित्यर्थः ।

प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादनुत्पत्तिसमः (सू. १२) ॥ उदाहरणपुरःसरं भाष्यकारो व्याचष्टे अनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटवदित्युक्त इति । तदभावात्कारणाभावादनित्यत्वस्य कार्यस्याभावे नित्यत्वं प्राप्तम् । नित्यत्वानित्यत्वाभ्यां राश्यन्तराभावादिति । तस्य प्रत्याख्यानम् । ,

तथा भावादुत्पन्नस्य कारणोत्पत्तेर्न कारणप्रतिषेधः । सू. १३) ॥ नित्यत्वेन हि शब्दस्य धर्मेणानुत्पत्त्या प्रत्यवस्थेयम् । न चानुत्पन्नः शब्द इति नित्य इति चानुत्पत्तिधर्मक इति च संभवति । उत्पन्नस्तूत्पत्तिधर्मा च शब्दश्चानित्यश्चेति नानुत्पत्त्या शक्यं प्रत्यवस्थातुमित्यर्थः । कारणोपपत्तेरिति प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्य ज्ञापकस्योपपत्तेर्न कारणस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्य प्रतिषेध इत्यर्थः । यदुक्तं कारणाभावादनित्यत्वस्य कार्यस्याभावे नित्यत्वं प्राप्तमिति तत्राह वार्तिककारः । **ज्ञापकश्चायं हेतुर्न कारक इति** । कारको हि हेतुर्निवर्तमानः स्वकार्यं निवर्तयति न तु ज्ञापकस्तदभावे ऽपि भूमौ चिरनिखातानां निध्यादीनामनिवृत्तेरिति ततश्च विशेषणमनर्थकं प्रागुत्पत्तेरिति । प्रागसतो हि सत्तासंबन्ध उत्पत्तिः प्रागपि चेद्भावाभ्युपगतः प्रागिति विशेषणमनर्थकम् । उत्पत्तेरभावे सदैवानुत्पत्तिधर्मकत्वादित्यर्थः । अपरे तु प्रागुत्पत्तेः कारणाभावादित्युक्ते अर्थापत्तिसमैवेयं जातिरिति मत्वा ऽस्या उत्तरमाहुः यदेवमुच्यते प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्द इति तदर्थादप्रयत्नानन्तरीयकत्वे नित्यत्वमुक्तं भवतीत्यर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमैवेयं जातिरित्यभिमानः । एवं कृते तएवास्यां जातावुत्तरं ब्रुवते नायं नियम इति । तदेतत्परेषां मतं दूषयति । एतस्त्विति । शङ्कते । **जातिलक्षणाभावान्नेयं जातिरिति चेत्** । साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां प्रत्यवस्थानं जातिः न चानुत्पत्तिसमायाः साधर्म्यं वैधर्म्यं वा ऽस्ति केन चिदित्यर्थः । निराकरोति । **नानुत्पन्नैरहेतुभिः सारूप्यादिति** । यथा ऽनुत्पन्नास्तन्तवो न पटस्य कारणं तथा शब्दोत्पत्तेः प्रागनुत्पन्नं प्रयत्नानन्तरीयकत्वं नानित्यत्वस्य कारणमिति साधर्म्येण प्रत्यवस्थानमित्यस्ति सामान्यलक्षणमित्यर्थः । एतावता चार्थापत्तिसमाया अनुत्पत्तिसमातो भेदो दर्शितः इहानुत्पन्नैरहेतुभिः साम्येन कार्यप्रतिषेधात् । अर्थापत्तिसमायां वाक्यार्थविपरीतारोपेण प्रतिषेधादिति ।

सामान्यदृष्टान्तयोरैन्द्रियकत्वे समाने नित्यानित्यसाधर्म्यात्संशयसमः (सू. १४) ॥ दृष्टान्तः प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्य हेतोर्घट इति । यथा हि विशेषदर्शनं निश्चयस्य कारणमस्तीति निश्चयोत्पत्तिरेवं साधर्म्यदर्शनमात्रमस्ति संशयस्य कारणमिति संशयेनापि भवितव्यमित्यर्थः । सूत्रार्थंप्रयोजनमाक्षेपसमाधानाभ्यां स्फुटीकरोति । **संशयसमा साधर्म्यसमाया** इति । अस्य प्रत्याख्यानसूत्रम् ।

साधर्म्यात्संशये न संशयो वैधर्म्यादुभयथा वा संशयेऽत्यन्तसंशयप्रसङ्गो नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्याप्रतिषेधः (सू.१५)॥ न सामान्यदर्शनमात्रं संशयस्य कारणमपि तु विशेषादर्शनसहितं विशेषदर्शने तु तद्रहितं न कारणमिति सूत्रार्थः । **उभयथा चेति ।** साधर्म्यविशेषदर्शनाभ्यामित्यर्थः । **नित्यत्वानभ्युपगमाच्च सामान्यस्येति** नित्यं संशयकारणत्वानभ्युपगमात्साधर्म्यस्येत्यर्थः ।

उभयसाधर्म्यात्प्रक्रियासिद्धेः प्रकरणसमः । (सू. १६)॥ उपलक्षणं चेतद् उभयसाधर्म्यादिति । उभयवैधर्म्यादित्यपि द्रष्टव्यम् । एतद्व्याचष्टे भाष्यकारः । **उभयेन नित्येन चानित्येन चेति ।** द्वितीयस्य नित्यसाधर्म्यात्प्रतिपक्षं प्रवर्तयति नित्यः शब्दः श्रावणत्वाच्छब्दत्ववदिति । अथ द्वितीयसाधनप्रवृत्तौ प्रथमस्य साधनस्य किं भवतीत्यत आह । **एवं च सति प्रयत्नान्तरीयकत्वादिति ।** हेतुरनित्यसाधर्म्येणोच्यमानो न प्रकरणमतिवर्तते । मा ऽतिवर्तिष्ट प्रकरणं को दोष इत्यत आह । **प्रकरणानतिवृत्तेर्निर्णयानतिवर्त्तनम् ।** निर्णयानिष्पत्तिरित्यर्थः । एवमनित्यसाधनवादिनं प्रत्युत्तरं दर्शयित्वा नित्यसाधनवादिनं प्रत्याह । **समानं चेतन्नित्यसाधर्म्येणोच्यमान** इति । तदेवं साधर्म्येण प्रकरणसमद्वयं तथा वैधर्म्येण प्रकरणसमद्वयं नित्यानित्यसाधनवादिनावेव प्रत्याह । **समानं चैतदिति ।** उभयवैधर्म्यादिति । नित्याकाशवैधर्म्यात्कृतकत्वादनित्यघटवैधर्म्याच्चास्पर्शत्वादिति तदेवं प्रकरणसमचतुष्टयम् । पूर्वपक्ष*वादिनि **संशयसमासाधर्म्यसमाभ्यामिति ।** परिहरति **नोभयपक्षसाधर्म्यात्तद्भेदोपपत्तिरिति ।** प्रकरणसमे हि स्वपक्षनिश्चयेन मया वादिपक्षो दूषणीयमिति बुद्ध्या प्रवर्तते । साधर्म्यसमसंशयसमयोस्तु वादिपक्ष

* अत्र देश्येति २ । ३ पु० पा० ।

साम्यमापादनेन तद्दूषणं न तु प्रतिपक्षनिश्चयेनेति विशेषः । इह
तु साम्यमापादनं न साधनेन किं तु दूषणैरित्येतावता समार्थः प्रयोगः
सम इति बोद्धव्यम् । अस्य प्रत्याख्यानम् ।

प्रतिपक्षात्प्रकरणसिद्धेः प्रतिषेधानुपपत्तिः प्रतिपक्षोपपत्तेः ।
(सू. १७) ॥ द्वयोः साधनयोस्तदानीमगृह्यमाणविशेषयोः कोऽयमभि-
मानः प्रतिवादिनो यन्मया स्वपक्षसाधनेनैव वादिनः साधनं दूषणीयमिति ।
समानबलयोश्चेदयमात्मीयात्साधनात्स्वपक्षसिद्धिमिच्छति अतोऽनिच्छन्नपि
वादिनोऽपि साधनात्सिद्धिमभ्युपगमयितव्यः । अन्यथा स्वसाधनात्साध्यसिद्धि-
मुपजीव्य प्रतिपक्षसाधनं दूषयति न तु तस्मात्प्रतिपक्षसिद्धिमभ्युपगच्छतीति
व्युत्क्रमियं राजकुलस्थितिरिति । एवं व्यवस्थिते सूत्रभाष्ये योजयितव्ये । प्रति-
पक्षात्प्रतिपक्षसाधनात्प्रकरणस्य प्रक्रियमाणस्य साध्यस्येति यावत् । सिद्धेः समा-
नात् स्वसाधनात् प्रतिषेधस्य प्रतिवादिसाधनस्य स्वसाध्यसिद्धिद्वारेण परकीय-
साधनप्रतिषेधस्यानुपपत्तिः । कस्मात्प्रतिषेधानुपपत्तिरित्यत उक्तं प्रतिपक्षोपपत्तेः
फलतः परकीयसाधनस्य समानात्स्वसाधनात्प्रक्रियासिद्धिं स्वसाध्यसिद्धिं ब्रुव-
ता प्रतिपक्षात्प्रक्रियासिद्धिरुक्ता भवति प्रतिवादिना । नन्वेवं प्रकरणसमाद्द्वयो
हेत्वाभासो नोद्भावनीयः प्रतिवादिना जात्युत्तरप्रसङ्गादित्यत आह । तत्त्वा भा.
नवधारणाच्च प्रक्रियासिद्धिः । स्वसाध्यनिर्णयेन परसाध्यविघटनबुद्ध्या
प्रतिवादिना साधनं प्रयुज्यमानं प्रकरणसमजात्युत्तरं भवति । सत्प्रतिपक्षतया
वादिनः साधनमनिश्चायकं करोमीति बुद्ध्या प्रतिपक्षसाधनं प्रयुञ्जानो न
जातिवादी सदुत्तरवादित्वात् । सत्प्रतिपक्षताया हेतुदोषस्यानैकान्तिकादिव-
दुपपादित्वात् । तत्त्वानवधारणादित्यनेन प्रकरणसमोदाहरणं दर्शितम् ।
वार्त्तिकं **विरुद्धाव्यभिचार्येष उक्तोत्तर** इति । तुल्यबलयोरेकतरस्मात्स्व-
साध्यसिद्धिमभ्युपगच्छतो द्वयोरपि फलतो व्यभिचारः सिध्यति । न च विरुद्धा-
व्यभिचारी संभवति । अव्यभिचारो ह्यविनाभावः स च पञ्चरूपसंपन्निश्चयतू-
रूपसंपत्तिर्वा न विरुद्धाव्यभिचारिणि सा ऽस्तीत्यर्थः ।

त्रैकाल्यासिद्धेर्हेतोरहेतुसमः (सू. १८) ॥ सूत्रभाष्यवार्त्तिकानि
...सामान्यपरीक्षाव्याख्यानेन व्याख्यातानि ।

---

* त्रैकाल्यानुपपत्तेरिति २ । ३ पु॰ पाठः ।

अर्थापत्तितः प्रतिपक्षसिद्धेरर्थापत्तिसमः (सू. २१) ॥ उदाहरणपुरःसरं सूत्रं योजयति । अनित्यः शब्द इति । अनित्यसाधर्म्याद-नित्यं शब्दं ब्रुवाणो भवानन्तरं नित्यसाधर्म्यान्नित्यत्वं शब्दस्य ब्रूत-इत्यर्थः । न साधर्म्यसमादौ वाद्यभिप्रायवर्णनमित्यतो भेदः । अस्य प्रत्या-देशसूत्रम् ।

अनुक्तस्यार्थापत्तेः पक्षहानेरुपपत्तिरनुक्तत्वादनैकान्तिकत्वाच्चार्थापत्तेः (सू. २२) ॥ तद्व्याचष्टे अनुपपाद्य सामर्थ्यमिति । तदेव खल्वनुक्तं वचनाल्लभ्यते यत्कल्पनमन्तरेण वचनार्थो न घटते यथा पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्त इत्युक्ते रात्रौ भुङ्क्त इति । यथा वा यागेन स्वर्गं भावयेदित्युक्ते ऽन्तरा ऽपूर्वं कृत्वेति । वाक्यार्थोपपादने तस्य सामर्थ्यात् । न त्वव्यभिचारिणः साधर्म्यात्साध्ये साध्यमाने ऽर्थादुक्तं भवति व्यभिचारिणा ऽपि साधर्म्येण साधयितव्यमिति । तस्य वाक्यार्थोपपादने ऽसामर्थ्यात् । तदन्तरेण वाक्यार्थोपपत्तेः । यदि पुनरनुपलब्धसामर्थ्यमनुक्तमपि गम्येत ततस्त्वया नित्यत्वापादने शब्दस्योच्यमाने ऽनुच्यमानमनित्यत्वं प्रत्येतव्यम् । तथा च भवदभिमतस्य नित्यत्वस्य व्यावृत्तिः । तदिदमाह अनित्यपक्षस्यानुक्तस्य सिद्धावर्थादापन्नं नित्यपक्षस्य हानिरिति । विपर्ययेणापि प्रत्यवस्थानसंभवात् । अनैकान्तिकत्वमाह उभयपक्षसमा चेयमिति । व्यभिचाराच्चानैकान्तिकत्वमाह । न चेयं विपर्ययमात्रादिति । न हि भोजननिषेधादेवाभोजनविपरीतं सर्वत्र कल्पते । घनत्वं हि ग्राव्णः पतनानुकूलगुरुत्वातिशयसूचनार्थं न त्वितरेषां पतनं वारयति । वार्त्तिकं सुबोधम् ।

एकधर्मोपपत्तेरविशेषे सर्वाविशेषप्रसङ्गात्सद्भावोपपत्तेरविशेषसमः (सू. २३) ॥ यदि घटसाधर्म्यात्प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटेनाविशेषो ऽनित्यत्वाख्यः शब्दस्य सत्त्वात्साधर्म्यात्सर्वेषां सर्वाविशेषप्रसङ्गः । न त्वेवं यथा प्रयत्नानन्तरीयकत्वादपि साधर्म्यान्न शब्दघटयोरनित्यत्वमविशेष इति प्रतिषेधो ऽविशेषसमः । अविशेष इत्यस्य विवरणमुभयोरनित्यत्व-इति । देश्यं वार्त्तिकं साधर्म्यसमातो न भिद्यत इति । परिहारवार्त्तिकं नैकसमस्तेति । अस्य प्रत्यादेशसूत्रम् ।

क्वचित्तद्धर्मानुपपत्तेः क्वचिच्चोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः (सू. २४)॥
चित्साधर्म्ये प्रयत्नानन्तरीयकत्वादौ सति शब्दादेर्घटादिना सह तद्धर्मस्य
टधर्मस्यानित्यत्वस्योपपत्तेः क्व चित्साधर्म्ये शब्दस्य भावमात्रेण सह
न्वादौ भावमात्रधर्मस्यानुपपत्तेः प्रतिषेधाभाव इति योजना । एतदुक्तं
वति अविनाभावसंपन्नं साधर्म्यं गमकं न तु साधर्म्यमात्रमिति । सद्भावो
पत्तिनिमित्तमिति सद्भावव्यापकमित्यर्थः । अवान्तरे वैनाशिकः सत्ताव्या-
कमनित्यत्वं मन्वानो देशयति । अथ मतमनित्यत्वमेव धर्मान्तरमिति ।
नराकरोति । एवं खलु वै कल्प्यमान इति । पूर्वपक्षोत्तरपक्षनिर्वाह-
तृतीये प्रपञ्चितः । अपि च सन्तः के चन प्रमाणावधृतनित्यत्वाः यथा ऽऽका-
दिगात्मपरमाणवः के चित्प्रमाणविनिश्चितानित्यभावा यथा घटादयः तस्मा-
त्त्वमनैकान्तिकत्वादसाधकमित्याह सतश्च नित्यानित्यभावादिति ।
पि च यत्प्रतिषेधाय प्रसङ्गसाधनं प्रतिषेध्यं साधयति । न तु निषेधती-
याह सर्वभावानां सद्भावोपपत्तेरिति । वार्तिकं क्व चित्साधर्म्यमु-
लभ्यत इति । व्याप्यतयेति शेषः । अथ शब्दवर्जमुच्यत इति तत्राह व्यर्थं-
ा सर्वभावग्रहणम् । उक्तश्च विशेषो ऽन्वयव्यतिरेकसंपन्नो हेतुरिति
यत्नानन्तरीयकत्वं न तूत्तरः सद्भावोपपत्तेरित्यन्वयव्यतिरेकसंपन्न इति ।

उभयकारणोपपत्तेरुपपत्तिसमः (सू. २५)॥ यद्यनित्यत्वकारणं
यत्नानन्तरीयकत्वमुपपद्यते तदस्ति शब्दस्येत्यनित्यः शब्द इति । प्रकर-
समायां जातौ पक्षप्रतिपक्षसाधनयोः समानबलत्वे ऽपि प्रतिवादी स्वसा-
नात्स्वपक्षसिद्धौ वादिसाधनदूषणे प्रवर्तते उपपत्तिसमायां तु स्वसाधनेने-
ति विशेषः । अस्य प्रत्यादेशसूत्रम् ।

उपपत्तिकारणाभ्यनुज्ञानादप्रतिषेधः (सू. २६)॥ वाद्यभिमतस्य
ाधनस्योपपत्तौ यत्कारणं तस्य प्रतिवादिना ऽभ्यनुज्ञानादिति भावः ।
करणसमप्रत्याख्यानवदस्यापि प्रत्याख्यानं द्रष्टव्यम् । सुगमे भाष्यवार्तिके ।

निर्दिष्टकारणाभावे ऽप्युपलम्भादुपलब्धिसमः (सू. २७)॥
ानित्यत्वकारणस्येति । ज्ञापकस्येत्यर्थः । ननु यद्वृत्तयोगप्राथम्ययोः साध-
धर्मो विषयो न तु साध्यधर्मः स हि तद्वृत्तयोगस्य विषयः एवं प्रयुज्यते
ा यः प्रयत्नानन्तरीयकः स सर्वो ऽनित्यः अनेन हि प्रयत्नानन्तरीयकत्व-

मनित्याद्वन्यतो व्यावर्त्तितम् । अनित्यत्वं त्वनियतं च यद्यप्रयत्नानन्तरीयको शब्दो ऽन्यश्च वा भवेत् कः प्रयत्नानन्तरीयकत्वस्यानित्यत्वानियमविरोधः एवं हि स भवेद् यदि नित्यो ऽपि प्रयत्नानन्तरीयको दृश्येत न त्वेवमस्ति तस्मादुपलब्धिसमाया उत्थानमेव नास्ति बीजाभावादित्यत आह वार्त्तिककारः **सर्वस्याभ्यारोपेणाव्यापकत्वं साधनस्येत्युपलब्धिसमार्थः ।** यद्यपि वर्णात्मकः शब्दो ऽनित्यत्वेन साध्यतया विवक्षितः प्रकरणादनित्यः शब्दः प्रयत्नानन्तरीयकत्वाद् घटवदिति तथा ऽपि शब्दमात्रमनेन पक्षीकृतमित्यारोप्य भागासिद्धत्वारे एवं साधनस्यानुपलब्धिसमार्थः । समारोपमेवोदाहरणान्तरेण दर्शयति । सर्वमनित्यमिति शब्दो नित्य इति प्रतिज्ञायामपि सर्वमनित्यमित्यारोप्येति योजना । भाष्यकारोदाहरणापरितोषश्चोदाहरणान्तरप्रदर्शनबीजम् । यस्त्वनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञायां सर्वानित्यत्वारोपो निर्बीज इति न तुष्यति तं प्रत्याह । श्रूयमाणेति । यद्यप्यनित्यः शब्द इति श्रूयते तथा ऽपि सामर्थ्याद्वाच्य इति विवक्षितः शब्दान्तरोत्पादकत्वं सजातीयोत्पादकत्वमिति । एवं च नायोगव्यवच्छेदेन शब्दानित्यत्वं हेतुरव्यापकत्वात् । नाप्यन्ययोगव्यवच्छेदेन हेत्वन्तरस्य विद्यमानत्वादिति जातिवादिनो ऽभिसंधिरिति । अस्य प्रत्याख्यानसूत्रम् ।

कारणान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेरप्रतिषेधः (सू. २८)॥ तद्व्याचष्टे प्रयत्नानन्तरीयकत्वादिति ब्रुवतेति । कारणतः प्रयत्नाच्छब्दस्योत्पत्तिनियमो विधीयते वर्णानामनित्यत्वं साधयितुम् । न तु कार्यस्य कारणनियमः प्रयत्नादेव सर्वः शब्दो जायते न तु वायुसंयोगाद्वृक्षभङ्गादिति नियम उच्यते येनाव्यापकत्वं हेतोः स्यादिति । सूत्रार्थस्तु कारणान्तरादपि वाप्यकान्तरादपि तद्धर्मोपपत्तेः साध्यधर्मोपपत्तेरप्रतिषेध इति । एतदेव वार्त्तिककारो व्याचष्टे अनित्यः शब्दः इति ब्रुवता प्रयत्नानन्तरीयकत्वेनेति शेषः । साध्यान्तराणां शाखाभङ्गजशब्दानां कारणमनित्यत्वज्ञापकं न प्रतिषिध्यते । यद्यपक्षीकृतानामपि कारणान्तरादनित्यत्वं भवति कामं भवत्वित्यर्थः । नापि शब्दस्य साध्यस्यानित्यत्वे कारणान्तरं प्रत्ययभेदभेदित्वादि प्रतिषिध्यते । एकदेशिमतमाह । अपरे तु परिहारं ब्रुवते यदेव प्रयत्नानन्तरीयकमिति । तदेतद् दूषयति एतत्तु नाविवादादिति । अयमभिसंधिः ।

प्रयत्नानन्तरीयकत्वं हि कोष्ठ्यस्य वायोः क्रियायाः सा हि प्रयत्नवदात्मसंयोगजन्यते । वायोः पुनरुरःस्थानादिषु संयोगविभागादयो न प्रयत्नानन्तरीयकाः प्रागेव तु शब्दः सदा वाद्यशब्दस्येयं गतिस्तदा नैव कथा प्रयत्नानन्तरीयकत्वे ऽन्त्यस्य शब्दविवरसमवायिनः श्रूयमाणस्य शब्दस्य । तस्मात् प्रयत्नानन्तरीयकत्वं शब्दस्य विना प्रमाणेन प्रतिपद्यते न तं प्रति हि किंचाश्यते प्रमाणेन । प्रमाणानधीनस्य प्रतिभासमात्रेण प्रमेयसिद्धेः सर्वेष सुलभत्वादिति । तदनेनापरितोषबीजमुक्तम् । अभ्युपेत्य शब्दस्य प्रयत्नानन्तरीयकत्वमाह । यदा तु प्रयत्नानन्तरीयकत्वमिति । दूषयति । जातेति । परिहरति नेति । अनुपलब्धिसमस्य प्रतिषेधस्य लक्षणं दर्शयितुं तत्प्रतिषेध्यं तावदाह भाष्यकारः । न प्रागुच्चारणाद्विद्यमानस्यानुपलब्धिरिति । तस्मादुक्तादिवदावरणादिरस्यानुपलम्भकारणं भवतीत्यत आह । गृहीत चैतदस्याग्रहणकारणमिति । प्रतिषेध्यमुक्त्वा प्रतिषेधस्य जातेर्लक्षणमाह ।

तदनुपलब्धेरनुपलम्भादभावसिद्धौ तद्विपरीतोपपत्तेरनुपलब्धिसमः (सू. २९)॥ व्याचष्टे तेषामावरणादीनामनुपलब्धिर्नोपपद्यते । उपलभ्यमानत्वे उपलब्धिरूपतया अनुपलब्धित्वानुपपत्तेः । तथा चानुपलब्धेरनुपलम्भादनुपलब्धिर्नास्तीत्यावरणाद्युपलब्धिसिद्धिरिति । आवरण इवावरणानुपलब्धिरप्यनुपलब्धिसमेऽर्थः । अस्य प्रत्यादेशसूत्रम् ।

अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेरहेतुः (सू. ३०)॥ आवरणाद्यनुपलब्धिरावरणादीनामभावं गमयति । न त्वात्मनो ऽभावमावरणाद्युपलब्धिरूपं न ह्यसावनुपलब्धिरप्यात्मनो येनात्माभावं गमयेत् । उपलब्धिरप्युपलभ्यविषया नात्मविषया किं पुनरनुपलब्धिः । तस्मादनुपलब्धिरुपलभ्याभावहेतुः न हेतुरात्माभावस्य तथा सति सैव न स्यादिति न स्यादुपलभ्याभावे ऽपीत्यावरणं तदुपलब्धिश्च स्यादिति । तदिदमाह भाष्यकारः । अनुपलम्भादित्ययमहेतुरिति कस्मात् । अनुपलम्भात्मकत्वादनुपलब्धेः । एतद्व्याचष्टे उपलम्भाभावमात्रत्वादिति । मात्रग्रहणेन जातिवाद्यभिमतात्माभावरूपतां व्यवच्छिनत्ति । नन्वियमनुपलब्धिर्भवतूपलम्भाभावो मा च भूदुपलभ्यस्य किमायातमावरणाद्यभावस्येत्यत आह यदस्ति तदुपलब्धेर्विषय उपलब्ध्या तदस्तीति विज्ञायते । न पुनरनुपलब्धेरनुपलम्भात्म-

तया तत्प्रतिषेधयमिति भावः । अनुपलब्धेः प्रमेयमाह । यन्नास्ति सोऽनुपलब्धेरिति । ननु आयतां किमेतावता ऽपीत्यत आह । सो ऽयमावरणाद्यनुपलब्धेरनुपलम्भ इति । त्वया हि जातिवादिना आवरणाद्यनुपलब्धेरनुपलम्भेनावरणोपलम्भमावरणं च प्रसञ्जयता ऽनुपलम्भस्य स्वविषयालोपेन प्रत्यवस्थेयम् । एवं चेद्भ्रमस्यावरणतदुपलम्भौ निवृत्तौ एवमनेन भावाभावबुद्धिव्यपदेशव्यवहाराः सकललोकयात्रावाहिनो ऽनुकूलिता भवन्ति तदिदमुक्तं सो ऽयमावरणाद्यनुपलब्धेरनुपलम्भ आवरणोपलम्भनिषेधविषयं प्रमाणमुपलब्ध्यभावे ऽनुपलब्धौ स्वविषये प्रवर्त्तमानो न स्वविषयमनुपलब्धिं प्रतिषेधति अपि तूपलब्धिमेव जातिवादिनस्तु निषेध्ये न तथा च सर्वलोकव्यवहारः समुच्छिद्येतेति भावः । अप्रतिषिद्धा चावरणाद्यनुपलब्धिरावरणादीनामभावं प्रति हेतुत्वाय कल्पते । ननु च नानुपलम्भमात्रमभावग्रहहेतुः मा भून्द्रमसः परभागे हरिणवदसद्भावसंशय इत्यत आह । आवरणादीनि त्विति । उपलभ्ययोर्वोपलब्धिर्वा नानुपलम्भमात्रान्नास्तीति सिध्यति अपि तु दर्शनयोग्यं यदिति नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः । ननूपलब्धेः स्वविषयस्य प्रतिपादिकाया अभावादावरणादयो मा नामोपलभ्यन्ताम् अभावस्तु तेषां कुतस्त्य इत्यत आह अनुपलम्भात्प्रतिषेधकात्प्रमाणादनुपलब्धेर्यो विषयः उपलभ्याभावः स गम्यते । न सन्त्यावरणादीनि शब्दस्याग्रहकारणानीति । तत्किमिदानीं वाचादेवोपलम्भनिषेधकं प्रमाणमुपलभ्याभावं गमयति नेत्याह । अनुपलम्भात्तूपलब्धिनिषेधकात्प्रमाणादनुपलब्धिरावरणस्य सिध्यति । कस्मादित्यत आह । विषयः स तस्योपलब्धिनिषेधकस्य प्रमाणस्यानुपलब्धिः ततश्चावरणाद्यभाव इति द्रष्टव्यम् । न केवलं निषेधविषयप्रमाणगम्यता ऽनुपलब्धेरुपपत्तिगम्या अपि तु सर्वजनप्रत्यात्मवेदनीयेत्याह सूत्रकारः ।

ज्ञानविकल्पानां च भावाभावसंवेदनादध्यात्मम् (सू. ३१) ॥

व्याचष्टे अहेतुरिति वर्त्तते । शरीरे शरीरइति । प्रागुच्चारणाच्च शब्दस्यानुपलब्धेरसत्त्वे साध्यमाने नैकान्तिकत्वं स्याद् यदि तु पश्चाद्विशिष्येत आवरणाद्यसंभवे सतीति तनो हेत्वन्तरं नाम निग्रहस्थानं स्यादित्याशङ्क्य वार्त्तिककार आह । आवरणाद्यसंभवे सत्त्वाभ्युपगमे च सत्यनुपलब्धेरिति

प्रतिरोधः । सत्त्वाभ्युपगमे चेत्यस्योपादानप्रयोजनमाह । आवरणाद्यसंभवे सत्त्वाभ्युपगमे विपर्ययस्याव्यभिचारान्नार्थापत्तिसमः । अयमर्थः । आवरणाद्यसंभवे सत्यनुपलब्धेरित्युच्यमाने कश्चिदर्थापत्तिसमया जात्या प्रत्यवतिष्ठते आवरणासंभवे सत्यनुपलब्धेरित्युच्यमाने अर्थादापतितमावरणादिसंभवे सत्युपलब्धेरिति । यदा तु सत्त्वाद्यभ्युपगम इति विपर्ययस्सूच्यते तदावरणाद्यसंभवे सत्यनुपलब्धेरसत्त्वमित्यस्य विपर्यय एवं प्रयोक्तव्यः । सत्त्वोपगमे चावरणाद्यसंभवे सत्युपलभ्येतेति अस्य विपर्ययस्याव्यभिचाराद् नार्थापत्तिसम इत्यर्थः ।

साधर्म्यात्तुल्यधर्मोपपत्तेः सर्वानित्यत्वप्रसङ्गादनित्यसमः (सू० ३२) ॥ अस्ति घटेनानित्येन सर्वभावानां सत्त्वं साधर्म्यमिति । अस्य प्रत्याख्यानसूत्रम् ।

साधर्म्यादसिद्धेः प्रतिषेधासिद्धिः प्रतिषेध्यसाधर्म्याच्च (सू० ३३) ॥ तदिदं जातिवादिना साम्यमापाद्य परमार्थप्रतिषेधमाह ।

दृष्टान्ते च साध्यसाधनभावेन प्रज्ञातस्य धर्मस्य हेतुत्वात्तस्य चोभयथा भावान्नाविशेषः (सू० ३४) ॥ साधर्म्यमात्रं चाश्रित्य साध्याविनाभावरहितमिति । देश्यवार्तिकमविशेषसमात इति । परिहरति भिद्यत इति । यथाविशेषसमउत्तरमिति । सर्वानित्यत्वं हि प्रसज्यता न शब्दानित्यत्वं निषिद्धं भवतीति तथोक्तमित्यर्थः । अथ शङ्कते नासाधनादिति । परिहरति । न विशेषहेतूपपत्तेरिति । सुगममन्यत् ।

नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेर्नित्यसमः (सू० ३५) ॥ धर्मस्य सर्वदा भावाद्धर्मिणो ऽपि सर्वदा भावः । न ह्यस्ति संभवः सामान्यसमवायातिरिक्तधर्मो नित्यो धर्मी चानित्य इति । अस्य प्रत्यादेशसूत्रम् ।

प्रतिषेध्ये नित्यमनित्यभावादनित्ये नित्यत्वोपपत्तेः प्रतिषेधाभावः (सू० ३६) ॥ नित्यमनित्यभावादिति हेतोरभ्युपगमे ऽनभ्युपगमे च दोष इत्यर्थः । उत्पन्नस्य निरोधादभावः शब्दस्यानित्यत्वम् । तत्र च परिप्रश्नानुपपत्तिः । यदि निरोधकादभावो नित्यत्वं तथा ऽपि प्रश्नानुपपत्तिः । यथाप्यस्मन्मते समवायस्तथा ऽपि तदनुपपत्तिः अनित्यत्वं हि शब्दस्यापरान्ता-

वच्छिन्नसत्तासमवायः । न चासौ शब्दार्थैस्तस्य स्वतन्त्रत्वादेवेत्यर्थः । वार्तिकम् । पृथग्धर्मत्वेनानित्यत्वस्यानभ्युपगमादिति । अनात्यन्तिकसत्तासमवायो ह्यनित्यता न चासौ समवायात्पृथग्धर्मो न च समवायो ऽपि धर्मो ऽनाश्रितत्वात्पारतन्त्र्येण तु निरूपणात्कथं चिद्धर्मोत्युच्यत इति । अपि चानात्यन्तिकसत्तायोगो ऽनित्यतेत्युक्ते न युक्तः प्रश्न इति । न हि घटमानयेति प्रेषितः परिवृत्य पृच्छति किं घट आनेतव्य उत घट इति तादृशमेतदित्यर्थः । अपि चानित्यता नित्या ऽनित्या वेति विकल्पो नावतरति विरोधादित्यत आह । आत्यन्तिकानात्यन्तिकभावयोगस्यैकस्येति । यद्धक्ते प्रतिषेध्ये इति । एवमभ्युपगच्छतो ऽयं दोष इत्येतत्परमेतद् न तु स्वपक्षोपवर्णनपरमेतदिति यद्धार्थः । निराकरोति न विकल्पानुपपत्तेरिति । विरोधस्य चोक्तोत्तरत्वादिति । वरिप्रश्नानुपपत्तेरित्युत्तरं विरोधस्योक्तमित्यर्थः ।

प्रयत्नकार्यानेकत्वात्कार्यसमः (सू. ३७) ॥ उदाहरणपूर्वकमस्यार्थं व्याचष्टे प्रयत्नानन्तरीयकत्वादनित्यः शब्द इति । *कार्यत्वानित्यत्वे च परस्परासंकीर्णे प्रथमएवाध्याये दर्शिते । उदाहृत्य जातिमवतारयति । एवमवस्थिते प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति प्रतिषेध उच्यत इति । प्रयत्नानन्तरीयकत्वं प्रयत्नानन्तरोत्पादो वा स्यात् प्रयत्नानन्तरोपलम्भो वा । न तावत्पूर्वः कल्पो ऽसिद्धत्वात् । तस्मात्प्रयत्नानन्तरोपलम्भ आस्थेयः तत्र कार्यसमं प्रतिषेधमाह प्रयत्नानन्तरमुपलभ्यमानानां प्रयत्नानन्तरमात्मलाभश्च दृष्टो यथा घटादीनां व्यवधानापोहाच्चाभिव्यक्तिर्व्यवहितानां मूलककीलकादीनां तत्किं प्रयत्नानन्तरमात्मलाभः शब्दस्याहो स्विदभिव्यक्तिरिति विशेषो नास्ति । तदेवं कार्याविशेषेण प्रत्यवस्थानं कार्यसमः । येन तु कार्यसमा जातिरन्यथैवोक्ता तद्यथा नित्यः शब्दः कृतकत्वाद् घटवदित्युक्ते अन्यद् मृत्पिण्डादिकार्यत्वं घटस्य अन्यच्च विवक्षाप्रयत्नवायुप्रेरणाभिघातकार्यत्वं शब्दस्य तस्माच्छब्दकृतकत्वस्य घटादिकृतकत्वाद्भेदान्न साधनं कृतकत्वमनित्यत्वस्येति । सेयं कार्यान्यत्वेन प्रत्यवस्थानात्कार्यसमेति । तदाह कार्यत्वान्यत्वलेशेन यत्साध्यासिद्धिर्[illegible]

* कार्यत्वादनित्यः शब्द इति १ पु॰ अधिकः पाठः ।

तत्कार्यसममिति भदन्तेनोक्तम्। कीर्तिरप्याह। साध्येनानुगमात्कार्यसामान्येनापि साधने। संबन्धिभेदाद्भेदोक्तिर्दोषः कार्यसमो मत इति। तदनेन यदीश्वरसाधननिराकरणायोक्तम्। तनुगिरिसागरादीनामन्यत्कार्यत्वम् अन्यच्च प्रासादाट्टालगोपुरादीनामिति तदपि जात्युत्तरमेवेत्युक्तं भवति। न च प्रत्यक्षदृश्यमानं बुद्धिमदन्वयव्यतिरेकानुविधानं सौधादीनामिव तनुभुवनादीनां नास्तीत्येतावता भेदेन कार्यभेदे शब्दमात्राभेद इति सांप्रतम्। अभूत्वा भावलक्षणस्य कृतकत्वस्य संस्थानवत्त्वस्य वा वस्तुन एवाभेदात्। तस्मादेतदप्ययुक्तम्। वस्तुभेदे प्रवृत्तेपि शब्दसाम्यादभेदिनः। न युक्ता ऽनुमितिः पाण्डुद्रव्यादिव हुताशने। न चेयं जातिरुत्कर्षापकर्षसमाभ्यां भिद्यते साध्यदृष्टान्तयोर्धर्मविकल्पेन प्रवर्तमानत्वात्तस्मात्सूत्रकारोक्त एव कार्यसमोऽसंकीर्ण इति युक्तमुत्पश्यामः। अस्य प्रत्यादेशसूत्रम्॥

कार्यान्यत्वे प्रयत्नाहेतुत्वमनुपलब्धिकारणोपपत्तेः (सू. ३८)॥

कार्यस्योत्पत्तिर्न लक्षणस्यान्यत्वे ऽभिव्यक्तिलक्षणात्कार्यात्प्रयत्नस्याभिव्यक्तिं प्रत्यहेतुत्वं न भवतीत्यत आह। अनुपलब्धिकारणस्यावरणादेरुपपत्तेरभिव्यक्तिहेतुत्वं स्याद् एवं तु नास्तीति व्यतिरेकपरं द्रष्टव्यम्। सति कार्यान्यत्व इति भाष्यं सूत्रयोजनीयम्। यत्र प्रयत्नानन्तरमित्यत्र यत्रतत्रयोर्व्यत्यासः तत्र प्रयत्नानन्तरमभिव्यक्तिर्यत्रानुपलब्धिकारणं व्यवधानमुपपद्यत इति। कस्मादनुपलब्धिकारणोपपत्तेः प्रयत्नाभिव्यङ्ग्यत्वमित्यत आह। व्यवधानापोहनाच्चेति। चो हेत्वर्थे प्रयत्नानन्तरभाविन इति। विषयेण विषयिणमुपलक्षयति प्रयत्नानन्तरभाविन इत्यर्थः। अनुपलब्धिकारणोपपत्तेरित्यस्य व्यतिरेकप्रधानतामाह। न तु शब्दस्यानुपलब्धीति। द्वेष्यवार्त्तिकं संशयसमात इति। परिहरति उभयसाधर्म्यादिति।

विशेषानुपलब्धौ सत्यामुभयसाधर्म्यात्संशयसमः। इदं तु विशेषोपलब्धिमविवक्षित्वेति विशेषः। तदिदमुक्तमयं तु न तथेति। द्वेशयति साधर्म्यसमात इति। निराकरोति न हेत्वध्यारोपणादिति। प्रयत्नानन्तरीयकत्वादित्ययं प्रयत्नानन्तरमुपलब्धेरित्यध्यारोप्य प्रतिषिध्यते। साधर्म्यसमे तु नारोपणमित्यर्थः। तदेवं जात्युत्तरवादिनं प्रति साधनवादिना सर्वत्रैव सम्यक् समाधानं स्वसाधनस्य वक्तव्यम्। एवं सति तत्त्व-

निर्णये कथापर्यवसानं भवति । यदि पुनर्वाद्यपि जातिवादिनं प्रति साधनाभावेन प्रत्यवतिष्ठते ततः षट्पक्ष्यां सत्यां न तत्त्वनिर्णयावसाना कथा भवेदिति शिष्यहितः सूत्रकारः समाधानाभाववादिनं प्रति षट्पक्षीमवतारयति ।

प्रतिषेधेऽपि समानो दोषः (सू. ३९) ॥ तदेतत्सूत्रावतारपरं भाष्यं हेतोश्चेदनैकान्तिकत्वमुपपाद्यते प्रतिवादिना ऽनैकान्तिकत्वादसाधकः स्यादिति यदि चानैकान्तिकत्वादसाधकं वादिनो वचनं प्रतिषेधेऽपि समानो दोषः । यो ऽयं प्रयत्नकार्यानेकत्वादिति प्रतिषेधो जातिवादिनः सो ऽप्यनैकान्तिकः । एवं ह्यनैकान्तिकः स्याद्यदि सर्वमेव प्रतिषेधेद् यतस्तु किंचित्प्रतिषेधति किंचिन्न तस्मादयमनैकान्तिकः अतो ऽसाधक इत्यर्थः । व्याख्यान्तरमाह । अथ वा शब्दस्येति । नित्यपक्षे ऽभिव्यक्तिर्नोत्पाद एवमनित्यपक्षे उत्पादो नाभिव्यक्तिरित्ययं विशेषो न सिध्यत्ययं प्रतिषेधे ऽपि समानो दोष इत्यर्थः । न केवलमस्यां जातावयं समाधानाभावो वादिनो ऽपि तु सर्वत्रैव जातावेति शिष्यान् शिक्षयति सूत्रकारः ।

सर्वत्रैवम् (सू. ४०) ॥ अस्मिन्समाधाने प्रयुक्ते वादिना पुनर्जातिवादी प्रत्यवतिष्ठते ।

प्रतिषेधविप्रतिषेधे प्रतिषेधदोषवद्दोषः (सू. ४१) ॥ प्रतिषेधो जातिवादिनस्तस्य विप्रतिषेधो मूलसाधनवादिनस्तस्मिंस्तुल्यो दोष इति जातिवादिनः प्रत्यवस्थानमित्यर्थः । अथ पञ्चमं पक्षं साधनवादिनश्चतुर्थपक्षवादिनं प्रति मतानुज्ञापादनमाह ।

प्रतिषेधं सदोषमभ्युपेत्य प्रतिषेधविप्रतिषेधे समानो दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा (सू. ४२) ॥ सेयं मतानुज्ञा तृतीये पक्षे पञ्चमपक्षवादिनो ऽपि साधनवादिन इति जातिवादी षष्ठपक्षस्थित आह ।

स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारहेतुनिर्देशे परपक्षदोषाभ्युपगमात्समानो दोषः (सू. ४३) ॥ स्वपक्षेण लक्ष्यते तदुत्थानत्वाज्जातिः स्वपक्षलक्षणा अनैकान्तिकत्वोद्भावनलक्षणा तामभ्युपेत्य चतुर्थपक्षे प्रतिषेधे ऽपि जातिलक्षणे समानो ऽनैकान्तिकत्वदोष इत्युपपत्त्यभावं वादी ऽपि दोषं परपक्षे जातिवादिपक्षे साधनवाद्युपसंहरति । तत्र चतुर्थपक्षे

हेतुं ब्रूते तदेवं स्वपक्षलक्षणापेक्षोपपत्त्युपसंहारे हेतुनिर्देशे परपक्षे यत्स्वयं दूषणं दत्तं तस्याभ्युपगमाद्वादिनो ऽपि समानो दोष इति । जातिवादिनो वचनं षष्ठे पक्षे स्थितस्य तदेवं विस्तीर्य संकलय्याह । तत्र खलु स्थापना-हेतुवादिन इति । सेयं षट्पक्षी समानदोषापादनेनानिर्णायकत्वात्पौनरुक्त्याच्च न तत्त्वनिर्णयाय पर्याप्ता तस्मात्समाधानाभासेन जातिवादिनं प्रति न प्रत्य-वस्थेयं किं तु सम्यक् साधनेन तथा च षट्पक्षी उपहता नावतरति । तत्त्वनिर्णयपर्यवसाना च कथा भवति । यदि त्वस्य कदा चित्सम्यक्साधन-वादिनो ऽपि प्रतिभाक्षयात्समाधानं न स्फुरति ततो ऽत्यन्तपराजयाद्वरं संशयो ऽपीति न्यायेन समाधानाभासेनापि प्रत्यवस्थेयमेवेत्याशयवानाह । तेषां साध्वसाधुतायामिति । भाष्यव्याख्यया वार्तिकमपि व्याख्यातम् । एतास्तु जातयो न तत्त्वविवेकमुपकुर्वन्ति प्रयुज्यमानतया निराकरणीयतया त्वासामप्युपकार इति ॥

इति मिश्रश्रीवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्त्तिक-
तात्पर्यटीकायां पञ्चमस्याध्यायस्याद्यमाह्निकम् ॥

विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योर्विकल्पाद्द्वैविध्यान्निग्रहस्थानबहुत्वमिति संक्षेपेणोक्तं तदिदानीं विभजनीयम् । तत्र यत्रवमाहुः सर्वोऽयं साधनदूषणप्रकारो बुद्ध्यारूढो न वास्तव इति । तान् प्रत्याह पराजयवस्तूनीति । पराजयो वस्त्येष्विति पराजयस्थानानीत्यर्थः । काल्पनिकत्वे कल्पनायाः सर्वत्र सुलभत्वात्साधनदूषणव्यवस्था न स्यादिति भावः । निग्रहस्थानानि पर्य्यायान्तरेण स्पष्टयति । अपराधेति । यत्राहुरसाधनाङ्गं वचनमदोषोद्भावनं द्वयोर्निग्रहस्थानत्वमन्यत्तु न युक्तमिति तान् प्रत्याह । सामान्यतो द्वे निग्रहस्थाने । सामान्यविवक्षायां प्रतिज्ञाहान्यादयो द्वाविंशतिरपि न भिद्यन्ते तत्त्वकर्तृसाधनाङ्गं वचनमदोषोद्भावनमिति भवद्भिः संगृहीतमृषिणा च विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्तिभ्यामिति न कश्चिद्विशेषः । अथ विचारयति कर्तृकर्मकरणानामिति । तत्रैके वर्णयन्ति पक्षस्येति । यथा पक्षोद्देशेन साधनं प्रवर्तमानं पक्षस्य एवं तदुद्देशेन दूषणानि प्रवर्तमानानि पक्षस्यैवेति । एवं चाहुर्दूषणानीति । न्यूनतादयो हि सर्वे पक्षोद्देशेन प्रवर्तमानाः पक्षस्यैवेत्यर्थः । दूषयति एतत्तु न सम्यगिति । पक्षोद्देशेन प्रवृत्तेः पक्षविषयतां नापजानीमः साक्षात्तु तद्विषयतां निराकुर्मः । तस्य वस्तुसतस्तादवस्थ्यात् । एवं साधनमपि यत्रासमर्थं तत्र प्रयुज्यमानं न स्वतो दुष्यति यत्र तु समर्थं तत्साधयत्येव तस्मात्कर्तुरेव दोष इत्याह । तस्मादसमर्थयोरिति । न केवलं स्वातन्त्र्यात्कर्तुर्निग्रहोऽपि तु तदाधारत्वाद्विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योरित्याह । विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्त्योश्चेति । ननु वाक्ये न्यूनतादयो दोषा न पुरुषाश्रया इत्यत आह । विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्ती चेति । न स्वरूपेण वाक्यं दुष्टं तस्य तादवस्थ्यादित्युक्तं किं तु पुरुषस्य विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्तिभ्यां तथा प्रतिभाति तेन वाक्यगतन्यूनतादिदर्शनेन पुरुषे विप्रतिपत्त्यप्रतिपत्ती प्रतीयेते तेन द्वारेण पुरुषो निगृह्यते न तु वाक्यमेतावता च प्रतिज्ञादोष इत्युच्यते । नायमपि नियमो यद्वाक्यद्वारेण पुरुषो निगृह्यते अज्ञानादिषु तदभावादित्याह । कानि चिन्निग्रहस्थानानीति । शङ्कते द्वैविध्यानुपपत्तिरिति । सामान्यं विवक्ष्यते विशेषो वा सामान्यविवक्षायां निग्रहस्थानमित्येवास्तु तस्य सर्वत्राविशेषात्कुतो द्वैविध्यं विशेषविवक्षायां प्रतिज्ञाहान्यादीनि बहूनीत्ययुक्तं द्वैविध्याभिधानमुभयथाऽपीत्य-

र्थः । निराकरोति न सामान्यभेदविस्तरस्य विवक्षातः प्रवृत्तरिति । सामान्यविवक्षायामिति निग्रहस्थानमिति नोक्तम् द्रष्टव्यादविशेषप्रसङ्गात् । तस्मात् लक्षणं प्रणयता ऽन्यथा तदसंभवादवान्तरसामान्यद्वैविध्यविवक्षया सामान्यं लक्षितम् । भेदानां तु विस्तरविवक्षया प्रतिज्ञाहान्यादयो ऽपि प्रपञ्चिता इत्यर्थः । आन्तर्गणिकानां तु भेदानामानन्त्यमित्याह । उदाहरणमात्रस्येति । द्वाविंशतिसंख्यावच्छिन्नो भेद उदाहरणमात्रम् । आन्तर्गणिकभेदविवक्षायां स्यादानन्त्यमित्यर्थः । भाष्यमनुभाष्याक्षिपति प्रायेण प्रतिज्ञेति । समाधत्ते । क्रियावचनदोषद्वारेणेति । वचनदोषद्वारेणेत्येतावन्मात्रे वक्तव्ये क्रियादोषाभिधानं दृष्टान्तार्थम् । नन्वाश्रयार्थो ऽप्ययुक्तः पृथक्प्रयुक्तत्वादित्यत आह । न चाधाराधेयभाव इति । अपरमपि भाष्यमनुभाष्याक्षिपति तत्त्ववादिनमतत्त्ववादिनं चेति । समाधत्ते । न पराक्षिप्येति । सम्यक् साधने जात्युत्तरे दत्ते तस्य जातित्वमनुद्भावयंस्तत्त्ववाद्यपि निगृह्यत इत्यर्थः । लक्षणं तु ।

प्रतिदृष्टान्तधर्माभ्यनुज्ञा स्वदृष्टान्ते प्रतिज्ञाहानिः (सू. २) ॥

तदेतत्सूत्रं भाष्यमतेन तावद् व्याचष्टे प्रतिदृष्टान्तस्य यो धर्मस्तं यदा स्वदृष्टान्ते ऽभ्यनुजानातीति । तनद्भाष्यव्याख्यानमुपन्यस्य वार्त्तिककारो दूषयति। एतत्तु न बुध्यामहे कथमत्र प्रतिज्ञा हीयत इति । अनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वाद् घटवदिति साधने प्रयुक्ते प्रतिवादिना चानैकान्तिकत्वे सामान्येनोद्भाविते तृतीयस्थानपतितो वाद्याह । अस्तु तर्हि सामान्यवद् घटादिर्नित्य इति । तथा सत्यैन्द्रियकत्वमनैकान्तिकं न भवति नित्यमात्रगामित्वाद् घटादीनामपि नित्यताभ्युपगमादित्याशयेन यद्यपि तथा ऽपि साक्षादनैकान्तिकदोषोद्धारमपराहृत्यमनुज्ञा स्वदृष्टान्ते नित्यतां प्रतिपद्यते नित्यताप्रतिपत्तेश्चासिद्धता दृष्टान्ते दोषो भवति साध्यविकलतेत्यर्थः । सो ऽयं दृष्टान्तदोषेण हेतुदोषेण वा विरुद्धत्वेन घटादीनामपि नित्यत्वाभ्युपगमेनैन्द्रियकत्वस्य हेतोः साध्यानित्यत्वविरुद्धेन नित्यत्वेन व्याप्तत्वाद् निग्रहो वादिनो न प्रतिज्ञाहानिः । न खल्वनेनास्तु शब्दो नित्य इति प्रतिज्ञा परित्यक्ता किं त्वस्तु घटो ऽपि नित्य इत्युक्तं यदि दृष्टान्तपरित्यागेन प्रतिज्ञातार्थस्या ऽसिद्धेः प्रतिज्ञाहानिरित्युच्यते ततः सर्व एव दोषः प्रतिज्ञा-

हानिं विना सर्वस्मादेव दोषात्प्रतिज्ञाहानेरुपपत्तेः । तस्मात्कथं चिद् दृष्टान्तपरित्यागेन प्रतिज्ञाहानिरुपचरितव्या । न चासौ प्रधानं प्रतिज्ञाहानिं विना भवितुमर्हतीत्याह । दृष्टान्तं च जहदिति । तदेवं भाष्यकारीयं व्याख्यानं दूषयित्वा स्वमतेन व्याचिख्यासुः पृच्छति । कथं तर्हीति । दृष्टश्चासावन्ते निगमने व्यवस्थित इति दृष्टान्तः । दृष्टान्तप्रतिदृष्टान्तौ पक्षप्रतिपक्षावुच्येते । एतदुक्तं भवति । प्रतिदृष्टान्तस्य प्रतिपक्षस्य सामान्यस्य यो धर्मो नित्यत्वं तं स्वपक्षे शब्देऽभ्यनुजानाति । उदाहरणमाह । यथा नित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वादिति । द्वितीयपक्षवादिनि सामान्येन प्रत्यवस्थित इदमाह तृतीयपक्षे स्थितो वादी यदि सामान्यमैन्द्रियकं नित्यं शब्दोऽप्येवं भवत्विति । एषा प्रतिज्ञाहानिः । अत्र चानैकान्तिकत्वेन प्रत्यवस्थित इत्युपलक्षणं येन केन चित्प्रकारेण स्वप्रतिज्ञार्थानिर्वाहं पश्यन् प्रतिज्ञार्थं जहत्प्रतिज्ञाहानिमाप्नोतीति परमार्थः । यदप्युच्यते स्वयमेव घटमनित्यमैन्द्रियकमुदाहृत्य घटस्यैन्द्रियकत्वं पश्यन् कथमनुन्मत्तः सन् सामान्यस्य नित्यस्यैन्द्रियकत्वदर्शनमात्राच्छब्दे नित्यत्वमभ्युपगच्छेत् किं तूभयत्र दर्शनात्संशयितः स्यात् । तत्र सर्वं नित्यमिति सांख्यीयराद्धान्तावष्टम्भेनापि स्वपक्षनिर्वाहं पश्यतोऽनैकान्तिकत्वोद्धाराय प्रेक्षावतोऽपि प्रवृत्तिसंभवात् । न चात्यन्तिकं प्रेक्षावत्त्वमिह ग्राह्यम् । तादृशस्य निग्रहाधिकरणत्वानुपपत्तेः । तस्माद्यथा पक्षं प्रति विचारो नास्त्येवं प्रामाणिकमपि प्रति निग्रहावतारो नास्तीति मध्यमो जनो निग्राह्यः । तस्य च संभवन्त्येवं प्रमादा इति । शङ्कते । प्रसङ्गविधानादिति चेत् । निराकरोति तत्र न अत एव तत्प्राप्तेः । हेतुदोषमुद्दिधीर्षुः प्रसञ्जयन्नभ्युपगच्छत्येव न हि सांख्यीयं राद्धान्तमनभ्युपगच्छन्ननैकान्तिकत्वमुद्धर्तुमर्हतीति भावः । तदनेन परमतं निराकृत्यापरमपि सावान्निराकर्तुमुपन्यस्यति । हेतुदोषेणानैकान्तिकत्वलक्षणेन चरितार्थत्वान्न प्रतिज्ञाहानिर्निग्रहस्थानमित्यन्ये । यदाह कीर्त्तिः । तत्रैन्द्रियकत्वस्य नित्यानित्ययोर्वृत्तेर्व्यभिचारादसाधनाङ्गस्योपादानान्निग्रहो न प्रतिपक्षधर्मस्याभ्यनुज्ञानादिति । निराकरोति । नानैकान्तिकत्वपरिहारेण विप्रतिपत्तेस्तदुपपत्तेः । यदा हि सांख्यपक्षावलम्बनेन शब्दे नित्यत्वमभ्युपैति तदा प्रतिज्ञाहानिः न विरुद्धो हेतुर्नाप्यनैकान्तिको हि

सम्भावात् केवलं प्रतिज्ञातार्थहानमेवास्य पराजयस्थानं विप्रतिपत्तेः स्ववा-
क्यविरुद्धप्रतिपत्तेरिति सर्वमवदातम् ।

प्रतिज्ञातार्थप्रतिषेधे धर्मविकल्पात्तदर्थनिर्देशः प्रतिज्ञान्त-
रम् (सू. ३)॥ एतद्व्याचष्टे प्रतिज्ञातो मीमांसकं प्रति वैशेषिकेणानित्यः
शब्द इति तस्य साधनमैन्द्रियकत्वाद् घटवदिति एवमुक्तस्य प्रतिषेधो मीमांस-
केन क्रियते प्रतिदृष्टान्तेन हेतुर्व्यभिचारः तमाह सामान्यमैन्द्रियकं नित्य-
मिति । तस्मिन्प्रतिषेधे मीमांसकेन कृते धर्मविकल्पात्तथा निर्देश इति यावन्नो-
च्यते तावदर्थोऽनुक्त एव धर्मविकल्पादित्यनूद्य व्याचष्टे । दृष्टान्तप्रतिदृ-
ष्टान्तयोर्घटसामान्ययोः साधर्म्यमैन्द्रियकत्वं तद्योगे तद्धर्मभेदात् सामान्य-
मैन्द्रियकं सर्वगतमैन्द्रियकस्त्वसर्वगतो घट इति धर्मविकल्पात्तदर्थं प्रतिज्ञा-
तार्थसिद्ध्यर्थं शब्दस्यासर्वगतत्वं मीमांसकानां प्रतिपादयितुं निर्देशः तस्य हि
शब्दस्यासर्वगतत्वमसिद्धम् । प्रश्नपूर्वकं निर्देशस्वरूपमाह कथम् । यथा घटो
ऽसर्वगतो ऽनित्य इति एवं शब्दो ऽप्यसर्वगतो ऽनित्य इति । इदं हि प्रति-
ज्ञावाक्यम् अनित्यः शब्द इतिवदसर्वगतः शब्द इति मीमांसकं विप्रतिपन्नं
प्रति निर्देशान्न तु कृतकत्वादितिवदुदाहरणसाधर्म्यादस्य हेतुलक्षणमस्ति
साध्यनिर्देशः प्रतिज्ञेति तु प्रतिज्ञालक्षणयोगात्प्रतिज्ञान्तरमेव यद्यप्यस्य मनसि
वर्तते असर्वगतत्वं साधयित्वा मया असर्वगतत्वे सतीति ऐन्द्रियकत्वं हेतुर्वि-
शेषणीय इति तथाप्येतदनेन न कृतं किं त्वसर्वगतः शब्दो घटवदित्युक्त्वैव
विरतः परार्थानुमाने च वचनगता गुणदोषा विचार्यन्ते न तु वचनानपेक्षं वस्तु
तदिदमाह असर्वगतः शब्द इति द्वितीया प्रतिज्ञा हेतुरहिता । अस्य
प्रश्नपूर्वकं निग्रहस्थानत्वमाह तत्कथमिति । अनर्थकं निष्प्रयोजनमिष्टार्थसि-
द्धेरभावादिति । वार्त्तिकं तत्रानित्यः शब्द इति प्रतिज्ञा प्रथमा । अस्यां
सामान्येनैन्द्रियकेण हेतोरनैकान्तिकत्वात्प्रतिहतो वादी प्रतिवादिना अस-
र्वगतः शब्दो ऽनित्य इति प्रतिज्ञान्तरं पूर्वप्रतिज्ञासिद्ध्यर्थं करोतीत्यनुष-
ज्यते । पृच्छति कथमिति । उत्तरम् । साधनसामर्थ्यापरिज्ञानात् ।
अनित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वाद् घटवदित्येतावदुक्त्वा निराकाङ्क्षो वादी न
त्वसर्वगतत्वे सतीति साधनं विशेषितवान् न वा विशिष्टं साधनमपार्थे
समर्थं विशिष्टं तु समर्थं तस्य सामर्थ्यमपरिज्ञायाविशिष्टे तदारोप्याविशिष्ट-

साधनं प्रयुक्तवान् । तत्र निराकाङ्क्षो वादी सव्यभिचारहेतुप्रयोगादेव परा-जीयते न तु प्रतिज्ञान्तरप्रयोगात् । यदि तु वादिन्यपर्यवसितवादएव मध्ये प्रतिवादिना हेतोरनैकान्तिकत्वे उद्भाविते तमेव हेतुमसर्वगतत्वे सतीति विशेष्टुं मीमांसकं प्रति शब्दस्यासर्वगतत्वं प्रतिजानीते । असर्वगतः शब्द इति प्रतिज्ञाय च न हेतुं ब्रवीति तदानैकान्तिकत्वोद्धाराय प्रतिज्ञान्तरक-रणान्नानैकान्तिकत्वेन पराजीयते अपि तु प्रतिज्ञान्तरादेव न हि प्रतिज्ञा प्रतिज्ञान्तरं साधयितुमर्हतीति । सो ऽयं प्रतिज्ञामात्रस्यासाधकत्वाप्रतिपत्त्या ऽसाधकस्यैव वा साधकत्वप्रतिपत्त्या पराजीयते । तदेतदाह न च प्रतिज्ञा प्रतिज्ञान्तरं साधयति । तेन प्रतिज्ञा यथार्थे समर्था तदपरि-ज्ञानात्पञ्चावयवसाध्ये च सामर्थ्यारोपणादपरिज्ञानादिति श्लिष्टनिर्देशः प्रस-ज्यप्रतिषेधपर्युदासौ विवक्षितौ तेनाज्ञानाद्विपरीतज्ञानाच्च प्रतिज्ञान्तरं निग्रह-स्थानमिति । यत्पुनरुच्यते परैः अत्यन्तासंबद्धमेतद् यत्प्रतिज्ञा प्रतिज्ञा-साधनायेति यो हि प्राक् प्रतिज्ञामुक्त्वा हेतूदाहरणादिकं वक्तुं जानाति स कथं चिदनुक्रमं साधनस्य जानात्येव जानन् कथमविकलान्तःकरणः प्रतिज्ञा-मेव प्रतिज्ञासाधनायोपाददीतेति । तत्र ब्रूमः नायं प्रतिज्ञया प्रतिज्ञा साध-नीयेति बुद्ध्या प्रवृत्तः किं त्वसर्वगतत्वं शब्दस्य मीमांसकं प्रति साधयित्वा तेनेन्द्रियकत्वं विशिष्यानैकान्तिकत्वमुद्धरणीयमिति मनोरथेन प्रवृत्तः प्रति-ज्ञां कृतवान् असर्वगतः शब्द इति । अथास्य प्रतिवाद्यवष्टम्भात्परिषदुद्वे-गाद्वा स्तम्भितत्वे साधनाप्रतिभया तूष्णीं भवतः प्रेक्षावतो ऽपि प्रतिज्ञान्तरं भवति निग्रहस्थानम् । अयं च विकलान्तःकरणस्य निग्रहो भवद्भिरप्युक्त एव तदभ्युपगम्याप्रतिभया तूष्णींभावादिति वदद्भिः सो ऽयमीदृशो ऽसत्प्र-लापो भवद्भिः शास्त्रे निबन्धनीयो न त्वस्माभिरिति व्यक्तमिदं [illegible] स्थितिरिति सर्वं चतुरस्रम् ॥

प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोधः प्रतिज्ञाविरोधः (सू. ४) ॥ अत्र प्रतिज्ञा-हेत्वोरिति प्रतियोगिद्वयमात्रोपलक्षणपरम् । तेन दृष्टान्तादयो ऽपि प्रतियो[illegible] उन्नेयाः । एतदुक्तं भवति येषां वाक्यगतानां पदार्थानां मिथो व्याघातः [illegible] प्रमाणान्तरं च विरोधकं स विरोधो नाम निग्रहस्थानम् । [illegible] प्रतिज्ञाग्रहणस्याप्युपलक्षणार्थत्वात् । न चैवं भावकालेष्वन्यायः [illegible]

व्यापकेन समुदायसंग्रहे स हि भवति न तु व्यापकेन संग्रहे व्यापकं चानवयवेन इदंप्रतियोगिमिथुनयोर्विरोधः अतो यथाश्रुति तावत्सूत्रं व्याचष्टे वार्तिककारः यत्र प्रतिज्ञा हेतुना विरुध्यतइति । द्वयोर्विरोधे यस्य प्रमाणान्तरानुग्रहस्तेन तद्बाध्यतइति तेन तद्वि- रुध्यतइत्युच्यते । यत्र प्रतिज्ञया हेतुर्विरुध्यते तदुदाहरति । यथा गुण- व्यतिरिक्तं द्रव्यं भेदेनाग्रहणादिति । अत्र हि भेदेनाग्रहणादित्यनेन ग्रहणप्रतिषेधेन ग्राह्याभाव उपलक्ष्यते । तेनैवं हेत्वर्थो भवति गुणव्यति- रिक्तं द्रव्यमव्यतिरेकादिति । सो ऽयं प्रतिज्ञाहेतुपदयोर्व्याप्तिस्मरणानपेक्ष एव परस्परव्याघातो ऽस्तिनास्तिपदयोरेव । न चैवंविधः शब्दे नित्यत्व- कृतकत्वयोर्येन कृतकत्ववद्विरुद्धो ऽयं हेत्वाभासः स्यात् । तत्र हि कृतक- त्वस्य नित्यत्वेन व्याप्तिस्मरणापेक्ष एव विरोधः प्रतीयते न त्वयं तथा अस्तिनास्तिवत्स्वभावविरोधात् । यद्यप्ययमसिद्धो ऽपि हेतुस्तथा ऽप्यस्या- सिद्धिबोधकं प्रमाणान्तरमनुसृत्य प्रतिपत्तव्या प्रतिज्ञाविरोधस्तूच्चारणमात्रा- देव प्रथमत एव गम्यतइति । तेनैव दूषितेनासिद्धिः पश्चात्तनी न दूषण- त्वाय कल्पते भस्मीकृते दहनवत् । प्रतिज्ञाहेतुविरोधमात्रेण च निग्रह- सिद्धेः सूत्रं द्राग्मात्रेण प्रतिज्ञाया बलवत्तास्मरणम् । प्रतिज्ञायाश्चात्र बलवत्त्वे प्रमाणान्तरानुग्रहात् । तथा हि दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थप्रतिसंधानाद्रूपादि- व्यतिरिक्तं द्रव्यं सिध्यतीति तदनुगृहीता प्रतिज्ञैव हेत्वर्थं बाधतइति । एतेनैवेति । लक्षणेन श्रमणा गर्भिणीति श्रमणा ब्रह्मचारिणी नान्तर्वत्नी भवितुमर्हति जितेन्द्रियस्योपस्थसंयमो हि ब्रह्मचर्यं न वा साधनाङ्गस्य प्रतिज्ञाया वचनादेव निगृहीत इति कृतं विरोधोद्भावनेन निष्पादितक्रिये कर्मणि अविशेषाभिधायिनो दूषणस्य दूषणान्यायातिपातादिति सांप्रतम् । प्रतिज्ञायाः साधनाङ्गत्वस्य प्रथमएवाध्याये दर्शितत्वात् । हेतुविरोधो ऽपि यत्र हेतुना प्रमाणान्तरेणानुगृहीतेन प्रतिज्ञा बाध्यते । यथा सर्वं पृथगिति प्रतिज्ञा न किं चिदेकमित्यर्थः । हेतुः समूहे भावशब्दप्रयोगादिति एकस- मुच्चये घटादिप्रयोगादित्यर्थः । नास्त्येकमेकसमुच्चयश्चेति वचने मिथो विरु- ध्येते विनैव व्याप्त्यनुस्मरणमिति । न च सर्वनास्तित्ववादिनो नैकसमुच्चयो ऽस्तीति वक्तव्यम् भवति हेतो साध्यसिद्धेरयोगात् । न च कल्पितस्य

हेतोः साधनाङ्गत्वेनेति तत्र तत्र निवेदितम् । अथ चैकसमुच्चयस्य प्रमाणानुग्रहात्वेन किं चिदिति प्रतिज्ञा हेतुना बाध्यते । एतेन लक्षणेन प्रतिज्ञाया दृष्टान्तविरोधो ऽपि वक्तव्यः । यथा अनित्यः शब्दः प्रमेयत्वाद् यत्प्रमेयं तन्नित्यं यथा ऽऽकाशमिति साधर्म्यदृष्टान्तः । यद्यप्यत्र वस्तुतो हेतुरनैकान्तिकस्तथा ऽपि दृष्टान्तस्य प्रतिज्ञाविरोधेनैव निगृह्यते विरोधस्य बाध्ये प्रथममवगतेः । अनित्यं घटाद्युत्पत्तीयानैकान्तिकत्वमित्य*प्रतिपत्तेस्तत्त्वधन्यत्वादिति । हेतोश्च दृष्टान्तादिभिर्विरोध एतेन वक्तव्य इत्यनुषज्यते यथा नित्यः शब्द ऐन्द्रियकत्वादनैन्द्रियकद्व्यणुकवदिति । अत्राप्यैन्द्रियकत्वानैन्द्रियकत्वयोः शब्दतो विरोधः प्रतीयते साधनवैकल्यं तु वस्तुस्वभावालोचनयेति विशेषः । एवमुपनयेन विरोधो ऽनैन्द्रियकश्च शब्द इति । अत्रापि वस्तुस्वभावालोचनया ऽनैन्द्रियकत्वासिद्धिः प्रतीयते शब्दतस्तु विरोध इति । प्रमाणविरोधश्च प्रतिज्ञाहेत्वोर्वक्तव्यः । यद्यपि बाधितविषयं हेत्वाभासान्तर्गतं तथापीहाप्यस्तीति विरोधहेत्वाभासयोरत्र निग्रहस्थानयोः समावेशो ऽस्तु न तु चिद्विषये समावेशादानर्थक्यम् । विषयान्तरे समावेशाभावादर्थवत्त्वात् । दर्शितं चानन्तरमेव भिन्नविषयत्वमिति । तदेवं साधनवादिनो विरोधं निग्रहस्थानमभिधायोत्तरवादिनो ऽपि निग्रहस्थानमनेनैव संगृहीतमित्याह । परपक्षसिद्धेन गोत्वादिनेति । यदा हि बौद्धेन प्राभाकरं प्रति साध्यते अनित्यः शब्दः श्रावणत्वादिति । यद्यनित्यत्वं न भवेच्छ्रावणत्वं न स्यादिति प्राभाकरो ऽनैकान्तिकत्वमुद्भावयति श्रावणं शब्दत्वं नित्यं चेति । तदास्यानैकान्तिकत्वोद्भावनं स्वकीयं शब्दत्वनिराकरणविरुद्धमिति । परपक्षसिद्धं गोत्वाद्यपीदृशत्र विषये विरुद्धं द्रष्टव्यम् । सिद्धान्तविरुद्धं च साधनं विरुद्धमित्याह । स्वपक्षानपेक्ष च । ननु यद्यनैकान्तिकोद्भावनमपि विरुद्धं कस्तर्ह्यनैकान्तिकत्वापादनस्य विषय इत्यत आह । उभयपक्षसंप्रतिपन्नास्त्विति । देशयति । दृष्टान्ताभासा इति । अवयवान्तरं हि प्रतिज्ञाहेत्वादिभ्य उदाहरणं तेन हेत्वाभासोक्त्या तस्य संग्रहः । सामर्थ्येन तूदाहरणाभासस्य हेतुदूषकत्वेन सर्वमेव हेतुदूषणमिति [illegible] ।

* नित्येति नास्ति ख पु० ।

परिहरति हेत्वाभासपूर्वकत्वादिति । हेत्वाभासा इत्यत्र हेतुशब्दः स्वार्थमपरित्यज्य दृष्टान्तमुपलक्षयति । उपलक्षणे हेतुरुक्तः हेत्वाभासपूर्वकत्वाद्धेत्वाभासप्रधानकत्वाद् दृष्टान्ताभासेनापि हेतुरेव दूष्यते यतः न चैतावता प्रतिज्ञादिदोषोपलक्षणप्रसङ्गः । न हि यत्र यत्र निमित्तमस्ति तत्सर्वमुपलक्षणीयं किं तु यदुपलक्ष्यते तत्रावश्यं निमित्तं वक्तव्यम् । न च सूत्रकारस्य सर्वत्र लाघवादरो दृढ इत्युक्तम् । तस्मात्सर्वं रमणीयम् ॥

पक्षप्रतिषेधे प्रतिज्ञातार्थापनयनं प्रतिज्ञासंन्यासः । (सू. ५) ॥ ऐन्द्रियकत्वस्य हेतोरनैकान्तिकत्वोद्भावनेन शब्दानित्यत्वपक्षे प्रतिषिद्धे वादी प्रतिवादिनं ब्रूयादनैकान्तिकत्वमुद्दिधीर्षुः कः पुनराहानित्यः शब्द इति । यद्यहमनित्यः शब्द इति प्रतिज्ञातमपह्नोतुं शक्नोमि तदा न सामान्येन नित्येन मे हेतुरनैकान्तिको भवतीति बुद्ध्या ऽपह्नुते सो ऽयमेवंवादी न शक्यो ऽनैकान्तिकत्वेन जेतुम् । अपह्नवस्यापह्नवत्वावेदने ऽनैकान्तिकत्वोद्धारात्तस्मादनैकान्तिकस्यानैकान्तिकत्वस्थापनायापह्नवस्यापह्नवत्वमुद्भावनीयम् । तत्र किमपह्नवत्वमुद्भाव्यानैकान्तिकत्वं व्यवस्थाप्य निगृह्यतामुतापह्नवादेवेति संशये अपह्नवत्वोद्भावनेनैव पूर्वापरपराहतेर्निगृह्यते नानैकान्तिकत्वेन तत्पूर्वकत्वादनैकान्तिकत्वस्थापनस्य । तस्माद्यदुक्तं कीर्तिना किमिदानीं हेत्वाभासानुत्तरप्रतिज्ञासंन्यासापेक्षया तस्य प्रतिवादिनो हेत्वाभास एवाद्यं निग्रहस्थानमिति तदपास्तम् । प्रतिज्ञासंन्यासस्यैव पूर्वभावित्वात् । यदपि तेनोक्तं पक्षप्रतिषेधे तूष्णींभवतस्तूष्णींभावो नाम निग्रहस्थानं प्रलपतश्च प्रलपितं नामेत्याद्यपि वाच्यं स्यादिति । तदप्यसांप्रतम् । न हि तूष्णींभावेन प्रलपितादिभिर्वा शक्यमनैकान्तिकत्वमुद्धर्तुं यथा प्रतिज्ञार्थापह्नवेन न चैते हेत्वाभासोद्भावनस्य पुरस्तात्तनाः तस्मादेतदप्यनिरूपिताभिधानमात्रमित्कञ्चिदिति ।

अविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्धे विशेषमिच्छतो हेत्वन्तरम् (सू. ६) ॥ व्याख्यातुं निदर्शनमाह निदर्शनमेकप्रकृतीदं व्यक्तं भूतभौतिकेन्द्रियमेकप्रकृतीनां विकाराणां परिमाणात् । तद्यथा एकमृत्पूर्वा घटशरावोदञ्चनादयः परिमिता दृष्टाः यावान् प्रकृतेर्व्यूहः संस्थानं तावान्विकार इति । न चैतदुदाहरणं साधनविकलमित्याह दृष्टं चेति ।

उपनयमाह अस्ति चेदमिति । निगमनमाह तदेकप्रकृतीनामिति । अस्य परिमितत्वस्य हेतोर्व्यभिचारेण प्रत्यवस्थानं प्रतिवादिनः । नानाप्रकृतीनां घटरुचकादीनामेकप्रकृतीनां च घटशरावादीनां दृष्टं परिमाणमिति । एवं प्रत्यवस्थिते प्रतिवादिनि वादी पश्चात्परिमितत्वं हेतुं विशिनष्टि एकप्रकृतिसमन्वये सति शरावादिविकाराणां परिमाणदर्शनादिति प्रकृतिः स्वभावः एकस्वभावसमन्वये सतीत्यर्थः । एकप्रकृतिसमन्वयं स्फुटयति । सुखदुःखमोहसमन्वितं हीदं सर्वं व्यक्तं परिमितं गृह्यते । तथा हि । मैत्रदारेषु नर्मदायां मैत्रस्य सुखबुद्धिर्भवति तत्सपत्नीनां च दुःखबुद्धिः चैत्रस्य तामविन्दतो रत्नरक्षकस्य मोहो विषादः । नर्मदया भावान्तराणि व्याख्यातानि । तदेवं यत्रैकस्वभावसमन्वये सति परिमाणं तत्रैकप्रकृतित्वमेव तद्यथैकमृत्पिण्डस्वभावेषु घटशरावोदञ्चनादिषु । घटरुचकादयस्तु नैकस्वभावाः मार्दवसौवर्णादीनां स्वभावानां भेदात् । निर्दिश्यात्र सूचं योजयति तदिदमविशेषोक्ते हेतौ प्रतिषिद्ध इति । अस्य निग्रहस्थानत्वमाह । सति च हेत्वन्तरभाव इति । अपि च यदि हेत्वन्तरवचने विश्वमेकप्रकृति साध्यते तदा निदर्शनं नास्ति सर्वस्य पक्षे निक्षेपात् । अथ निदर्शनसिद्ध्यर्थं किं चित्पक्षाद्व्यतिरिच्यते ततस्तेनैवानैकान्तिकत्वम् । अन्वितानां परिमितानां भिन्नप्रकृतिकत्वादित्याह । हेत्वन्तरवचने सति हेत्वर्थनिदर्शन इति । हेतुः साधनम् अर्थः साध्यः तौ हेत्वर्थौ निदर्शयति व्याप्यव्यापकभावेनेति निदर्शनः हेत्वर्थयोर्निदर्शनो हेत्वर्थनिदर्शनो दृष्टान्तः स यद्युपादीयते ततो नेदं व्यक्तमेकप्रकृति भवति दृष्टान्तस्य प्रकृत्यन्तरोपादानात् । वार्त्तिकं साधनान्तरोपादाने पूर्वस्येति । इतोऽन्तराववरपव वादिनि यदि प्रतिवादी हेत्वर्थं व्यभिचारयति वादी च तृतीयपठके स्थितो हेतुं विशेषयति तदा साधनान्तरोपादानान्निगृह्यतामुतानैकान्तिकसाधनोपादानात् । न तावदनैकान्तिकसाधनादस्य निग्रहो हेतुविशेषेणैव समाहितत्वादिति । तस्माद्धेत्वन्तरवचनादेव निगृह्यते पूर्वस्य वस्तुनोऽसमर्थस्यासामर्थ्यख्यापनात् । सामर्थ्ये वा हेत्वन्तरानर्थक्यमिति सूत्रम् ।

प्रकृतादर्थादप्रतिसंबन्धार्थमर्थान्तरम् (सू.७)॥ अस्या यथोक्तलक्षणे पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहे सति वादिजल्पे वितण्डायामित्यर्थः ।

हेतुतः साध्यसिद्धौ प्रकृतायां वादी साधनं ब्रूयाद् नित्यः शब्दोऽस्पर्शत्वादिति। अथान्तरे सुखादिभिर्व्यभिचारेण हेतोरसामर्थ्यं पश्यन् तत्प्रच्छादनार्थं प्रसक्तानुप्रसक्तया तं तमर्थमुपन्यस्यन्नर्थान्तरेण निगृह्यते। अभिधेयस्य क्रियान्तरयोगात् क्रियाविशेषस्य योगाद्विशिष्यमाणरूपो भिद्यमानरूपः शब्दो नामेति यथा वृक्षस्तिष्ठति वृक्षं छिनत्ति वृक्षेण चन्द्रमसं पश्यति वृक्षायोदकमासिञ्चतीत्यादि। तदेवमभिधेयस्य क्रियाविशेषयोगाद्विशिष्यमाणरूपः शब्दो नामेति। आख्यातस्वरूपमाह। क्रियाकारकसमुदाय इति। विषयेण विषयिणमुपलक्षयति। पचति पच्यत इत्येवमादयः शब्दाः क्रियां कारकं कर्तारं कर्म चाभिवदन्ति तदेतल्लक्षणमसिद्धमतिव्यापकं च न हि कर्ता कर्म वाऽऽख्यातेनाभिधीयते। क्रियायोगेन तयोः प्रतिलम्भात्। अनन्यलभ्यस्य च शब्दार्थत्वात्। कर्तृकर्मणोश्च कारकान्तरेभ्यो भावनायामभ्यर्हिततमत्वेन तत्संख्याभिधाननियमादसिद्धं कारकाभिधानम्। अतिव्यापकं च पाचकः पाचक इत्यादेर्नाम्नोऽपि क्रियाकारकसमुदायाभिधायित्वात्। तदस्मिन् लक्षणेऽपरितुष्यन् लक्षणान्तरद्वयेनाख्यातपदान्युपसंगृह्णाति। कारकसंख्याविशिष्टक्रियाकालयोगाभिधाय्याख्यातम्। पचति पच्यत इत्यादौ कर्तुः कर्मणो वा संख्यया कालेन वर्तमानादिना विशिष्टा क्रिया प्रतीयते। कालश्च क्व चिदस्तीत्येतावतोऽस्ति न तु विवक्षितो, लक्षणे पचेत पचेतेत्येवमादौ तद्योगाप्रतीतेः। अनेन लक्षणेन स्थीयते सुप्यत इत्यादीनामाख्यातानामसंग्रहः कारकतत्संख्ययोरप्रतीतेः तत्संग्रहाय द्वितीयं लक्षणमाह। धात्वर्थमात्रं च कालाभिधानविशिष्टमभिधीयत इत्यभिधानं प्रयोगेष्विति। नाम्नो वाऽऽख्यातस्य वा तदर्थाद्भिद्यमानरूपा निपाताः। यथा समुच्चयविकल्पादिनामपदैः समुच्चयादयः समुच्चेतव्यान्नामार्थादाख्यातार्थाद्वा भेदेनोच्यन्ते तच्च प्रयोगात्। तेषां समुच्चयो विकल्पो वेति नैवं चादयः स्वार्थान्नामार्थादाख्यातार्थाद्वा भेदेनाभिदधति। रूप्यन्ते प्रतिपाद्यन्ते रूपाणि अर्था नामार्थादाख्यातार्थाद्वा भिद्यमानं रूपं प्रतिपाद्यमानं येषां निपातानां ते तथोक्ताः। उपसृज्यमानाः समीपे प्राक् प्रयुज्यमानाः क्रियावद्योतका उपसर्गाः अवद्योतनं चोपलक्षणम्। अधिकार्थो विपरीतार्थश्चोपसर्गो गृह्यन्ते। यथाऽभ्यागच्छति अभिष्टुत इत्यादिषु

तदस्य निग्रहस्थानत्वं वार्तिककार उपपादयति । अभ्युपगतेति । यथा च साधनवादिनो ऽर्थान्तरं निग्रहस्थानमेवमुत्तरवादिनो ऽपि द्रष्टव्यम् ।

वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकम् । (सू.८) ॥ वर्णक्रमनिर्देशवदिति वर्तिः । अथ यदा द्राविडः स्वभाषया तद्भाषानभिज्ञमार्यं प्रति शब्दानित्यत्वं प्रतिपादयति तदा तन्निरर्थकं निग्रहस्थानं स त्वार्यभाषां चानवबुध्यमानं प्रतिपादनाय तद्भाषानभिज्ञतया वा स्वभाषया साधनं प्रयुक्तवान् सो ऽयं पूर्वस्मिन्कल्पे विप्रतिपत्त्या निगृह्यते उत्तरस्मिंस्त्वप्रतिपत्त्या । वस्तुतः साधनसामर्थ्ये ऽपि मूकवदर्थप्रतिपादकशब्दाप्रतीतेस्तत्प्रतिपादनारम्भवैयर्थ्यात् । अनेन दृष्टान्तमात्रतया वर्तिना अथ वर्णक्रमो दर्शितो न पुनरेतदुदाहरणं निग्रहस्थानस्य येन कपोलवादिपादावपि प्रवृत्तः । यथा हि द्राविडस्यार्यभेदविषयोत्थापितं वचनं नैवं वर्णक्रमनिर्देशः कपोलवादिनं वा अप्रतिपादकत्वसामान्याद्वर्णक्रमनिर्देशवदिति दृष्टान्तः । अत एवाह भाष्यकारः । एवंप्रकारमिति । न पुनरिदमेवेत्यर्थः । वार्तिकमुदाहरणं भाष्यवृत्ति । एवंप्रकारोदाहरणमित्यर्थः । साधनानुपादानादिति । परप्रतिपादकं पञ्चावयवं वाक्यं साधनं तेनैव नोपात्तं तस्य स्वसमयेन प्रतिपादकत्वे ऽप्यार्यान् प्रत्यप्रतिपादकत्वादित्यर्थः ।

परिषत्प्रतिवादिभ्यां त्रिरभिहितमप्यविज्ञातमविज्ञातार्थम् (सू.९) ॥ यद्वाक्यं परिषदा प्रतिवादिना च न विज्ञायते समानसंकेतेन वादिना त्रिरभिहितं यावद्भिर्वारैः परिषत्प्रतिवादिनोरर्थप्रत्ययो भवति स च प्रायेण त्रिभिरिति त्रिरभिहितमित्युक्तम् । ननु समानसंकेतेन वादिना त्रिरभिहितमविज्ञातार्थं चेति न संभवति । संभवे वा परिषत्प्रतिवादिनो जडौ । न च जडानवबोधे प्रतिपादकस्य कश्चिदपराधः । न हि बधिरो गीतं न शृणोतीति गायनस्य कश्चिदपराध इत्यत आह । श्लिष्टशब्दमसति प्रकरणादौ नियामके यथा श्वेतो धावतीति । अप्रतीतप्रयोगं जर्भरीतुर्फरीतु इति । अतिद्रुतोच्चारितमित्येवमादिना कारणेन तदविज्ञातार्थम् । अस्य निग्रहस्थानत्वमाह । असामर्थ्येति । वार्तिकं भाष्यव्याख्यया गतार्थम् ।

पौर्वापर्यायोगादप्रतिसंबद्धार्थमपार्थकम् (सू.१०) ॥ अनेकस्य पदस्याविलम्बस्य प्रतीतयोगस्याद्रुतोच्चारितस्य वाक्यस्य चानेकस्य [illegible]

र्थेऽप्यायोगः संबन्धो नास्तीति तस्मादसंबन्धार्थता गृह्यते तदपार्थकं निग्रह-
स्थानं निष्प्रयोजनं कस्मात् समुदायार्थस्य वाक्यार्थस्य वा ऽपायाद्वाक्यम-
हावाक्यार्थप्रत्यायनप्रयोजनो हि पदानां वाक्यानां वा प्रयोगो ऽसति तस्मि-
न्नपार्थकमित्यर्थः । वाक्यस्य पौर्वापर्यासंबन्धउदाहरणमाह । यथा दश
दाडिमानि षडपूपा इति । पदानां पौर्वापर्यासंबन्धे उदाहरणमाह ।
कुण्डमजाजिनम् इति । रौरुकं रुरुसंबन्धि पाय्यं पाययितव्यम् । अप्र-
तिक्षीणो वृद्धः वार्तिककारः शङ्कते । निरर्थकापार्थकयोरिति । परप्रत्या-
यनप्रयोजनं हि वचनोच्चारणं तच्च निरर्थकेनेवापार्थकेनापि न परः प्रतिपा-
द्यतइति उभयोरभेदः । न च वर्णक्रममात्रमेकत्रान्यत्र च पदानीत्येता-
वता भेदेनोपादानं युक्तम् । एकत्र वाक्योपादानमन्यत्र पदोपादानमित्यपा-
र्थकयोरप्यवान्तरभेदेन भेदोपादानप्रसङ्गादिति शङ्कार्थः । निराकरोति ।
भिद्यतइति । पृच्छति । कथम् । उत्तरम् । तत्रानर्थके वर्णमात्रम्
अभिधेयशून्यम् इह त्वपार्थकपदानि पद्यन्ते गम्यते ऽभिधेयमेभिरिति पदानि
वाक्यानि चाभिधेयवन्ति असंबद्धानि निरभिधेयनिष्प्रयोजनयोर्निरर्थकापार्थ-
कयोर्महान्विशेषः । न त्वीदृशो वाक्यपदयोर्निष्प्रयोजनयोर्विशेषो येनावान्तर-
भेदमाद्रियामहे । परप्रत्यायनप्रयोजनाभावमात्रविवक्षया त्वविशेषे सर्वनिग्रह-
स्थानाविशेषः सर्वत्र परप्रत्यायनाभावात् । भावे वा निग्रहस्थानानुपपत्तेः ।

अवयवविपर्यासवचनमप्राप्तकालम् (सू.११) ॥ व्याचष्टे प्रति-
ज्ञादीनामवयवानां यथालक्षणमर्थवशात् क्रमः लक्षणानतिक्रमेण क्रमः उक्त-
मेतदस्माभिः प्रथमाध्याये । यद्यपेक्षिताभिधायिनो वचनात्परे प्रतिपद्यन्ते ना-
न्यस्य तत्र प्रथमं साध्यनिर्देशो ऽपेक्षितः परेर्न तु साधननिर्देशः तत्र यद्ययं प्रथमं
साधनमेव प्रयुञ्जीत कथमपेक्षितं ब्रूयाद् अनपेक्षिताभिधायी च कथं प्रतिपादको
नाम । तदेवं सर्वावयवेश्च हेतुवचनादीनि क्रमवन्ति नाक्रमाणि प्रतिपादयितुमर्ह-
न्तीति विपरीतक्रमेभ्यो ऽप्यर्थक्रमानुसरणादेवार्थप्रतिपत्तेः । सो ऽयं प्रतिज्ञा-
दीनामर्थे एतादृशो य एषां क्रममन्तरेण न शक्यो ज्ञातुमिति । अवयववि-
पर्यासे त्वाकाङ्क्षाभावात् तत्पूर्वकत्वाच्च पदार्थसंबन्धस्यासंबन्धं निग्रहस्थान-
मित्यर्थः । वार्तिकं नैवमपि सिद्धेरित्येके । यथा ऽऽतुरणापि न कश्चित्
क्रमनियम इष्टार्थसिद्धेरुभयथाविशेषात् । यद्युच्येत अर्थशब्दवदयमस्माकं क्रम-

यो यदनेन क्रमविशेषेणार्थः प्रत्येतव्यो नान्येनेति अतस्तथैव प्रणीयते न क्रमान्तरेणेत्यत आह । समयानभ्युपगमाच्च । पदेष्वेव समयपूर्वकः प्रत्ययो न वाक्येषु अभिनवकविरचिततत्समयानपेक्षादेव वाक्यादर्थप्रतीतेः । स्यादेतद् वाक्येष्वपि क्रमनियमो दृष्टः यथा पाचयां बभूवेति न पुनर्बभूव पाचयामिति अत आह प्रयोगाच्चेति । तच्च लौकिकः प्रयोगो नियत इह त्ववयवव्यत्ययस्यापि दृष्टः प्रयोग इत्यर्थः । तदेतद्दूषयति । यत्तावदेव-मपि सिद्धेरिति । तत्रोत्तरं प्रयोगोपेतशब्दवदेतत् स्यात् । तदेव विवृ-णोति । यथा गौरित्यस्मिन्नर्थे एव पदस्यार्थे गावीति प्रयुज्यमानं पदं ककुदादिमन्तमर्थं प्रत्याययति । यद्यपि शब्दानामर्थप्रत्यायनं न स्वाभाविकं तथाऽपि परमेश्वरसंकेतपूर्वकमद्य यावदनुवर्त्तते ऽत एव साधवो ऽर्थभेदे शब्दभेदा येषां पारमेश्वरसंकेतः तदसंकेतात्तु प्रवर्त्तमाना अप्यर्थे ऽसाधवः शब्दा अपभ्रंशा भवन्ति । तदपेक्षश्च साधुभिर्भाषितव्यमित्यादिको विधयो धर्मेषु निन्दार्थवादाश्च मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वेत्यादयः । वेदानां च प्रामाण्यं प्रतिपादितं द्वितीये ऽध्याये । न चायमर्थो ये ये साधवस्ते सर्वे धर्म-हेतव इति किं तु धर्मानुष्ठाने तदङ्गरूपभाषणे प्राप्ते साधुभिरेवेति नियम्यते । तत्रैवं व्यवस्थिते अविशेषेण गोगाव्यादिशब्दा अर्थेन प्रयुज्यमाना दृश्यन्ते तत्किं ते किमविशेषेणैव साधव उत कश्चिदेकः साधुः तत्पूर्वकेतरेभ्यः प्रतीतिः तत्रैकशब्दस्य साधुत्वकल्पनायामितरस्मात् तन्मूलतयार्थप्रतिपत्त्युपपत्तेर्न सर्वेषां साधुत्वकल्पना युक्ता । यथाऽऽह स्माह भवान् जैमिनिरन्याय्यश्चानेक-शब्दत्वमिति । तथापि कतमस्यासाधुत्वमेकस्येतेष्विति जिज्ञासायां तत्र तन्त्वमभियोगविशेषात्स्यादिति यो ऽभियुक्ततमैरिन्द्रपाणिनिप्रभृतिभिः साधु-त्वेनाविगानतः स्मर्यते स साधुरितरो ऽसाधुरिति निश्चीयते । तेन यद्यपि लौकिका गाव्यादिशब्देभ्य एव गवाद्यर्थमधिगच्छन्तीति दृष्टार्थमात्रव्यवहा-रिणः प्रतिपत्तिस्तथा ऽपि परीक्षकाणां विचारयतामेवं विचारक्रमो यद्गुरुत-मेन गोशब्दे प्रयोक्तव्ये प्रमादाद्गावीशब्दः प्रयुक्तः ततश्च वृद्धतरेण गोश-ब्दमुन्नीय गोत्वं प्रतीतम् । यथा ऽऽहुः । अम्बाम्बेति यदा बालः शिक्ष-माणः प्रभाषते । अव्यक्तं तद्विदां तेन व्यक्ते भवति निर्णयः । एवं साधौ प्रयोक्तव्ये यो ऽपभ्रंशः प्रयुज्यते । तेन साधुव्यवहितः कश्चिदर्थो ऽभिधी-

यते । पार्श्वस्थाद्वाऽतो ऽनेन मूलशब्दमुन्नीयार्थः प्रतीत इत्यगृहीत्वैव गावी-
शब्दादेवायममुमर्थं प्रतीतवानिति तमेव गोत्वस्य वाचकमवगम्यान्येषां वृद्धो
बभूव । ततः प्रभृत्यननुस्मृतमूलशब्दानामयं वाचकत्वभ्रमो ऽपभ्रंशे वर्तते न
तूद्धुतरस्योभयवेदिनो मूलशब्दानुसारिणी पदार्थप्रतिपत्तिरिदानीन्तनानां त्वप-
भ्रंशादेव अत एवान्वाख्यानमपि प्रयोजनवत् । असत्यस्मिन् वाचकापभ्रंशवि-
भागे ज्ञानाभावात्साधुभिर्भाषितव्यमिति नियमविधेर्न म्लेच्छितवै नापभाषितवै
इति निषेधस्य च विषयसंशयेन दुरधिगमत्वेन धर्मानुष्ठानस्याशक्यत्वप्रसङ्गात् ।
यस्मिन्नर्थे यस्य शब्दस्य भगवतेश्वरेण संकेतः कृतः स तत्र साधुरसाधुरन्यत्र
यथा य एवास्वशब्दो दरिद्रे साधुः स एवासाधुर्वाजिनि प्रयुज्यमानः यथा
नकुलदंष्ट्राग्रस्पृष्टा या का चिदोषधिरसौ सर्पविषं हन्ति यथमीश्वरेण कृतसंकेतः
शब्दः साधुर्धर्मेऽउपयुज्यते नान्य इति । यववराहादिशब्दानामार्यम्लेच्छयोरर्थ-
विवादे वैदिकाद्वाक्यशेषादार्यसंमतो ऽर्थो ग्रहीतव्यो न म्लेच्छसंमतः तत्र वैदि-
कवाक्यशेषविरोधात् । येषां तु शब्दानामर्थेषु न दृष्टचरः प्रयोगः केवलैर्म्लेच्छै-
रेवार्थभेदे प्रयुज्यन्ते यथा पिकनेमतामरसादयः वेदे तु प्रयुक्तास्तेषां म्लेच्छ-
व्यवहारादेवार्थो ऽवधारणीयः तत्र तेषामभियोगादिति आर्यव्यवहारापरिप-
न्थित्वाच्चेति । तदेवं व्यवस्थिते न्यायमीमांसापरिशीलनविकलानां बाह्यतराः
प्रलापा उपेक्षणीयाः तस्मात्सूक्तं प्रयोगापेतशब्दवदिति । न च शब्दा-
न्वाख्याने व्यर्थमिति चेति । प्रतिज्ञादीनां क्रमनियमकारणं प्रश्नपूर्वकं
दर्शयति । तदेतत्कथं पूर्वं तावदिति । द्वितीयं देश्यमनुभाष्य परिहरति ।
यस्पुनरेतत्समयानभ्युपगमादिति । सो ऽयमर्थस्यानुपूर्वी प्रतीतिबल-
प्रवृत्तासन्वाचक्षाणो नाभ्याख्येय इति नोपालम्भ्यः शास्त्रे वाक्यान्यर्थसंग्रहार्थ-
मुपादीयन्त इति न हि शास्त्रे कृत्स्नासदिवादरमूतदिवेत्यर्थसंग्रहो *यथा कथं-
चित् क्रियत इति वादे ऽपि तथा क्रियतामिति युक्तं वादादिषु पक्षप्रतिपक्ष-
वक्त्रोरपि परीक्ष्यमाणत्वात् परीक्षकस्य च शास्त्रत्वात् ॥

हीनमन्यतमेनाप्यवयवेन न्यूनम् (सू. १२) ॥ प्रतिज्ञादीनां
पञ्चावयवानां मिलितानां साधनत्वमुपपादितम् । न्यूनत्वे साधनत्वं नास्ति
तदभावे न साध्यसिद्धिः न हि सामग्रीनिष्पाद्यं कार्यं सामग्र्येकदेशाद्भवती-

* शुद्धिपत्रान्ते द्रष्टव्यम् ।

त्यर्थः । परेषां मतमुपन्यस्यति एके त्विति । एके तु प्रतिज्ञान्यूनं नाम निग्रहस्थानं नास्तीति ब्रुवते । दूषयति एतत्तु न युक्तमिति । किं प्रतिज्ञान्यूनं निग्रहस्थानान्तरं न भवति अथ निग्रहस्थानमेव न भवति । एतदेवाह किमसौ निगृह्यते न वेति । प्रथमकल्पे दोषमाह यदीति । द्वितीयकल्पे दोषमाह अथ न निग्रह इति । प्रतिज्ञायाः साधनाङ्गत्वमुक्तमित्यर्थः । यच्च ब्रवीषि दिङ्नागसिद्धान्तपरिग्रहश्चेति । एतत्तु दूषयति । एतदपीति । सिद्धसाध्यार्थयोः सिद्धान्तप्रतिज्ञयोर्भेदात् भेद इत्यर्थः ।

हेतूदाहरणाधिकमधिकम् (सू. १३) ॥ तदेतन्नियमाभ्युपगम इति भाष्यम् । यत्र कथमेतत्साध्यं सिध्यतीति जिज्ञासा तत्रैकेनैव साधनेन साध्यसिद्धेः साधनान्तराभिधानमनर्थकमिति । निष्पादितक्रिये कर्मणि अविशेषाभिधायिनः साधनस्य साधनन्यायानिपातात् । यत्र तु प्रतिवादिनः परिषदो वा जिज्ञासा भवति कति साधनानि संभवन्त्यस्मिन्साध्य इति तत्र यावन्ति साधनानि तावन्ति सर्वाण्येव साध्यानि अन्यतराभिधाने निग्रहप्रसङ्गादिति । नाधिकं निग्रहस्थानमिति यथाहुस्तन्मतमुपन्यस्यति । तच्च न दार्ढ्यादिति । दूषयति न दार्ढ्यार्थेति । यदि निश्चयो दार्ढ्यं तदेकस्मादेव प्रमाणाद्भवति अनिश्चायकस्याप्रमाणत्वात् । अथ स्फुटत्वं तदपि चेन्निश्चयः स दत्तोत्तरः अथ सामान्यविशेषवत्तां गृह्णन् न तदनुमानसहस्रैरपि तेषां सामान्यवद्द्रव्यमात्रविषयत्वात् । शङ्कते अथ ब्रवीषि द्वे अपि ज्ञापके इति । नास्माकमनधिगतार्थगन्तृत्वं प्रमाणत्वं येनैकेनाधिगते प्रमाणान्तरमप्रमाणं स्यात् । अपि तु गन्तृमात्रं प्रमाणं तच्च द्वितीयस्याप्यविशिष्टमिति शङ्कार्थः । निराकरोति सत्यं द्वे अपि ज्ञापके इति । पुरुषोऽपराध्यते यो ज्ञातमर्थमजिज्ञासितं ज्ञापयति न तु प्रमाणं तद्धि सामर्थ्येन मेये प्रवर्तत एव । यदि जिज्ञासायां सत्यां प्रवर्तते प्रतिपादयति चेन्नास्य कश्चिदपराध इति । न हि धान्योत्प्लवनेषु दोषमवस्थानं भवति तस्मादनपेक्षितकारणादनवस्थाप्रसङ्गाच्च पुरुषस्य निग्रह इति सिद्धम् ।

शब्दार्थयोः पुनर्वचनं पुनरुक्तमन्यत्रानुवादात् (सू. १४) ॥

अर्थादापन्नस्य स्वशब्देन पुनर्वचनं पुनरुक्तम् । (सू. १५) ॥

तदनेन सूत्रद्वयेन पुनरुक्तमेकमेव निग्रहस्थानं कथं चिदवान्तरभेद[illegible]

विविक्तमुक्तं प्रपञ्चार्थम् । तदेव पुनरुक्तं क्व विच्छेदाभ्याघातात् क्व विपर्ययान्तरात् क्व विरोधादिति । आक्षिपति नासाधनादिति । समाधत्ते सत्यमिति । अत्यवितथयोर्वस्तुमैकुल्यं चिन्त्यते । पुनरुक्तप्रयोगे त्वनिपुणः स्यात् अनर्थोक्ताभिधानात्साधनस्य विषयः साध्यो ऽर्थो न विद्वः तस्यापरिज्ञानान्निगृह्यते । वैयर्थ्ये चानर्थक्यं विहतप्रयोजनत्वं वाभिमतम् । तथा हि पुनरुक्तप्रयोगे तत्प्रयोजनानुचरणसमाकुलचित्तः प्रथमाभिधानादापाततः प्रतीतमप्यर्थमप्रतीतमिव मन्यमानो न निश्चेतुमर्हतीति ततश्च प्रतिपादनाय प्रवृत्तो न प्रतिपादयितेति विहतप्रयोजनत्ववैयर्थ्ये स्यादित्युपपन्नं निग्रहस्थानमिति ।

विज्ञातस्य परिषदा त्रिरभिहितस्याप्यप्रत्युच्चारणमननुभाषणम् (सू. १६) ॥ व्याचष्टे विज्ञातस्य वाक्यार्थस्येति । निग्रहस्थानत्वे ऽस्योपपत्तिमाह । अप्रत्युच्चारयन् किमाश्रयं प्रतिषेधं ब्रूयादिति । वार्त्तिकं नेदं निग्रहस्थानमिति केचित् । उत्तरेण उत्तरगुणदोषनिरूपणेन प्रतिवादिनो मूकत्वामूकत्वावस्थापनात् । एतद्विभजते उत्तरेण गुणदोषवतेतीति । तस्मात्किं पुनरुच्चारितेनोच्चारणेनास्ति प्रयोजनमिति शेषः । अस्ति हि कश्चिदिति क्व चित्पाठः । तथापि हीति निपातद्वयं वाक्यावतारे द्रष्टव्यम् । पुंसां विचित्रस्वभावत्वात् कश्चिदुत्तरे समर्थो न प्रत्युच्चारणे तथाप्यसावुत्तरमभिदधानः तावता ऽननुभाषणमात्रेण निग्रहमर्हति । ननु सर्वमननुभाषणं न निग्रहस्थानं तदा ऽनुभाषितमुपक्रम्य सर्वमननुभाषमाणो न निगृह्यतेत्यत आह । यद्दृष्ट्वारभ्य न निर्वाहयेत् तदुत्तरं तु ब्रूयात् तस्य स्यात् स्वीकारमात्रमसामर्थ्यकृतं न तु तत्त्ववादित्वविहतिरित्यर्थः । तदेतं भवन्तो ऽपि समाधत्ते नोत्तरविषयापरिज्ञानादिति । दूष्यविषयं हि दूषणम् भवति दूष्यानभिधाने न शक्यं वक्तुम् । न खलु प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमनदोषास्तत्स्वरूपमनभिधाय शक्या दोषत्वेनावस्थापयितुमित्यनुच्चारयन्न दोषमभिधातुमर्हतीति । तदिदमुक्तं तदिदं व्याहतमुच्यते नोच्चारयति उत्तरं च ब्रवीतीति । स्यादेतद् न प्रतिवादिना सर्वं दूषणीयम् अन्यतमावयवदूषणेनैव साधनस्य दूषितत्वेन दोषान्तराभिधानवैयर्थ्यात् । न खलु मृतो मृत्युना रक्षितो मारयितुं शक्यः एवं दूषि-

तमपि दूषयितुं तस्मात्सत्यपि दूष्यबाहुल्ये ऽन्यतमं दूष्यं तथा च सर्वानु-
भाषणे सर्वस्यादूष्यत्वाद् यद्दूषणीयं तत्पुनरनुवाद्यमिति सर्वानुवादे द्विरनु-
वादो ऽदूष्यानुवादश्चेति दूषकनिग्रहस्थानद्वयं तस्मादनुभाषणमेव निग्रहस्था-
नमिति विपरीतमापतितमित्यत आह अप्रतिज्ञानाच्चेति । एतदुक्तं भवति
न चेदं प्रतिज्ञायते । पूर्वमेवाद्यन्तेन सर्वमुच्चारयितव्यं पश्चादुत्तरं यद्दूष्यं
तदनुवादेनाभिधेयं येन दूष्यानुवादे द्विरनुवादश्च दोषौ स्याताम् अपि तु
यथा कथं चिदुत्तरं वक्तव्यम् । उत्तरवादिपरस्योत्तरमाश्रयाभावे न युक्तमिति
तदाश्रयमात्रमनुवदितव्यं तदन्तरेणाश्रयाभिधानत्वादुत्तरस्येति । तस्मा-
दुक्तं तन्मात्रस्याप्रत्युच्चारणमननुभाषणं न सर्वस्याप्रत्युच्चारणमननुभाषणमि-
त्यर्थः । नन्वप्रतिभाया निग्रहस्थानत्वविधानेनाननुभाषणस्यापि विहितं
तस्य तद्विशेषत्वात् । न खलु नानुभाषत इत्येतावतैव निगृह्यते अपि त्वन-
नुभाषमाणो दूष्यं न बुध्यते अबुध्यमानश्च तदुत्तरं न प्रतिपद्यते ततो
ऽप्रतिभया निगृह्यते । तदेवमननुभाषणमप्रतिभाविशेष इति अप्रतिभायाः
विहितं निग्रहस्थानत्वं तद्विशेषे ऽपि विहितं भवति । यथा गवि सास्नादि-
मत्त्वं विहितं शाबलेये ऽपि विहितं भवति न पुनस्तत्र सास्नादिमत्त्ववि-
धानाय पृथग् यत्नान्तरमारभन्ते । अत्र ब्रूमः । न तावदुत्तराप्रतिपत्तिसामा-
न्यविशेषो ऽननुभाषणं पुंसां सामर्थ्यवैचित्र्यात् । कश्चिद्दूष्यं दूषणं च विदन्
नपि नानुभाषितुं पारयति वक्तुर्वचनकुण्ठत्वात् । तस्मादसत्यामप्रतिभाया-
मननुभाषणसंभवान्नाप्रतिभाया विशेषो ऽननुभाषणमिति । कश्चिद्दूषणविषयं
वेदानुभाषते च उत्तरप्रतिपत्तिविकलस्तु स्यात्सो ऽयमप्रतिभया निगृह्यते
नाननुभाषणेन तत्र सामर्थ्यात् । कश्चित्पुनर्दूष्यमेव न जानाति सो ऽज्ञा-
नेन निगृह्यते न चाज्ञाने ऽननुभाषणमवश्यंभावि धारणावतो ऽर्थानिरूपणे
वादुदीरिताक्षरस्वरूपमात्रपाठसंभवेनानुभाषणोपपत्तेः । अप्रतिभा त्ववश्यं
भवेद् न ह्यस्ति संभवो दूष्यं न वेदास्य दूषणं तु वेदेति । तथा ऽपि स्वरूप-
तस्तावद्भेदः न हि यदेव दूषणविषयमज्ञानमप्रतिभा तदेव दूष्यविषयमज्ञानं
तस्मात्सत्यप्यननुभाषणाप्रतिभाज्ञानानामुत्तरानभिधानफलत्वे तुल्ये अथा-

न्तरभेदविवक्षया भेदेनोपन्यासः । त्रिरभिहितस्येति । त्रिरभिधानमेव-मप्रतिपद्यमानस्यानिवृत्ततया न वादे ऽधिकार इत्यभिसंधिमत इति ।

अविज्ञातं चाज्ञानम् (सू. १७) ॥ तद्व्याचष्टे विज्ञातार्थस्य परि-षदेति । निग्रहस्थानसामान्यलक्षणमत्र योजयति वार्तिककारः । अप्रति-पत्तितो निग्रहस्थानमिति । उत्तरस्याप्रतिपत्तिरप्रतिभा तद्व्याचष्टे । परप-क्षेति । वार्तिके श्लोकपाठादिभिरवज्ञां दर्शयन्निति । अर्थान्तरे हि निग्रहस्थाने प्रसक्तानुप्रसक्तं तत्सिद्ध्यर्थेनाव्याजेनावतारयता न प्रकृतावधानं क्रियते इह त्ववधानमेतावता भेदेनोपन्यास इति । इयं चाप्रतिभा सम्यक्-साधनोपन्यासे द्रष्टव्या साधनाभासोपन्यासे तु पर्यनुयोज्योपेक्षणम् ।

कार्यव्यासङ्गात्कथाविच्छेदो विक्षेपः (सू. १९) ॥ साधनस्य दूष-णस्य वोपन्यासमभ्युपगम्य तदवस्थः प्रतीयमान एव प्रतिवादिनो दार्ढ्यं सभ्यानां वा कठोरत्वमवगम्याकस्मात्कार्यं व्यासज्याभ्युपगतां कथां व्यव-च्छिनत्ति तत्र विक्षेपो नाम निग्रहस्थानम् । तदनेनाप्रतिभया तूष्णींभावो ऽपि संगृहीतो वेदितव्यः । कार्यव्यासङ्गस्याभ्युपगतकथाविच्छेदमात्रोपलक्षण-त्वात् । न चेदमर्थान्तरं तत्र प्रकृतमेव साधयामीति व्याजेन प्रसक्तानुप्रस-क्तावतारेण कथाविच्छेदाभावाद् इह तु कथाविच्छेदात् । न चास्य हेत्वा-भासेष्वन्तर्भावः । न हि विक्षेपस्यान्यतमलिङ्गधर्मानुविधानं नापि प्रकृतसा-ध्यसिद्धये प्रयोगो येन हेत्वाभासः स्यात् । न च वादिनो विक्षेपो हेत्वाभासः । अनन्तरं कथामभ्युपेत्यैव हेतुमनभिधायापसरणात् । यदि चायं सम्यञ्चं हेतुमभिधाय तत्समर्थनासमर्थो ऽपसरेत् किमेतावता न निगृह्यते हेत्वाभासेन वा निगृह्येत किं तु व्यासङ्गादेव । अनर्थकापार्थकाभ्यां तु भेदो ऽस्य स्फुट एव । न ह्यज्ञायमानसंकेतः प्रतिपादको येनानर्थकः स्यात् । नापीह पदानि वाक्यानि वा पौर्वापर्येणासंबन्धानि येनापार्थकः स्यात् । न चावधानं येनाप्रतिभा भवेत् । तस्माद्विक्षेपः पृथक् निग्रहस्थानमिति सिद्धम् ।

स्वपक्षदोषाभ्युपगमात् परपक्षे दोषप्रसङ्गो मतानुज्ञा (सू. २०) ॥ व्याचष्टे यः परेण देशितं दोषं स्वपक्षे ऽभ्युपगम्य कथं ज्ञायते अभ्यु-पगत इत्यत आह । अनुद्धृत्येति । अनभ्युपगमे ऽसावुद्धरेदिति भावः ।

वार्त्तिकं किं तु परस्वेनानतिसृष्टेनादत्तेनेत्यर्थः । प्रसङ्गविधानाच्च नि-
ग्रहस्थानमित्यन्य इति । यदि पुरुषत्वाच्चोरोऽहं ततो भवानपि चोरः
स्यात् । न च भवान् एवमिष्टः तस्मात्त्वयैवानैकान्तिकत्वान्नायं हेतुरिति
प्रसङ्गविपर्ययः तस्मान्नात्मनश्चोरत्वमनेनाभ्युपगतमिति मतानुज्ञा नास्य
निग्रहस्थानमित्यर्थः । निराकरोति एतत्तु न कस्मात् अत एव कुतः
यत एवासौ उत्तरे कर्त्तव्ये प्रसङ्गं करोति अत एव निगृह्यते । यदि हि
वादी प्रतिवादिनं ब्रूयात्त्वमपि चोर एवेति तदा किमनैकान्तिकत्वं शक्नु-
यात्कर्तुं तस्मात्पुरुषत्वं न चोरत्वहेतुः अपि तु परस्वेनादत्तेन चैवम्
इत्युत्तरे कर्त्तव्ये यदुत्तराभासमाह तेन ज्ञापयति नूनमयं सम्यगुत्तरं न
जानाति सम्यगुत्तराज्ञानान्निगृह्यते तच्चोत्तरापरिज्ञानं मतानुज्ञाद्वारेणोद्भा-
व्यमानं मतानुज्ञेत्युच्यते ॥

निग्रहस्थानप्राप्तस्यानिग्रहः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् (सू.२१) ॥

व्याचष्टे पर्यनुयोज्यो नामेति । निग्रहस्योपपत्तिः प्रमाणतः सिद्धिरित्य-
र्थः । एतत्तु न तावद्वादिनोद्भावनीयं न ह्यसौ स्वस्वसाधनावद्यमनुन्मत्त
उद्भावयति नापि प्रतिवादिना न ह्यनुन्मत्त आत्मानमात्मना निगृह्णाति । अपि
तु पर्यनुयोज्यं जानानः कस्मादुपेक्षते तस्मात्सभापतिना वादिप्रतिवादिसभ्या-
नुयुक्तया वा परिषदा तन्निग्रहस्थानमुद्भावनीयम् । अत्र च तत्त्वनिर्णयावसाने
वादे द्वयोरपि निग्रहात्परिषदेव विजयते जल्पवितण्डयोस्तु तत्त्वानवेक्ष-
पुरुषसामर्थ्यपरीक्षणप्रवृत्तयोः प्रतिवादी निगृह्यते । साधनाभासवादिना हि
वादिना स्फुरता प्रतिवादी स्तम्भितो यतः सम्यक्साधनोपन्यासो विहितः ।
प्रतिवादिन उत्तराप्रतिपत्तिरप्रतिभा साधनाभासोपन्यासे च उत्तराप्रतिपत्तिः
पर्यनुयोज्योपेक्षणमिति विशेषः । वार्त्तिकं नान्यवचनादित्येके । यत्र प्रति-
वादी तूष्णीं भवति तत्र तूष्णींभावेनैव वादिन उत्तरानर्हतां दर्शयन्स-
साधनाभासवादितां सूचयति यथास्य दोषोद्भावनं सम्यग्दोषमनुक्त्वा करोति
तथाप्यसौ दुष्टमुत्तरं ददत्स्वसाधनदोषमेव सूचयति । उपदिशन्ति हि [illegible]
दुष्टे हि साधने दुष्टोत्तरं देयमिति । तस्मादवचनेऽन्यवचने वा न पर्यनु-
योज्योपेक्षणं निग्रहस्थानमुभयथाऽप्यनुपेक्षणादित्यर्थः । दूषयति तत्र [illegible]
साधनस्य हि सम्यक्त्वं दोषं जानन् तमेव ब्रूयात् । यो ऽयं [illegible]

ऽब्रुवन् विब्रुवन् वा नूनं न सम्यक्त्वं दोषं जानाति । निश्चितप्रमाणभावस्य पुरुषस्येङ्गितादिभिरभिप्रायः सूच्यते न त्वनिश्चितप्रमाणभावस्य । यथाऽऽहुः । श्रुतिस्मृत्यतिरेकेण युक्तजल्पाकभाषितम् । तद्यथाश्रुति दुष्टं चेद् दुष्टमेवावधार्यताम् । इति सुष्टूक्तं जानानो ऽप्ययं किमर्थमन्यद् ब्रवीतीति ॥

अनिग्रहस्थाने निग्रहस्थानाभियोगो निरनुयोज्यानुयोगः (सू. २२) ॥ न चायमप्रतिभातो न भिद्यते । सा ह्युत्तराप्रतिपत्तिरियं त्वनुत्तरस्यैवोत्तरत्वेन विप्रतिपत्तिरिति महान् विशेषः । अनेनैव सर्वा जातयो निग्रहस्थानत्वेन संगृहीता भवन्ति । न च हेत्वाभासानामितो न भेदः ते हि वादिनो निग्रहस्थानमयं तु प्रतिवादिन इति महान्विशेषः । अत एव भवतामपि गाथा असाधनाङ्गं वचनमदोषोद्भावनं द्वयोः निग्रहस्थानमन्यत्तु न युक्तमिति नेष्यते इति । अप्रतिभाया एव प्रपञ्च प्रतिषेधात्मिकाया अस्या निरनुयोज्यानुयोगस्य भेदं दर्शयति भाष्यकारः । निग्रहस्थानलक्षणस्य मिथ्याध्यवसायात्समारोपादित्यर्थः । सुगमं वार्त्तिकम् ॥

सिद्धान्तमभ्युपेत्यानियमात्कथाप्रसङ्गो ऽपसिद्धान्तः (सू. २३) ॥ अभ्युपेत्येत्यस्य व्याख्यानं कस्यचिदर्थस्य तथाभावं प्रतिज्ञायेति । प्रतिज्ञातार्थविपर्ययादिति । अभ्युपेतार्थविपर्ययात्सिद्धान्तविपर्ययादित्यर्थः । तदेतदनियमादित्यस्य व्याख्यानम् । तत्र सांख्यीयं सिद्धान्तमाह । यथा न सदिति । तस्य पर्यायान्तरेण कथनं न सत इति । नासदात्मानमित्यस्य पर्यायान्तरेण विवरणं नासदुत्पद्यत इति । सो ऽयं सिद्धान्तः सांख्यानां तमभ्युपेत्य तद्विपर्ययात्कथाप्रसङ्गमाह स्वपक्षमवस्थापयति । पक्षावस्थानं दर्शयति । एका प्रकृतिर्व्यक्तस्योपलभ्यमानस्यार्थजातस्य युक्तेति । प्रतिज्ञा विकाराणामिति व्यक्तस्यैवानुवादः । अन्वयदर्शनादिति हेतुः । मृदन्वितानामिति साधर्म्योदाहरणं तथा ऽयं व्यक्तभेदः सुखदुःखमोहसमन्वितो गृह्यत इत्युपनयः निगमनमाह तस्मात्समन्वयदर्शनाद्विश्वव्यक्तस्य कैरित्यपेक्षायामुत्तरं सुखादिभिरिति । एकप्रकृतिः सर्वो विकार इति सेयं कथा सिद्धान्तमभ्युपेत्यैवमुक्तवान् सांख्यो नैयायिकेन पर्यनुयुज्यते । दूषणाय पृच्छ्यते । अथ प्रकृतिर्विकार इति कथं लक्षितव्यमिति । स एवं नैयायिकेन पृष्टः सांख्य उत्तरमाह । यस्यावस्थितस्य मृदादेर्धर्मान्तरं निवृत्तौ शरावविनाशे यद्धर्मा-

न्तरं मणिकादि प्रवर्तते यदेव जायते वा प्रकृतिर्मृदादि । यद्धर्मान्तरं निवर्तते प्रवर्तते वा स विकार इति । एतस्मिन्नुदाहरणे ऽपसिद्धान्तं योजयति । सो ऽयं प्रतिज्ञातार्थस्य सिद्धान्तार्थस्य वादी विपर्ययादनियमात्कथां प्रवर्त्तयति प्रतिज्ञातः सिद्धान्तः खल्वनेन नासदाविर्भवतीति उत्पद्यते न संक्तिरोभवतीति न विनश्यतीति । तथा ऽपि कस्मादनेन सिद्धान्तो बाध्यते अथ सिद्धान्तेनैव कस्मान्न बाध्यतइत्यत आह । सदसतोश्चेति । इदं हि लौकिकं प्रमाणसिद्धं सिद्धान्तस्त्वभ्युपगममात्रसिद्धो ऽप्रामाणिकः तस्मादनेन सिद्धान्तो बलवता बाध्यते । तदेतन्मृद्धर्माणामपि न स्यादिति न केवलं प्रेक्षावतां कर्तृणामपि तु मृद्धर्माणामप्युत्पादविनाशौ प्रवृत्त्युपरमौ दृश्यमानौ न स्यातामित्यर्थः । एवं प्रत्यवस्थितः सांख्यो नैयायिकेन पृष्टो यद्युपात्तात्मलाभं सत्तइवात्महानमभ्युपैति ततो ऽस्यापसिद्धान्तो भवति । अथ नाभ्युपैति पक्षो ऽस्य न सिद्ध्यति । विकारो ह्यनेन पक्षीकृत एकप्रकृतित्वेन तत्र विकारलक्षणाभावेन विकाराणामनिरूपणात् तदभावे न प्रतिज्ञार्थो न च हेत्वर्थः आश्रयासिद्धत्वात् । नन्वेवं प्रतिज्ञातार्थविरोधित्वात्सतो निरोधस्यासतश्चोत्पादस्य हेत्वाभास एव निग्रहस्थानं भवेत् । प्रतिज्ञाविरोधो वेत्याशङ्क्य वार्तिककार आह । प्रतिज्ञातार्थव्यतिरेकेणेति । न ह्येकप्रकृतयो विकाराः एकप्रकृतिकत्वादित्ययं हेतुः साध्यविरुद्धेन व्याप्त उद्भावितो येन विरुद्धो भवेत् । नाप्येकप्रकृतिकत्वं विकाराणां शब्दतो विरुद्धं समन्वयेन हेतुना येन प्रतिज्ञाविरोधो भवेत् । वेमवमाचेश्च प्रतिज्ञाहेत्वोर्विरोध इत्यत्रोक्तं वार्तिककृता स्वसिद्धान्तस्य गोत्वादेर्नित्यत्वविरोधाद्विरोध इति । अपि च तत्र बलवता सिद्धान्तेनानैकान्तिकदेशना बाध्यते इह तु सिद्धान्त एव बाध्यते । दुर्बल इत्युदाहरणेनहत्यमपि नास्ति तस्माद्यत्र प्रतिज्ञार्थेन विरोधः तत्र विरुद्धो हेत्वाभासः प्रतिज्ञाविरोधो वा इह तु प्रतिज्ञार्थव्यतिरेकेणाभ्युपगमान्तरेण विरोध इति पुरुषस्य पूर्वापरविरुद्धार्थाभिधायिनो ऽसामर्थ्यान्निग्रहस्थानं जल्पवितण्डयोरिति सिद्धम् ।

हेत्वाभासाश्च यथोक्ताः (सू. २४) ॥ व्याचष्टे हेत्वाभासाश्चेति । यद्यनुक्तमपि किं चिदवशिष्यते निग्रहस्थानं तच्चकारेण समुच्चेयम् । यथोक्ता इति सूत्रावयवनिराकरणीयामाशङ्कामाह । किं पुनर्लक्षणान्तरयो-

णा हेत्वाभासा निग्रहस्थानतामापद्यन्ते यथा प्रमाणानि प्रमेयत्वं तेषामेव प्रत्यक्षादीनामुपलब्धिसाधनत्वेन लक्ष्यमाणानां प्रमाणत्वं प्रमाव्याप्यतया प्रमेयत्वं लक्षणान्तरेण प्रमाणानि प्रमेयत्वमापद्यन्त इति शङ्कायाः संभवादत आह भगवान् सूत्रकारः यथोक्ता इति । सकलशास्त्रार्थमुपसंहरति । तइमे प्रमाणादय उद्दिष्टा लक्षिताः परीक्षिताश्चेति । इति शास्त्रपरिसमाप्तौ । वार्तिककारः संगृह्णाति जातीनां सप्रपञ्चानामिति । निग्रहस्थानलक्षणमिति । समासेन जातीनामपि प्रतिवादिनिग्रहस्थाने ऽस्ति निवेश इति सूचयति । शास्त्रस्य चोपसंहार इति । तइमे प्रमाणादय उद्दिष्टा इत्यनेन कृत इत्यर्थः ॥

यदलम्भि किमपि पुण्यं दुस्तरकुनिबन्धपङ्कमग्नानाम् ।
उद्द्योतकरगवीनामतिजरतीनां समुद्धरणात् ॥ १ ॥

संसारजलधिसेतौ वृषकेतौ सकलदुःखशमहेतौ ।
तस्य फलमखिलमर्पितमेतेन प्रीयतामीशः ॥ २ ॥

तत्त्वज्ञानप्रसवसुरभिर्गूढबहूर्थजाता
सेयं मोक्षामृतमयफला सूक्तिमञ्जुप्रवाला ।
प्रत्यक्षाद्यागममयमहान्यायमूला मनोज्ञा
टीकावीरुद्भवतु कृतिनां नन्दिनी षट्पदानाम् ॥ ३ ॥

क्रूराः कृतो ऽञ्जलिरयं बलिरेष दत्तः
कायो मया प्रहरताच यथाभिलाषम् ।
अभ्यर्थये वितथवाङ्मयपांशुवर्षै-
र्मा मा ऽऽविलीकुरुत कीर्तिनदीः परेषाम् ॥ ४ ॥

इति श्रीमिश्रवाचस्पतिविरचितायां न्यायवार्तिक-
तात्पर्यटीकायां पञ्चमो ऽध्यायः समाप्तः ॥

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

शुभम्भूयात् ॥